உ

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம

ஸ்ரீமத்

வால்மீகி ராமாயணம்

அயோத்யா காண்டம்

தமிழ் வசனம்

சென்னை ஸம்ஸ்கிருத காலேஜ் உபாத்தியாயர்

வி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் பி. ஏ., அவர்களால்

எழுதப்பெற்றது.

இரண்டாவது பதிப்பு

சென்னை

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்,

1925

[விலை ரூ 5—8—0

அயோத்யா காண்டம்.

விஷய அட்டவணை.

ஸாககம 12. 44—57

தசரத கைகேயீ ஸமவாதம

தசரதா சோகததால மூாசசையடைநது அவளைப பலவிதமாக வேணடிப புததியை மாறறபபாாககிறா—அவள தசரதரைக கோபிக்கிறள—அவா மறுபடியும அவளை நயததாலும பயததாலும ஸமா தானஞசெயய முயலுகிறா

ஸாககம 13 58—61

(தொடாசசி)

ஸாககம 14 62—67

தசரதர் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுபப நிசசயித்தது.

ராமனைத தருவிககுமபடி கைகேயீ அரசனை நிாபபநதிககிறள—வஸிஷடா எலலா ஏறபாடுகளையும செயதுவிட்டுத் தசரதருடைய அநதபபுரததிறகு வநது தன வரவைத தெரிவிககிறா—தசரதா கைகேயீயை ஸமாதானஞ செயய முடியாமல ராமனை அழைதது வருமபடி ஸுமநதரரை அனுபபுகிறா

ஸாககம 15. 67—70

ஸுமநத்ரர் ராமனை அழைததுவரச் சென்றது.

அரசனைக காணுமல ஜனஙகளுககு ஸநதேஹ முணடாகிறது—ஸுமநதரா மறுபடியும தசரதரைத துதிதது எழுபபுகிறா—அரசன அவரை ராமனிடததிறகு அனுபபுகிறா—ராமனுடைய அரணமனை.

ஸாககம 16 70—75

ராமன தசரதரிடததில வந்தது.

ஸுமநதரா ராமனைத தாிசிதது அரசனுடைய உததிரவைத தெரிவிககிறா—ராமன புறபபடுமபொழுது வீதை செயத மங களாசாஸனம—ஜனஙகள ராமனுககு ஸகல க்ஷேமங்களையும பிராா ததிக்கிறாகள.

ஸாககம 17 75—77

(தொடர்ச்சி)

ராமன ஜனஙகளுக்குத தகுநதபடி மாயாதை செய்து அரசனிடததிறகு வருகிறா

அயோதயாகாணடம குறிப்புகள்.

அயோத்யா காண்டம்.

ஸர்க்கம் 1.

ராம பட்டாபிஷேக நிச்சயம்.

குற்றமற்றவரும் நித்ய சத்ருக்களான காமக்ரோதம் முதலியவை களை ஜயித்தவருமான சத்ருக்னன், மாமன் வீட்டிற்குப் போகும் பரத னால் ப்ரீதியுடன் அழைத்துப் போகப்பட்டார். பரதன் தன் மாம னை யுதாஜித்தால், உத்தமமான குதிரைகள் ஆபரணங்கள் போர் வைகள் போஜனம் முதலிய உபசாரங்களால் புத்ரனைப்போல ப்ரீதி யுடன் ஆதரிக்கப்பட்டாலும், சத்ருக்னனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத் தால் மாத்ரம் அங்கே வஸித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இஷ்டமான வஸ்துக்களால் விசேஷ ப்ரியமடைந்து ஸுகமாக அங்கே வஸிக்கும்பொழுது, சூரர்களான அவ்விருவ ரும், "நமது பிதா வயஸ் சென்றவராயிற்றே. இனி ராஜ்யபாலனஞ் செய்ய அவரால் முடியாதே. ராமனுக்கு ஒருவேளை பட்டாபிஷே கம் செய்வாரோ தெரியவில்லையே இந்த ஸமயத்தில் ஸமீபத்தி லிருந்து பிதாவிற்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டியிருக்க, அந்தக் காலம் நமக்குத் தவறிப் போகிறதே"யென்று தசரதரை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வார்கள் உத்தமமான புத்ரர்களை அடைந்ததால அளவற்ற தேஜஸுள்ள அவ்வரசனும் "இந்த்ரன் வருணன் முத லியவர்களைப் போல் குறைவில்லாத ஸ்நேஹமுள்ள பரத சத்ருக்னர் களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிறேனே பலவகையான ஸம்பத்துகள் நிறைந் திருந்தாலும் என் அருமைக் குழந்தைகள் ஸமீபத்திலில்லாதது ஓர் பெரிய குறையே"யென்று, அவர்களை அடிக்கடி நினைப்பது வழக்கம்

நான்கு குமாரர்களிடத்திலும் அரசனுக்குத் தன் சரீரத்திலிருந் துண்டான நான்கு கைகளிடத்திலும் போல் ப்ரீதி ஸமமே ஆனா லும் ப்ராணிகளுக்குள் ப்ரஹ்மதேவர் எப்படியோ, அப்படி அந்த நால் வருக்குள் ராமன் உத்தம குணங்களுடன் கூடியிருந்ததால் தசரத ருக்கு அவரிடத்தில் அதிக ப்ரீதி

நித்யரான மஹாவிஷ்ணு, காவமடைந்த ராவணனைக் கொல்லத் தேவாகளால் வேணடபபட்டு, ராமனுகப பூமியில வநதா இநதர னைப் புதரனுக அடைநத அதிதியைபபோல கௌஸலயையும் வெகு தேஜஸுள்ள ராமனுல விளஙகினுள் இம்மாதிரியான புதரனைஅடைந தவாகள் கௌஸலயைத தவிர பூமியில் வேருெருவருமிலலை மிகுந்த அழகுள்ளவா, பராகரமமுள்ளவா, அஸுயையிலலாதவா; இங்கிதம் ஸ்வபாவம நடை முதலியவைகளில தசரதரை ஒத்தவா. ஒருவரும் கடுமையான வாாததையை அவரிடததில சொல்லமாட்டாாகள்; அப படிச சொனனுலும அவா பதில சொலவதில்லை. பேசுமபோதெல் லாம மிருதுவாகவே பேசுவாா எபபொழுதும சாந்த ஸ்வபாவமுள ளவர், ஆகையால ஒருவன தனககு எபபொழுதாவது எக்காரணத் தாலாவது ஸவலப உபகாரம செயதிருநதாலும அதைப பெரிதாக எண்ணி மிகவும ஸநதோஷிபபாா ஆனுல,ஸகல ஜகததிறகும அவரே ஆதமாவாகையாலும மனதை வசபபடுததினதாலும, பிறா தனககு எணணமுடியாத அபகாரஙகளைசசெயதாலும அவைகளை நினைபபதே யிலலை.

ஒவ்வொரு நாளும அஸ்தர விதயையை அபபவிதத ஸமயம் போக மிகுநத காலததில, அனுஷ்டானம நலலறிவு வயஸ் இம மூனறிலும முதிாநது நலலோராயிருக்கும பெரியோாகளுடன பேசிககொண்டிருபபாா. அவா எபபொழுதும, எலலா ஜனங களும எபபடி ஸுகமாக வஸிபபாாகளெனற யோசனை யுளளவா, இனபமாகப பேசுகிறவா, மிகவும தாழநதவாகளிடததி லும தானே முநதிப பேசுவாா. அண்டினவாகளுடைய சதருக்களை நாசஞ செயயும பராகரமமுள்ளவா, அபபடி யிருநதும காவமில லாதவா உணமையிலலாத கதைகளை ஒரு பொழுதும சொலவ திலலை. பெரியோாகளை எதிாகொண்டழைததது நனருயப பூஜிபபாா. ஸகல ஜனஙகளிடததிலும அதிக பரீதியுள்ளவா. அவாகளும அவ ரிடததில அபபடியே பரீதி வைததிருநதாாகள. எலலோரிடததி லும தயையுள்ளவா பிறருடைய துககததைப பொறுககாதவா. கோபததை ஜயிததவா. வேதததின் உடகருததை அறிநதவாகளைப பூஜிபபவா தீனாகளிடததில தயையுள்ளவா தாமததைப் பொது வாயும விசேஷமாயும அறிநதவா எலலா பராணிகளுககும அபயஙகொடுககிறேனெனற வரதமுள்ளவா பிறருடைய பொ ருளை விருமபாதவா தன வமசததிறகுத தகுநத தயை தாக்ஷண யம அணடினவாகளைக காபபாறறுவது, துஷடாகளை சிக்ஷிபபது முத லிய க்ஷததரிய தாமததை அனுஷடிபபதே பெரிதெனறும, அதே

கீாததியையும ஸவாககாதி புணய லோகஙகளையும கொடுககுமென றும நினைபபவா யாவறறையும அறிநதவராகையால, சூது சொக கட்டான முதலிய வீணன விளையாடடுகளில காலததைக கழிபப திலலை. தாம விரோதமான வீண பேசசில ஆசையறறவா லௌ கிக வயவஹாரததிலும வைதிக வயவஹாரததிலும தடையிலலாமல பிருஹஸபதியைபபோல மேனமேலும கக்ஷி சொலலககூடியவா. மனு வயாதி தேஹ வயாதியிலலாதவா, யௌவன புருஷன, எலலோரும புகழும பேசுந திறமையுளளவா, அதிக சரீர பலமுடை யவா, அதயயனம செயயும தேச காலஙகளை நனறுயறிநதவா ஒரு தடவை பாாததவுடன ஒருவனுடைய பலம இவவளவென்று நன றுக அறியககூடியவா தனககு அபகாரஞ செயதவனிடததிலும விரோத புததியிலலாதவா. ஆசாரியரிடததில விதயையைக கறறு, வரதஙகளை அனுஷடிதது ஸமாவாததனம செயதவா. வேதங களின அாததததை விதிபபடி நனறுகக கறறுணாநதவா, அஸதர சஸதர விதயையில தன பிதாவைக காடடிலும மிகுநத திறமை யுடையவா.* இவருடைய வமசம மிகவும பரிசுததமானது.

இவா ஸகல க்ஷேமஙகளுககும இருபபிடம. குறறமறறவா, வேதத் தில சரததையுளளவா. எநநாளும கலஙகாத புததியுளளவா. மிகவும கஷடமான நிலைமையிலும உணமையையே பேசுகிறவா. எணண மும பேசசும செய்கையும ஒததிருபபவா தாமஙகளைப பூாணமாக அறிநத பெரியோாகளான பராஹமணோததமாகளால நலல மாாக் கததில நனறுகப பழககபபடடவா. பகலின முனபாகததில அனுஷடிகக வேணடிய தாமாாதத காமஙகளை நனறுக அறிநதவா. அறிநத விஷயததை ஒருபொழுதும மறககாதவா. மென மேலும தோறறமுளள புததியுளளவா, லௌகிக காாயஙகளில மிகவும ஸமாததா, வணககமுளளவா. பிறரால அறியமுடியாத எணணததையுடையவா. ஆலோசிதத காாயம முடியும வரையில பிறாககுத தெரியாமல மறைதது வைததுககொளவாா. சிறநத மநதிரிகளுடையவா. அவருடைய கோபமாவது ஸநதோஷமாவது வீண்போகாது நலல பாதரமறிநது தானஞ செயவதறகும நயாயமாய ஸமபாதிபபதறகும தகுநத காலததை நனறு யறிநதவா தேவதைகளிடததிலும ஆசாரியரிடததிலும மிகுநத பகதியுளளவா, அணடினவாகளிடததில மிகுநத பரீதியுளள வா, கலககமிலலாத நிசசயமான தததவஞானமுளளவா, மூடா் களுடன சேராதவா, கடுமையாகப பேசாதவா, சோமபலிலலா

மல எபபொழுதும சாஸ,தரவிசாரா செயதுகொணடிருபபவா,
சாஸதரஙகளின உணமையை அறிவதில ஜாகரதையுளளவா.

பிறருடைய குறறஙகளையும தன ராஜயததிலும சதருராஜயத
திலுமுளள தோஷஙகளையும நனறாயறிநதவா வேதவேதாஙகஙகளை
யும ஸகலவிதயைகளையும அபயஸிததவா எலலா விஷயங்களின்
முடிவான கருததை அறிநதவா பாரததவுடன அவரவாகளின ஸ்வ
பாவ தாரதமயததை நனறாயறிநதவா நீதிசாஸதரபபடி மிதராகளை
யும ஶாதுககளையும சோபபததிலும, அவாகளைக காபபாறறுவதிலும
வெகுஸாமாதயமுளளவா கெடடவாகளை சிக்ஷிககும ஸமயமறிநதவா.
தேன வண்டுகள புஷபஙகளைச கசககாமல எபபடி ரஸததை எடுக
குமோ, அபபடி ஜனஙகளுககுக கஷ்டமிலலாமல அவாகளிடததிலி
ருநது தனததை ஸமபாதிககும வகையை அறிநதவா. தன வரவில
பாதியையாவது காலபாகததையாவது முககால பாகததையாவது
செலவழிககலாமே ஒழிய, வரவிறகு அதிகமாகச செலவுசெயயக
கூடாதென்ற ராஜநீதியை அறிநதவா பலவகையான சாஸ்தர
ஆராயசசியிலும ஸமஸகிருத பராகிருத பாஷைகளில காவய நாட
கம முதலியவைகளிலும மிகவும தோநதவா. தாமாாததஙகளுககு
விரோதமிலலாத காமஸுகததை அனுபவிபபவா செயயவேணடிய
காாயஙகளில உதஸாஹக குறைவிலலாதவா இனபமாகக காலங
கழிபபதையே பரயோஜனமாகவுடைய சிதரவேலையிலும ஸஙகீதத
திலும பல வாதயஙகளை வாசிபபதிலும திறமையுளளவா தன செல
வததை ஐநது வகையாகப பிரிககவேணடுமென்ற நீதியை அறிநதவா
யானை குதிரை முதலியவைகளை ஏறிப பழககுவதில திறமையுளள
வா. விலவிதயையின ரஹஸயததை அறிநதவாகளுககுள சிறநத
வா. லோகததிலுளள அதிரதாகளால பூஜிககபபடடவா சதருக
களை நோககித தானே பயமிலலாமல போய, ஸைனயததின முன
நினறு, தன பலஙகளைக காபபாறறிச, சதருககளுடைய வயூஹங்களைப்
பிளநது, தன ஸைனயததை அதறகுள செலுததிப, பகைவாகளை
முறியடிபபதில மிகுநத ஸாமாதயமுளளவா ஸைனயங்களைப பல
வயூஹங்களாகப பிரிபபதில நிபுணா. தேவாஸுராகளும அவரை
ஒருபொழுதும ஜயிககமுடியாது

அஸூயையை விலக்கினவா கோபததை ஜயித்தவா.
காவமிலலாதவா பிறாககுக கிடைககும லாபததைபபறறிப
பொறாமையிலலாதவா பராணிகளை அவமதிககும ஸவபாவ
மிலலாதவா. இவவளவு உததம குணஙகளால அலஙகரிககப

பட்டு, பூமி தேவியைப்போல பொறுமை வாய்ந்த ராமன், மூவுலகத்தாருக்கும் பிரியமானவர் புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியை ஒத்தவர், பராக்ரமத்தில் மஹேந்த்ரனைப் போன்றவர் இம்மாதிரி ராமன் எல்லா ஜனங்களுக்கும், பிதாவான தசரதருக்கும், ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் உத்தமகுணங்களால், ஸூர்யன் ஆயிரம் கிரணங்களுடன் விளங்குவதுபோல ப்ரகாசித்தார் ஆகையால் அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுகிறதென்ற வ்ரதத்தையும் வீண்போகாத பராக்ரமத்தையுமுடையவரும், லோக பாலர்களைப் போன்றவருமான ராகவன், தங்களுக்கு அரசனாக வேண்டுமென்று ஜனங்கள் ஆசைகொண்டார்கள்.

அப்பொழுது தசரத சக்ரவர்த்தி, தன் புத்ரன் உத்தமகுணங்களால் நிகரற்றவனென்று நினைத்து, "வயஸ் முதிர்ந்த நமக்கு இனி ஆகவேண்டியதென்ன? நாம் உயிரோடிருக்கையில் ராமன் அரசனாகவேண்டியதே நமக்கு மிகுந்த ப்ரீதியைக் கொடுக்கும் ஆகையால் அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, அவனை அரசனாக எப்பொழுது பார்ப்பேன்? நமது குழந்தை ராமன், தனவான்களுக்கு மென்மேலும் ஐச்வர்யம் பெருகவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் செல்வங் குறைந்தவர்களிடத்தில் மிகுந்த தயைவைத்து உதவிசெய்கிறவன். தாபத்தைப் போக்கி ஜலத்தைப் பொழிவதால் மேகத்தினிடத்தில் ஜனங்கள் எப்படி ப்ரியப்படுகிறார்களோ அப்படி, நம்மைவிட ராமனிடத்தில் விசேஷ ப்ரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும், பராக்ரமத்தில் யமனையும் இந்த்ரனையும், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியையும், தைர்யத்தில் ஹிமயமலையையும் ஒத்திருப்பதால் என்னைவிட மிகுந்த குணசாலி நமது குழந்தை ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து இந்த முதிர்ந்த வயஸில் அதனாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துப் பிறகு ஸ்வர்க்கமடையவேண்டு"மென்று தன் மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அரசர்களிடத்தி லில்லாத மேற்சொன்ன அளவற்ற லோகோத்தமமான நற்குணங்கள் யாவும் ராமனிடத்தி லிருப்பதைப் பற்றித் தன் மந்த்ரிகளுடன் யோசித்து, ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க நிச்சயித்தார்.

மேலும், அரசருக்கு வரும் கெடுதியைக் காண்பிக்கும் மூன்று வகையான அபசகுனங்களையும் தனக்கு கிழத்தனத்தால் நேர்ந்திருக்கும் சக்திக்குறைவையும் ராமனுக்குச் சீக்ரமாக அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குக் காரணமாக மந்த்ரிக

ளிடததில சொனனா பூரண சநதரனைபபோனற ராமனுடைய முகததைப பாாததவுடனே எலலா ஜனஙகளும தானும துககம நீஙகி மிகுநத ஸநதோஷததை அடைவதால, பரஜைகள க்ஷேமமாயிருகக வேணடிய காலம வநதுவிடடதெனறெணணி ராமாபிஷேகததைச சீகரப்படுததினா தூதாகளை அனுபபி அநேக படடணஙகளிலும தேசஙகளிலும வஸிககும ஜனஙகளையும, முககியமான அரசாகளையும சீகரமாக வருவிததாா ஆனால கேகயதேசததரசனும ஜனகரும வெகுதூரததிலிருநததால பிறகு கேடடு ஸநதோஷமடையடடு மெனறு அவாகளுககு ஸமாசாரம அனுபபவிலலை தசரதா வநத அரசாகளுககுத தகுநத விடுதிகளை ஏறபடுததி, உததமமான போஜனம விலையறற ஆபரணஙகள முதலியவைகளால உபசரித தாா. தான ஸபையில வநதிருநது, அவாகளைப பாாககத தயாரா யிருககக, கேகயராஜனையும ஜனகரையும தவிர மறற அரசாகள, பரஹம ஸபைககு வரும தேவாகளைபபோல அநத ஸபாமண்டபததில புகுநது, அரசனுக கெதிரில வணககததுடன தகுநத ஆஸனங களில உடகாாநதாாகள அபபொழுது அவரால வெகுமதிககப படட நகரவாஸிகள அவா எனன சொலலப போகிறாரெனறு, அவருடைய வாாததையைக கேடபதில மிகுநத ஆவலுடன ஸமீபத தில நெருஙகி உடகாாநதாாகள. தேவாகளால சூழபபடட மஹா பராககரமமுளள தேவேநதரனைபபோல அவாகளுககு நடுவில தசரதா ப்ரகாசிததாா்.

ஸர்ககம் 2

மந்த்ராலோசனை.

பினபு ஸபையிலிருக்கும் எலலோரையும அழைததுத, தான் பேசுவதைக கேடபதில கவனிக்குமபடி அவாகளைச செயது, எலலோ ருககும் அனுகூலமாயும அதிக ஸநதோஷததைக் கொடுககககூடிய தாயும தெளிவாயும பினவருமாறு சொனனாா. அவருடைய குரல பேரிவாதயததின சபததைபபோல கமபீரமாயும திககுகளில எதிரொலி உணடாககககூடியதாயும, மேகததின காஜனையைப போலும, ராஜ லக்ஷணங்கள பொருநதினதாயும, கேடக மிருது வாயும இனிமையாயுமிருநதது. "அரசாகளே, ஜனஙகளே ! என முனனோாகளான ரகுமுதலிய கீாததிபெறற அரசாகள, இநதக கோஸல ராஜயததைத தஙகள புதரனைப போல மிகுநத அனபுடன

காப்பாற்றி வந்த விஷயம் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே அந்த வம்சத்தில் பிறந்த நான், விசேஷ ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்த என் ராஜ்யத்திற்கு க்ஷேமத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன் ஏகோ என் புத்திக்கும் சக்திக்கும் தகுந்தபடி நீதிநெறி தவறாமல் சோம்பலில்லாமல் முன்னோர்களின் மார்க்கத்தை விடாமல் ஜனங்களை இவ்வளவு காலமாகக் காப்பாற்றிவந்தேன் நீங்களும் வெகு ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறீர்கள்

ஆனாலும் வெண்குடையின் கீழிருந்து ஜனங்களுக்கு நன்மையையே செய்துவந்து அரசாண்ட எனக்கு வயஸ் முதிர்ந்துவிட்டது யயாதி முதலியவர்களைப் போல எனக்கு விஷயத்தில் ஆசையில்லை அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் ஜீவித்திருந்து தளர்ந்துபோன இந்த தேஹத்திற்கு ஓய்வு வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன் சௌர்யம் முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவர்கள் நிர்வஹிக்கக்கூடியதும், இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் விஷயத்தையே நாடினவர்கள் வஹிக்கமுடியாததும், பலவகையான ஒத்தாசைகளை அபேக்ஷித்ததும், காமத்தை நிலைபெறச் செய்வதுமான இந்தப் பெரிய பாரத்தை வெகுகாலமாகத் தாங்கிவந்ததால் மிகவும் களைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுது இங்கிருக்கும் ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் முதலிய எல்லோருடைய ஸம்மதமிருந்தால், என் புத்ரனை அரசனாகச் செய்து ஸுகமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். யுவராஜாவாயிருக்கத் தகுந்தவனென்று நான் குறிப்பிடும் என் மூத்தகுமாரனான ராமன், சத்ருக்களை ஜயித்தவன், அவர்களுடைய நகரங்களைப் பிடித்தவன், இந்தப் பராக்ரமத்தில் இந்த்ரனை ஒத்தவன், எல்லா குணங்களிலும் என்னைப்போன்றவன், தாம் சிந்தையுள்ளவர்களுக்குள் உத்தமன், புருஷ ச்ரேஷ்டன். புஷ்ய நக்ஷத்ரத்துடன் சேர்ந்த சந்த்ரனைப்போல மிகுந்த தேஜஸுள்ளவன் அவனுக்குப் புஷ்ய நக்ஷத்திரங்கூடின சுபதினத்தில் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவனும் அளவற்ற தேஜஸுள்ளவனுமான ராமன் பூமிக்குத் தகுந்த அரசன் இவனை அரசனாக அடைந்தால் மூன்று லோகங்களும் நன்றாக ரக்ஷிக்கப்படும். ராமனை அரசனாகச் செய்து, இந்தப் பாரத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்து, அதனால் பூமிக்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணி, நானும் கவலையற்றிருக்க விரும்புகிறேன் நன்றாக யோசித்து இதை ஆரம்பித்தேனென்றும் இது தகுந்த ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்குமென்றும் உங்களுக்குத் தோன்றினால் அனுமதிகொடுக்கலாம் இது உசிதமல்லவென

ரூல, வேறு என்ன செயயலாமென்று அதையும் சொலலுங்கள். இபபடிச செயவதே உசிதமென்று எனககுத தோனறினுலும மதயஸ்தாகளான உஙகளுடன நனருய யோசிததுச செயவது இனனும அதிக பலததைக கொடுககு"மெனருா.

இதைக கேடடு மறற அரசாகள, மழைபெயயப போகும் மேகத்தைப் பாாதது மயில்கள களிபபதுபோல அவரைப புகழ்நதாாகள. ஜனங்களுடைய ஸநதோஷததாலுண்டான பெரிய சபதம எதிரொலியால அநத ஸபையின விமானததை அசைபபதுபோல் பரவிறறு.

பிறகு வஸிஷ்டா முதலிய பராஹமணாகளும அரசர்களும் நகரதது ஜனங்களுடனும நாடடுபபுறதது ஜனங்களுடனும நனருய் ஆலோசித்துத், தனககுக கிழததனம நோநதபோது யுவராஜாவை நியமிபபதே தாமமெனறு நினைததிருககும தசரதருடைய எண்ணத்தைத் தேசகால சேஷ்டைகளால நனருக அறிநது, தனக்குள் ஒவ்வொருவரும் யோசிததுப, பிறகு எலலோரும ஒரே எண்ணததுடன, "மஹாராஜ! தாங்கள அநேக ஆயிர்வாஷங்களாக இநத ராஜ்யததைக காபபாறறிவநது வயஸ முதிாநதிருககிறீாகள். ஆகையால தஙகளுடைய புதாரை ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம செய்யுங்கள ராஜ்பததைக காபபாறறுவதில தாஙகள இநதததளாநத வபதிலும வெகு ஜாகரதையுடையவாகள ஆனுலும மலைபோனற பட்டதது யானைமேல, வெணகுடையால சறறு மறைககபபடட முககாநதியுடன, ரகுவீரன, மஹா பலசாலியாய மூழஙகால வரையில நீணட திருககைகளுடன பவனிவரும காக்ஷியைப பாாகக ஆவலகொண்டிருககிறேம. எஙகளுககு ஆசையிருநதாலும அதைப பூாததிசெயவ்து தஙகளைச சோநத"தெனறு தெரிவிததாாகள.

அவாகளுடைய எண்ணததைதத தசரதா நனருக அறிநதும அறியாதவரைபபோல, "அரசாகளே! நான சக்ரவாததியாக உஙகளைக காபபாறறிககொண்டிருக்குமபொழுதும, ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ செயதுப பாாககவேணடுமெனற ஆசைபபடுவதறகுக காரணம தெரியவிலலை, உண்மையாகச சொலலுஙக" ளெனருா.

அபபொழுது அவரொசாகளும பட்டணததது ஜனங்களும, "மஹாராஜ! மறறவாகளிடததிலிலலாத பல உததம குணஙகள தஙகள புதாரை ராமனிடததிலிருககினறன தேவாகளைபபோனற வரும புததிமானும கேடபவாகளுககும நினைபபவாகளுககும சொலலு

கிறவாகளுககும ஆனநதததையும பரீதியையும கொடுககககூடிய வருமான ராகவனுடைய கலயாண குணஙகளைச சொலலுகிறேம, கேளுஙகள.

ராமன வீண்போகாத பராக்ரமமுளளவா, உததமகுணஙகளால மஹேநதரனைப போனறவா, இக்ஷ்வாகு வமசததில பிறநத அரசா களைவிட மேலானவர், உததம புருஷா, ஸதயததிலும தாமததிலும நோக்கமுள்ளவா, தாமததையும அதின பயனுன ஸமபத்தையும பிறா களை எதிாபாாககாமல் கொடுபபவா, சநதரனைப போல ஜனஙகளுககு ஸுகததைதத தருபவா, பொறுமையில பூமிதேவியைப போனறவா, புததியில பருஹஸபதியையும, பராகரமத்தில சசியின பாததாவான மஹேநதரனையும ஒததவா, ஸாமானய தாமததையும விசேஷ தா மததையும அறிநதவா அவருடைய பரதிகஞை வீணுவதிலலை. தான மஹானுயிருநதும தனககுத தாழ்நத புததியுளளவாகளுடன இடைவிடாமல நெருஙகிப பழகும ஸ்வபாவமுளளவா பிறரிடததில் காரணமிலலாமல தோஷஙகளை ஏறபடுததும அஸுயையை விலக கினவா, அண்டினவாகளின குறறததைப பொறுபபவா, குறறம செய்யாதவாகள கோபிததாலும துககமடைநதாலும அவாகளை ஸமாதானஞ செயபவா, பரியமாகப பேசும ஸவபாவமுளளவா, பிறா செயத உபகாரம கொஞசமாுலும அதை அதிகமாய நினைபப வா, கெடட விஷயஙகளில ஆசையறறவா, அணடினவரை விடடுப பிரிய மனமிலலாதவா, மிகவும கஷ்டமான நிலைமையிலும முன ஒப புககொணட காாயததை விடாமல செயதுகொடுபபவா, அணடின வாகளுககு வசபபடடவா, பிறா தனனிடததில அஸுயை வைத தாலும அதை லக்ஷ்யம செயயாதவா, பொயயைச சொலலாமல எலலோரிடததிலும பரியமாகப பேசுகிறவா, ஞானம வயஸ ஆசார மெனறவைகளில முதிாநத பராஹமணாகளை எபபொழுதும வணஙகு கிறவா ஆகையால ஒளதாாயம, பராகரமம, சததுருககளை ஜயிககும திறமை முதலிய குணஙகள மெனமேலும அவரிடததில வளா கினறன.

தேவாகள் அஸுராகள மனிதாகள முதலியவாகளுககுத தெரிநத அஸ்தர சாஸதரங்கள யாவையுமறிநதவா. சாஸதரபபடி குருவிடததில வேத வேதாநதஙகளைப படிதது, வரதஙகளை அனுஷ டிதது ஸமாவாததனஞ செயதவா. ஸாமகானததிறகு உபயோக மான ஸஙகீதததில மிகுநத தோசசி அடைநதவா. இவருடைய குலம மிகவும பரிசுததமானது, தானும மஹா சுததா. எககாலததி

லும கலங்காத மனமுள்ளவராகையால சிறந்த புத்திமான நல்ல குலத்தில பிறந்தவாகளும, மிகுந்த படிப்பாளிகளும,வணக்கமுள்ளவர் களும், தாமத்தின கருத்தைத நனறாக எடுத்துச சொலவதில திறமை யுள்ளவாகளுமான பராஹமண சரேஷ்டாகளால பழககப்பட்டவா. க்ராமங்கள நகரங்களைப்பறறிச சத்ருககளுடன போராட வேணடி யிருந்தால் லக்ஷமணரை அழைத்துக்கொண்டு, யுத்தத்திறகுப போய், பகைவரை ஜயிக்காமல திருமபுவதிலலை. யுத்தம முடிநத பிறகு, யானை ரதம முதலிய வாஹனங்களிலேறிப பட்டணத்திறகு வந்து, ஜனங்களை அழைத்து, "உஙகள் குழநதைகள பாாயைகள சிஷ்யாகள ஸௌக்யமாக இருககிறாாகளா? அக்னிகாாயங்கள் விதிப் படி நடக்கினறனவா? உங்கள வேலைககாராகளும சிஷ்யாகளும் உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் காலத்தில் சோம்பலிலலாமல் செய்கிறாாகளா" வெனறு தகப்பன குழநதைகளை விசாரிப்பது போல பலவிதமாக க்ஷேமம் விசாரிப்பாா. தனிகனோ ஏழையோ யாராயிருநதாலும, ஏதாவது துக்கம நோநதால, ராமன "நமது ஆளுகைக குட்பட்ட இவா கஷ்டபபடுவதறகு நமது தவறே காரணமெனறெண்ணி மிகவும வருத்தமடைநது, அதை மறக்கமாட்டாா அப்படியே யாருக்காவது புத்ரோத்ஸவம முத லிய சுபங்கள நோநதால, மகனுககு வாயநத க்ஷேமத்தைப் பாாத்துத் தகப்பன எப்படி ஸநதோஷமடைவானோ அப்படி மகிழ கிறவா.

மிகவும கஷ்டமான நிலைமையிலும பொயசொலலாதவா, வில் லாளிகளில் சரேஷ்டா, பெரியோாகளை ஸேவிப்பவா, இநதரியஙகளை அடககினவா, புனசிரிப்புடன பேசுகிறவா, எநத ஆபத்திலும தா மத்தை விடாதவா, ஜனஙகளுககு க்ஷேமத்தை நனறாகச செய்கிற வா, ஸாதுககள வெறுககும வீணபேசசில ஆசையிலலாதவா, மென மேலும யுக்தியாயப பேசுவதில தேவகுருவைப போனறவா. அழ கான புருவஙகளும, சிவநது நீணட திருககணகளுமுடையவா. மஹா விஷ்ணுவின அவதாரமபோனறவா. யுத்தத்தில மரணம நேரு வதில பயமறறிருப்பது (சௌாயம), தான கலஙகாமல பிறாகளைப் பயநது ஓடசசெயவது (வீாயம), சத்ருககள எவவளவு பலமுள்ள வாகளாயிருநதாலும அவாகளுடைய ஸைனயஙகளில புகுநது வயூ ஹஙகளைத துளைத்து தேவாஸுராகளையும ஜயிககககூடிய மிகுநத உத்ஸாஹமுள்ளவராயிருப்பது (பராககரமம) முதலிய குணஙகளால லோகத்தில பரகாசிப்பவா. ஜனஙகளைக காப்பாறறும வழிகளை நன றாக அறிநதவா, விஷய ஸுகஙகளில சபலமிலலாதவா, மூவுலகத

தையும் ரக்ஷிப்பதில், ஸமர்த்தர் அப்படியிருக்க இந்த பூமியை ரக்ஷிப்பது அவருக்குப் பெரிதல்ல.

அவருடைய கோபமும் ஸந்தோஷமும் வீணாகாது தண்டிக்க வேண்டியவர்களைத் தவிர மற்ற தண்டிப்பார் குற்றமில்லாதவரிடத்தில் கோபிக்கமாட்டார். எவனிடத்தில் ஸந்தோஷப்படுகிறாரோ அவனுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகிறவர், பொறுமையை முக்யமாக உடையவைகளும், எல்லா ஜனங்களாலும் விரும்பக்கூடியவைகளும், பிரியத்தை உண்டாக்கக் கூடியவைகளுமான குணங்களால் அநேகமாயிரம் கிரணங்களால் ஸூர்யன் விளங்குவதுபோல் ப்ரகாசிக்கிறார் அரசனே! தங்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும்பொருட்டு, மரீசிக்கு காச்யபர் பிறந்ததுபோல், புத்ரனுக்கிருக்கவேண்டிய உத்தம குணங்களுடன் இவர் தைவானுக்ரஹத்தால் அவதரித்திருக்கிறார். தேவாஸுர கந்தர்வ உரக மஹர்ஷிகணங்களும் நகரவாஸிகளும் வேறுதேசத்து ஜனங்களும் அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களும் யாவரும், பராக்ரமத்தில் பெற்ற நன்னடத்தையுள்ள ராமன், மிகவும் பலவானாக வ்யாதியில்லாமல் வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். யௌவன மதத்தால் விவேகமற்ற சிறு பெண்களும், யௌவன ஸ்திரீகளும், வயஸ்சென்றவர்களும், காலை மத்யாஹ்னம் மாலை யென்ற மூன்று வேளைகளிலும் தவறாமல், ஸாவதானமாக, கீர்த்திசாலியான ராமனுக்கு யௌவராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று எல்லா தேவதைகளையும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள், எந்த அல்ப தேவதையையாவது மறந்துவிட்டால் அது எங்கே கெடுத்துவிடுமோ வென்ற பயத்தால், ஒன்றையாவது பூஜிக்காமல் விடுவதில்லை ப்ரபுவே! அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் தயவுசெய்து முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். நீலோத்பல புஷ்பத்தைப்போல் கறுத்த திருமேனியுள்ளவரும் சத்ருக்களை ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவருமான தங்கள் புத்ரரத்னம், யுவராஜாவாக ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்காருவதைப் பார்த்து ஆனந்திக்க விரும்புகிறோம். கேட்டதைக் கொடுப்பவரே! எல்லா ஜனங்களுக்கும் அனுகூலத்தையே செய்பவரும் பெரியோர்களும் ஆச்ரயிக்கக் கூடியவரும், மஹா விஷ்ணுவைப் போன்றவருமான தங்கள் புத்ரனான ராகவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்து எங்களை வருக்கும் அனுகூலத்தை அருளவேண்டும், தாமஸிக்க வேண்டா" மென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்

ஸர்கசம 3

பட்டாபிஷேக பரயதனம்.

இபபடிக கைகளைத தலையில கூபபிககொணடு அரசனை வேண்டின ஜனஙகளை, அவாகளுடைய யோகயதைககுத தகுநதபடி பாாபபது பேசுவது கைகூபபுவதுமுதலியவைகளால தசரதா உபசரிதது "ஜனங களே! என் மூதத குமாரனை ராமனுககு அபிஷேகஞசெயது பாாகக வேணடுமெனறு நீஙகள விருமபுவதால மிகவும ஸநதோஷமடைந தேன. நிகரறற மஹிமை பெறறே"னெனறு இனிமையாயும அனு கூலமாயும பேசி அவாகளை அனுகரஹிததது, அவாகள கேட்குமபடி வஸிஷடரையும வாமதேவரையும பாாததுப, "பனிரெண்டு மாஸங களுககுள இநதச சிததிரை மாஸம சிறநதது. இபபொழுது எலலா மரஙகளும புஷபிககினறன. இதே ராமன பிறநத மாஸம். அவனுககு அபிஷேகம செயய வேணடுமெனறு யோசிககுமபோது இநத மாஸம நோநதிருககிறது. ஆகையால இதறகு வேணடிய யாவறறையும ஸிததஞ செயய வேணடு"மெனறா

அரசன சொலலி முடிததவுடன, வெகுகாலமாய எதிாபாாத் திருநத ராமபட்டாபிஷேக மஹோதஸவம ஸமீபிதத ஸநதோஷத் தால ஜனங்களுடைய உதஸாஹ தவனி அதிகரிததது பிறகு அது கொஞசங் கொஞசமாயக குறைந்து அடஙகிறறு. அபபொழுது அரசன அபிஷேக ஸாமகரிகைகளைச சேகரிககுமபடி உததிரவுசெயய வஸிஷ்டரிடம தெரிவிததுககொணடாா, அநத மஹாஷி தனககெதி ரில கைகூபபி வணககததுடன நிற்கும ஸுமநதரா முதலிய அதிகாரி களை நோககி, "தஙகம ரதனங்கள நெல பயறு ஓஷதிகள வெணமை யான புஷ்பமாலைகள பொரி தேன நெய புது வஸதரங்கள ரதம் ஆயுதஙகள சதுரங்க ஸைனயம உததம லக்ஷணமுளள யானைகள வெணசாமரஙகள தவஜஙகள வெளளைக் குடை அகனியைபபோல் பரகாசிககும நூறு தங்கககுடஙகள தங்கததால அலங்கரிக்கபபட்ட கொமபுகளுளள காளை, எலலா அவயவஙகளுள்ள புலிததோல, சநத னம புஷபஙகள முதலிய தரவியஙகளைக காலையில அரசனுடைய அகனிஹோதரசாலையில ஸிததஞ செயயவேணடும். பட்டணததின் கோட்டை வாசறபடிகளையும, அரசனுடைய அநதபபுரஙகள அரண மனை வாசலபடிகளையுட, வாஸனையுளள புஷபமாலைகளாலும சநதனம

புஷபம முதலியவைகளாலும அலஙகரிககவேணடும காலையில அநேகமாயிரம பராஹமணோததமாகளுககு இஷடபபடி தயிா பால முதலிய வயஞசனங்களுடன சிறநத அனனமும, நெய தயிா பொரி பூாணமான தக்ஷிணைகளும வேணடியவரையில ஆதரவுடன கொடுக கபபடடடும. ஸுமாயோதயததில ஸவஸதிவாசனம நடககவேணடும பராஹமணாகளுககு அதைபபறறி ஞாபகம செயது தகுநத ஆஸனஙகள போடபபடடடும. வீடுகளில தவஜஙகள கடடபபடடு ராஜ வீதிகளில ஜலநதெளிககபபடடு புஷபஙகள வாரியிறைககப படடடும தாளஙகொடடி ஜீவிககும நடடுவன முதலியவாகளும வேசிகளும நனறாய அலஙகரிததுககொணடு, அரசனுடைய அரண மனையில இரணடாவது கடடில தயாராயிருககடடும தேவாலயங களிலும நாறசநதிகளிலும அநதநத தேவதைகளைப பூஜிகக, மாலைகள அனனம மோதகம முதலிய பக்ஷணஙகளுடன பராஹமணாகள அங கஙகே தனிததனியாய ஜாகரதையாயிருககடடும படைச சேவகா கள நலல உடுபபுகளைத தரிததுககொண்டு நீணட கததிகளுடன அபிஷேகம நடககும அரணமனையில தயாராயிருககடடு"மெனறு வெகு ஸமாததாகளான அவவிரு மஹாஷிகளும இபபடி ஆகஞா பிதது, மறற வேலைககாராகள வேலைககாரிகளைத தருவிககவேணடி யது முதலிய மேறகாரியஙகளையும அரசனுடைய அனுமதியால செயது முடிதது, மிகுநத ஸநதோஷததால மயிாக கூசசலடைநது, தசரதரிடததில வநது, 'தஙகளுததிரவுபபடி எலலாம செயயப படடன' வெனறு தெரிவிந்தாாகள

பிறகு மஹாகாநதி பொருநதின அரசன "ஸுமநதரரே! நலல நடததையுளள நமது குழநதை ராமனைச சீகரததில அழைதது வாரு"மெனறாா. ஸுமநதரா, அபபடியே போகிறேனெனறு, அரச னுடைய உததிரவை அஙகீகரிதது ராமனை அழைததுவரப போனாா.

நானகு திககுகளிலுமிருநது அநத ஸபையில வநதிருக்கும அர சாகளும மிலேசச தேசததரசாகளும, காடுகளிலும மலைகளிலும வஸிபபவாகளும, தேவாகள இநதரனைச சூழநதிருபபதுபோல, தசரதரைச சூழநதிருநதாாகள.

ஸாாவபௌமனான இநதச் சக்ரவாததி, மருத்துகளுக்கு நடுவி லிருககும இநதரனைபபோல, மேலமாடியிலிருந்து வீதியைப் பாாக் கையில் தேரேறிவரும் தன புதரனைக் கணடாா. அடிககடிப பாாத் தும் போதுமென்று திருபதியடையவிலலை. ராமன அழகில் கநதாவ ராஜனைபபோனறவா. அழகிருநதாலும பராகரமம சோநதிருககாது;

ராமனே மஹாபராகரமசாலியென்று லோகததில பரவிததிபெறறவா
பாாபபதறகு அழகாயும பராகரமசாலியாயு மிருநதாலும உததம
புருஷ லக்ஷணஙகள பொருததியிருபபதரிது, ராமனே முழஙகால
வரையில நீணட திருககைகளையுடையவா இவை பொருநதி
யிருநதும தகுநதபடி தேஹபலம வாயநதிருககாது, ராமனே
சீகரறற தேஹபலமும மதயானையின நடையும ஆணமை
யும சகதியுமுடையவா இவை யாவுமிருநதும பாாபபவாகளின
மனதிலுளள தாபததையும துககததையும போககும தன
மை சோநதிருபபதரிது, ராமனே சநதரனைபபோல பாாககப
பாாகக அழகு பொருநதினவா பாாபபவாகளின கஷடஙகளையும
குறைகளையும தன அமிருததிருஷடியால நீககி, எலலையறற ஆனந
ததைதக கொடுபபவா அவரை எவவளவு தடவை பாாததாலும
போதுமெனறு தோனறாது உததம லக்ஷணஙகளும அழகும வாயநத
புருஷனைககணடு ஸதரீகளுடைய மனம களிககும அழகு பெருநதன
மை கலயாணகுணஙகள முதலியவைகளால தனனைபபாாககும புருஷா
களுடைய கணகளையும மனததையும ராமன கொளளை கொளளுகிறவா.

கோடைகாலதது வெயிலில தபிபபவாகள மழையைப
பெயது குளிாசசியைக கொடுககும மேகததை எவவளவு தடவை
பாாததாலும திருபதி அடையாததுபோல, தனனை நோககி வரும
ராமனைப பாாததுப பாாதது தசரதா திருபதி அடையவிலலை.
அதறகுள ராமனுடைய ரதம தசரதருடைய அரணமனை வாசலில
வநதது. ஸுமநதரா கைலாகுகொடுதது ரகுவீரனை ரததிலிருநது
இறககினா. மஹாராஜா இருககுமிடததை நோககி ராமன போகும
பொழுது தானும கைகூபபி வணககமாயப பினசெனறா கைலாஸ
சிகரததைபபோனற மாடியில ராமன ஸாரதியுடன ஏறிக கைகூபபிப
பிதாவின ஸமீபததிறகுப போய, தன பெயரைச சொலலி விதிபபடி
நமஸகரிததா. தனனை வணஙகிக கைகூபபிப பககததில நிறகும
தன அருமைககுழநதையை, அரசன கைகளைப பிடிதது ஸமீபததில
அழைதது இறுககததழுவி, ரதனஙகளிழைதத உயாநத ஆஸனததில
உடகாரச சொனனா. அபபடியே ராமன உடகார, உதிககும ஸூாய
னுடைய கரணஙகளால தஙகமயமான மேருமலையைபபோலும,
சரதகாலததில உதிதத சநதரனால கரஹநக்ஷததரஙகள நிறைநத ஆகா
சததைபபோலும, அவருடைய தேஜஸால அநத ஸபை மிகவும
விளஙகிறறு. தசரதரும வஸதராபரணஙகளால அலஙகரிககபபடடு;
கணணாடியில தோனறும தன சரீரததைப போனறு தன அருகி
லிருககும குமாரனைப பாாதது மிகவும ஸநதோஷமடைநதா.

புத்ரனைப் பெற்றவர்களுக்குள் சிறந்த அவ்வரசன் புன்சிரிப்புடன், "ராம! நீ எனக்கு எவ்விதத்திலும் ஒத்த மூத்த பத்னியிடத்தில் வம்சத்திற்குத் தகுந்தவனாய்க், குணங்களால் சிறந்தவனாய்ப் பிறந்த அருமைக் குழந்தையல்லவா? உன் நல்ல குணங்களால் ஜனங்களெல்லோரும் உன்னிடத்தில் திருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள். புஷ்ய நக்ஷத்ரமும் சந்த்ரனும் சேரும் நாளைய தினத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன். நீ ஸ்வபாவத்திலேயே உத்தம குணங்களுள்ளவன்; பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுள்ளவன். ஆனாலும் புத்ர ஸ்நேஹத்தால் உனக்கு அனுகூலமான விஷயத்தை உபதேசிக்க விரும்புகிறேன். முன்னைவிட அதிக வணக்கமுள்ளவனாயும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாயுமிருக்க வேண்டும். காமக்ரோதங்களாலுண்டாகும் ஏழு வகையான வ்யஸனங்களை ஒழித்துக், கீழ்ப்பட்ட வேலைக்காரர்களை மந்திரிகள் முதலிய மேலதிகாரிகள் மூலமாயும், மந்திரி முதலியவர்களை நேரிலும் ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும். தூதர்களால் சத்ருக்களின் ராஜ்ய ஸமாசாரத்தை அறிவதுபோல், ஒவ்வொரு நாளும் ஸபையிலிருந்தும் நேரிலும் அறியக்கூடிய விஷயங்களை அறியவேண்டும். தன் ராஜ்யத்திற்குப் போதுமான அநேக கோடி தான்யங்களையும், பலவகையான ரத்னங்களையும் ஸைன்யங்களுக்கு வேண்டிய பலவிதமான ஆயுதத்தையும் ஏராளமாய்ச் சேர்த்துக் குடிகளை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். மேற்சொன்ன வழிகளால் அவர்கள் திருப்தி அடைந்து அரசனிடத்தில் விஸ்வாஸம் வைப்பார்கள். அதனால் மந்திரிகளும் நண்பர்களும், தேவர்கள் அமிருதத்தை அடைந்து ஆனந்திப்பதுபோல், இவ்வளவு குணசாலியான அரசனை அடைந்தோமேயென்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். ஆகையால் நீயும் மனஸை அடக்கி இம்மாதிரி நடக்கவேண்டு"மென்று, காச்யபர் இந்திரனிடத்தில் சொல்லுவதுபோல் ஹிதத்தை உபதேசித்தார். அப்பொழுது ஸமீபத்திலிருந்து அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராமனுடைய மித்ரர்கள் அதிவேகமாகப் போய்க் கௌஸல்யைக்கு அதைத் தெரிவித்தார்கள். அந்த உத்தம பத்னி, இப்படித் தனக்குப் ப்ரியமான விஷயங்களைச் சொன்னவர்களுக்குத் தங்கம் ரத்னங்கள் பசுக்கள் முதலியவைகளை வெகுமதியாகக் கொடுத்தாள்.

ராமன் பிதாவை நமஸ்கரித்து உத்தரவுபெற்றுத் தேரிலேறி, வழியில் ஜனங்களால் கொண்டாடப்பட்டு வெகு காந்தியுள்ள தன் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

பட்டணத்து ஜனங்கள் அரசனுடைய உத்திரவைக் கேட்டு, வெகுநாளாய் வேண்டிக்கொண்டிருந்த லாபம் கிடைத்ததுபோல ஸந்தோஷித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பிப் போய், "இந்த ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் இடையூறில்லா மல் முடியவேண்டு"மென்று தங்கள் தங்கள் தைவங்களைப் பூஜித்து வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 4.

கௌஸல்யை ஸந்தோஷித்தது.

நகரத்து ஜனங்கள் வீட்டிற்குப் போனபிறகு அரசன் நன்றாக ஆலோசித்து "செந்தாமரை யிதழ்களைப்போல் சிவந்து நீண்டு அழ கிய கண்களுள்ள நமது குழந்தை ராமனுக்குப் புஷ்யநக்ஷத்ரத்தில் நாளையதினத்தில் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்துவிடுவே" னென்று முடிவுசெய்தார் பின்பு அங்கிருந்து உள்ளே போய், "ஸுமந்தரரே! ராமனை மறுபடியும் இங்கே அழைத்துவாரு" மென்று கட்டளையிட்டார்.

அப்படியே ஸுமந்தரர் ராமனுடைய அரண்மனைக்குப் போனார் அங்குள்ள காவற்காரர்கள் அவருடைய வரவை ராம னுக்குத் தெரிவிக்க, "இதென்ன! உத்தேசித்த காரியத்திற்கு ஏதாவது இடையூறு நேர்ந்ததோ"வென்று அவருக்கு ஸந்தேஹ முண்டாயிற்று; ஸுமந்தரரை உள்ளே வருவித்து "நீர் மறு படியும் வந்த காரணமென்ன? நன்றாகச் சொல்லு"மென்றார். ஸுமந்தரர், "ராமா! உமது பிதா உம்மைப் பார்க்கவிரும்பி அழைத்து வரச்சொன்னார் அதைத் தெரிவித்தேன் அங்கே போவதும் போகா மலிருப்பதும் தங்களிஷ்ட"மென்றார் ஸாரதியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ராமன் வெகு பரபரப்புடன் வேகமாக அரண்மனைக்குப் போனார்.

ராமனுடைய வரவைக் காவற்காரர்கள் தசரதருக்குத் தெரி விக்கத், தன் குழந்தையிடத்தில் சிறந்த பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லவிரும்பி உள்ளே அழைத்துவரச் சொன்னார் ராமன் அங்கே போய் அரசனிருக்குமிடத்திற்குத் தூரத்திலேயே அவரை நோக்கிக் கைகூப்பி வெகு வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்தார். தசரதர் புத்ரனை

வாரியணைத்து, அழகான ஆஸனத்தில் உட்காரச் சொல்லி, "ராமா! நான் அறிவிலும் வயவிலும் மிகவும் முதிர்ந்தவன். பலவித போகங்களை வேண்டியவரையில் அனுபவித்தேன். பல யாகங்களைப் பலமுறை விதிப்படி தக்ஷிணை பூரி போஜனம் முதலியவைகளுடன் செய்தேன். வேண்டிய வஸ்துக்களை இஷ்டப்படி பிறருக்குக் கொடுத்தேன். வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்தேன். சூரர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பலவித ஆனந்தங்கள் என்னால் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கப்பட்டன. யாகயக்ஞங்களைச் செய்ததால் தேவர்களுடைய கடனையும், வேதாத்யயனத்தால் ரிஷிகளுடைய கடனையும், புத்ரர்களைப் பெற்றதால் பிதிருக்களுடைய கடனையும், தானத்தால் ப்ராஹ்மணர்களுடைய கடனையும், ஸுகங்களை அனுபவிப்பதால் ஆத்மாவின் கடனையும் தீர்த்தேன். நீ எனக்குத் தகுந்த புத்ரன் உலகத்தில் நிகரில்லாதவன் இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தை உன்னிடத்தில் ஒப்புவிப்பதைத் தவிர நான் செய்யவேண்டிய கார்யம் வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் நான் சொல்வதைத் தவறாமல் கேட்கவேண்டும். நமது தேசத்து ஜனங்களனைவரும் இப்பொழுதே நீ அரசனாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் மேலும், இனி வரும் கெடுதியைக் காட்டும் கெட்ட ஸ்வப்னங்கள் எனக்கு நேருகின்றன. இடியுடன் குறைகொள்ளிக் கட்டைகள் முதலியவை ஆகாசத்திலிருந்து விழுகின்றன. என் நக்ஷத்ரத்தை ஸூர்யன் அங்காரகன் ராஹு முதலிய க்ரூரக்ரஹங்கள் பீடித்துக்கொண்டிருப்பதாக ஜ்யோதிஷ மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் இவைகளை யோசித்தால் அரசனுக்கு மரணமாவது அதற்கு ஸமமான ஆபத்தாவது நேருமென்று தோன்றுகிறது. ஜனங்களுடைய புத்தி எப்பொழுதும் ஒரே விதமாயிராது. என் புத்தி மாறுவதற்கு முன் உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்விக்கிறேன் இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று எனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிறது. சந்த்ரன் இன்று புனர்வஸுவிலிருப்பதாயும் புஷ்யத்திற்கு நாளைப் போவதாயும், அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த ஸமயமென்றும் நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள் உத்தேசித்த கார்யத்தை நாளைக்கே முடிக்கவேண்டும். ஆகையால் இன்று ராத்ரி நீயும் ஸீதையும் தரையில் படுத்துக்கொண்டு உபவாஸமிருக்கவேண்டும். இவ்விதமான கார்யங்களுக்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரும் உன் மித்ரர்கள் இன்று உன்னை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றட்டும். உன் தம்பி பரதன் வெகு நல்ல எண்ணமுள்ளவனே, இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவன், தயையுள்ளவன் ஆனாலும் அவன் அம்மான் வீட்டுக்குப் போய் வெகு நாளாயிற்று ஸாதுக்களாயும் தாமஸிந்தையுள்ளவர்

களாயும் பிறரால் கலக்கமுடியாதவர்களாயுமிருப்பவர்களின் மனஸும் மாறிவிடும். ஆகையால் பரதன் ஊருக்கு வருவதற்குமுன் இந்தக் கார்யத்தை முடிப்பது நல்ல''தென்று சொல்லி ராமனுக்கு விடைகொடுத்தார். அவர் பிதாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தன் அரண்மனைக்குப் போனார்.

பிறகு அரசனால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைத் தன் தாய்க்குத் தெரிவிக்க விரும்பி, உடனே அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். அங்கே கௌஸல்யை, புஷ்யநக்ஷத்ரங்கூடின சுபதினத்தில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று கேட்டுப், பட்டாடைத் தரித்துக்கொண்டு சுத்தமாய்த், தன் இஷ்ட தேவதையை நினைத்து மௌனமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ராமனுக்கு ராஜ்ய லக்ஷ்மி கிடைக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ராணாயாமத்தால் மஹாவிஷ்ணுவை த்யானஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். ஸுமித்திரையும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கூடவிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ராமன் அவ்வளவு நியமத்துடனிருக்கும் தன் தாயை வணங்கி "அம்மா! ஜனங்களை நான் ஆண்டுவரவேண்டுமென்றும் ராஜ்யத்தை எனக்கு நாளை கொடுக்கப்போகிறேனென்றும், ஸீதையும் நானும் இன்றிராத்ரி உபவாஸமிருக்கவேண்டுமென்றும், ரித்விக்குகள் உபாத்யாயர்கள் மூலமாகப் பிதா செய்த கட்டளைப்படி, நாளை நடக்கும் அபிஷேகத்திற்காக வேண்டிய மங்கள கார்யங்களை எனக்கும் ஸீதைக்கும் செய்வியுங்க''ளென்றார். அப்பொழுது கௌஸல்யை வெகு காலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக், "குழந்தாய்! ராம! சிரஞ்ஜீவியாயிரு. உன் எதிரிகள் நாசமடையட்டும். நீ ராஜ்யத்தை அடைந்து என் பந்துக்களையும் ஸுமித்திரையின் பந்துக்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்து. உன் பிதாவான தசரதர் உன் குணங்களால் ஸந்தோஷமடைந்தார். நல்ல நக்ஷத்ரத்தில் பிறந்தாய். வெகுகாலமாய் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து நான் செய்து வரும் வ்ரதம் முதலிய தபஸே உனக்கு இக்ஷ்வாகு ராஜ்யம் கிடைக்கச் செய்தது. வெகு ஸந்தோஷமடைந்தே''னென்றாள்.

பிறகு ராமன் பக்கத்தில் கைகூப்பி வணக்கமாய் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் "என் இரண்டாவது ப்ராணனாகிற உனக்காகவே இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆகையால் ராஜ்யபாலனஞ் செய்வது உன் வேலை. ஸுமித்திரையின் புத்ர! தாயின் உத்திரவுப்படி இஷ்டமான போகங்

களையும் விலையற்ற ரத்னுபரணங்கள் வஸ்தரங்கள் முதலியவை களையும் அனுபவிக்கலாம் இந்த ராஜ்யமும் நான் பிழைத்திருப்பதும் எல்லாம் உனக்கே, வேறில்லை"யென்றார்.

பிறகு ஸீதையும் தானும் பெரியோர்களை வணங்கி அநுமதி பெற்று தங்கள் அரண்மனைக்குப் போனார்கள்.

ஸர்க்கம் 5.

வஸிஷ்டர் ராமனிடத்திற்குப் போனது.

ராமனை வீட்டிற்கனுப்பிவிட்டு, மறுநாள் நடக்கவேண்டிய அபி ஷேகத்திற்காகத் தசரதர் புரோஹிதரை நோக்கி "மஹர்ஷே! ஸம்பத் ராஜ்யம் முதலியவை ராமனுக்குக் கிடைக்கும்படி, இன்று செய்யவேண்டிய வரதம் உபவாஸம் முதலியவைகளை அவன் தன் பத்னியுடன் தவருமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டும், அதற்காகத் தாங்கள் அவனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் ஏற்பாடுசெய்ய ப்ரார்த்திக்கிறேன்" னென்றார்

எல்லா மந்தரங்களை அறிந்தவரும் பலவகையான வரதங்களை செய்தவருமான வஸிஷ்டர், அப்படியே செய்கிறேனென்று, ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தகுந்த தேரிலேறி, வெளுத்த மேகத்தைப்போல் விளங்கும் ராமனுடைய அரண்மனையில் மூன்று கட்டுகள்வரையில் ரதத்தில் போனார்.

ராமன் அவருடைய வரவை அறிந்து, அவருக்கு உபசாரம் செய்யச் சீக்கிரமாய் வெகு பரபரப்புடன் ரதத்தின் சமீபத்தில் வந்து கைலாகு கொடுத்து முனிச்ரேஷ்டரைத் தேரிலிருந்து இறக்கினார். தன்னை வணங்கி நிற்கும் ராமனை நோக்கி வஸிஷ்டர் க்ஷேமம் விசாரித்து, "உன் பிதா உன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து, நஹுஷன் யயாதிக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல், நாளை இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறார். அதற்காக நீயும் ஸீதையும் இன்று உபவாஸமிருக்கவேண்டு"மென்று அவருக்கு ப்ரியமான வார்த்தை களைச் சொல்லி, விதிப்படி மந்தரபூர்வகமாய் உபவாஸமிருக்கச் செய்தார். பிறகு ராமனால் முறைதவருமல் உபசரிக்கப்பட்டு அவருக்கு விடைகொடுத்து அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

எபபொழுதும தனககு பரியமான வாாததைகளைச சொல்லும மிதராகளுடன ராமன சிலநேரம பேசிககொணடிருநது, அவாகளால பூஜிககபபடடு, அவாகளுககு விடைகொடுதது, அநதபபுரததிறகுப போனூா. அபபொழுது மலாநத தாமரைகளாலும, அவைகளி லுள்ள தேனைக குடிதது மதஙகொணட பகஷிகளாலும, அழகிய தாமரையோடை விளஙகுவதுபோல, ராமனுடைய அநதபபுறம வெகு ஸநதோஷமடைநத ஆண பெணகளால விளஙகிறறு.

பிறகு வஷிஷடா அரசனுடைய அரண்மனைபோனற ராமனு டைய கருஹததிலிருநது வெளியிலிருநது ராஜவீதியில போகையில, அஙகே ஜனஙகள குமபல குமபலாக வெகு குதூஹலததுடன இடைவிடாமல நிறககககணடாா வெகு ஸநதோஷமாய ஒருவரோ டொருவா பேசும சபதம அலைகள ஒனறோடொனறு மோதினதா லுணடாகும தவனியைபபோலிருநதது. அனறு அநத நகரததில எலலா வீடுகளிலும தவஜஙகள எடுததுக கடடபபடடன வீதிகள் குபபையிலலாமல சுததஞ செயயபபடடு, ஜலந தெளிதது அழகா யிருநதன. மேலும, எஙகும வாழை கமுகு முதலிய குலைகளால அலஙகரிககபபடடிருநதது அந நகரததில வஷிககும பெண்கள குழநதைகள வயஸ சென்றவாகள முதலிய எலலா ஜனஙகளும, தஙகளுககு அலஙகாரமாயும ஸநதோஷததை விருததிசெயவதாயு மிருககும அநத மஹோதஸவததை அனுபவிகக ஆசைகொணடு, ஸூாயோதயததை எதிாபாாததிருநதாாகள இபபடியிருககும ராஜ வீதியைப பாாததுககொணடு, அஙகே கூடியிருககும ஜனஙகளுககு நடுவில வஷிஷடா இருபககததிலும அவாகளை ஒதுககிக, குமபலாய நிறகசசெயபவரைபபோல மெளள மெளள அரசனுடைய அரண்ம னைககு வநதாா வெண்மையான மேகமபோனற மாடிமேலேறி அஙகே தேவகுரு இநதரனைப பாாததுபோல தசரதரைக கணடாா

அரசன உடனே ஸிமஹாஸனததிலிருநது எழுநதிருகக அப் பொழுது அவருடன ஸபையில உடகாாநதிருநத எலலோரும எழுநது மஹாஷியை உபசரிததாாகள அரசன "ராமனுககு உப வாஸம செயவிததாயிறறா"வென, "ஆயிற"றென்று வஷிஷடா பதி லுரைததாா.

பிறகு அரசன புரோஹிதரிடததில விடைபெறறு, அங்குள்ள வாகளை விடைகொடுதத தனுபபிவிடடு, ஸிமஹம தன மலைககுஹை யில புகுவதுபோல அநதபபுரததில ப்ரவேசிததாா. அபபொழுது

வெகு அழகாக அலங்கரிககபபட்ட பெண்களால நிறைநது, மஹேந தரனுடைய கிருஹததைதபபோனற அநத அரண்மனே, பல நக்ஷத ரஙகள நிறைநத ஆகாசம சநதரனுடைய காநதியால விளஙகுவது போல, தசரதருடைய தேஹகாநதியால பரகாசிததது

ஸர்ககம 6

ராமன் அபிஷேகததிற்கு ஸிததமானது.

புரோஹிதா சொனனபடி ராமன ஸ்நானஞசெயது, சுததமான மனஸுடன விசாலமான நேத்ரஙகளேயுடைய ஸீதையோடு ஸ்ரீமந நாராயணனே உபாஸிததா அவரை உததேசிதது, ஹவிஸ நிறைநத பாததரததை உயரத தூககி, மநதரஙகளே விதிபபடி உசசரிதது, ஜ்வலிககும அக்னியில ஹோமஞசெயது, அதன மிகுதியையும தனககு க்ஷேமததை உணடுபணணக்கூடியதும மிகவும பரியமுமான நெயயாகிற ஹவிஸையும புஜிதது, ஆசமனஞசெயது தாபபாஸனத தில ஸீதையுடன மனஸை அடககிககொணடு மௌனமாகத, தன வீட்டிலிருககும ஸ்ரீரஙகநாத ஸவாமியின அழகான பூஜாகிருஹததில தூஙகினா.

ஸூாயோதயததிறகு ஒரு ஜாமம முனபே விழிததுக் கொண்டு, கிருஹததை நனருக அலங்கரிககச செயதா அபபொ ழுது ஸூத மாகத வநதி முதலியவாகள மதுரமான வாாததைகளால ராமனேத துதிததாாகள. அவா காலேயில ஸநதயா வநதனஞசெயது ஒரே மனஸுடன காயதரீ மஹாமநதரததை ஜபித்துச, சுததமான புது வஸ்தரமுடுதது, நமஸ்காரம ஸ்தோதரம முதலியவைகளால் மஹாவிஷ்ணுவைப பூஜிதது, பராஹமணாகளே ஸ்வஸதிவாசனம் செய்யச சொனனா. கமபீரமாயும மதுரமாயுமிருநத பராஹ்மணர் களின புண்யாஹவாசன சபதமும வாதயகோஷமும நகரமெஙகும் பரவிறறு.

எலலா ஜனங்களும அபிஷேகத்திறகாக ராமன ஸீதையுடன முதல நாள உபவாஸமிருபபதைக கேட்டு, மறுநாள நிசசயமாய அபிஷேகம நடக்குமெனறு மகிழநதாாகள. மேலும, பொழுது விடிநதவுடன அநத உதஸவததிறகாக நகரததில செயயவேண்டிய அலங்காரஙகளேச செயதுமுடிததாாகள. வெண்மையான மேகங

களைபபோனற தேவாலயஙகள, நாறசநதி மண்டபங்கள், வீதிகள், புததாகளின ஆலயஙகள, மதிளசுவாகளினமேல கடடபபடட நாற கால மண்டபஙகள, பலவகையான சிறநத வஸதுககளால நிறைநத வயாபாரிகளின கடைகள, விசேஷ தனவானகளான குடுமபிகளின ஸகல ஐச்வாயம பொருநதின வீடுகள, மரஙகள ஸபைகள முதலிய உயரமானவிடஙகளில கொடிததுணியுளள தவஜஙகளும அவை யிலலாதவைகளும எடுததுககடடபபடடன அபிநயஞசெயயும நடடுவாகள அபினயமினறி நாததனஞ செயபவாகள பாடகாகள; காதிறகும மனதிறகும இனிமையாகப பாடும ஓசை எஙகும கேடகப படடது.

ராமனுககு அபிஷேககாலம நெருஙகினபொழுது ஜனஙகள நாறசநதிகளிலும ஸதரீகள வீடுகளிலும அதைபபறறிப பேசிககொணடிருநதாாகள. வீடடுவாசலில கூடடங கூடடமாய விளையாடும குழநதைகளும அபிஷேக கதையையே சொலலிக கொணடு காலஙகழிததன

ராஜவீதி புஷ்பஙகள தூவபபடடு, தூபஙகள போடபபடடு, நோததியான மணமுளளதாகவும அழகுளளதாகவும செயயபபட டது. எலலாவீதிகளிலும பநதலபோடடு மேலவிரிபபுககட்டி, வாழை தெனனை பாககுக குலைகள தொங்கவிடடிருபபதால ஸூாயகிரணம தெரியாமல, பரகாசததிறகாக தீபஸதமபஙகள அஙகஙகே நாடடப படடன. இபபடி நகரததில செய்யவேணடியவைகளைச செயது விடடு, ஜனஙகள ராமனுடைய அபிஷேக மஹோதஸவததை எதி பாாததுககொணடு, வீதிகளிலும நாறசநதி மணடபஙகளிலும கூட்டங் கூடி "இக்ஷ்வாகு குலததில பிறநத தசரதமஹாராஜா தனககுக கிழததனம வநதுவிடடதெனறு தன புதரனை ராமனை ஸமயறிநது ராஜயாபிஷேகஞசெயயபபோகிறாா. ராமன நமமெலலோருக்கும அரசனாகபபோகிறபடியால நாம தேவதை களின கிருபையைப பெறறோம உலகததில இது உயாந தது; இது தாழநததெனறு நனறாயறிநதவா; காவமறறவா, வித வான, தாமஸ்வபாவமுளளவா, தன ஸஹோதராகளிடததில வெகு பரீதியுளளவா, ஆகையால நமமையும உடன பிறநதவாகளைப போல விசவாஸததுடன வெகுகாலம வரையில காபபாறறுவாா. அவருடைய அபிஷேகததைப பாாககுமபடி செய்யும தாமசிநதை யுளள தசரத மஹாராஜனுன புணயசாலி வெகுகாலம ஸுகமாக வாழடடு"மெனறு அரசனைக கொணடாடினாாகள. அபபொழுது

அங்கே ஜனங்களின சப்தம பாவகாலங்களில பொங்கும் ஸமுத்ரத தின ஓசையைபபோலிருநதது. இநதரனுடைய கிருஹததைப போல வெகு அழகான அநத நகரமெனற ஸமுதரம, ராமாபிஷேகததைப பாாக்கப பல திசைகளிலிருநது வநத ஜனங்களெனற ஜல ஜநதுக்களால நிறைநது, அவர்கள இபபடிப பேசும தவனியால் பாவ காலங்களில இரைவதுபோல கோஷிததுககொண்டிருநதது

ஸர்ககம 7

மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது.

ஏதோ ஒரு தேசததிலுண்டானவளும, தாய தநதை இனனா ரெனறு தெரியாதவளும, கைகேயியுடன வெகுகாலமாக வஸிபபவளும, கேகய ராஜன வீட்டிலிருநது வநத வேலைககாரியுமான மநதரை யெனபவள, சநதரன போல வெணமையான மாடியில தைவச செயலாயேறி அயோதயா நகரததை முழுவதும பாாததாள ராஜ வீதிகள குபபையிலலாமல சுததஞ செயது ஜலநதெளிதது அலஙகரிககபபட்டிருநதன சிறநத கொடிகளும தவஜஙகளும எடுததுக கட்டபபட்டிருநதன உதஸவகாலததில ஜனககூட்டம் அதிகமாகையால அவாகள நகரததில போய வருவதறகு அனுகூலமாக மதிள சுவரை இடிதது வழிகள செயயபபட்டிருநதன. ஜனங கள மஙகள ஸ்நாநம செயது அழகாக அலஙகரிததுககொண்டிருந தாாகள. கையில புஷ்பமாலைகளையும மோதஙகள முதலிய காணிககை பதாாததஙகளையும ராமனுககாக வைததுககொண்டு பராஹமணாகள வேதபாராயணம செயதுகொணடிருநதாாகள், வாதயகோஷம எஙகும கேடகபபட்டது. ஜனஙகள வெகு ஸந தோஷததுடன கூட்டங் கூட்டமாக எங்கும் நினறுகொண்டிருந தாாகள. யானை குதிரை பசு காளை முதலியவைகளும ஆனநதத தால சபதிததுக்கொண்டிருநதன தேவாலாயஙகளின வாசலகள வெளளையடிக்கபபட்டிருநதன. இதைப பாாதது மநதரை மிகவும ஆசசாயமடைநதாள்.

அதிக ஸநதோஷததால மலாநத கண்களுடன வெணபட்டை அணிநது ஸமீபததில நின்ற ஒரு தாதியை மநதரை, "அடீ! கௌஸலயை தனததைச சோப்பதில அதிக பரியமுள்ளவளா

யிற்றே. மௌனமேலும் விருததியை உதயேசிதது, ஜனங்களுக்கு என தனததைக் கொடுககிருள? அவளுககு இவவளவு ஸநதோஷ முண்டான காரணமென்ன? அரசன ஸநதோஷமடைநது என்ன செய்யபபோகிரு"ரெனருள.

அநதத தாதி அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு "கோபம் முதலியவை களை ஜயித்துப பாபமறறவரும், பட்டாபிஷேகததிறகுத தகுநத குண சாலியுமான ராகவனுக்கு நாளை புஷ்ய நக்ஷத்ரததில யௌவராஜ்யாபி ஷேகம செயய மஹாராஜா நிசசயிததிருககிரு ஜனஙகள இவ்வளவு ஆனநதமடைவதறகு அதே காரண"மெனருள

அதைக கேட்ட மநதரைககு மிகுநத பொருமை பிறநதது. கைலாஸ சிகரததைபபோனற மாடியிலிருநது வேகமாக இறங்கி, கெட்ட எணணம மேலிட்டுக, கோபாகனியால எரிபட்டுக, கைகேயீ படுததுததூங்குமிடத்திறகு வநது, "அடீ, ஒன்றுமறியாதவளே! என்ன தூககம்? எழுநதிரு உனககுப பெரும பயம வநதுவிட்டது. உன்னை பீடிககபபோகும துககஙகளை என தெரிநதுகொளளவில்லை? நீயே பாகயசாலி யென்றும அதனால அரசனுககு வேண்டியவளென் றும உன்னைப புகழ்நதுகொளளுகிருய அவனுககு உனனிடததில் உண்மையான பரியமில்லை யென்று எனககு நனருகத தெரியும் ஆற றின ஜலம கோடையில வறறுவதுபோல, உன ஸௌபாககயம நிலை யறறதே"யெனருள.

இபபடிக் கெட்ட எண்ணததுடன மிகவும கோபஙகொண்டு மந தரை கடுமையான வாரததைகளைச சொலலககேட்டுக, கைகேயீயிக்கு அதிக துககமுண்டாயிற்று, "அடீ, மநதரே! உனககு க்ஷேமக்குறைவு ஏதாவது நோநததோ? உன முகம வாடியிருபபதால வெகு துக்கப பட்டவளாகத தோனறுகிறது என்ன காரண"மெனருள.

இபபடி மதுரமாயக கேட்ட கைகேயீயைப பாரதது, ராமனுக்கு நடக்கும அபிஷேகததைபபறறி அவள விசாரிககாததால மநதரைச் குக கோபம பொங்கிறறு. பேசுநதிறமையுளளவள். ஆகையால கைகேயீயிக்கு ராமனிடததிலுளள பரியததைக குறைததுத தன புத்ரனுக்கு ராஜ்யம கிடைக்காததால அவள் துககமடையும்படி அவ ளுடைய க்ஷேமததை விரும்பியே, "தேவி! மஹாராஜா ராமனுககு யௌவராஜ்ய அபிஷேகஞ செயயபபோகிரு. ஆதையால உனக்குப் பெரிய ஆபதது நோநதுவிட்டது. இதைதத தடுபபது இபபொழுது ஸாத்யமல்ல, உன்னிடததில எனக்கு அநதரங்க பரிய முண்டலலவா,

ஆழந்தெரியாத துக்கக்கடலில் முழுகி, நெருப்பின் நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டவளைப்போல் தவிக்கிறாய். உனக்கு அனுகூலஞ்செய்ய உன்னிடத்தில் வந்தேன். நீ க்ஷேமமாயிருந்தால் எனக்கும் க்ஷேமம். உன் க்ஷேமங்குறைந்தால் நான் பெருந்துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். நீ ராஜவம்சத்தில் பிறந்தவள், அரசனுடைய மஹிஷி, ஆனால் ராஜதாமம் வெகு கடுமையென்பது ஏன் தெரியவில்லை? நீயோ நல்ல மனஸுள்ளவள், உன் புருஷனோ மஹாவஞ்சகன், தாமசிந்தையுள்ளவனைப்போல் வேஷம் போடுகிறான். பிரியமாகப் பேசுகிறான், ஆனால் க்ரூரமான நடத்தையுடையவன் இது உனக்குத் தெரியாது. உண்மையில் உனக்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை ஹிதம்போல் ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி பேசிக்கொண்டிருந்தானல்லவா? இப்பொழுது கௌஸல்யையின் மகனான ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்யப்போகிறான்.

"வரும் கெடுதியை அறியாத முட்டாளே! அரசனுடைய கெட்ட எண்ணம் தெரிந்ததா? பரதனை உன் தகப்பன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான். நாளை காலையில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்துவிட்டான். அவன் உனக்குப் புருஷனென்று பெயர் மாத்ரமே. அவன் உனக்கு ஜன்ம சத்ரு. ஆகையால் அவனை நீ இதுவரையிலேயே விட்டிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லை. பாம்புக்குட்டியின் அழகைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, அது விஷஜந்துவென்பதை மறந்து, அதை மடியில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சி விளையாடும் பெண்ணைப்போல், நீயும் கபடமின்றி, உண்மையில் உன் சத்ருவும், வெளிக்கு மாத்ரம் உனக்குப் பிரியமாகவும் அனுகூல பாத்தாவாகவும் நடிக்கும் தசரதனை முற்றிலும் நம்பி, அவனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதி வைத்திருக்கிறாய். பாம்பையும் சத்ருவையும் கவனிக்காவிட்டால் அவை என்ன செய்யும்? அதே இன்றைக்கு உனக்கும் உன் புத்ரனுக்கும் தசரதனால் நேரும். கபடமற்றவளே! நீ எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவள். அப்படியிருக்க, உனக்கு ஹிதத்தையே தேடுகிறவனைப் போல் பாசாங்கு செய்யும் மஹா பாபியான தசரதன், ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து, உன்னையும் உன் குழந்தையையும் பந்துக்களையும் நிர்மூலம் செய்வான். செய்யவேண்டியதை இப்பொழுதே தாமஸமின்றிச் செய். இனியாவது மோசம் போகாதே. அவனை வசப்படுத்தும் சக்தி உனக்குண்டல்லவா. அதை உபயோகித்து உன் புத்ரனையும் உன்னையும் என்னையும் காப்பாற்று" றென்றாள்.

4

படுத்துக்கொண்டிருந்த கைகேயி இதைக்கேட்டு, ராமாபிஷேக ஸமாசாரத்தால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தாள். சரத்காலத்து சந்த்ரனைப் போல அழகுள்ள முகத்துடன், ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் தனக்கு அனுகூலமென்று நினைத்துப், படுக்கையை விட்டெழுந்தாள். வெகுகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்த ஸந்தோஷ கரமான கார்யம் தைவச் செயலாக ஸமீபித்ததென்று ஆச்சர்யமும் ஆனந்தமும் உண்டாயிற்று ஒரு விலையற்ற ரத்னாபரணத்தை மந்தரைக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து, "ராமனிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் எனக்குப் பேதபுத்தியில்லை ஆகையால் அரசன் ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வதைப்பற்றி எனக்கு வெகு ஸந்தோஷம் இதைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமான விஷயம் வேறொன்றுமில்லை இதைச் சொன்ன உனக்கு நான் என்ன செய்யட்டும் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன், கேள்" என்றாள்

ஸர்க்கம் 8.

(தொடர்ச்சி)

அதைக் கேட்டு மந்தரைக்குக் கைகேயியிடத்தில் அஸூயை பிறந்தது. தான் அவளுக்கு ஹிதமாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கவில்லையென்று கோபமும், ஆபத்து நேரப்போகிறதே யென்ற துக்கமும் பொங்க, "அடீ! அறிவற்றவளே! துக்கக் கடலின் நடுவில் நீ தத்தளிக்கிறாயென்று உனக்குத் தெரியவில்லையே. தகாத காலத்தில் என்ன ஸந்தோஷமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ராமாபிஷேகமென்ற பெரிய துக்கம் நேர்ந்துவிட்டது. நீயும் துக்கப்படவேண்டும். ஸந்தோஷப்படுகிறாயே. அதைக் காணக் காண எனக்குத் துக்கம் அடங்கவில்லை. பைத்யம் பிடித்த யஜமானனைப் பார்ப்பது போல உன்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. ராமன் உனக்கு சக்களத்தி பிள்ளை யல்லவா? அவன் உனக்கு யமனல்லவா? அவனுக்கு உண்டாகும் பெருமையைப் பற்றி புத்தியுள்ளவள் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷப்படுவாளா? உனக்குப் பிடித்திருக்கும் துர்ப்புத்தியை நினைத்தால் எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது என்ன ஆபத்து நேரப்போகிற தென்றால் சொல்லுகிறேன், கேள்.

"இந்த ராஜ்யம் ராமனுக்கும் பரதனுக்கும் பொதுவல்லவா? ஆகையால் பரதனால் ராமனுக்குப் பெரும் பயம் நேரும். அதை

நினைககுமபொழுதே' எனககு மிகுநத துககமுணடாகிறது. ராமனுககுப பயமானால பரதனுககுக கெடுதி எனனவெனறு கேட கிறுயோ? லோகததில பாமபு புலி முதலிய துஷட ஜநதுககள நமமைக் கணடு பயநது, அவைகளை நாம எஙகே கொனறு விடுவோமோ வெனறு முநதியே நமமைக கொலலப பாாக்கினறன. அபபடி, பரதனிடததில பயபபடும ராமனுலேயே பரதனுககுக கெடுதி நேரும லக்ஷமணனுககும சதருகனனுககும இநத ராஜ்யம பொதுவானுலும, மஹா பராகரமசாலியான லக்ஷமணன, ராமனை மனே வாககு காயஙகளால எபபொழுதும ஆசரயிததிருககிறபடியால ராமனுக்கு அவனிடததில பயமிலலை. அதே காரணததால பரத னுககுச சதருகனனுல பயமிலலை. 'லக்ஷமணனும சதருகனனும தஙகளுடைய ஸஹோதரர்களை ஆசரயிததிருநதாலும ராஜபததை ஆளவேணடுமெனற ஆசை எலலோருககுமிருககுமலலவா''வென றுல, ராமன முநதிப பிறநதவன, ராஜயம முதலில அவனுக குக கிடைககும, பிறகு வரிசையாகப பிறநத பரத லக்ஷ மண சதருகனாகளுககு கரமமாகக கிடைககும ஆகை யால தனக்கு அடுதத பாதயமுளள பரதனைக கொல்லவே ராமன முயலவான. ஆனுல "ராமனுககு முதலில ராஜயம் கிடைககுமபொழுது பரதனுககு ராஜயம கிடைககுமோ"வெனற ஸநதேஹம ராமனுககு உணடாக நயாயமிலலையோவெனறுல, ராமன விவேகி, ராஜநீதியில நிபுணன, செயயபவேணடிய காரயததைத தகுநதகாலததில செயகிறவன உன புதரனுன பரதன மேற சொனன குணஙகளிலலாதவன ராமன எனன செயவானே வெனறு நடுஙகுகிறேன.

கௌஸலயை வெகு அதிருஷ்டசாலி, நாளைப புஷய நக்ஷதரத தில அவளுடைய புதரனுன ராமன பராஹமண சரேஷடாகளால யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ செயயபபடுவான கௌஸலயை விசேஷ ஐசவாயததையும கீாததியையும அடைநது சதருககளிலலாமல விளஙகுவாள. அபபொழுது நீ வேலைககாரியைபபோல கைகூபபி அவளுககுப பணிவிடை செயவாய ஆகையால கௌஸலயையால உனககும அனாததம நேரும நீ மாதரமலல, உனனைச சோநத நானும மறறவாகளும அவளுககு ஊழியம செயயவேணடும உன் புதரனுன பரதன் ராமனுககு அடிமையலலவா? பரதனுககு ஐசவா யம குறையுமபொழுது அவனுடைய வேலைக்காரிகள (உன நாட்டுப பெணகள) துககபபடுவாாகள ராமனுடைய வேலைககாரிகள (உததம மான ஸதரீகள) அதிகமான ஸநதோஷபபடுவாாக''ளெனருள.

(இஙகே 'உன நாடடுப பெண்க'ளெனறு" பரதனுடைய ஸ்தரீ களைச சொனனதால அவனுககுப பாரயைகளேயெனறும, அபபடியே 'ராமனுடைய ஸதரீகள்' எனறதறகும பாரயைகளெனறே கருத தெனறும, ராமன ஏகபதனி வரதனெனபதறகு ஆதரம படட மஹிஷியாக ஸீதையை விவாஹஞசெயது கொணடாலும அரசர களுடைய வழககததை அனுஸரிததுப போகததிறகாகப பலரை விவா ஹம செயதுகொண்டிருககலாமெனறு சிலர சொலலுகிறாரகள. வேலைககாரிகளெனறு கோவிநதராஜ வயாகயானததின கருதது)

இப்படிப பிறருடைய மனஸைக கலககும்படியான யுகதிகளை மநதரை சொலலியும கலஙகாத புததியையுடைய பெருநதனமை வாயநத கைகேயி, ராமனிடததில வெகு தவேஷததுடன பேசும மநதரையைப பாரதது ராமனுடைய குணஙகளை வரணிகக ஆரம்பித தாள. "ராமன நீ சொலலுகிறபடியிருநதால நீ ஏறபடுததும தோஷஙகளும அவனிடததிலிருககும. அபபடி இலலவேயிலலை. அவன தாமததை அறிநதவன, பெரியவரகளால பழககபபடடவன, செயத நனறியை மறவாதவன, ஸதயம தவறாதவன, சுததன, தச ரதருககு மூதத புதரன. ஆகையால யுவராஜாவாகத தகுநதவன.

நீ சொனனபடி ராமனுக்கும் அவனுடைய ஸஹோதரரகளுக கும இநத ராஜயம பொதுவெனற காரணம பொருநதாது மேலும், தீரககாயுஸையுடைய ராமன, தகபபன பிளளையைக காபபாறறுவது போல தன ஸஹோதரரகளையும வேலைககாரரகளையும பரீதியுடன காபபாறறுகிறான. ஆகையால ராமனிடததிலிருநது பரதனுககுக கொஞசஙகூட பயம நேராது. அபபடியிருகக ராமனுககுப படடாபி ஷேகம நடககபபோகிறதெனறு கேடடவுடன ஏன இபபடித தவிககிறாய?

ராமன் நூறு வருஷங்கள்வரையில் ஆண்ட பிறகு முனனோர்க ளின ராஜயம பரதனுககுக கிடைபபது நிசசயம ஆகையால தனக குப பின அரசனுககும பரதனுககு இபபொழுதே யௌவராஜ்யாபி ஷேகஞ செயவான நயாயமாக நடககவேணடிய ராம படடாபி ஷேக மஹோதஸவம இபபொழுது நடககும. இனி பரதனுககும ராஜ்யாபிஷேகம நடககும இபபடியிருகக உனககு ஏன் இவவளவு துககம?

ராமனுககு அபிஷேகமானால எனககு அபாயமெனகிறாய ராம னிடததில எனககு பரீதி அதிகம அவனும தன தாயைககாடடி

லும எனனிடததில அதிக பரியமும வணககமும வைததுப பணி விடை செயகிருன

நூறு வாஷஙகளுககுப பிறகு பரதனுககு ஒருவேளை ராஜயம கிடைககாவிடடாலும போகடடும ராமனுககு ராஜயம கிடைத்தால பரதனுககுக கிடைததது போலலலவா? ராமன தன உடனபிறநத வாகளைத தனனைபபோல எணணுகிரு" னருள

மநதரை அடஙகாத துயரஙகொணடு உஷணமாகப பெரு மூசசுவிடடு, "அடி, கெடுதியை நனமையெனறு நினைககிறவளே! பரதனுககு நயாயமாயக கிடைககவேண்டிய ராஜயம கிடைக காமலிருபபதும, அவன ராஜயததிலிருநது துரததபபடுவதுமான கரை தெரியாத ஆபத ஸமுததிரததில நீ மூழகிககொண டிருககிருயெனறு உன புததிககுறைவால அறியவிலலை நூறு வாஷங்களுககுப பிறகு பரதனுககு ராஜயம வருமெனறு உனக குச சொனனவா யார? ராமன நாளைக்கு அரசனுவான அவனுககுப பிறகு படடம அவனுடைய புதரனுககுக கிடைககும. ஆகையால பரதனுககு அது கிடைகக ஒரு பொழுதும நயாயமிலலை சீககிரத தில கோபிபபவளே! ஒரு அரசனுககுப பிறக்கும பிளளைகளெலலோ ருமபடடததிறகு வருகிறதிலலை அதனுல பெரிய அனாததம் நேருமு. அரசாகள மூததபுதரனிடததிலும குணசாலிகளான மறற வாகளிடததிலும ராஜ்ய காாயஙகளை ஒபபுவிககிருாகள்.

ராஜ்யம் கிடைக்காமற போவதுமாதரமலல நீ எண்ணுவது போல ராஜயாதிகாரததின ஸுகமும இபபொழுது கிடைககாது. பரதனிடததில பரீதியுளளவளே! உன புதரன ராஜவமசததிலிருந்தும, ராஜ்ய ஸுகததிலிருநதும முறறிலும நீககபபடுவான. மூதத்வ னிருககுமபொழுது இளையவனுககு ராஜயம கிடைககாதலலவா! அதறகென்ன யுகதியென்ருல அதைச சொலலவே வநதேன உனககோ அது தெரியவிலலை, சககளததியின பெருமையை உததே சிதது உன ஸநதோஷததிறகு அடையாளமாக எனககு ஆபரணத் தைக கொடுககவருகிருய ராமன இநத ராஜ்யததைச சதருபயமின்றி அடைநதபிறகு பரதனைத துரததிவிடுவான. ஒரு வேளை இவவுல கததிலிருநதே நீககிவிடுவான இதறகு அனுகூலமாய் நீயும செயத கெடுதி எனனவெனருல, பரதனை அவனுடைய அமமான வீட்டிற்கு அனுபபிவிடடாய மரம செடி முதலியவைகளும பககததிலிருபபவை களையே பரியமாகத தழுவுகின்றன பரத சதருகனாகள ஸமீபததி

விருநதால அரசனுககு அவாகளிடததில அதிக பரீதியுணடாகும அதையும நீயே கெடுததுவிடடாய லக்ஷ்மணன ராமனை அணடியிருபபதுபோல, பரதனை அணடியிருககும சதருகனன இஙகேயிருநதால, பரதனிலலாவிடடாலும அவன மூலமாகப பரதனிடததில அரசனுக்கு பரீதியுணடாகும இபபொழுது அதுவுமிலலை, விறகு விறறுப பிழைககும சிலா, காடடில விறகுககுத தகுநத ஒரு விருக்ஷததை வெடடப போகையில அதைச சுறறி முளளுகளடாநத புதாகளைக கணடு அதை வெடடவிலலையென்று கேடடிருககிறேன. ராமன லக்ஷ்மணனைக காபபாறறுவான, அவனும ராமனையே காப்பாறறுவான, அவவிருவாகளுககுமுளள ஒறறுமை அசவினிதேவதைகளின ஸநேஹததைப போனறதென்று லோகபரஸிததம ஆகையால லக்ஷ்மணன ராமனுககுத தீஙகுசெயய நினைககவே மாடடான. ராமனோ பரதனுககுக கெடுதி செயயாமலிருககமாடடான. ஆகையால பரதன அவனுடைய மாமன வீடடிலிருநதே காடடிறகுப போகடடும இஙகே வநதால நிசசயமாய இறபபான ராஜயகரமத்தில பரதன அரசனுல உனககும உனனைச சோநதவாகளுககும் விசேஷ மேனமை இது எனககு நலலதென்று தோன்றுகிறது உனக்கும் ஹிதம ராமனுககுச சககளததி பிளளையாகையால ஸ்வபாவ சதருவாயிருக்கும உன புதரனோ பாலன, தனககுக கிடைகக வேணடிய ராஜ்யமும போய ஸகல இஷ்டங்களும நிறைவேறின ராமனுடைய வசததிலகபபட்டு எபபடிப பிழைபபான? காடடில ஸிமஹத்தால துரததப்படடு, அதின கையில அகபபடட மதயானையைப போல ராமனுடைய வசததிலகப்பட்ட பரதனைக காபபாறற இதே ஸமயம.

தசரதனுக்கு பரியமானவளென்ற காவததால இதுவரையில நீ அவமதிதத கௌஸலையை, இபபொழுது தன மகன அரசனுய வநதபிறகு தன மனதிலிருக்கும வைரததை ஏன தீாததுககொளள மாட்டாள? அதிகமாயச சொலவதில பயனெனன? ஸமுத்ரஙகள சூழ, மலைகள நகரஙகள நிறைநது விளஙகும இநதப பூமிககு ராமன எபபொழுது அரசனுவானோ, அபபொழுது நீயும பரதனும கெடுதியையும அவமானததையும அடைவது நிசசயம ராமனுக்கு ராஜயம கிடைததால பரதனுககு மரணம கிடைபபது நிசசயம. ஆகையால ராஜ்யம உன புதரனுககே கிடைபபதறகும உன சதருவான ராமன காடடிறகுப போவதறகும ஏதாவது உபாயம செய" யென்றுள.

ஸர்ககம 9.

கைகேயீ மந்தரைக்கு வசபபட்டது.

இதைக் கேட்ட கைகேயீ, ராமனுடைய உததமகுணஙகளை நன்ருய அறிநதும, தேவர்கள தங்களுடைய கார்யததை முடித்துக கொளள விருமபி அவளுடைய மனஸைக கெடுத்ததால மநதரையின் காரணஙகளை ஒபபுககொண்டாள தான கௌஸலயைககு வேலைக காரியாக இருககவேண்டுமெனற எணணததால கோபம முகததில் ஜ்வலிததது. உஷணமாகப பெருமூசசு விடடு, "அடீ, மநதரே! இநத நிமிஷததில ராமனைக காட்டிறகுத துரததிப பரதனுககுப பட்டங கட்டுகிறேன நீ கூர்மையான புததியுடையவளென்று எனககுத் தெரியும். பரதன இபபொழுதே ராஜயததை அடைய வேணடும. ராமனுககு அது ஒருககாலும கிடைககககூடாது அதறகுத தகுநத உபாயததை ஆலோசனை செய்"யென்ருள்

உடனே மநதரை ராமாபிஷேகததைக கெடுக்க நிசசயிததுக, கைகேயீ தான சொனனபடி செயய ஒபபுககொண்டதால மிகவும ஸநதோஷிததது, "உன புததிரனுககு ராஜ்யம கிடைககும உபாயததையே இதோ சொலலுகிறேன. ஆனால எனனைக கேட்கிருயே, உனககு ஞாபகமிலலையா? ஞாபகமிருநதும மறைககிருயா? உனககு ஹிதமான விஷயததை எனனிடததிலிருநது கேட்க விருமபுகிருயா? அபபடியானால சொலலுகிறேன கேள, கேட்டு நனருக ஆலோசனை செய"யென்ருள.

அபபொழுது கைகேயீ வெகு பரபரபபுடன் எழுநது படுக்கையில உட்காரநதபடியே "மநதரே! பரதனுககு எபபடியாவது ராஜ்யம கிடைககவேணடும ராமனுககு ஒரு நாளும கிடைககக் கூடாது ஏதாவது உபாயததைச சொல"லென்ருள

அபபொழுது மநதரை, "முனனொரு காலததில தேவாஸுர யுததம நடநதபொழுது அபஜய மடைநத தேவர்கள, தசரதனை உதவிசெயயுமபடி வேணடினார்கள அபபொழுது மஹாராஜா, தனனைச சேரநத மஹாரிஷிகளையும உனனையும அழைததுககொண்டு தெறகில தண்டகாரண்யததில மீனககொடியையுடைய சமபரனெனற மஹாஸுரன அரசாளும வைஜயநத புரததை நோககிச சென்ருன.

அவ்வஸுரன் மஹா மாயாவி, தேவர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவன். இந்திரனுடன் அடிக்கடி யுத்தஞ்செய்து, பகலில் காயமடைந்தவர்களை ராத்ரியில் தூங்கும் பொழுது அஸுரர்களால் கொல்லுவிக்கிறவன்.

தசரதர் அவர்களுடன் கோரயுத்தஞ் செய்கையில் அஸுரர்கள் அவரை அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களால் மிகவும் காயப்படுத்தினார்கள் அவர் மூர்ச்சையடைந்து பரக்ஷைந் தப்பினார் அப்பொழுது நீ ரதத்தை வேறிடத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோய் சைத்யோபசாரஞ் செய்து பரக்ஷையை வருவித்தாய் அஸுரர்கள் அங்கேயும் வந்து அஸ்த்ரங்களால் அடிக்க, அங்கிருந்து அரசனை வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றினாய் இரண்டு தடவை தன்னுயிரை ரக்ஷித்ததற்காக அரசன் ஸந்தோஷித்துப் "பெண்ணே! உனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுக்கிறேன் என உயிரைக் காப்பாற்றினாயல்லவா கேளெ"ன்றான் நீ அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, "நாத! தாங்கள் கொடுத்த வரங்களை ஸமயம் வரும்பொழுது கேட்கிறே"னென்றாய் அவனும் அதற்கு ஸம்மதித்தான். இதை நீயே எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் எப்படித் தெரியும்? உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள ப்ரீதியால் மறக்காமல் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

"ராமாபிஷேகத்திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளை உன் பர்த்தா விடத்தில் சொல்லி நிறுத்து அவன் உனக்குக் கொடுத்திருக்கும் இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்தி, ராமனைப் பதினான்கு வர்ஷங்கள் காட்டிற்கனுப்பவேண்டுமென்றும், பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல் பதினான்கு வர்ஷங்கள் என்ன கணக்கென்றால், ராமன் காட்டிலிருக்கும் பதினான்கு வர்ஷங்களுக்குள் பரதன் குடிகளின் ப்ரீதியை ஸ்திரமாக ஸம்பாதித்துக் கொள்வான்

"நான் சொன்ன உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் வழியையும் சொல்லுகிறேன், கேள் தசரதனிடத்தில் கோபங்கொண்டவளைப் போல இப்பொழுதே கோப அறைக்குப் போய் அழுக்கு வஸ்த்ரத்துடன் தரையில் படுக்கவேண்டும் அவனைப் பார்த்தவுடன் அழுது கொண்டு துக்கத்தில் மூழ்கினவளாக அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதே, பேசாதே, எழுந்திராதே இப்படிச்செய்தால் நமது காரியம் உடனே பலிக்கும்.

மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் அவனுக்கு ப்ரீதி அதிகமல்லவா இது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் உனக்காக அவன் நெருப்பில் விழுவான், உனக்குக் கோபமுண்டாகும்படி

செய்யத் துணியமாட்டான் நீ கோபங்கொண்டால் உன்னைக் கண்டெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியாது உன் பிரியத்தை ஸம்பா திப்பதற்குத் தன் பிராணனை விடச்சொன்னாலும் விடுவான் உன் சொல்லைத் தாண்டமுடியாது. அடீ சோமபேறி! ஈசவரனால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அழகின் சக்தியை நன்றாகத் தெரிந்து கொள். அவன் உனக்கு முத்து தங்கம் ரத்னம் இன்னும் விலை யுயர்ந்த எதைக் கொடுத்தாலும் அவைகளில் ஆசைவைக்காதே. முன்பு தேவாஸுர யுத்தத்தில் உனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங் களையும் இப்பொழுது ஞாபகஞ் செய் அவன் சொன்ன வார்த்தை தவறமாட்டான். ஆகையால் நமது எண்ணம் பலிக்கும், நிச்சயம். அவன் உன்னைத் தூக்கியெடுத்து, உனக்கு அந்த இரண்டு வரங் களைக் கொடுத்தேனென்றால், அவனை அப்படியே பிரதிக்ஞை செய்யச்சொல்லி, ராமனைப் பதினாலு வருஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பும்படிக்கும், பரதனை இந்தப் பூமிக்கு அரசனாகச் செய்யும்படிக்கும் சொல் ராமன் பதினாலு வருஷங்களவரையில் ராஜ்யத்திலில்லாவிட்டால் பரதன் பரஸித்தியையும் அபிவிருத்தி யையு மடைந்து, ராஜ்யத்திலுள்ள ஐசவர்யம் ஸைன்யம் முதலியவை களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பிறகு தான் உள்ளவரையில் ஸுகமாக அரசாளுவான். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற வரத்தை எப்படியாவது கேட்டு வாங்கு இப்படிச் செய்தால் உன் புத்ர னுக்கு ஸகல க்ஷேமமுமுண்டாகும் ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட் டால் ப்ரஜைகளுக்கு அவனிடத்தில் இப்பொழுதுள்ள ப்ரீதி அற்றுப் போம். அவனை ஒருவரும் ஆசரயிக்கமாட்டார்கள் உன் பரதன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்து மஹாராஜாவாக விருப்பான் பரதன் புத்திமானாகையால் ராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது ராஜ்யத்திலுள்ளவர்களின் மனஸைக் கவர்ந்து, தன் நண்பர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அசைக்கமுடியாமலிருப்பான் நமது உத்தேசத்தை முடிக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்துவிட்டது பயமில்லாமல் நீ அர சனை ஸ்வாதீனஞ்செய். ராமாபிஷேகத்திற்கு நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்''தென்று உபதேசித்தாள்

இப்படித் தனக்குக் கெடுதியான விஷயத்தை மந்தரை ஹித மென்று சொன்னதை நம்பி மிகவும் ஸந்தோஷித்துக, கட்டிற்கடங் காத பெண்குதிரையைப்போல கைகேயீ ஆவேசங்கொண்டு, ''மந் தரே! கூனிகளுக்கு ஸுக்ஷ்மபுத்தியிருப்பது ஸஹஜம். ஆனால் லோகத்திலுள்ள கூனிகளில் உன்னைப்போல ஸுக்ஷ்மபுத்தியுள்ள வர்கள் கிடையாது. என்ன ஆச்சர்யம்! எனக்கு இதுவரையில் தெரி

யாமற் போயிற்றல்லவா? நீ ஒருத்தியே எனக்கு ஹிதத்தைத் தேடு கிறவள் என் க்ஷேமத்தில் எப்பொழுதும் கவலையுள்ளவள். தசரத ருடைய வாஸ்தவ அபிப்ராயம் எனக்கு இதுவரையில் தெரியவில்லை. கோணலான அங்கங்களுடன், பார்க்க விகாரமாய் வெறுப்புண் டாகும்படி லோகத்தில் பல கூனிகளிருக்கிறார்கள். தாமரைப் புஷ்பம் காற்றால் வளைந்திருந்தால் அதன் அழகு குறையுமா? அப்படி இயற்கையான அழகுள்ள உன் தேஹம் கூனலால் கொஞ்சம் வளைந்திருந்தால் உன் அழகு குறையுமோ? உன் மார்பு தோள்களமுதல் வெகு உயரமாக இருக்கின்றது. அதற்குக் கீழே அழகான தொப்புளையுடைய உன் வயிறு வெட்கங் கொண்டதுபோல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடங்கியிருக் கிறது. உன் முகம் களங்கமில்லாமல் சந்த்ரனைப்போல் விளங்கு கிறது. சலங்கைகள் கட்டின அரைநூல் மாலை இடுப்பில் மதுரமாகச் சப்திக்கிறது. கணுக்கால்கள் நன்றாக அமைந்திருக் கின்றன, பாதங்கள் நீண்டிருக்கின்றன, துடைகளும் நீண்டு வெண் பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு முன்பு நீ நடந்து போகும்பொழுது, பெண் அன்னம் நடப்பதுபோல் விளங்குகிறாய். அஸுரராஜனை சம்பரனிடத்திலுள்ள எண்ணிறந்த மாயைகளும், அவனுக்குத் தெரியாத பல மாயைகளும், ராஜநீதிகளும், விசித்ரமான கெட்ட யோஜனைகளும், வருங்காயத்தை நன்றாக அறியும் யுக்தியும், மூக்கைப் போலிருக்கும் உன் மார்பு முண்டில் அடங்கி யிருக்கின் றன. மந்தரே! இதோ என் தங்கஹாரத்தை உனக்குப் போடு கிறேன், வாங்கிக்கொள். ராமன் காட்டிற்குப் போய் பரதனுக்கு ராஜ்யங் கிடைத்து, என் எண்ணம் நிறைவேறி, என் மனது ஸந் தோஷமடையும் பொழுது, உருக்கியோட்டவிட்ட உத்தமமான தங்கத் தில் ஒரு கவசத்தைச் செய்து, உன் மார்பிலிருக்கும் முண்டை அலங் கரிக்கிறேன். நேர்த்தியான சந்தனத்தில் கலப்பில்லாத தங்கத்தைச் சேர்த்து அரைத்து உன் தேஹத்தில் பூசுகிறேன். அநேக ரத்னங்கள் இழைத்து, திலகத்தைப்போன்ற ஆபரணத்தை உன் நெற்றியில் தொங்க விடுகிறேன். அழகான ஆபரணங்களையும் நேர்த்தியான வஸ்த்ரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு தேவதையைப் போல் ஸஞ்சரிப்பாய். ஒப்பில்லாத அழகுடன், சந்த்ரனைப் பழிக்கும் முகத்துடன், நம்மை த்வேஷிப்பவர்களின் கர்வத்தை அடக்கி, உன் காலில் விழச்செய்வாய். நீ எனக்கு ஊழியஞ் செய்வதுபோல் எண் ணிறந்த கூனிகள், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு உனக்கு ஊழியஞ் செய்வார்க"ளென்றாள்.

இபபடித தன யஜமானியால துதிககபபடட மநதரை, அகனி குணடததில் ஜ்வலிககும நெருபபைபபோல வெண்மையான படுககை யில படுததிருககும கைகேயீயைப பாாதது, "அடி! கணகெடட பிறகு ஸூாய நமஸகாரம செயவதுணடா? ஏரி கரையை உடைதத பிறகு அணைபோடுவதுணடா? எழுநதிரு, செயயவேணடியதைச செய கோப அறைககுப போ அரசனுடைய வரவை எதிாபாாத திரு"வெனறாள.

இபபடி மநதரையால தூணடபபடடு அவளுடன கோபககருஹத திறகுப போயக கைகேயீ, தனனைபபோல அழகுளளவாகள ஒருவரு மிலலையென்று காவம மேலிடடு, அநேக ஆபரணஙகளையும ஹாரஙகளை யும கழறறி எறிநதுவிடடுத, தஙகபரதிமையைபபோல விசாலமான நேதரஙகளுடன மநதரையின கெடட போதனைககுடபடடுத, தரை யில படுததுககொணடு "மநதரே! ராமன வனததிறகுத துரததப படடான, பரதனுககு ராஜயம கிடைததெனறு கேகய ராஜனுன என பிதாவிடததில போயச சொல, அலலது, கைகேயீ கோப அறை யில உயிரை விடடாளெனறுவது சொல தஙகம ரதனம ஆபரணம எதுவும எனககு வேணடாம ராமனுககு அபிஷேகம நடநதால அநத நிமிஷததிலேயே என உயிா போயவிடு"மெனறாள

இபபடிச சொனன பரதனுடைய தாயான கைகேயீயை, அவனுக்கு ஹிதமாகவும ராமனுககு விரோதமாகவுமிருககும மஹா கரூரமான வாாததைகளால பிடிவாதததை விடாமலிருககுமபடி மநதரை உறுதிபபடுததினள "ராமனுககு ராஜயம கிடைததால, நீயும உன புதரனும கதியறறு அலைவீாகள. ஆகையால கலயாணி! பரதனுககு ராஜயம கிடைககுமபடி எபபடியாவது முயறசி செய" யெனறாள.

மநதரையின வாாததைகளாகிற பாணஙகளால அடிககடி துளைககபபடட ராஜபதனி, "எனககு பரியமிலலாத காாயததைத தசரதா செய்யத துணிநதாரலலவா"வெனறு ஆசசாயததால ஹிருதயததினமேல கையை வைதது, ராமாபிஷேகததிறகு வேண் டிய ஏறபாடுகளைச செயததைபபறறி அவரிடததில அடஙகாத கோபங்கொண்டு, "மநதரே! ராமன பல வாஷஙகளவரையில காடடில வஸிபபான. என் பரதன ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிப பானெனறுவது, இநதக கோப அறையிலிருநதே நான யமனுடைய வீடடிறகுப் போனேனெனறுவது, என தகபபனுன கேகயராஜ னிடததில சொல. ராமன இஙகிருநது காடடிறகுப போகாவிட

டால, போரவைகள ஹாரஙகள வாஸனை தரவயங்கள் தைலஙகள அனனபானஙகள முதலியவைகளால எனககு ஆகவேணடியதெனன? எனனுயிர போஞலுமெனன"வெனறு கரூரமான வாரததைகளைச சொலலித, தன ஆபரணஙகள யாவறறையும கழறறிவிடடு, அடிபடடு விழுநத கினனரிபக்ஷியைபபோல, வெறுநதரையில படுததுககொண டாள. வரவர அதிகரிககும கோபமாகிற இருடடால மூடபபடட முகததுடன ஹாரம் முதலிய ஆபரணஙகளிலலாமல, சொலலமுடியாத துககததை அடைநது கைகேயீ, இருளால மூடபபடடு நக்ஷத ரஙகள மறைநத ஆகாசததைபபோல தோனறினள.

ஸாகசம 10.

கைகேயீ தசரதரை வசப்படுததினது.

பாபபுததியுளள மநதரையால விபரீதமாகப போதிககபபடடுத தான செயயவேணடிய காரயததை மனதில நனறாக நிசசயிததுக கைகேயீ, "அடீ, மநதரே! நீ சொனனது மிகவும யுகதமே. அப படியே செயகிறே"னெனறு நாககனயையைபபோல உஷ்ணமாகப பெருமூசசுவிடடுககொணடு, விஷநதோயதத பாணததால அடிககப படட கினனரி பக்ஷியைபபோல பூமியில படுததிருநதாள தான் உபதேசிதத காரயம பலிககுமோ பலிககாதோவெனறு ஸநதேஹ முணடாகச, சறறு நேரம ஆலோசனை செயது, தனககு க்ஷேமம கிடைககும வழியை நிசசயிததுககொண்டாள அவளுககுத தோழி யும தன எணணததை முடிககவேணடுமெனற நிசசயமுடையவளு மான மநதரை, தன யஜமானியின உறுதியைக கேடடு, இனி நமது காரயம முடிநதுவிட்டதெனறு ஸநதோஷிததாள. அப்பொழுது கைகேயீ, 'என எண்ணம நிறைவேறுவிடடால உயிரை 'விடுவே' னெனறு நிசசயிததுக, கோபததால புருவஙகளை நெரிதது, அழுககுப் படிநத ஒறறை வஸதரததுடன, ஜடையை அவிழதது ஒனறாகச சேரதது முடிநது, வெறுநதரையில கிடககும்பொழுது, அழகிய கினனிரிபக்ஷி இறநதுகிடபபதுபோல தோனறிறறு.

தனமேலிருநத ஆபரணஙகளைக கழறறிப பெடடியில வைக் காமல, தான அடஙகாக கோபததுடனிருநததறகு அடையாளமாய அவைகளைச சுறறிலும வீசியெறிந்தாள. அநத மாலைகளும ஹாரங

களும் ஆபரணஙகளும் ஆகாசததில நக்ஷதரஙகள் பரகாசிபபது போல் பூமியை அலஙகரிததன.

இபபடியிருககையில தசரதா, அபிஷேக காரியஙகளைச செயய உததிரவிடடு ஸபையோாகளின அனுமதி பெறறுக கைகேயியின அநதப புரததை நோககி வநதாா 'படடாபிஷேகம இபபொழுதே நிசசயமாயிறறலலவா கைகேயீககு இதுவரையில தெரிநதிருகக நயாயமிலலை ஆகையால என பரிய பாாயைககு இநத ஸமாசாரததை நானே சொலலவேண்டு'மெனறு வெளுதத மேகங்களால் நிறைநது, ராகுவெனற கரூர கரஹததால வியாபிககபபடட ஆகாசததில, மஹா காநதியுடைய சநதரன உதிபபதுபோல அநதபபுரததில புகுநதாா.

அஙகே கிளி மயில கரௌஞசம ஹமஸம முதலிய பக்ஷிகள மதுரமாகச் சபதிததுககொணடிருந்தன வீணை வேணு மிருதங்கம தாளம முதலியவைகளின நாதம எஙகும் கேடகபபடடது. கூனிகளும குளளாகளும இஙகுமங்கும அலைநதுகொணடிருநதாாகள. ஜமபகம அசோக முதலிய மரஙகளால நிறைநது, பல லதாகிருஹங்களும (கொடி வீடு), விசிதர கட்டடஙகளும அஙகே அமைககபபடடிருநதன. யானைத தநததததாலும வெளளியாலும தஙகததாலும இழைககபபடட பல மேடைகளும ஆஸனஙகளும போடபபடடிருநதன. விசிதரமான எருககளைபபோடடுப பயிராககினதால எககாலததிலும புஷபஙகளாலும பழஙகளாலும நிறைநத மரஙகளும ஓடைகளும அதை அலஙகரிததன. பலவகை அனன பானஙகளும பக்ஷயஙகளும எபபொழுதும விததமாயிருநதன. விலையறற ஆபரணஙகளை அணிநத மஹா ஸௌநதாயமுளள பெண்களால நிறைநது தேவலோகமபோல விளஙகிறறு.

இபபடி ஸகல ஐசவாயததுடன விளஙகும கைகேயியின அரண்மனைககுள சென்று தசரதா பாாததாா. வழககமான படுக்கையில அவளைக காணவிலலை அபபொழுது அவா காமததை உணடாககும் பதாாததஙகளால சூழபபடடு கரீடிபபதறகுத தகுநத காலமாகையால மனமத பாணஙகளாலடிககபபடடு கைகேயீயைததேடி அவளைக் காணுமல அஙகேயிருநத அநதபபுர அதிகாரியை "கைகேயீ எங்கே?" யெனறு கேடடாா "இதுவரையில நான அநதபபுரததிறகு வருகிறேனெனறு தெரிநதவுடன கைகேயீ அழகாய அலஙகரிததுக் கொண்டு புனசிரிபபுடன எனனை எதிாகொணடழைபபது வழககமலலவா? ஒருதடவையாவது தவறினதிலலை. இதுவரையில கைகேயீ

இலலாமல இநத அரண்மனையில நான வநததில்லையே"யென று மிகுநத துககமடைநதார அவள புததி கெடடுத, தன பிடிவாததததை நிறைவேற்ற முயனறிருபபதை அவா அறியவிலலை. ஆகையால் முன போல கைகேயீ எஙகே போயிருககிருளெனறு கேடடார அநத அதிகாரி மிகவும பயநது கைகூபபி "ஸவாமி! மஹாராணி எக காரணததாலோ வெகு கோபததுடன கோப அறையை நோககி வேகமாகச சென௱ு"ரெனறு தெரிவிததான. கைகேயீ கோபிததுக கொண்டு கோப அறைக்குப போனுளெனறதைக கேட்டவுடன, அவளைக காணுததால உணடான துககததைவிட அவருககு அதிக வருத்தமுணடாயிறறு அதனுல இநதரிய ஸவாதீனமினறி மயங்கினுா

உடனே கோப அறைககு ஓடிபபோய, அஙகே வெறுநதரை யில அலஙகோலமாகக கிடககும தன பரியமான பாாயையைக் கண் டாா. அறுபடடுக கீழே விழுநதிருககும கொடியைபபோல் மிகுந்த அழகுளளவளாகவும, தன பூாவ ஜனம புண்யங் குறைநது ஸ்வாக் கததிலிருநது பூமியில விழுநதிருககும் தேவதையைபபோல ஆசசர் யததையும, பிறரால ஹிமஸிககபபடட கினனர ஸ்தரீயைபபோல மிகுநத இரககததையும பாாபபவாகளுககு உண்டுபண்ணுகிறவளாக வும, ஸவாககததிலிருந்து கீழே தளளபபடட அபஸரஸைபபோல் அதிக ஸௌநதாயமுளளவளாகவும், ஜனங்களை மோஹிபபதறகாக அனுபபபபட்ட மாயையைபபோல தேஹகாநதி மஙகினவளாகவும காணபபட்டு, விஷநதோயதத பாணததால காடடில அடிபட்ட பெண யானையைப போல அவள தபிததுககொண்டிருநதாள்.

கேகய ராஜபுதரி, தசரத சகரவாததிக்கு பரிய பாாயை, இவ ளும இப்படிக் கிடககத தகுநதவளா? தசரதரோ வயஸ் சென றவா, கைகேயீயோ பாலயம வாயநதவள. தசரதரோ புணயாதமா, கைகேயீயோ மஹாபாபததைச செயயவேணடுமெனறு நிசசயித்த வள். ஆகையால பூமணடல சகரவாததியாயிருநதும, அதிக புத்தி மானுயிருநதும அவளிடததில வைதத பரியததால ஒனறுந தோன் ருமல, அவள் வருததபபடுவதைப பாாகக ஸஹிககாமல தபிததாா. கபடமறறவா, அவளுடைய அழகால புததிமயஙகினவா, ஆகையால் இவள கௌஸலயைககுச சககளததியலலவா, ராமனுககுப பட டாபிஷேகஞ் செயய ஸமமதிபபாளா, இபபொழுது இவளுடைய கோபததிறகுக காரணம அதைத தவிர வேறிலலையெனறு அவா தெரிநதுகொளள முடியவிலலை.

பாணத்தாலடிபட்ட பெண யானையை ஆண் யானை தன துதிக் கையால தடவிககொடுபபதுபோல, தசரதா கைகேயியைத தடவிக கொடுதது, "இவள எதுவேண்டுமென்று எனனிடததில கோபங கொண்டிருக்கிருளோ, எனன செயவாளோ, எனன சொலவாளோ" வென்று மனதில திகிலடைநதாா தாமரை யிதழகளைபபோன்ற அவளுடைய கண்களைப பாாததவுடன எலலையறற ஆசைகொண்டு அவளுக்கு வசபபட்டு, "என அனபிற்குரியவளே! எனனிடததில் நீ கோபங்கொளளக காரணம ஏதோ தெரியவிலலையே. உன்னை யாராவது நிநதிததாாகளா? உன்னை யாராவது அவமானஞ செய தாாகளா? நான உனககு ஏதாவது அபராதஞ செயததுண்டா? உனனிடததில அளவறற பரீதியைததவனலலவா நான உயிரோ டிருககப பிசாசு பிடிதது சிததஸ்வாதீனமறறவளைபபோல வெறுந தரையில புழுதிபடியப படுததிருககிருயே அதைப பாாககையில என மனம தபிககிறது"

"உனக்குச சரீரததில் ஏதாவது அஸௌக்யமுணடா, சொல எனனுல விசேஷ மாயாதையையும வெகுமானததையும பெறறு, எனனிடததில பரீதியும விசவாஸமும நிறைநத பல வைதய சாஸ்தர நிபுணாகள என ராஜயததிலுணடு இதோ அவாகளைத தருவித்து உன சரீர அஸௌகயததை ஒரு க்ஷணததில போக்கச சொல்லட்டுமா?"

"நீ கோபங்கொண்டிருநதால உனககு பரியமிலலாத காாயததைச செய்தவன யாா? அவனுககுத தகுநத சிக்ஷை செயகிறேன. அலலது உனககு யாராவது உபகாரஞ செயது, அவனுக்குத தகுநத பதில உபகாரஞ செயயவிலலையே யென்ற வருததமா. உனனிஷடபபடி அவனுக்குப பஹுமானஞ செய் கிறேன் அழாதே தேஹததை வீணுகக கெடுததுககொள ளாதே எனன செயயவேணடும, சொல. கொலலத தகாதவனைக கொலலட்டுமா? கொலலவேணடியவனை விடுதலை செயயட்டுமா? ஏழையைக கோடீசவரனுககச செயயட்டுமா? கோடீசவரனை ஏழையா கச செயயட்டுமா? நீ எதையாவது வேணடுமெனறு விருமபினுல நானும எனனைச சோநத யாவரும உனக்கு ஸவாதீன மலலவா, உன எண்ணததிறகு எதிராக நடககப பொறுபபேனு? என னுயிரைக் கொடுததாவது உன எணணததை நிறைவேறறுகிறேன, சொல். உனனிடத்தில எனககுள்ள பரீதிககு எலலை கிடையாதென்று தெரிந்திருந்தும், உன எண்ணததை நிறைவேற்றுவேனே

மாட்டேனென்று நீ ஸந்தேஹப்படலாமா என் அதிகாரத்தையும் சக்தியையும் பலத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தும் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் என்னைப்பற்றி உனக்கு ஸந்தேஹமென்ன? ஸூர்யனுடைய ரதம் செல்லும் வரையிலுள்ள பூமி என் ஆக்ஞைக்குட்பட்டது கிழக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள ஸிந்து, ஸௌவீர, ஸௌராஷ்ட்ர, வங்க, அங்க, மகத, மத்ஸ்ய, காசி, கோஸலமென்ற தேசங்களிலுள்ள தங்கம் வெள்ளி முத்து ரத்னம் முதலிய தனத்தையும், தான்யத்தையும் நேர்த்தியான போர்வை முதலிய அபூர்வமான பொருள்களையும் தருவிக்கிறேன் உனக்கு எது வேண்டுமோ அதைக் கேள் தரையில் படுத்துக்கொண்டு தேஹத்தை ஏனிப்படி வருத்துகிறாய்? எழுந்திரு, எழுந்திரு, எதற்காகப் பயப்படுகிறாய், உண்மையைச் சொல் நான் இதுவரையில் செய்திருக்கும் புண்யத்தின் மேல் ஆணை வைத்துச் சொல்லுகிறேன் ஸூர்யன் பனியை நாசஞ் செய்வது போல உன் மனதிலுள்ள கவலையையும் பயத்தையும் நீக்கத் தவறமாட்டே"னென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

கைகேயீ அதைக் கேட்டுக், கொஞ்சம் ஸமாதானமடைந்தாள் தசரதருடைய மனதிற்கு ப்ரியமில்லாத விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்பிக், கோரமான ப்ரதிக்ஞை செய்யும்படி அவரை நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்தாள்

ஸர்க்கம் 11.

கைகேயீ கேட்ட வரங்கள்.

"உனது பர்த்தாவைக் கோரமான ப்ரதிக்ஞை செய்யும்படி நிர்ப்பந்தித்துப் பிறகு இந்த இரண்டு வரங்களையும் கே"ளென்று மந்தரையால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கைகேயீ ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு, தசரதர் மன்மத பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, காம விகாரத்திற்கு வசப்பட்டு, கேட்டதைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறாரென்று அறிந்து, பூமண்டலாதிபதியான மஹாராஜாவுக்கு என்னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய ஸாத்யமில்லாமற் போமாவென்ற நிச்சயத்துடன், "எனக்குத் தேஹத்தில் யாதொரு அஸௌக்யமுமில்லை. நீர் சொன்ன பொருள்கள் யாதொன்றும் வேண்டாம் எனக்கு உம்மால் ஆகவேண்டிய கார்யம் ஒன்றுண்டு கொடுப்பதற்கு

கெடுப்பதற்கும் சக்தி உம்மிடத்தில் எல்லையில்லாமல் வாய்ந்திருக் கிறது. என் காரியத்தை முடித்துத் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்ய இஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்லும் விதமாய் பிரதிக்ஞைசெய்யும். பிறகு என் மனதிலுள்ள விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்''னென்று கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.

அதைக் கேட்டவுடன் தசரதர், ''இவளுடைய கட்டளைப்படி நான் நடக்கத் தயாராயிருக்கையில் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத வளைப்போல் பிரதிக்ஞை செய்யச் சொல்லுகிறாளே. இவள் விரும் பக்கூடிய விஷயத்தை முடிப்பது எனக்கு ஒரு பொருட்டா? நான் பயந்தபடி இவளுக்குத் தேஹத்தில் அஸௌகாயமில்லாமல் போனது என் பாக்ய''மென்று, புன்சிரிப்புடன் அவளுடைய முகத்தை நன்றாய் ஆசைதீரப் பார்க்கவேண்டுமென்று, அவளுடைய தலைமயிரைப் பிடித்துத் தூக்கியெடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, அவ ளிடத்தில் வைத்திருக்கும் எல்லையற்ற ப்ரீதியால் என்ன சொல்லு கிறோமென்று யோசிக்காமல், ''அழகில் ஈடற்றவளென்று கர்வங் கொண்டவளே! ஸ்த்ரீகளுக்குள் உன்னைக்காட்டிலும் எனக்கு ப்ரிய மானவர்களுமுண்டா? புருஷர்களில் நரச்ரேஷ்டனான ராமனைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமானவர்களுமுண்டா? சத்ருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவனும், என் உயிர் நிலையும், புருஷோத்தமனும் மஹாத்மாவு மான ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன், உனக்கு என்ன வேண்டும்? ஒரு முஹூர்த்த காலமாவது எவனைப் பார்க்காமலிருந் தால் நிச்சயமாக என் உயிர்தரிக்காதோ, அந்த ராமன் மேல் ஆணை யிட்டு, உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் பிரதிக்ஞைசெய்கி றேன். என் தேஹத்தையும் ப்ராணனையும், பரதன் முதலிய மற்றப் புத்ரர்களையும் எனக்கு ப்ரியமான பந்துக்களையும், மற்ற ப்ராணிகளையும் இழக்க ஸம்மதிப்பேன். ராமனை மாத்ரம் விட்டுப்பிரிய ஸம்மதிக்க மாட்டேன். உன் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுகிறேனென்று அந்த ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். உன்னிஷ்டப்படி நடக்கத் தவறினால் பிழைத்திருப்பேனா? என் வார்த்தையும் எண்ண மும் ஒன்றேயென்று நன்றாகத் தெரிந்துகொள். நீ வேண்டும் விஷ யத்தைச் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்று. இதற்கு மேல் உனக்கு எது ஹிதமென்று தோற்றுகிறதோ அதைச் சொல். பார்ப்பவர் கண்களையும் மனதையும் கவரும் உன் அழகின் மஹிமையையும் என் சக்தியையும் பூர்ணமாய் நீ அறிந்தும், இப்படி என்னிடத்தில் ஸந்தேஹப்படுவது ந்யாயமா? நீ எதை விரும்புகிறாயோ அதை முடித்

துக் கொடுக்கிறேனென்று நான் இதுவரையில் செய்த புண்யத்தின் மேலும் ஆணையிடுகிறே"னென்றார்.

கைகேயியோ மந்தரையால் போதிக்கப்பட்டபடி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பிப் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்ற பிடிவாதத்தை நிறைவேற்றுவதில் நோக்கமுள்ளவள். "தசரதர் நான் எண்ணினபடி ப்ரதிக்ஞை செய்துவிட்டார் எனக்கு வசப்பட்டார். என் எண்ணம் எதாயிருந்தாலும் அதை முடிப்பாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை"யென்ற நிச்சயத்தாலும், பரதனிடத்திலுள்ள எல்லையற்ற ப்ரியத்தாலும் மனமகிழ்ந்தாள். "உன் கோறிக்கையை எப்படியாவது நிறைவேற்றுகிறே"னென்று ராமன்மேல் ஆணை வைத்துச் சொன்னதால் அவளுக்கு ஸந்தேஹம் தீர்ந்தது. தசரதருக்குப் பரம சத்ருக்களும் சொல்லத் துணியாத வார்த்தைகளை, அவருடைய உயிரைக் கொள்ளைகொள்ள வந்த யமனைப்போன்ற மஹா கோரமான சொற்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். ஆனால் சற்றுத் தயங்கினாள். 'இவர் இப்படி ப்ரதிக்ஞை செய்தாலும், நான் கேட்கப்போகும் விஷயமோ வெகு கோரமானது. அதைக் கேட்டபிறகு 'இதை நான் ஒரு நாளும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இது என்னால் முடியாதெ'ன்றுவிட்டால் என் எண்ணமும் கோறிக்கையும் வீணாகுமே. ஆகையால் இவர் செய்த ப்ரதிக்ஞையை இன்னும் உறுதிப்படுத்தவேண்டு'மென்று லோகத்தில் மனிதர்களின் எண்ணங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் செய்கைகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தேவதைகளை அழைத்து, "மஹாராஜ! நீர் ராமன்மேலும் உமது புண்யத்தின் மேலும் ஆணையிட்டு நான் கேட்கும் வரங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னீர். அது வாஸ்தவமானால் அக்னி முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும், சந்த்ர ஸூர்யர்களும், ஆகாசமும் பூமியும், நவக்ரஹங்களும், ராத்ரியும் பகலும், திக்குகளும் ஸ்வர்க்கமும், கந்தர்வர்களும் ராக்ஷஸர்களும், ராத்ரியில் வஸிக்கும் ஜந்துக்களும், வீடுகளில் வஸிக்கும் தேவதைகளும், மற்ற ப்ராணிகளும் உமது ப்ரதிக்ஞையைக் கேட்கட்டும். தேவதைகளே! ஸத்யம் தவறாதவரும் மஹா தேஜஸ்வியும் தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவருமான இந்தத் தசரதர், நான் கேட்கும் வரங்களைக் கொடுப்பதாக ப்ரதிக்ஞைசெய்திருக்கிறார். நீங்களெல்லோரும் நன்றாகக் கேளுங்கள். நீங்களெல்லோரும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள், (இதைத் தவறினால் நீங்கள் அவரை ஸர்வ விதத்திலும் தண்டிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து)"என்று உரக்கக் கூவினாள். மஹா பராக்ரமசாலியான தசரதரைத் தன் வசப்

படுததினள். அவா செயத பரதிகஞையைத தவற முடியாமல தாம பாசததால அவரைக கட்டினள காமததால மோஹிதது, எதைக கேட்டாலும கொடுபபாரெனற நிசசயததால "மஹாராஜா! வெகுநாளைககு முனபு நடநத ஒரு விஷயததைச சொலலுகிறேன, கேளும சமபரனெனற அஸுரனுடன நீா யுததம செயயப போனீா. ராததிரியில நடநத சண்டையில அவன உமமை அஸ்தர சஸதரங்களால காயபபடுததி மூாசசையடையச செயதான. அப பொழுது நான வெகு ஜாகரதையாய விழிததுககொணடிருநது உமது ரததததை அஙகிருநது அபாயமிலலாதவிடததிறகு ஓட்டிக கொண்டு போயப, பலவித சிகித்ஸை செயது உமது உயிரைக காபபாறறினேன, ஞாபகமிருககிறதா? நீா ஸநதோஷிதது எனககு இரணடு வரங்களைக கொடுததீா. நான அவைகளைப பெறறுக கொளளாமல உமமிடததிலேயே வைதது, எனககு ஸமயம வரும பொழுது கேட்பதாகச சொனனேன. பூமண்டலாதிபதியே! ஸதயம தவறாதவரே! அநத இரண்டு வரஙகளையும இபபொழுது கேட் கிறேன். அவைகளைக கொடுபபதாக முனபு பரதிகஞை செய்திருக் கிறீா. இபபொழுதும நான எதைக கேட்டாலும கொடுககிறே னெனறு மறுபடியும பரதிகஞை செய்திருககிறீா. தாமததை அனு ஸரிததுச செயத பரமாணததை, நான வரஙகளைக கேட்ட பிறகு கொடுககமாட்டேனெனறு, மறுததால, உமமால கொடிய அவமானம செயயபபட்டவளாவேன. என னுயிரை வைததுககொளளமாட் டேன. இபபொழுதே பலவநதமாய இறபபே"னெனறாள.

கைகேயியின வாாததைகளால அரசன அவளுககு வசபபட் டாா. வேட்னுடைய பாட்டால மான இழுககபபட்டு, அவன விரிததிருககும வலையில சிககி, உயிரை இழபபது போல, "உன கோரிககை எதுவாலும நிறைவேறறுகிறேன. அநத இரணடு வரங களையும கொடுததேன, கேட்கலா"மெனறாா

ஐயோ, பாவம்! தனக்குக் கொடிய துக்கமும பராணநாசமும அதனால நேரப போகிறதெனறு அவருககுத தெரியவிலலையே. இப் படிக காமத்தால மோஹிததுக, கேட்ட வரஙகளைக கொடுககத தயாராயிருக்கும தன கணவனைப பாாததுக, கைகேயி, "நாதா! எனககுத தாஙகள முனபு கொடுதத இரண்டு வரஙகளைக் கேட் கிறேன். நான் சொலவதைக கவனமாகக கேளுஙகள. ராமனுககு அபிஷேகஞ் செயவதறகாக எந்த ஸாமானகள சேகரிககபபட்டு ஸித்த மாக விருககினறனவோ, அவைகளால என புதரனை பரதனுககு

யுவராஜயாபிஷேகம செயவிககவேணடும பூபதியே! முனபு தேவாஸுர யுததததில எனனிடததில நீர ஸநதோஷிததுக கொடுதத வரஙகளில இரணடாவதைக கேடக இதே ஸமயம. ராமன ராஜயததை விட்டு, மான தோல மரவுரி ஜடை முதலியவை களைத் தரிததுத தபஸவியாகப பதினனகு வர்ஷஙகள வரையில தணடகாரணயததில வஸிககவேணடும தாமஸம செயயககூடாது. என பரதன யுவராஜாவாக இருநதப பூமியை யாதொரு உபதரவ மினறி இபபொழுதே அனுபவிககவேணடும என கோறிககை இதே. இதைப பூாததிசெயவதாக நீர பரதிககனை செயதிருக கிறீர, ஞாபகமிருககடடும நீர கொடுதத வரததைக கேடகி றேனே யலலாது புதிதாக ஒனறையும கேடகவிலலை அந யாயமாக உமமை நிரபபநதஞசெயயவிலலை நீர பரதிக்ஞை செயத படியால மாதரம கேடகிறேன கடன வாஙகினவனைக கடன கொடுததவன கேடகுமபொழுது அவனுககு வருததமுண்டாகும. ஆனல் அது தோஷமா? ராமன இனறைககே காடடிறகுப போவதை நான பாாககவேணடும. ராஜேசவர! நீர செயத பரதிக ஞையைத தவறுமல நிறைவேறறும. இபபடிச செயது, நீர பிறநத இக்ஷ்வாகு குலததையும, ஆதிகாலம முதல உமது முனனேரகள் அனுஷடிதத வநத ஆசாரததையும, சொனன சொலலைத தவறும லிருபபதெனற முகய லக்ஷணததையுடைய உமது க்ஷத்ரிய தா மததையும காபபாறறிககொளளும மனிதாகள உததம கதியை அடைவதறகு ஸதயததைக காபபாறறுவதே முக்யமான ஸாதன மெனறு மஹா தபஸவிகள சொலலியிருககிறாாக"ளெனறள.

ஸாககம 12

தசரத கைகேயீ ஸம்வாதம்.

கைகேயீயின் வாாததைகள தசரதருடைய காதில இடிவிழுந ததைப போல தாககின. அவா பரககனையற்றுத துககஸமுதரத தில முழுகினா. "ராமாபிஷேகததிறகு விகனஞசெயது எனககு இவவளவு வருதததததை உணடாககுவது இதுவரையிலும நறகுண முளள கைகேயீயிக்கு லக்ஷணமலலவே அவள இபபடிச செயய மாடடாளே. ஆகையால இது உணமையலல நான ஸவபனங்காணு கிறேனு? அபபடியுமலல. இபபொழுது தூஙகவிலலை, விழிததுக

கொணடேயிருககிறேனா அலலது எனககுச சிததபிரமையா? அதறகு யாதொரு காரணமுமிலலையே அலலது பூரவஜனமததில அனுபவிககபபடட விஷயததின ஞாபகமா? அபபொழுதும இநத அவஸதை நேர நயாயமிலலையே அலலது, தேஹததில வியாதி மேலிட்டுப பைதயம பிடிததிருககிறதா?"வெனறு பலவிதமாய யோசிததும ஆறுதலடையவிலலை பிறகு சறறு பரகஞை தெளிநது கைகேயியின வாரததைகளாகிற பாணஙகளால துளைககபபடடுப புணணடைநது, புலியைக கணட மானைபபோல இநதிரிய ஸவாதீன மறறவராயக, கொடிய விஷமுளள ஸாபபம பிடாரனால யநதிரததில அடககபபடடு, மநதிரததால சகதிபறறு உஷணமாகப பெருமூசசு விடடுககொணடு சீறுவதுபோல, தசரதர தரையில உடகாரநது கொண்டு "சீ, சீ, இதெனன பிழைப"பெனறு சோகம மேலிடடு மறுபடியும மூரசசையடைநதார

வெகுநேரம கழிதது பரகஞை வநதது. மஹாகோபததுடன் கைகேயியைப பாரவையால எரிககிறவர்போலப பாரதது, அடி, கொடியவளே! கெடட எண்ணமுளளவளே! என குலததைக கெடுகக வநதவளே! மஹாபாபி! நானாவது ராமனாவது உனககுச செயத பாபமெனனடி? தன தாயைபபோல உனனிடததில விசவாஸமும மரியாதையும வைதத ராமனுககே இபபடிக் கெடுதியை விளைவிகக ஏன் தொடஙகினாய? ஐயோ! உனனைச சொலவதில பயனிலலை இது நானே தேடிககொண்ட அனாததம லோகததில கொடிய விஷமுளள பாமபை யாராவது வீடடில கொணடுவநது வைததுககொளவாரகளா? உனனை நலல குலததில பிறநத நனனடததையுளள ராஜபுததிரியெனறு மோசமபோயத, தெரியாமல என வீடடில அழைததுககொண்டேன, அதே என நாசததிறகுக காரணமாயிறறு.

எலலா ஜனஙகளும ராமனுடைய கலயாண குணங்களை ஒரே மனஸாகப புகழகிறாரகளே. எநதக குறறததை முனனிடடு என அருமைக குழநதையைத தளளிவிடுவேன? கௌஸலயையை விடடுவிடுவேன. ஸுமிததிரையைப போகச்சொலவேன என ஐசவாயததை இழபபேன உயிரையும கொடுபபேன. எனனிடததில அளவறற பரீதியை வைததிருக்கும ராமனைமாததிரம ஒருபொழுதும் தளளிவிடமாடடேன.

என மூதத புததிரனான ராமனைப பாரககப பாரக்க எனககு பரீதி வளாகிறது. அவனை ஒரு நிமிஷம பாரககாமலிருநதாலும

என னுயிா போயவிடும. ஸூாயனிலலாமல லோகஙகள இருக்கமுடி-யும, ஜலமிலலாமல பயிாகளிருககமுடியும, ராமனிலலாமல என தேஹததில பராணன நிறகாது

மஹா பாபததைச செயயவேணடுமெனறு கொடிகட்டின வளே! போதும, இததுடன நிறுதது இநதப பிடிவாததை விடு. என தலையால உன பாதஙகளைத தொட்டு பராாததிககிறேன. தயவுசெயது இனியாவது இநத எணணததை விடு. மஹா கோர மான இநதப பாபததை நினைககவும எபபடித துணிநதாய?

ஒருவேளை பரதனிடததில எனககு பரீதியிருககிறதா இலலையா வெனறு அறிய இபபடிச சொனனுயோ? பரதனுககு அபிஷேகஞ செயய வேண்டுமெனறு மாதரமலலவோ அபபொழுது கேட்கவேண டும ராமனைக காட்டிறகு அனுபபவேணடுமெனறு கேட்க வேண டியதிலலையே. "தாமததில ராமன எலலாரைக காட்டிலும மூதத வன், ஆகையால அவனே எனககு மூதத புதரன, பரதன அவனுக குப பிறகே"யெனறு நீ இதறகுமுன ராமனைபபறறிச சொனன வாாததைகளுககும இபபொழுது அவனைக காட்டிறகு அனுபப வேணடுமெனபதறகும விரோதம தோனறுகிறதே ஆகையால எனனை ஸநதோஷபபடுததவாவது, அலலது ராமன உனககுப பணிவிடை செயததறகாகவாவது அபபடிச சொலலியிருககவேணடும ராம னுக்கு அபிஷேகமாகபபோகிறதெனறு கேட்டவுடன நீ மிகுநத சோகததை அடைநது, எனனைக கொடுமையாக நிபபநதிதது வருத தபபடுததுகிருய. பிறருடைய போதனைககு உடபட்டுக கோப அறையில படுததிருககிருய. இதைப பாாததால எனனைப பரீட சிபபதறகாகச சொனன வாாததைகள அலலவெனறு தோனறு கிறது.

நறகுணமுளளவாகளுககுத திடீரெனறு காரணமிலலாமல விப ரீத புத்தியுண்டாவது குலததிறகு நாசததை விளைவிககும். இது வரையில நீதி தவருமலிருநதவளே! உனககு இநதத துாபபுததி உண்டானதைப பாாததால என குலத்திறகுப பெரும கெடுதி நேரப போகிறதெனறு எணணுகிறேன.

என்னிடததில் உசிதமில்லாமலாவது என மனதிறகு விரோத் மாயாவது இதுவரையில நீ நடநததிலலை ஆகையால முனபின யோ சிககுமபொழுது நீ சொலவதை நமப முடியவிலலை பெண்ணே! "ராகவன மஹாதமாவான பரதனுககு ஸமமலலவா' வெனறு நி பல

தடவை என்னுடன் சொல்லவில்லையா? அதற்கு உன் வார்த்தைகளே ஸாக்ஷி. ஆகையால் நீ இப்பொழுது சொல்வதை நம்பமாட்டேன்.

தர்மாத்மாவும் கீர்த்திசாலியுமான அந்த ராமனைப் பதினான்கு வருஷங்கள் வனத்திற்குப் போகச் சொல்ல உன் மனஸ் எப்படி ஸம்மதித்தது? அவன் தர்மத்திலேயே நாடின மனஸையுடையவன், காட்டிற்கு அனுப்பும்படியான தோஷம் அவனிடத்தில் காணப்படவில்லை, மிகுந்த செல்வத்தில் வளர்ந்தவன், மருதுவான சரீரம் வாய்ந்தவன் அவனை வனத்திற்குத் துரத்த உன் மனஸ் எப்படித் துணிந்தது? அதர்மத்தைச் செய்ய நீ பயந்தவளல்லவா? அந்தப் பயம் இப்பொழுது எங்கே போய்விற்று? கோரமான வனத்திற்கு ராமனை அனுப்பவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே. அது இருக்கட்டும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அவன் ப்ரியமானவன், அவன் காட்டிற்குப்போக அவை ஸம்மதிக்குமோ?

உனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ராமன் கொஞ்சமாவது தவறுவதில்லையே. பரதனைக் காட்டிலும் அவன் எப்பொழுதும் உனக்கு விசேஷ சுச்ரூஷை செய்கிறானல்லவா? அப்படியிருக்கப் பரதனிடத்தில் என்ன விசேஷத்தைக் கண்டாய்? நர ச்ரேஷ்டனான ராமனைக் காட்டிலும் அதிகமாக உனக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள் யார்? உன்னிடத்தில் அதிக மர்யாதையையும் வணக்கத்தையும் வைத்து உன் சொற்படி நடக்கிறவர்கள் ராமனைத் தவிர யார்? அப்படியிருக்க, அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்த எப்படி உன் மனம் துணிந்தது?

இந்த ராஜ்யத்தில் கோடானு கோடி பெண்டுகளிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாராவது 'ராமன் செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்தான். அதனால் அவனுக்கு அபகீர்த்தி' யென்று சொல்லக் கேட்டாயா? இந்தத் தேசத்தில் பல்லாயிரம் வேலைக்காரர்களுண்டு. எவனாவது அஸூயையால் காரணமின்றி ராமனுக்கு அபகீர்த்தி உண்டாகும்படி நிந்திக்கிறானா? ராமன் சுத்தமான மனஸுடன், ஸகல ப்ராணிகளையும் தன் எண்ணத்தாலும் வார்த்தையாலும் நடத்தையாலும் ஸமாதானஞ்செய்து, தேசத்து ஜனங்களுக்கு விருப்பமானதைக் கொடுத்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் ஹிதத்தையே தேடுவதால் ஸ்வர்க்கம் முதல் வைகுண்டம் வரையிலுள்ள லோகங்களை ஸ்வாதீனப்படுத்துகிறான். எல்லையின்றி தானங்கொடுத்து ஏழைகளை வசப்படுத்துகிறான். பெரியோர்களுக்கு உகந்த பணிவிடை செய்து, அவர்கள் தனக்கு ஹிதோபதேசம் செய்யும்படி வசப்படுத்துகிறான்.

யுததததில தன விலலைக்காடடுவதாலேயே சதருககளை ஜயிதது வசப் படுததுகிருன. ஆகையால தயை, தானம, விதயை, பாரகரமமெனற வைகளில வீரன, உணமைபேசுதல, பரலோகததைக கொடுக்கும தானம, சாஸ்தரஙகளில சொலலபபடட ஆஹாரநியம முதலிய தபஸ, இவவுலகததில பிறாககு பரியததை உணடுபணணும தானம, எல லோாககும மிதரனுயிருபபது, ஸநானம, ஜபம முதலியவைகளால சுததமாயிருபபது, பிறருடைய அபிபராயததை ஒடடி நடபபது, ததவஞானம, குருசுசருஷை முதலிய உததம குணஙகள ராமனிடத தில எபபொழுதும குடிகொண்டிருககினறன இநத லக்ஷணஙக ளுளளவனும, தேவதைகளைப போனறவனும, மஹாரிஷிகளுககு ஸம மான தேஜஸை உடையவனும, எலலா பராணிகளுககும பரியனுமான ராமனிடததில தவேஷஙகொணடு, அவனைக் காடடிறகு அனுபப வேணடுமெனறு எபபடிக கேடகிருய?

ராமன எலலா பராணிகளிடததிலும பரியமாகப பேசுகிறவன அபபடியிருகக, எனககு பரியமிலலாத விஷயததை எனனிடததில சொலலுவானெனறு ஒருபொழுதும நினைககக கூடக்காரணமிலலை என உயிரைககாடடிலும பரியமான ராமனிடததில அவனுககு பரிய மிலலாத விஷயததை உனனை ஸநதோஷபபடுததுவதறகாக எபபடிச சொலவேன? பொறுமை, அடககம, தானம, ஸதயம, தாமா, நனறி, பராணிகளுககுக கெடுதி செயயாமலிருபபது முதலிய உததமகுணங களை விளங்கும ராமனைததவிர, எனனை ரக்ஷிபபவாகள யாா? அவனை எபபடித தளளிவிடுவேன?

கைகேயி! எனககோ வயஸாயவிடடது வெகு நாள் பிழைத திருக்கமாடடேன. என நிலைமையைப பாாததால யாருககும இரகக முண்டாகும. கிழவனுனதால சொனனதையே சொலலிக கொண டிருபபவன. ஆகையால எனனிடததில தயவு செய. ஸமுதரஙகளால சூழபபடட இநதப பூமியிலிருக்கும பதாாததஙகள யாவையும தரு கிறேன. ராமனிடததில கோபம வைககாதே கைகேயி! நீ எனககு வயஸில சிறியவள, ஆனுலும உனனைக கைகூபபி நமஸ்கரிககிறேன உன காலகளைத தொடடு வேணடுகிறேன ராமனுககு அபயதானங கொடு. எனனை அதாமததிறகு ஆளாககாதே நான ராமனுககுச சொனன வாாததையைத தவறுமபடி செயயாதே”யெனறு பராாத திததாா.

இபபடித துககததால எரிககபபடடுப பிதறறிககொணடு மூாசசையடைநதாா, பிறகு எழுநதிருநது, தள்ளாடிக்கொணடு,

ராமனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமேயென்ற ஞாபகம் வந்தவுடன துககஸமுதரததில் மூழகிக கரைகாணுமலதபிததார். ராமாபிஷேகததிறகு ஸமமதித்தவென்ற கரையில தனனைச சோக்கும்படி கெஞசிக் கேட்டுக்கொண்ட தனது பாததாவைப பாரததுக கைகேயி, வெகு கோபததுடன அதிக க்ரூரமான வாரததைகளைச சொலல ஆரமபிததாள். "ஐய மஹாராஜ! உம்மைபபோனற பல ராஜாஷிகள கூடின விடத்தில் வாரததை வருமபொழுது 'தசரதரே! உமது உயிரைக் காப்பாறறின கைகேயிககு என்ன உபகாரஞ் செய்தீ'ரெனறு கேட்டால, ஸகல தாமங்களையும அறிநத நீா எனன பதில சொல்வீா? நீா தாமம தவருதவனெனறு எபபடி நிரூபிபபீா? 'யாருடைய தயவால நான பிழைததிருககிறேனே, தனனுயிரைக் கொடுதது யாா எனனைக காபபாறறினளோ அவளுககு அபபொழுது இரண்டு வரஙகளைக கொடுததுத திருபதி செயதேன பிறகு அவைகளைக கேட்டாள. கொடுக்க மறுததுவிட்டே'னெனறு சொலவீரோ? என்ன, ராஜசரேஷ்ட! வரஙகளை முனபு கொடுததுவிட்டு, இபபொழுது அதறகு விரோதமாக ஏன பேசுகிறீா?

லோகததில் ஒரு ஜாதியைச சோநத ஒருவன செயத பிசகு அதிலுளள மறறவாகளையும பிடிககுமலலவா? எலலோரும இபபடியேயென்றலலவோ பெயா வரும இபபொழுது. உலகததிலுள்ள அரசாகளுக்கும் உமமால அபகீாததி நேரபபோகிறது

முன காலததில ஒரு புருவுககும கழுகிறகும விவாதம நோநதபொழுது, சிபி சக்ரவாததி புருவின மாமஸததிறகுப பதிலாகதன் மாமஸததை அறுததுக கொடுததுக கழுகைத திருபதிசெயயவிலலையா? கண்ணிலலாத ஒரு பராஹமனன அலாககனெனற ராஜாஷியை பராாததிததான் 'நீா கேட்ட வரஙகளைக கொடுக்கிறே"னெனறு அரசன பரதிகஞை செயதான். அலாக்கன 'அபபடியானல உன கணகளை எனககுக கொடு'வெனறுன அரசன உடனே தன கண்களைப பிடுங்கிக கொடுதது உததம கதியை அடையவிலலையா? ஒரு ஸமயததில தேவதைகள 'ஸமுதரராஜா! நீா எலலையைத் தாண்ட வேண்டா'மெனறு பராாததிததாாகள். அவா அதறகு ஸமமதித்து அனறுமுதல தான் செயத பரதிகஞையைக காபபாற்றவிலலையா? இபபடி உமது முனனோாகள நடநதிருகக, அதை மறக்கலாமா? செயத பரதிக்ஞையைத தவறலாமா?

கெட்ட எண்ணமுள்ளவனே! நீ தர்மததை விட்டு, ராமனை அரசனுக்கிக், கௌஸலயையுடன் எபபொழுதும் ஆனந்தமாகக

காலங்கழிக்க எண்ணங்கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? நான் கேட்ட வரங்கள் தர்மமானாலும் ஸரி, அதர்மமானாலும் ஸரி, ஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி, அஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி, நீ எனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை விட்டுக்கொடுக்கவே மாட்டேன். ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தால் உன்னெதிரிலேயே விஷத்தைக் குடித்து இப்பொழுதே இறப்பேன். கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் உனக்கு நானே அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவளல்லவா? அப்படியிருக்க, யுவராஜாவான ராமனுடைய தாயை எல்லா ஜனங்களும் கைகூப்பி வணங்குவதை நான் பார்ப்பதைக்காட்டிலும் உயிரை விடுவது நலம். பரதன்மேலும் என்மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன் நராதிபதியே! ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாலொழிய என் மனஸ் திருப்தி அடையா"தென்று சொல்லித், தசரதர் எவ்வளவு கெஞ்சியும் பதில் சொல்லவில்லை.

அவர் "ராமனை வனத்திற்கு அனுப்புவது, பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வ"தென்ற வெகு கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஒரு முஹூர்த்தமவரையில் இந்த்ரியங்கள் கலங்கி ஒன்றும் பேசாமல், தனக்கு அதுவரையிலும் ப்ரியமாயிருந்து திடீரென்று ப்ரியமில்லாமல் நடக்கும் தன் பார்யையை இமைகொட்டாமல் பார்த்தபடியேயிருந்தார். அவளுடைய வார்த்தைகள் வஜ்ரம்போல் அவருடைய ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்து, கோரமான துக்கத்தையும் சோகத்தையும் உண்டாக்கின. தான் செய்த கோரமான ப்ரதிக்ஞையும் அவளுடைய பிடிவாதத்தையும் நினைத்து "ராமா" வென்று அலறிப் பெருமூச்சுவிட்டு, வெட்டப்பட்ட மரம்போல் பூமியில் விழுந்தார். கலங்கின மனஸையுடையவனைப் போலும், பைத்யம் பிடித்தவனைப் போலும், ஜன்னி முதலிய ரோகங்களால் ஸ்வபாவம் மாறினவனைப் போலும், வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவனைப் போலும், மந்த்ரத்தால் வீர்யமிழந்த ஸர்ப்பத்தைப் போலும் அவரைப் பார்க்கையில் தோன்றிற்று.

பிறகு வெகு வணக்கமாய்ப் "பெண்ணே! உனக்கு ஹிதத்தைப் போல் தோன்றும் இந்த அனர்த்தத்தைப் போதித்தது யார்? பிசாசு பிடித்தவளைப்போல் புத்தி தப்பி இம்மாதிரி வெட்கமில்லாமல் என்னிடத்தில் பேசுகிறாயே. உன்னை விவாஹம் செய்யுங்காலத்தில் நீ சிறுபெண். கெட்ட நடத்தையுள்ளவளென்று அப்பொழுதே அறிய முடியவில்லை. இப்பொழுதோ வயஸான பிறகு உன் ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகிறது. யாரிடத்திலிருந்து பயமுண்டாகி இந்த

வரங்களைக் கேட்கிறாய்? பரதனுக்கும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் உன் கணவனான எனக்கும் ப்ரியமான காரியத்தை நீ செய்ய விரும்பினால், இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை விடு. முன் ஜன்மத்தில் நீ கொடிய பாபத்தைச் செய்தவள்; அதனால் இந்த ஜன்மத்தில் அல்ப புத்தியைப் படைத்திருக்கிறாய். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று பாபத்தைச் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறாய். ஆகையால் உனக்குத் தயவு எங்கே? என்னிடத்திலாவது ராமனிடத்திலாவது, நீ எந்தக் காரணத்தால் உனக்குத் துக்கமும் அனாதரமும் நேர்ந்ததென்று சொல்லக்கூடும்?

இவ்வளவு சிரமப்பட்டும், இவ்வளவு பாபத்தை ஸம்பாதித்தும், ஜனங்களுடைய கோபத்தையும் த்வேஷத்தையும் சாபத்தையும் இவ்வளவு கட்டிக்கொண்டும் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. ராமன் இந்த ராஜ்யத்திலிருந்தால் பரதனுமிருப்பான், ராமனில்லாவிட்டால் பரதனுமிருக்கமாட்டான். ராமனைவிடப் பரதன் மஹா தார்மிகனல்லவா? ஆகையால் நான் புத்ரர்களுக்கும் இந்த ராஜ்யத்தை ஸமமாகப் பிரித்துக்கொடுக்கிறேன். அல்லது பரதனுக்கே அபிஷேகஞ் செய்விக்கிறேன். ராமன்மாத்ரம் வயஸ்சென்ற என்னருகில் இருக்கும்படி ஒப்புக்கொள். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. என்னை வீணாய் ஹிம்ஸைசெய்து கொல்லுவதுதான் மிஞ்சும்.

காட்டிற்குப் போவென்று நான் சொன்னவுடன், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போல் காந்தி குறைந்த ராமனுடைய சந்த்ர மண்டலம்போன்ற முகத்தை எப்படிப் பார்ப்பேன்? மந்த்ரிகள், மித்ரர்கள், தேசத்து ஜனங்கள், இதர தேசத்து ராஜாக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், ரிஷிகள் மற்றவர்களுடன் நன்றாக ஆலோசித்துப் பலவிதமாகப் பரீக்ஷித்து நிச்சயித்த இந்த அபிஷேகத்தைச், சத்ரு ஸைன்யங்கள் என் ஸைன்யத்தை அழிப்பதுபோல, உன் பிடிவாதம் அழிப்பதை எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்? பல தேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் அரசர்கள் என்னைப்பற்றி என்ன சொல்வார்கள்? 'தசரதனுக்கு அறுபதாயிரம் வர்ஷங்களாயும் விவேகமில்லை ஏதோ அதிர்ஷ்டவசத்தால் இதுவரையில் ஆண்டுவருகிறா'னென்றல்லவா சொல்லுவார்கள்

வயஸிலும் குணங்களிலும் வித்யையிலும் பெரியோர்கள் நாளைக் காலையில், "ராமன் எங்கே? ஏன் அபிஷேகம் நடக்கவில்லை" யென்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? 'முன்காலத்தில் கைகேயிக்கு

இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தேன் அதைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பிப் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யப் போகிறே'னென்று உண்மையைச் சொன்னால், ராமனுக்கு நாளை அபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறேனென்று செய்த பிரதிக்ஞை பொய்யாகுமல்லவா?

ராமன் காட்டிற்குப் போன பிறகு கௌஸல்யை "என் புத்ரன் உமக்கு என்ன அபராதஞ் செய்தான், ஸ்வாமி!"யென்றால், அவளுக்கு இந்த அந்யாயத்தைச் செய்துவிட்டு என்ன பதில் சொல்வேன்? அவளுடைய உத்தம குணங்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்தேனே எனக்குப் பணிவிடை செய்யும்பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்பதை மறந்து, வேலைக்காரியைப்போல் நடப்பாள். சொக்கட்டான் முதலியவைகளை ஆடும்பொழுது, தோழனைப்போல் ஸமமாகப் பழகுவாள். தர்மகார்யங்களைச் செய்யும்பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்ற காவத்தால் மௌனமாயிராமல், பார்யை நடக்கவேண்டியபடி நடப்பாள். நான் மற்ற பார்யைகளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டபொழுது, அவர்களிடத்தில் ஸஹோதரிகளைப்போல் பழகுவாள். என் சரீரத்தைப் போஷிக்கும் விஷயத்தில் என் தாயைப்போல் நடப்பாள் என்னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே எப்பொழுதும் நோக்கமுள்ளவள் எனக்குப் பிறகு என் புத்ரனிடத்தில் ப்ரீதிவைத்தவள். எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவள். வெகுமானம்பெறத் தகுந்தவள் என் முதற் பார்யை. உனக்குக் கோபமுண்டாகுமோவென்ற பயத்தால் அவளைத் தகுந்தபடி இதுவரையில் நான் நடத்தினதேயில்லை. நான் உனக்கு இதுவரையில் செய்த உபகாரங்களெல்லாம் எனக்கு அபகாரமாகவே முடிந்தன. வயாதியால் பீடிக்கப்பட்டவன் பத்யமில்லாத உணவைப் புஜித்தால் ரோகம் வளர்ந்து கஷ்டப்படுவதைப்போல், உன் துர்க்குணங்கள் ஸமயத்தில் வெளிப்பட்டு எனக்குக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றன. இதை நினைக்கும்பொழுது என் தேஹம் எரிகிறது.

நான் ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதை ஸுமித்ரை பார்த்தால் பயந்து "என் புத்ரர்களையும் எப்பொழுது துரத்திவிடுவானோ" வென்று என்னைக் கொஞ்சமாவது நம்புவாளா?

ஐயோ, பாவம்! நான் யமலோகஞ்சென்றேன், ராமன் வனத்திற்குச் சென்றானென்ற இரண்டு கோரமான வார்த்தைகளும் ஸீதையின் காதில் ஒரே காலத்தில் விழுமே. ஹிமாலயத்தின் தாழ்வரையில் வஸிக்கும் கின்னர ஸ்த்ரீ, தன் கணவனை விட்டுப் பிரி

தால எபபடி வருநதுவீரளோ அபபடி, எனனையும ராமனையும பரி கொடுததுத, துககததால ஸீதை உயிரை விடுவாளே. ராமன காட்டிறகுப புறபபடுவதையும, ஜானகி துககபபடுவதையும, பாாதத பிறகும எனனுயிர் நிறகுமா? ராமனைக காட்டிறகும எனனைப பரலோகததிறகும அனுபபிவிட்டு நீ விதவையாய உன புதரனுடன இநத ராஜயததை ஆளபபோகிருயென்பது நிசசயம். ராமனை வனததிறகுத துரததிவிட்டும நான பிழைததிருபபேனு? விஷங்கலநத சாராயததின பளபளபபைக கண்டு ஆசைபபட்டு, அதைக குடிததுப பிறகு உபதரவபபடுகிறவனைப போல், உன அழகைக கண்டு ஆசைபபட்டு, நீ பதிவரதையென்றும நன்னடததையுளளவளென்றும எண்ணி, உனனை விவாஹஞ செய்தேன. இபபொழுது ஸமயம நோநததால நீ கெட்டவளென்றும, பதிவ்ரதாதாமமறறவளென்றும காட்டிககொண்டாய எனககு பரியததைக கொடுக்கும பொயவாாத்தைகளால என்னை மயககி வசபபடுததினுய். வேட்டன தன பாட்டால மானை இழுதது வலையில கட்டிககொள்வதைபபோல, எனனையும சீககிரததில கொலலபபோகிருய. கள்ளைக குடிதத பராஹமணனை ஜனஙகள எபபடி வெறுபபாாகளோ, அபபடிப புதரனை விறறு ஸ்தரீயின பரியததை ஸமபாதிககும எனனையும இநதத தேசததிலுள்ள தாமவானகள தெருத தெருவாய வெறுபபாாகள. எனககு இதுவரையில இநதக கஷ்டம நோநததிலலை. எனன துககம, எனன ஸஙகடம? பூாவ ஜனமததில செயத காமபலனகள், இநத ஜனமததில தொடாவது போல, உனககு வெகு காலததிறகுமுன நான செயத பரதிககைகள இபபொழுது எனனை ஹிமஸிககினறன.

மஹா பாபியான நான வெகுகாலமாய உனனை அக்ஞானததால் என ஸௌகயததிறகாக வைததுக காபபாறறி வநதேன். நீ எனனைக கொலலவநதிருககிருயென்று அறியவிலலையே. தனனைத் தூககுப் போடும கயிறறை ஒருவன வெகு ஜாக்ரதையாகக காப்பாறறிவருவதுபோல, நான எனனுடைய மிருதயுவைத தேடி அழைதது வநது, அதனிடததில விசேஷ பரியம வைதது, மறறவாகளை அலக்ஷயஞசெயது, அதறகு ஸகல உபசாரஙகளையும செய்துவநது, முடிவில அதனுல நாசமடையபபோகிறேன். ஐயோ! மஹா பாபி! இவ்வளவு காலமாய உனனுடன விளையாடிக கொண்டிருநதும நீ எனக்கு யமனென்று அறியாமறபோனேனே. சிறு குழநதை அறியாததனததால கருநாகததைத தொடுவது போல நானும அவிவேகததால உன கையைப் பிடிததேன. 'தசரத

மஹாராஜா கேவலம சிறுபிளளையைப போல மூடடாளாய விட்டான். ஆசைக்கு அடிமையானுன ஸகல நறகுணஙகளும பொருநதின தன மூதத புதரனை, ஒரு ஸதரீயின பரீதியை ஸமபாதிகக எவனுவது காடடிறகுத துரததுவானு'வெனறு ஸகல பராணிகளும எனனைத தூஷிககுமே ஆனுல அது எனககுத தகும மஹாதமாவான என ரீமன தகபபனிலலாத பிளளையைப போல எனனுலேயே துரததப படடானலலவா ?

நான வேதததின காணட வரதஙகளாலும, பரஹமசாரிககுரிய தாமஙகளை அனுஷடிததததாலும, குரு சுசரூஷை முதலியவைகளா லும தேஹததை ஒடுககி, இநதரியஙகளையும மனஸையும அடககி, எவவளவோ சரமபபடடேன அபபடியும கிருஹஸதாசரமததை அடைநத பிறகு ஸதரீ போகததில இசசைவைதது, யாவறறையும இழநது கொடிய கஷடததை அனுபவிககிறேன

"நீ காடடிறகுப போகவேணடு"மெனறு நான சொனனவுடன ராமன ஒரு வாாததைகூடப பதில சொலலாமல ஸநதோஷமாக ஒபபுககொளவான அபபடி அவன பதில சொனனுல பாாவைககு அது அதாமமாகத தோனறினுலும, என கடடளையை மீறினதாகத தோனறினுலும எனககு மிகுநத பரீதியை உணடாககும. ஆனுல என புதரன அபபடி ஒருநாளும செயயமாடடானே சுததமான மனஸையுடைய ராகவன என கபடமான எணணததை அறிய மாடடான. வனததிறகுப போவெனருல, அதை உணமையாகவே நினைதது "அபபடியே செயகிறே னெ"னபான.

ரகுநாதன காடடிறகுச சென்றுல ஸகல பராணிகளும சீ சீ யெனறு எனனைக காறியுமிழும. அதை நான எபபடிப பொறுப பேனே? இறநத பிறகும நரகததை அடைவேனெனபதில ஸந தேஹமுணடோ? ராமன வனததிறகுப போனபிறகு எனககு வேணடியவாகளிடததில இனனும எனன அநயாயஞசெயய யோசிததிருககிருய? ராமன காடடிறகுப போனுல லக்ஷமணன பின தொடாவான, சதருககனன பரதனேடிருககிருன, கௌஸலயை இறபபாள. அவளையும எனனையும ராமனையும லக்ஷமணனையும இழநது அநதத துககததை ஸஹிககாமல ஸுமிததரையும உயிரை விடுவாள. ஆகையால, எனனையும கௌஸலயையையும ஸுமிததரையையும, உன புதரனைத தவிர மறற மூவாகளையும துககமெனற நரகததில தளளிவிடடு நீ, ஸுகமாயிரு இதுவரையில ஒருவராலும அசைகக முடியாமல, ஸகல உததம குணஙகளால அலஙகரிககப்படடு,

யதொரு தோஷமின்றி வெகுகாலமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த இக்ஷ்வாகு வம்சம், நானும் ராமனும் போனபிறகு அலங்கோலமாகும்.

ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது பரதனுக்கு இஷ்டமானால், நான் இறந்தபிறகு அந்தப் பாபி என் உத்தரக்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டாம். அல்ப ஸ்வபாவமுள்ளவளே! ஜன்ம சத்ருவே! கேகய ராஜனுடைய பெண்ணே! இப்பொழுதாவது உன் மனது குளிர்ந்ததா? உன்னெண்ணம் நிறைவேறிற்று? புருஷோத்தமனான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு, என்னையும் கொன்று, விதவையாய் நீயும் உன் மகனான பரதனும் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுங்கள். பார்வைக்கு மாத்ரம் நீ ராஜபுத்ரி, உன்னால் எனக்கு ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தி நேரும், லோகத்தில் ஸகல ஜனங்களும் என்னை அவமதிப்பார்கள், பாபியைக் கண்டால் ஸகல ப்ராணிகளும் அல்பப்பதார்த்தமென்று விலகுவதுபோல் என்னைக் கண்டு ஒதுங்குவார்கள், இம்மூன்று தோஷங்களும் ஒரே ரூபமெடுத்து வந்ததுபோல் நீ என் வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டிரு.

இதுவரையில் எப்பொழுதும் யானை குதிரை ரதம் முதலிய வாஹனங்களில் மஹாராஜாவைப்போல் செல்லும் வழக்கத்தையுடைய என் குழந்தை ராமன், கோரமான வனத்தில் கால் நடையாக எப்படி ஸஞ்சரிப்பான்? சமையற்காரர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, ராமனுக்கு ப்ரியமான அன்னபானங்களை வித்தாரு செய்து, குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களுடன் விளங்கிக்கொண்டு பரிமாறுவார்களே. அப்படிப்பட்ட ராமன், கசப்பு புளிப்பு துவர்ப்பு முதலிய ரஸங்கள் பக்வமாகாமல் வனத்தில் கிடைக்கும் ஆஹாரங்களைப் புசித்து எப்படிப் பிழைக்கப்போகிறான்? விலையுயர்ந்த நேர்த்தியான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக், காம்பீர்ந்த பலவிகைப் புஷ்பங்கள் பரப்பின ஹம்ஸதூளிகா சயனத்தில் படுத்துப், பாடகர்களும் கட்டியக்காரர்களும் கதை சொல்லுகிறவர்களும் சூழ்ந்திருக்க, ஸுகமாக நித்ரை செய்யும் என் ராமன், இப்பொழுது காஷாயத்தையும் மரவுரியையும் மான்தோலையுந் தரித்துக், கல்லு முள்ளுகள் நிறைந்த பூமியில் படுத்துக், காட்டுமிருகங்களின் பயங்கரமான சப்தம் செவியில் துளைக்க எப்படி நித்திரைசெய்வான்?

என்ன ஆச்சர்யம்! ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் பரதனுக்கு அபிஷேகமாகவேண்டுமென்றும் இந்த யோசனை எவருக்குத் தோன்றிற்று? ஒருவரும் நினைக்காததும், இவ்வளவு

கொடியதுமான இந்த சூழச்சியை யார் உத்பத்தி செய்தார்கள்? சீ சீ! ஸ்த்ரீகளைச் சுடவேண்டும், ஐயோ! எல்லா ஸ்த்ரீகளையும் நிந்திக்கிறேனே பரதனுடைய தாயான கைகேயீ மாத்ரமல்லவா அதற்குப் பாத்ரம்? அடீ, கெட்ட எண்ணம் படைத்தவளே! உன் னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவளே! கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவளே! என்னை ஹிம்ஸைசெய்வதிலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவளே! என்னிடத்திலாவது, எப்பொழுதும் எல்லோர்க்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் ராமனிடத்திலாவது உனக்கு என்ன குற்றம் தோன்றிற்று, சொல்? அவன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தரிலேயே பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைக் கைவிடுவார்கள். (அரச னைப்போல் ப்ரஜைகளும் நடக்குமல்லவா?) பார்யைகள் தங்களிடத் தில் ப்ரியமுள்ள பர்த்தாக்களைக் கைவிடுவார்கள். (உன்னைப் பார்த்து அவர்களும் கற்றுக்கொள்வார்கள்) உன்னிடத்தில் ஸகல ப்ராணிக ளுக்கும் அடக்கமுடியாத கோபமுண்டாகும். ராமன் தேவகுமா ரனைப்போல ஸ்வபாவத்திலேயே வெகு ஸௌந்தர்யமுள்ளவன். அலங்காரங்களால் அது இன்னும் விருத்தியடையும் இந்த நகரத்திலி ருந்து அவன் மதம்பிடித்த யானையைப்போல நடந்துபோவதை நான் நினைத்தாவது ஸந்தோஷப்படுவேன். அவனைப் பார்க்கும் பாக்யத்தை நான் செய்யவில்லையே. இந்தக் கணகளால ஒருதடவை அப்படிப் பார்த்துவிட்டால், ஒரு பெரும் பாரத்தைப்போல என் தேஹத்தில் சுமந்திருக்கும் இந்த அறுபதாயிரம் வர்ஷங்களையும் உதறிவிட்டு யௌவனத்தை அடைய மாட்டேனோ?

ராமன் காட்டிற்குப்போனவுடன் நான் இறப்பது ஆச்சர்யமல்ல. ஸூர்யன் உதிக்காமல் இவ்வுலகத்தில் ப்ராணிகள் பிழைக்கலாம், இந்த்ரன் மழையைப் பெய்யாமல் பயிர்கள் வளரலாம், ராமனைப் பார்த்தவர்களும் பார்க்காதவர்களும் அவன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தவுடன் உயிரையிழக்காமல் இருக்கமாட்டார்களென்று நிச்சய மாகச் சொல்வேன்.

நான் சாகவேண்டுமென்று நீ ப்ரார்த்திக்கிறவள், என் ஹிதத்தை விரும்பாதவள், என் சத்ரு, என்னைக் கொல்லவந்த ம்ருத்யு, வெகுகாலமாக உன்னை என் வீட்டில் வளர்த்துவந்தேனல் லவா? என்ன ஆச்சர்யம்! கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தைப் புத்தி மயங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அது என்னைக் கடித் துக் கொல்லப்போகிறது. நீயும் பரதனும் என் பந்துக்களை அழித்து விட்டு, என் சத்ருக்களின் க்ஷேமத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து,

ராமலக்ஷ்மணர்களும ரானுமில்லாத இநத நகரததையும இநத ராஜயததையும ஆளுஙகள.

கரூரமான நடததையுள்ளவளே! உன கணவனிடததில வைக்க வேணடிய மரியாதையை மறநது, இபபடிப பேசததுணிநதாயலலவா? உன பறகள தூள தூளாக உதிரவிலலையே! ராமன ஒருநாளும ஒருவருககாவது ஹிதமிலலாமல பரியமிலலாமல பேசினதுண்டா? கொடிய வாரததைகளை அவன அறியவே அறியான. ஸகல உததம குணஙகளும பொருநதினவனெனறு எலலோரும ஒபபுககொளளுகி ருர்கள, எலலோரிடததிலும் பரியமாகவே பேசுகிருன். அவ்னிடத தில தோஷஙகளைக கறபிககிருயே! கேகயராஜனுடைய குலததைக கெடுககவநதவளே! நீ துககததால உருகிப்போனாலும ஸரி, நீ என்ன கோபிததாலும ஸரி, நீ செததாலும ஸரி; நீ ஆயிரம சுககலக ளாய வெடிதது மண்ணோடு மண்ணுனாலும ஸரி, எனககு ஹிதமில லாத இததக கொடிய காரியததை உன வாரததையைக கேட்டுச செயயவேமாட்டேன. நீ கததியைப்போல கொடியவள, தப்பு ஸ்தோதரஞ செயகிறவள, சொலல முடியாத கெட்ட நடததையுள ளவள, உன குலததை நாசஞசெயகிறவள, என்னுயிரை வேரோடு அறுததுவிடவேண்டுமெனறு நிசசயிததிருககிறவள, ஆகையால நீ பிழைததிருபபதில எனககிஷ்டமிலலை உனககுச சாவு வரக காணேமே!

நானும உயிரோடிருககமாட்டேன என அருமைக குழநதையை விட்டுப பிரிநது எனககென்ன ஸுகம? அபபடிப பிழைததிருநதா லும இது முதல உன்னிடததில வெறுபபேயொழிய பரியமுணடா குமோ? ஆகையால, நீ எனககு யாதொரு உபதரவததையும செயய வேண்டாம உன் காலகளைப பிடிததுககொணடு வணஙகி பரார்த் திககிறேன. என்னிடததில தயவு செய"யெனறு தசரதா பூமண்டல சகரவாத்தியாயிருநதும, அவளை அடககத திறமையினறி, அவளிடத தில எலலையறற பரியததை வைதது அதனால அவளுககு வசபபட்டு, அநாதையைப்போல "நீ உயிரோடிருகக எனககிஷ்டமிலலை உன பாதஙகளைத தொட்டு பராததிககிறேன, தயவுசெய"யெனறு தகாத வாரததைகளைப பிதற்றினா கொஞசமேனும மரியாதையிலலாமல காலை நீட்டிககொண்டு உட்காரநதிருககும கைகேயீயின பாதஙகளைப பிடிகக முயனறு கீழே குனிநதார உடனே சோகம மேலிட்டு மூர்சசையடைநது, அவைகளைத தொட முடியாமல, வேரற்ற மரம போல பூமியில விழுநதார.

8

ஸாககம் 13

(தொடாசசி)

தசரதா இவவிதமான துககததை அனுபவிககத தகுநதவரா? வெறுநதரையில கிடநது புரளததகுநதவரா? அவரைப பாாக்கையில, முனபு யயாதி சகரவாததி ஸ்வாககததை அடைநது தன புணயம அழிநதபிறகு தேவதைகளால அஙகிருநது தளளபபடடுப பூமியில விழுநது கிடபபதைப போல காணபபடடது பாபமே ரூபமெடுதத கைகேயி, தன எணணம நிறைவேறுததால லோகாபவாதததிறகும தன கணவனுககும கொஞசமேனும பயபபடாமல, முனபு தனக்கு அவா கொடுதத வரஙகளை நிறைவேறறுமபடி அவரை மறுபடியும நிரபபநதிகக ஆரமபிததாள "மஹாராஜ! நான 'ஸதயததையே பேசுகிறவன சொனன சொலலைத தவறுதவ'னெனறு நீயே உனனைப புகழநதுகொளளுகிறாய அபபடியிருகக, எனககுக கொடுதத இரண்டு வரஙகளுககு எனனிடததில ஏன கடனபட விருமபுகிறா"யெனறான்.

அதைக கேடடுத தசரதா ஒரு முஹூாததம வரையில மூாசசை அடைநது, புததி சிதறிப, பிறகு தெளிநது கடுங்கோபத் துடன "நீசஸவபாவமுளளவளே! பரம சதருவே! எனனையும கொன்று, புருஷோததமனான ராமனையும காடடிற்குத் துரததி விடடு, உன எண்ணஙகள நிறைவேறி ஸுகமாயிரு. தேவதைகளா ஸ்வாககததில எனனைப பாாதது 'ஓய, தசரதரே! மதிகெடட ஒரு பெணணின மாாததையைக கேடடு, அவளுடைய பரியததை ஸமபா திக்க விருமபி, ஸகல கலயாணகுணஙகளும பொருநதின உமது மூததபுதரனை எபபடிக காடடிறகு அனுபபினீ'ரெனறு எனனைக கேடடால நான எபபடி ப்ராணனை வைததுககொளவேன? 'முன காலததில கைகேயிககுச செயத பரதிகஞையை நிறைவேறற ராமனைக் காடடிறகு அனுபபினே'னெனறு உண்மையைச சொன னால, 'ராம! உனனை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞசெயகிறே'னெனறு அவனுக்குச செயத பரதிகஞை பொயயாகுமே ஆகையால ராம னைக காடடிறகு அனுபபுவதால எனககு இஹததிலும ஸுகமிலலை, பரததிலும ஸுகமிலலை

அறுபதாயிரம வாஷஙகளவரையில புதரனிலலாமல நான எண்ணிறநத வரதஙகள ஜபஙகள தவஙகள ஹோமஙகள தானதா

மங்கள யாக பகஞங்களைச செயது, மஹா பாகபசாலியான ராமனைப புதரனுகப பெறறேன அநதக குழநதையைக காட்டிறகுத துரத தச சொலலுகிருயே எபபடி ஸமமதிபபேன?

ராமனே மஹாசூரன, ஸகல விதயைகளிலும கரைகண்டவன; கோபததை ஜயிததவன, பொறுமையே அவதாரஞசெயததுபோனறு வன. செநதாமரை இதழகளைபபோனற நேதரஙகளையுடைய என னருமைக குழநதையை எபபடி நான ராஜயததைவிட்டுத துரததுவேன? கருநெயதல புஷபததின நிறததைபபோனற தேஹகாநதி யுளளவன, முழஙகாலவரையில நீணட திருககைகளையுடையவன, மஹா பலசாலி, ஸகல பராணிகளுககும பரியமானவன அபபடிப பட்ட என்னருமைக குழநதையைக கோரமான தணடகாரணயத திறகுப போவென்று எபபடிச சொலவேன? ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிககததகுநத மஹா புததிமானுன ராமன துககததை அனு பவிபபதை எபபடிப பாரபபேன? அவனுககு இநதத துககததை உண்டுபணணுமல நானிறநதால அதே எனககு விசேஷ ஸுகத் தைக கொடுககும அடீ, கரூரஸவபாவமுளளவளே! ஆபததிலேயே நாடின மனதையுடையவளே! வீணபோகாத பராககரமசாலியான என்னருமைக குழநதை ராமனுககு, லோகததில எவரும ஸமமதிக காத இநத வனவாஸத்தைச செயவிகக ஏன விருமபுகிருய? ஐயோ! லோகததில பராணிகள உளளவரையில அபகீரததியும அவமான மும என்னை விடாதே"யென்று சிததஸவாதீனமினறித தசரதர புலமபிககொண்டிருநதார

ஸூரியன அஸதமிததான, ராததிரி ஆரம்பிததது சநதர மணடலததால அலஙகரிககபபட்ட மூனறு ஜாமஙகளுளள அநத இரவு, துககததால பீடிககபபட்டு பரலாபிககும தசரதருககு ஒரு யுகததைபபோல தோனறிறறு. உஷணமாகப பெருமூசசுவிட்டுக கொணடு, மஹா ரோகததால பீடிககபபட்டவரைபபோல வயஸ் சென்ற அநதத தசரத மஹாராஜா, ஆகாசததிலிருநது கணகளை எடுககாமல, கேட்பவாகளின மனதிறகுத தாஙகாத துககமுண்டா குமபடி பரிலாபிததார.

"நக்ஷதரங்களால அலங்கரிக்கப்பட்ட ராததிரியே! தயவுசெயது விடியாமலிரு. உன்னைக கைகூபபி நமஸகரிககிறேன். அபபடியும வேண்டாம. ராததிரிகாலததில இரககமறற மஹா பாபியான இநதக கைகேயியைப பாரககாமலிருகக முடியாது பொழுது விடிநதால பரஜைகள என தாசனததிறகு வருவாாகள. பிறகு இவள என

கணணில படமாடடாள ஆகையால ராத்ரியே! சீகரமாய விடியக்கட வாய இவவளவு கஷடததிறகும காரணமான இநதத துஷடை யைப பாாகக எனககு விருபபமிலலை''யெனறு துககிததாா பிறகு வேறு கதியிலலையெனறறிநது, கைகேயியைக கைகூபபி பராாத திதது, ஸமாதானஞ செயய முயனறாா.

''பெண்ணே! இதுவரையில நனனடததை யுளளவனெனறு பெயரெடுததுவிடடேன, வயஸ மேலிடடுவிடடது, வெகுகாலம பிழைததிருககமாடடேன, மனதோ மிகவும நொநதிருககிறது, உன னைத தவிர எனககு வேறு கதியிலலை மேலும், நான உன அரச னலலவா? நீ நலல ஸவபாவமுளளவளனறோ? ராஜமஹிஷியெனறு உனனத பதவியை எனனால பெறறாயலலவா? இவைகளை யோசிதது எனனிடததில தயவுசெய

முனபு உனககு வரஙகளைக கொடுததபொழுது வேறு யாாககுந தெரியாது அவைகளை இபபொழுது நீ வேணடாமெனறால உன னைப பரிஹாஸஞ செயகிறவாகள எவருமிலலை உனனை நிாபபநதிப பவாகள ஒருவருமிலலை. நீ விடடுககொடுககலாம ராமனிடததில நான செயத ப்ரதிககைஞயோ அவவிதமலல பரஜைகள, ஜாதித தலைவாகள, பராஹமணாகள, ரிஷிகள, பரதேசதது அரசாகள முன பாக ராஜசபையில, 'ராமனுககு நாளை யௌவராஜய படடாபிஷேகம் செயவிககிறேன'னெனறு பரதிக்ஞை செயதிருககிறேன அதைத தவறினால அவாகளெலலோரும் எனனைபபறறி எனன எணணுவார் கள்? நீயோ சிறு பெண, ஒருவேளை பிறா சொலவதைக கேடடு இபபடிப பிடிவாதம பிடிககலாம அதைபபறறி நான வருநதவிலலை, போகடடும். இபபொழுதாவது என பராாததனையை ஒபபுக கொணடு நிறைவேறறு. நீ எனககு மிகவும வேணடியவளலலவா? அழகிய கணகளை யுடையவளலலவா? எனனிடததில நீ கோபிததா லும ராமனிடததிலாவது கிருபைசெய நான உனககுச சொனன வாாததைபபடி இநத ராஜயம உனதே ஆனால எனனிடததிலும அவனிடததிலும கிருபைசெயது, நீ இதை அவனுககு தானங கொடு உன கையால இதைப பெறறுககொணடு அவன க்ஷேம மாக வெகுகாலம ஆளடடும அபபடிச செயவதால உனககு இவ் வுலகததில அழிவறற கீாததியும், பரலோகததில மஹா புண்யமு முணடு பருததத துடைகளை உடையவளே! ஸுநதரயான முகததை யும பாாவையையுமுளளவளே! இபபடிச செயதால என பராாததனை யும நிறைவேறும, ராமனும ஸநதோஷிபபான, ஸகல பராணிகளும

உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள், நல்லவர்கள் திருப்தி அடைவார்கள் ஒருவேளை பரதன் வருத்தப்படுவானேயென்று யோசிக்கிறாயா? அவன் மஹாத்மாவல்லவா? தாமவானல்லவா, ராமனிடத்தில் அள வற்ற ப்ரீதிவைத்தவனல்லவா? அவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோ ஷிப்பானென்பதற்கு ஸந்தேகமே யில்லை'யென்று பலவிதமாய் ப்ரார்த்தித்தார்

அவர் சுத்தமான மனஸை உடையவர், கைகேயியோ கெட்ட எண்ணமுள்ளவள் துக்கத்தாலும் தூக்கமில்லாததாலும் அவரு டைய கண்கள் சிவந்திருந்தன, கோபத்தாலும் தன்னெண்ணம் நிறைவேறவில்லையென்ற வருத்தத்தாலும் அவளுடைய கண்களும் சிவந்திருந்தன. ராமனை விட்டுப் பிரிவதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிறது, தன் கணவனை வசப் படுத்த இன்னும் முடியவில்லையல்லவாவென்று நினைக்கும்பொழுதெல் லாம் கைகேயிக்குத் துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகிறது. கேட் பவர்களின் மனஸ் உருகும்படி அவர் நயமாயும் பயமாயும் பேசிக் கைகேயியின் மனத்தைத் திருப்ப எவ்வளவோ முயன்றார், கருணமா யும் மிருதுவாயும் தர்மோபதேசமாயும் பேசி, அரசனுடைய மன ஸைத் திருப்பித் தன் காரியத்தை முடிக்கக், கைகேயியும் மஹாப்ர யத்னஞ் செய்தாள் ஆனால் கடினமான மனத்தையும் கொடிய ஸ்வ பாவத்தையும் உடையவளாகையால் அவருடைய ப்ரார்த்தனையைக் கொஞ்சமேனும் லக்ஷ்யஞ் செய்யவில்லை அதைக் கண்டு தசரதர் மூர்ச்சை அடைந்து பிறகு தெளிந்து, "இதுவரையில் பதிவ்ரதை யாய், நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளாய், என் ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமா யிருந்த கைகேயியும் இப்பொழுது என்னை எதிர்த்துப்பேசி, நான் எவ் வளவு ப்ரார்த்தித்தும் ஒரே பிடிவாதமாயிருப்பவளும் ஆனாளே' யென்று அவளை உற்றுப்பார்த்தார். உடனே, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதென்ற விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது துக்கம் மேலிட்டு ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார். இப்படி உத்தம ஸ்வபாவ முள்ள தசரதர் அன்று இராத்ரி முழுவதும் வருத்தத்தால் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு காலத்தைக் கழித்தார்.

பிறகு பொழுது விடிந்தது, சங்கம் வீணை படஹம் முதலிய வாத்யங்களுடன் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் அவரை எழுப்ப ஆரம்பித்தார்கள், ஆனால் வேண்டாமென்று அவர்களைத் தடுத்துவிட்டார்.

ஸர்ககம 14.

தசரதா ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப நிசசயிததது.

புதரனை விட்டுப பிரிய வேண்டுமே யெனற சோகததால தன் கணவன பீடிககபபட்டு, பரகஞையறறுப பூமியில விழுநது புரளு வதைப் பாாததும அநத மஹாபாபி, அவா அபார கீாததி பெறற இக்ஷ்வாகு குலததிற பிறநத சகரவாததியலலவாவெனபதையும கொஞசங்கூட யோசிககாமல, "ஐய ! நீ கேட்ட வரஙகளைக கொடுக கிறேனெனறு பரதிகஞை செயதீா பிறகு அதை நிறைவேறறுமல கொடிய பாபததை ஸமபாதிததீா தரையில கிடநது எதறகாகப புரளுகிறீா? சொனன வாாததையைக காபபாறறவேண்டுமென பதை மறககககூடாது உண்மை பேசுவதே உததமமான தாம மெனறு தாம ரஹஸயததை அறிநதவாகள சொல்லுகிறாாகள. ஸதயமெனற தாமததை ஒட்டியே நடககச சொலலி நானும உமமை வறபுறுததுகிறேன. ஒரு கழுகுககு பரதிகஞை செயது சிபிராஜன தன தேஹததை அதறகு அறுததுக கொடுதது உததம கதியை அடைநதாா. மஹா தேஜஸ்வியான அலாககரெனற ராஜாஷி வேதங் களில கரைகண்ட ஒரு பராஹ்மணன தனனை யாசிததபொழுது, தன கண்களைப பிடுங்கி அவனுககு ஸநதோஷமாயக கொடுததாா. ஸமுதரராஜன தான சொனன வாாததைககுக கட்டுபபட்டு, ஒரு பொழுதும தன எலலையைத தாண்டுவதிலலை அது அவனுக்கு ஸ்வலபமான காரயமலலவா? லோகததில ஸகல ப்ராணிகளும எதை முக்யமாக அடைய விருமபுகிறாாகளோ அநத பரஹ்மம, ஸதயரூபமாக விளஙகுகிறது. தாமமும ஸதயததில வேரூன்றி யிருககிறது அழிவறற வேதங்களும ஸதயததையே பரதானமாக உபதேசிககினறன ஸதயததால ஒருவன முகயமான பரயோ ஜனததை அடைகிறான. தாமவானு யிருககவேண்டுமெனறு நீா விருமபினால ஸதயததைக கைவிடவேணடாம நீா ஸாது சரேஷ்ட ரலலவா ? ஏதைக கேட்டாலும கொடுபபவரலலவா ? ஆகையால நான கேட்ட வரங்கள வீணாககவேண்டாம. உமது தாமம வளர் வதறகும உமககு பரியமான என பராாததனையை நிறைவேறறு வதறகும, உமது புதரனை ராமனைக் காட்டிறகு அனுபபும. ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை, மூனறு தடவையும எசசரிககிறேன.

அப்படிச் செய்யாமல் நீர் என்னை அலக்ஷ்யம் பண்ணினால் உமக்கெதி ரிலேயே ப்ராணனை விடுவேன்'' என்றாள்.

தன் காரியம் ஜயிக்குமென்ற நிச்சயமுள்ள கைகேயி இப்படித் தூண்ட, முன்பு உபேந்த்ரனாய் அவதரித்த மஹா விஷ்ணுவால் போடப்பட்ட பாசத்திலிருந்து மஹாபலி தப்ப முடியாமல் தவித்தது போல, தசரதர் தன் ப்ரதிக்ஞை யென்ற பாசத்திலிருந்து தப்ப முடியாமல் தபித்தார். நுகத்தடிக்கும் சக்ரங்களுக்கும் நடுவில் அகப்பட்ட எருதைப்போல கலங்கின மனத்துடன், காந்தி குறைந்த முகத்துடன், கண்கள் பஞ்சடைந்து குருடனைப்போல் சற்று நேரம் தத்தளித்தார். பிறகு, சூத்ரியனானாலும் மஹா புத்திமானான தாலும் துக்கத்தை அடக்கித், தைர்யத்தைக் கைப்பற்றி, "அடீ, பாபி! முன் காலத்தில் அக்னி ஸாக்ஷியாய் மந்த்ரங்களுடன் நான் உன் கையைப் பிடித்தேனல்லவா? அதையும் உன்னால் எனக்குப் பிறந்த புத்ரனையும் இத்துடன் விட்டேன். ராத்ரி முடிந்தது, ஸூர்யன் உதித்தது. ரிஷிகளும் ப்ராஹ்மணர்களும் ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி என்னைச் சீக்ரப்படுத்துவார்கள். அதற்காகச் சேகரிக்கப் பட்ட பதார்த்தங்களாலேயே என் ப்ரேதகரியைகளை நடத்தலாம். இந்த அபிஷேகத்தை நீ தடுத்தால், மஹா பாபியான நீயும் உன் மகனும் எனக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்தர க்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டாம். ராமனுக்கு அபிஷேகமாகுமென்று ஸந்தோஷத்தால் முகமலர்ந்த ப்ரஜைகளை இதுவரையிலும் பார்த்துவிட்டு, இப் பொழுது அவர்கள் ஸந்தோஷம் மற்றுத் துக்கத்தால் தலைகுனிந்து நிற்பதைப் பார்க்க எப்படி ஸஹிப்பேன்'' என்றார்.

தசரதர் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங்களும் விளங்கும் ராத்ரி முடிந்து, பொழுது விடிந்தது. ஒருவிதத்தில் தசரதருக்கு விசேஷ துக்கத்தை அது கொடுத் தாலும், இடைவிடாமல் ராமனுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்கின தால் அது அவருக்குப் புண்ய தினமென்றே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது ஸமயோசிதமாகப் பேசும் கைகேயி, கோபத்தால் மெய்மறந்து அரசனை மறுபடியும் க்ரூரமான வார்த்தைகளால் துளைக்க ஆரம்பித்தாள். "விஷத்தைப் புஜித்ததால் உண்டாகும் ரோகத்தைப் போல உமது வார்த்தைகள் எனக்குத் தாங்க முடியாத வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. உமது புத்ரனான ராமனை இந்த க்ஷணமே வருவிக்கவேண்டும். இன்னும் என்னை வருத்தப் படுத்த வேண்டாம். என் புத்ரனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் அபி

ஷேகஞ் செய்வித்து, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி, எனக்குச் சத்ரு வில்லாமல் செய்து, உமது ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்று”மென்றாள்.

கூர்மையான மாவெட்டியால் குத்தப்பட்ட உத்தமமான யானையைப்போல அந்த வார்த்தைகளால் தசரதர் துளைக்கப்பட்டு அதைப் பொறுக்க முடியாமல், “ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுவதென்ற தாம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்குச் சித்தஸ்வாதீனமில்லை. என்ன செய்வேன் ஆனாலும், தாமந் தவறாத என் மூத்த புத்ரனை, என்னருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு தரம் பார்க்க விரும்புகிறே”னென்று கதறினார்

பொழுதும் விடிந்தது, ஸூர்யனும் உதித்தான். ராமாபிஷேகத்திற்கு ஏற்படுத்தின புண்ய நக்ஷத்ரமும் முஹூர்த்தமும் ஸமீபித்தன. அப்பொழுது உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வஸிஷ்ட மஹர்ஷி, தன் சிஷ்யர்கள் பின்தொடர, அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களை விதரணஞ்செய்துவிட்டு நகரத்தில் ப்ரவேசித்தார். வீதிகள் ஜலந் தெளித்துச் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன, அழகான கொடிகளும், தோரணங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன, புஷ்பங்கள் வாரியிறைக்கப்பட்டிருந்தன, மாலைகள் அங்கங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன, ஸகல வஸ்துக்களாலும் நிறைந்த கடைகள் திறக்கப்பட்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்க ஆவல்கொண்ட ஸகல ஜனங்களும் அதைப்பற்றியே ஸந்தோஷமாகக் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சந்தனம் அகில் தூபம் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்களால் எங்கும் பரிமளமாயிருந்தது வஸிஷ்டர் நகரத்திற்கு வெளியில் ஸரயூ நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, இந்த்ரனுடைய ராஜதானியைப்போன்ற அந்த நகரத்தின்வழியாய் அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அங்கே ப்ராஹ்மணர்களும் நகரத்து ஜனங்களும் நாட்டுப்புரத்து ஜனங்களும், யாக யக்ஞங்களில் நிபுணர்களாய் ராஜ ஸதஸில் வழக்கமாயிருக்கும் ப்ராஹ்மணர்களும் தசரதருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத் தாண்டி அந்தப்புரத்திற்கு ஸமீபத்தில் போகும்பொழுது ஸுமந்த்ரரென்ற ஸாரதி அங்கிருந்து வெளியில் வருவதைக் கண்டார். அரசனுக்கு முக்ய நண்பரான ஸுமந்த்ரரைப் பார்த்து வஸிஷ்டர் ஸந்தோஷத்துடன், “மஹா புத்திமானே! நான் இங்கே வந்திருப்பதாகத் தசரதருக்குத் தெரிவி ராமாபிஷேகத்திற்காகத் தங்கக் குடங்களில் ஸமுத்ர ஜலமும் கங்கா ஜலமும் தருவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஔதும்பர மரத்தால

செப்புப் பலகையும், ஸகல தான்யங்களின் விதைகளும், வாஸனைத் திரவியங்களும், ரத்னங்களும், தேன் தயிர் நெய் பொரி, தாப்பம் புஷ்பங்கள் பால், எட்டு அழகுள்ள கன்னிகைகள், மதம்பிடித்த யானை, நான்கு குதிரைகள் பூட்டின ரதம், உத்தமமான கத்தி, வில், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்கள், சந்தரனைப் போன்ற வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரங்கள், தங்கக் கெண்டி, தங்கஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட வெள்ளை ரிஷபம், நான்கு தந்தங்களையுடைய ஸிம்ஹம், மஹா பலமுள்ள அசவம் (குதிரை) புலித்தோலால் மூடப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனம், ஹோமத்திற்காக அக்னி, வாத்யங்கள், வேசயைகள், புரோஹிதர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், பசுக்கள், புண்ய மிருகங்கள் பக்ஷிகள் முதலிய யாவும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன பட்டணத்திலும் நாட்டுப் புறத்திலும் ஜனத்தலைவர்களும், ஒவ்வொரு தெருவிலுள்ள வ்யாபாரிகளும் தலைவர்களும், நானா தேசத்து அரசர்களும், இன்னும் அநேக ஜனங்களும், ராமனுக்கு ஹிதத்தையே சொல்லிக்கொண்டு மஹா ஸந்தோஷத்துடன் அபிஷேக ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். பொழுதும் விடிந்தது புண்ய நக்ஷத்ரமும் முஹூர்த்தமும் ஸமீபித்துவிட்டன அதில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்க வேண்டும் அதற்காக மஹாராஜாவைச் சீக்ரப்படுத்து" மென்றார்

உடனே ஸுமந்த்ரர் தசரதரை ஸ்தோத்ரஞ் செய்துகொண்டு அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தார். அவர் அரசனுக்கு ப்ரியமான மித்ரன், வயஸ் சென்றவர், எப்பொழுதும் தடையின்றி அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசிக்க உத்திரவு பெற்றவர். ஆகையால் அந்த ஸாரதியை அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் தடுக்காமல், அரசனுடைய ஆக்ஞைப்படி உள்ளே போகவிட்டார்கள் தசரதர் இருக்கும் ஸ்திதியையும், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டத்தையும் அறியாதவரானதால், அவருடைய ஸமீபத்தில் போய்க் கைகூப்பி, அந்த ஸமயத்தில் தகுந்தபடி அவருக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய வார்த்தைகளால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

"ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் உதிக்கும்பொழுது மிகுந்த தேஜஸ் வாய்ந்த ஸமுத்ர ராஜன் ஸந்தோஷத்தால் பொங்குகிறார், அப்படி நீரும் உமது தர்சனத்தால் எங்கள் மனதை ஸந்தோஷப் படுத்தும் இந்த ஸமயத்தில் தேவேந்த்ரனை மாதலியென்ற ஸாரதி, ஸ்தோத்ரஞ்செய்து, அதனால் அவர் உத்ஸாஹமடைந்து, அஸுரர்களை ஜயித்தார், அதுபோல நானும் தங்களை ஸ்தோத்ரத்தால் எழுப்புகிறேன். வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் ஸகல வித்யை

களும் ப்ரஹ்மாவை எழுப்புவதுபோல நானும் தங்களை எழுப்பு கிறேன். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரமான பூமியை ஸூர்ய சந்த்ராகள் எழுப்புவதுபோல நான் தங்களை எழுப்புகிறேன். மஹாராஜ! எழுந்திருக்க வேண்டும். ராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல அலங்காரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு, மஹா காந்தியுள்ள தேஹத்துடன், மேருபர்வதத்தில் உதிக்கும் ஸூர்யனைப்போல எங்களுக்குத் தர்சனங்கொடுக்க வேண்டும். சந்த்ரன் ஸூர்யன் சிவன் குபேரன் வருணன் அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் தங்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணும் ராமாபிஷேகத்தை அழைத்துவரும் ராத்ரி முடிந்தது. அபிஷேகத்திற்காகத் தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி ஸகல கார்யங்களையும் செய்துமுடித்திருக்கிறோம். மஹாராஜா! தாங்கள் எழுந்து இனிமேல் நடக்க வேண்டிய கார்யத்தை உத்தரவு செய்ய வேண்டும், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸித்தமாயின. பட்டணத்து ஜனங்கள் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள், வ்யாபாரிகள், ப்ராஹ்மணர்கள் இன்னும் மற்றவர்களுடன் வஸிஷ்டபகவான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும்படி சீக்ரம் உத்தரவாக வேண்டும். பாலகனில்லாத பசுமந்தையைப் போலும், தலைவனில்லாத ஸேனையைப் போலும், சந்த்ரனில்லாத ராத்ரியைப்போலும், நாயகனான வ்ருஷபமில்லாத பசுக்களைப் போலும், ப்ரஜைகள் மஹாராஜாவைக் காணாமல் கலங்குகிறார்கள். ஆகையால் தயவு செய்து அவர்களுக்குத் தர்சனங் கொடுக்கவேண்டு''மென்று ஸுமந்த்ரர் மனஸுக்குத் திருப்தியாய், ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஹேதுவாய் ஸமயோசிதமாய்த் துதித்தார். ஆனால் அது தசரதருக்கோ புண்ணில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றினதுபோலிருந்தது. மஹா தார்மிகராய், ஸகல ஐச்வர்யங்கள் பொருந்தினவராயிருந்தும், புத்ர சோகத்தால் ஸந்தோஷமற்றுத் துக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து "ஸுமந்த்ரரே! சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் ஹ்ருதயத்தை உமது வார்த்தைகள் இன்னும் அதிகமாகப் புண்படுத்துகின்றன"வென்று பரிதாபமான குரலுடன் மறுமொழிசொன்னார்.

அதைக்கேட்டு ஸுமந்த்ரர் திடுக்கிட்டுத், துக்கத்தால் சோர்ந்திருக்கும் மஹாராஜாவை உற்றுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கை கூப்பிக்கொண்டு அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார். அரசன் துக்கமேலிட்டு ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் தவித்ததைக் கண்டு கைகேயீ, ராஜநீதியை அனுஸரித்துத் தன் உத்தேசத்தை முடிப்பதில்

கவனமுளளவளாக "ஸுமநதரரே! மஹாராஜா ராமனுககு நடககபபோகிற அபிஷேக மஹோதஸவததைப பறறிப பேசிக கொணடு ஸநதோஷததால தூககமிலலாமல கணவிழிததுக களைததிருககிறா இபபொழுதுதான சறறுக கண அயாநதார. மஹாகீரததிமானன ராமனை இபபொழுதே போய அழைததுவாரும. வேறு யோசனை வேண்டாம, சீகர"மெனறாள தனனை இபபடி வெகு விரைவாகப போகுமபடி அனுபபினதால ஏதோ ராமனுககு விசேஷ க்ஷேமம நேரபபோகிறதெனறு தனக்குள மகிழநது, அநத மாயாவியான கைகேயி செயத உததிரவைத தசரதர செயத தெனறே எணணி, அதிவேகமாக ராமனுடைய அரணமனைககுச சென்றார். ஸமுததிரததின மடுவைபபோனற அநத அநதப்புரததி லிருநது வெளியில வருமபொழுது, வாசலில நானுதேசதது அரசா களும பட்டணததிலுளள விசேஷ தனிகாகளும காணிககைகளை வைததுக்கொண்டு கூட்டங கூட்டமாக நிறபதைக் கணடார.

ஸர்ககம 15.

ஸுமந்த்ரர் ராமனை அழைததுவரச் சென்றது.

அபபொழுது வேதஙகளைக கரைகண்ட பராஹமணாகளும ராஜ புரோஹிதாகளும மநதிரிகளும ஸேனைத தலைவாகளும நக்ரத தலை வாகளும ராமனுடைய அபிஷேகததைபபறறி ஸநதோஷததுடன ஸபைககு வநது சோநதாாகள ஆகாசததில மேகஙகளினறி ஸுா யன நிரமலமாய விளஙகினான புஷ்ய நக்ஷததரததுடன கூடின தினமும ஆரமபிததது ராமனுககு ஜனம லகனமான கறகடகம ஸமீபித்தது. அபிஷேகததிறகாகத தஙகக குடஙகளில புணயதீாததஙகள, கங்கை யும யமுனையும சேருமிடததிலிருநதும, மறறப புணயநதிகள, மடுக கள, கிணறுகள, ஏரிகளிலிருநதும, கோதாவரி காவேரியைபபோல கிழககே ஓடும நதிகளிலிருநதும, நைமிசாரணயததிலுளள பரஹமா வாததம ருதராவாததமெனற பூமிகளுளளிருநது மேலே கிளமபும ஜலபரவாஹஙகளிருநதும; தெறகிலிருநது வடககே ஓடும கணடகி சோணு பதரா முதலிய நதிகளிலிருநதும, நானகு ஸமுதரங்களிலிருந தும கொண்டுவரபபட்ட தீாததங்கள; நனறுக அலங்கரிககபபட்ட பீடம. அழகிய புலிததோல பரபபின ரதம; வெளளிக குடஙகளிலும தஙகக குடஙகளிலும பொரி; அரசு ஔதுமபரம முதலிய மரங

களின் பால் தாமரை இதழ்கள் முதலியவை கலந்த புண்ய ஜலம், தேன் தயிர் நெய் பொரி தாம்பூலம் புஷ்பங்கள் பால் ஸகல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நன்னடத்தையுள்ள வேசைகள். ரத்னங்களிழைத்துத், தங்கப்பிடிபோட்டுச் சந்த்ரகிரணங்களைப்போல விளங்கும் சிரேஷ்டமான சாமரங்கள்' சந்த்ரமண்டலத்தைப்போல ப்ரகாசிக்கும் வெண்குடை' வெள்ளை ரிஷபம்' வெள்ளைக் குதிரை' அரசர்கள் ஏறத் தகுந்த மதம் பெருமயானை, ஸகல ஆபரணங்களால் விளங்கும் மங்களகரமான எட்டுக் கன்னிகைகள்; நான்குவித வாத்யங்கள்: வந்திசார் மாகதர்கள் முதலியவர்களையும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யும்பொழுது ஸம்பாதிக்கவேண்டிய மற்ற ஸாமான்களையும் உத்யோகஸ்தர்கள் அரசனுடைய உத்திரவுப்படி ஸித்தஞ்செய்து, அரண்மனை வாசலில் வந்து கூடி, அவரைக் காணாமல், "நாங்கள் வந்திருப்பதை யார் தெரிவிப்பார்கள்? அவரைக் காணோமே ஸூர்யன் உதயமாயிற்றே. ராமாபிஷேக முஹூர்த்தம் ஸமீபித்து விட்டதே" யென்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்

அப்பொழுது ஸுமந்த்ரர் அங்கிருந்த ஸார்வபௌமர்களையும் சிற்றரசர்களையும் பார்த்து, "அரசனுடைய உத்திரவால் ராமனை அழைத்துவர் வேகமாகப் போகிறேன் நீங்கள் மஹாராஜாவாலும் ராமனாலும் விசேஷமாகப் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள் ஆகையால் நீங்கள் விசாரித்ததாக மஹாராஜாவை க்ஷேமம் விசாரிக்கிறேன். இவ்வளவு நேரமாயும் தர்சனம் கொடுக்காததற்குக் காரணத்தையும் கேட்கிறே"னென்று மறுபடியும் அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றார். அரசர்களைப்பற்றின ஸகல விஷயங்களையும் வெகுகாலமாக நன்றாயறிந்தவர். தடையின்றித் தசரதர் இருக்குமிடத்திற்கு ஸமீபத்தில் போய் அங்கே போட்டிருந்த திரைக்கு எதிரே நின்றுகொண்டு, அந்த ஸமயத்திற்கேற்ற ஆசீர்வாத வசனங்களால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார் "ஸூர்யசந்த்ரர்கள், சிவன், குபேரன், வருணன், அக்னி, இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் உமக்கு எப்பொழுதும் ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும் ராத்ரிப்பொழுது கழிந்து ஸூர்யோதயமாயிற்று. உத்திரவுப்படி எல்லாம் தயாராயிருக்கின்றது. தயவு செய்து எழுந்து மேலே நடக்க வேண்டியதைக் கட்டளையிடவேண்டும் ப்ராஹ்மணர்களும் ஸேனைத்தலைவர்களும் நகரத்தலைவர்களும் தங்களுடைய தர்சனத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எழுந்திருக்கவேண்டு"மென்றார்.

இபபடி ராஜ நீதியை நனறுயறிநத ஸுமநதரா, ஸதோததரஞ செயதது தசரதருடைய காதில விழ, அவா விழிததுககொணடு, "ஸுமநதரரே! ராமனை அழைததது வருமபடி கைகேயி உமமை அனுபபினுளலலவா? இனனும ஏன என கடடளைபபடி அழைததது வரவிலலை? தூங்குகிறேனெனறு நினைக்கவேணடாம சீகரமாகப போய ராமனை அழைததுவாரு"மெனறு மறுபடியும உததிரவு செயதாா

ஸுமநதரா தலை வணங்கி, ராமனுககு ஏதோ விசேஷ க்ஷேமம் நேரிடபபோகிறதெனறு ஸநதோஷிதது அநதபபுரததிலிருநது புறபபடடாா. கொடிகள தவஜஙகளால அலஙகரிககபபடட ராஜ வீதிகளின வழியாகப போகுமபொழுது ஸகல ஜனஙகளும ராமனுடைய அபிஷேகததைப பறறியே ஆனநதமாகப பேசிககொண்டிருந தாாகள பிறகு கைலாஸ சிகரததையும இநதரனுடைய அரணமனையையும போனற ராமனுடைய இருபபிடததிறகு ஸமீபததில வநதாா. விசிதரமாக வேலைசெய்யபபட்ட பெரிய கதவுகளால அது அலங கரிககபபடடிருநதது அஙகஙகே தஙக பரதிமைகள காணபபடடன முததுமாலைகளும ரதனமாலைகளும கட்டபபடட பல மேடைகள போடபபடடிருநதன. சரதகாலதது மேகததையும மேருமலையின் குகையையுமபோல முததுகள நவரதனஙகள முதலிய விலையுயாநத பதாாததஙகளால அலஙகரிககபபடடுச சநதனம அகில முதலிய வாஸனை தரவயங்களால பரிமளம வீச, தாதரபாவததின சிகரததைப போல பரகாசிததது அனனங்களும மயிலகளும சகரவாகஙகளும் இனிமையாகக கூவிககொண்டிருநதன வாசற சுவாகளிலும தூண் களிலும செநநாய யாளி முதலிய மிருகஙகள விசிதரமாக வேலை செயயபபடடிருநதன, சுவாகளில அபூாவமான சிதரஙகள எழுதப படடிருநதன. அதன காநதி பாாபபவாகளின மனததையும கண்களை யும கவாநதது ஸூாய சநதராகளின மண்டலஙகளைபபோலும, குபேரனுடைய கிருஹததைபபோலும, மஹேநதரனுடைய அரண மனையைபபோலும, மேருமலையின கொடிமுடியைபபோலும் தோன றிறறு அபூாவமான பக்ஷிகள கூடுகளில வளாககபபடடன வெளியில இதரதேசதது ஜனஙகள ராமாபிஷேகததால ஸநதோஷமடைநது காணிககைகளுடன கைகடடிககொணடு, ராமன வெளியில வரும ஸமயததை எதிாபாாததுககொண்டிருநதாாகள. பெரிய மேகம் போனற அநத அரண்மனையில கிராதஜாதியில பிறநத அலப சரீர முளள கூனாகள அஙகுமிஙகும ஸஞசரிததுக கொண்டிருநதாாகள்.

இப்படி ஜனங்களால் நிறைந்த ராமனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார். அங்கே, ராமனுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவருக்குப்பிரியமான பலர், அவருடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றின க்ஷேமகரமான வார்த்தைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பல கட்டுகளைத் தாண்டி, அந்தப் புரத்திற்கு அருகில் வந்தார். அதின் வாசலில் பலர் காணிக்கை களையும் கப்பங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ராமனுடைய யானையான சத்ருஞ்ஜயன் மதம் பிடித்து அங்குசத்தையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல், தன் சரீரத்தின் முன்பாகத்தை உயர்த்திக்கொண்டு, பெரிய மேகங்களால் மூடப்பட்ட பர்வதத்தைப்போல அழகுடன் நின்றது. ராமனுக்கு ப்ரியமான மந்திரிகள் நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, யானை குதிரை ரதங்களில் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவைகளைத் தாண்டிப் பெரிய மலையின் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் மேகங்களையும் உத்தமமான விமானங்களையும் போன்ற வீடுகளால் நிறைந்த ராமனுடைய அந்தப்புரத்தில், மஹா ரத்னங்கள் நிறைந்த ஸமுத்ரத்தில் மகர மீன் தடையின்றிச் செல்வதுபோல, ஸுமந்த்ரரென்ற ஸாரதி, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல் போனார்.

ஸர்க்கம் 16.

ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது.

வெகு காலத்திற்கு முன் நடந்த விஷயங்களை அறிந்த ஸுமந்த்ரர் ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தப்புரத்தின் வாசலைத் தாண்டி, ஜனக் கூட்டமில்லாத வேறொரு கட்டில் புகுந்தார். அங்கே பல சிறுவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய், நன்றாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ராமனிடத்தில் விசேஷ ப்ரியம் வைத்து ஒரே மனஸுடன் ஜாக்ரதையாகக் காவலிருந் தார்கள். மேலும், தொண்ணூற்றைந்து வயஸுக்கு மேலான கிழவர் கள், கையில் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு, ராமன் தன் வில்லால் லோகத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல ராமனை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார் கள். அவருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஆடையாபர ணங்களால் தங்களை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, தசரதரைப் போல் ரகுவீரனிடத்தில் ப்ரியம் வைத்து, அவன் தன் பிதாவின் அரண்மனையில் ஸ்நானபானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு தன் அந்தப் புரத்திற்குத் திரும்பிவந்தவுடன், அவரை மடியில் வைத்துக் கொண்டு உச்சிமுகர்ந்து போகச்சொல்வார்கள். அதனால்

ராமனுடைய தேஹத்திலிருந்த குங்குமப் பூச்சுகளாலும், கஸ்தூரி முதலிய வாஸனைத்ரவ்யங்களாலும் அவர்களுடைய தேஹம் பூசப்பட்டிருந்தது ராமனுடைய அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் இது விசேஷமானது இவர்கள் பெண்டுகளிருக்கும் இடத்திற்குத் தலைவர்களாக வாசலில் காவலிருப்பவர்கள் ஸுமந்த்ரர் வருவதைக் கண்டு அவர்கள், ராமனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, ஆஸனங்களிலிருந்து வெகு பரபரப்புடன் எழுந்தார்கள் ஸாரதி அவர்களை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து மிகவும் வணக்கமாக "ஸுமந்த்ரன் வாசலில் வந்திருக்கிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்ரம் தெரிவியுங்கள்" என்றார். அவர்கள் உள்ளே சென்று, ஸீதையுடன் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனிடத்தில் அதைத் தெரிவித்தார்கள். தன் தகப்பனுக்கு முக்ய நண்பரான ஸுமந்த்ரர் வந்திருப்பதை அறிந்து, அரசனுடைய ப்ரீதியைப் பெற விரும்பி, ராமன் ஸாரதியைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துவரும்படி உத்தரவு செய்தார்.

ஸுமந்த்ரர் உள்ளே போய் ஜகன்னாதனான ராமனைத் தரிசித்தார். ராகவன் குபேரனைப்போல் எல்லையற்ற ஐச்வர்யமுள்ளவர், குபேரன் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பது போல் ராமன் தன் அருகிலிருப்பவர்களுக்குத் தன் திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவிக்கும் பாக்யத்தைக் கொடுப்பவர் ஸீதையுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்தஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி, திவ்யமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கைகூப்பிக் கொண்டிருந்தார். மிகவும் தாழ்ந்த பதவியிலிருக்கும் ஸுமந்த்ரர், ஸர்வோத்தமரான ராமனைத் தரிசிக்க என்ன பாக்யஞ் செய்தாரோ? பலவிதமான ரத்னங்களால் விளங்கி, ராமனுடைய ஐச்வர்யத்திற்குத் தகுந்த அபூர்வமான பொருள்களாலும் ப்ரதிமைகளாலும் ப்ரகாசிக்கும் தங்கக்கட்டிலில், மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் ம்ருதுவான ராமனுடைய தேஹத்திற்குத் தகுந்த விரிப்புகளின் மேல், தங்கமலையில் கறுத்தமேகம் தங்கியிருப்பதுபோல் விளங்கும், கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் பர்யங்கவித்யையில் வர்ணித்தபடி முக்தர்களாலும் நித்ய ஸூரிகளாலும் அனுபவிக்கப்படும் திவ்யஸேவையை, ஸாரதியான ஸுமந்த்ரர் அனுபவித்தார். பகவான் பக்தர்களுக்குக் கட்டுப்படுவதற்கு எல்லையுமுண்டோ? அவருடைய தேஹத்தில் குங்குமம் கலந்து, பன்றியின் ரக்தம்போல் சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது! ஸீதையின் கைகளால் சாற்றப்பட்டதால் விசேஷ காந்தியுடன் கூடி, அவளுடைய கைகளால் தொடப்பட்டு மிகுந்த சுத்தியையும் குளிர்ச்சியையும் அடைந்தது இவ்விதமான ஸௌந்

தாயததை அநுபவிபபதைத தடுககும காரணஙகளை அழிப்பவரும அவரே சிததிரை மாஸம பௌணமியில சிததிரை நக்ஷததரம சநதர னுடன கூடியிருபபதுபோல, ஸீதை அவருடைய பககத்தில சாமரம வீசிக்கொணடிருநதாள அதைப பாாதத ஸுமநதரரின கண்கள ஸபலமாயின அபரிமிதமான தேஜஸுடன விளஙகும ஸூாயனைப போல ஜ்வலிககும அநதப புருஷோததமனைத, தன திவ்யமஙகள ஸவரூபததின அநுபவமென்ற வரநதைக கொடுககும லோகநாதனை, ஸுமநதரா ஸாஷ்டாஙகமாயப பணிநது, தன தேஹததை ஸபல மாகச செயதாா பிறகு கைகூபபித துதிததுத தன வாககை ஸபல மாகச செயதுகொண்டு, ஸாவ காலஙகளிலும ஸாவதேசஙகளிலும, ஸாவ அவஸதைகளிலும அவருடைய க்ஷேமததை விசாரிததுக, “கௌஸலயையின பாகய ரூபமே! தஙகளுடைய பிதாவும கைகேயி யும தஙகளைப பாாகக விருமபுகிறாாகள, சீகரம வரவேண்டு”மென்று தெரிவிததாா.

மஹா தேஜஸவியான ராமன அதைக கேட்டு மிகவும ஸந தோஷிதது, அவருக்கு விசேஷ மாயாதை செயது “ஸீதே! என தகபபனும தாயும என அபிஷேகததைக குறிதது ஏதோ யோசித துக்கொணடிருககிறாாகளென்று நினைககிறேன தான வயஸ்சென றவராகையால, பரதன வரும வரையில காததிருபபது உசிதமலல வென்று நினைததிருககும அரசனுடைய எணணததை வெகு ஸூக்ஷ்ம புததியுளள கைகேயி தெரிநதுகொண்டு, எனககு பரிய மான காாயததைச செயய விருமபி, என அபிஷேகததைச சீகரப படுததும்படி தூணடிவிடுகிறாளென்று நினைககிறேன இதை நிசசய மென்றே நமபு அவள என்னிடததில அதிக பரீதி வைததிருககி றாள். லோகததிறகு ஹிததைதச செயயவேண்டுமெனகிற எணணங கொணடவள. என க்ஷேமததையும விருததியையும கோறுகிறவள. மஹா ராஜாவின இஷ்டததை அநுஸரிககிறவள ஆகையால நிசசய மாக என அபிஷேகததைச சீககிரபபடுததுகிறாள மஹாராஜாவும அவருடைய பரியபாாயையும என க்ஷேமததையே பராாததிககும ஸுமநதரரை இஙகே அநுபபினது நலலகாாயமே அநதபபுரததில மஹாராஜாவைச சூழநதிருககும பரிவாரஙகள என க்ஷேமததைக கோறுவதுபோல அவா அநுபபின தூதரும என நனமையையே தேடுகிறவா இனறைககே என பிதா என்னை இநத ராஜ யததில இளவரசனாக அபிஷேகஞசெயவாா. ஆகையால அதி வேகமாக அஙகே போய அவரைத தாசனஞசெய்யவேண்டும நீ பரிவாரங்களுடன இஙகேயிருநதுகொணடு காலததைவேடிககை

யாகப போக்''கென்று, தன் கழுததில அணிநத முததுஹாரததைக் கழறறி அவளுடைய கழுததில போடடு, அவளுடைய பாதங்களைத் தொட்டு அவளை ஸமாதானப்படுததினா. (இது படடா சாதிதத ஆரததம). ராமனைப்போல ஸீதைககுக காபபவாஸ துக்கமிலலை, யாக பூமியை உழுமபொழுது கலபபை நுனியிலிருநது தோனறினவள், அவரைவிட மேலானவள, ஆகையால ரகுபதி அவளிடததில அபபடி பரீதிவைததது தகும. ராமன் கொடுதத முததுமாலைக்குப பதிலாகத தன் கண்களென்ற கருநெயதல புஷ்பஙகளால செயயபபட்ட மாலையை அவருக்குச சாறறினள. எபபொழுதும தனனை ஹிருதயததில வைததுககொண்டிருககும ராமனை விடடுப் பிரிய ஸஹிககாமல் தான் போகத தகுநத எலலைவரையில பினசென்றள "இவ்வளவு ஸௌந்தாயததிறகும அலஙகாரததிறகும திருஷ்டி தோஷம படாமலிருககவேண்டுமே, குறைவு நேராமலிருககவேண்டு மே"யென்று கவலைகொண்டு, மஙகளமான ஆசீாவாதங்களை தயானிததுககொண்டே போனள் "பரஹ்மா இநதரனுககு ஸ்வாககலோக அபிஷேகம செய்விததுபோல, இதுவரையில க்ஷத்ரிய சரேஷ்டர்க ளால அனுபவிககப்படட இநத ராஜயததை அரசன தஙகளுககுக் கொடுததுப, பிறகு தகுநத காலததில ராஜஸூயயாகததில அபிஷே கததையும செயயட்டும தாஙகள யாகதீக்ஷை பெறறு, வெண் ணெயயால பூசபபடட தேஹததுடன, மானதோலை உடுதது, மஹா சுததராய, வரதஙகளை அனுஷ்டிபபதில நோககமுளளவராயச, சொறிநதுகொளவதறகாக மான கொமபைக கையில வைததுக கொணடிருபபதைப பாாதது மகிழ விருமபுகிறேன எதாவது ஒரு வ்ரததததை அனுஷ்டிககவேணடுமெனறு வஸிஷ்டமஹாஷி தஙகளை உததிரவு செயதால 'நான ஸுகமாக வளாககபபடடவன, என தேஹம அதிக சரமததைதத தாஙகாதெனறலலவா இபபடிச சொலலுகிறு'ரெனறு, சொனனதறகு நானகுமடஙகு அதிகமாக உபவாஸமிருககிறவாகளலலவா? 'வரததததை அனுஷ்டிககும பொழுது ஸ்தரீகளைத தொடககூடாது. உன தாமபதனியான ஸீதையைத தொடடால தோஷமிலலையெ'னறு வஸிஷ்டா சொன் ஞல அதையும நம்பாமல, என வஸதரம உமது தேஹத்தில பட்டா லும ஸ்நாநஞ்செயகிறவரலலவா? ஆனுல இபபொழுது நடக்க வேண்டிய அபிஷேகததை நான விருமபாதவளலல. கிழககில இநத ரனும, தெறகில யமனும, மேறகில வருணனும, வடககில குபேர னும தங்களைக் காபபாறறட்டு"மெனறு தனக்குள ஆசீாவாத வாக யங்களை உசசரிததாள.

ராமனும் ஸீதைக்கு அனுமதிகொடுதது அனுபபிவிட்டு, அபிஷேகததிறகு வேண்டிய மஙகளகாாயஙகளை முடிததுககொண்டு, மலைக்குகையில வஸிககும ஸிமஹம வெளியில வருவதுபோல, அநதப்புரததிலிருநது ஸுமநதரருடன வருமபொழுது, வாசலில லக்ஷ்மணனை கைகூபபி வணககததுடன நிறககககணடாா. பிறகு நடுககட்டில தன நணபாகளையும தன தாசனததிறகாகக காததுக்கொண்டிருபபவாகளையும கணடு, தகுநதபடி மாயாதைசெயது, அகனியைபபோல விளங்கும தன வெள்ளிரததததில ஏறினா அது மேகததின தவனியைபபோனற சபததததுடன, வெகு விசாலமாகத, தஙகததாலும ரதனஙகளாலும அலஙகரிககபபட்டு, புலித்தோலால மூடபபட்ட ஆஸனங்களுடன, ஸூாயனைபபோல ஜவலிததது. கணகளைக கூசசசெயதது யானைககுட்டிகளைபபோனற உததமமான குதிரைகள பூட்டபபட்டிருநதன பசசைநிறமுள்ள குதிரைகள கட்டின ரததததில தேவராஜன ஏறுவதுபோல ராமன அதிலேறி, அதிவேகமாக அரசனுடைய அரணமனைககுச் சென்றா நீருணட மேகம ஆகாயததில காஜிததுககொணடு போவது போலும், உதயகிரியிலிருநது சநதரன கிளமபுவதுபோலும், ராமன தன அரணமனையிலிருநது வெளியில போகுமபொழுது, லக்ஷமணன ஒரு கையால குடைபிடிததுககொணடு, மற்றொரு கையால சாமரம போட்டுககொணடு, ராமனுககுப பினனால ரததததில நினறு அவரைக காபபாறறிககொணடிருநதாா

அஙகஙகே கூடியிருநத எணணிறநத ஜனஙகள, அவாகளைக கண்டு ஸநதோஷததால ஆரவாரஞ் செயதாாகள உததமமான குதிரைகளிலும யானைகளிலும பலா ஏறி ராமனைப பின தொடாநதாாகள அநேக வீராகள ஆயுதபாணிகளாய நோததியான ஆடையாபரணஙகளுடன ராமனுடைய க்ஷேமததைக கோறி, அவருககு முனபாகச சென்றாாகள வாதய கோஷமும துதிககிறவாகளின கோஷமும சூராகளின ஸிமஹநாதமும அநத வீதியில ராமன புறபபடுமபொழுது கேட்கபபட்டன. எணணிறநத பெணகள அழகான அலஙகாரஙகளுடன, வீதியிலும் உபபரிகையிலும நினறுகொணடு, அவா மேல புஷபங்களை வாரியிறைததது, அவருககு ஸநதோஷமுணடாகுமபடி "கௌஸலயையின ஆனநதததைப பெருககுகிறவரே! உமது முனனோாகளால ஆளபபட்டு வநத இநத ராஜயததை ஒபபுககொளளப புறபபட்டுப போம. உமது காாயம ஸிததியாகி நீா ஸிமஹாஸனததில வீற்றிருப்பதைப பாாததது உமது தாய மகிழவாளெனபதில ஸநதேஹ

முண்டோ உலகத்திலுள்ள பெண்டுகளைக்காட்டிலும் ஸீதை மஹா பாக்யவதி. முன் ஜன்மத்தில் விசேஷ தபஸைச் செய்து, இப்பொழுது ரோஹிணிதேவி சந்திரனை அடைந்திருப்பதுபோல், உமக்கு பிரியமான பார்யையாயிருக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள்” என்று கொண்டாடும் வார்த்தைகள், ராமனுடைய காதில் மதுரமாக விழுந்தன.

“இதோ போகும் ராமன் தசரதருடைய பரீதிபால அகண்டமான ஐச்வர்யத்தை அடையப்போகிறார் இவரே இனி நமக்கு அரசன். அப்பொழுது நமது எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறும் இவர் நம்மை எப்பொழுதும் ஆண்டுவந்தால் எவனுக்காவது எந்த அஸௌக்யமும் நேராது இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் விசேஷ லாபம் இதே’ யென்று, வழியில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்ற ஜனங்கள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டுத் தங்கள் யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி பேசுவதையும் ராமன் கேட்டார் நாற்சந்திகள் ஆண் யானைகளாலும் பெண்யானைகளாலும் ரதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், பொன் வெள்ளி முத்து ரத்னம் முதலிய விலையற்ற பொருள்களால் கடைகள் நிறைந்திருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டே, குதிரைகளும் யானைகளும் ஸந்தோஷத்தால் சப்திக்க, ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் ‘ஜயவிஜயீபவ’ வென்று கொண்டாட, மங்கள வாத்யங்கள் முழங்க, ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் ஆசீர்வதிக்க, ராஜ வீதியின் வழியாய்க், குபேரனைப் போல், தன் பிதாவின் அரண்மனையை நோக்கி வந்தார்.

ஸர்க்கம் 17

(தொடர்ச்சி)

நகரமெங்கும் கொடிகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன, சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனை த்ரவியங்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசிற்று. பரப்புகளின் அரண்மனைகள் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் ப்ரகாசித்தன விலையுயர்ந்த பட்டுகள் வஸ்த்ரங்கள் போர்வைகள் துளையிடாத முத்துகள் ஸ்படிகங்கள் பலவிதமான பக்ஷணங்கள் நிறைந்த கடைகளாலும் ஸகல பாக்யங்களாலும் ராஜவீதி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது ஜனங்கள் இடைவெளியின்றி நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகள் செல்லும் வழியைப்போன்ற அந்த ராஜவீதியின் வழியாக ராமன் அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார். தயிர் அக்ஷதை

ஹவிஸ பொரி சநதனம அகில தூபஙகள மாலைகள் முதலியவை களால நாறசநதிகள விளஙகின 'எஙகளுககு ராஜாவாக அபி ஷேகஞ செயயபபடடு, உமது முனனோாகளால அனுஷடிக கபபடட ஆசாரததை ஒடடி, உமது பிதாவும பூாவ ராஜாகக ளும் எஙகளைக காபபாறறினதுபோல, நீரும காபபாறறும எஙகளுககு நீா அரசனுல மிகுநத ஸுகததுடன வாழ வோம உமககு அபிஷேகமாகி, நீா அரணமனைககுத திருமபிப போவதைப பாாபபதை விட வேறெனறும எஙகளுககு வேணடாம இநத லோகததில அனனபானுதிகளால நாஙகள அனுபவிக்கும ஸுகததாலும, ஜபம ஹோமம தயானம முதலிய பரலோக ஸுகத திறகு ஸாதனஙகளாலும எஙகளுககு எனன பரயோஜனம? இநத ராஜயததில உமமை இளவரசனுகப படடஙகடடவேணடுமென பதைத தவிர எஙகளுககு வேறு ஆசை கிடையா'' தெனறு அவ ருடைய நணபாகள பலவிதமாய ஆசீாவதிததாாகள்

அபபடித தனனைத துதிககும வாாததைகளைக கேடடும காவ மினறி, அவாகளுககுத தகுநதபடி பாாததுத, தலையசக்கிப, புருவத தைத தூககி, மறுமொழி சொலலிக, கைகூபபித, தலைவணஙகி மாயாதை செயதுகொணடே ராமன ராஜவீதியில செனறுா அவரைப பாாதத ஜனஙகள அவா போனபிறகும அவவிடததி லிருநது தஙகளுடைய கணகளையும மனதையும திருபப முடியாமல, பாாதத கண்கள பாாதத வணணமாயப, பாாதத விடமெலலாம ராம னுகவே அவாகளுககுத தோனற, அஙகேயே நினறுகொணடிருந தாாகள. அவா எதிரிலிருககும பொழுது எபபடியெனறு சொலல வேணடுமோ? தனனைப பாாததவுடன பாாபபவாகளைக கரையிலலாத அமிருதக கடலில முழுககச செய்யும ஸௌநதாயததையுடைய ராம னைத் துதிபபதறகும உபசரிபபதறகும அவருடன பேசுவதறகும பாககயம பெறுவிடடாலும, எவனுககுக கேவலம பாாபபதறகுக்கூடப் பராபதமிலலையோ, எவனை ராமன தன குளிாநத பாாவையால அனுக ரஹிககவிலலையோ, அநதப பாபியைக காலமுளளவரையில ஸகல பராணிகளும நிநதிககும (ராமனைப பாாககவேணடுமெனறு விரும பாதவாகளிலலை. அதறகு அவகாசம கிடைககாமல பலா 'இருபபாா களெனறு கவலை கொணடே, ராமன அடிக்கடி எலலோரும தனனைப் பாாககுமபடி வீதிகளில ஸஞசரிபபாா ஒருவன அவரைப பாாககா விடடாலும, பாாகக முடியாவிடடாலும, அவருடைய எலலையறற கிருபையாலும ஞானததாலும அவா அவனைப பாாககாம லிருபப திலலை. அதையும தடுககும மஹா பாபததைச செயதவன எவவித

மென்று ஊஹித்துக் கொள்ளலாம்) ஆனால் ஒருவன் எல்லோராலும் கடுமையாய்த் தூஷிக்கப்பட்டாலும் தான் செய்தது ஸரியென்றே எண்ணுவான் தன்னைத் தானே மெச்சாமலிருக்கமாட்டான் இவனுக்கோ அந்தத் திருப்தியில்லை ராமனைப் பார்க்காததாலும் லோகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதாலும் தன் அந்தக்கரணமும் அவனை நிந்திக்கும் அவர் ஸகல வாணத்தாரிடத்திலும் பேத புத்தியின்றி அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி கிருபைசெய்து முக்தி வரையில் அவர்கள் வேண்டும் ஸுகங்களைக் கொடுக்கிறார். ஆகையால் அவரிடத்தில் அவ்வளவு ப்ரீதிவைத்து அவரைப் பின்தொடர்வது ஆச்சர்யமா?

நாற்சந்திகள் தேவாலயங்கள் புண்ய விருக்ஷங்கள் ஸபைகள் முதலியவைகளை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டு, அநேக ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வர்த்தமானமென்று பெயருள்ள வீடுகளால் விளங்கித், தேவேந்த்ரனுடைய அரண்மனையைப் போன்று தன் பிதா இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார் மேகக்கூட்டங்களையும் கைலாஸத்தின் சிகரத்தையும் வெண்மையான விமானங்களையும் போன்று அது கோபுரங்களால் ஆகாசத்தை மறைத்தது. வில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட மூன்று கட்டுகளை ரதத்துடன் தாண்டி, அப்பால் நடந்து இரண்டு கட்டுகளைத் தாண்டித், தன்னுடன் வந்தவர்களை அங்கே நிறுத்தித், தான் அந்தப்புரத்தில் சென்றார் ஸகல ஜனங்களும் "ராமனுக்கு ஏதோ விசேஷ க்ஷேமம் நேரப்போகிறது. சீக்ரமாகத் திரும்பி வருவார். அபிஷேகம் நடக்கு"மென்று சந்த்ரோதயத்தை எதிர்பார்க்கும் ஸமுத்ரத்தைப் போல் அவர் வெளியில் வருவதை ஸந்தோஷத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 18.

கைகேயி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினது.

ராமன் உள்ளே போய்த், தன் பிதா வாடின முகத்துடன் கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், பக்கத்தில் கைகேயி நிற்பதையும் பார்த்தார். அரசனுடைய பாதங்களில் வணங்கிப், பிறகு மிகுந்த வினயத்துடன் கைகேயியின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். தசரதர் "ராம" வென்று ஒரு தடவை கூப்பிட்டார். அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை, நீர் பெருகிக் கண்களை மறைத்தது; ராமனைப் பார்க்க

முடியவில்லை இவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் தன் பிதா இருந்ததை ராமன் அதுவரையில் பார்த்ததில்லை நடந்துபோகும் பொழுது ஒருவன் திடீரென்று கருநாகத்தின்மேல் அடிவைத்தது போல ராமனுடைய மனஸ் திகிலடைந்தது எண்ணமுடியாத துக்கங்கள் நேர்ந்தாலும் அவருடைய மனஸ் கலங்காது ஆனால் தசரதருக்கு அப்போது நேர்ந்த துயரத்திற்கு ஒருவேளை தான் காரணமாயிருக்கலாமோவென்ற ஸந்தேஹம் அவருக்குத் தோன்றின தால் பயந்தார். அரசனோ துக்கத்தால் இளைத்து, இந்திரிய ஸ்வாதீனமும் ஸந்தோஷமுமின்றிப், புண்பட்டுக் கலங்கின மனஸுடன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தார் அலைகள் நிறைந்து ஒருவராலும் கலக்கமுடியாத கடல் கலங்கினதுபோலும், ஸூர்யனை க்ரஹணம் பிடித்ததுபோலும், பொய்சொன்னதால் தன் தேஜஸ் அழிந்த ரிஷியைப்போலும் தோன்றின தன் பிதா, ஒருநாளுமில்லாத துக்கத்தால் தப்பப்பதைக்க கண்டு, அது தன்னால் நேர்ந்திருக்கலா மென்றே எண்ணிப், பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் கொந்தளிப்பது போல, ராகவனுடைய மனம் ததத்தளித்தது தசரதருடைய க்ஷேமத்தையே அவர் எப்பொழுதும் நாடினதால் 'என்ன ஆச்சர்யம்! அரசன் என்னைக் கண்டவுடன் ஸந்தோஷிக்கவில்லையே இதற்கு முன் நான் இல்லாதபொழுது என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டாலும், என்னைக் கண்டவுடன் அதை மறந்து மதுரமாகப் பேசுவாரே அப்படிப்பட்டவர் இன்றைக்கு என்னைப் பார்த்தவுடன் இவ்வளவு துக்கப்படுவதே'னென்று வருத்தத்தால் நொந்து, முகம் வாடினார். பிறகு கைகேயியை வணங்கி "அஜ்ஞானத்தால் நான் ஏதாவது அபராதஞ்செய்து அதனால் என் பிதா என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? ப்ரார்த்திக்கிறேன், சொல்லுங்கள் அப்படி யானால் தாங்களே அவரை ஸமாதானஞ் செய்யவேண்டுமல்லவா? எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுடனிருப்பவர், இப்பொழுது ஸந்தோஷமின்றி, முகம்வாடி, என்னுடன் பேசாததற்குக் காரணமென்ன? புண்ய பாபங்களை அனுபவிப்பதற்கே இந்தச் சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, எப்பொழுதும் நாம் ஸுகத்தையே அனுபவிப்பது ஸாத்யமல்ல ஆகையால் என் பிதாவிற்கு ஏதாவது வ்யாதி பீடிக்கிறதா? அல்லது மனதில் ஏதாவது கவலைகொண்டிருக்கிறாரா? பார்த்தவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும் பரதனுக்காவது, மஹா பலவானான சத்ருக்னனுக்காவது, என் தாய்களுக்காவது ஏதாவது க்ஷேமக்குறைவுண்டா? எனக்கு அரசன், அவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதே என் கடமை, எனக்குப் பிதா, அவருடைய கட்ட

ளையை நிறைவேற்றுவதே எனக்கு உத்தமமான தாமம் இப்படி யிருக்க, ஸாதாரண காலத்தில் இதைச் செய்யாமல் ஒரு க்ஷணங்கூட உயிரோடிருக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. மஹாராஜா என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டிருக்கிறாரென்றால் இன்னும் சொல்லவேண்டுமோ? இந்த லோகத்தில் மனிதன் தன் தேஹத்திற்குக் காரணமான பொருள் எதென்று விசாரித்தால் தகப்பனைத் தவிர வேறில்லை யென்று தெரியும் ஆகையால் அவரே ப்ரத்யக்ஷ தைவம் அவருடைய உத்திரவை நிறைவேற்றுவதே ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்குமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? அல்லது, தாங்கள் ப்ரீதியாலோ கோபத்தாலோ ஏதாவது கடுமையாக என் தந்தையிடத்தில் பேசி அவருக்கு இந்த வருத்த முண்டாயிருக்கிறதா? அம்மா! உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். இதுவரையிலும் நேராத துக்கம் சக்ரவர்த்திக்கு நேரக் காரணமென்ன" வென்றார்

ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை, அவருக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கி, ந்யாய விரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறோமேயென்ற பயமும் வெட்கமும் கைகேயீயிக்குக் கிடையாது தனக்கும் பரதனுக்கும் க்ஷேமத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் மற்ற யாவையும் மறந்தாள் "ராம! உன்னிடத்தில் மஹாராஜாவுக்குக் கோபமுமில்லை, வேறொரு மனவருத்தமுமில்லை. ஏதோ ஒரு விஷயத்தை உன்னிடத்தில் சொல்ல விரும்புகிறார் ஒருவேளை நீ அப்படி நடக்கமாட்டாயோவென்ற பயத்தால் சொல்லத் தயங்குகிறார் உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்திருப்பதால் உனக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தையைச் சொல்ல முடியாமல் தபிக்கிறார். இவர் எனக்கு முன்காலத்தில் ஒரு ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறார் அதை நீ நிறைவேற்றவேண்டும் மேலும், என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி எனக்கு வரங்களைக் கொடுத்து, இப்பொழுது அல்ப மனுஷ்யனைப்போல பசசாத்தாபப்படுகிறார். ஏரியின் கரை உடைந்து ஜலம் வடிந்தபிறகு அணைபோடப்போவதைப்போல, முன்பு வரங்களைக் கொடுத்து இப்பொழுது அவைகளைக் கேட்டால் வருத்தப்படுவதில் பயனென்ன? தாமமே இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு வேரென்று பெரியோர் உபதேசிக்கிறார்கள். ஆகையால் இவர் உனக்காக என்னிடத்தில் கோபித்து ஸத்யத்தை விடாமலிருக்கும்படி செய்வது உன் பொறுப்பு. இவர் எனக்கு ப்ரதிக்ஞைசெய்து கொடுத்த விஷயம் நன்மையோ தீமையோ அப்படியே நடக்கிறேனென்று நீ உறுதியாய்ச் சொன்னால் அவருக்குப் பதிலாக நானே

அதைச் சொல்லுகிறேன். உன்னிடத்திலிருக்கும் விசேஷ ப்ரீதியால் இவர் அதைத் தன் வாயால் ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டார்" என்றாள்.

அதைக் கேட்டு ராமன் "ஹா, என்ன கஷ்டம்! என் பிதாவும் அரசனும் பூஜ்யருமான தசரதருடைய வார்த்தைப்படி நான் நடப்பேனோ வென்ற ஸந்தேகத்திற்கு ஆளானேனல்லவா" வென்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் "அம்மா! சீ சீ! என் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். ஸந்தேஹத்தைக் காட்டும் 'செய்தா'லென்ற வார்த்தையை என்னைப்பற்றித் தாங்கள் உபயோகிப்பது ந்யாயமா? இவர் எனக்குப் பூஜ்யர், பிதா, அரசன், என் க்ஷேமத்தையே கோருகிறவரல்லவா? இவர் ஒரு வார்த்தைசொன்னால் நெருப்பில் குதிக்கமாட்டேனா? கொடிய விஷத்தைத் தின்கமாட்டேனா? ஸமுத்ரத்தில் விழமாட்டேனா? ஆகையால், என் பிதாவின் மனதிலுள்ள எண்ணத்தை இப்பொழுதே தெரிவிக்கவேண்டும் எதாயிருந்தாலும் அதை முடித்துக்கொடுக்கிறேனென்று கோரமான ப்ரதிக்ஞைசெய்கிறேன். (இன்னதென்று விசாரிக்காமல், முன்பின் யோசிக்காமல், லாபநஷ்டங்களைக் கவனிக்காமல் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்றும் நிறைவேற்றுகிறேனென்றும் முன்பு ப்ரதிக்ஞைசெய்வதும் பிறகு கஷ்டப்படுவதும், விச்வாமித்ரருக்கும் கைகேயிக்கும் தசரதர் செய்த ப்ரதிக்ஞையாலும், மேற்சொன்ன ராமனுடைய ப்ரதிக்ஞையாலும், அவர்களுடைய முன்னோர்களான சிபி ஹரிச்சந்தரன் அலர்க்கன் முதலியவர்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையாலும், இது அந்த வம்சத்திற்கே பொதுவான தர்மமென்று தோன்றுகிறது) நான் ப்ரதிக்ஞைசெய்ய வேண்டுமென்பது அவச்யமல்லவென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ராமனுடைய வார்த்தைக்கும் இரண்டுண்டோ" வென்றார்.

அப்பொழுது கபடலேசமில்லாமல் ஸத்யம் தவறாத ராமனைப் பார்த்து, மஹா பாபியான கைகேயி, "முன்பு தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. அதில் உன் பிதா மிகவும் காயமடைந்து உயிரை இழக்கும் நிலைமையிலிருந்தார். நான் வெகு சரமப்பட்டு அபாயத்திற்குட்பட்டு, அவரை இரண்டுதடவை காப்பாற்றினேன். அவர் அதற்காக என்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். இப்பொழுது ஸமயம் நேர்ந்ததால் அவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும்படி கேட்கிறேன். உன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையும், நீ இப்பொழுது செய்த ப்ர

திகளையும் பொய்யாகக் கூடாதென்று உனக்கிஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் அபிஷேகத்திற்காக விதமாகவிருக்கும் பொருள்களாலேயே பரதனை இப்பொழுதே யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். நீ உனக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் அபிஷேகத்தைக் கைக்கொள்ளாமல், மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துப், பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்கவேண்டும். என் பரதன் அயோத்யையிலிருந்து எண்ணிறந்த ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்த இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆளவேண்டும். மஹாராஜா உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பரியத்தாலும் இரக்கத்தாலும் துக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு முகம் வாடி, மனங்கலங்கி, உன்னைப் பார்ப்பதற்கும் இஷ்டமில்லாதவராயிருக்கிறார். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவனென்று பெயரெடுத்த ரகு குலத்தில் பிறந்தவனே! உன் பிதா செய்த பரதிக்ஞையை நிறைவேற்று, ஸத்யத்தைக் கைப்பற்று, கோரமான நரகத்தில் அவரை விழாமல் காப்பாற்று'' றென்று கட்டளையிட்டாள்.

இந்தக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட தசரதர், ''ஐயோ! நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கைகேயீ இப்படிச் சொல்லவும், அதை நான் தடுக்க முடியாமலிருக்கவும், ரகுவீரனுடைய பரம சத்ருக்களும் அவனுக்குச் செய்யத் துணியாத அநியாயத்தை, என்னுயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு பரியமான என் குழந்தைக்கு நானே செய்யவும் நேர்ந்ததல்லவா''வென்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்து தபித்தார். ஆனால் ராமனுக்கோ முகத்தில் வாட்டமாவது துக்கக் குறியாவது உண்டாகவில்லை.

''என்ன கஷ்டம்! எனக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய தும்பிதாவால் பரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதுமான இந்த இராஜ்யத்தை அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் நான் இழந்து, சக்களத்தியின் பிள்ளைக்கு அபிஷேகஞ் செய்துவைச்சு ஸம்மதித்துப், போக போக்யங்களையும் ஸுகங்களையும் அதிகாரத்தையும் விட்டுப், பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் பயங்கரமான வனத்தில் திரியும்படி நேர்ந்ததல்லவா'' வென்று மனதிலாவது துக்கமிருந்தாலல்லவா வெளியில் தெரியும்? என்றும் அழியாமல், எல்லையின்றி, ஈடின்றி விளங்கும் கேவலமான ஆனந்தஸ்வரூபியான புருஷோத்தமனுக்குத் துக்கமென்பதுமுண்டோ?

ஸர்க்கம் 19.

ராமன் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றது.

தனக்கு ப்ரியமில்லாததும், மரணத்திற்கு இணையான துக்கத்தைக் கொடுப்பதுமான கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொஞ்சமேனும் ராமன் வருத்தமடையாமல், "அம்மா! அப்படியே ஆகட்டும் ஜடை மான்தோல் மரவுரி முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு காட்டில் வஸிக்கிறேன் என் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையைக் காப்பாற்றுவது என் கடமையல்லவா? ஆனால் என் ஸ்வபாவம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் எந்த ஆபத்தாலும் அவருடைய மனம் கலங்காது. மஹா பராக்ரமசாலி. அப்படிப்பட்டவர் எப்பொழுதும்போல் என்னைக் கண்டவுடன் ஏன் ஸந்தோஷமடையவில்லை? இதை மாத்ரம் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுவேனென்று என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் தங்களுக்கெதிரில் இன்னும் ஒருதடவை சொல்லுகிறேன் மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு வனத்தில் வஸிக்கிறேன் மஹாராஜா என் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர், எனக்கு ஆசார்யர், என் பிதா, தாங்கள் செய்த உபகாரத்தை மறக்காதவர், என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன். அவர் எவ்விதமாகக் கட்டளையிட்டாலும் நான் அதை விசாரிக்காமல் ப்ரியத்துடன் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவனல்லவா? ஒன்று மாத்ரம் என் மனஸைப் புண்ணாக்குகிறது. பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மஹாராஜா என்னிடத்தில் நேரில் ஏன் உத்திரவு செய்யவில்லை? "உனக்கு வருத்தமுண்டாகுமோவென்ற காரணத்தால் நேரில் சொல்லவில்லை" யென்றால், பரதன் எனக்கு உடன் பிறந்தானல்லவா? என்னைக் காட்டிலும் அவனிடத்தில் ப்ரீதி வைத்தவர்கள் யார்? ஜனக மஹாராஜாவினுடைய ஸபையில் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து ஸீதையை நான் அடைந்தபொழுது, அவள் தனக்கு வேண்டுமென்று பரதன் விரும்பியிருந்தால் பரம ஸந்தோஷத்துடன் கொடுத்திருக்கமாட்டேனா? அவனைத் திருப்தி செய்யும் விஷயத்தில் இந்த இராஜ்யமும் ஐச்வர்யமும் என்னுயிரும் எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அப்படியிருக்க, என் பிதாவும் அரசனும் ஆசார்யனுமானவர், தானே அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று உத்திரவு செய்திருக்கிறார். அவர்

தங்களுககுச செயத பரதிகளைஞயை நான நிறைவேறறுக கடமைப படடிருககிறேன தாஙகளும அபபடியே இஷடபபடடிருககிறீர கள. இவவளவு காரணஙகள போதாதா? ஐயோ! மஹாராஜா கண்ணீர பெருகப பூமியைப பாாததவண்ணமேயிருககிருரே! எபபடியாவது அவரை ஸமாதானபபடுத்துமபடி வேண்டுகிறேன இபபொழுதுதே அவருடைய உததிரவால பல தூதாகள அதி வேகமாயச செலலும குதிரைகளில ஏறிக, கேகய மஹாராஜாவின இராஜதானிககுப போய பரதனை அழைததுவரடடும. நான இதோ இஙகிருநதபடியே தணடகாரணயததிறகுப புறபபடுகிறேன. பதினனகு வாஷஙகள அஙகேயே வஸிககிறேன என பிதாவின கட்டளையைபபறறி ஆலோசிப்பேனே"

ராமனே சொனன சொலலைத தவருதவா ஆகையால அவா காடடிறகுப போவது நிசசயமெனறு கைகேயீ மிகவும ஸந தோஷிததது, அவரைச சீகரபபடுததினள "நீ சொலவது ஸரி; பரதனை அவனுடைய மாமனவீடடிலிருநது அழைதது வரத தூதாகள வேகமுளள குதிரைகளின மேல இபபொழுதே போகட டும வனததிறகுப போகவேணடுமெனறு இவவளவு ஆசைபபடுகிற நீ, இஙகே தாமஸிபபது உசிதமலல. ஆகையால நீ சீகரமாக இஙகிருநதே வனததிறகுப புறபபடு. மஹாராஜா வெடகததால உனனுடன நேரில பேசவிலலையே தவிர வேறிலலை நீ அதைப பறறி வருததபபடாதே. இநத நகரததை விடடு நீ காடடிறகுப புறபபடடுப போனுலொழிய அவா ஸநானஞ செயயமாடடார், புஜிககமாட்டா"ரெனருள

இநதக கொடிய வாாததைகளைக் கேடடவுடன தசரதா திடுக கிட்டுப பயநது "ஐயோ! இதென்ன அநயாயம்? இநத அபவாதத தையும நான கேடகவேணடி யிருககிறதோ"வென்று துககததால மூாசசையுடைநது, தானிருநத தஙகககடடிலினமேல விழுநதாா. ராமன பாய்நது ஓடி அவரைத தூககியெடுத்தாா. கைகேயீயின க்ரூரமான வாாத்தைகள, உததமமான குதிரையைச சவுககால அடிப பதுபோல, அதிசீகரமாக வனததிறகுப போகுமபடி அவரைத துரததின. ஆனுல அவருககுக கொஞசமேனும வருததமுண்டாக விலலை. அமமா! ஐசவாயததில ஆசைவைததவனெனறு எனனைப் பறறித தாங்கள எண்ணுவது நயாயமா? இநத இராஜ்யததிலுளள பரஜைகளை வசபபடுததிககொணடு அரசாளவேண்டுமெனறு எனககு எளளளவுமிலலை. 'பரதன வருமவரையில நான இஙகே தஙகினுல

அவனுககு எனனிடததிலுளள பகதியால தனககு ராஜயம வேண்டா மெனறு ஒருவேளை எனககே கொடுததுவிடடா லாகாதாவெனற உததேசததுடன இங்கேயிருககிறேனெனறு தாஙகள ஸநதேஹப படுவதுபோல தோனறுகிறது தாமததை அனுஷ்டிககவேணடுமெனப பதைதத தவிர எனககு வேறு நோககமிலலை வனததிலிருககும ரிஷி களைபபோல நான லோகவிஷயஙகளில பறறிலலாதவன இது தஙக ளுககு நனறாக ஞாபகமிருககடடும மஹாராஜாவிறகு பரியமான காரியததை நான செயயமுடிநதால எனனுயிரைக கொடுததாவது அதைச செயவேனெனறு தாஙகள நமபவேணடும. பிதாவிறகுச சுசரூஷை செயவதையும, அவருடைய சொறபடி நடபபதையும விட உததமமான தாமம வேறுணடோ? மஹாராஜா உததிரவு செயயாவிடடாலும எனன? தாஙகள ஒரு வாரததை சொனனால, கோரமான வனததில பதினனகு வாஷஙகள ஸநதோஷமாய வஸிககமாடடேனோ? ஸகல விஷயஙகளிலும எனனை அதிகாரஞ செயயத தஙகளுககு ஸவாதீனமிலலையா? நான தஙகளுடைய ஆகஞை யைத தலையால தாஙகி நடததுகிறவனலலவா? இநத அலப விஷ யததை மஹாராஜா விடததில தாஙகள யாசிககவேணடுமா? அதை யோசிததால, பெருநதனமை ஸதயம முதலிய உததம குணஙகள எனனிடததில இருககககூடுமெனற எணணமே தஙகளுககிலலை யெனறு நினைககிறேன என தாயிடததில உததிரவு பெறறுக கொணடு, ஸீதையை ஸமாதானஞ செயதுவிடடுக,காடடிறகுப புறப படடுப போகிறேன அதுவரையில பொறுததுககொளளவேண்டும. இநதஇராஜயததைப பரதன ஆளுமபடிககும என பிதாவிறகுககுறை வினறி அவன சுசரூஷை செயயுமபடிககும வேணடிய ஏறபாடுகளைச செயய வேணடியது நமது முனனோாகள அனுஷ்டிததுவநத தா மம இதே”யெனறான.

அதைக கேடடுத தசரதா தாஙகமுடியாத துககததால மோதப படடுக கண்ணீா தாரை தாரையாகப பெருக, வாயவிடடலறினா. பிறகு சோகததால பரககளையறறிருநத தன பிதாவின பாதங களையும பொலலாத கைகேயியின பாதஙகளையும ராமன தொடடு நமஸகரிதது, பரதக்ஷணஞ செயது, அநதப்புரததிலிருநது வெளி யில வநதா. அபபொழுதும அவருடைய முககாநதி குறையவே யிலலை. அஙகே தன மிதராககளைக கண்டு, அவாகளையும கூடடிக கொண்டு, தன அரணமனைககுப போனா. லக்ஷமணன அடஙகாத கோபததால சீறிககொண்டு, கண்ணுங கணணீருமாய ராமனைப பின தொடாநதா. உததமமான பதாாததஙகள, மஙகள தரவயஙகள, தேவாலயஙகள நாறசநதிகள யாவையும பரதக்ஷணஞசெயது

போகவேணடுமெனறு தாமததினபடி, தன அபிஷேகததிறகாகச சோககபபட்டிருககும பொருளகளை வலஞசெயது கணணெடுததுப பாராமல, அவைகளாலேயே பரதனுககு அபபொழுதே அபிஷேக மாக வேண்டுமெனறு பராாததிததுககொணடு மெளளமெளள நடநதாா எபபொழுதும அழியாத காநதியுளளதாயும, எலலோாக கும பரியததைக கொடுபபதாயும விளஙகும சநதரனுடைய அழகை ராதரி எபபடிக குறைககதோ, அபபடி, நிதயமான ஆனநத ஸவரூபமாயிருககும லோகநாதனுடைய ஒபபிலலாத காநதியைப படடாபிஷேகம நடககாமல ராஜ்யததை இழநத தெனற கெடுதி கொஞசமேனும குறைககவிலலை , இநதப் பூமணடலததிறகு அரசனாயிருபபதை வேணடாமெனறு தளளி விடடுக காட்டிறகுப போகவிருமபின ராமனுடைய மனஸ, ஸுக துககஙகள யாவையும ஸமமாகப பாாதது, அவைகளால கலககமடை யாத மஹாயோகிகளின மனதைபபோல களஙகமறறிருநதது வெணகுடை சாமரம முதலிய ராஜயாலஙகாரஙகளை வேணடா மெனறு தடுததுவிட்டுக, காலநடையாகத, தன மிதராகளை யும படடணதது ஜனஙகளையும நிறுததிவிடடுப பிறா படும துககததை பாாபபதால தனககுணடாகும துககததை மன ஸில அடககிககொணடு, இநதரியஙகளைச சிதறவிடாமல, தன் தாயககு அநதத துககமான விஷயததைத தெரிவிகக வேணடி, அவ ளுடைய அரணமனைககு வநதாா லக்ஷமீ ஸமேதரும ஸத்யநதவ ருதவருமான ராமனுடைய முகததிலாவது நடததையிலாவது யாதொரு மாறுதலையும அவரைச சூழநதிருநத ஜனஙகள காண முடியவிலலை சரதகாலததில உதிதத சநதரனுடைய தேஜஸ் எப படிக குறையாதோ அபபடித தனககு ஸவபாவமாகவுளள ஸநதோ ஷததை ராமன கொஞசமாவது இழககவிலலை ஸுக துககங்களுல் கலஙகாதவரும் மஹா கீாததிசாலியும அநதக கஷடதசையிலும எல் லா பராணிகளுககும ஆனநதததைக கொடுபபவருமான ராமன, மதுர மான வாாததைகளால எலலோாககும் மரியாதைசெயது, தன தாயின அநதபபுரததிறகுப போனாா.

உததம குணஙகளில அவரைப போனறவரும் மஹாபராக்ரம சாலியுமான லக்ஷமணன், தன துககத்தை அடக்கிக்கொண்டு பின் தொடாநதாா. அஙகே தனககு அபிஷேகம நடககப போகிறதென பதைபபறறி ஸநதோஷிததுககொணடிருநத ஜனஙகளைப பாாதது ராமன, "ஐயோ! இவவளவு ஆனநதததை அனுபவிததுக்கொண் டிருககும என மிதராகளுககு மஹா துககததையும பல கஷடங்களை

யும உண்டாககும் விஷயததை நான சொலலவேண்டியிருககிறதே இநத ஸமயததில நானும என முகததிலாவது நடததையிலாவது துககககுறியைக கொஞச மேனும காடடினால அவாகள வருததம தாஙகாமல இறபபாாக" ளெனறு நினைதது, யாதொரு விகாரததை யும அடையவிலலை

ஸர்ககம 20.

கௌஸலயா ராம ஸம்வாதம்.

கைகேயியின அநதபபுரததிலிருநது கைகூபபி ராமன வெளி யில வருமபொழுது, அஙகிருநத பெணடுகள யாவரும பரிதாபமாகத துககபபட ஆரமபிததாாகள "தன பிதா சொலலாமலிருககையி லேயே அநதபபுரததில செயயவேணடிய ஸகல காாயஙகளையும குறைவினறி ராமன செயதுவநதாரே லோகததில எலலா பராணி களும அடையவேணடிய வஸதுவாயும, அதை அடைவதறகு ஸாதன மாயுமிருககும ராமன, இனறைககுக காடடிறகுத துரததபபடடப போகிறாா பிறநதது முதல கௌஸலையயிடததில பகதி விசவாஸம மாயாதையுடன பணிவிடைசெயவதுபோல, நமமிடததிலும பணி விடை செயது வருகிறவரலலவா? பிறா தனனைக கடுமையாகப பேசி னால தான கோபிககிறதிலலையே கோபததை உணடாககும காாயங களையும செயகிறதிலலையே கேவலம ஆகரஹததால கோபிககிறவா களையும இனிமையாகப பேசி ஸமாதானபபடுததுவாரே அப்படிப படட ராமன இனறைககுக காடடிறகுத துரததபபடுகிறாா நமது ராஜா கேவலம புததியிலலாதவா எலலா பராணிகளுககும ஆதார மான ராமனைக காடடிறகு அனுபபிவிடடு அதனால ஸகல லோகங களுககும நாசததை உணடாககபபோகிறாரலலவா"வெனறு, அங குளள ராஜஸதரீகள யாவரும கனறையிழநத பசுவைபபோல வாய விடடுக கதறி மஹாராஜாவை நிநதிததாாகள அபபடி அநதபபுரததி லுணடான பயஙகரமான அழுகைககுரல தசரதருடைய காதிலவிழ, புதரனைவிடடுப பிரிநத சோகததால தபிததுக கொணடிருநதவா, வெடகததாலும துக்கததாலும இருநதவிடததிலேயே மூாசசை யடைநதாா.

அங்கிருநது வெளியில போயககொண்டிருககும ராமனும அதைக கேடடு மிகுநத வருததமடைநது, அவாகளுடைய துக

க்த்தைத் தீர்க்க வழியில்லாமல் அதைத் தான் அதிகப்படுத்தாமலா வது இருக்கவேண்டுமென்று, தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, இந்திரியங்களைச் சிதற விடாமல் லக்ஷ்மணனுடன் தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே வாசலிலிருந்த காவற்காரர்களுக்குத் தலைவன் மிகுந்த வயஸு சென்றவர் இன்னும் பலர் தன்னைப் பூஜிக்கக், கையில் பிரம்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்கள் யாவரும் ராமனைக் கண்டவுடன் வெகு வேகமாக எழுந்து 'ஜய விஜயீபவ!' வென்று ஆசீர்வதித்தார்கள் முத லாவது கட்டைத் தாண்டி இரண்டாவது கட்டில், மஹாராஜா வால பஹுமானிக்கப்பட்டு, வேதங்களில் கரைகண்ட பராஹ்மணர்கள் இருக்கக்கண்டார் வயஸ் முதிர்ந்த அவர்களை நமஸ்கரித்து மூன்று வது கட்டில் கன்யைகளும் வயஸ்சென்ற ஸ்த்ரீகளும் காவல் காத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார், அவர்கள் ராமனை ஸந்தோஷத் துடன் ஆசீர்வாதஞ் செய்து, உள்ளே போய் அவருடைய வரவைக் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவித்தார்கள்

தன் மகனுடைய க்ஷேமத்தைவேண்டி அவள் ராத்ரிமுழுவதும் நியமத்துடன் இருந்து, விடிந்தவுடன் மஹாவிஷ்ணுவை விதிப்படி ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தாள் எப்பொழுதும் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த அந்த ராஜமஹிஷி, வெண்பட்டை உடுத்துக் கொண்டு, எல்லா மங்களபதார்த்தங்களுடன் பராஹ்மணர்களை முன் னிட்டு அக்னியில் மந்த்ரங்களுடன் ஹோமஞ் செய்துகொண்டிருந் தாள் தேவபூஜைக்காகத் தயிர் அக்ஷதை நெய் மோதகங்கள் ஹவிஸ் பொரி வெண்மையான மாலைகள் பாயஸம் எள்ளன்னம் ஸமித்துகள் பூர்ணகும்பம் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. தன் மகனுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும்படி அவள் தேவதைகளைக் குறித்து ஜலத்தால் தர்ப்பணஞ்செய்துகொண்டிருந்தாள். எப் பொழுதும் வ்ரதங்களையே அனுஷ்டிப்பதால் அவளுடைய தேஹம் இளைத்திருந்தாலும், அவளுடைய காந்தியால் தேவதைகளைப் போலிருந்தாள். பல நாட்களாகக் காணாத தன் அருமைக் குழந்தை, தன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்ததால் மகிழ்ந்து, பெண்குதிரை தன் குட்டியைக் கண்டு தாவுவதுபோல, ராமனை எதிர்கொண்டழைத்தாள். ராமன் தன் தாயை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றார். கௌஸல்யையும் தன் புத்ரனைப் ப்ரியத்தோடு கட்டியணைத்து உச்சி முகர்ந்து, அவரிடத்திலுள்ள ஆசைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "வயஸில் முதிர்ந்தவர்களும் தாமவான்களும் மஹாத்மாக்களுமான உன் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகளைப்போல நீண்ட ஆயுளையும்

ஒப்பறற கீரததியையும குலதாமததையும அடையககடவாய உன பிதா, செயத பரதிககுையைத தவருதவா உனனிடததில சொனன படி, இனறைககே உனனை இளவரசனுக அபிஷேகஞ்செயவாா தாமஙகள யாவையும அறிநதவரலலவா''வெனறு ராமனை ஆஸனத தில உடகாருவிதது, ''இஙகேயே நீ போஜனஞ்செயயவேணடு'' மெனருள்.

அவா ஸ்வபாவததில வணககமுளளவா, கௌஸல்யையிடத தில அவருககுள்ள பகதிககு எலலையிலலை அவளால கொடுககப பட்ட ஆஸனததில உடகாராமல அதை அங்கீகரிததுத தொடடுக, கைகூபபிக கொஞசம வெடகததுடன, ''அமமா! தஙகளுககும ஸீதைககும லக்ஷ்மணனுககும மிகுநத துககததைக கொடுககும ஒரு பெரிய பயம நோநதிருககிறது மஹாராஜா என அபிஷேகததை நிறுததிவிடடாா, பரதனை இளவரசனுககச செயயபபோகிருா, நான பதினனகு வாஷஙகள வரையில தண்டகாரணயததில வஸிக்க வேண்டுமெனறு கடடளையிடடிருககிருா இபபொழுதே இங் கிருநதே புறபபடடுப போகிறேன. தஙகளிடததில உததிரவு பெறறுககொள்ள வநதிருககிறேன மனுஷ்ய ஸஞசாரமிலலாத காடடில, தேன கிழஙகு பழஙகள முதலியவைகளைத தினறு மாம ஸததை விலககித தபஸவியாக வஸிககபபோகிறேன (ஆனுல ராம லக்ஷ்மணாகள மாமஸததைப புஜிததததாகச சிலவிடங்களிலசொலலப படுகிறது) எனககு ரதனஙகளாலிழைதத இநத ஆஸனததால என்ன ப்ரயோஜனம? விஷ்டரமெனற வைதிக ஆஸனததையே நான் இபபொழுது உபயோகிக்க வேணடுமலலவா''வெனருா.

அதைக கேடடவுடன, காடடிலுளள ஸாலமரததின கிளை கோடாரியால வெடடித தளளபபடடதுபோலும, தேவலோகததி லிருநத தேவதை பூமியில தளளபபட்டதுபோலும, கௌஸலயை பரக்ஞையறறுப பூமியில விழுநதாள. ஒருநாளும துககததை அனு பவிககாத தன தாய, அடியறற வாழைமரமபோல வீழ்நததைக் கண்டு, ராமன ஸமீபததில ஓடித தூககியெடுதது, அதிகப பாரதத தைச சுமநது சரமம தீரக கீழே விழுநது புரண்டு எழுநத பெண் குதிரையைபபோல, புழுதிபடிநத அவளுடைய தேஹததைக கைகளால தடவிககொடுததாா. பிறகு அவள பரகஞை தெளிநது, அதுவரையில ஸுகததையே அனுபவிததுவநதவளாகையாலும துக்கததை அனுபவிககத தகாதவளாகையாலும, லக்ஷ்மணன் கேட்டுக்கொண்டிருகக ராமனைப பாாததுக, ''குழநதாய! எனக்கு

நீ புத்ரனுகப் பிறக்காதிருந்தால் இவ்வளவு துக்கமுண்டாகாது புத்ரனில்லையென்ற துக்கத்தைத் தவிர மலடிக்கு வேறில்லை. எனக்கோ புத்ரன் பிறந்தான், அவனை விட்டுப் பிரிவதால் புத்ரனைப் பெற்று வளர்த்த துக்கமும், விட்டுப்பிரியும் துக்கமும், பிள்ளையில்லாத மலடி அனுபவிக்கும் துக்கமும் நேர்ந்திருக்கின்றன. மலடியின் கஷ்டம் கேவலம் தேஹத்தைப் பற்றினதே, நான் அனுபவிக்கும் வருத்தமோ தேஹம் இந்த்ரியங்கள் மனஸ் யாவற்றையும் பற்றினது.

நான் இந்தப் பூமண்டல சக்ரவர்த்தியான அயோத்யாதிபதியின் பட்டமஹிஷி ஆனால் அதற்குத் தகுந்த ஐச்வர்யம் ஆபரணம் அதிகாரம் முதலியவை எனக்கில்லை என் கணவனும் என்னிடத்தில் அதிக ப்ரீதி வைக்கவில்லை. நீ பிறந்த பிறகு அவருக்கு உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியால் நான் அவ்விரண்டு ஸுகத்தையும் அடைபவளென்ற எண்ணத்தால் இதுவரையில் பிழைத்திருந்தேன் இனி• இதைவிட அதிக துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டியிருக்குமே. இயற்கையாக நான் அனுபவிக்கவேண்டிய ஸுகம் எனக்கில்லை, அது போகட்டும். என்னைப்போல ஸ்வதந்த்ரர்களாயில்லாத கேவலம் சக்களத்திகள் என் கணவனுடைய மனஸைக் கலைத்து, அவருக்கு என்னிடத்திலிருக்கக்கூடிய ப்ரீதியைக் குறைக்கும்படியான க்ரூர வார்த்தைகளை இனிமேல் சொல்வார்கள் ஆனால் இதுவரையில் சொல்லவில்லையோவென்றால், ஜாடையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள். இனிமேல் ஸ்பஷ்டமாக என்னைப் பார்த்துக் கோபத்துடன் 'என்னுடைய பார்த்தாவின்கெதிரில் நிற்காதே, போ' வென்பார்கள் பரிஹாஸமாக 'மலடிக்கும் உத்ஸவங்களும் ஸந்தோஷமும் எதற்'கென்பார்கள் சக்ரவர்த்தி என் வீட்டிலிருக்கும்பொழுது அஸூயைகொண்டு அவரைப் பலாத்காரமாய் 'இங்கே உனக்கென்ன வேலை? என் அந்தப்புரத்திற்குப் போவோம், வா' வென்று இழுப்பார்கள் அவர்களுடைய பிறப்பையும் ஸ்திதியையும் யோக்யதையையும் கவனித்தால் இந்த வார்த்தைகளை என்னைப் பார்த்துச் சொல்லத் துணிவார்களா? இப்பொழுது எனக்கு நேர்ந்த கௌரவக்குறைவையும் கஷ்டத்தையும் பார்த்தல்லவா அப்படிப் பேசத் தைர்யமுண்டாகும்? ஸ்த்ரீகளுக்கு இதைவிடக் கஷ்டமுண்டோ? என் துக்கத்திற்கும் அழுகைக்கும் எல்லையேயில்லை, சொல்லவும் முடியாது மஹா பராக்ரமசாலி, மூத்த புத்ரன், அடுத்தபடியில் மஹாராஜாவாகவேண்டியவன். நீ இங்கிருக்கும்பொழுதே இந்தத் துக்கங்கள் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன. நீயும் இங்கிருந்து

போய்விட்டால கேட்கவேண்டுமோ? அதைவிட நான உயிரை விடு வது நலலது. ஒவவொரு நாளும என கணவன என்னை அவமதிககிறா. மறறவாகளைவிட நான மேலான பதவியிலிருககவேண்டியது. ஆனால இபபொழுது கைகேயீயின வேலைககாரிகளுககு ஸமமாக நடததப்படுகிறேன். நனறுய யோசிததால அவாகளுககும கீழ்ப படடவள, ஏனெனறால, அவாகள் கைகேயீயின பரியததிறகு பாத ராகளலலவா?

இதுவரையில எவனுவது எனககுச சுசரூஷைசெயது என்னிடததில பரியமாகப பேசிககொண்டிருநதால, அவனும கைகேயீயின புதரன என்ன செயதுவிடுவானேவெனறு பயநது, இனி என னிடததில பேசவேமாட்டான. கைகேயீககு எபபொழுதும என னிடததில கோபம என விஷயமாகக கடுமையான வாாததைகள் அவாகளுடைய வாயில வருமேயொழிய வேறிலலை. இபபடிபபடட கஷ்டமும நோநதுவிட்டால சொலலவும வேணடுமோ? அவளுடைய முகத்தைப பாாகக நான எபபடி ஸஹிபபேன? நீ பிறநத இநதப பதினேழு வாஷஙகளாய எவவளவோ கஷ்டஙகளைப பொறுமையுடன அனுபவிததுவநதேன. நீ சீக்ரமாக யௌவராஜய பட்டாபிஷேகம செய்யபபடுவாய அபபொழுதாவது எனககு ஸுகம நேருமென றலலவா இருநதேன? இனிமேல அநத நமபிக்கையறறுச, சக்களததிகளின கரூரமான வாாததைகளைக கேடடுககொண்டு, தேஹம இளைதது, அவாகள செயயும அவமானஙகளை வெகுகாலம பொறுகக முடியுமா? அநதத துககததிறகு முடிவும கிடையாதலலவா?

எனககோ பாலயமும பலமும அழகும சென றுவிட்டன. இனிமேல மஹாராஜாவுககு எனனிடததில பரீதியுண்டாகக காரணமிலலை பூாணசநதரனைபபோல காநதியுளள உன முகததைப பாாககாமல வெகுதீனமாகப பிழைகக என்னால முடியாது

வேறொன்றும ஆசசாயமிலலை. கணககிலலாத வரதங்களை அனுஷ்டிததுத, தேவதைகளைப பூஜிதது, உபவாஸஙகளைச செயது, எவவளவோ கஷ்டபபடடு உன்னைப பெறறு வளாததேன. எல்லாம வீணுயிறறலலவா? என பாககியம அவவளவே.

மழைகாலததில பெரிய ஆறறில திடீரெனறு வெளளம பெருகிவநதால கரைகள உடைவதுபோல, திடீரெனறு எனககு நோநத இநதப பெரும துககததால என ஹிருதயம தளராமல கெட்டியா யிருபபதைப பாாததால அதறகு நாசமிலலையோ? இவ்

வளவு துககஙகளையும பொறுககும என தேஹம இருமபால செயயப பட்டதோ? மனுஷ்யாகளுககு ஏறபட்ட காலததிறகுமுனபு மரணம நேராதெனபது நிசசயமென்று இதனுல தோனறுகிறது. சாவே எனககுக கிடையாதோ? அலலது யமலோகததில எனககு இடமே யிலலையோ! அழுதுகொணடிருககும பெணமானை ஸிமஹம கௌவிக கொண்டுபோவதுபோல, இநத க்ஷணமே யமன என்னைக கொணடு போகமாட்டானு? நமககு ஏறபட்ட காலததிறகு முன நமது இஷ்டப படி மரணம நேருமெனறிருநதால, கனறை விட்டுப பிரிநத பசுவைப போல உனனை விட்டுப பிரிநது பிழைததிருபபதைவிட யமனுடைய வீட்டிறகு இபபொழுதே போவேன.

ஐயோ! என குழநதைககு க்ஷேமமுண்டாக வேண்டுமென்று நான செயத வரதஙகளும தானஙகளும தயானஙகளும பூஜைகளும உவாநிலததில விதைதத தானயததைபபோல வீணுயிறறலலவா? எலலாவறறையும காட்டிலும இதே அதிக துககததை உண்டாககு கிறது.

நீ வனததிறகுப போனபிறகு நான இஙகே எனன செய்வேன்? உனனுடன நானும காட்டிறகு வருகிறேன. தேஹததில பலமறறு, வயஸசெனற பசு, தான மிகுநத பரீதிவைததிருககும கனறின் பின போமேயனறி, அதை விட்டுப் பிரிநதிருககுமா"வெனறு அநதக் கொடிய துககததைப பொறுககமுடியாமல், ராமனைப பாாததுப, பிரிவதாலும சககளததிகளாலும தனக்கு இனிமேல நேரககூடிய கஷ்டங்களை நினைததும, ஸதயமெனற பாசததால ராமன கட்டுப் பட்டு மேறசொனன துககஙகளைத தீாகக முடியாமலிருபபதை யோசிததும, பெணகின்னர பக்ஷி, தன குஞசு வேடனுடைய வலையில கட்டுப்பட்டுத தபிபபதைப பாாததுக கதறுவதுபோல வாய் விட்டழுதாள்.

ஸர்க்கம 21.

ர்ாமன் கௌஸல்யையை ஸமாதானஞ்செய்தது.

அப்படி பரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப பார்தது லக்ஷமணன் மிகுந்த வருததததுடன் அந்த ஸமயததிற்குத் தகுந்தபடி பின் வருமாறு பேசினா. (அவளுடைய துக்கததை மாற்றுவதற்கே யல்லாது உண்மையான கருதது இதல்லவென்று தெரிகிறது)

"அம்மா! ஒரு ஸதரீயின வாரததைக்குக் கட்டுபபட்டுத, தனக்கு நயாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜயததை விட்டு ராமன காட்டிற்குப போவது உசிதமென்று எனக்குத தோன்றவில்லை. 'கைகேயியின உததிரவால நான போகவில்லை, அரசனுடைய கட்டளைபாலல்லவா போகிறேன்' னென்றால், அவரோ மிகவும வயஸசென்றவா, இந்தரிய ஸுகங்களில ஆசையை ஒழிக்க முடியாதவா ஆனால "பரிசுததமானவனே இந்தரியங்கள என்ன செய்யமுடியு" மென்றால், இபபொழுது அவா ஒரு ஸ்தரீயிடததில எல்லையற்ற ஆசைகொண்டிருக்கிறா. ஆகையால அவருடைய புததி விபரீதமாயிருக்கிறது இது அநயாய மென்று அவருக்கு விவேகமில்லை. நான மிகவும பரீதிவைதத ஒரு ஸதரீயை ஸநதோஷப்படுததுவதற்காக, எல்லையற்ற அதிகாரததைப பெற்றிருக்கும ஒரு மஹாராஜா என்ன தான சொல்லமாட்டா? என்னதான செய்யமாட்டார்!

"ராமனிடததில எந்தக் குற்றததையாவது தோஷததையாவது கண்டு வனததிற்கு அனுபபியிருக்கக்கூடாதா'வென்றால், ராஜதரோஹம முதலிய கொடிய குற்றங்களை ராமன செய்தாரா? அல்லது கோரமான பாபங்களைச செயதாரென்றுவது சொல்ல முடியுமா? அவருக்குப பரமசதருவானாலும, அல்லது ஏதாவது குற்றஞ்செயது அதற்காக அவரால தண்டிக்கபபட்டிருந்தாலும, அவா இல்லாதவிடததிலும அவரைபபற்றித தோஷததைக் கற்பிக்கக் கூடிய மனிதனை இந்த லோகததில காணேன. அப்படியிருக்க அவருக்கெதிரில எவனாவது சொல்லத துணிவானோ?

"இது நான ஊஹமாகச சொல்லும விஷயமல்ல எல்லோருக்கும வெளிபபடையாகத தெரிந்ததே ராமனோ தேவதைகளைப் போல பரம சுததா; அவருடைய மனஸும வாரததையும நடததையும

நயாயமான வழியிலேயே எபபொழுதும நடககும, குடிகளின இஷ டததை அனுஸரிககிறவா, பெரியோரால பழககபபடடவா, இநதரியங களை அடககினவா, கைகேயி முதலிய சதருககளுககும பரியமானவா, தாமஸவருபி: மேற சொனன குணஙகளிலலாவிடடாலும ஸகல தோஷஙகளிருநதாலும, மூதத புதரனெனற நயாயததால ராஜயததி லிருநது விலககததககாதவா. இபபடியிருககத, தாமததை அனுஷ டிககும எநத மனிதனாவது யாதொரு காரணமுமிலலாமல அவரை ராஜயததிலிருநது துரததுவானா?

“அது போகடடும அரசனுககுப பாலயம திருமபியிருககிறது; காமததிறகு வசபபடடிருககிறா அபபடிபபடடவருடைய வாாத தையை ராஜ நீதியறிநத எநதப புதரனாவது கவனிபபானா! (சிதத ஸவாதீனமிலலாதவனுடைய வாாததையும் செயகையும செலலாதது போல காமததிறகும கோபததிறகும வசபபடடவனும பைதயக் காரனும குடிவெறியனும ஒனறே) ஆகையால அணணா! இநத விஷயம பிறாககுத தெரிவதறகுள இநத ராஜயததை ஸவாதீனப படுததிககொளளும நான கையில விலலை எடுததுப பககததில நினறுகொண்டு தஙகளைக காபபாறறுமபொழுது எவனாவது நமமை மீறமுடியுமா? கொலலவநத யமனை ஜயிததாலும ஜயிககலாம, நமமை நெருஙகவும முடியுமோ? இநத நகரததிலுளள ஜனஙகள அனைவரும சோநது நமமை எதிாததாலும, என கூாமையான பாணஙகளால் இதை மனுஷய ஸஞசாரமிலலாமல செயயமாடடேனோ? பரதனுககு நணபாகளையும உதவி செயகிறவாகளையும, யாராயிருநதாலும ஒரு நொடியில நாசஞ செயகிறேன கொடடினால தேள, கொடடாவிட டால பிளளைபபூசசியலலவா? ஏழையைக கணடால மோழையும பாயாதோ?

நமது பிதா கைகேயியால தூணடபபடடு, நமது சதருக்களுக்கு உதவி செயதால, அநதத துஷடனை ஏன சிறையில வைககககூடாது, ஏன கொலலககூடாது? எலலையறற காவததையடைநது, இதைச செயயலாம, இதைச செயயககூடாதெனற விவேகமினறிக கெடட வழியில நடபபவரை, நமக்குக் குருவானாலும் பிதாவானாலும் சிக்ஷிததது அநத வழியிலிருநது விலககவேண்டுமென்று மனுமுதலிய தாமசாஸதரஙகள சொலலுகினறன

உமக்குத தாமமாயக் கிடைகக வேணடிய இநத ராஜயததைக் கைகேயிககுக கொடுககத துணிநததறகு என்ன காரணம? தன ஸைனயஙகளால உமமை ஜயிததுத துரததிவிடலாமெனறோ? அல

லது, முனபு கைகேயிககுக கொடுதத வரஙகளைப் பூாததி செயவ தெனற காரணததாலோ? அவவிரணடும இஙகே செலலாது உமமை யும எனனையும விரோதிததுககொணடு பரதனுககு இநத ராஜயத தைதக கொடுகக இவரால முடியுமா? ராமன என ஸஹோதரா, என ஞல பூஜிககததககுநதவா அவரிடததில உணமையான பரீதியை வைததிருககிறேன நான பேசும ஸதயததையும கையில பிடித திருககும விலலையும கொடுததிருககும தானஙகளையும செயதிருககும தேவபூஜைகளையும ஸாக்ஷிவைதது ஆணையிட்டுச சொலலுகிறேன. பயஙகரமான காட்டிறகு ராமன போனுலும ஸரி, ஜவலிககும நெருப பில குதிததாலும ஸரி, அவருககு முன எனனை அஙகே பாாககலாம தாஙகள படும கஷடததை என வீரயததால அழிககிறேன என பராககரமததைத தாஙகளும அணணனும இனறலலவா பாாககப போகிறீாக"ளெனருா

அதைக கேட்டுக கௌஸலயை சோகததால மனஙகலஙகி அழுதுகொண்டு, "குழநதாய! தமபி லக்ஷமணன சொனன வாாத தைகள் காதில விழுநதனவா? இதறகுமேல என்ன செய்ய வேண்டு மெனறு உனககுத தோனறுகிறதோ அபபடிச செய் பிதாவின கட்டளையை எபபடி மீறி நடபபே"னெனறு சொலலலாம ஆனல இது அவா செயத கட்டளையலல, எனககு விரோதியான கைகேயீ செயத கட்டளை, மேலும தாமவிரோதமானது. அபபடியிருகக அதைக் கேட்டுத, துககததால தபிககும எனனை அநாதையாய விட்டு நீ காட்டிறகுப போவது நயாயமா?

நீ ஸகல தாமங்களையும அறிநதவன, உன பிதாவின கட்டளையை நிறைவேறறுகிறதெனற தாமததை அனுஷடிகக விருமபு கிருய ஆனல அதைககாட்டிலும மேலான தாமம ஒனறுண்டு, கேள லோகததிலுள்ள மறற யாவறறையும காட்டிலும தாயே ஒரு வனுக்கு மேலான வஸதுவெனறு தாமசாஸதரங்கள உபதேசிக் கினறன. ஆகையால நீ இங்கிருநதே எனககுப பணிவிடைசெய. இதைவிட சரேஷடமான தாமமிலலை. முன காலததில காசயபா இநதரியங்களை அடககித, தன வீட்டிலிருநதே தன மாதாவுக்கு ஒப பறற சுசரூஷை செயதுவநதா. அநத சரேஷடமான தபஸால உததமலோகங்களை அடைநது பரஜாபதிகளில ஒருவராஞா

உன பிதா உனககெபபடியோ நானும் அபபடி யலல்வா? உனககு அவா எபபடிப பூஜயரோ நானும அபபடியலலவா? அவரு டைய கட்டளையை எபபடி நிறைவேறறவேணடுமோ அப

படியே என கட்டளையையும நிறைவேறறவேணடுமலலவா? நீ காட டிறகுப போவதில எனககிஷடமிலலை அதறகு அனுமதி கொடுகக மாட்டேன நீ இலலாமல எனககென்ன ஸுகம? உன்னைவிட்டு நான பிழைததிருககவும வேணடுமோ? உனனுடனிருநது நான புல லைத தினறுகொண்டிருநதாலும அதே எனககு நலலது நான துக கபபடடுககொணடிருககுமபொழுது, நீ என்னைவிடடுக காட்டிறகுப போனால, நான படடினியிருநது பராணனை விடுவேன முன காலத தில ஸமுதரராஜன தன தாயககுத துககததை உணடுபண்ணின பாபததால பராஹமணனைக கொனறவாகள அடையும நரகததை அடைநதான நீயும இநத லோகததில எனறுமழியாத துககததை அடைவா”யெனறாள.

இபபடித தீனமாயத தன் தாய பரலாபிததததைக் கேட்டுத தா மாத்மாவான ராமன, தாமததை அனுஸரிதது “நான என பிதாவின ஆககுையையும நிறைவேறறவேண்டும, தஙகளுடைய கடடளையை யும கீழபபடியபவேணடும, ஆனால ஒரே காலததில இரணடையும அனுஷடிககமுடியாது மேலும அவருடைய கடடளையோ முந தினது அதையே இபபொழுது நிறைவேறறவேணடும அதை மீறககூடாது ஆகையால நான வனததிறகுப போகவேண்டும. தங்கள பாதததில நமஸகரிககிறேன கிருபைசெயது அனுமதி கொடுககவேண்டும.

“இபபடிச செய்து உன தாயககுத் துககததை உணடுபணண லாமாவெனறால, முனகாலததில ஸகல தாமஙகளையும அறிநத கணடு மஹாஷி, தன தகபபன உததிரவால ஒரு பசுவைக கொனறாா. அவா தபஸவியலலவா? ஞானியலலவா? நமது குலததில ஸகா னெனற ஓா அரசனிருநதாா தன 60,000 புதராகளை இநதப பூமி முழுவதையும வெட்டுமபடி கடடளையிடடாா. அதை நிறைவேறறி அதனால அவாகள சாமபலாயெரிககபபடடாாகள. அபபடி உயி ரைக கொடுததாவது என பிதாவின கடடளையை நிறைவேறற வேணடியிருககப, பதினனாகு வாஷங்களவரையில காட்டிலிருப பது ஒரு பெரிய கஷடமா? தன பிதாவின ஆககுையால ப்ரசுராமா தன தாயான ரேணுகையைக கோடாரியால வெட்டிக கொனறாா. அபபடி யிருககத தஙகளுககுச சிலகாலம துககததை உண்டுபணண வேண்டுமேயெனறு தயஙகலாமா? இதைபபோல தேவதைகளுக்கு ஸமமான இனனும பலா தஙகள பிதாவின வாாததையை நிறை வேறறியிருககிறாாகள. நானும அபபடியே செயய விருமபுகிறேன.

இது நான ஒருவன மாத்ரம் அனுஷடிக்கும தரமமல்ல பிறரால் அனுஷடிககபபடாததலல நான இபபொழுது சொனன பெரியோரகள இபபடியே பிதாவின வாரததையை நிறைவேறறியிருக்கிறாரகள நமது முனனோரகள இதை ஒபபுககொண்டிருக்கிறாரகள். பெரியோர நடநத வழியிலேயே நானும நடககிறேன லோகததிலுள்ள எலலோரும அனுஷ்டிககும மேலான தரமம இதேயனறி நான ஸ்வயபுததியால கலபிததலல. தங்களுக்கு வருததததை உண்டாககவேண்டுமெனற எண்ணததால செயகிறதுமலல பிதாவின கட்டளையை நிறைவேறறுவதால மாதாவிறகுக கொஞசம துககம நேரநதாலும அதனால கெடடவன உலகததில இதுவரையிலுமிலலை"யெனறார நனறாகப பேசும திறமையுளளவரகளுக்குள மேலானவரும, விலலாளிகளுககுள ஒபபிலலாதவருமான ராமன் லக்ஷமணனைப பாரதது "உனககு எனனிடததிலிருககும எலலையறற பரீதியையும பராகரமததையும தைரியததையும ஒருவராலும் தாஙகமுடியாத தேஜஸையும அறிவேன ஸதயததின ரஹஸயததையும சாநதியின ரஹஸயததையும அறியாமல என தாய மிகுநத வருததபபடுகிறாள தரமரஹஸயததை அறிநத நீயும இபபடிச சொலவது ஸரியலல ஸதயம தரமததிலேயே வேரூனறியிருக்கிறது. ஆகையால புருஷாரததஙகளில ஸதயமே மேலானது இபபொழுது என மாதாவின வாரததையைக் காட்டிலும பிதாவின வாரததையை நிறைவேறறுவதால அநத தரமம கிடைக்கும. தரமததில ஆசையுளளவன பெறறோரகளுககாவது பராஹமணரகளுக்காவது ஒரு விஷயததை பரதிககைசெயது விட்டுப பிறகு தவறுவானா? இபபொழுது என பிதாவின உததிரவால கைகேயீ எனனை வனம போகச சொனனாள அவருடைய ஆககையை மீறி நடகக நான சகதியறறவன ஆகையால 'நமது தகபபனாயிருநதாலும அவரைக கொனறுவிட்டு, இநத ராஜயததை ஆளுவோ'மெனற கேவல க்ஷததரியரகளுககுரிய கரூரமான புததியை விடு நாஸதிகரகளைபபோல தரமததிறகு ஒவவாத நீதியை மாதரம அனுஸரிககாதே. பிறருககு ஹிமஸையை யுண்டுபண்ணும நான நடபபதைப பார்"ரெனறு லக்ஷமணனிடததிலுளள மிகுநத வாதஸலயததால இபபடிச சொலலி, மறுபடியும கௌஸலயையை நமஸகாரஞ செயது கைகூபபிககொண்டு, "அம்மா! தாஙகளும நானும ஸீதையும லக்ஷமணனும ஸுமிததரையும என பிதாவின ஆககைககுக கீழபபடியவேண்டியது புராதன தரமம. முதலில அவர உததிரவுசெயதபடியால அபபடிப பதினனகு வருஷஙகள வரையில காட்டில

ஜவலிதது விடடுப பிறகு தஙகளுடைய கடடளைபபடி, நஙகளுடைய பக்கததிலிருநது சுசுருஷைசெயவேன முன காலததில யயாதி ஸ்வாக்கததிலிருநது பூமியில விழுநது பிறகு ஸவாககததிறகுப போனதுபோல, நானும கொஞச காலம கஷடததை அனுபவிதது என பரதிக்ஞையை நிறைவேறறி மறுபடியும தஙகளேத தாசனஞ செயகிறேன. ஆகையால தாஙகள துககததை அடககிககொணடு எனககு உததிரவு கொடுககவேணடும நான க்ஷேமமாயப போய் வருவதறகு வேணடிய மஙகள காரியஙகளைச செயயவேணடும என பராணன மேல ஆணை வைததுக கேடடுககொளளுகிறேன இபபொழுது என அபிஷேகததிறகாகச செயதிருககும ஏறபாடுகளை நிறுததி விடடுத, துககததை வெளியில காடடாமல தாமததைக காபபாறறுவதறகாக நான வனததிறகுப போவதை அஙகீகரிககவேணடு” மெனறுா

ராமன இபபடித தாமததை அனுஸரிததும கொஞசஙகூட வருததமிலலாமலும உறுதியாயும சொனன வாரததைகளைக கேடடுக கௌஸலயை துககததால மூரசசையடைநதாள பிறகு பரக்ஞை தெளிநது “குழநதாய! நமககுளள சரீர ஸமபநதததாலும உனனைப பெறறு வளாததததாலும உன பிதாவுககு ஸமமாக நீ என்னைப பூஜிககவேண்டும சொலலமுடியாத துககததை அனுபவிததுககொணடிருககும எனனை விடடு நீ காடடிறகுப போகக் கூடாது அதறகு ஸமமதிககமாடடேன நீ இலலாமல இநத லோகததில நான பிழைததிருநதெனன? பிதிருலோகததிலாவது, ஸவாககததிலாவது, ஆனநதததைக கொடுககும மேல லோகஙகளிலாவது நான இருநதாலும எனன ஸுகம? உனனருகில ஒரு முஹூாததமிருபபதறகு இவையெலலாம ஈடாகுமா” வெனறாள.

யானையைப பிடிககிறவாகள, பநதஙகளுடன அது போகும வழியில ராததிரியில நினறு தடுததாலும, அதின கோபம அதிகரிககுமேயலலாது, தான குறிவைதத பாதையிலிருநது திருமபுமோ? அபபடித தன தாய வெகு தீனமாக பரலாபிபபதைக கேடடுத, தாமமாாககததை விடுமபடி நமமை இனனும நிரபபநதிககிறாளலலவா வெனறு ராமனுடைய சோபம மறுபடியும ஜவலிததது அவள சோகததால பரக்ஞையறறிருபபதையும லக்ஷமணன துககததால தபிபபதையும பாாததும, தாமததில நாடினமனஸையுடைய ராமன, தாமததை அனுஸரிதது மறுமொழி சொனனா இபபடி நான்கு பக்கஙகளிலும தாமததால நிரபபநதிககபபடடு, அவைகளில

உத்தமமான தாமம் எதென்று கண்டுபிடித்து, அதை ஒரே உறுதியாய் அனுஷ்டித்தவர்கள் ராமனைத் தவிர இந்த மூன்று லோகங்களிலும் வேறுண்டோ? இப்படிப் பேசுத் தகுந்தவர் அவரே "லக்ஷ்மணா! உனக்கு என்னிடத்தி லுள்ள பக்தியையும் உன் பராக்ரமத்தையும் நன்றாக அறி வேன் ஆனால் என் அபிப்பிராயத்தைப் பூர்ணமாக அறியாமல் நீயும் என் தாயும் எனக்கு வீண் வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறீர்கள். தாமத்தைப்பற்றிச் சுருக்கமாக இதுவரையில் சொன்ன வார்த்தை களை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள் ஒருவனுடைய பார்யை அவனுடைய கட்டளைப்படி நடப்பதால் தாமத்தையும், அவனுடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருப்பதால் காமத்தையும், நல்ல புத்ரனைப் பெறு வதால் அர்த்தத்தையும் ஸம்பாதிக்கிறாள் ஒரே ஸ்த்ரீ மூன்று புரு ஷார்த்தங்களையும் கிடைக்கச்செய்கிறாள் இப்படியே தாமார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்கள், தாமத்தால் கிடைக்கும் ஸுகத்திற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தாமம் ஒன்றையே நன்றாக அனுஷ்டித்தால் இம் மூன்றும் கிடைக்கும் இதைப்பற்றி எனக் குக் கொஞ்சமும் ஸந்தேஹமில்லை மேற்சொன்ன புருஷார்த்தங் கள் எதனால் கிடைக்காதோ அதை ஆரம்பிக்கக்கூடாது. எந்தக் காரியத்திலிருந்து தாமம் விளையுமோ அதையே செய்யவேண்டும். கேவலம் அர்த்தத்தையே நாடுகிறவனை லோகத்தார் அனைவரும் வெறுக்கிறார்கள் கேவலம் காமத்தையே நாடுவதும் அப்படியே. இப்பொழுது நான் செய்யவேண்டிய தாமம் என்னவென்று யோசிப் போம் தனுர்வேதம் ராஜநீதி முதலியவைகளை எனக்கு உபதேசித் தால் மஹாராஜா எனக்கு ஆசார்யர் என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன். என்னைப் பெற்ற பிதா வயஸால் பெரியவர் அப்படிப்பட்டவர் கோ பத்தாலோ ஸந்தோஷத்தாலோ காமத்தாலோ ஏதாவது ஒன்றைக் கட்டளையிட்டால் க்ரூரமான தன்மையையும் நடத்தையையுமுடைய வனைத்தவிர, சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதென்ற தாமத்தை அறிந்த வேறு யாராவது அதை நிறைவேற்றாமலிருப்பானா? நான் க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனல்ல என் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையை என்னால் கூடியவரையில் நிறைவேற்றுவேன்.

அவர் நமமிருவர்க்கும் ப்ரபு என் தாயக்கும் அப்படியே. அவளுக்கு அவரே உத்தம கதி அவள் புண்யலோகங்களை அடை வதற்கு அவரே ஸாதனம் நமது முன்னோர்களைக் காட்டிலும் அவர் விசேஷமாய்த் தாமத்தை அனுஸரித்து, நெறி தவறாமல் ராஜ்யபால னஞ் செய்துவரும்பொழுது, என் தாய் திக்கற்ற ஒரு ஸாதாரண

ஸ்திரீயைப்போலவும், புருஷனை இழந்தவளைப்போலவும் என்னுடன் வனத்திற்கு வருவது உசிதமா? அம்மா! நான் வனத்திற்குப் போகிறேன் உத்திரவு கொடுங்கள் நான் திரும்பி க்ஷேமமாய் வந்து சேர்வதற்கு மங்களகார்யங்களைச் செய்யுங்கள் யயாதி மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு ஸத்யத்தைச் சொன்னதால் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதைப்போல், நானும் பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்தவுடன் திரும்பி வருகிறேன் தர்மமாகக் கிடைக்காத இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு கீர்த்தியென்ற விசேஷ ப்ரயோஜனத்தைத் தள்ளிவிட என்னால் முடியாது. நமது ஜீவ காலம் வெகு ஸ்வல்பம் மின்னற்கொடியைப்போல நிலையற்றது. அதில் அதர்மத்தைச் செய்தாவது இந்த பூமியை ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கில்லை''யென்று புருஷோத்தமனான ராமன் தன் தாயை ஸமாதானப்படுத்திக், கைகேயியின் சொற்படி அங்கிருந்து சீக்ரமாகப் புறப்பட்டு வனத்திற்குப்போக நிச்சயித்து, லக்ஷ்மணனுக்குத் தன் உண்மையான அபிப்ராயத்தைத் தெரிவித்துத், தன் தாயை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து உத்தரவுபெற்றுக்கொள்ள உத்தேசித்தார்.

ஸர்க்கம் 22.

ராமன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

ராமனுடைய மனஸ் அவருக்கு வசப்பட்டது. ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் அவர் செலுத்தும் சக்தி அந்த ஸமயத்தில் அவருடைய வார்த்தைகளால் வெளிப்பட்டது. லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு அந்தரங்கமானவர்களில் மேலானவர், அதிகப் பொறுமையில்லாதவர். கோபத்தால் அவருடைய கண்கள் சிவந்து பரந்தன. அப்படியிருந்தும் தனக்கு மித்ரனும் தம்பியும் ப்ரியமானவனுமான காரணத்தால் ராமன் எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவருக்கெதிரில் நின்றுகொண்டு "லக்ஷ்மணா! நீ ஸ்வபாவத்தில் அதிக தைர்யசாலியல்லவா? அரசனிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் என்னைப்பற்றின வருத்தத்தையும் உனக்குள் அடக்கு அபிஷேகத்திற்காக எல்லாம் தயாராயிற்றே. இப்பொழுது அது நடக்காவிட்டால் நமக்கு அவமானமல்லவா''வென்றால், அது நமது பலஹீனத்தால் ஏற்படவில்லையே மேலும் நமது பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றி அவர் உத்தமகதியை

அடையுமபடி செயகிறேமென்று மிகவும ஸந்தோஷபபடவேண்டும
ஆகையால என அபிஷேகததிறகாகச செயயபபடட ஏறபாடுகளை
நிறுததிவிடடு நமது பிதாவின வாரததையை நிறைவேறறுவதறகு
வேணடிய காரியஙகளைச செய எனககு அபிஷேகமாவதறகு நீ
எவவளவு உதஸாஹததோடிருககிறயோ அபபடி, அதை நிறுததி
நான வனததிறகுபபோகும விஷயததில வேணடிய ஏறபாடுகளை
அவவளவு உதஸாஹததுடன செய எனககு அபிஷேகமாகவில
லையேயென்று என தாயககு மிகுநத வருததம். நான திருமபி வரு
வேனே வரமாடடேனோவென்று பெரிய ஸநதேஹம ராமன பிதா
வின கடடளையை வெகு ஸுலபமாக நிறைவேறறி, அதிசீகரததில
வனததிலிருநது திருமபிவருவான, இதைபபறறி நீ கவலைபபட
வேணடாமென்று நீ அவளுககுச சொலலி அவள வருததபபடாமல
செயயவேணடும இநத ஸநதேஹததால அவள துககபபடுவதை
ஒரு க்ஷணமகூட நான பாரககப பொறுககமாடடேன.

"நான இதுவரையில தெரிநதாவது தெரியாமலாவது என தாய்
களுககும பிதாவுககும அலப விஷயததிலும பரியமிலலாமல நடநத
திலலை. நமது பிதா எபபொழுதும நிஜததையே பேசுகிறவா, செயத
பரதிகளை தவறாதவா, வீணாகாத பராகரமமுடையவா இபபொ
ழுது தனககு உததமகதி கிடைககாதோவென்ற பயம அவருககில
லாமல நாம செயய வேணடும இநத அபிஷேகம தடுககபபடாம
லிருநதால தான கொடுதத வரஙகள வீணாகுமேயென்று அவ
ருடைய மனஸ தபிககும அதைப பாரதது நானும தபிபபேன
ஆகையால என அபிஷேகததிறகு வேணடிய ஏறபாடுகளை நிறுததி
இபபொழுதே காடடுககுப போகிறேன

கேகய ராஜனுடைய புதரி தன எண்ணம நிறைவேறித தன
புதரனான பரதனை யாதொரு கவலையுமிலலாமல அபிஷேகஞ செய
யடடும நான மானதோல மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத தரித
துககொண்டு வனததிறகுப போனால, கைகேயியின மனஸ
ஸநதோஷபபடடும ராஜயததை விடடு வனததிறகுச செலலவேணடு
மென்ற புததி எனககு ஸதிரமாக ஏறபடடிருககிறது அதை மாறற
முடியாது ஆகையால நீ எனனை வருததப படுததுவது யுகதமலல
நான வனததிறகுப போகிறேன தாமஸஞ செயயாதே

நான இபபடிச செயவதறகுத தரமமே முகய காரணமென்று
இதுவரையில சொனனேன ஆனால அதைவிட மேலான காரணம
ஒன்றுணடு இநத ராஜயததை இழநது நான காடடிறகுப போவதறகும

மறுபடியும் அடைவதற்கும் காரணம் ஈச்வரனே, கைகேயியல்ல வீணாய் அவளைத் தூஷிப்பதில் ப்ரயோஜனமென்ன? கைகேயிக்கு இவ்விதமான எண்ணமுண்டானதற்குக் காரணமும் ஈச்வரனே, இல்லாவிட்டால் நீ எண்ணுகிறபடி அவளுக்கு என்னை ஹிம்ஸிக்க வேண்டுமென்ற புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? எனக்கு என் தாய்களிடத்தில் தாரதம்யமாவது பேதபுத்தியாவது கொஞ்ச மேனுமில்லை யென்று உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியே கைகேயிக்கு என்னிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் பேதபுத்தியில்லை யென்று உனக்குத் தெரியுமே அப்படியிருக்க என் அபிஷேகத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும் என்னைக் காட்டிற் கனுப்பவேண்டுமென்றும் வெகு க்ரூரமான கெட்ட வார்த்தைகளை அவள் சொல்வதை யோசித்தால், ஈச்வரனால் அவளுடைய புத்தி மாற்றப்பட்டிருக்கிற தென்ற காரணத்தைத் தவிர வேறு எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவளோ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவள், உத்தமமான ராஜகுலத்தில் பிறந்தவள் அதற்குத் தகுந்த தயை பெருந்தன்மை முதலிய சரேஷ்டமான குணங்களை உடையவள் அப்படிப்பட்ட கைகேயி கெட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கைக்கொண்டு, தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்து நற்குணங்கள் ஏதுமில்லாத அல்ப ஸ்தரீயைப் போல் ஏன் நடக்க வேண்டும்? வேறு யாரிடத்திலாவது சொன்னாலும் பாதகமில்லை தன் கணவனிடத்திலேயே ஏன் சொல்ல வேண்டும்? தோழிகளி டத்தில் சொல்லி அனுப்பினாலும் பாதகமில்லை தானே ஏன் நேரில் சொல்ல வேண்டும்? அந்த க்ஷணம் வரையில் தானும் மஹாராஜாவும் எல்லையற்ற ப்ரீதியைவத்திருந்த எனக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண் டாக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாளா? ஜாடையாகச் சொல்லவு மில்லை ஸ்பஷ்டமாகப் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறாள் இந்த விஷயங்களை யோசித்தால் இவ்வளவும் ஈச்வரனுடைய செயலென்றே நிச்சயமாகிறது எண்ண முடியாத சக்தியுள்ள ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தை எந்த ப்ராணியும் தடுக்கமுடியாதென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை. என் கையில் கிடைத்த ராஜ்யம் தவறிப்போனதும், என்னி டத்தில் அவளுக்கு இதுவரையிலிருந்த ப்ரியம் முற்றிலும் மாறின தும் இந்தக் காரணத்தாலேயே

"ஆனால் தைவச் செயலை மனுஷ்ய ப்ரயத்னத்தால் வெல்லக் கூடாதாவென்றால், அது கொடுக்கும் பயன்களால் அதின் ஸ்வ ரூபத்தை அறிய வேண்டுமே தவிர, அதை நேரில் பார்த்தவா களுண்டா? எவனாவது தைவத்தை எதிர்க்க முடியுமா? ஸுகம் துக்கம், சாந்தி கோபம், லாபம் நஷ்டம், உத்பத்தி நாசம் முதலிய

காரணம தெரியாத யாவற்றிற்கும தைவமே காரணம கடுமை யான தபஸ செயதுகொணடிருநத விசவாமிதரா முதலிய ரிஷிக ளும தைவததால பீடிககபபட்டுக காமகரோதஙகளை அடகக முடியாமல ஸமாதி குலைநது, தஙகளுடைய மேனமையான பதவியிலிருநது நழுவியிருககிறாரகள நாம ஒரு காரியததை ஆரம பிததிருககுமபொழுது அதைத தடுததது, நாம எணணாத வேறொரு காரியததை நடததிவைபபது தைவசசெயலே இநத நிசசயததை உடையவனாய, எனககு எது நேரநதாலும மனது கலஙகாமலிருபப தால இபபொழுது இநத அபிஷேகம தடைபபட்டாலும அதனால எனககுக கொஞசங்கூட வருததமுணடாகவிலலை

“நீயும வருததபபடாமல எனனைபபோல நடநதுகொணடு என அபிஷேக காரியஙகளை நிறுதது அதறகாகக கொணடுவநதிருககும குடஙகளிலுளள ஜலததால நான தபஸவியாவதறகு முநதிச செயய வேணடிய வரதஸநானம நடககட்டும வேணடாம, ஒருவேளை நான இநத ராஜயததிறகாக ஆசைபபட்டுக கபடமாக அபிஷேகஞ செயது கொணடேனெனறு கைகேயிககுத தோனறினாலும தோனறலாம ஆகையால அபிஷேகததிறகாகக கொண்டுவரபபட்ட ராஜதரவயம எனககு அவசியமிலலை நானே நதியிலிருநது ஜலததைக கொணடு வநது வரத ஸநானம செயகிறேன

“லக்ஷமணா! நமககு ராஜயம கிடைககவிலலையே, ஐசவா யததை இழநதோமேயெனறு கொஞசங்கூட வருததபபடாதே. ராஜயததை ஆளுவதும காட்டிலிருபபதும எனககு ஒனறே. அப படியுமலல யோசிததுப்பார்த்தால ராஜயபாலனததாலுணடான கவலையும கஷடமும பாபமும வனவாஸததிலிலலை இதுவரையில் பாரககாத பொருளகளைப பார்க்கலாம ஆகையால அரசாக்ஷியைக காட்டிலும வனவாஸமே மேலானது.

“லக்ஷமணா! ஒரு வாரததை சொலலுகிறேன கேள தைவத தின சகதி எலலையறறதெனறு உனககுத தெரியுமே. அநதத தைவததால் ஏவபபட்டிருபபதால கைகேயி நமககு ஹிதமிலலாத வாரததைகளைச சொலலுகிறாள அபபடியிருகக என அபிஷே கததை அவள தடுத்தாளென்று நாம ஸநதேஹபபடுவது நயாய மிலலை”யெனறார.

ஸர்க்கம் 23

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தடுத்தது.

ராமன இபபடிச சொலல லக்ஷ்மணன தான அதறகு ஸம்மதிக காததறகு அடையாளமாகத தலையைக கீழே குனிந்துகொணடு, "நமது தமயன ராமததை அனுஷ்டிபபதில உறுதியாயிருககிருரே யெ"னறு ஸந்தோஷததையும "ராஜயததைவிடடுப போகிருரே" யெனறு துககததையும அடைநதார. ஆனல அநத அபிபிரா யததை வாரததையால தெரிவிககவிலலை, அநத எண்ணமும அடுதத க்ஷணததில மாறிவிடடது அதிக கோபங்கொணட ஸிம்ஹம புரு வததை நெறிபபதுபோல, தன புருவஙகளை நெறிததுப, பெட்டியில அகபபடட ஸர்ப்பததைபபோல சீறிககொண்டு, மனதிலுள்ள கோபததிறகு அடையாளமாகத தலையை மேலும கீழும அசைததுக கொணடு, யானையின துதிககைபோனற தன கையை ஆட்டிக கொணடு, குறுககுப பாரவையாக ராமனைப பாரதது,

" 'பிதாவின் வாரததையை நிறைவேறருவிட்டால ராமததிறகுக் குறைவுநேரும, நான ராமததை அனுஷ்டிககாவிட்டால பிறரும அதைக கைவிடுவாரகள. பிதாவின கட்டளையை நிறைவேறருத வன நம்மை ரக்ஷிபபானேவெனறு ஜனஙகள என்னிடததில ஸந்தே ஹபபடுவாரகளெ'னறும காட்டிறகுப போவதில தாஙகள இவவளவு பரபரபபுடனிருபபது யுகதமலல வீரயமிலலாதவாகளும சிததபர மையுளளவாகளும க்ஷததிரியாகளில கீழ்ப்படடவாகளும மாதரம வாஸ தவமாகச சகதியறற விதியை அனுஸரிதது அதறகுக கட்டுபபடு வாரகள தாஙகள க்ஷததிரிய சரேஷ்டா, விதியை விலககும சகதியை இயறகையாகவே உடையவா, கலஙகாத புததியையுடையவா, இப படியிருகக, விதியை ஒருவராலும வெலலமுடியாதெனறு அநதக கையாலாகாத பதாரததததை மெசசுவது நயாயமலல மனோபலமில லாதவாகளுககு விதியெனபது பிழைபபுக்கு வழியெனறு பிருஹஸ் பதி சொலலியிருககிருர ஆகையால கையாலாகாதவாகளே விதியை அனுஸரிககவேணடும புருஷ பரயதனததை விதி வெலலாது. அதைக கொணடாடலாமா ?

பிதாவின வாரததையை நிறைவேறருமலிருநதால அதாமம நேருமெனறு பயபபடுகிறீரகள. தங்களுக்கு தரோஹம நினைதத

அந்தப் பாபிகளான கைகேயி தசரதரிடத்தில் தங்களுக்கு என்ன ஸந்தேஹமுண்டாகவில்லை? அவர்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லையா வென்றால், தர்மானுஷ்டானமென்ற வேஷத்தால் தங்களுடைய துர்க்குணங்களையும் கெட்ட நடத்தைகளையும் மறைத்துக்கொள்ளும் ஸாமர்த்யமுள்ள எவ்வளவோ ஜனங்கள் இவ்வுலகத்தி லிருக்கிறார்கள் தாங்கள் தர்மாத்மாவானதால் அவர்களிடத்தில் தங்களுக்கு ஸந்தேஹமுண்டாவதில்லை அவர்களைத் தங்களைப்போல நினைக்கிறீர்கள். தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்க அவர்கள் நன்றாக யோசித்து, அவர்கள் இப்படி நடக்கிறார்களென்று தங்களுக்கு என்ன தெரியவில்லை? வெகு காலத்திற்கு முன்பாகவே அவர்கள் இப்படிக் கலந்து யோசனை செய்யாவிட்டால், எப்பொழுதோ கொடுத்த வரங்களைக் கைகேயி இதுவரையில் மறந்து கேட்காமலிருப்பாளா? 'ராமன் எனக்கு மூத்த புத்ரன், இந்த ராஜ்யம் அவனுக்கு ந்யாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டியது ஆனால் எனக்கு உன் புத்ரனை பரதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவன் ராமனுக்கு இளையவனாகையால் அப்படிச் செய்ய ஜனங்கள் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள் ஆகையால் அதற்கு வேறு உபாயம் செய்வோம், ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதாக எல்லா ஜனங்களுக்கு முன்பாக நான் ப்ரதிக்ஞை பண்ணுகிறேன் பிறகு நீ முன் காலத்தில் நான் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்திசெய்யும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்து நான் அதற்கு இஷ்டமில்லாதவன் போல நிர்ப்பந்தத்தின்மேல் ஒப்புக்கொள்வதாகக் காட்டிக் கொண்டு ஸம்மதிக்கிறேன் அப்பொழுது ராமனைப் பல வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பி, நமது குழந்தை பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வோ'மென்று நமது பிதா கைகேயியுடன் கலந்து த்ரோஹமாகச் செய்த யோசனை யென்று தங்களுக்கு என் இன்னும் தோன்றவில்லை? மூத்த புத்ரனிருக்கையில் இளையவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வது இவ்வுலகத்தில் எவனுக்காவது இஷ்டமாகுமா? அதினும் நான் ஸம்மதிப்பேனா? பொறுத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். தாங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்

"தாங்கள் மஹா புத்திமானல்லவா? தர்மானுஷ்டான மென்ற ஒரு காரணத்தால் 'அபிஷேகம் செய்து கொள்ளமாட்டேன், வனத்திற்கே போவேன் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் மஹாபாபம் நேரு'மென்று பிசகான அபிப்ராயங்கொண்டிருக்கிறீர்கள் அந்தத் தர்மம் எனக்கு விரோதி கைகேயியின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத், தர்ம விரோதமாயும் ஸகல ஜனங்களும் நிந்திக்கும் வார்த்தைகளை

நமது பிதா சொல்லவும், ஒருவராலும தடுக்கக்கூடாத சக்தியை யுடைய தாஙகள் அவைகளை நிறைவேறறுவதாக நிசசயிபபதும எபபொழுதாவது நேருமா ? ஆகையால் தங்களுக்குச சிதத பரமை தவிர வேறில்லை. அவாகள கபடமாகத தஙகளுடைய அபிஷே கத்தை நிறுத்துவதறகாகச செயத ஏறபாட்டை உண்மையென றெண்ணி மோசம போகிறீாகளெனபதை நினைகக நினைகக, எனககுத் துககம மேலிடுகிறது தாமததை இபபடி அனுஷடிபபதில இவ் வுலகததில ஒருவாககும ஸமமதமிராது அவாகள பெயருக்கு மாதரம நமககு மாதாபிதாககளே ஒழிய வேறலல. சதருகக ளெனபதே உண்மை நமக்குக கெடுதியைத தேடுகிறவாகள், காமததிறகு அடிமைகள்; ஆகையால அவாகளுடைய கடடளையை நிறைவேறற வேண்டுமெனறு எவனாவது நினைபபானா ?

"அவாகளுக்கு இபபடிப்படட புததி தோனறினது விதியால் நேர்ந்தது, கைகேயியின குறறமல்லவெ"னறு சொனனால அநத ஸமாதானததை• ஒபபுக்கொளளமுடியுமா ? எனககும ஸரியாகத தோனறவிலலை. பயநதவாகளும வீாயமிலலாதவாகளுமே தைவத தைப பினபறறுவாாகள வீராகளும மன உறுதியுளளவாகளும அதை லக்ஷ்யம செயயமாட்டாாகள தன பலததால விதியை வெல்லக்கூடியவனிடததில அதின் ஆட்டம கொஞசமேனும பலிக் காது. அவனுக்கு ஆகவேண்டிய காாயததையும அது கெடுக்காது விதியைக் காட்டிலும புருஷ பரயதனம பலமுளளதென்பதைக காடட இனறு பரதயக்ஷமாக ஒரு உதாஹரணததைப பாருங்கள். விதியின் பலமும புருஷ பரயதனததின் பலமும இனறு நனறாக விளஙகும அவைகளுககுளள பேதததையும தாரதமயததையும எலலோரும தெளிவாய அறிவாாகள. விதியே தஙகளுடைய அபி ஷேகததைத தடுததடுதெனறு தாங்களும இனனும பல ஜனஙகளும எண்ணிககொண்டிருககிறீாகள. அநதத தைவம என பலததால இனறு ஜயிக்கபபடடு எனன பாடு படுமெனபதை எலலோரும பாாப பீர்கள. மதமபிடிததுச சஙகிலிகளை அறுததுககொண்டு மாவெட்டி யால குததுவதையும லக்ஷயஞ செயயாமல தனனிஷ்டபபடி ஓடும யானையைப போல, தடையிலலாமல செலலும தைவததை, என புததி யெனற பாசததால அடககித திருபபிககொணடுவருகிறேன் லோகபாலாகள் ஒன்று சோநதாலும, இநத மூனறு லோகங்களி லுளளவாகள் ஒனறு சோநதாலும தஙகளுடைய அபிஷேகததைத தடுககமுடியாது. அபபடியிருகக, நமது பிதா அதைத தடுககப போகிறாரோ ? தங்களுடைய அபிஷேகததைத தடுததுத, தங

களைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று ரஹஸ்யமாய் யோசனை செய்தவாகளையே இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி, அந்தக் காட்டில் பதினனகு வாஷங்கள வஸிக்கும்படி செய்கிறேன. தங்களுடைய அபிஷேகத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும், அவாகளுடைய புதர னுககு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும அவாகள் கொண்டிருக் கும ஆசையை இன்று வேரறுககிறேன. தைவத்துடன விரோ தித்துககொண்டு ஒருவன தபபினுலும தபபலாம, எனனை விரோ தித்துக்கொணடு உயிரோடிருக்க முடியுமா ?

"தாங்கள் வனத்திறகா போகவேண்டும ? போவது நிசசயமே, ஆனால இபபொழுதல்ல, இந்தக் காரணத்தாலல்ல. நமது முன னோர்களான ராஜாஷிகள வெகுகாலம் வரையில ராஜ்யத்தை ஆணடு, வயஸ் சென்ற பிறகு வானபரஸதாசரமத்தைக் கைக கொணடு, ராஜ்யத்தைப புதராகளிடத்தில ஒபபுவிதது, 'நமது குடி களை உன குழநதையைபபோல பரிபாலிககவேண்டு'மென்று கட் டளையிட்டு, வனத்திறகுப போயத தவஞசெயவது வழககம. அப படியே தாஙகளும அநேக ஆயிரவாஷங்களவரையில ராஜ்ய பாலனஞ செய்துவிட்டுப பிறகு வனத்திறகுப போவீாகள, அப பொழுது தங்களுடைய புதராகள் ராஜ்யத்தை ஆள்வாாகள.

நமது பிதா ஸ்திரமான சித்தமுள்ளவரல்ல. ராஜ்யம அடிக் கடி மாறுமென்று தங்களுக்கு ஸநதேஹமுணடாகித, தங்களுக்கு ராஜயம வேண்டாமென்றால, ஸமுத்ரத்தை அதன கரை காபபது போல நான இந்த ராஜ்யத்தைக காபபாற்றுவேன். இபபடியே ப்ரதிக்ஞைசெய்கிறேன. தவறினல் வீராகள் அடையவேண்டிய ஸ்வாக்கம் எனக்குக் கிடைக்காமல போகடடும,

ஆகையால இபபொழுது தயாராயிருக்கும பதாாத்தங்களால் அபிஷேகஞ் செயதுகொளளும விஷயத்தில தஙகள மனஸைச செலுத்த வேணடும. அதைத் தடுககும அரசாகளை நெருங்க விடாமல துரத்த நான ஒருவனே போதும இநதக கைகள வெறும அழகுககோ? என விலலும இடுபபில கட்டியிருககும கத்தி யும என அமபறையில நிறைநதிருக்கும பாணங்களும வெறும் அலங்காரத்திறகோ? விளையாட்டுவோ? அல்லது பெருமைக்கோ ? இநத நானகும் நமது சத்ருககளை வேரறுக்க ஸாதனஙகளலலவா ? எனக்குச சத்ருவென்று ஒருவன் ஏற்படடால அவன உயிரோடிருக் கப பொறுககமாட்டேன அவன வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்த் ரனுயிருநதாலும ஸரி, மின்னலைபபோல ப்ரகாசிக்கும என கத்தியால்

அவனுடைய பராணனை வாஙகிவிடுவேன. பாருங்கள, இனறைக்கு என கையால வெடடபபட்ட யானைகள குதிரைகள மனிதாகளுடைய கைகாலகள தலைகள, பூமியில விழுந்து, அடர்நத காட்டைபபோல ஸஞசரிககமுடியாமல அதைச செயதுவிடும. என கததியால வெட்டிததள்ளபபட்ட யானைகள, கொழுநதுவிட்டெரியும மலைகளைப போலவும, மின்னலகளுடன கூடின மேகஙகளைபபோலவும, பூமியில விழும. நான கையில விலலையெடுதது யுததஞசெயய நினறால இநத லோகததிலுளள புருஷாகளுககுள எவனாவது தனனைச சூரனென றும ஆண்பிளளையெனறும சொலலிககொளளத துணிவானா? எல்லோரும ஸ்தரீகளைபபோல ஓடி ஒளிநதுகொளவாாகளல்லவா? ஒரு ஸமயததில ஒரே யுததவீரனைப பல பாணஙகளால் அடிப்பேன; ஒரு ஸமயததில ஒரே பாணததால் அலபவீாயமுளள பல சதருக்களை அடிபபேன. இபபடி யானைகளையும குதிரைகளையும வீராகளையும மாமஸ்தானங்களில பாணஙகளால் துளைபபேன. 'நீ ஒருவனாயப் பலரை எபபடி ஜயிபபாயெ'னறு தங்களுககு ஸநதேஹம வேணடாம. நான உபதேசமபெறற அஸத்ரங்களின மஹிமை இன்று வெளிப் படும. நமது பிதாவின அதிகாரத்தை அவரிடததிலிருநது பிடுங்கித் தங்களுககுக கொடுக்கபபோகிறேன. என இரணடு கைகளும சந தனம் பூசிககொளளவும ஆபரணங்களைத தரிக்கவும தானஙகளைக் கொடுககவும மிதராகளைக காபபாறறவும இதுவரையில உபயோகப் படடன. அவை இனறைக்குத தஙகளுடைய அபிஷேகத்திறகுத தடை செயகிறவாகளை அழிபபதில உபயோகபபடும. ஆகையால் தங்களுடைய விரோதியான எவனுடைய உயிரையும கீாததியையும் மிதராக்களையும நாசஞ செயயவேண்டும? நான தஙகளுடைய ஊழி யன். தஙகளுடைய உததிரவை எதிாபாாததுககொணடிருககிறேன். இந்தப பூமணடலம தஙகளுடைய ஆளுகைககுள வருவதறகு நான் என்ன செயய வேண்டு''மெனறா.

ரகுகுலதிலகன் "குழநதாய! நமது பெறறோாகள பிழைத்திருக் கும வரையில அவாகளுடைய கட்டளைபபடி நடககவேணடும, அவர் கள இறநதபிறகு ஒவவொரு வாஷததிலும் அதே திதியில பல ஜனங களுககு அன்னம போடவேணடும; கயா க்ஷேதரததில அவாகளை உத்தேசிததுப பிணடம போடவேண்டும இமமூனறு காாயஙகளையும் செய்வதால ஒருவனுககுப புதரனெனறு பெயா கிடைககிறது. ஸ்மிருதிகள இதையே உபதேசிககினறன. ஆகையால நமது பிதா வின் வாாததையை மீறமாட்டேன. எபபடியாவலும அதை நிறை வேறறப்போகிறேன. லோகத்தில ஸாதுககள அனுஷடிக்கும மாாக்

கம இதே''யெனறு தான முனபு விஸதாரமாக உபதேசிதத தர்
மததை இபபொழுது சுருககமாகச சொலலி, லக்ஷமணனுடைய
கண்ணீரைத துடைதது, அடிககடி ஸமாதானஞ செயதார

ஸர்ககம 24.

கௌஸல்யை ஸம்மதிததது.

'ராமன தாமததிலிருநது விலகமாட்டான அவனுடைய பிதா
வின வாாததைபபடி நடபபானெனபதில ஸநதேஹமிலலையெ'னறு
கௌஸலயை நிசசயமாகத தெரிநதுகொணடு, அநத ஸமயததில
கணணீாவிடுவது அபசகுனமெனறெண்ணி அடககிககொணடு "என
ககும தசரதருககும அருமைக குழநதையாயப பிறநத நீ இதுவரை
யில துககததையே அறியாதவன, காட்டிறகுப போய, அங்கே உதிா
நது கிடககும நெலலுகளை ஒவவொனறாயப பொறுக்கித தினறு எப
படிப பிழைபபாய? உன வேலைககாராகளும பரிசாரகாகளும நோததி
யான அனனததைப புஜிதது ஸுகமாயிருககிறாாகளே. அவாகளுக்கு
பரபுவான நீ, காட்டில பழஙகளையும கிழஙகுகளையும வோகளையும
தினறு எபபடிப பிழைபபாய? 'ராமன தசரதருககு மூததபுதரன,
அவனிடததில அவருககு எலலையறற பரீதி. உததம குணங்கள
யாவும பொருநதினவன. அபபடியும அவனை அவா ராஜயததிலிருநது
துரததிவிட்டா'ரெனறு ஒருவன கேட்டால அதை அவன நம்பு
வானா? அபபடிநமபினாலும, ராமனுககே ஆபதது நேருமபொழுது,நமது
கதி எனனமோ வெனறு திகிலடையமாட்டானா? எலலா பராணிகளுக
கும ஆனநதததை உணடுபணணும நீயே காட்டிறகுப போகுமபடி
நோநததை யோசிததால, எலலோாககும ஸுக துககஙகளைக் கொடுக்
கும சகதி தைவமே, அதை விட மேலானது ஒனறுமிலலையெனறு
தோனறுகிறது உனனை விட்டுப பிரிவதாலுண்டாகும சோகமென்ற
நெருபபு, சிசிரருதுவில வனததிலிருககும புல பூணடுகளை காட்டுதீ
எரிப்பதுபோல, எனனை எரிககிறது அதறகு என தேஹமே
இருபபிடம உனனைப பாாககாமலிருபபதெனற காறறால அது
வளாகிறது. உனனை நினைதது பரலாபிபபதால உணடாகும துககமே
அதைப போஷிககும ஸமிததுகள. ஆறாகப பெருகும கணணீரே
அதில ஹோமஞ செயயபபடும ஆஹுதிகள. உனனைபபறறின
கவலையாலுணடாகும உஷணமே அதிலிருநது கிளமபும புகை.

இவைகளைச சோததுவைககும புருஷ பரயதனமே என் பெருமூசசு கள, அதை அணைககும ஜலததைப போனறவனே நீ அநத ஜலமில் லாமல இநதப் பாழும நெருபபு வர வர வளாநது எனனை நாசஞ செயயபபோகிறது, தன கனறைப பசு பினதொடாவது ஆச சாயமா? நீ எஙகே போகிருயோ அஙகே நானும வருவே" னெனருள.

ராமன "அமமா! தாஙகள் ஒனறை யோசிககவேண்டும. நானும காட்டிறகுப போயத், தாங்களும என்னுடன வநது, கைகேயி யால வஞசிக்கபபட்ட என் பிதாவைக கைவிட்டால அவா பிழைகக மாட்டாரென்பது நிசசயம. ஸாதாரணமான ஸதரீகளுககே பாத்தா வைக் கைவிடுவது வெகு கரூரமான செயகை, தாஙகளோ அதை மனதால நினைபபதும பிசகு. என பிதாவான சகரவாததி உயிரோ டிருககும வரையில தாஙகள அவருக்குச சுசரூஷை செயயவேண் டியது. இதே நமது முனனோாகளின நிதயமான தாம"மெனருா.

கௌஸல்யை மஹா தாமசிநதையுளளவள், ஆகையால ராம னுடைய வாாததைககுக் கடடுபபடடு அபபடியே செய்வதாய் ஒப்புக் கொண்டாள. பிறகு அவா அவளுடைய மனதில குடிகொண்ட துக்கததை நீககிப, புததியை ஸ்தரபபடுததுவதறகாகத் "தாஙகளும் நானும மஹாராஜாவின ஆக்ஞைககுக கீழ்பபடியவேண்டிய தல்லவா? அவா நம்மை ஆளும் அரசன், நமமைப போஷிக்கும ப்ரபு, நமக்குத் தர்மததை உபதேசிக்கும குரு; குணஙகளால் எலலோரையும காட்டி லும மேலானவா, எலலோாககும் அதிபதி பதினைகு வாஷங்களை ஒரு க்ஷணததைப்போல் காடடில விளையாட்டாகக் கழித்துவிட்டு, மறுபடியும தஙகளுடைய பாதஙகளில பணிவிடை செயவே" னெனருா.

கௌஸல்யை ராமனைக காட்டிறகு அனுப்புவதற்கும தான் அயோத்யையிலிருப்பதறகும ஸமமதிததாள. ஆனல அவரிடத் தில தான் வைததிருககும பரீதியையும, தன சக்களததிகளின துஷ்ட ஸவபாவததையும நினைதது நினைததுக கண்ணீா பெருக, "ராம! இநதத துஷ்ட ஸதரீகளின நடுவில நான இருக்கவே மாட்டேன. காடடிலிருககும மிருகஙகளைபபோல உனனுடன் ஆனநதமாகக காலஙகழிபபேன. எனனல உனக்குக கொஞசங் கூடக கஷடம நேராது. உன பிதாவின உததிரவுபபடி காடடிறகுப் போகவேணடுமெனறு உனககிஷடமிருநதால எனனையும கூட்டிக் கொணடுபோ"வெனருள.

பிறாக்கு ஏதாவது துககம நோநதால ராமனுடைய மனதும் துக்கத்தால மிகவும தபிககும் ஆனால பிதாவின கடடளையை நிறைவேறறுவதெனற தாமததிறகு எஙகே குறைவு வருமோ வென்று பயநது, கௌஸலையையின துககததைப பாாததுத தானும துக்கபபடாமல, மனோதைாயததால தன துயரத்தை அடககிக் கொண்டாா. அப்பொழுது தன தாய தான வனததிறகுப போக ஸமமதித்தவுடன், அவளுடைய துககததைச சறறு ஆறறுவதறகாக தன துககத்தை வெளியிடடு அழுதுகொணடு "ஸதரீகள பிழைத திருக்கும வரையில பாததாவே அவாகளுககுத தெய்வம, பாததாவே பரபு. இப்பொழுது தங்களுககும எனககும மஹாராஜாவே ப்ரபு: பூமண்டலாதிபதியான அவா நமமை ரக்ஷிககும்பொழுது நாம அநாதைகளலல மேலும், சககளததிகள தஙகளுககுக கொஞச மாவது கெடுதி செயய நயாயமிலலை எனககுப் பதிலாக இநத ராஜ்யததை ஆளபபோகிற பரதன தாமாதமா, தாமததை அனுஷ்டிபபதிலேயே பரியமுளளவன, எலலோரிடததிலும பரியமாகப் பேசுகிறவன. அபபடியிருககத, தஙகளிடததில விசேஷ பகதியுடன சுசரூஷை செயவான. நான காடடிறகுப போனபிறகு மஹாராஜா என்னை விடடுப பிரிநத துககததால கொஞசங்கூட வருததமடையாமல தாஙகள வெகுஜாகரதையுடன பாாததுக் கொள்ளவேண்டும. அவரோ வயஸ் முதிாநதவா, இநதக் கொடிய சோகததால அவா இறககாமல எபபொழுதும வெகு ஜாக்ரதையாயத தாஙகள நடநதுகொள்ளவேணடும. ஸதரீகள் வரதஙகளையும் உபவாஸஙகளையும அனுஷ்டிதது மஹா புணயஙகளை ஸமபாதிததாலும, கணவனுககுச சுசரூஷை செயயாவிடடால பாபிகளின கதியை அடைவாாகள. தேவபூஜைகளைச் செயயாவிடடாலும் பெரியோாகளை நமஸ்கரிககாமற போனாலும வரதஙகளை அனுஷ்டிககா மலிருநதாலும் பாததாவிறகுச சுசரூஷையைச செயதுவநதால அவாகளுககு உததம லோகஙகள் கிடைககும. ஸ்தரீகள தங் களுடைய கணவனகளுககுச சுசரூஷை செயவதே மேலான தாம மென்று சுருதிகளும ஸமிருதிகளும உபதேசிபபதறகு இதே காரணம, முனனோாகளின ஆசாரமும இதே.

"புததியைச செலுதத வேறு விஷயமிலலாமல தாஙகள் சுமமா யிருநதால துககம் மேலிடும. ஆகையால ப்ராஹமணசரேஷ்டர்களை முனனிடடு நான க்ஷேமமாயப போயவருவதறகாக சாநதி ஹோமம புஷ்டி ஹோமம இனனும மறற மஙகளகாாயஙகளைச செய்வியுஙகள. சநதனம தாமபூலம புஷபம முதலியவைகளால

தேவதைகளையும ப்ராஹ்மணர்களையும ஆராதியுங்கள். ஸ்நாநம் ஜபம் உபவாஸம முதலிய நியமஙகளை அனுஷ்டிததுககொண்டு, மது மாம்ஸஙகளை விலககிச, சுததமான அனனததைப புஜித்துத, தங்களுடைய நாதனுக்குப் பணிவிடைசெயவதில கவனத்தைச செலுததுஙகள். நான திருமபிவருஙகாலத்தை எதிாபாாததுக் கொண்டிருங்கள். இபபடிச செயதால தாமாதமாககளில சரேஷட ரான என பிதா பிழைததிருபபதையும நான இங்கே திரும்பி வருவதையும பாாககும் பாககியததைச செய்வீாக"ளெனருா.

புத்ரனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமேயென்ற துககததால் கண்ணீா பெருகக் கௌஸல்யை "காட்டிறகுப போகவேண்டுமெனற புததி உனககு உறுதியாக உண்டாயிருககிறது. எனறால் அதை மாறறமுடியவிலலை. காலபலததை யாரால ஜயிக்க முடியும்? குழநதாய! சாவதானமாய்ப போயவா உனககு எப்பொழுதும க்ஷேமமுண்டாகட்டும, ஜயமுண்டாகட்டும. நீ திருமபிவநதாலன்றி என சோகம தீராது. உன் பிதாவின வாாததையை நிறைவேற்றி, உன் இஷ்டத்தையும பூாததிசெய்து, மஹா கீாததியடைநது நீ திருமபி வநதபிறகே நிகரறற ஸுகததை அனுபவிபபேன. என் வாாததையையும தளளிவிட்டுக காட்டிறகுப போகவேண்டுமென்று ஒரே பிடிவாதமாயிருககுமபடி உனனைத தூண்டிவிடும விதியின பலததை யாரால அறியமுடியும? மஹாபராகரமசாலியே! க்ஷேமமாகப போயவா. சீககிரததில திருமபிவநது, மதுரமான வாாததைகளால என மனதை ஸந்தோஷபபடுததது. ஒரு நிமிஷஙகூட உனனைவிட்டுப் பிரிய என் மனது ஸஹிககவிலலையே. நீ காட்டிலிருந்து மானதோல் மரவுரி ஜடைகளுடன திருமபிவரும காலம் இநத க்ஷணமாகவே இருககக்கூடாதா"வெனறு துககிததாள். பிறகு ராமன காட்டிறகுப போகத தீாமானிததிருககிறானெனறு தெரிநதுகொணடு, மிகுநத பரீதியுடன அவருடைய க்ஷேமததை உததேசிததுச செயயவேண்டிய மஙகளகாாயஙகளைச செயய ஆரமபிததாள

ஸர்க்கம 25.

கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வாதம் செய்தது.

தன துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, தான் அதுவரையில் அழுதுகொண்டிருந்ததாலுண்டான அசுததததைப போக்க ஆசமனஞ செயது சுததமாயக் கௌஸலயை 'ரகுகுலதிலக! காட்டிறகுப் போகாமல் உன்னைத தடுககமுடியவிலலையே, ஆகையால போயவா. பதினைகு வர்ஷங்களுக்குப பிறகு திரும்பிவந்து முனனோர்களின் ஆசாரபபடி ராஜயாபிஷேகஞ செய்துகொள. எந்தத் தர்மத்தை நீ பரீதியுடன பூரணமாக அனுஷ்டிககிறாயோ அந்தத தர்மமே உன்னைக் காப்பாற்றட்டுமே. (பராஹ்மணா முதலிய மூனறு வாணத்தாககே ஆசீாவாதஞ செயயும்பொழுது வேதமந்தரங்களைச சொல்வதுபோல், நானகாவது வாண ததாரை ஆசீர்வதிக்கும்பொழுது அவைகளுக்குப் பதிலாக இந்த சலோகத்தையே சொலவது ஸம்ப்ரதாயம.) நாறசநதிகளிலும தேவாலயங்களிலும நீ நமஸ்கரிக்கும தேவதைகளும மஹாரஷிகளும காட்டில உன்னை ரக்ஷிககட்டும. விசவாமிதர மஹாரஷியால உனக்கு உபதேசிககப்பட்ட அஸ்தரங்கள யாவும் உததமகுணங்களுள்ள உன்னை எபபொழுதும் காபபாற்றட்டும். நீ பெற்றோாகளுககுச செய்யும சுசரூஷையும நீ பேசும் ஸதயமும் உன்னைக காபபாறறட்டும், உனக்குத தீாக்காயுஸைக் கொடுககட்டும். ஸமிததுகள் தாபபங்கள் பவிதரஙகள அக்னிகுண்டங்கள் தேவபூஜாஸ்தானங்கள் குனறுகள், மரஙகள் செடிகள், குட்டையான மரங்கள், மடுக்கள, பக்ஷிகள் ஸாபபஙகள் ஸிமஹங்கள் உன்னைக காபபாற்றட்டும். ஸாதயாகள விசவேதேவாகள் மருததுகள மஹாரஷிகள், தாதா விதாதா பூஷா பகன அாயமா முதலிய பனிரெண்டு ஆதித்யாகள், இநத்ரன யமன வருணன குபேரன முதலிய லோகபாலாகள், பக்ஷங்கள் மாஸஙகள் ருதுககள வாஷஙகள பகல ராதரி முஹூாத்தஙகள் முதலியவைகளின அதிஷ்டான தேவதைகளும உனக்கு எபபொழுதும மஙகளஙகளைச செய்யட்டும். தயானமும போகமும வேதசாஸ்தரஙகளில சொல்லபபடும தாமமும உன்னை நானகுபுறஙகளிலும காபபாறறட்டும். ஸனதகுமாரரும ஸோமனும பிருஹஸ்பதியும ஸபதாஷிகளும நாரதரும் உன்னை எபபொழுதும காபபாறறட்டும மஹாபரஸிததியுள்ள திகபாலாகளும நான செயயும் ஸ்தோதரத்தால ஸநதோஷிதது உன்னைக் காபபாறறட்டும.

கடறகரையிலிருக்கும மலைகளும ஸமுதரமும, குபேரனும வருண னும், ஸ்வாககமும் ஆகாசமும, பூமியும நதிகளும நக்ஷதரங்களும கர ஹங்களும கரஹதேவதைகளும ராதரி பகலகளுககு அபிமானி தேவ தைகளும இரணடு ஸநத்யாதேவதைகளும உனனைப காபபாறறட டும. ருதுககள் மாஸஙகள வாஷஙகள கலைகள் காஷடைகளின அதிஷ்டானதேவதைகள உனக்கு க்ஷேமததைக கொடுககட்டும. காட்டில நீ தபஸ்வியாக வஸிககும்பொழுது ஆதிதயாகளும ஸாதயா களும் உனக்கு ஸுகத்தைக கொடுககட்டும. ராக்ஷஸாகளாலும பிசாசங்களாலும க்ரூர நடத்தையுள்ளவாகளாலும மாமஸததைப புஜிக்கும் ஜநதுக்களாலும உனக்குப பயமுணடாகவேணடாம வானரங்கள தேள்கள காடடு ாககள கொசுககள ஊரும ஜநதுககள புழுக்கள் காட்டில் உனக்குக் கெடுதிசெயயாமலிருககட்டும. பெரிய யானைகள ஸிமஹங்கள புலிகள் கரடிகள் பனறிகள எருமைகள் பயங கரமான காட்டுமாடுகள உனககுத தீங்குசெயய வேணடாம. நரமாம ஸததைத தினனும மறற பராணிகளும நான செயயும பூஜையால் திருபதியடைநது உனககுக் கெடுதிசெயயாமலிருககட்டும நீ போகும வழிகளில உனக்கு க்ஷேமமுணடாகட்டும உன் பராக்ர மம வீணுகாமல நீ உதஜேசிதத பரயோஜனததை அடைவாய். நீ விருமபும ஸகல பொருளகளும உனககு வனததில கிடைக்கட்டும. பூமியிலும ஆகாசததிலும உனககு விரோதிகளாயிருககும் தேவதை களும உனககு க்ஷேமததை உணடாக்கட்டும பிருஹஸபதி ஸோமன ஸூாயன குபேரன யமன அகனி வாயு ஹோமபபுகை, ரிஷிகளிடததிலிருநது நீ அபயஸிதத மநதரஙகள இவையெலலாம வனததில நீ ஸநானஞ செயயுஙகாலததில உனனைக காபபாறறட்டும. ஸகல லோகததிறகும பரபுவான பரஹமாவும ஸகல பராணிகளையும போஷிககும நாராயணனும, மறற ரிஷிகளும வனததில உன்னை ரக்ஷிககட்டு"மெனறு மாலைகளாலும கநதஙகளாலும அவாகளுககுத தகுநத ஸதோதரஙகளாலும தேவதைகளைப பூஜிததாள

பிறகு மஹாதமாவான ஒரு பராஹமணனல அக்னியை மூட்டி, ஹோமததிறகாக நெய் ஸமிததுகள வெளளைககடுகு வெளளைமாலை கள முதலியவைகளை ஸமபாதிதது, ராமனுககு க்ஷேமமுண்டாவதற காக அதில விதிபபடி ஹோமஞ செயதாள உபாதயாயரும ராம னுககு ஸகல உபதரவஙகளும நீஙகி ஆரோகய முணடாகவேணடு மெனறு ஹோமஞ்செயது, மிகுநத ஹவிஸால ஹோமகுணடததிறகு வெளியில லோகபாலா முதலியவாகளுககுப பலிவைததாா. பராஹம ணாகளுககுத தேன நெய தயிா அக்ஷதை முதலியவைகளைக

கொடுத்து, ராமனுக்கு வனத்தில் க்ஷேமமுண்டாகும்படி ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்வித்தாள். பிறகு உபாத்யாயருக்கு வேண்டியவரையில் தக்ஷிணையைக் கொடுத்துக் கௌஸல்யை "குழந்தாய்! தேவேந்த்ரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்று ஸகல தேவதைகளாலும் வணங்கப் பட்டபொழுது, அவனுக்கு உண்டான க்ஷேமம் உமக்கும் உண்டா கட்டும். கருடன் அம்ருதத்தைக் கொண்டுவரப் புறப்பட்டபொழுது அவருடைய தாயான வினதை அவருக்கு எந்த க்ஷேமத்தை ப்ரார்த் தித்தாளோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அம்ருதத்திற்காக ஸமுத்ரத்தைக் கடையும்பொழுது தைத்யர்களை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு இந்த்ரனுக்கு அதிதி எந்த க்ஷேமத்தை அனுக்ரஹித் தாளோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அளவற்ற தேஜஸுள்ள மஹாவிஷ்ணு லோகங்களை மூன்றடியால் அளக்கப்போகையில் அவ ருக்கு நேர்ந்த க்ஷேமம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். ருதுக்களும் ஸமுத் ரங்களும் உனக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யட்டு"மென்று அவரு டைய தலையில் அக்ஷதைகளைப் போட்டு, நேர்த்தியான கந்தத்தை அவருடைய தேஹத்தில் பூசி, ப்ரஸித்தமான வீர்யத்துடன் கூடின விசல்யகரணியென்ற மூலிகையைக் குளிகையாகச்செய்து, ரக்ஷையாகக் கையிற் கட்டி அதற்குத் தகுந்த மந்த்ரங்களை ஜபித்தாள்.

மனதில் மிகுந்த துக்கமிருந்தாலும் ஸந்தோஷித்தவளைப்போல் காட்டிக்கொண்டு ராமனைத் தன் ஸமீபத்தில் அழைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆலிங்கனஞ்செய்து தழதழத்த வார்த்தைகளால் "நீ உத்தேசித்த கார்யத்தை நிறைவேற்ற ஸௌக்யமாகப் போய்வா. உன் எண்ணங் கள் யாவையும் பூர்த்தி செய்து நோயில்லாமல் மறுபடியும் அயோத் யைக்கு வந்து நமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்த க்ஷத்ரிய தாமத்தைக் கைக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பதைப் பார்ப்பேன். காட்டில் என் மக னுக்கு என்ன நேருமோ வென்ற கவலை தீர்ந்து, உன்னை மறுபடியும் பார்த்த ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, பூர்ண சந்த்ரன் உதிப்பது போன்ற உன்னை மறுபடியும் காண்பேன். பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றிக் காட்டிலிருந்து வந்து, ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து அதிகாரஞ் செய்வதைப் பார்ப்பேன். வனவாஸஞ் செய்து திரும்பி வந்து உன் பதவிக்குத் தகுந்த அலங்காரங்களுடன் எனக்கும் ஸீதைக்கும் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய். என்னால் பூஜிக் கப்பட்ட தேவதைகளும் சிவன் முதலியவர்களும், மஹர்ஷிகளும் பூதங்களும் அஸுரர்களும், உரகர்களும் திக்குகளும் நீ வனத்திற்குப் போகும்பொழுது உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கட்டு"

மெனறு கணகளில நீர்தீளுமப விதி பரகாரம ஆசீாவாதனுசெய்து முடிதது, ராமனுககு ரக்ஷையாக அவரை பரதக்ஷணனுசெயது, மிகுநத பரீதியுடன அடிககடி ஆலிஙகனஞ செயதுகொணடாள.

ராமன ஸ்வபாவததிலேயே மஹாதேஜஸ்வீ கௌஸலயையின ஆசீாவாததாலும ரக்ஷயினுலும் அவருடைய தேஜஸ விருததியா யிறறு. பிறகு எநத ஆபததிலும தாமம தவறுமல நடநது கொணட தனுல மஹாகீாததியை யடைநத ராமன, தன தாயின பாதஙகளில அடிககடி நமஸகரிதது, ஸீதைககு அநத ஸமாசாரததைத தெரி விககத தன அநதப புரததை நோககி வநதாா.

ஸர்க்கம 26.

ஸீதா ராம ஸம்வாதம்.

இபபடிக கௌஸலயையால மங்களாசீாவாதனு செய்யபபட்டு ராமன அவளுககு நமஸ்காரனு செயது, தாம மாாககததை அனு ஸரிதது வனததிறகுப போகப் புறப்பட்டாா. அவா ராஜவீதியின வழியாக மஹாகாநதியுடன வருமபொழுது அஙகிருநத ஜனஙகளின் மனததைத தன உததம குணஙகளால கவாநதாா. அபபொழுது ஸீதையும ராமாபிஷேகததிறகாகச செயய வேணடிய வரதஙகளை யும உபவாஸஙகளையும அனுஷ்டிததுககொணடு, பட்டாபிஷேகத திறகு நோநத இடையூறுகளை அறியாமலிருநதாள ராமனுககு யௌவராஜயாபிஷேகம நடககபபோகிறதெனறே அவளுக்கு நிச சயம. தேவபூஜையை முடிதது ஸநதோஷமான மனஸுடன, ராஜ யாபிஷேகமானவாகளுடைய பாதஙகளில அவாகளுடைய பட்ட மஹிஷிகள. கநத புஷ்பஙகளால அாசசனைசெயயவேண்டுமென்ற ராஜ தாமததை அறிநதவளாகையால, வெணகுடை சாமரம பதாா ஸனம மஙகளவாதயஙகள யானைகள குதிரைகள ரதஙகள காலாட் கள் பரிவாரங்களுடன ராமன வருவதை எதிாபாாததுககொண டிருநதாள், அபபடி யிருககையில ராமன தன அநதபபுரததில பரவேசிததாா.

அங்கே தன பரிவாரங்கள் அபிஷேகததிறகாகச் செய்யும் விசேஷமான அலஙகாரஙகளையும் அவாகள கொண்டிருககும ஆனந த்தையும் பாாதது, வெட்கததால் சறறுத தலைகுனிநதாா. தன

கணவன் துக்கத்தால் வாடின முகத்துடன், கவலையால் இந்திரிய
ஸ்வாதீனமின்றி வருவதைக் கண்டு, ஸீதை ஆஸனத்திலிருந்து திடீ
ரென்று எழுந்து, 'நமது பர்த்தா எப்பொழுதும்போலில்லாமல் ஸந்
தோஷமற்றுத் தலை குனிந்து ஏன் வருகிறார்' என்று யோசித்து
நடுங்கினாள். ராமனுக்கு அதுவரையில் வருத்தமென்பதே கிடை
யாது. தான் சொல்லப்போகும் வார்த்தையால் ஸீதைக்கு நேரும்
துக்கத்தை நினைக்க அவருக்கு அடங்காத துயரமுண்டாயிற்று. தன்
மனோதைர்யத்தை இழந்து, 'ஒரு நாளும் துக்கத்தை அறியாத
ஸீதை, நான் காட்டிற்குப் போய்விட்டால் என்ன கஷ்டப்படுவா
ளோ; எப்படிக் காலங் கழிப்பாளோ' வென்று ஏக்கம் மேலிட்டது.
முகத்தில் காந்தி குறைந்து 'கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை இழந்
தேன் நானும் காட்டிற்குப் போகும்படி ஆயிற்' றென்று இவளுக்கு
எப்படி சொல்வே னென்ற சோகத்தால் உடம்பு வியர்த்தது தன்
மனதிலுள்ள க்லேசத்தை அவர் அடக்கமுடியாததைக் கண்டு
ஸீதை,

"ப்ராணநாதா! மிகுந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கவேண்டிய
காலத்தில் தாங்கள் இப்படித் துக்கப்படுவதேன்? ப்ராஹ்மணச்ரே
ஷ்டர்கள் ப்ருஹஸ்பதியைத் தேவதையாயுடைய புஷ்ய நக்ஷத்ரத்
துடன் இன்றைக்குச் சந்திரன் கூடியிருக்கிறானென்றும், அதில் ஏதா
வது கார்யத்தை ஆரம்பித்தவர்களுக்கு மங்களமுண்டாகுமென்றும்,
தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த முஹூர்த்தமென்
றும், சொல்லியிருக்கிறார்களல்லவா? அப்படியிருக்கத் தாங்கள் ஸந்
தோஷிக்காமல் வருத்தப்படக் காரணமென்ன? நுரையைப் போல
வெண்மையாய் நூறு தங்கக் கம்பிகளுள்ள குடையால் மறைக்கப்
படுத, தங்களுடைய முகமண்டலம் ப்ரகாசிக்கக் காணேனே. தாம
ரை மலர்களைப்போன்ற கண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்களு
டைய முகத்திற்கு இருபுறத்திலும் சந்திரனையும் ஹம்ஸபக்ஷியையும்
போல ப்ரகாசிக்கும் சாமரங்கள் போடுவதைக் காணேனே. வந்தி
ஸூத மாகத வைதாளிகர்கள் மங்களவாக்யங்களால் தங்களுடைய கீர்
த்தியை இனிமையாகக் கொண்டாடும் சப்தம் மதுரமாய்க் காதில் விழ
வில்லையே. பட்டாபிஷேகம் பெற்ற தங்களுடைய சிரஸில், தேனும்
தயிரும் கலந்த புண்ய ஜலத்தால், வேதங்களைக் கரைகண்ட ப்ராஹ்
மணர்கள் மந்த்ரங்களுடன் அபிஷேகஞ் செய்த அடையாளத்தைக்
காணவில்லையே. நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும், நகரத்து ஜனங்களும்,
வீதித் தலைவர்களும், ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும், மந்திரிகளும் அழ
காக அலங்கரித்துக் கொண்டு, தங்களைப் பின்தொடரக் காணவில

லையே? நான்கு உத்தம அச்வங்கள் பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்யரதம், தங்களுக்கு முன்பு ஏன் போகவில்லை? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தின பட்டத்து யானை, கறுத்த நீருண்ட மேகம் தங்கின மலை நடந்து வருவதைப்போல் தங்களுக்குமுன் ஏன் போகவில்லை? வீரர்களுக்கு முன்னால் கொண்டுபோகப்பட வேண்டிய நவரத்னங்களிழைத்த பத்ராஸனம் தங்களுக்கு முன்னால் ஏன் கொண்டுபோகப்படவில்லை? அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் ஸித்தமாக விருக்கின்றனவல்லவா? தங்களுடைய முககாந்தி இப்பொழுது ஏன் குறைந்திருக்கிறது? ஸந்தோஷக் குறி கொஞ்சமாவது காணப்படவில்லையே" என்று இப்படிப் பலவிதமாய் ப்ரலாபித்தாள்.

அதைக் கேட்டு ராமன் "ஸீதே! மஹா பூஜ்யரான என் பிதா, என்னைக் காட்டிற் கனுப்பியிருக்கிறா"ரென்று சொன்னார். ஆனால் ஐயோ! இந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தை சொல்லிவிட்டோமே, ஸீதைக்கு என்ன ஆபத்து நேருமோவென்று பயந்து, அவளைத் தைர்யப் படுத்த விரும்பி, "ஸீதே! ஸகல தர்மங்களு மறிந்த மஹாஞானியான ஜனகமஹாராஜாவின் புத்ரியே! ராஜ தர்மங்களையும் வர்ணாச்ரம தர்மங்களையும் ஸந்தேஹ விபரீதமில்லாமல் பூர்ணமாக அறிந்தவளே! உத்தமமான தர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பதில் நிகரற்றவளே! இது நேர்ந்த விதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள். எனக்கு இன்று அபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று என் பிதா ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். அப்பொழுது என் தாயான கைகேயீ, முன்னொரு காலத்தில் தனக்கு அவரால் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு வரங்களை அவருக்கு ஞாபகஞ் செய்து, அவைகளை இப்பொழுது கொடுக்கும்படி வேண்டினாள். அவர் அப்படியே ப்ரதிக்ஞை செய்தார். நான் காட்டில் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வஸிக்க வேண்டுமென்றும், பரதனை யுவராஜாவாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். என் பிதாவோ ஸத்யந் தவறாதவர், தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டவர். அப்படியே செய்ய ஒப்புக்கொண்டார் பிதாவின் வார்த்தையைப் பரிபாலனஞ் செய்வது எனக்கு முக்ய தர்மம். பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வஸிக்கப் போகிறேன். ஆகையால் உன்னைப் பார்த்து உன்னிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு போக வந்தேன்.

லோகத்தில் மிகுந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்து உயர்ந்த பதவியிலிருப்பவர்கள், தங்களுக்கெதிரில் வேறொருவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்வதைக் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டார்கள். உன்னைப் பரதன் நமஸ்

காரணுசெய்ய வருமபொழுது என குணங்களை நீ அதிகமாகப புகழக் கூடாது லக்ஷமணன சத்ருக்னர்களுடைய மனைவிகளுக்கு எவவித ஸௌகயஙகளும மாயாதைகளும நடக்கின்றனவோ அவைகளை விட அதிகமாக உனககு நடககவேண்டுமென்று நீ எதிரபாாககக கூடாது. மற்றப பந்துககளைப்போல அவனிடததில நீயும எப் பொழுதும பரியமாயும அனுகூலமாயும நடககவேண்டும மஹா ராஜா அவனை இளவரசனுககச செயதிருககிறுா அவனே நமக்கு அரசன, ஆகையால அவனுககு பரியமுணடாகுமபடி நாம நடகக வேணடும.

என் பிதா செயத பரதிக்ஞையை நிறைவேறற நான பதினுணகு வாஷஙகள கோரமான வனததில வஸிககப போகிறேன. உறுதி யான மனதுளளவனே! இதுவரையிலும நீ வைதத பரீதி மாரும லிருககவேணடும நான மஹாரஷிகள நிறைநத வனததிறகுப் போன பிறகு நீ வரதஙகளையும உபவாஸஙகளையும் அனுஷ்டிததுக் கொணடு புண்யமாகக காலததைக கழிககவேணடும. விடியற்காலை யில எழுநது தேவதைகளுககு விதிபபடி பூஜைசெயது, என் பிதா வும நமககு அரசனுமான மஹாராஜாவை நமஸ்கரிககவேண்டும. என தாய கௌஸலயையோ வயது சென்றவள், என்னை விட்டுப் பிரிநத துககததால தபிபபாள். நீ உததமமான தாமத்தை அனுஷ் டிக்க விருமபினுல அவளுககு விசேஷ மாயாதை செயயவேண்டும். என மறறத தாயகளிடததில பரீதியையும ஸ்நேஹபாவத்தையும் காட்டி நடகக வேண்டும அவாகளுககு யாதொரு குறைவும நேரா மல் பாாததுககொளளவேண்டும எனனிடத்தில அவாகள் எப் பொழுதும இவவிதமாகவே நடநதுகொணடிருககிறுாகள. ஆகை யாலு என் மனதில அவாகளுககும் என தாயான கௌஸலயைக் கும யாதொரு பேதமுமிலலை. பரதனை உன தமயனைப்போலும, சத்ருக்னனை உன புதரனைபபோலும எண்ணு என்னுயிரைக் காட்டிலும அவாகள எனககு அருமையானவாகள.

பரதனுக்கு இஷ்டமிலலாத விஷயததை நீ ஒரு பொழுதும செய்யககூடாது அவன உஙகளுடைய அரசன, பிறாக்குக் கீழ்ப் படாதவன. இநதத தேசததிறகு அதிபதி, இநதக குலததிறகும தலை வன. சோமபலிலலாமல அரசாகளுடைய இஷ்டபபடி நாம நடநது கொண்டால அவாகள நமமிடததில தயவுவைககிறுாகள, இலலா விட்டால கோபிககிறுாகள, தஙகளுககே பிறநத புதராகளானுலும் தஙகளுககு கெடுதி செயதால அவாகளை விலககி விடுகிறுாகள. தங்க

ளுக்கு பந்துக்க ளிலவிர்தவர்களையும் திறமையுள்ளவர்களாயிருந்தால் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் தர்மத்தில் மனதை நாட்டு வீணாகாத வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு பரதனுக்கு அனு கூலமாக நடந்து இங்கேயே நான் வருமவரையில் இரு. ப்ராணநாயகி! வனத்திற்குப் போகிறேன் நீ இங்கேயே இருக்கவேண்டும். நான் இப்பொழுது சொன்ன உபதேசத்தை எவர்க்காவது கெடுதியும் மன வருத்தமுமில்லாமல் நீ அனுஷ்டிக்க வேண்டு"மென்று பார்யையின் தர்மத்தை உபதேசிப்பது போல் காட்டி, அவளுடைய மனதிலிருக் கும் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவும் அவளுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கவும் இப்படிச் சொன்னார்.

ஸர்க்கம் 27.

(தொடர்ச்சி)

ஸீதை பிறரிடத்தில் ப்ரியமில்லாமல் பேசினாலும் பிறர் அவ ளிடத்தில் ப்ரியமாகப் பேசத் தகுந்தவள் அப்படியிருக்க, எப்பொழு தும் ப்ரியமாகவே பேசுகிறவளென்றால் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ராமன் இப்படி கடூரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன் அவரிடத் தில் தான் வைத்திருந்த ப்ரியத்தால் கோபங்கொண்டு "ராம! இவ வளவு அல்பமான வார்த்தைகள் உமது வாயிலிருந்து இன்று வந்த தேன்? நானோ ஸ்த்ரீ அவைகளைக் கேட்க எனக்கே சிரிப்பு வரு கிறது. இதுவரையில் இப்படிக் காணவில்லையே தாங்கள் உத்தம க்ஷத்ரியனுடைய புத்ரர். என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதிக்கு விரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண் ணுகிறது

நாத! லோகத்தில் கணவனுடைய பிதா மாதா உடன்பிறந்த வன் புத்ரன் நாட்டுப் பெண் இன்னும் மற்ற பந்துக்கள் பூர்வ ஜன் மத்தில் செய்த புண்ய பாபங்களின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொ ண்டு, நன்மையோ தீமையோ அவர்களுக்குத் தகுந்த கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள் ஆனால் பர்த்தாவின் சரீரத்தில் ஸமபாகமான பார்யை மாத்ரம் அவனுடைய பாக்யத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறாள். ஆகை யால் தங்களை வனத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டிருந்தால் என னையும் அப்படிக் கட்டளையிட்டதற்கு அதிகமே பார்யை நமது பாதி பாகமென்ற சுருதி வாக்யத்தைக் கேட்டதில்லையா? இவ்வுலகிலும் பரலோகத்திலும் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கதி யார்? பிதாவா, மாதாவா, புத்

ரனு, தேஹமா, தோழிகளா? இல்லை பாததா ஒருவனே ஆகையால தங்களுடைய பாக்யததில எனக்கும பாகமுண்டு, தாங்களே எனக குக கதி, தாங்கள் பயங்கரமான வனததிறகுப போகப புறபபட்டால் தாங்கள் நடககும் வழியிலுள்ள கூாமையான புலலுகளை மிதிதது மருதுவாகச செயதுகொண்டு தங்களுககு முனனால நடப்பேன்.

இவள் நமமுடன் வந்தால மிகுந்த பாக்யததை அடைவாளே யெனறு எனனிடததில பொறுமையுணடோ? நான வேணடாமெனறு தடுகக, இவள கேவலம ஸ்தரீ, காட்டிறகு வருவேனெனறு எப்படிச சொலவாளெனற பொறுமை எனனிடததில் தங்களுக்கு வேணடாம. 'நீ இஙகே ஸுகமாக இருவென்று நான சொனனாலும் நான தங்களுடன வநதே தீருவேனெனறு பிடிவாதம பிடிககிறு'ளெனறு எனனிடத்தில தாஙகள கோபஙகொளளக்கூடாது. 'என் வாாததையை அலக்ஷயஞ செயகிறுள், ஸுகமாக இஙகே காலங்கழிபபதை விட்டுப பழம கிழஙகு வோ முதலியவைகளைத் தினறு பிழைக்கிறேனெனகிறு'ளெனற கோபம தஙகளுக்கு எனனிடததில வேணடாம. தகாததெனறு சாஸ்தரததால விலககப்பட்டிருக்கும தீாததத்தை ஒருவன எறிநதுவிடுவதுபோல, தங்களுக்குத் தகாத ராஷ்யையையும ரோஷததையும விலககிவிடுஙகள.

"நானே ஒணடி, பயங்கரமான காட்டில் இநதப பெண்ணை அழைத்துககொணடு எபபடிப போவே"னெனறு ஸநதேஹமுண்டாகிறதோ? தாங்கள வீரசிகாமணியெனறு எனக்குத தெரியாதோ? ஆகையால கவலையிலலாமல என்னையும அழைத்துபபோங்கள

தஙகளைவிட்டுப பிரிநததும நான உயிரை வைததுக்கொள்ள வேணடிய கொடிய பாபததைச செய்யவிலலையே தாங்கள் எனனை இங்கே விட்டுப போகுமபடியான பாபத்தையும செய்யவிலலையே. தாஙகள எனனை அழைததுக்கொணடுபோனால, தங்களுக்கு ஸுகமேயொழிய துக்கமிலலை (இஙகே ஸீதை ராமனுடைய அவதார காாயததை மனதில வைததுக்கொணடு அது தனனாலேயே நிறைவேறவேணடுமெனபதைக குறிபபிடுகிறுள்). பாலைவனததில பரயாணம செயகிறவாகள, தஙகளுககு வேணடிய ஜலததைக் குடிததுவிட்டு மிகுநததைக கொட்டமாட்டாாகள பிறகு வேணடியிருககுமென்று பாதரஙகளில நிரபபிககொணடு போகிறுர்கள். அபபடிச செயவதால அவாகளுககு ஸுகமேயனறி வேறலல. அபபடியே எனனையும அழைததுககொணடு போகவேண்டும.

'இந்த ராஜபோகங்களை விட்டுக் காட்டிற்கு வரவேண்டுமென்று ஏன் விரும்புகிறாய்' என்று கேட்கிறீர்களா? ஸ்த்ரீகளின் உத்தம தர்மம் இன்னதென்று நான் அறியேனா? ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்திகளின் அரண்மனைகளில் வஸிப்பதையும், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகளின் விமானங்களில் வஸிப்பதையும், அணிமாதி அஷ்டஸித்திகளை அடைந்த யோகிகளைப்போல் தங்கள் யோகபலத்தால் லோகங்களில் ஸஞ்சரிப்பதைக் காட்டிலும், தன் கணவனையே தைவமாக எண்ணி, அவன் எந்த ஸ்திதியிலிருந்தாலும் அவனுடைய பாதங்களில் பணிவிடைசெய்வதே பதிவ்ரதைகளின் லக்ஷணமல்லவா?

இதற்கு முன்பே என் பெற்றோர்கள், நான் பர்த்தாவிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விதத்தை எனக்கு அடிக்கடி உபதேசித்திருக்கிறார்கள். நான்கு வர்ணத்தார்களும் நான்கு ஆச்ரமத்தார்களும் உத்தமமான பலனை அடைவதற்கு இன்ன ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ஆகையால் இப்பொழுது அவைகளை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டாம்.

மனித ஸஞ்சாரமின்றி யானை புலி கரடி நிறைந்த காட்டில் ஸந்தோஷத்துடன் வஸிப்பேன். மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஐச்வர்யத்தையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் வனத்திலும் என் பிதாவின் அரண்மனையிலிருப்பதுபோலவே எண்ணித், தங்கள் சுச்ரூஷையையே எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு காலங்கழிப்பேன். தபஸ்விகளின் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இந்த்ரியங்களை அடக்கித், தேன்பாயும் சோலைகளுள்ள வனங்களில் தங்களுடன் அபூர்வமான காக்ஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்பேன் தங்களை ஒருவன் சரணமடைந்தால், அவனுக்குத் தங்களுடன் யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறீர்கள் தங்களையே நம்பியிருக்கும் என்னைக் காப்பாற்றுவது பெரிதா? தங்களுடன் இன்றைக்கு நான் வரப்போகிறேன் நான் வருவதாக நிச்சயஞ்செய்த பிறகு என்னைத் தடுக்கமுடியாது பழம் கிழங்குவோ முதலியவைகளைத் தின்று ஜீவிப்பேன். என் ஆஹாரத்திற்காகத் தங்களுக்கு யாதொரு ச்ரமத்தையும் கொடுக்கமாட்டேன் தாங்கள் என்னருகிலிருந்தால் கொஞ்சமாவது பயமில்லாமல் நதி மலை குகை காடு முதலியவைகளையும் அன்னம் நீர்க்கோழி முதலிய பறவைகளால் நிறைந்து தாமரை முதலிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் பார்க்கவும் அவைகளின் லக்ஷணங்களையும் குணங்களையும் தாங்கள் எடுத்துச் சொல்வதைக் கேட்கவும் எனக்கு

ஆசை உண்டாயிருக்கிறது அந்தப் புண்ய தீர்த்தங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் தங்களுடன் ஸ்நானஞ் செய்து வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்து ஆனந்தமாயக் காலங் கழிப்பேன். வனத்தில் அநேகமாயிரம் வர்ஷங்கள் நான் வஸித்தாலும் தங்களுடனிருந்தால் எனக்குக் காலம் போவதே தோன்றாது தாங்களில்லாமல் நான் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்தாலும் அது எனக்கு வெறுப்பையே கொடுக்கும் மான்கள் குரங்குகள் யானைகள் முதலிய மிருகங்களால் நிறைந்து மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத பயங்கரமான வனத்திற்குப் போய் அங்கே தங்களுடைய பாதங்களையே கதியாக நம்பி இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு வஸிப்பேன். தங்களைத் தவிர வேறொரு எண்ணமும் என் மனதிலில்லை நான் தங்களிடத்திலேயே ப்ரீதி வைத்தவள், தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப்போனால் ப்ராணனை விடுவேனென்பது நிச்சயம் ஆகையால் என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும் நான் தங்களுடன் வருவதால் தங்களுக்கு விசேஷமான பாரமில்லையே"யென்று ப்ரார்த்தித்தாள்

இப்படி வேண்டியும், தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுள்ள ராமன், ஸீதை கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அவளை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை ஆகையால் வனத்தில் வஸிப்பதால் நேரும் பலவிதமான கஷ்டங்களையும் ஆபத்துகளையும் எடுத்துக்காட்டி வனவாஸத்தில் அவளுடைய புத்தி செல்லாமலிருக்க முயற்சி செய்தார்

ஸர்க்கம் 28

(தொடர்ச்சி)

ஸீதை இப்படிச் சொன்னாலும், தர்மத்தில் நாடின மனஸுள்ள ராமன், வனத்தில் வஸிப்பதாலுண்டாகும் கஷ்டங்களை நினைத்து அவளை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை ஸீதையின் கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவளை ஸமாதானப்படுத்தி, வனத்திற்கு வராமல் நிறுத்துவதற்காக, "ஸீதே! நீ உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவள், தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவள், இங்கிருந்துகொண்டே உன் குலதர்மத்தின்படி நடந்து வா உன் மனஸ்போனபடியெல்லாம் நடக்க உத்தேசிப்பது ஸரியல்ல நான் சொன்னபடி செய்வது உனக்கு நலம். வனத

தில் வஸிப்பதால் நேரும் பலவிதமான கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன், கேள்.

வனமென்றால் என்ன தெரியுமா? துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் கல்லு முள்ளுகளாலும் அடிக்கடி ஆபத்துகள் நேரக்கூடியதாய் மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்கமுடியாத இடம். ஆகையால் என்னுடன் அங்கே வருவதென்ற எண்ணத்தை விடு. உன்னை அழைத்துப் போவதால் எனக்கு அதிக ச்ரமமுண்டாகுமென்ற காரணத்தால் இதைச் சொல்லவில்லை. உன் ஹிதத்தை உத்தேசித்தே சொல்லுகிறேன். வனத்தில் எப்பொழுதும் துக்கமேயன்றி ஸுகமே கிடையாது.

மலைக்குகைகளில் வஸிக்கும் ஸிம்ஹங்களின் கர்ஜனைகள், மலையருவிகள் விழும் ஓசையுடன் கலந்து விருத்தியாகிக், கேட்க மிகவும் பயங்கரமாக விருக்கும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத விடங்களில் பயமின்றித் திரியும் ஸிம்ஹம் புலி முதலிய பெரிய ம்ருகங்கள் நம்மைப் போன்ற ப்ராணியை அதற்கு முன் பார்த்ததில்லை; ஆகையால் உடனே பாய்ந்து நம்மைக் கொல்லப்பார்க்கும். காட்டாறுகளில் முதலைகள் நிறைந்திருக்கும்; மிகுந்த ஆழமாகவும் சேறுள்ளவைகளாகவுமிருக்கும், மதம் பிடித்த யானைகளும் அவைகளைத் தாண்ட முடியாது. காட்டுவழிகளில் நடக்கும்பொழுது கொடிகள் காலிலும் கழுத்திலும் மாட்டிக்கொண்டு கீழே தள்ளும். முள்ளுகள் தேஹமெங்கும் கீறும்; காட்டிலுள்ள கோழிகள் விகாரமாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கும்; புதிதாக அவைகளைக் கேட்பவர்களுக்குப் பயமுண்டாகும்.

காடுகளில் படுப்பதற்குக் கட்டில்கள் கிடையாது, தரையிலேயே படுக்கவேண்டும்; மிருதுவான பஞ்சுமெத்தைகள் கிடையாது; மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்து விழுந்த சருகுகளின்மேல் படுக்கவேண்டும். பகல் முழுவதும் பழம் கிழங்கு முதலிய ஆஹார பதார்த்தங்களைத் தேடுவதற்கே காலம் போதாது. இளைப்பாற அவகாசம் எங்கே கிடைக்கும்? காடுகளில் வஸிக்கும் காட்டுமனிதர்களைப்போல் நாமும் இரவில் வெறுந்தரையில் படுக்கவேண்டும். காட்டிலுள்ளவர்கள் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்த பதார்த்தங்களை காலையிலும் மாலையிலும் புஜிப்பதுபோல் நாமும் இதர பதார்த்தங்களை விரும்பாமல் அவைகளாலேயே திருப்தியடையவேண்டும். நமது சக்திக்குத் தகுந்தபடி அடிக்கடி உபவாஸமிருக்கவேண்டும்; ஜடையை வளர்க்கவேண்டும்; மரவுரியை உடுக்கவேண்டும்; ஒவ்வொரு நாளும் தேவதைகளையும்

பி திருக்களையும அதிதிகளையும விதிபபடி பூஜிககவேணடும காலையிலும் நடுபபகலிலும மாலையிலும ஒவவொரு நாளும ஸநானஞசெயயவேண டும, தபஸவிகளுககு ஏறபடட நியமஙகளை அனுஷடிககவேணடும. ஆகையால வனததில வஸிபபது கஷடமெனறு தெரிகிறதா?

ஒவவொரு நாளும நாமே புஷபஙகளைப பறிததுவநது ரிஷிகள ஏறபடுததியிருககும விதிபபடி அகனிகுணடததில பலியிடவேணடும. சாஸதரவிதிபபடி ஆஹார நியமததை அனுஷடிததுக கிடைததவை களால திருபதியடையவேணடும வனததில அடிககடி பெருங காறறடிககும, ராததிரியில மையிருடடாகவிருககும, பசியோ ஸஹிககமுடியாது, மலைபபாமபுகள பருதத சரீரஙகளுடன கொழுப படைநது நாம நடககும வழிகளில படுததுககிடககும, நீரபபாமபு களோ ஆறுகளின ஓடடததைபபோல நாம போகும வழிகளில கோணலாக ஊாநதுகொணடு செலலும. விளககுவெடடிபபூசசி களும தேளகளும புழுககளும காடடு ஈககளும கொசுககளும இரவும பகலும நமமை உபதரவிககும தாபபைகளும நாணலகளும முளளு மரஙகளும நாம போகும வழிகளில நிறைநது நமமை ஹிமஸிககும. காடடில வஸிபபவாகளுககுப பலவிதமான தேஹசரமஙகளும பயங களும நேரும, கோபம லோபம காமம முதலியவைகளை விலககித தவம செயவதிலேயே மனதை நிறுததவேணடும பயததை உணடாக கும விஷயஙகளைக கணடு நாம பயபபடககூடாது ஆகையால காட டில வஸிபபது மஹாகஷடம காடடிறகு வநதது போதும. உன னால வனததில வஸிககமுடியாது நனறாக யோசிததுப பாாததால நான இதுவரையில சொனனவைகளைத தவிர இனனும அநேக கஷடஙகள தோனறு''மெனறா.

இபபடி ராமன தனனைக காடடிறகுக கூடடிக்கொணடுபோக விருமபாததைபபாாதது ஸீதைககு மிகுநத துககமுண்டாகி அவரு டைய காரணஙகளை ஒபபுககொளளாமல பினவருமாறு பதில சொனனாள.

ஸர்ககம 29

(தொடாசசி)

ஸீதை கணகளில் நீரதளுமப ராமனைப பாாதது மிருதுவாய "காட்டில வஸிபபதால பல கஷடஙகள நேருமெனறும, அவைகளை நான பொறுசககமுடியாதெனறும சொனனீாகள ஆனால என

உயிராகவுயிரான தங்களுடன் நானிருந்தால் அவைகளே எனக்குக் குயிலின் பாட்டைப்போலும் உத்தமமான சந்தனத்தைப் போலும் தென்னல் காற்றைப்போலும் ஸௌக்யத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்குமே யன்றித் துக்கத்திற்கு ஒருபொழுதும் காரணமாகாது. ஸிம்ஹம் புலி யானை சரபம் மான் முதலிய மருகங்களும் பக்ஷிகளும் தங்களைக் கண்டவுடன் ஒதுங்கும். இவ்விதமான ப்ராணியை அவை பார்த்ததேயில்லை. பயமுண்டாகும் வஸ்துக்களைப் பார்த்துப் பயப்படாதவர்கள் யார்?

நானும் தங்களுடன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று தங்களுடைய மாதாபிதாக்கள் உத்திரவு செய்திருப்பதாக இதுவரையில் தெரிவித்தேன். தங்களை விட்டுப்பிரிந்தால் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். மேலும், என் பிதா என்னைத் தங்களுக்கு விவாஹஞ்செய்துகொடுக்குங்காலத்தில் 'இதோவிருக்கும் ஸீதை தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தாமத்தைக் கூடவிருந்து அனுஷ்டிப்பாள். தங்களுடைய நிழலைப்போல எப்பொழுதும் தங்களை விட்டுப் பிரியமாட்டா'ளென்று சொன்னாரல்லவா? தாங்கள் இப்பொழுது ஆசரயிக்கும் தபஸ்விகளின் தாமத்தை நானும் கூட இருந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டுமல்லவா? தங்களுடைய நிழல் தங்களைவிட்டு பரியும்பொழுது என்னையும் இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகலாம் நான் தங்களுடன் இருக்கையில், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனானாலும் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணிவானா? 'பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்த்ரீ உயிரை வைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டுமோ'வென்று தாங்களே எனக்குப் பலதடவை உபதேசிக்கவில்லையா?

"இதிருக்கட்டும், நான் தங்களை விவாஹஞ்செய்துகொள்வதற்குமுன் என்பிதாவின் வீட்டிலிருக்கையில் ஜ்யோதிஷசாஸ்த்ர நிபுணர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் 'இந்தப் பெண்ணிற்குக் காட்டில் வஸிக்கவேண்டிய யோகம் ஜாதகரீதியாக ஏற்பட்டிருக்கிற'தென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மேலும், ஸாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரத்தில் திறமைவாய்ந்த ப்ராஹ்மணர்களும் அப்படியே சொல்லவதைக் கேட்டுக், காட்டில் வஸிக்கவேண்டுமென்ற உத்ஸாஹத்துடன் எப்பொழுதுமிருக்கிறேன். இப்படி அவர்கள் சாஸ்த்ரரீதியாகக் குறிப்பிட்ட வனவாஸம் பூர்வகாமத்தின் பலனே, நான் என் ப்ராரப்த காமத்தின் பலனை அனுபவிக்காமல் முடியுமா? ஆனால், தங்களுடன் வனத்திற்குப் போவேனேயொழிய நான் மாத்ரம் போகமாட்டேன் நான் வனத்தில் சில காலம் வஸிக்கவேண்டுமென்று ப்ராஹ்மணர்களும்

சொல்லியிருக்கிறார்கள், அதற்குத் தகுந்த ஸமயமும் இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருகிறேன். ப்ராஹ்மணர்களின் வார்த்தையைப் பொய்யாக்கலாமா? காட்டில் வஸித்தால் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று எனக்கும் தெரியும் ஆனால் அந்த அனுபவம் நமக்கல்ல இந்த்ரியங்களையும் மனதையும் வசப்படுத்தாதவர்களைப் பற்றியல்லவா சொல்லப்பட்டது? மேலும், நான் என் பிதாவின் வீட்டில் கன்யையாக வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு தாபஸி என் தாயைப் பார்த்து, 'தங்களுடைய பெண்ணிற்குக் காட்டில் வஸிக்கும்படியான யோகம் ஏற்பட்டிருக்கிற'தென்றாள். அவளோ மஹா ஸாது, ஸாமான்யமானவளல்ல.

இது போகட்டும், எவ்வளவோ தடவை நான் தங்களை இதுவரையில் தபோவனத்திற்கு நானும் தாங்களும் வேடிக்கையாகப் போய்க், கங்கைக்கரையிலிருக்கும் மஹாருஷிகளின் ஆச்ரமங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்திருக்கிறேன். 'என்னிடத்தில் தாங்கள் தயவுபுரிந்து அப்படியே ஆகட்டும் தகுந்த ஸமயம் வரும் பொழுது உன்னை அழைத்துப்போகிறே'னென்று சொல்லவில்லையா? அந்த ஸமயம் எப்பொழுது நேருமென்று ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் வீரசிகாமணி! தங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும் தாங்களும் நானும் வனத்தில் வேடிக்கையாகக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்றும், அப்பொழுது நான் தங்களுக்கு ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்யவேண்டுமென்றும் எவ்வளவோ ஆசைகொண்டிருக்கிறேன்.

ஈர்ஷ்யை முதலிய தோஷங்களற்றவரே! தங்களிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதியை வைத்து, நானும் தங்களுடன் வனத்தில் வஸித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுவேன். 'நீ இங்கேயே இருந்து குலதேவதையை ஆராதித்தால் அந்தப் பயன் கிடைக்காதா' வென்பீர்கள். உண்மையே, ஆனால் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கணவனே குல் தைவம். வேறு தைவமுமுண்டோ? இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் எப்பொழுதும் தங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதே எனக்குப் பரம க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் இதே விஷயத்தைப்பற்றி மஹாஜ்ஞானிகளான ப்ராஹ்மணர்கள் 'இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஸ்த்ரீ, குலாசாரத்தின் படி, அவளுடைய பெற்றோர்களால் ஒரு புருஷனுடைய கையில் தாரைவார்த்து ஒப்புவிக்கப்பட்டு, இந்த லோகத்தில் தான் இருக்கும் வரையில் பதிவ்ரதா தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டித்துவந்

தால, இறநதபிறகும அவள் தன பாததாவை விடடுப பிரியவே மாட்டா’ளெனற வேத வாக்யததைச சொலலக் கேட்டிருககிறேன இது தஙகளுககுத தெரியாதென்று நான உபதேசிபபதாக எணணக கூடாது என்னை அழைததுககொணடு போவதறகு சருதிபரமாண முமு இருககிறதென்று தெரிவிததுககொணடேன

இபபொழுதும என்னை எநதக காரணததால வனததிற்கு அழைததுககொணடு போகமாட்டேனென்று தாஙகள சொல்லமுடியும? நான தஙகளுடைய பாாயையலலவா? என நடததையில இது வரையில தஙகளுககு ஏதாவது தோஷம தோனறிறறு? நான் தங களையே கதியெனறும தைவமெனறும் நமபி உபாஸிககவிலலையா? தஙகளிடததில என்னைக காட்டிலும அதிகமான பக்தி வைததவாகள யாா? ஸுகம நோநதபொழுது தலைதெரியாமல துளளுவதும, கஷ்டம நோநதபொழுது கடகடவென்று புரணடு அழுவதும எபபொழுதாவது என்னிடததிலுணடா? தாஙகள் அனுபவிககும ஸுக துக்கஙகளில எனககும ஸமமான பாகமுணடலலவா? நான படும கஷ்டததைத தாங்கள பாாககவிலலையா? இபபடியெலலாமிருகக என்னை வனததிறகு அழைத்துககொணடு போவது ந்யாயமென்று ஏன தஙகளுககுத தோனறவிலலை? தஙகளை விட்டுப பிரியவேணடுமென்ற எணணததாலேயே இவவளவு வருத்தபபடும என்னைத தஙகளுடன அழைததுபபோகாமலிருநதால விஷததைக குடிபபேன, நெருபபில விழுவேன, ஜலததில குதிபபேன. எபபடியாவது பராணனைப போக்கிககொளவே’’னென்று பலவிதமாக பராாததிததாள.

அபபொழுதும ராமன ‘‘மனுஷ்ய ஸஞசாரமிலலாத கோரமான வனததிறகு ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிதது வழக்கபபட்டிருககும இவளை எபபடி அழைததுககொணடு போவ’’தென்று அதறகு ஸமமதிக்கவிலலை. அதைக் கண்டு ஸீதையும மிகுநத கவலை அடைநது, கணணீா தாரைதாரையாயப பூமியில சொரிய, ஒன்றுந தோன்றாமல நின்றாள. ராமன அவளை எவவளவு தடுததாலும எவ வளவு ஸமாதானஞ செயதாலும அவள ஒன்றிறகும இணஙகவிலலை.

ஸர்க்கம 30.

ராமன் ஸீதையை அழைத்துபபோக ஸம்மதிததது

அபபொழுது ஸீதை, தனனை ராமன் எபபடியாவது காட்டிறகு அழைததுககொணடு போகவேணடுமெனறு உததேசததுடன, "இவா 'மஹாசூரரா யிருநதாலும நம்மைச சோரநதவரலலவா' வெனறு ஸ்நேஹததாலும், நமமை அழைததுப்போக ஆக்ஷேபிககிறு ரலலவாவெனறு கோபததாலும அடியிறகணடபடி அவரை கரூரமாக நிநதிததாள்

"எனனை இங்கே விடடு நீா காட்டிறகுப போனதாக என பிதா வான ஜனகமஹாராஜா கேளவிபபட்டால எனன எணணுவாா தெரியுமா? நீரோ உமது தேஹததின் அழகாலேயே பிறரை மோஹிககச் செயகிறீா அதைத தவிர உமமிடததில வேறு யோக்யதை இருப்பதாக எனக்குத தெரியவிலலை 'ஜனகா முதலியவாகள காமததாலேயே ஸிததியடைநதாாக'ளெனறு சொனனபடி, என பிதா, காமானுஷ்டானததில மிகுந்த ஊககமுளளவா, ஆகையால பாாயையை விடடு கருஹஸ்தன ஒரு நிமிஷமாவது பிரியக் கூடாதெனறு கொள்கையையுடையவா. மேலும, பல தேசஙகளையும பல கோடி ஜனஙகளையும க்ஷேமமாகக காபபாறறுகிறவா, உமமைப்போல் ராஜயானுபவமிலலாமல் பிறருடைய கஷ்ட ஸுகஙகளை அறியாதவரலல. ஒருததியைக காபபாறறச சக்தியிலலாமல என்னை இஙகே விட்டுப போனீரெனறு வாாததை அவருடைய காதில விழுநதால, 'ஐயோ, மோசமபோனேனே. அபபொழுதே தெரியாமல போயிறறே இவனை உண்மையாகப புருஷனெனறே எணணி என பெண்ணை இவனுக்கு விவாஹஞ செயது கொடுததுவிடடேனே, இபபொழுதலலவா நிஜம வெளியாயிறறு? அவன பாாவைககுப புருஷனேயொழிய உணமையாகப பெணபிள்ளையே யெனறு எணணமாட்டாரா? தெரிநதிருநதால எனனை உமககு ஒருநாளும விவாஹஞ செயதுகொடுததிருகக மாட்டாரே.

ஐயோ! லோகதது ஜனஙகள் எனன மோசம போகிறாாகள்! 'ஆயிரம் கிரணஙகளுளள ஸூாயனிடததில நிகரறற தேஜஸ

விளங்குவதைப் போல ராமனிடத்தில் ஒப்பில்லாத தேஜஸ்ஸும் வீர்ய மும் விளங்குகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். அது முற்றி லும் பொய், அறியாத்தனத்தால் அப்படிச் சொல்லவே. ராமனிடத் தில் யாதொரு அபூர்வமான சக்தியும் அப்படி விளங்குவதை நான் காணேன். அது மாத்ரமல்ல ஸாமான்ய மனுஷ்யனிடத்தில் காணப்படும் சக்தி கூட அவரிடத்தில் கிடையாது.

எண்ணிறந்த பாபங்களைச் செய்தாவது ஒருவன் தன் குடும் பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். அப் படித் தாங்கள் யாதொரு பாபத்தையும் செய்யக்காணோமே அப் படியிருக்க எந்த மஹாபாதகத்தைத் தாங்கள் எனக்காகச் செய்து இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறீர்கள்? நான் வேறு கதியற்றவள், தங் களைத் தவிர வேறொருவரையும் சரணமடைந்ததில்லை என்னை விட்டுத் தாங்கள் போக விரும்புவதைப் பார்த்தால், 'இவளைக் கூட டிக் கொண்டு போனால் நம்மை யாராவது உபத்ரவிப்பார்கள்'ளென்று யாரைக் கண்டோ பயப்படுகிறதைப் போலிருக்கிறது தங்களுடைய கோபம் ப்ரளய காலாக்னியைப்போல யாவற்றையும் கொளுத்தி விடுமல்லவா? தங்களுக்கும் பயமுண்டாகும்படி செய்கிறவர்கள் யார்? (இங்கே ராவணன் ஸீதையை அபஹரிப்பதும் ராமனால் கொல்லப்படுவதும் குறிக்கப்படுகின்றன)

த்யுமத்ஸேனனுடைய புத்ரனான ஸத்யவானை அவனுடைய பார்யையான ஸாவித்ரி பின் தொடர்ந்தது போல, நானும் தங்களுடைய கட்டளைக்கு வசப்பட்டவளென்று அறிந்துகொள் ளுங்கள். லோகத்தில் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த பல பெண்க ளுண்டு, நான் அவர்களைப் போன்றவளல்ல தங்களைத் தவிர வேறு புருஷனை நான் மனஸால் நினைத்ததாவதுண்டா? நினைக்கப் போகிறதுமுண்டா? ஆகையால் தங்களுடன் நானும் வருகிறேன். நான் பதிவ்ரதை எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு தைவமில்லை யென்று எவ்வளவு தடவை நான் பரமாணஞ் செய்தாலும் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல், 'பரதனிடத்தில் இப்படிப் பேசவேண்டும், இப்படி நடக்கவேண்டு'மென்று போதிப்பதைப் பார்த்தால், அதி பால்யத்தில் தன்னை விவாஹஞ் செய்து தன்னுடன் பல வர்ஷங்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பார்யை யைத் தானே பிறரிடத்தில் ஒப்புவித்து அதனால் ஜீவனம் செய்கிற வனைப்போல தாங்கள் என்னைப் பரதனிடத்தில் தானஞ்செய்ய நினைத்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ராம! தாங்கள் எவரு

க்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டுவருகிறீர்களோ, எவருக்காக என்னைக் கட்டுப்படுத்தப் பார்க்கிறீர்களோ அவருக்குத் தாங்களே வேண்டியவராக நடந்துகொள்ளுங்கள், தாங்களே பரிசாரகனாக இருங்கள், நான் அப்படி இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. என்னை அழைத்துப் போகாமல் தாங்கள் வனத்திற்குப் போகவே கூடாது. தாங்கள் காட்டிற்குப் போனாலும் ஸரி, தபஸ்விபானாலும் ஸரி, ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாலும் ஸரி, தங்களுடன் நானும் இருக்கவேண்டியதென்ற ஒரு விஷயம் மாத்திரம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இங்கே யிருக்கையில் தோட்டங்களில் உலாவும்பொழுது எனக்குக் களைப்புண்டாவதுபோல் காட்டில் தங்களுடன் நடக்கும் பொழுதும் எனக்குக் கொஞ்சமாவது களைப்புண்டாகுமென்று தாங்கள் நினைக்கவே வேண்டாம். நான் தங்களுடன் இருந்தால் கூர்மையான தர்ப்பை நாணல் முள் செடிகள் மரங்களெல்லாம் எனக்குப் பஞ்சைப்போலவும் வாழைக்குருத்தைப்போலவும் மிருதுவாகவே யிருக்கும். பெருங்காற்றால் என்மேல் அடிக்கப்பட்ட புழுதி எனக்கு நேர்த்தியான சந்தனத்தைப்போலிருக்கும். காட்டில் இளம்புல் வளர்ந்திருக்கும் தரைகளில் நான் உட்கார்ந்து அனுபவிக்கும் ஸுகத்தைக் காட்டிலும் இங்கே நேர்த்தியான ஆஸனங்களிலும் கம்பளங்களிலும் உட்காருவதால் அதிக ஸுகம் கிடைக்குமோ. தங்களால் தேடிக்கொண்டுவரப்பட்ட பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவை, கொஞ்சமாயிருந்தாலும் அதிகமாயிருந்தாலும் அம்ருதத்தைப் போல் எனக்கு ருசிக்கும். அந்தந்தக் காலங்களிலுண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு என் பெற்றோர்களையாவது வீட்டையாவது நினைக்கவே மாட்டேன்.

நான் தங்களுடன் வனத்திலிருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு என்னால் கொஞ்சமாவது கஷ்டம் நேராது. என்னை வைத்துக் காப்பாற்றுவதில் தங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட சரமமிராது. நான் தங்களுடனிருப்பதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம், தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதே நரகம். நான் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதி இவ்வளவென்று இதுவரையில் தங்களுக்குத் தெரியுமே. ஆகையால் என்னையும் அழைத்துப் போகவேண்டும். நான் தங்களுடன் வனத்திற்கு வருவதில் எனக்குச் சிறிதேனும் பயமில்லை இப்படிச் சொல்லியும் தாங்கள் என்னை அழைத்துப் போகாவிட்டால் இப்பொழுதே விஷத்தைக் குடித்துப் ப்ராணனை விடுவேனென்றி

என்னை த்வேஷிக்கும் பரதன் முதலியவர்களுடைய வசத்தில் இருக்கவேமாட்டேன் (இங்கே பரதனைப்பற்றி ஸீதையின் மனோ பாவத்தைக் கவனிக்கவும்).

தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப் போனால் நிச்சயமாக இறப் பேன். அப்படியிருக்கத் தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிரைவிடுவது நல்லது இந்தத் துக்கத்தை ஒரு நிமிஷங் கூட என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே. பத்துவர்ஷங்கள், பிறகு மூன்று வர்ஷங்கள், பிறகு ஒரு வர்ஷம் ஆகப் பதினுன்கு வர் ஷங்கள் வரையில் பொறுக்க முடியவே முடியா"தென்று இப்படி இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று மனங்கலங்கித் தன் கணவனை இறுகத்தழுவிக்கொண்டு, கேட்பவரின் மனதுருகும்படி வாய்விட்டு பரலாபித்தாள் காட்டில் பெண்யானை விஷந்தோய்ந்த பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டதுபோல ராமனுடைய வார்த்தைகளால் துளைக்கப் பட்டு வெகுநேரம் அடக்கிக்கொண்டிருந்த தன் கண்ணீரை, அரணியி லிருந்து நெருப்புக் கிளம்புவதுபோல பெருக்கினுள். தாமரை மலர்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் கீழேவிழுந்து தெறிப்பதுபோல் அவ ளுடைய கண்களிலிருந்து ஜலத்துளிகள் ஸ்படிகமணிகளைப்போல உதிர்ந்தன.

துக்கத்தால் பரக்கழிப்புற்ற தன் பார்யையை ராமன் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் தழுவி, அவளுடைய துக்கத்தை ஆற்றுவதற்காக "ஸீதே! நீ துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எனக்கு ஸ்வர்க்கமும் ஒரு பொருட்டா? ஸ்வயம்புவான நாராயணனிடத்திலிருந்தும் எனக்குக் கொஞ்சமும் பயமில்லை. நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து தனியேயிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன். உன்னை அழைத்துப் போவ தில் எனக்குப் பயமேயில்லை உன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியுண்டு. அப்படியிருந்தும் உன் உண்மையான அபிப்ராயம் எனக்குத் தெரியாததால் இதுவரையில் உன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போக ஸம்மதிக்கவில்லை (உன் நிழலைப்போல உன்னை விட் டுப் பிரியமாட்டாளென்றும் பதிவ்ரதையென்றும் நீ அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவளென்றும் ஜனகர் விவாஹகாலத்தில் ஸீதையைப்பற்றிச் சொன்னதை ராமன் மறந்தாரா? அல்லது நம்ப வில்லையா? அயோத்யையில் பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள்வரையில் அவளுடன் நெருங்கிப் பழகியும் அவளுடைய மனோபாவத்தை அறிய வில்லையென்று நாம் எண்ணலாமா? ஒருதடவை பார்த்தமாத்ரத்தில் ஒருவனுடைய பலாபலத்தை இவ்வளவென்று நானறுக்கத் தெரிந்து

கொளளககூடியவரென று முதலாவது ஸாககுததில சொனனதற்கு இது எபபடிப பொருநதும?)

இதைததவிர வேறு காரணம கிடையாது. எனனுடன வனத தில வஸிககவேண்டுமென்றே நீ ஸிருஷூடிககபபட்டிருககிறுய. எநத ஆபததிலும கலஙகாத மனதைபுடையவன தன கீரததியைக கைவிடுவானு? அபபடியே நானும உனனைக கைவிடமாட்டேன; கைவிடவும முடியாது என முனனோாகளான ராஜாஷிகள வான பரஸதாகளாய பாாயைகளுடன வனததில வஸிததிருககிருாகள. எஙகள குலதாமததை இபபொழுது அனுஷடிககிறேனேயலலாது வேறிலலை ஆகையால ஸாவாசசலாதேவி ஸாவிரயனைப பினதொடா வதுபோல நீயும எனனுடன வா எனபிதா கைகேயியிககு பரதிகஞை செயதுகொடுதது, அதை நிறைவேறறுமபடி எனனைக கடடளையிட டிருககிருா. ஆகையால நான காட்டிறகுப போகாமலிருககமுடி யாது, போகவே வேணடும நமது பெறறோாகளுககுக கீழபபடிநது அவாகளுடைய கட்டளைகளை நிறைவேறறுவதே உததமமான தாமம அதை அனுஷடிககாமல ஒரு நிமிஷஙகூடப பிழைததிருககமாட டேன நலலகதி அடைவதறகுத தைவததை ஆராதிததுககொண்டு இஙகேயே இருககககூடாதாவெனருல, தைவமோ தனனை ஆராதிப பவாகளுககு வசபபட்டதலல, ஸவதநதரமானது மேலும நமமை நேரில கட்டளையிடுவதுமிலலை நமது பெறறோாகளும குருவும தஙகளை ஆராதிபபவாகளுககு ஸவாதீனபபட்டவாகள நம்மை நேரில ஆகஞாபிககிறவாகள. அவாகளை விட்டுத தைவததை ஆராதிபபது எனன நயாயம? (இநதக கொளகையைப பலா ஒபபமாட டாாகள). தாய தகபபன குரு இம மூவாகளையும ஆராதிததால நமககு மூன்று லோகஙகளும கிடைககும. அதைபபோனற பரிசுதத மான வஸது வேறெனறுமிலலை ஆகையால மறறவைகளைக காட்டி லும இமமூவரையும நாம ஆராதிககவேண்டும ஸதயததைப பேசுவது, தானஙகொடுபபது, உபசரிபபது, ஏராளமான தக்ஷிணை களுடன யகஞஙகளைச செயவது இவையெலலாம பெறறோாகளுககு நாம செயயும சுசரூஷையைபபோல நமககு க்ஷேமததைக கொடுக காது. ஸவாககவாஸம தனம தானயம விதயை புதராகள போகங கள இனனும நாம விருமபககூடிய எதுவும பெறறோாகளையும குருவை யும பூஜிபபதால கிடைககுமெனபதில ஸநதேஹமேயிலலை. பெற றோாகளுககுப பணிவிடைசெயவதில மனஸை நாட்டி, யாவும அதே யெனறு நமபியிருககும மஹாதமாககள, தேவலோகஙகள கநதாவ லோகஙகள கோலோகஙகள பரஹமலோகம முதலியவைகளை ஸாவலப

மாக அடைகிறாகள என பிதா ஸத்யநதவறுதவா, தாமயாககததில நடககிறவா, அவா எனனை எனன கடடளையிடுகிறாரோ அபபடியே நடப்பேன, இதுதான நமது முனனோாகளுடைய தாமம (இபபடியே ராமன குருவின கட்டளை எதாயிருநதாலும அதைச சிஷ்யன உடனே நிறைவேற்றவேண்டியதே தாமமெனறு, விசவாமிதரா தாடகையைக கொல்லும்படி அவருககுக் கடடளையிடடபொழுது நடததிக காடடியிருககிறா) உன உணமையான அபிபராயததை நான அறியாததால உனனை எனனுடன வனததிறகு அழைததுப போக வேண்டுமெனற எண்ணம உண்டாகவிலலை. இபபொழுது என்னுடன நீ வனததில வஸிகக நிசசயிததிருககிறாயெனறு எனககுத தெரிநதபடியால உனனை அழைத்துப்போக விததமாயிருககிறேன. நீ என்னுடன வனததில வஸிககவேண்டுமெனறு முனனமே தைவததால ஏறபடுததபபடடிருககிறது (இது ராமனுககு எபபடித தெரியுமெனறு விளஙகவிலலை. தெரிநதிருநதால ஸிதையை அழைததுக கொணடுபோக ஏன ஆக்ஷேபிககவேணடும்?). ஆகையால எனனுடன வா, நான அனுஷ்டிககும தாமததை நீயும சோநது நடதது பாததாவுடன போகவேணடுமெனறு யததனஞசெய்வது மிகவும உததமமானது, எனககும என குலததிறகும ஒததது ஆகையால நாம வனததிறகுப போவதறகுமுன செயயவேணடிய ஏற்பாடுகளைச செய. நீ இலலாமல ஸ்வாக்கமும எனககு வெறுபபாயிருக்கும. ரதனங்களை பராஹமணாகளுககும ஆஹாரஙகளை ஏழைகளுககும கொடு, தாமதிககாதே, சீகரபபடுதது விலையுறற ஆபரணஙகளையும நோததியான வஸதரஙகளையும இனனும தஙகம வெள்ளி முதலியவைகளால செயயபபடட பலவகையான பரதிமைகள முதலிய விளையாடடுக கருவிகளையும படுககைகளையும வாஹனஙகளையும முதலில பராஹமணாகளுககுக் கொடுததுப பிறகு அவாகளுடைய உததிரவால நமது வேலைககாராகளுக்கும கொடு''வெனறா.

தன பாததா தனககு அனுகூலமாக இருககிறாரெனறும தான அவருடன வனததிறகுப போக அவா ஸமமதிததாரெனறும அறிநது, ஸீதை மிகவும ஸநதோஷிதது அபபடியே செய்ய ஆரம்பிததாள. ஸவபாவததிலேயே தாராளமான மனஸையுடையவள, மேலும தன பாததா தஙகளுடைய ஐசவாயம முழுவதையும கேட்பவாகளுககுக கொடுததுவிடுமபடி கடடளையிடடாா, மேலும் தான

ராமனுடன் வனத்திற்குப் போகிறோமென்று ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்தாள். ஆகையால் தாமாதமாககளான பராஹமணாகளுக்குத் தனம் தான்யம் ரத்னம் வஸ்த்ரம் படுக்கை வாஹனம் முதலியவைகளைக் கணக்கில்லாமல் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஸர்க்கம் 30.

ராம லக்ஷ்மண ஸம்வாதம்.

கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்திலிருந்து ராமனுடன் அங்கே வந்திருந்த லக்ஷ்மணன், மேற்சொன்ன ஸம்பாஷணையைக் கேட்டுத் "தன் சரீரத்தின் பாதியான ஸீதைக்கே வனத்திற்குப் போக உத்தரவு கிடைப்பது இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதே! இப்படியிருக்க என் விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை"யென்று தாங்க முடியாத துக்கத்தை அடைந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக்கினார். தன் தமயனுடன் தானும் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற ப்ரயோஜனத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் அவர் விரும்பவில்லை அதை அடைய அவருக்கு வேறொரு உபாயமும் தோன்றவில்லை. ஸாக்ஷாத் பகவானும் தனக்குத் தமயனுமான அவர், தன்னைத் தள்ளமுடியுமா! அந்தத் தைரியத்தால் அவரைச் சரணமடைய நிச்சயித்தார். தான் சரணாகதி செய்வதற்கு அனுகூலமான விஷயங்களை ஸம்பாதித்து அதற்கு ப்ரதிகூலமான விஷயங்களை அதற்கு முன்பே விலக்கினவர். முதலில் தனக்குப் புருஷகாரமாக (சிபாரிசாக) ஸீதையைச் சரணமடைந்து அவள் மூலமாக "என்னை மித்ரனாக வந்தடைந்தவனை ஒருபொழுதும் நான் கைவிடமாட்டேன், ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலிருந்தும் அவனுக்குப் பயமில்லையென்று வாக்களிக்கிறேன். இதே நான் கொண்ட பெரிய வ்ரத'மென்ற பகவானுடைய திருவடிகளை மஹாவிச்வாஸத்துடன் நமஸ்கரித்து, தான் சரணாகதி செய்வதற்கு ப்ரயோஜனமான கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்தித்தார்.

"தாங்கள் வனம் போவதில் எனக்கிஷ்டமில்லை. ஆனாலும் அப்படிப் போவதாக நிச்சயம் செய்துவிட்டால் நானும் தங்களுடன் வருகிறேன். காட்டில் துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடங்களில் தங்களுக்கு முன்னே வில்லுங்கையுமாக ஜாக்ரதையாகச் செல்வேன். பல விதமான பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்த வனங்களில்

தாங்கள் என்னுடன் ஸஞ்சரிக்கலாம், எவ்விடத்திலும் எக்காலத்தி
லும் எந்த ஸமயத்திலும் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும்
நானே செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன். 'தாங்களில்
லாமல், தேவதைகளுடைய புரம் அயோத்யையென்று சொல்லப்படும்
பரமபதமும் எனக்கு வேண்டாம். கிழத்தனம் மரணமில்லாத
கைவல்யமென்று சொல்லப்படும் பதவியும் எனக்கு வேண்டாம்.
பதினாங்கு லோகங்களடங்கிய இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அதிகார
மும் வேண்டாம் தங்களுடைய கைங்கர்யமில்லாத மோக்ஷமே
எனக்கு வேண்டாமெ'ன்றிருப்பவனுக்கு மற்ற பதவிகள் ஒரு
பொருட்டா''வென்றார்.

இப்படித் தன்னுடன் வனத்திற்கு வர நிச்சயஞ் செய்துகொண்
டிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ராமன் பலவிதமாய் ஸமாதானஞ் செய்தும்
தடுத்தும் அவர் அதற்கு ஒப்பவில்லை. "அண்ணா! 'இன்றைக்கு
என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி
அதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களைச் சீக்ரமாகச் செய்'
யென்றும் 'நீ என்னைப்போல் வருத்தப்படாமலிரு, அபிஷேகத்திற்
காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்'தென்றும், ஸீதே! பரதனும்
சத்ருக்னனும் என் உயிரைவிட எனக்கு ப்ரியமானவர்கள். ஆகையால்
அவர்களை நீ உன் தமயனைப் போலவும் புத்ரனைப்போலவும் நினைத்து
மிகுந்த ஜாக்ரதையுடன் நடக்கவேண்டு'மென்றும் தாங்கள் சொல்ல
வில்லையா? அதில் என்னைச் சோதித்ததாகத் தெரியவில்லை ஆகை
யால் நானும் தங்களுடன் வனத்திற்கு வரலாமென்று ஸம்மதித்த
தற்கு அதிகமென்றே தோன்றுகிறது அப்படியிருக்க, இப்
பொழுது அதை மறந்து என்னை வரவேண்டாமென்று தடுப்பதற்குக்
காரணமென்ன? முதலில் உத்திரவு செய்துவிட்டீர்கள், நானும்
அதை நம்பித் தங்களுடன் புறப்படத் தயாராயிருக்கிறேன். இப்
பொழுது திடீரென்று தடுப்பதைப் பார்த்தால் நான் தங்களுக்கு
ஏதாவது அபராதஞ்செய்திருக்கிறேனென்றும், பால்யம் முதல்
தங்களுக்குப் பரமமித்ரனும் தங்களுடைய நிழலைப்போல் தங்களையே
அண்டினவனுமான என்னை எந்தக் காரணத்தால் தாங்கள் தள்ளு
கிறீர்களென்றும் எனக்குப் பெரிய ஸந்தேஹமுண்டாயிருக்கிறது.
இதைத் தீர்க்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறே''னென்றார்.

கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தன்னை அழைத்துப் போகவேண்டு
மென்று ப்ரார்த்தித்துத் தனக்கு முன்னே புறப்படத் தயாராயிருக்
கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிகுந்த தேஜஸ்வியான ராமன், "லக்ஷ்

மணு! நீ எனக்குப் பரமமித்ரன், தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுடையவன், மஹாவீரன், ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலேயே நடப்பவன், என் அனுபிறகுரியவன், என்னுயிரைப்போல எனக்கு அருமையானவன், எல்லா விதத்திலும் எனக்குக் கட்டுப்பட்டவன், என்னுடன் பிறந்தவன், எனக்குத் தோழன் ஆகையால் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற எந்த உத்தம குணங்கள் வேண்டுமோ அவை உன்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. நீயும் என்னுடன் இன்று காட்டிற்கு வந்து விட்டால் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்? (தசரதரும் பரதனும் சத்ருக்னனும் இருப்பதை மறந்தாரோ? அல்லது அவர்கள் அப்படிச் செய்யத் தவறுவார்களென்று ஸந்தேஹமோ?) உன்னை இப்பொழுது தடுப்பதற்கு இதே காரணம், முன்பு உனக்கு அனுமதி கொடுத்தது அந்த ஸமயத்தில் செய்ய வேண்டிய பரிஹாரமே தவிர வேறல்ல.

'ஆனால் அவர்களைக் காப்பாற்ற மஹாராஜா இல்லையோ'வென்றால், மேகமானது பூமியில் பெய்வது போல இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்யும் மஹாராஜா மன்மத பாசங்களால் கட்டப்பட்டுப் பிறருடைய இஷ்டப்படி நடக்கிறார். (இப்படித் தன் தகப்பனைப்பற்றிச் சொல்வது உசிதமா? காமவசத்தால் அவர் செய்த பரதிக்ஞையும் உத்திரவும் மாத்திரம் எப்படிச் செல்லும்?) அசவபதியின் புத்ரியான கைகேயி இந்த ராஜ்யத்தை அடைந்தால், நம்மை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் கஷ்டப்படும் நமது தாய்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவே மாட்டாள் ('நீ உன் தாயை இப்படிக் குற்றஞ்சாட்டுவது ந்யாயமல்ல'வென்று பரதனைக் கண்டித்த ராமனே இப்பொழுது அவளைக் குற்றஞ்சாட்டுவதேன்?)

'பரதன் காப்பாற்றாமல் விடுவானா?'வென்றால் அவனும் கைகேயிக்கு உட்பட்டவன், அவளுடைய கட்டளையை மீற முடியாது, அவள் தன் சக்களத்திகளை ஹிம்ஸை செய்வதைத் தடுக்க முடியாது ஆகையால் பரதன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அதிபதியானும் துக்கத்தால் தவிக்கும் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் நினைக்கவே மாட்டான் ('லக்ஷ்மண! லோகத்தில் உடன்பிறந்தவர்களெல்லோரும் பரதனைப் போலாவார்களா'வென்றும், 'பரதன் கெட்ட எண்ணத்துடன் என்னிடத்தில் வருகிறானென்று நீ சொல்வது முறறிலும் பிச'கென்றும் அவனைக் கண்டித்த ராமன், பரதனுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியாதவரோ? ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தன்னையே தேடிக்கொண்டு வனத்திற்கு வருவானென்று அவருக்குத் தெரியாதோ?)

'நான்தான் அவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவே' னென்றால், மஹாராஜாவின் அனுமதியைப் பெற்றாவது, அதுவும் கிடைக்கா விட்டால் உன் ஸாமர்த்யத்தாலாவது கௌஸல்யையைக் காப்பாற்று. நான் இப்பொழுது சொன்ன விஷயத்தைக் குறைவில்லாமல் நிறை வேற்று. தடுத்துச் சொல்லாதே

'தங்களுடைய கைங்கர்யமே எனக்கு ப்ரதானம், இவைகளால் என்ன ப்ரயோஜன'மென்றால், நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பக்திக்கு, நமது பெரியோர்களுக்கும் தாய்க்கும் நீ திருப்தியாகப் பணிவிடை செய்வதே அடையாளம் தர்மத்தை அறிந்தவனே! பெரி யோர்களைப் பூஜிப்பதால் ஒப்பற்ற மேன்மையான தர்மம் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும் என்னை வேண்டி இப்படிச் செய் நீயும் நானும் வீதையுமில்லாவிட்டால் நமது தாய்களுக்கு என்ன ஸுகம்? (ராமன் செய்யவேண்டிய மாதிரு சுசுரூஷையை அவருடைய ஸ்தானத்தி லிருந்து வீதை செய்யக்கூடாதா? ராமன் அப்படி ஏன் அவளை உத்திரவு செய்யவில்லை? தன்னுடன் வனத்திற்கு வரக்கூடாதென்று அவளுக்குச் சொன்ன காரணங்களில் அது காணப்படவில்லை)

மென்மேலும் யுக்தியாய்ப் பேசுவதில் ப்ருஹஸ்பதியைப் போன்றவரென்ற ராமனையும், பதில் சொல்லும் சாதுர்யத்தால் ஸந் தோஷிக்கச் செய்யும் திறமையுள்ளவர் லக்ஷ்மணன் ஆகையால் மதுரமான வார்த்தைகளால் ராமனுடைய ஆக்ஷேபங்களைப் பரி ஹாரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்

"அளவிடக்கூடாத பலபராக்ரமங்கள் பொருந்தின ராமனுடைய தாயல்லவா கௌஸல்யை? அவளை நாம் காப்பாற்றாவிட்டால் ராமனு டைய கோபமும் மஹாபாபமும் பெரிய ஆபத்தும் நமக்கு நேரு"' மென்ற பயத்தால் பரதன் நமது தாய்களை நன்றாய்ப் பூஜிப்பார். இதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹமில்லை மேலும், கௌஸல்யாதேவி என்னைப்போன்ற அநேகமாயிரம் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவாள். அவளை அடுத்திருக்கும் பரிஜனங்களுக்கு அநேகமாயிரம் க்ராமங்களைக் கொடுத்திருப்பதை நாம் பார்த்ததில்லையா? தன்னையும் என் தாயையும் என்னைப்போன்றவர்களையும் காப்பாற்றுவது அவளுக்கொரு பொருட் டல்ல. எனக்குத் தங்களுடைய சேஷ(தாஸ)னாயிருப்பதே ஸ்வரூபம். அந்தப் பதவிக்கு அடையாளமான கைங்கர்யத்தைத் தங்களுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தையிலும் செய்ய அனுமதிகொடுங் கள். என்னிடத்தில் ஸேவகனுக்கு வேண்டிய குணங்களிருக்கின் றன. தங்களிடத்திலோ ஸ்வாமிக்குத் தகுந்த குணங்களிருக்கின்றன.

ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருவதில சேஷ சேஷீ தர்மத்திறகு யாதொரு விரோததைதயும காணேன அபபடிச செய்வதால் தங்களுககு யாதொரு சரமமிலலாமல பழம் கிழஙகு வோ முதலிய ஆஹார பதாரததங்கள் குறைவில்லாமல கிடைககும. எனக்கும தங்களுடைய கைஙகாய மெனற பலமும விததிககும. வில அமபு மண்வெட்டி கூடை முதலியவைகளை எடுததுககொண்டு தஙகளுககு முனபு வழி காட்டிககொண்டே போவேன வனததில கிடைககககூடிய பழம கிழங்கு வோ தானயம தேன முதலிய தபஸ்விகளுககு யோகய மான பதாரததங்களை ஒவவொருநாளும் ஸமபாதிததுக கொடுபபேன. தாங்கள் ஸீதையுடன மலைததாழவரைகளில ஆனநதமாகக் காலங கழிககலாம ஸாவசேஷியாயப பிராட்டியுடன எழுநதருளியிருக்கும தஙகளுககு எநதத தேசததிலும எநதக காலததிலும எவவிதமான கைஙகாயததைதயும சேஷனன நானே செயவே"னெனறு பராாத திததார.

ராமனும மிகுநத ஸநதோஷமடைநது, "ஜனக மஹாராஜாவின யக்ஞததில மஹாதமாவான வருணனால நமமிருவாககும நேரில கொடுக்கபபட்ட பயஙகரமான இரணடு விலலுகளையும, சததுருககளால பிளககமுடியாத இரண்டு கவசஙகளையும, குறையாத இரணடு அம பறைகளையும, தஙகததால அலஙகரிககபபட்டு ஸூரியனைபபோல பரகாசிககும இரணடு கததிகளையும, நமது குலகுருவான வஸிஷ்ட மஹாஷியின வீட்டிலிருநது எடுததுவா. (இபபடி வருணன ஆயு தஙகளைக் கொடுததாரெனறு பாலகாண்டததில சொலலபபடவிலலை. ஸாககம 77-ல பரசுராமா போனபிறகு தன கையிலிருநத விஷ்ணு வின விலலையும பாணததையும மறறவாகளால பாாககபபடாமல நினற வருணனிடததில ராமன கொடுததாரெனறு மாதரம சொலலப பட்டிருககிறது) அவை அங்கே பூஜைசெயவதறகாக வைககபபட் டிருககினறன. நீயும உன் பநதுக்களிடததிலும நணபாகளிடததி லும சொலலிககொண்டு வனததிறகுப போகத தயாராகவிருகக வேண்டு"மெனறு கட்டளையிட்டார.

லக்ஷ்மணன அபபடியே வஸிஷ்ட மஹாஷியின வீட்டிறகுப போய அஙகே கநத புஷ்ப தூபதீப நைவேதயஙகளால பூஜிககப படும சரேஷ்டமான ஆயுதஙகளை அவருடைய அனுமதியைப பெறறு எடுததுக்கொணடு வநது ராமனுககுக காட்டினா ராமனும மிகுநத ஸநதோஷமடைநது, "லக்ஷமணா! நலல ஸமயததில வநது சோந தாய். எனனுடனிருநது என ஐசவாயம யாவையும பராஹமணர்

களுக்கும் தபஸ்விகளுக்கும் தானஞ் செய்யவேண்டும் இந்த நக ரத்தில் பலர் பெரியோர்களுக்கு ஒப்பற்ற பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கும் நம்மை அண்டியிருப்பவர் களுக்கும் வழக்கமாகக் கொடுப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டும் ப்ராஹ்மஸ்ரேஷ்டருடம் வஸிஷ்டமஹர்ஷி யின் புத்ரருமான ஸுயஜ்ஞரைச் சீக்ரத்தில் அழைத்துவா இந்த நகரத்திலுள்ள ஸகல ப்ராஹ்மணர்களிடத்திலும் உத்தரவுபெற் றுக்கொண்டு பிறகு வனத்திற்குப் போக விரும்புகிறேன்'' என்றார்.

ஸர்க்கம் 32.

யாத்ராதானம்.

ராமன் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தானங்கொடுக்கிறாரென்ற புண்ய கரமான வார்த்தையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன், தன்னை அழைத்துப் போக ராமன் ஸம்மதித்ததைப் பற்றி அடங்காத ஆனந்தமடைந் தார் பிறகு அவருடைய உத்தரவுப்படி ஸுயஜ்ஞருடைய வீட் டிற்குப் போய் அக்னிஹோத்ர சாலையில் அவரைக் கண்டு நமஸ் கரஞ் செய்து, ''மித்ர! வாரும் லோகத்தில் ஒருவரும் செய்யத் துணியாத கார்யத்தைச் செய்த என் தமயனுடைய வீட்டிற்கு வந்து பாரு''மென்றழைத்தார் ஸுயஜ்ஞர் காலையில் செய்யவேண்டிய அக்னிஹோத்ரத்தை முடித்துவிட்டு ஸகல லக்ஷ்மீயும் விளங்கும் ராமனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு லக்ஷ்மணனுடன் வேகமாகப் போனார்

மஹாஜ்ஞானியான ஸுயஜ்ஞரைக் கண்டு ராமனும் ஸீதையும் பரபரப்புடன் எழுந்து கைகூப்பி, ஹோமாக்னியை உபசரிப்பது போல ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள் உத்தமமான தங் கத் தோளவளைகளையும் தங்கச்சரட்டில் கோக்கப்பட்ட நவரத்னங் களையும் குண்டலங்களையும் கைவளைகளையும் புஜகீர்த்திகளையும் இன் னும் பல அபூர்வமான ரத்னங்களையும் ராமன் ஸுயஜ்ஞருக்குக் கொடுத்து உபசரித்தார். பிறகு ஸீதை ஞாபகஞ் செய்ய ''மித்ர! இந்த ஹாரத்தையும் தங்கக் கொடியையும் ஒட்டியாணத்தையும் தங் களுடைய பார்யைக்கு ஸீதை கொடுக்க விரும்புகிறாள், அதை அங்கீகரிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். மேலும், தான வனத்திற

குப போகும ஸமயததில விசிதரமாய வேலைசெயயபபடட இநதக் கேயூரஙகளையும தோளவளைகளையும தஙகளுடைய பதனிககுக கொடுககுமபடி பராாததிககிறுள பலவித ரதனஙகளால அலங கரிககபபடடு விலையுயாநத மேலவிரிபபுடைய இநதக கடடிலைத தாஙகள அஙகீகரிககவேணடுமென று விருமபுகிறுள என மாமா எனககுக கொடுதத சதருஞஜயனெனற யானையையும இனனும ஆயிரம யானைகளையும தஙகளுககுக கொடுககிறேன்"னெனருா ஸுயகஞா அவைகளைப பெறறுககொணடு ராமலக்ஷமணாகளையும ஸீதையையும ஆசீாவதிததாா.

பிறகு பரஹமா தேவரொஜனைக கடடளையிடுவதுபோல ராமன மிகுநத பரியததுடன "லக்ஷமண ! அகஸதயருடைய புதரரையும விசவாமிதரருடைய புதரரையும இஙகே வருவிதது, லோகததில பயிாகளை ஜலததால போஷிதது வளாபபதுபோல, அநத பராஹமணோததமாகளுககு ரதனஙகளைக கொடுததுத திருபதி செயது அநேகமாயிரம பசுககளையும தஙகம வெளளி நவரதனங களையும வேணடிய வரையில கொடு.

யஜுாவேத தைததிரீயசாகையை அதயயனஞ செயபவாகளுககு ஆசாரியரான ஒரு பராஹமணோததமா ஒவவொரு நாளும என தாயின வீடடிறகு வநது, மிகுநத பகதியுடன அவளுககு ஆசீாவாதஞ செயதுகொணடிருககிறுா அவா மஹாவிதவான, வேதஙகளின ரஹஸயததை அறிநதவா வாஹனஙகள படடுகள போாவைகள வேலைககாராகள முதலியவைகளை வேணடியவரையில அவருககுக கொடு. நமது வீடடில வெகுநாளாயப பழகிககொணடிருககும நமது மநதரியும ஸாரதியுமான சிதரரதனெனபவருககு எணணிறநத ஆடுமாடுகளையும ரதனஙகளையும வஸதரஙகளையும தானயஙகளையும கொடுததுத திருபதிசெய. வேதததில கடம காலாபமெனற பாகஙகளை அதயயனஞ செயதுகொண்டு பல பரஹமசாரிகள என்னுல ஆதரிககபபடடிருககிறுாகள. எபபொழுதும் வேதாதயயனஞ செயதுகொணடிருபபதால ஆஹாரந தேட அவாகளுககுப பொழுதிலலை, இயறகையாகவே சுறு சுறுபபிலலாதவாகள், ருசியான பதாாததஙகளில விருபபமுளளவாகள, பெரியோாகள மெசசும நனனடததையுளளவாகள. ரதனஙகளால அலங்கரிககபபடட எண்பது வாஹனஙகளையும, தானயஙகளைச சுமகக ஆயிரம எருதுகளையும, நிலங்களை உழுவதறகு இருநூறு மாடுகளையும, பால நெய தயிாககாக ஆயிரம பசுககளையும அவாகளுக்குக் கொடு. மேகலை யெனற அரைநூல மாலையைத தரிககும அநேக பரஹம

சாரிகள் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்விக்கவேண்டுமென்று என் தாயை அண்டியிருக்கிறார்கள் அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொடு அதனால் கௌஸல்யை திருப்தியடையட்டு”மென்று கட்டளையிட்டார் ராமனால் குறிப்பிடப்பட்ட தனம் முதலியவைகளை அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு லக்ஷ்மணன் குபேரனைப்போல் தானே கொடுத்தார்

பிறகு தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு நிற்கும் பரிவாரங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸௌக்யமாய்ப் பிழைப்பதற்குப் போதுமான தனத்தை ராமன் தானே கொடுத்து, “நாங்கள் திரும்பிவரும்வரையில் என் அரண்மனையையும் லக்ஷ்மணனுடைய வீட்டையும் சூன்யமாய் வைக்காமல் நீங்கள் அங்கிருந்து பார்க்காக்கவேண்டு”மென்றார் பிறகு தன் பொக்கிஷத் தலைவனைத் தருவித்து, “என் ஐச்வர்யமுழுவதையும் இங்கே கொண்டுவா”வென்று உத்திரவு செய்தார் அவைகளை வேலைக்காரர்கள் குப்பல்களாகக் குவித்தார்கள் பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவைகளை ப்ராஹ்மணச் சிறுவர்களுக்கும் கிழவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் போதுமானவரையில் கொடுத்தார்கள்

அப்போது கார்க்கரிஷியின் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கே வந்தார், அவருக்குத் த்ரிஜடரென்று பெயர். ஏழைமைத்தனத்தால் தேஹம் முழுவதும் மஞ்சள் வர்ணம் படர்ந்திருந்தது, வயல்களில் சிந்திக்கிடக்கும் நெல்லுகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி ஜீவனஞ் செய்கிறவர், மிகவும் வயஸ் சென்றவர், தன் பெண்டு பிள்ளையுடன் காட்டில் வஸிப்பவர் (தசரதர் நீதி தவறாமல் எல்லா ப்ரஜைகளும் மகிழும்படி ராஜ்யபாலனஞ் செய்துவரும்பொழுது இப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை.)

இளம்பெண்ணான அவருடைய பார்யை குழந்தைகளை அவருக்குக் காட்டி “ஸ்வாமி! நாம் ஏழைமைத்தனத்தை எவ்வளவு காலம் பொறுக்கமுடியும்? தங்கள் கையிலுள்ள கோடாலி கலப்பை மண்வெட்டி முதலியவைகளை எறிந்துவிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி கேளுங்கள். தங்களுக்கு ஏதாவது திரவ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் தாமமே அவதாரமெடுத்திருக்கும் ராமனைத் தர்சனஞ்செய்யுங்க”ளென்றாள். அவர் தன் பத்னியின் வார்த்தையை ஒப்புக்கொண்டு தன் கந்தை வஸ்த்ரத்தை மறைத்துக்கொண்டு ராமனுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போகும் வழியால் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். பிறகு அங்கிரஸ் முதலிய மஹர்ஷிக

ளுக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ள அந்த பிராஹ்மணரை ஐந்தாவது கட்டு வரையில் ஒருவரும் தடுக்கவில்லை. அவர் ராமனுக்கு அருகில் போய், "ராஜபுத்ர! இந்த உலகம் முழுவதையும் உன் கீர்த்தி வ்யாபித்திருக்கிறது, நான் பெரிய குடும்பி, அவர்களைப் போஷிக்க என்னிடத்தில் வேண்டிய தனமில்லை. காட்டில் உதிர்ந்த நெல்லுகளைப் பொறுக்கி ஒவ்வொரு நாளும் ஜீவனம் செய்கிறேன். ஆகையால் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்ய வேண்டு"மென்றார்.

இந்த ப்ராஹ்மணன் பெரிய குடும்பி, மஹாதரித்திரன். இவருக்குத் தனத்தில் எவ்வளவு ஆசையிருக்கிறதென்று பரீக்ஷிக்க விரும்பிப் புன்சிரிப்புடன் வேடிக்கையாக "ஸ்வாமி! என் பசுக்களில் ஒரு ஆயிரங்கூட இன்னும் தானங்கொடுக்கப்படவில்லையே. தங்கள் கையிலிருக்கும் கழியைச் சுற்றி எறியுங்கள். அது எங்கே விழுகிறதோ அதுவரையிலிருக்கும் பசுக்கள் தங்களுடைய"தென்றார் (ராமன் இதுவரையில் ஏன் இவரைக் கவனிக்கவில்லை).

உடனே அந்த ப்ராஹ்மணன் வெகு பரபரப்புடன் தன் வஸ்த்ரத்தை இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, தன் முழுபலத்துடன் கழியைச் சுழற்றி எறிந்தார். அது ஸரயூநதிக்கு அக்கரையில் அநேகமாயிரம் பசுக்களுக்கு நடுவில் விழுந்தது. அப்பொழுது ராமன் அந்த ப்ராஹ்மணரை மிகுந்த ப்ரியத்துடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, ஸரயூநதிக்கரையிலிருந்த அந்த மாட்டுமந்தைகள் யாவற்றையும் த்ரிஜடருடைய வீட்டில் ஓட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி இடையர்களுக்கு உத்திரவுசெய்து, "ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்காமலிருக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன். தங்களுடைய ஒப்பற்ற பலத்தை அறிய விரும்பியே கழியைச் சுழற்றி எறியும்படி தங்களைச் சொன்னேன். வேடிக்கையாகச் செய்ததே தவிர வேறல்ல. இன்னும் ஏதாவது வேண்டியிருந்தால் கேட்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். தங்களுக்கு யாதொரு தடையும் வேண்டியதில்லை. ப்ராஹ்மணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே என் ஐச்வர்யம் முழுவதையும் ஸம்பாதித்திருக்கிறேன். தங்களைப்போன்ற மஹான்களுக்கு அது உபயோகப்பட்டால் அது எனக்கு அளவற்ற கீர்த்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கு"மென்று அவரை ஸமாதானஞ் செய்தார். த்ரிஜடரும் அவருடைய பார்யையும் அந்த மாட்டுமந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கீர்த்தி பலம் ப்ரீதி ஸுகம் முதலிய மங்களங்கள் குறைவில்லாமல் விருத்தியாக வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாய் ராமனை ஆசீர்வதித்தார்கள்.

பிறகு ராமன் தன் பராக்ரமத்தால் தாமமாக ஸம்பாதிக்கப் பட்ட அளவற்ற ஐச்வர்யத்தைத் தன் மித்ரர்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் தகுந்த உபசாரத்துடனும் மர்யாதையுடனும் கொடுத்தார். அங்கிருந்த ப்ராஹ்மணர்களாவது, ப்ராஹ்மணர்களாயிராத மித்ரர்களாவது, ப்ராஹ்மணனும் மித்ரனுமிராத வேலைக்காரர்களாவது, இம் மூன்றுமில்லாத பிச்சைக்காரர்களாவது ராமனால் தங்களுடைய யோக்யதைக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி கொடுக்கப்பட்ட தானத்தால் திருப்தியடையாதவர்களில்லை

ஸர்க்கம் 33

அயோத்யா ஜனங்களின் துக்கம்.

ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அளவற்ற தனத்தை மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்துப், பிறகு மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளப் போனார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் தரித்த கத்தி வில் முதலிய ஆயுதங்கள் ஸீதையால் அலங்கரிக்கப் பட்ட மாலைகளாலும் சந்தனங்களாலும் மிகவும் விளங்கின

அவர்கள் வீதிவழியாகப் போகும்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள் ஏழடுக்கு மேடைகளிலிருந்தும் தனவான்களின் உபரிகைகளிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும், உத்ஸாஹமும் ஸந்தோஷமுமற்று ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள் ஜனங்கள் இடமில்லாமல் நெருக்கமாக வீதிகளில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள் குடை சாமரம் ரதம் முதலியவைகளில்லாமல், பரிவாரங்கள் முதலிய ராஜமர்யாதைகளின்றி, ராமன் நடந்து போவதைப் பார்த்து, எல்லோரும் துக்கந்தாங்காமல், பற்பல விதமாயப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். "ஐயோ! நமது ராமன் வெளியில் புறப்படும் பொழுது எண்ணிறந்த சதுரங்க ஸைன்யங்கள் அவருக்குப்பின்னால் போகுமே இன்று லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் தவிர அவருடன் போவதற்கு ஒருவருமில்லையே. ராமனும் அளவற்ற ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதித்து அனுபவித்தவர், தன்னை அண்டினவர்களின் கோறிக்கைகளைக் குறைவின்றிப் பூர்த்திசெய்கிறவர், பெற்றோருக்குப்பணிவிடைசெய்வது, அவர்களுடைய சொற்படி நடப்பதென்ற தாமத்தை அனுஷ்டிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர், ஆகையால் தன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையைப் பொய்யாக்க அவருக்கிஷ்டமில்லை. ஆகா

சத்தில ஸஞ்சரிக்கும பராணிகளும ஹீனதையை இதுவரையிலும் பார்க்கமுடியுமா? அவனேயே இனறைக்கு வீதியில நிறகும் ஸகல ஜனங்களும பாாக்கும்படி ஆயிறறே குங்குமம செமபஞசு சிவபபு சநதனம முதலியவைகளால அலஙகரிக்கபபடட அவளுடைய தேஹத தில மழையும வெயிலும பனியும தாககிக காநதியைக் குறைதது விடுமே. இவாகள தசரதரிடததில உததிரவுபெறறுக்கொளளப போகும பொழுது அவருககு ஸதவகுணம மேலிட்டு 'நீஙகள காட் டிறகுப போகக்கூடா'தெனறு சொலலத தவறமாட்டார். தன நானகு புதராகளில மிகவும் அருமையான ராமனைக காட்டிறகுத துரதத மனஸ் வருமா? யாராயிருககட்டும, தன புதரன பரம துஷ்ட னயிருககட்டும, அவனை வீட்டிலிருநது துரததுவானு? அபபடியிருகக தன நட்தையால ஸகல பராணிகளுடைய மனதையும கவருமா ராமனைக காட்டிறகுப போகசசொலலவும முடியுமா? பிறாககு ஹிமஸைசெயயாமலிருபபது, தயை, இநதரியஙகளை வசபபடுதது வது, மனதை அடககுவது, வேதசாஸதரஙகளை நனருகக கறபது, அவைகளின விதிபபடி நடபபதெனற ஆறு குணஙகளும புரு ஷோததமனுன ராமனை அலஙகரிககினறன

ஜலததாலேயே பிழைககும பதாாததஙகள கருஙகோடையில ஜலமிலலாவிட்டால எபபடித தபிககுமோ, அபபடி மேறசொனன உததம குணஙகள பொருநதின ராமனுககு அஸௌகயததை உண் டாககுவதால குடிகளெலலோரும சொலலமுடியாத உபதரவததை அனுபவிககிருாகள புஷ்பஙகளாலும பழஙகளாலும நிறைநத மரததின வேரை அறுததுவிட்டால அது எபபடிப படுபபோமோ, அபபடி ஜகநநாதனுன ராமனுககு உணடாகும உபதரவததால உல கம முழுவதும பீடிககபபடுகிறது மஹா தேஜஸவியும தாமஸவரூபியு மான ராமன எலலா பராணிகளுககும வேரைபபோனறவன, மற்ற ஜீவகோடிகள் புஷ்பஙகளும பழஙகளும இலைகளும கிளைகளுமாவா கள. ஆகையால நாமும பெணடு பிள்ளைகள பநதுக்களுடன லக்ஷ மணனைபபோல ராமன எஙகே போகிருரோ அஙகே அவருடன் போவோம, நமது தோட்டஙகளையும வயலகளையும வீடுகளையுமவிட்டு ஸுகதுககஙகளை ஒரே விதமாக அனுபவிககும தாமஸ்வரூபியான ராமனைப பினசெலவோம நமது வீடுகளில புதைததிருககும தனங களையும அவைகளில சோததுவைததிருக்கும தானயஙகளையும ஆப ரணஙகளையும ஆடுமாடுகளையும நமமுடன கொணடுபோய விடுவோம அநத வீடுகள கொஞசங கொஞசமாக இடிநது விழுநதுவிடும. ஆஸ னஙகளும படுககைகளுமிலலாமல புழுதியால மூடபபட்டு எஙகே

பாாததாலும எலிவளைகளும பாமபுபபுறறுகளும நிறைநதிருககும. அநத எலிகளும பாமபுகளுமே அஙகே ஸஞசரிககும குபபைகளை எடுததுச சுததஞசெய்து, புழுதி அடஙகுவதறகாக ஜலந தெளிதது வைபபவாகள யாா இருபபாாகள்? ஹோமஙகள ஜபஙகள மநத்ரங் கள பலிகள யாகஙகள முதலிய வைதிகக்ரியைகள நடக்காது அப பொழுதே கிருஹதேவதைகள அவவிடம விடடுபபோகுமெனப பதில ஸநதேஹமிலலை பஞசம கொளளைநோய முதலியவை களால தேசம பீடிககபபடுமபொழுது அஙகுளள ஜனஙகள கலஙகி அலஙகோலமாக வீடுவாசலகளை விடடு வேறு தேசங்களுககு ஓடிபபோவதுபோல, இநத நகரததிலும எஙகே பாாததாலும உடைநத பாதரஙகள் சிதறிககிடககடடும இவவிதமான வீடுகளால நிறைநத அயோதயாநகரததில கைகேயீ க்ஷேமமாக ஆளடடும. ராமன எநத வனததில தஙகுகிறாரோ அவவிடமே நகரமாகும, நாம விடடுபபோகும இநத நகரமே காடாகும நாமிருககும வனததில துஷ்டமிருகஙகள் குகைகளை விடடு ஓடிபபோகும, மலைததாழவரை களிலிருககும மிருகஙகளும பக்ஷிகளும நமமைககண்டு பயநது அஙகே தங்காது. சிஙகஙகளும யானைகளும நாமிருககும காடடிலேயே தலை காட்டாது அவை நாம போகும காட்டை விடடு நாம முனனிருநத இநத நகரததிறகு வரடடும புலலைத தினறு பிழைககும மான முத லிய ஜநதுககளும, மாம்ஸததைத தினறு பிழைககும புலி முதலிய மிருகஙகளும, பழஙகளைத தினறு பிழைககும காககை முதலியவை களும கரூரமான பராணிகளும பக்ஷிகளும பயமிலலாமல இஙகே ஸஞ சரிககும இநதத தேசததில கைகேயீ தன புத்ரனோடும பநதுகக ளோடும ஸுகமாக வாழடடும. நாமெலலோரும ராமனுடன காட்டில் ஆனநதமாகக காலஙகழிபபோ"மென்று இபபடிப பலவித்மாக ஜனங கள சொலலிககொணடிருபபது ராமனுடைய காதில விழுநதது. அபபொழுதும அவருடைய மனதில யாதொரு கலககமுமிலலை. மதமபிடிதத யானையைபபோல மெதுவாக நடநதுகொணடு கைலாஸ பாவதததின சிகரததைப போனற தன பிதாவின அரணமனையை நோககி வநதாா அங்கே அநேக வீராகள காவலகாததுக கொண்டிருந்தாாகள அவாகளைத தாணடி உள்ளே போய ஸுமநதரா மிகுநத துககததுடன ஓரிடததில உடகாாநதிருபபதைப பாாததாா துயரததில முழுகியிருநத ஸுமநதரரை எலலையறற ஆனநதஸவரூபியான ராமன பாாததுப புனசிரிபபுடன "ஸுமநத ரரே! நான தாசனததிறகாக காாததுக்கொணடிருககிறேனெனறு மஹாராஜாவிறகுத தெரியபபடுததது"மெனறு, பிதாவின ப்ரதிக்

ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காக வனம் போகவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அதற்குமுன் மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக் கொள்ளவேண்டி ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அங்கே நின்றார்.

ஸர்க்கம் 34.

ராமன் உத்திரவு கேட்டது.

எவ்விதமான விகாரமற்றவரும் தாமரையிதழ்களைப்போன்ற கண்களையுடையவரும் நீருண்ட மேகத்தைப்போன்ற தேஹ காந்தியுள்ளவரும் சிறுத்த இடை பொருந்தினவருமான ராமனால் ஸுமந்த்ரர் இப்படிச் சொல்லியனுப்பப்பட்டு, தசரதரிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் புகுந்து மஹாராஜாவைப் பார்த்தார் சக்ரவர்த்தியோ துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு கலங்கின மனதுடையவராய், ராமனையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார் ஸுமந்த்ரரோ மஹாபுத்திமான், ஆனாலும் ராமனுக்குநேர்ந்த கஷ்டத்தால் இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமற்றுக் கைகூப்பிக்கொண்டு முதலில் 'ஜயவிஜயீபவ'வென்று வாழ்த்திப் பிறகு, 'இவ்வளவு துக்கத்துடனிருக்கிறவர் என்ன சொல்வாரோ' வென்று பயந்தார் அதனால் தழதழத்த குரலுடன் "ஸ்வாமி! தங்களுக்கு ப்ரிய புத்ரரான ராமன் இதோ வாசலில் வந்து, தங்களுடைய தாசனத்திற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் தங்களைப் பார்க்கும்படி அனுமதி கொடுக்கவேண்டும். ஸூர்யன கிரணங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மஹாபராக்ரமசாலி இப்பொழுது காட்டிற்குப் போகிறார் தாங்கள் அவரைப் பார்க்கவேண்டு"மென்று தெரிவித்தார்.

தசரதர் ஸ்வபாவத்திலேயே தர்மாத்மா, அவருடைய ஹ்ருதயம் ஸமுத்ரத்தைப்போல கம்பீரமானது, ஆகாசம் சுத்தமானவிடங்களிலும் அசுத்தமான ஸ்தலங்களிலும் ஸஞ்சரித்தாலும் அவைகளின் தோஷம் எப்படி அதை அணுகாதோ அப்படி லோகவிஷயங்களில் அவர் கலந்திருந்தாலும் ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவர் அந்த ஸமயத்தில் தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறக்கூடாதென்ற தர்மத்தை அனுஸரித்து ஸுமந்த்ரரைப் பார்த்து "ஸுமந்த்ர! இங்கே

யிருக்கும் என் பார்யைகளைச் சீக்கிரமாக வரும்படி சொல். தாமதத்திலேயே நாடின மனஸுள்ள என் குழந்தையை நான் அவர்களால் சூழப்பட்டவனாகப் பார்க்க விரும்புகிறேன்'' என்று கட்டளையிட்டார்.

உடனே ஸுமந்த்ரர் அந்தப்புரத்திற்குள் போய் சக்ரவர்த்தியின் பார்யைகளைப் பார்த்து, "மஹாராஜா தங்களை வரும்படி உத்திரவு செய்திருக்கிறார், சீக்ரமாக வர வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்.

அப்படியே தசரதருடைய முன்னூற்றைம்பது பார்யைகளும் கௌஸல்யையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ராமன் வனத்திற்குப் போகிறானென்ற துக்கத்தால் கண்கள் கலங்கித் தங்கள் பர்த்தா இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தன் பார்யைகள் யாவரும் வந்திருப்பதைப் பார்த்துத் தசரதர் "ஸுமந்தர! குழந்தையை அழைத்து வா'' வென்றார். உடனே ஸுமந்தரர் வெளியில் போய், ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் அரசனிருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துப் போனார். அப்பொழுது தசரதர், தன் குழந்தை கைகூப்பிக் கொண்டு வணக்கத்துடன் வருவதைத் தூரத்திலேயே பார்த்துத் திடீரென்று தாவி எதிர்கொண்டு ஆலிங்கனஞ் செய்யப்போனார். அவருடைய பார்யைகளும் சோகத்தால் வாடின முகங்களுடன் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கண்ணீரால் கண்கள் மறைந்து, ராமனிருக்குமிடமவரையில் போகமுடியாமல் கொஞ்ச தூரத்திலேயே கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார். உடனே ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வேகமாகத் தாவி அவரைத் தாங்கிக்கொண்டார்கள். தங்களுடைய பர்த்தா துக்கத்தால் ப்ரக்ஞையற்றிருப்பதைப் பார்த்து ராஜ ஸ்த்ரீகள் "ஹாஹா ராமா'' வென்று கதறினார்கள், தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டார்கள்; அவர்களுடைய அழுகைக் குரலும் அவர்களுடைய ஆபரணங்களின் ஒலியும் கலந்து காதிற்கு மிகவும் வெறுப்பாகவிருந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் சக்ரவர்த்தியைக் கைகளால் தழுவித் தாங்கிப் படுக்கையில் உட்காருவித்தார்கள்.

பிறகு ஒரு முஹூர்த்த நேரத்தில் தசரதருக்குப் ப்ரக்ஞை வந்தது. துக்க ஸமுத்திரத்தில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் தன் பிதாவை ராமன் பார்த்துக் கைகூப்பி மிகவும் வணக்கமாக "மஹாராஜ! தாங்கள் எனக்கு ஈச்வரன், நான் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போக ஸித்தமாக விருக்கிறேன். என்னை அனுக்ரகஞ் செய்து உத

திரவு கொடுககவேணடும லக்ஷமணனையும ஸீதையையும எனனுடன்
வரககூடாதெனறு உணமையான காரணஙகளைச சொலலி எவவள
வோதடுததுப பாாததேன அவாகள ஒரே பிடிவாதமாக எனனுடன
வர விருமபுகிறாாகள எஙகளை விடடுப பிரியவேணடியிருககிற
தெனறு தாஙகள வருததபபடவேணடாம உததிரவுகொடுத
தனுபப வேணடு"மெனறு பராாததிததாா.

அபபொழுது தசரதா, பயஙகரமான வனததிறகுப போகத
தனககு உததிரவு கொடுககுமபடி கொஞசஙகூட வருததபபடாமல
பராாததிககும ராமசநதரமூாததியைப பாாதது, "ராம! நான கைகே
யீயிககு வரஙகளைக கொடுதது அவளால ஏமாறறபபடடேன.
ஆகையால நான செயவது ஒனறும நயாயமலல என புததி என
ஸவாதீனததிலலை இபபொழுது நீ எனனை விலககி இநத
அயோதயைககு அரசனாக விரு"வெனறாா

மஹாபுததிமானான தசரதா பல விஷயஙகளை மனஸில வைத
துககொணடு இபபடிச சொனனா. ராமனோ தாமரஹஸயததை
நனறாய அறிநது அதை அனுஷடிபபதில சரேஷடா ஆகையால
அவா தவறுவாரா? மோசம போவாரா? மிகவும வணககமாகக கை
கூபபி, "ஸவாமி! தாஙகள இனனும அநேகமாயிரம வாஷஙகள
வரையில இநதப பூமணடலததை ஆணடுகொணடிருககவேணடும
நான காடடில வஸிககப போகிறேன தாஙகள ஸதயந தவறு
வதறகு நான காரணமாககக்கூடாது ஒனபது வருஷஙகள, பிறகு
ஐநது வருஷஙகள காடடில விளையாடடாகக கழிநதுவிடும பரதி
கஞை நிறைவேறினவுடன திருமபி வநது தஙகளுடைய பாதஙகளைத
தொடடு நமஸகாரஞ செயயும பாகயததை அடைவே"னெனறாா

தசரதா ஒரு புறததில தான செயத பரதிகஞை யெனற
பாசததால கடடுபபடடிருநதாா, ஒரு பககததில அவரைக கைகேயீ
"ராமன இனறைககே காடடிறகுப போகவேணடும, அவன இஙகே
தஙகுமபடி விடககூடா"தெனறு ரஹஸயமாய நிாபபநதிததுக
கொணடிருநதாள, ஒரு பககததில, தன பராணனைககாடடிலும
பரியமான குழநதையைக காடடிறகு அனுபபவேணடியிருககிறதே
யெனற துககததைத தாஙக முடியவிலலை. கணணீா சொரிய
அழுகையால வாாததை குளற, "ராம! போய வா. இபபடிச செயவ
தால உனககு இநத லோகததிலும பரலோகததிலும உததமமான
கேஷமம கிடைககடடும. நீ போகும வழியில உனககு மஙகள
முணடாகடடும. யாதொரு ஜநதுககளாலும உனககுப பய

யில்லாமலிருக்கட்டும் ஆகையால் ஸாவதானமாகப் போய்த் திரும்பி வா. நீ ஸத்யந்தவறாத ஸ்வபாவத்தை உடையவன், தாமத்தில் நாடின மனஸை உடையவன், ஒரு கார்யத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நீ நிச்சயித்த பிறகு உன் புத்தியை யாராவது மாற்ற முடியுமா? ஆனால் இன்று ராத்ரி நீ புறப்பட்டுப் போவதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் இஷ்டமில்லை, போகவேகூடாது இன்று இங்கே தங்கியிருந்து என்னையும் உன் தாயையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்துக் காலையில் உன் இஷ்டப்படி புறப்பட்டுப் போ உன்னை ஒரு ராத்ரி முழுவதும் பார்க்கும் பாக்யமாவது எனக்குக் கிடைக்குமல்லவா? குழந்தாய்! நீ செய்யும் கார்யத்தை எந்த விதமாக யோசித்துப் பார்த்தாலும் எனக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாகிறது எனக்குப் பரலோகத்தில் நல்ல கதி கிடைக்கவேண்டுமென்று, நீ ஸ்வாதீனமாக அனுபவிக்கவேண்டிய ஸகல ஸுகங்களையும் இந்த லோகத்தில் விட்டு இப்பொழுது மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிற்குப் போகத் துணிந்தாயே. இது நான் இஷ்டப்பட்டுச் செய்த கார்யமென்று நீ எண்ணக் கூடாது. ஸத்யத்தின்மேல் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன் சாம்பல் மூடின நெருப்பைப்போல இதோ நிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்தாயா? நான் அவளுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறேனென்ற காரணத்தால் மனதில் க்ரூரமான யோசனைகளை வைத்துக்கொண்டு இப்படி என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள் இவள் நமது குலாசாரத்தைக் கெடுக்கவந்தவள். இவள் என்னை மோசஞ்செய்து வாங்கின வரங்களால் பரதனுக்கு அபிஷேகமாகும்படிக்கும், நீ காட்டிற்குப் போகும்படிக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது இந்தக் கைகேயி உன்னைக் கட்டளையிட்டதை நீ தலையால்தாங்கி அதை நிறைவேற்ற விரும்புகிறாய் உன் உத்தமகுணத்தை நான் மெச்சவும்முடியுமோ? அப்படிச் சொல்லவும் ந்யாயமில்லை நீ எனக்கு மூத்த புத்ரன், நான் நல்லகதி அடைய வேண்டுமென்று உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன் அந்தப் பொறுப்பு உன்னுடையதல்லவா? உன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறக் கூடாதென்றும் பொய் சொல்லக்கூடாதென்றும் உனக்குக் கவலையிருப்பது ஆச்சர்யமல்ல. அப்படிச் செய்வதற்கு உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமான பாத்யம் எவருக்குமில்லை" யென்றார்.

இப்படித் துக்கம் மேலிட்டுப் புத்தி கலங்கி "ஒரு ராத்ரியாவது தங்கிவிட்டுப் போகலாகாதா" வென்று மனஸுருகும்படி தங்களுடைய பிதா சொன்ன வார்த்தைகளை ராமலக்ஷ்மணர்கள் கேட்டவுடன், "ஐயோ! ஒரு ராத்ரிப்பொழுதாவது நமது பெற்றோர்களை

ஸந்தோஷப் படுத்தும் பாக்யத்தைச் செய்யாமல் போனோமே" யென்று வருந்தினார்கள். அப்பொழுது ராமன் தசரதரைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! ஸகல போகபாக்யங்களையும் இங்கே இன்றைக்கு நான் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு வனத்தில் அந்த ஸௌக்யங்களை யார் கொடுப்பார்கள்? இங்கிருந்து கொஞ்சகாலம் ஸுகத்தை அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் வனத்திற்குப் போவதே மேலென்று தோன்றுகிறது. இந்தப் பூமியிலுள்ள தேசங்களையும் அவைகளின் ப்ரஜைகளையும் தன தான்யங்களையும் இதோ விட்டேன், அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் காட்டில் தங்கியிருக்க நிச்சயஞ் செய்து விட்டேன், என் புத்தி மாறாது. எதைக் கேட்டாலும் இல்லை யென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவம் தங்களுக்கு வாய்ந்திருக்கிறது. கைகேயியிடத்தில் ந்யாயமான காரணத்தால் ஸந்தோஷித்துச் சில வரங்களைக் கொடுத்தீர்கள். அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றுங்கள். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவரென்ற கீர்த்தி நிலைநிற்கட்டும். நான் தங்களுடைய வார்த்தைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டு, வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் தபஸ்விகளுடன் காலத்தைப் போக்குகிறேன்.

'என்னை விலக்கி நீ அரசனாக ஆ'மென்று என்னைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்! என்ன பாபம்! இந்த க்ஷணத்திலேயே கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதனுக்குக்கொடுங்கள். ஏதோ ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் நான் இந்த ராஜ்யத்தை விரும்பினதாகத் தாங்கள் எண்ணவே கூடாது. தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுவதாலுண்டாகும் புண்யமும் ஸுகமும் அதனால் கிடைக்குமா? தாங்கள் எதற்காகத் துக்கப்படவேண்டும்? தாங்கள் கண்ணீர் விடுவது தகாது. ஸகல நதிகளுக்கும் அதிபதியான ஸமுத்ரராஜன் எப்பொழுதாவது கலங்கினாரென்று யாராவது கேட்டதுண்டா? எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம், ஸுகம், வேண்டாம், ஸீதை வேண்டாம்; இந்தப் போகபோக்யங்கள் வேண்டாம், ஸ்வர்க்கம் வேண்டாம், உயிரும் வேண்டாம், தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை பொய்யாகக் கூடாதென்று ஒரு விஷயம் மாத்ரம் நிறைவேறவேண்டும். தாங்கள் எனக்கு ப்ரத்யக்ஷமான தைவமல்லவா? நான் ஸம்பாதித்த புண்யத்தின் மேலும், நான் பேசும் ஸத்யத்தின் மேலும் தங்களுக்கெதிரில் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். இவ்விடத்தில் ஒரு க்ஷணங்கூட என்னால் இருக்க முடியாது. இதைப்பற்றித் தாங்கள் வருத்தப்படக் கூடாது. காட்டில் வஸிப்பதாக நான் செய்த நிச்சயம் ஒரு பொழுதும் மாறாது.

தங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கு மாத்ரம் நான் வனம்போகவில்லை கைகேயியிடத்தில் நான் வனத்திற்குப் போகிறே னென்று ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறேனல்லவா? அதை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? வனத்தில் என்ன கஷ்டங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கப் போகிறோமோ என்று தங்களுக்கு வருத்தமே வேண்டாம். விசித்ரமான பக்ஷிகளும் மருகங்களும் நிறைந்திருக்கும் வனத்தில் ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்போம். பிதாவென்றால் தேவதைகளுக்கும் தைவமல்லவா? ஆகையால் தங்களைப் பரம தைவமாக நினைத்துத் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன். பதினான்கு வாஷங்களான பிறகு என்னை மறுபடியும் பார்ப்பீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது தாங்கள் வருத்தப்படுவது உசிதமல்ல. தாங்கள் மற்றவர்களைக் கண்ணீர்விட்டு வருத்தப்படக் கூடாதென்று தையலுசொல்லித் தடுக்கவேண்டியிருக்கத், தாங்களே இப்படித் தபித்தால் மற்றவர்களுக்கு என்ன கதி? இந்த நகரத்தை விட்டேன், இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தத் தேசத்தை விட்டேன், இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தப் பூமியை விட்டேன், இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றிக்கொண்டு காட்டில் பல வாஷங்களவரையில் வஸிக்க உத்தேசித்து இப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறேன். நான் ப்ரதிக்ஞை முடிகிறவரையில் திரும்பிவரமாட்டேன். மலைகள் நதிகள் நகரங்கள் தனதான்யங்கள் ப்ரஜைகள் நிறைந்த இப்பூமண்டலத்தைப் பரதன் க்ஷேமமாக ஆளட்டும். அதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லை. தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞை பொய்யாகாமல் நிறைவேறவேண்டும். ஒப்பற்ற போக போக்யங்களிலாவது என் ஸௌக்யத்திலாவது நான் மனஸ் வைத்தவனல்ல. பெரியோர்களால் மெச்சப்பட்ட பித்ருவாக்ய பரிபாலனமென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற ஓர் விஷயத்தில் மாத்ரம் என் மனஸ் நாடியிருக்கிறது. ஆகையால் என்னைப்பற்றித் தாங்கள் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படக்கூடாது. தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையைப் பொய்யாக்ச செய்துவிட்டு, இந்த ராஜ்யத்தாலாவது ஸகல போக போக்யங்களாலாவது ஸீதையாலாவது என் உயிராலாவது என்ன ப்ரயோஜனம்? தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞை பொய்யாகக்கூடாது. வனத்தில் நாங்கள் கஷ்டப்படுவோமென்று தாங்கள் ஸ்வப்னத்திலும் நினைக்கக் கூடாது. பழம் கிழங்குகளைப் புஜிப்பேன், மலைகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் பார்த்து ஆனந்தப்படுவேன், விசித்ரமான காடுகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழிப்பே"னென்று ஸமாதானஞ் செய்தார்.

தசரதரும் தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் கட்டியணைத்து துக்கத்தால் மனம் தளர்ந்து பரக்ஞையற்று மூர்ச்சையடைந்து அசைவில்லாமல் கிடந்தார். ராஜ ஸ்த்ரீகளும் துயரம் மேலிட்டு வாய் விட்டுக்கதறினார்கள் ஸுமந்த்ரரும் அந்தக் கஷ்டத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு மூர்ச்சை யடைந்தார். அந்தப்புரத்தில் எங்கேபார்த்தாலும் 'ஹா, ஹா, ஐயோ, ஐயோ'வென்ற சப்தங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கேட்கப்படவில்லை. ஆனால் கல்நெஞ்சுடைய அந்தக் கைகேயீ மாத்ரம் வருத்தப்படவில்லை. அவளுடைய முகத்தில் ஸந்தோஷம் ப்ரகாசித்தது.

ஸர்க்கம் 35

ஸுமந்த்ரர் கைகேயீயைக் கண்டித்தது.

ஸுமந்த்ரர் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தலையை அசைத்துக்கொண்டு, கோபத்தால் கைகளை ஒன்றோடொன்று அறைந்து, பற்களைக் கடகடவென்று கடித்துக் கண்கள் சிவக்கத், தேஹத்தின் நிறம் மாறச், சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தார் கைகேயீயிடத்தில் தசரதருக்குக் கொஞ்சமாவது ப்ரீதியில்லையென்று நன்றாக அறிந்துகொண்டு, கூர்மையான பாணங்களுக்கு ஸமமான வார்த்தைகளால் அவளுடைய ரஹஸ்யமான கெட்ட யோசனைகளையும் துர்க்குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினார் 'அடீ துஷ்டே! இதோ இருக்கும் தசரத மஹாராஜா சராசரங்கள் அடங்கிய ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிபதி, உனக்கும் அதிபதி, மேலும் உன்னைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்த பர்த்தா அவரையே அலக்ஷ்யஞ்செய்து கைவிட்ட பிறகு நீ எந்த அக்ரமத்தைத்தான் செய்ய மாட்டாய்? நீ உன் பர்த்தாவைக் கொன்றுவிட்டாய், காலக்ரமத்தில் உன் குலத்திலுள்ள எல்லோரையும் கொல்வாயென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை தசரதமஹாராஜா ஸமானயரார்? மஹேந்த்ரனை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம், இவரை ஜயிக்கமுடியாது ஹிமயபர்வதத்தை அசைத்தாலும் அசைக்கலாம், இவரை அசைக்க முடியாது, ஸமுத்ரத்தைக் கலக்கினாலும் கலக்கலாம், இவருடைய மனஸைக் கலக்கமுடியாது இப்படிப்பட்ட தசரத சக்ரவர்த்தியை நீ உனது கொடுமையான வார்த்தைகளாலும் செய்கைகளாலும் கதற அடிக்கிறாயல்லவா? இந்த ஒரு காரணம் போதாதா? இவர் இக்ஷ்வாகு குலசிகாமணி, மஹா பராக்ரமசாலி, உன்னைக்

காப்பாற்றுகிறவர், நீ கேட்ட வரங்கள் பயங்கரமாயிருந்தாலும் அவைகளைத் தடையில்லாமல் கொடுத்திருக்கிறார்.

இதெல்லாம் போகட்டும், உன்னை அக்னிஸாக்ஷியாகப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்து உன் பாப புண்யங்களுக்குப் பாத்யப்பட்டவரல்லவா? அப்படிப்பட்டவரை அலக்ஷ்யஞ்செய்யாதே. அது உன்னை வேருடன் அறுத்துவிடும் பதிவ்ரதை தன் புத்ராகளை விலக்கினாலும் விலக்கலாம், புருஷனுடைய அபிப்ராயத்தை அனுஸரிக்காமலிருப்பது மஹா பாதகம். அநேக கோடி புத்ராகளைக் காட்டிலும் பர்த்தா அதிகமல்லவா?

இக்ஷ்வாகு குலத்தில் இதுவரையிலும் தகப்பனுக்குப் பிறகு வயஸின் க்ரமப்படி மூத்தபுத்ரனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்துக்கொண்டு வருகிறது நீயோ இப்பொழுது சக்ரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும் பொழுதே அந்த ராஜதர்மத்தைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாய் உன் புத்ரனை பரதன் அரசனாகட்டும், இந்தப் பூமியை ஆளட்டும், ராமன் போகுமிடத்திற்கு நாங்களும் போகிறோம் நீ செய்யும் அக்ரமத்தைப் பார்த்தால் உன் ராஜ்யத்தில் ப்ராஹ்மணன் முதலிய ஸாதுக்கள் ஒரு நிமிஷங்கூடத் தங்கமாட்டார்கள் நீ இவ்வளவு அநியாயத்தைச் செய்தும், இந்தப் பொறுமையுள்ள பூமிதேவி வெடித்து, உன்னைப் பாதாளத்தில் அழுத்தவில்லையேயென்று எனக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. அக்னிஜ்வாலைகளோடு கூடிய பயங்கரமான யமதண்டத்தைப்போன்ற வார்த்தைகளால் ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதில் ஒரே பிடிவாதமாயிருக்கும் உன்னை வஸிஷ்டர் முதலிய மஹாத்மாக்களான ப்ரஹ்மரிஷிகள் நாசஞ்செய்யாமலிருப்பது என்ன ஆச்சர்யம்!

மதுரமான பழங்களைத் தரும் மாமரத்தைக் கோடாலியால் வேருடன் வெட்டிவிட்டு, வேப்பமரத்திற்கு வெகு ச்ரமப்பட்டுப்பாத்தி கட்டி, எருப்போட்டுப் பாலூற்றி வளர்ப்பவன் எவ்வளவு புத்திமானாயிருக்க வேண்டும்! அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமான ராமசந்த்ரனை அநியாயமாகக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு மஹா துஷ்டையான உன் ப்ரீதியை ஸம்பாதிப்பதற்கு இவ்வளவு ச்ரமப்படும் இந்தத் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்தியைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

உன்னைச் சொல்வதில் ப்ரயோஜனமென்ன? வேப்பமரத்திலிருந்து தேன் ஒழுகுமா? தாயைப் பார்த்தால் பெண்ணைப் பார்க்க

வேண்டுமோ? (தாயைக் குளத்தங்கரையில பாாததால பெண்ணை வீட்டில பாாககவேண்டாமெனற பழமொழியும உண்டு). உன் தாயிடத்தில இலலாத நலல குணங்கள் உனனிடததில எபபடியிருக்கும? அவளுடைய துாக்குணங்களை உனனை எபபடி விடும? உன தாய மஹா துஷ்டையெனபது லோக பரஸிதத மலலவா? முனபு ஒரு ஸமயத்தில ஒரு கந்தாவன உன பிதாவிறகு ஒரு வரததைக் கொடுததான அதன மஹிமையால எலலா ஜநதுக்களின அபிபராயததையும ஸுலபமாய அவா அறிய முடியும. ஒருநாள இரவில அவா கட்டிலில உன தாயுடன படுததுககொணடிருககுமபொழுது சுவறறிலிருநது அதன கீழே ஓடிககொணடிருநத எறுமபுகள பேசினதைக கேட்டு ஆசசாயம தாஙகாமல அடிககடி சிரிததா அதைக கேடடு உன தாய அவா ஏதோ தனனைப பாாததே கேலியாகச சிரிககிறாரென்று கடுஙகோபமடைநது, "ஓய்! இபபொழுது எதறகாகச சிரிததீா? உணமையைச சொலலு"மெனறாள அசவபதி "சொலவதில யாதொரு ஆக்ஷேபமிலலை. ஆனால அதைச சொனன நிமிஷததிலேயே என தலை சுககலாக வெடிதது இறபபே"னெனறா. அவள "ஸரி, ஸரி, நீா சிரிததறகுக காரணம எனககுத தெரியும. அதைச சொலலக கூடாதெனறே இபபடிச சாககுப போககுச சொலலி எனனை ஏமாறறப பாாககிறீா நீா இருநதாலும ஸரி, இறநதாலும ஸரி, எனனைப பாாததுச சிரிதத காரணததை ஒளிககாமல இபபொழுதே சொலலததான வேணடும இலலாவிடடால உமககெதிரில உயிரை விடுவே"னெனறாள இபபடிப பிடிவாதம பிடிததவளைப பாாததுக கேகயராஜனுககு ஒனறும தோனறவிலலை தனககு வரததைக கொடுதத கநதாவனிடததிறகுப போய நடநத ஸஙகதியைத தெரிவிதது, "ஸவாமி! இதறகு எனன யோசனை"யென்று கேடடாா அவன "அவள சாகடடும, நாசமாகடடும, நீா ஒருநாளும அவளுடைய வாாததைககுக கடடுபபடடு அனாததததைத தேடிககொளளவேணடா"மெனறாா பிறகு உன பிதா கவலை தீாநது, உன தாயைத தருநதபடி தணடிததுத தளளிவிடடுக குபேரனைப போல ஸநதோஷமாகவிருநதாா. (இதே விதமான கதை அரபிக பாஷையிலுளள 1001 ராததிரிகளென்ற கதாஸாகரததில காணபபடுவது மிகவும ஆசசாயமே.) நீயும உன தாயைபபோல கெடட மாாககததிலேயே திருஷ்டியுளளவளாய மஹா பாபததைச செயயுமபடி சகரவாததியை நிாபபநதிககிறாய. லோகத்தாருடைய வாாததை பொய்யாகுமா? தாயைப போல் பெண், தகபபனைப போல பிளளையெனற வசனம உண்மையே,

பிடிவாதம் பிடிக்காதே, உன் பாத்தா சொல்வதைக் கேள். நாளைக்கு ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கட்டும் லோகத்திலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தயைவைத்து அவைகளைக் காப்பாற்று. மஹா பாபிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு, மூத்தவனிருக்கும் பொழுது அவனைத் தள்ளிவிட்டு இளையவனுக்குப் பட்டங்கட்டுவ தென்ற ராஜதாம விரோதமான கார்யத்தைச் செய்யும்படி, மஹேந் திரனைப்போன்ற வரும் ஸகல ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்கிறவருமான உன் பாத்தாவை உபத்ரவஞ்செய்யாதே 'அப்படியானால் எனக்கு அவர் கொடுத்த வரங்களுக்கு என்ன கதி' யென்றால், தசரதசகர வர்த்தியோ புண்யாத்மா, அளவற்ற ஐச்வர்யமுடையவர், மஹா பராக்ரமசாலி, இந்தப் பூமண்டலத்திற் கதிபதி, எல்லையற்ற கருணை பொருந்தினவர் ஒன்றைக் கொடுப்பதாகப் ப்ரதிக்ஞைசெய்து விட்டுத் தவறுவாரா? ஆகையால் அவைகளுக்குப் பதிலாக உனக் குப் போதுமான வரையில் தங்கம் வெள்ளி ரத்னங்கள் ஆபரணங் கள் வாஹனங்கள் வேலைக்காரர்கள் தான்யங்கள் தேசங்கள் இன் னும் என்ன வேண்டுமோ அவை யாவற்றையும் உனக்குக் கொடுக்க வித்தமாக விருக்கிறார் ஆகையால் ராமனுக்கு நாளைக்கே அபிஷே கம் கொடுக்கும்படி அனுமதிகொடு அவர் சகரவர்த்திக்கு மூத்த புத்ரர், ராஜ்ய வ்யவஹாரங்களில் நிகரற்ற ஸாமர்த்யமுள்ளவர், நன்னடத்தை யுள்ளவர், துஷ்டர்களைச் சிக்ஷித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப் பதால் க்ஷத்ரிய தர்மத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்கிறவர். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் யாதொரு அசௌகர்யமும் நேராமல் தன்னுயிரைப் போலக் காப்பாற்றுகிறவர், மஹா பராக்ரமசாலி இந்த அயோத்யை நீ அவருக்குக் கொடுத்த ராஜ்யமாக இருக்கட்டும்.

அப்படி யில்லாமல் வயஸு சென்ற தகப்பனை விட்டு ராமன் வனத்திற்குப் போனால் லோகத்தில் மிகுந்த அபகீர்த்தி உனக்கு நேருமென்று தெரியாதா? ராமனைத் தவிர வேறொருவர் இந்த ராஜ்யத்தில் அரசனாக இருக்க முடியுமா? அப்படியிருந்தால் எவனா வது இங்கே ஒரு நிமிஷமாவது தங்குவானா? ஆகையால் வீணாகக் கவலைப்படாதே. ராமனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளட்டும் அவருக்குப் பட்டாபிஷேகமானால் தசரதர் தன் முன்னோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரித்துத் தவஞ்செய்ய வனத்திற்குப் போவார்'' என்று இப் படி ஸுமந்த்ரர் தசரதருக் கெதிரில் நயமாயும் கடுமையாயும் பலவித மாகக் கைகேயியின் மனஸைத் திருப்ப எவ்வளவோ முயற்சி செய் தார். ஆனால் அவர் எவ்வளவுதான் தர்மோபதேசம் செய்யட்டும், எவ்வளவு தான் தூஷிக்கட்டும்; எவ்வளவுதான் ப்ரார்த்திக்கட்டும்,

அவளுக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமுண்டாகவில்லை. அவளுடைய நிச்சயம் மாறவுமில்லை அவளுடைய முகத்தில் கோபக்குறி தணியவுமில்லை.

ஸர்க்கம் 36.

ஸித்தார்த்தர் கைகேயீயைக் கண்டித்தது.

கைகேயீ ஸுமந்தரருடைய வார்த்தையை அலக்ஷியஞ்செய்ததைக் கண்டு "ஐயோ! அறியாமல் முன்பு வரங்களைக் கொடுத்து இப்பொழுது கஷ்டப்படுகிறேனே" யென்று துக்கித்துக் கண்களில் நீர் பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு "ஸுமந்தரரே! நமது சதுரங்க ஸைன்யத்தை ராமனுக்குக் காவலாகப் போகும்படி விதரஞ் செய்யும் ரூபத்தாலும் நடத்தையாலும் பேச்சாலும் பிறருடைய மனஸை அபஹரிக்கும் சக்தியுள்ள வேசயைகளும் கோடீஸ்வராகளான வயாபாரிகளும் ஸைந்யத்துடன் போகட்டும். ராமனிருக்குமிடத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களும் நிறைந்த கடைவீதிகள் ஏற்படவேண்டும் ராமனை ஆச்ரயித்துக்கொண்டிருக்கும் எல்லோரும், எவருடைய வீர்யத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ராமன் பழகுகிறானோ அவர்களெல்லோரும் ஸைன்யத்துடன் அனுப்பப்படட்டும். அந்தச் சூரர்களுக்கு வேண்டியவரையில் ஐச்வர்யம் கொடுக்கப்படட்டும் முக்யமான ஆயுதங்களும் எண்ணெய் நெய் முதலிய பதார்த்தங்கள் நிறைந்த பல வண்டிகளும், காடுகளில் வழிகாட்டுவதற்கு வேடர்களும் ராமனுடன் போகட்டும் ஸிம்ஹம் புலி யானை முதலிய துஷ்டமருகங்களை வேட்டையாடிக்கொண்டு, காட்டுத்தேனைக் குடித்துக்கொண்டு, அநேக புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு, ராமன் இந்த ராஜ்யத்தையே நினைக்காமலிருக்கட்டும். என் தான்யக்களஞ்சியமும் பொக்கிஷமும் ராமன் போகுமிடத்திற்கு அனுப்பப்படட்டும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாதவிடத்தில் அவன் என்ன செய்வான்? புண்யஸ்தலங்களில் யாகயக்ஞங்களைச் செய்துகொண்டு, வேண்டியவரையில் தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் ராமன் ஸுகமாகக் காலம் கழிக்கட்டும். மஹா பராக்ரமசாலியான பரதன், அயோத்யையில் சிறப்புடன் ஆளட்டும், நான் இப்பொழுது சொன்ன ஏற்பாடுகளுடன் என் குழந்தை ராமன் காட்டிற்குப் புறப்படட்டு" மென்றார்.

அதைதக கேடடுக கைகேயிக்குப பெரும பயம பிடிததது, பேச முடியவில்லை, முகம வாடிறறு, மிகுநத வருத்ததுடன தசரதரைப பாாதது, "ஐய, மஹாயோகயரே! உததமமான ஸுராபானத்தின ஸாரததைதக குடிததுவிடடு அடிவண்டலைப பிறருககுக கொடுப்பது போல, இநத ராஜ்யத்திலுள்ள குடிகள யாவரையும் தனதானயங்களையும ஐசவாயஙகளையும ஸைனயஙகளையும ராமனுடன அனுபபிவிடடுச, சூனயமான தேசததையா பரதனுககுக கொடுககபபோகிறீா? இநதத தானம வேணடா"மெனறு ஸாபபததைப்போல சீறினள.

இபபடி வெடகததை முறறிலும துறநது, ஒருவரையும லக்ஷ்யஞ செயயாமல மிகவும கரூரமான வாாததைகளைக் கைகேயி சொல்லத தசரதா "துஷ்டே! தாஙகமுடியாத பாரத்தை ஏறறி அதை இழுககமுடியாமல எருது கஷ்டபபடுமபொழுது எவனாவது அதைக குததுவானு? நான உனககு வரஙகளைக கொடுதது அதறகுப் பரயோஜனமாகப பரதனுககு அபிஷேகஞ்செயவது, ராமனுக காட்டிறகனுபபுவதெனற தாஙகமுடியாத பாரததைச சுமறறிககொண்டேன. உன கட்டளைபபடி ராமனைக காடடிறகு அனுபபிககொண்டிருககிறேனே, மறுபடியும இபபடி ஹிமசை செயகிறுயே"யெனறுா.

கைகேயி "இபபொழுது நான உமககுச செயகிற உபதரவம் இனனதென்று எனககுத தெரியவில்லை ஐய! நீா முனனே கொடுதத வரஙகளைப பூாததி செய்யுமபடி கேடகிறேனு, அல்லது புதிதாக எதையாவது கேட்கிறேனு? சொலலு"மெனறுள அதறகுத தசரதா "அடீ, அலபஸ்வபாவமுள்ளவளே! நீ வரங்களைக கேடகுமபொழுதே இதெல்லாம உனககேன தோனறவில்லை? ஸேனையை அனுபபககூடாது, தரவியததை அனுபபககூடாதெனறு உனக்கு வேண்டிய விஷயஙகளை அபபொழுதே ஏன பராாததிககவில்லை? அநத ஸமயததில மறநதுவிடடு, இபபொழுது குறுககே விழுநது தடுததால ஆகவேண்டிய காாயம நிறகுமா"வெனறுா. (ராஜயமென்றல, அதில ஸகல அங்கஙகளும கூடினதெனறதை தசரதா அறியாதவாபோல வாயடி அடிபபது ஆசசாயமே)

தசரதா இபபடி மஹாகோபததுடன் சொலவதைக கேட்டு கைகேயிககும அடஙகாத கோபமுண்டாயிறறு "ஓய்! எனனிடத்தில வீண்பெருமை பேசிக்கொளளுகிறீரோ? உமது குலவிருததாநததததை நான அறியேனோ? உமது வமசததிலேயே ஸகரனெனற ஒரு அரசன, தன மூதத புதரனை அஸமஞ்ஜஸை ராஜ்யததி

லிருநது ஒணடியாகத துரததவிலலையோ? அபபடியே ராமனையும துரததுவதறகுத தடையெனன? இது உஙகள குலாசாரநதானே நான முன்பே கேடகாமலிருநதாலெனன? இபபொழுதுதான என அபபடிச செயயககூடா"தெனருள தசரதா "ஐயோ! இபபடியும ஒரு ஸதரீ உணடா? அநயாயமாய எனனை வஞசிதது பரதிக்ஞை செயயசசொலலி, எனனை மஹா பாபததிறகுள்ளாககி, அதுவும போதாமல தான முனனே கேடகாத விஷயஙகளையெலலாம இப பொழுது கொடுககுமபடி நிரபபநதிககிருளே"யெனறு நினைதது, "சீ, சீ! வாயைமூ"டெனருா அஙகிருநத அனைவரும வெடகத தால தலைகுனிநதாாகள ஆனால கைகேயிமாததிரம அதைக கொஞ சஙகூட லக்ஷயஞ செயயவிலலை

அஙகிருநதவாகளுககுள ஸிததாாததரெனற ஒரு பரதானி, கைகேயியின வாாததையைக கேடடு மிகவும கோபஙகொணடாா அவா வயஸ சென்றவா, கபடமறறவா, தசரதரால விசேஷ மா யாதை பெறறவா இபபடிக கைகேயி சொலலும அபவாததததைக கேடடுப பொறுககாமல "அஸமஞசனெனற ராஜபுததரன தெருவில விளையாடிககொண்டிருககும பிளளைகளைப பிடிதது, ஸரயூநதியில தளளி, அவாகள இறககுமபொழுது படும அவஸதையைப பாாத்து ஸநதோஷபபடடுககொணடிருநதான படடணததது ஜனஙகளெல லோரும அவனிடததில கோபஙகொணடு அரசனிடததிறகுபபோய "ஸவாமி! இநத ராஜயம க்ஷேமமாக இருககவேணடுமெனறு விருமபு கிறீரா? அபபடியானல இரண்டில ஒனறு செயயும உமது புதர ஞன அஸமஞசனை இநதத தேசததிலிருநது துரததிவிடும இல லாவிடடால நாஙகள இஙகிருநது வேறு தேசத்திறகுப போகிறேம. ஏஙகளுககு உததிரவு கொடு"மெனருாகள அதைக் கேடடு ஸகரன "என இபபடி பயபபடுகிறீாகள? எனன விசேஷம நடநத"தெனருன. ஜனஙகள "உமது புதரனுககுப பைததியம பிடிததிருககிறது. தெரு வில விளையாடும எஙகளுடைய குழநதைகளைப பிடிதது ஸரயூநதியில- தளளி, அவாகள முழுகுமபொழுது குமிழியிடும சபததததைக் கேட டுக கைககொடடிச சிரிககிருு"னெனருாகள அவாகளுடைய இஷ் டபபடி ஸகரனும தன குமாரனுன அஸமஞசனையும அவனுடைய பாாயையையும் பரிவாரஙகளையும வணடிகளிலேறறி, அவன உயிரோ டிருககுமவரையில அநத ராஜ்யததிறகுள வரககூடாதெனறு கண்டிபபாக உததிரவு செயது துரததிவிடடான. அவனும தான செயத காாயததிறகுப பிராயசசிததமாக மண்வெடடி கோடாலி கூடை முதலியவைகளுடன காடுகளிலும மலைகளிலும திரிந்து

கொண்டு காலத்தைக் கழித்தான் அப்படி ராமன் என்ன பாபத்தைச் செய்தான்? எதற்காக அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்தவேண்டும்? எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷமுமில்லை சந்திரனிடத்தில் கலங்கத்தைக் கண்டுபிடித்தாலும் பிடிக்கலாம்; ராமனிடத்தில் தோஷத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அஸாத்யம் அதிருக்கட்டும், ஒருவேளை எங்களுக்குத் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் ஏதாவது தோஷமிருக்கலாம் அப்படியிருந்தால் சொல். இப்பொழுதே அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிடுவோம். ஒருவன் பிறருக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாமல் ஸாதுக்களின் மார்க்கத்திலேயே நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது அவனைக் கைவிடுவது பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கும். அப்படிச் செய்வது தாமதத்திற்கு நேர்விரோதமல்லவா? தேவேந்த்ரனைப்போல பலமும் பராக்ரமும் தேஜஸும் ஒருவனுக்குப் பொருந்தியிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட அக்ரமத்தைச் செய்தால் சாம்பலாக எரிக்கப்படுவான் ஆகையால், ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்காதே, லோகத்திலுள்ளவர்கள் உன்னை நிந்திப்பதற்கு இடங்கொடுக்கலாமா''வென்று வெகு சாதுர்யமாக அவளுடைய பிடிவாதத்தை மாற்றப்பார்த்தார்.

வித்தார்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர், இந்த நல்ல புத்தியைக் கைகேயி ஒருபொழுதும் அனுஸரிக்கமாட்டாளென்று நிச்சயித்துத் துக்கம் மேலிட்டுக், குரல் ஒடுங்கி "அடீ, பாபஜந்துவே! வித்தார்த்தனுடைய வார்த்தைகள் உன் காதில் ஏறுமா? எனக்கு ஹிதமான விஷயம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியவில்லையே. அது போகட்டும் உனக்காவது எது ஹிதமென்று தெரிந்துகொண்டாயா? நீசமான நடத்தையையும் யோசனையையும் தவிர உனக்கென்ன தெரியும்? ஸாதுக்களுடைய நடத்தைக்கும் உனக்கும் எவ்வளவோ தூரம் நான் இந்த ராஜ்யத்தையும் ஸகல ஐச்வர்யத்தையும் போகபோக்யங்களையும் விட்டு, ராமனுடன் போகிறேன் நீயும் பரதசக்ரவர்த்தியும் இந்த ராஜ்யத்தில் உங்களுடைய இஷ்டப்படி வெகு காலம் ஸௌக்யமாக ஆண்டுகொண்டிருங்க''ளென்றார்.

ஸர்க்கம். 37

வஸிஷ்டர் கைகேயீயைக் கண்டித்தது.

ஸித்தார்த்தருடைய சொல்லைக் கேட்டு ராமன், தசரதரைப் பார்த்து மிகவும் வணக்கமாய் "ஸ்வாமி! நான் போகபோகயங்களை விட்டேன், அவைகளில் எனக்கு ஆசையில்லை, காட்டில் வஸிக்க வேண்டியவன், எனக்கு ஸைன்யத்தாலும் ஐசவர்யத்தாலும் என்ன பரயோஜனம்? உத்தமமான யானையை ஒருவனுக்குத் தானங் கொடுத்த பிறகு அதைக் கட்டும் கயிற்றில் ஒருவன் ஆசைவைப்பானு? யானையே போகும்பொழுது கயிறு ஒருபொருட்டா? தாங்கள் எனக்குக் கொடுக்கிறதாக உத்தேசித்த பொருள்கள் யாவையும் நான் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் நான் உடுக்கவேண்டிய மரவுரியை வேலைக்காரர்கள் கொண்டுவரட்டும் பதினுலு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிக்கவேண்டுமல்லவா? கூடை மண்வெட்டி கோடாலி முதலியவைகளையும் கொண்டுவரட்டு"மென்றார்.

உடனே கைகேயீ கொஞ்சமேனும் வெட்கமில்லாமல் தானே மரவுரியைக் கொண்டுவந்து "இதை உடுத்துக்கொள்" என்றாள் ராமன் அவைகளைக் கைகேயீயிடத்திலிருந்து வாங்கித், தான் உடுத்திருந்த விலையுயர்ந்த வஸ்த்ரங்களை அவிழ்த்துவிட்டு முனிவர்கள் தரிக்கும் மரவுரியை உடுத்தார். லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார் இதை யாவற்றையும் தசரதர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் பிறகு ஸீதை தனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட மரவுரியைப் பார்த்து, விலையற்ற ஆடைகளைத் தரித்து வழக்கமுள்ளவளாகையால் வேடனுடைய வலையைக் கண்டு நடுங்கும் மானைப்போல நடுங்கினுள், அவைகளை உடுக்கத் தெரியாமல் கையில் வைத்துக்கொண்டு தயங்கினுள். மஹாபதிவ்ரதையாகையால் தன்பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தாமத்தைத் தானும் அனுஷ்டிக்க விரும்பிக், கண்களில் நீர் ததும்பக், கந்தர்வ ராஜனைப்போல அழகு பொருந்தின ராமனைப் பார்த்து "நாதா! வனத்தில் வஸிக்கும் முனிவர்கள் மரவுரிகளை எப்படி உடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ தெரியவில்லையே"யென்று ஒரு மரவுரியைக் கழுத்தில் வைத்துக் கட்டப்போயக் கட்டத்தெரியாமல் வெட்கமடைந்து நின்றாள். உடனே ராமன் அவளுடைய கையிலிருந்து

அநத மரவுரியை வாஙகி அவள் உடுததியிருநத வெண்பட்டினமேல் அதைதக கட்டினா

தசாத சக்ரவாததியின குமாரனன ராமன, ஜனகமஹாராஜா வின குமாரியான ஸீதைககுத தன கைகளால தபஸ்விகள தரிக்கும் மரவுரியைக் கட்டுவதைப பாாத்து, அநதபபுரததிலிருநத ஸ்த்ரீ களெலலோரும, இநதக கோரததைப பாாககுமபடியும நோநத தலலவாவென று கதறியழுதாாகள "ராமா! உன பிதா இவளை வனததிறகுப போகுமபடி கட்டளையிடவுமிலலை, இநத மஹாபாபி கைகேயி அபபடி வரஙகேட்கவுமிலலை. ஆகையால நீ பிதிருவாக்யபரி பாலனஞ செயது வனததிலிருநது திருமபி வருமவரையில இவளை யாவதுநாஙகள பாாத்துககொண்டிருககிறோம. குழநதை லக்ஷமணன் உனனுடன வனததிறகுப போகட்டும ஸ்ரீமானுவஷ்யமான காட்டில தபஸ்விகளைப்போல இவள வஸிககத தகுநதவளா? தாமஸ்வரூபியே! நீ இஙகேயிருநது எஙகளுடைய கண்களுககும மனவிறகும ஆனந தததைக கொடுகக இஷ்டபபடாவிட்டாலும ஸீதையாவது இஙகிருக் கட்டும. எஙகளுடைய பராா்த்தனையை எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டு"மெனறு கெஞசினாாகள. ஆனல ஸீதை அதைக கேட்டுத, தன் பாத்தாவை விட்டுத தான தனியாக இருக்க ஸமமதிககாமல தனககு மரவுரியைக கட்டிவிடுமபடி ராமனை வேணடினள. ராமனும அபபடியே செயதாா

அபபொழுது இக்ஷ்வாகு குலததிறகுப பரமபரையாக குரு வான வஸிஷ்ட பகவான, ஸீதை மரவுரியைத தரிததததைப பாாததது, அவளைத தடுதது "அடீ, கைகேயி! மாயாதையை மீறி நடககத துணிநதாயலலவா? தூாபபுததி பிடிததவளே! பிறநத குலததிற கும புகுநத குலததிறகும மிருதயுவைபபோனறவளே! சகரவாத் தியை வஞசிததது போதாதா? வரவரக் கட்டுக்காவலிலலாமல் உனக் குத தோன்றினபடியெலலாம நடகக ஆரமபிததுவிட்டாய். நன் னடததை இன்னதெனறு அறியாதவளே! ஸீதை காட்டிற்குப் போகக்கூடாது. ராமனுககு நயாயமாகக் கிடைககவேண்டிய ஸிமஹா ஸனததில அவள் இருநது ராஜ்யததை ஆளட்டும. பததினியெனபது தனனில பாதி யெனற வேதவாகயம கிருஹஸதாகளுககாக வழஙகு கிறதலலவா? ஆகையால ராமனைச சேரவேண்டிய இநதப பூமியை இவளே ஆளவேண்டியது. ராஜ்யத்தைப பரதனே ஆளவேண்டு மெனபதே கைகேயி பெறற வரமெனபதை ஏன் மறநதாா? அபபடி இஷ்டபபடாமல ஸீதை ராமனுடன வனம போக விருமபினல

நாமும அவாகளுடன காட்டிறகுப போவோம. இநத ரஜ்யததின அதிகாரிகளும மறற ஜனஙகளும குடும்பஙகளுடன தாஙகள ஸம்பா திதத ஐசவாயஙகளேயும ஆடு மாடுகளேயும குதிரைகளேயும வேலேக் காராகளேயும வாஹனஙகளேயும எடுததுக்கொண்டு ராகவன் போகு மிடததிறகுப போகட்டும பரதனும சதருகனனும மரவுரியைத தரிததுககொண்டு தஙகளுடைய தமயனுககு ஊழியஞ செய்வாாகளே யலலாது இஙகே இருக்கமாட்டாாகள அபபொழுது இநத ராஜயம ஜனஙகளறறுச சூனயமாக இருககும. உனனேயும மரங்களேயும தவிர வேறெனறுமிராது. நீ கெட்ட நடததையுள்ளவள, குடிகளே நாசஞசெயயப புகுநதவள, ராமனிலலாத ராஜ்யமும ராஜ்யமாகுமா? ராமன வஸிககுமிடமே அயோததயை

பரதன தசரதருககுப பிறநதவனுைல அவரைபபோனற நடத தையுள்ளவனுக இருபபான பரீதியுடன கொடுககபபடாத இநத ராஜயததை அரசாள ஸமமதிபபானு? உனனேத தாயெனறழைகக மனஸ வருமா? அவனுடைய பிதாவான உன பாததாவைக் கொனற உனனுடன வஸிககத துணிவானு? மூததவனிருககையில இளேயவன பட்டஙகட்டிககொள்ளக கூடாதெனற ராஜதாமததை நனருக அறிந தவன உனனிடததில ராஜயததைப பெறறுககொளவானு? நீ பூமியி லிருநது ஆகாசததில தாவிக குதிததாலும அவன தாம விரோதமாக நடககமாட்டான உன புதரனுககு எலலேயறற ஸௌகததையும லா பததையும ஸமபாதிதது வைகக வேண்டுமெனற எணணததாலலல வா இவவளவு அகரமஙகளேச செயகிருய? பாா நீ செயதது உன புதரனுககு ஹிதமிலலே யெனறு உனககே தெரியும. ராமன காட டிறகுப போகுமபொழுது எநத பராணியாவது அவனுடன போகாம லிருககுமா? பாா. கைகேயீ! பசுககள மிருகஙகள பக்ஷிகள மரஙகள் யாவும ராமன வனததிறகுப போகுமபொழுது அவனேயே பாாததுக கொணடிருககும இநத ஆசசாயததை நீயும இனறு பாாபபாய. ஆகையால ஸீதையின கையிலிருநது இநத மரவுரியை வாஙகி எறி நதுவிட்டு, உததமமான வஸதரஙகளேயும ஆபரணஙகளேயும உன நாட் டுபபெண்ணுக்குக கொடு இவள மரவுரியைத தரிககவேண்டு மெனறு எனன விதி? கேகயராஜனுடைய புதரியே! ராமன வனததிறகுப போகவேணடுமெனறு மாதரமலலவா நீ வரங கேட்டாய ஸீதை எபபொழுதுமபோல ஸகல அலங காரங்களுடனும உததமமான வாஹனஙகளுடனும பரிசாரகா களோடும நோததியான ஆடைகளோடும இனனும வேணடிய மற

றப பொருளகளோடும ராமனுடன வனததிறகுப போகட்டு”மென்று எல்லையற்ற மஹிமையுள்ள வஸிஷ்டபகவான சொன்னா அப்பொழுதும் ஸீதை மரவுரியைத தரிககாமலிருகக இஷ்டபபட விலலை தன பாததாவைபபோல தானும தபஸவிகளுடைய வேஷததுடன காட்டில வஸிககவேண்டுமெனபது அவளுடைய கருதது. (கைகேயியை விவாஹஞ் செயதபொழுது, அவளுககுப பிறககும புதரனுககே ராஜயம கிடைகக வேண்டுமெனறு அவளுடைய பிதா தசரதரிடததில உறுதி வாஙகிக கொணடிருககிறா. இது ராமனுககும், வஸிஷ்டருககும ஸுமநதரா ஸிததாாததா முதலிய மநதரிகளுககும தெரிநத விஷயமே இது முதலாவது பாதயம, ராஜா வரஙகளைக கொடுததது இரண்டாவது பாதயம, எதைக கேட்டாலும கொடுபபதாய ராஜா மறுபடியும பரமாணஞ செயதது மூனறாவது பாதயம, ராமனும அபபடியே செயதது நானகாவது பாதயம ஆகையால, ராமனுககு அபிஷேகம செயய அரசன ஏறபாடு செயதது, ராமன வஸிஷ்டா மநதரிகள அதைத தடுககாததும, எலலோரும கைகேயியைத தூஷிபபதும ஆசசாயமே.)

ஸர்க்கம 38.

தசரதா கைகேயீயைக் கண்டித்தது.

லோகநாதனுன ராமனை நாதனுக அடைநதும ஸீதை அனுதையைப போல மரவுரியை உடுபபதைக கண்டு அஙகிருநத ஜனஙகள அனைவரும “சீ சீ, என்ன காாயம செயதீ”ரெனறு தசரதரை நிநதிததாாகள அவரும அநதச சபததைதக கேட்டாா. அதுவரையில குடிகளின மனம கோணுமல ஆண்டுவநதவா, அவாகளிடததிலிருநது ஸ்தோதரததைத தவிர வேறொனறையும கேட்டிராதவா. ஆகையால் “இன்னும நான எதறகாகப பிழைததிருககவேண்டும? தாமததிலாவது கீாததியிலாவது இனிமேல எனககுக கொஞசஙகூட ஆசையிலலை. இபபடிபபட்ட அந்யாயததிறகு ஆளாகி, லோகததாரால நிநதிககபபட்ட பிறகு எது எபபடிப போனுலென்ன”வென்று நிசசயிததாா. பெருமூசசு விட்டுககொணடு “அடீ, கைகேயீ! மஹா பாபீ! ஸீதை மரவுரிகளை உடுததுக்கொணடு காட்டிறகுப போககககூடாது அவளோ சிறு பெண, இதுவரையில ஸுகமாக வளர்நதவள, ஸகல போகபோகயங்களையும அனுபவிததவள, அதிக

செலவமாக வளாககபபடடவள, இவள வனததில வஸிககத தகுநத வளலல வெனறு வஸிஷடபகவான சொனனது உணமையே யாதொரு பாபததையும அறியாத இவள, பாததாவின தாமததை அனுஸரிகக வேணடிய தெனற ஒரு வரததைதத தவிர வேறுவித மான தபஸைச செயது வழககபபடடவளலல, வஞசனை அறியாத வள, இவள யாருககு எனன கெடுதி செயதிருககிறள ? ஜனக மஹாராஜாவுககுப பெணணுகப பிறநது, தபஸவியைப போல பயங கரமான காட்டில மானதோல மரவுரிகளை உடுததுககொணடு எதற காக வஸிககவேணடும ? ஆகையால விகாரமான மரவுரியை எறிநது விடடும உனககு இபபடி நான பரதிககைசெயதுகொடுத தேனே ? அவள காட்டிறகுப போக விருமபினுல, அவளுககு வேணடிய வஸதராபரணஙகளுடன போகடடும. எனககு மரணம நெருஙகிவிடடது, நீ கேடடதைக கொடுககிறேனெனறு நான பரதிககைசெயததறகு அதே காரணம அது இபபடிக கோர மாக முடிநதது போதாதா ? நீ அஞஞானததால மயககபபடடு ஸீதையையும காட்டிறகுத துரததபபாககிறய இது எபபடி முடியும தெரியுமா ? மூஙகில தனனிடததிலிருநது உணடான புஷபத தால தானே அழிவதுபோல, என அநயாயமே எனனைக கொளுததி விடும. நீசஸவபாவமுளளவளே ! ராமனதான உனககுச சதரு, அவன உனககு அபராதஞ செயததாக வைததுககொளவோம, உன பரதனுககுப படடஙகிடைபபதறகு அவன இடையூறக இருபபதாக வைததுககொளவோம காட்டில பிறநது வளாநத மானகுடடி யைப போல மிரணட கணகளையுடைய ஸீதையைப பார. அவளுக குக கொஞசமாவது கபடமதெரியுமா ? பிறாககு அபராதஞசெயவ தெனற வாாததையைக கேடடவுடனே நடுஙகுகிறவள, தன பாத தாவைத தவிர வேறு தைவததை அறியாதவள், அவனுககுப பணிவிடை செயவதைதத தவிர வேறு தாமததை அறியாதவள். இபபடிபபடடவள உனககு எநத ஸமயததில எவவிதமான அபராதத தைச செயதிருபபாள ? பாப ஸவரூபமே ! உன ஆதமா உளளவரை யில நீ நரகததில கிடநது துடிபபதறகு ராமனைக காட்டிறகுப போகச சொனன ஒரு பாபம போதாதா ? லக்ஷமணனையும ஸீதை யையும காட்டிறகுத துரததி, அதனுல சொலல முடியாத பாபங களை ஸமபாதிபபதில உன நோககமெனன ? (லக்ஷமணனைப பறறித தசரதா பேசுவதேயிலலை இநதவிடததில ஏதோ தவறுய அவ னுடைய பெயரைச சொலலிவிடடாாபோலும காட்டிறகுப போகை யில அவனுடன பேசவுமிலலை, ஆசீாவதிககவுமிலலை, வருநதவு மிலலை. ஆசசாயம !) இதறகாக நீ எநதக்கதியை அடையப

போகிறாயோ? எந்த நரகங்களை அனுபவிக்கப் போகிறாயோ? எனக்குத் தெரியாது. நான் உனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞை யென்ன? அபிஷேகத்திற்கு ஸித்தமாயிருந்த ராமனை இங்கே வருவித்து நீ சொன்னதென்ன? 'இப்பொழுது உனக்கு நடக்கப்போகிற அபிஷேகத்தை வேண்டாமென்று நிறுத்தி, மான்தோல் மரவுரிகளைத் தரித்துக்கொண்டு வனத்தில் பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் நீ வஸிக்கவேண்டு'மென்று சொல்லவில்லையா? அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான், ராமன் காட்டிற்குப் போவதற்குமாத்ரம் ஸம்மதித்தேனா? மற்ற யாராவது போவதற்கும் ஸம்மதித்தேனா? ஸீதையும் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டு காட்டில் வஸிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற நீ, நான் உனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தாண்டிக், கோரமான நரகங்களை அடைய முயலுகிறாயா"வென்று மஹாத்மாவான தசரதர் ப்ரலாபித்துக்கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தின் கரையைக் காணாமல் புத்திரசோகத்தில் ஆழ்ந்து ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்.

பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட ஸித்தமாகி, "மஹாராஜா! தர்மாத்மா! இதோவிருக்கும் என் தாய் கௌஸல்யாதேவி மஹா கீர்த்திசாலி, மிகவும் வயஸ் சென்றவள், உத்தமமான நடத்தையுள்ளவள், ஸத்யத்தைக் காப்பதே மேலான தர்மமென்று நன்றாக அறிந்தவள். ஆகையால் அவளுடைய எல்லையற்ற வருத்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளவுமில்லை, தங்களிடத்தில் கோபிக்கவுமில்லை, தங்களை நிந்திக்கவுமில்லை. தாங்கள் கேட்டவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் வரங்களைக் கொடுக்கிறவரல்லவா? நானும் ஒரு வரம் கேட்கிறேன், தயவுசெய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். என் தாய் என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் துக்கத்தைத் தாங்க மாட்டாள். அவள் இதுவரையில் இவ்விதமான கஷ்டத்தை அனுபவித்தவளல்ல. அவள் பட்டமஹிஷியென்று இதுவரையிலுமே தாங்கள் அதிக மர்யாதையோடும் ஆதரவோடும் நடத்தி வருகிறீர்கள். இது உண்மையோ? இனிமேல் நான் ப்ரார்த்திக்கிறதற்காக அதிக மர்யாதையோடும் ஆதரவோடும் அவளை நடத்தவேண்டியது. அவள் என்னை நினைத்து நினைத்து, என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் மரணமடையாமல் அவளைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று தங்களைப் ப்ரார்த்திக்கிறேன். அவள் ஒன்றுமறியாதவள், இனிமேல் அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை. அவளுடைய சத்ருக்களின் கையில் அவளைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடாது. தங்களுடைய

ப்ரியத்தாலும் மர்யாதையாலுமே அவள் நான் திரும்பி வரும் வரையில் உயிரை வைத்துக் கொள்ளவேண்டியவள். இன்னும் ஒருதரம் ப்ரார்த்திக்கிறேன். என்னைப் பார்க்காமல் ஒரு முஹூர்த்த மாவது இருப்பதற்கு அவள் பொறுக்கமாட்டாள். தேவேந்த்ரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ளவரே! நான் வனத்திலிருக்கையில் என்னை நினைத்து, என்னைக் காணாமல், அந்தத் துக்கத்தால் அவள் உயிரை விடாமலிருக்கவேண்டும். நான் காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்து என் தாயை யமனுடைய பட்டணத்தில் போய்த் தேடும்படி வைக்காமலிருப்பது தங்களுடைய பொறுப்''பென்றார். (தசரதர் கௌஸல்யை யிடத்தில் நடந்துகொண்ட விதத்தை ராமன் வெகு சாதுர்யமாய் வெளியிட்டுக் கண்டிக்கிறார்.)

ஸர்க்கம் 39.

ராமன் வனம்போக உத்திரவு பெற்றது.

தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்த ராமன் இப்படிச் சொல்லத், தசரதரும் அவருடைய பார்யைகளும் அதைப் பார்க்கப் பொறுக்காமல் துக்கத்தால் ப்ரக்ஞையற்றார்கள். தசரதர் ராமனைப் பார்க்க முடியாமல் அவருடைய கண்ணீர் தடுத்தது. ராமனுடன் பேசமுடியாமல் நெஞ்சடைத்தது. ஒரு முஹூர்த்தம்வரையில் இம்மாதிரி துக்கம் மேலிட்டு அசைவற்றிருந்து மறுபடியும் தன் புத்ரனை நினைத்துப் புலம்ப ஆரம்பித்தார். "ஐயோ! முன் ஜன்மங்களில் கணக்கில்லாத பசுக்களை அவைகளின் கன்றுகளை விட்டுப் பிரித்தேனோ? யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ஜந்துக்களை க்ரூரமாக வதைத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் எனக்கு நேருமா? எந்தக் கர்மத்தை அனுபவிப்பதற்கு இந்தத் தேஹம் எடுக்கப்பட்டதோ அந்தக் கர்மத்தை அனுபவித்த பிறகல்லவா எனக்கு மரணம் நேரும்? கைகேயியிடத்தில் இப்படி உபத்திரவப்படுவதைவிட உயிரை விடுவது நலம். ஆனால் தேஹத்தை விட்டு ப்ராணன் அகாலத்தில் போகாதல்லவா? கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னிக்கு ஸமமான தேஜஸையுடைய ராமன், விலையற்ற தன் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டுக் காட்டில் வஸிக்கும் தபஸ்விகள் உடுக்கும் மரவுரியைத் தரிப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் எனக்கு மரணம் வரக்காணோமே? என்ன ஆச்சர்யம்! ஒரு

ஸ்தரீ தன லாபத்தைத் தேடி ஒரே பிடிவாதம பிடிககிருள்! அத ஞல எவவளவு ஜனஙகள சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக் கிரு"களெனறு அதறகுமேல பேச முடியாமல கணணீரால கண் கள் மறைநது "ராமா" வெனறு கதறி மூாசசை அடைநதா சில நேரம கழிதது பரகஞை வநதது, கணணீா பெருக ஸுமநதரரைப பாாத்து, "உத்தமமான குதிரைகள பூடடின ரததததைச சீககிரததில விததஞ செய்துகொண்டு வாரும அதில ராமனை ஏறறி இநத நக ரததிறகு வெளியில தெறகே அழைததுககொண்டு போம ஸாது வும வீரனுமான ராமன, தன மாதாபிதாககளால ராஜயததிலிருநது துரததபபடுவதைப பார்ததால, குணவானகள உததம குணஙகளால் அலஙகரிககபபட் டிருபபதறகு இவவிதமான துககததைதத தவிர வேறு பரயோஜன மிலலையெனறு தோனறுகிறது. ஆகையால நலல குணஙகள் வேண்டுமெனறு ஆசைபபடுவதும அவைகளை ஸமபா திககவேணடுமெனறு கஷடபபடுவதும வீண சரம"மெனருர் (இவ் வளவும தான முனபின யோசிககாமல ஆசைக்கு வசபபடடுச செய்த பரதிகஞையால் வநத கேடெனறு இவா அறியவுமிலலை, அறிநதா லும சொலலவுமிலலை).

அதறகுள ஸுமநதரா தசரதருடைய அபிபராயப்படி சரே ஷடமான குதிரைகள பூடடின ரததததை விததஞசெயது ராமனிடத தில வநது 'ஸவாமி! தாஙகள் புறபபடுவதறகு எலலாம விததமாயிருக கிற'தெனறு தெரிவிததாா பிறகு தசரதா தன் பொககிஷததலைவனை வருவிதது "ஸாவோததமமான ஆடைகளையும ஆபரணஙகளையும ஸீதை காடடில வஸிககவேணடிய காலததிறகுத தகுநதபடி கணக கிடடுச சீககரமாக இஙகே கொண்டுவரவேண்டு"மெனறு கடடளை யிடடாா. அநத அதிகாரி காலதேசஙகளை நனருக அறிநதவா; மனோவாககுக் காயஙகளில சுததமானவா, பொககிஷததிலுள்ள ஒவ் வொரு பதாாததததின குணஙகளையும அளவையும நிசசயமாகத தெரிநதுகொண்டவா ஆகையால மஹாராஜாவின உததிரவுபபடி ஸகல வஸதுககளையும ஸீதைககெதிரில கொண்டுவநது வைத்தாா. ஸீதையோ மறறவாகளைபபோல மனுஷய ஸமபநதததால பிறக்காத வள, ஸாமுதரிகா சாஸதரததில சொலலியிருககும லக்ஷணபபடி அமைநத அஙகங்களை உடையவள அநத விசிதரமான ஆபரணங் களால் தன்னை அலங்கரிததுககொண்டபொழுது முனனைவிட அதிக மாக விளங்கினுள். ஆயிரம கிரணஙகளையுடைய ஸூாயன் உதிக குமபொழுது ஆகாசம் பரகாசிபபதுபோல அவளுடைய தேஹகாநதி யால் அந்த அநதபபுரம ப்ரகாசிததது பிறகு கௌஸல்யாதேவி,

அவளை அதிக ப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து உச்சிமுகாந்து "குழந்தாய்! உத்தம தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாய். லோகத்திலுள்ள துஷ்டஸ்த்ரீகளின் நடத்தை எப்படியென்றால், தங்களுடைய கணவன் தனவானாயிருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு எவ்வளவு மர்யாதைசெய்யட்டும், ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்துத் தங்களை எவ்வளவு திருப்திசெய்யட்டும், தங்களிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரியமாயிருக்கட்டும், ஆனால் அதே புருஷர்களுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்து, செல்வம் குறைந்து, தங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தச் சக்தியில்லாதபொழுது, முன் செய்த யாவற்றையும் ஒரு நிமிஷத்தில் மறந்து விடுவார்கள் அப்பொழுது அவர்கள் பர்த்தாவை இவ்வளவுதான் அலக்ஷ்யம் செய்வார்களென்பதற்கு எல்லையில்லை. முதலில் அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்திருந்தாலும், பிறகு அல்ப அஸௌக்யமாவது ஆபத்தாவது நேர்ந்தாலும் போதும், உடனே தங்களுடைய கணவனகளைத் தூஷிப்பதும் அவர்களை விட்டு விலகுவதும் துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவம் சிறு பெண்கள் பெரும்பாலும் பொய் சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுள்ளவர்கள், அடிக்கடி மாறும் தன்மையுள்ளவர்கள், அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது, பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள், முன்னிருந்த ப்ரீதியை ஒரு நிமிஷத்தில் மறந்து த்வேஷம் வைப்பார்கள், அவர்கள் பதிவ்ரதைகளல்ல அப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பர்த்தா, உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனாயிருக்கட்டும், தங்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்தவனாயிருக்கட்டும், ஸகல வித்யைகளிலும் நிபுணனாயிருக்கட்டும், தங்களுடைய விருப்பப்படி ஆடை ஆபரணங்களால் தங்களைத் திருப்திசெய்தவனானால் என்ன? தங்களை அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹஞ் செய்தவனானாலென்ன, இவையெல்லாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது தனத்தைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு தைவமில்லை, வேறு பர்த்தா இல்லை அடிக்கடி மாறும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களல்லவா? கணவனுக்குக் கெடுதிசெய்வதும் சோரபுருஷனுக்கு நன்மைசெய்வதுமே அவர்களுக்கு ஸஹஜம், ஆனால் தங்களுடைய குலத்திற்கு உசிதமான ஆசாரத்தைக் கைவிடாமல், ஸத்யமென்ற மார்க்கத்திலிருந்து விலகாமல், பெரியோர்களால் ஸன் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கப்பட்டு, காம க்ரோதங்கள் அடங்கின மனத்துடனிருக்கும் பதிவ்ரதைகளுக்குப், பர்த்தாவே எல்லா லோகங்களிலும் ச்ரேஷ்டமான பதார்த்தம், அவரைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமான வஸ்து இல்லை என் புத்ரனான ராமன் இதுவரையில் லோகோத்தமமான பதவியில் இருந்தவன்,

இப்பொழுது கர்மவசத்தால ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டிருக்கிறன. இதை ஒரு காரணமாகக்கொண்டு நீ அவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. அவன் ஏழையாயிருந்தாலும், தனவானுயிருந்தாலும், அவனை உன் தைவத்தைப்போல நீ எண்ணி நடக்கவேண்டு” மென்றுள்.

இப்படித் தனக்கு உத்தம தாமத்தை உபதேசிக்கும் கௌஸல்யாதேவியை ஸீதை வணக்கமாகக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, “அம்மா! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி கொஞ்சமும் தவறுமல செய்கிறேன. பாத்தாவிடத்தில இவ்விதமாக நடந்துகொள்ளவேணடுமென்ற தாமத்தை நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன. என பெறறோாகள எனக்குப் பாலயத்திலேயே அதை உபதேசித்திருக்கிறாாகள தாஙகள என்னைப் பதிவரதையலலாத கெட்ட பெணகளுடன சோத்துப பேசக கூடாது. சநதரனுடைய காநதி அவனை விட்டு எப்படி விலகாதோ அப்படி என மனஸ் பதிவரதைகளின தாமத்தை விட்டு விலகாது. தந்தி யிலலாத வீணை சபதத்தைக் கொடுக்குமா? சக்ரஙகளிலலாத ரதம ஓடுமா? அப்படியே ஸ்த்ரீகளுக்கு எவவளவு புத்ராகளிருந்தாலும பாத்தா இலலாவிட்டால ஸுகமுணடா? நம்மைப் பெற்ற மாதாபிதாககளும நாம பெற்ற குழநதைகளும நமக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸுகத்தையும க்ஷேமத்தையும மாதரம கொடுகக முடியும. அது ஒரு பெரிதா? இஹபர லோகஙகளில க்ஷேமத்தைக கொடுககக்கூடியவாகள் பாத்தாவைத தவிர வேறுண்டா? எவளாவது அவரைப பூஜிககாமலிருபபாளா? நான பதிவரதாதாமத்தை அனுஷ்டிக்க நிசசயித்தவள. என தாயைபபோன்ற மஹாபதிவரதைகளிடத்திலிருநது அநதத தாமத்தின லக்ஷணஙகளைப பொதுவாயும் விசேஷமாயும கேட்டிருககிறேன. ஆகையால என பாத்தாவை ஸவபனத்திலாவது அவமதிபபேனு? ஸத்ரீகளுககுக கணவனே தைவமலலவா”வென்றுள். இநத வாாததைகள கௌஸலயையின மனஸைக கவாநதன ஒருபுறத்தில தன அருமைககுழநதை பதினைகு வாஷங்கள்வரையில தன கணணிலபடாமல காட்டில் கஷ்டப்படுவானேயென்ற துககம, மறறொரு புறத்தில தன் நாட்டுப பெண இவவளவு ஸாதுவாயும பதிவரதைகளுககுள சிறநதவளாயுமிருபபது என்ன பாக்யம! அவள சொலலும் வாாததைகள மதுரமாகவும தாமத்தை அனுஸரித்துமிருககினறனவென்று ஆனநதம; இவவிரணடாலும கௌஸலயைககுக கணகளிலிருநது நீா தாரை தாரையாகப பெருகிறறு

பிறகு ராமன் கைகூப்பி வணக்கமாக, எல்லா ஸ்த்ரீகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட கௌஸல்யாதேவியை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, "அம்மா! துக்கப்படவேண்டாம். என் பிதாவை ஜாக்ரதையாகப் பாதுகாக்கவேண்டியது தங்களுடைய கடமை. நான் வனத்தில் வஸிக்கவேண்டிய பதினான்கு வருஷங்களும் பதினான்கு நிமிஷங்களாகப் பறந்துபோய்விடும். தங்களுக்குத் தூங்கியெழுந்ததுபோலிருக்கும். அதிசீக்ரத்தில் மஹாராஜாவின் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக், கைகேயியின் இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்து, மறுபடியும் என் ஸ்நேஹிதர்களுடன் தங்களைத் தர்சனஞ்செய்வே"னென்றார்.

இப்படித் தன் அபிப்ராயத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்துக், கௌஸல்யையைப்போல் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மற்ற 350 ராஜஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து, ராமன் மிகுந்த மர்யாதையோடு கைகூப்பிக் கொண்டு, பெரியோர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய தர்மத்தை அனுஸரித்துத், "தேவிகளே! நானோ சிறுவன், என் பால்யம் முதல் தங்களுடைய புத்ரனைப்போல் ப்ரியமாகவும் செல்வமாகவும் என்னை வளர்த்துவந்தீர்கள். நீண்டகாலம் உங்களுடன் நெருங்கிப் பழகினதாலும் அறியாத்தனத்தாலும் உங்களுக்கு ஏதாவது ப்ரியமில்லாத கார்யத்தைச் செய்திருப்பேன், தயவுசெய்து அதை மன்னிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். அப்படிச் செய்வதாகச் சொன்னாலொழிய என் மனஸுக்கு ஸமாதானம் வராது. நான் வனத்திற்குப் போக உத்தரவுகொடுக்க வேண்டு"மென்று சொல்ல, அவருடைய முனிவேஷத்தையும் தீனமான ஸ்திதியையும் பார்த்துத், தசரதருடைய பார்யைகள் துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல் க்ரௌஞ்சபக்ஷிகளைப்போல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். அதுவரையில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதைப்போல் பேரீ ம்ருதங்கம் முதலிய மங்கள வாத்யங்களின் நாதத்தைத் தவிர வேறொன்றையும்கேட்டிராத அந்த அந்தப்புரத்தில் அப்பொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அழுகையும் ப்ரலாபமுமே கேட்கப்பட்டன.

ஸர்க்கம 40.

ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட்டது.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணாகளும் ஸீதையும் வணக்கமாகக் கைகூப பித தசரதை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து, பாதஙகளைத தொட்டு நமஸ்கரித தாாகள. ஸகல தாமஙகளையுமறிநத ராகவனும ஸீதையும அவரிடத தில உததிரவுபெறறுககொண்டு, துககததால புத்தி மயங்கியிருக்கும கௌஸலயாதேவியை நமஸ்கரிததாாகள. லக்ஷ்மணனும் தன தம யன செயததைபபோல கௌஸலயையை நமஸ்கரிதது, தன தாயான ஸுமிதராதேவியின பாதஙகளில தன தலையை வைதது வணஙகினா,

ஸுமிதரை அழுதுகொணடு தன அருமைககுழந்தையை உசசி முகாநது, அநத மஹாவீரனுடைய க்ஷேமததை பராாததிககிறவளா கையால் "குழநதாய! நீ மிதரர்களிடததில விசேஷ பரீதி வைக்கிற வன, ஸகல லோகஙகளையும ரக்ஷிபபதறகுக் கௌஸலயைஎபபடி ஒரு புதரனைப் பெறறுளோ, அப்படியே நானும எவவிடததிலும எந்த ஸமயத்திலும் நகரததிலும வனததிலும ஸகலவிதமான கைங்காயங களையும ராமனுககுச செய்வதறகாகவே உனனைப் பெறறேன. ஆகை யால விசிதரமான பொருளகளாலநிறைநத வனங்களில் ராமன ஸீதை யுடன ஸஞ்சரிககும்பொழுது அவருடைய அழகு நடை பாாவை பேசசு முதலியவைகளால பரமிதது. அவரைக காப்பாற்றுவதில் அஜாகரதையாகவிராதே. ராமன செலவததுடனிருநதாலும கஷ் டத்தை அனுபவிததாலும உனககு அவனே கதி. இளையவன எப பொழுதும மூததவனுககுக் கீழபபடடு நடநது, அவனுக்கு ஸகல விதமான பணிவிடையையும செயயவேணடும. லோகததில் ஸாதுக கள் அனுஷ்டிககும தாமம இதே. இநத இக்ஷ்வாகுகுலததில பிறந தவாகளும ஆதிமுதல அனுஷ்டிததுவரும தாமமும இதே. கேட்ப வர்களுக்கு இலலையெனறு சொலலாமல் தானஙகொடுபபதும, யாக தீக்ஷை செயதுகொளளுவதும, யுததததில பின்வாஙகாமல உயிரை விடுவதும க்ஷதரியனுக்கு அழகு. ஆகையால உன உயிரைக கொடுத் தாவது ராமனை ரக்ஷிககவேண்டும. தாமஸஞ்செயயாதே, சீகரமாகப புறப்பட்டுப்போ. இனிமேல ராமனே உனககுப பிதா: ஸீதையே உனக்குத் தாய: அவாகள வஸிககும வனமே உனககு அயோதயை:

ராமனுடைய உததிரவுபபடி நடபபதே உனககுப பரமஸுகம' க்ஷேமமாகப போயவா''வெனறு ஹிதததை உபதேசிதது அனுமதி கொடுததனுபபினுள

பிறகு மாதலியெனற ஸாரதி தேவேநதரனிடததில தெரிவிப பதுபோல ஸுமநதரா கைகூபபி வணககமாக ''ராஜபுதர! ஒபபறற கீாததிசாலியே! உனககு ஸகலமஙகளஙகளுமுணடாகடடும, ரதத தில ஏறலாம. எஙகே கொணடுபோய விடவேணடுமெனறு உததிர வாகிறதோ அஙகே அதிசீகரததில கொண்டுபோய விடுகிறேன கைகேயீயால கடடளே யிடபபடட நீஙகள வனததில வஸிககவேண் டிய பதினுன்கு வாஷஙகளில இது முதலாவது நாள. இனறைககு இஙகிருநது புறபபடடுபபோகவேணடுமெனறு கைகேயீ சொலல வில்லேயா''வென்று தெரிவிததா

அபபொழுது ஸீதை, வஸதராபரணஙகளால தனனே அலஙகரித துககொண்டு, ஸூாயனேயும் அகனியையும்போல பரகாசிககும அந தத தேரில முதலில ஏறினுள: ராமலகஷமணாகள பிறகு ஏறினுா கள. காடடில வஸிககவேணடிய காலததைக கணககிடடுத தசரதா ஸீதைககுக கொடுதத வஸதரஙகளேயும ஆபரணஙகளேயும ராமலக்ஷ மணாகளின ஆயுதஙகளேயும கவசஙகளேயும தோலால மூடபபடட கூட்டையையும மணவெட்டியையும வேலேககாராகள தோததடடில- வைததாாகள. உடனே ஸுமநதரா வாயுவேகததையுடைய உததம மான குதிரைகளே நடததினுா

பல வாஷஙகளவரையில காட்டில வஸிபபதாக ராமன இபபடி நகரததைவிட்டுப புறபபடடு போகுமபொழுது அயோததயையிலுள்ள ஆணகளும பெண்களும குழநதைகளும, யானே குதிரை முதலிய மிரு கஙகளும துககததால மூாசசையடைநதன. ஜனங்களெலலாரும சித தம கலங்கி, இநதரிய ஸ்வாதீனமிலலாமல தபிததாாகள. மதம பிடிதத யானேகள துக்கம மேலிடடு வெறிகொண்டன குதிரை கள் ஒன்றும தோனறுமல அங்குமிஙகும ஓடிககொண்டிருநதன. அவைகளின மேல போடபபட்டிருநத ஆபரணங்களின சபதம அநத நகரமெங்கும பரவிறறு. கோடைகாலததில உஷ்ணததைத தாஙகாமல குளிாநத ஜலமிருககு மிடததை நோககி பராணிகள ஓடு வதுபோல், அயோதயையிலுள்ள ஆண்களும பெணகளும சிறுவா களும கிழவாகளும ராமனேயே பின்தொடாந்தாாகள. ரததஇின இருபுறததிலும பின பககததிலும ரதததிறகு எதிரிலும கூடடங் கூடடமாகக, கண்ணீா தாரை தாரையாகப பெருகப பெருமூசசுவிட

டுக்கொண்டு, "ஸுமந்தரரே! குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்து நிறுத்தும், ரதம் மெள்ளப் போகட்டுமே. ராமனுடைய முகத்தைக் கொஞ்சகாலமாவது பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். இனி அந்தப் பாக்யம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ ராமனுடைய தாயின் ஹ்ருதயம் இரும்பா? தேவகுமாரனைப் போன்ற புத்ரன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தும் இன்னும் வெடிக்கவில்லையே! பாக்யசாலியென்றால் ஸீதையையே சொல்லவேண்டும். ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசம் மேருமலையை விட்டு நீங்காமலிருப்பது போலப், பதிவ்ரதா தர்மத்தை அனுஷ்டித்து ராமனை விட்டுப் பிரியாமல் அவருடைய நிழலைப்போல் அவரைப் பின்தொடர்கிறாள். லக்ஷ்மண! நீயல்லவா கொடுத்துவைத்தவன்? செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் தேவதைகளைப்போல் அளவற்ற காந்தியுள்ளவரும், எந்த ஸமயத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவருமான உன் தமயனுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றாயே இதனால் நீ அடையப்போகும் க்ஷேமம் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது நீ ராமனைப் பின்தொடர்வதே உத்தமமான லோகங்களுக்குப் போகும் வழி"யென்று சொல்லிக்கொண்டு, தங்களுக்கு ப்ரியமான ராகவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் ஜனங்கள், அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் விட்டழுதார்கள்.

பிறகு தசரதரும் அவருடைய மனைவிகளும், ராமனைப் போகவிட மனமில்லாமல், "எங்கள் அருமைக் குழந்தையை இன்னுமொருதரம் பார்க்காமலிருப்போமா"வென்று அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் ஓடிவந்தார்கள். யானைகளுக்குத் தலைவனான ஆண்யானை வேடர்களால் வலையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிக்கும்பொழுது பெண்யானைகள் கதறுவதைப்போல, தசரதருடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகள் வாய்விட்டலறும் சப்தத்தை அவர் கேட்டார். ராமனுடைய பிதா, குடிகளுக்கு அரசன், இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவர், ஸகல ஐச்வர்யங்களும் பொருந்தினவர், இப்படியிருந்தும் ஸகல ஜனங்களுக்கும் சொல்லமுடியாத துக்கம் தன்னால் நேரிட்டதைப் பார்த்துப், பூர்ண சந்த்ரனுடைய கிரணங்கள் க்ரஹண காலத்தில் எப்படி மங்குமோ அப்படி அவருடைய தேஜஸ் முற்றிலும் குறைந்தது. எல்லையற்ற தைர்யத்தையுடைய ராமசந்த்ரன், தன் பிதா தன்னைப் பின்தொடர்வதைப் பார்த்து, "ஸுமந்த்ரரே! குதிரைகளை வேகமாக நடத்து"மென்றார். ஸுமந்த்ரர் என்ன செய்வார்? ரதம் வேகமாகச் செல்லட்டுமென்ற ராமனுடைய உத்தரவைக் கவனிப்பாரா? ரதத்தை

நிறுததுமெனறு நகரதது ஜனங்கள கதறுவதைக கவனிபபாரா? ஒரேகாலததில இரண்டையும செயயமுடியாமல தயஙகினா.

ரதததால கிளபபபபட்ட புழுதி, பரலாபிக்கும ஜனஙகளின கண்ணீரால அடஙகிபபோயிற்று எஙகே பாாததாலும ஹா ஹா வென்ற சபதமும, ஜனஙகளுடைய பரலாபமுமே கேட்கபபட்டன எஙகே பாாததாலும ஜனஙகள பரமிதது ஒனறும தோனருமல நின ருாகள சிலா துக்கம மிதமிஞசினதால பேசமுடியாமல கண்ணீா விட்டுககொண்டிருநதாாகள தாமரை ஓடையில மீனகள அங்குமிங கும ஓடுவதால புஷ்பங்களிலிருநது நீாததுளிகள விழுவதுபோல ராமனைவிட்டுப பிரியப பொறுககாத அநத நகரததிலுள்ள பெண்க ளின கணகளிலிருநது கணணீா பெருகிறறு இபபடிப பட்ட ணதது ஜனஙகள அனைவரும ஒரே ஞாபகமாகத துககிபபதைப பாாததுத தசரதரும வேரறற மரததைபபோல கீழே விழுநதாா. அபபொழுது சகரவாததி துககததால மூாசசை அடைநததைப பாாதது ராமனைப பினதொடரும ஜனஙகள பயததால கூசசலிட்டாா கள. சிலா 'ஹா ராமா'வெனறு கதறினாகள. சிலா 'ஹா கௌஸலயாதேவி'யெனறு கதறினாகள. அநதப்புரதது ஜனங்க ளில புலமபாதவாகளில்லை. அநத அழுகையைக கேட்டு ராமன திருமபிபபாாததுத தசரதரும கௌஸலயையும பைதயம பிடிதத வாகளைபபோல தள்ளாடிககொணடு தனனைப பின்தொடாநது வருவ தைக் கவனிததாா. கயிறுகளால இறுககிக் கட்டபபட்டுத் தபபமுடி யாமல குதிரைககுட்டி பரிதாபததுடன தன தாயைப பாாபபது போல, ராமனும தாமமெனற கயிறருல கட்டப்பட்டு அவாகளைக் கடைககண்ணுல பாாததாா உததமமான வாஹனஙகளில வழககமாகப போகிறவாகள காலநடையாக ஓடிவருவதையும ஸகல ஸௌக் யங்களையும அனுபவிததவாகளும துககமெனபதையே அறியாதவாக ளும சோகததால தபிபபதையும பாாததுப பொறுக்காமல அதை நீக்கச சக்தியறறவராய "ஸுமநதரரே! குதிரைகளை அதிவேகமாக ஓட்டு"மெனருா. கலஙகாத மனஸையுடையவராலுைம கூாமை யான மாவெட்டியால குததபபட்ட யானையைபபோல அநதத துககத தைப பொறுககமுடியவில்லை. கனறுககுட்டி கட்டபபட்டிருக்கு மிடததை நோககிஅதின தாய அதனிடததில வைததிருககும பரியத தால் அடிககடி ஓடிவருவதைபபோல கௌஸலயை ரதததை நோககி ஓடிவநதாள. கௌஸலயை ரதததின பினனுல அழுதுகொண்டு 'ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே'யெனறு அலறிககொணடு ஓடிவருவதை ராமன அடிககடி பாாததாா. 'ரதததை நிறுதது'

மென்று தசரதர் கட்டளையிட்டார். 'ரதத்தை வேகமாக ஓட்டு'மென்று ராமன் கட்டளையிட்டார். ரதத்தின் நான்கு சக்கரங்களின் நடுவில் அகப்பட்ட மனிதனைப்போல் ஸுமந்த்ரர் மிகுந்த ஸங்கடமடைந்தார். ராமன் அதைப் பார்த்து "ஸுமந்த்ரரே! நான் சொல்வதைக் கேளும். ரதத்தைச் சீக்ரமாக நடத்தும், மறுபடியும் மஹாராஜாவைப் பார்க்கும்பொழுது, 'நான் ரதத்தை நிறுத்தச் சொன்னதை ஏன் கவனிக்கவில்லையெ'ன்று உம்மைக் கோபித்தால், உங்கள் வார்த்தை காதில் விழவில்லையென்று சொல்லும். அது பொய்யல்லவாவென்றால், இந்த துக்கத்தை இனிமேல் வெகுகாலம் என்னால் பொறுக்கமுடியாது. நான் செய்த ப்ரதிக்ஞைக்கு அபாயம் நேரு"மென்றார்.

ஸுமந்த்ரரும் ராமனுடைய வார்த்தையை அனுஸரித்துத், தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஜனங்களிடத்தில் ராமனை உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து, அதுவரையிலுமே வேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த குதிரைகளை இன்னும் வேகமாக ஓட்டினார். அப்பொழுது அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் நகரத்து ஜனங்களும் ராமனை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து திரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய தேஹங்கள்மாத்ரமே திரும்பின, அவர்களுடைய மனஸ் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது, அவர்களுடைய கண்ணீர்த்தாரை நிற்கவில்லை. மந்த்ரிகள் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால் அப்பொழுது "க்ஷேமமாகத் திரும்பி வரவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறவனை வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து செல்லக்கூடாதென்பது பெரியோர்களின் அனுஷ்டான"மென்று தசரதருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதை அங்கீகரித்து மஹாராஜா அங்கிருந்து துக்கத்தால் மனங்குன்றித் தீனமாக ராமனைப் பார்த்தபடியே தன் பத்னிகளுடன் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார்.

ஸர்க்கம் 41

நகரத்து ஜனங்களின் ப்ரலாபம்.

இப்படி லோகநாதனான ராமன், தன் மாதா பிதாக்களிடத்தில் கைகூப்பி அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுது, அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகள் வெகு பரிதாபமாக ப்ரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்கள். "ஒரு கதியுமில்லாத ஏழைகளான எங்களுக்கு

இதுவரையில் யாதொரு அஸௌகர்யமும் நேராமல் எல்லா இஷ்டங்களையும் பூர்த்திசெய்து காப்பாற்றிவந்த ரகுநாதன் எங்களை விட்டுப் போகிறானே, என்ன செய்வோம்? நாங்கள் யாரைச் சரணமடைவோம்? எங்களுக்குக் கதி யார்? தன்னைக் காரணமில்லாமல் பிறர் எவ்வளவு தூஷித்தாலும் அவன் கொஞ்சங்கூடக் கோபிக்கிறதில்லை கோபத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய விஷயங்களை விலக்கிக் கோபிக்கிறவர்களை எவ்விதத்திலும் ஸமாதானம் செய்வான் ஸுக துக்கங்களால் மாறாத ஸ்வபாவத்தையுடைய மஹாத்மா எங்கே போகிறானோ? தன் தாயான கௌஸல்யையிடத்தில் நடப்பதுபோல எங்களிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடந்துவரும் அந்த மஹாத்மா எங்கே போகிறானோ? கைகேயியின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் மஹாராஜா, ஸர்வலோக ரக்ஷகனான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாரே! அவன் எங்கேபோகிறானோ? எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியமாயும் ஸத்யந்தவறாதவனாயும் தர்மவானாயுமிருக்கும் ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பின நமது மஹாராஜா எவ்வளவு புத்திஹீன"ரென்று எல்லாப் பெண்டுகளும் கன்றையிழந்த பசுவைப்போல துக்கந்தாங்காமல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். அது வரையிலேயே புத்ரசோகத்தால் தபித்துக்கொண்டிருந்த தசரதருடைய காதில் அவர்களின் ப்ரலாபம் விழுந்து மூர்ச்சைப்படைப்பச் செய்தது.

அன்று அயோத்யையில் அக்னி ஹோத்ரங்கள் நடக்கவில்லை. ராமன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியல்லவா? அவருக்குநேர்ந்த கஷ்டத்தைப்பார்த்து உலகம் முழுவதும் துக்கத்தால் தபித்தது. ஹோமகுண்டங்களில் அக்னிகள் மறைந்தன. ஹோமம் செய்கிறவர்கள் துக்கத்தால் மெய்மறந்தார்கள். ஔபாஸனம் பஞ்சயஜ்ஞம் முதலிய நித்யகர்மங்களையும் க்ருஹஸ்தர்கள் செய்யவில்லை. நகரத்து ஜனங்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் வேலைகளைவிட்டு ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ரமித்தார்கள். ஸூர்யனும் தேஜஸை இழந்து மறைந்தான். யானைகள் தீனியை உட்கொள்ளவில்லை. பசுக்கள் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுக்கவில்லை. வெகுநாளாகப் புத்ரனில்லாமல் அன்று புத்ரனை ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீக்கும் ஸந்தோஷம் கொஞ்சமாவதில்லை. இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு கூடஸ்தரான த்ரிசங்குவென்ற நக்ஷத்ரமும் அங்காரகனும் குருவும் புதனும் சந்த்ரனை வெகு க்ரூரத்ருஷ்டியுடன் பார்த்தார்கள். நக்ஷத்ரங்கள் கிரணங்களை இழந்தன, நவக்ரஹங்களின் தேஜஸ் அழிந்தது. இக்ஷ்வாகு வம்சத்து அரசர்களின் குல நக்ஷத்ரமான விசாகம் புகையால் மூடப்பட்டதுபோல ஆகாசத்தில் மங்கலாகப் ப்ரகாசித்தது. அலைகள் பொங்கின ஸமுத்

ரத்தைப்போல் மஹாமேகங்கள் காற்றால் வேகமாக அடிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தில் பரவின. ராமன் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது அந்த நகரமெங்கும் துக்கம் தாங்கமுடியாமல் கிடுகிடென்று நடுங்கிற்று. எல்லா திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டுக் கஷ்டத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் வஸ்த்ரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு அழுவதுபோலிருந்தது. அசவினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களும், நவக்ரஹங்களும், தருவன் ஸப்த ரிஷிமண்டலம் முதலியவைகளும் கண்ணிற்குத் தெரியவேயில்லை. அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு சொல்லமுடியாத ஏக்கம் திடீரென்று உண்டாயிற்று. ஆஹாரம் முதலிய எந்தக் கார்யத்திலும் ஒரு ப்ராணியும் ஞாபகத்தை வைக்கவில்லை. அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் முடிவில்லாத கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ராமனைப் பற்றியே வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ராஜவீதிகளில் நடக்கும் ஜனங்கள் அழுதவண்ணமாகவே யிருந்தார்கள். ஒருவருடைய முகத்திலாவது ஸந்தோஷக்குறியில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் துக்கமயமாகவே யிருந்தது. காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கவில்லை. சந்த்ரன் ப்ராணிகளுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கவில்லை. ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் துக்கத்தில் முழுகியிருந்தது.

"ராமன் வனத்திற்குப் போகும்பொழுது கௌஸல்யை அவரை எந்தப் பாடு பட்டாவது தடுக்கவேண்டியதல்லவா? அப்படிச் செய்யவில்லையே. லோகத்தில் பெற்ற தாய்களையும் நம்பக்கூடா"தென்று அயோத்யையிலுள்ள புத்ரர்கள் யாவரும் தங்களுடைய தாய்களைக் கைவிட்டார்கள். 'கௌஸல்யை எவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தும் அதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் பிடிவாதமாகக் காட்டிற்குப் போனாரல்லவா? அவரே அப்படிச் செய்தபொழுது லோகத்திலுள்ள புத்ரர்கள் பெற்ற தாய்களின் வார்த்தையை என்ன லக்ஷ்யஞ்செய்யப்போகிறார்க' ளென்று தாய்கள் புத்ரர்களிடத்திலுள்ள ஆசையை விட்டார்கள். தன்னிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரியம் வைத்துத் தன் ஸ்திரீகளையெல்லாம் கட்டளைகளாக எண்ணிப் பூர்த்தி செய்துவந்த தசரதரைக் கைகேயீ இவ்வளவு உபத்திரவித்து மரணம் நேரிடும்படியான ஆபத்தில் வைத்ததைப் பார்த்துப், பர்த்தர்கள் யாவரும் 'நாம் பெண்டுகளை நம்பினால் மோசம் வரும், உயிர் தப்ப மாட்டோ'மென்று பயந்து மனைவிகளைக் கைவிட்டார்கள். மூத்த மஹிஷியாயும் லோகோத்தமரான ராமனைப் பெற்றவளாயுமிருக்கும் கௌஸல்யையை

அலக்ஷயஞசெயது, மஹா துஷடையான கைகேயியின் வாரததைக்கு
உடபடடு ராமனைக காடடிறகனுபபத துணிநத தசரதருடைய கரூர
ஸ்வபாவததைப பாரதது 'நமது பர்த்தாககள இனிமேல் பாபஞ
செயவதறகுப பயநது இனி நமமை நயாயமாக நடததமாட்டாரக'
ளென்று பாரயைகள தஙகளுடைய பாததாககளிடததில பரியம
வைபபதை ஒழிததாரகள. ராமன ராஜ்யததை இழநது காட்டிறகுப
போவதறகுக காரணமான பரதனைபபாரதது உடனபிறநதோர ஒருவ
ரிடததில ஒருவர பரியமவைபபதை விடடாரகள. இபபடி ஒவ
வொருவரும தஙகளுடைய பநதுககளிடததில நமபிககையறறு,
'நமக்கு ஸகல பநதுககளும ராமனே, மறறவரகளால நமககென்ன
பரயோஜன'மென்று நினைததாரகள.

ராமன வனததிறகுப போக உததிரவு கேடகுமபொழுது சகர
வாததியும ஸமமதிததார. கௌஸலயையும முடிவில ஸமமதிதது
ஆசீரவதிததாள ஆனால ராமனுடைய மிதரரகள அபபடிச செயய
விலலை. தன பெறறோரிடததில சொலலாத ரஹஸ்யஙகளையும ராமன
அவரகளிடததில சொலலாமலிருககமாடடார. ராமனமேல காற
றடிககாமல தஙகளுடைய பராணனைக கொடுததாவது அவரைக
காபபாறறுகிறவரகள. ராமன காட்டிறகுப போகிறானென்ற வாரத
தையைக கேடடவுடன மூரசசையடைநது கீழேவிழுநதவன எவனும
மறுபடியும மூரசசை தெளிநது எழுநதானெனபது கிடையாது. ஒரு
பெரிய பாவததைபபோல சோகம அவர்களை அழுததுமபொழுது
எபபடி எழுநதிருகக முடியும? ஆகையால சோகததால புததிமயஙகி
பரகஞையறறுககிடநதாரகள இலலாவிடடால ராமனுடைய காலைப
பிடிததுககொணடாவது காட்டிறகுப போகாமல அவரைத் தடுத
திருககமாடடாரகளா? மூனறு லோகஙகளுககும அதிபதியான
இநதரனிலலாத பூமி பயததால நடுஙகுவதுபோல, தன ரக்ஷகன
தனனை விடடுப போனபொழுது, மஹாதமாவான ராமனிலலாத
அயோததயை, பயததாலும சோகததாலும கிடுகிடென்று நடுஙகி,
யானை குதிரை ஸைனயம முதலியவைகளின மூலமாக வாயவிட்
டலறிறறு.

ஸர்க்கம 42.

தசரதருடைய ப்ரலாபம்.

ராமன போகும் வழியில ரததததால கிளபபப்பட்ட புழுதி காணபபடுமவரையில சகரவாததி அவவிடததிலிருநது தன கண்களை எடுககவிலலை. 'தசரதன இனனும கொஞச நேரம தன பரியமான புதரனைப பாாததுககொண்டிருககுமபடி என்னால கூடிய உதவியைச செயகிறேன்'னெனபதுபோல அநதப புழுதியும வரவர வளாநது கொண்டே வநதது. அதுவும அடஙகினபொழுது தசரதா புதர சோகம் தாஙகாமல நினறவிடததிலேயே விழுநதாா. கௌஸலயை அவருடைய வலது புஜததைப பிடிதது உடனே தூககி எடுததாள. பரதனிடததில தன பரீதி முழுவதையும வைதத கைகேயீ இடது பக்கத்தில வநது நினறுளேயலலாது, கௌஸலயையைபபோல் தசரதரைத தூக்கியெடுக்க முயறசிசெய்யவிலலை சகரவாததியோ ஸ்வபாவமாகவே எலலோரிடததிலும வணககமாயும மாயாதையாயும நடக்கிறவா, தாம மாாக்கததை விடாதவா, நீதியின வழியை அனு ஸரிககிறவா. அபபடியும கைகேயீனிடததிலுளள தவேஷததால் "அடீ, துஷ்டே! எனனைத தொடாதே, எனககு எதிரில நிறகாதே, எனககு நீ பாாயையுமலல பநதுவுமலல, உனனை அண்டிப பிழைபப வாகளுடன எனககு ஸமபநதம வேணடாம. அவாகளுககு நான பரபுவலல. எனககு அவாகள வேலைககாராகளுமலல. உனனை அகனி ஸாக்ஷியாக நான விவாஹம செயதிருநதாலும அதனால எனககு கிடைத்திருக்கும இஹபர ஸௌகயஙகளை இதோவிடடேன. பரதன இநத ராஜ்யததைபபெறறு ஸநதோஷமடைநதால அநத மஹா பாபி எனக்குச செயயும உததர க்ரியைகள எனனைச சேரவேண்டா" மென்று கோபததுடன் சொனனாா.

பிறகு கௌஸலயை புழுதிபடிநத தேஹததையுடைய தன கணவனைத் தூககி எடுதது மெளள மெளள அரணமனைககு அழைத் துப போனாள தசரதா தன பரியமான புதரன காட்டில வஸிககும தபஸ்விகளின் வேஷததைத தரிததுப போவதை நினைதது நினைத் துது, தாமாதமாவானதால, பணததிறகாக ஆசைபபட்டு பராஹமண னைக கொனறவனைபபோலவும, கொழுநது விடடெரியும நெருபபைக கட்டி அணைபபவனைபபோலவும தபிததாா.போகும்பொழுது ரததடின

சுவடுகளில் அடிக்கடி திரும்பித்திரும்பி உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டே போகும் மஹாராஜா, ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போல் தோன்றினார். தன் புத்ரன் அப்பொழுது நகரத்திற்கு வெளியில் போயிருப்பானென்று தெரிந்துகொண்டு அவனை நினைத்து, "என் குழந்தையை இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டுபோகும் ரதத்தின் சுவடுகள் மாத்ரம் காணப்படுகின்றன. அந்த மஹாத்மாவைக் காணேனே. ச்ரேஷ்டமான சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேஹத்துடன் ஸுகமான தலையணைகளின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு, அழகு வாய்ந்த வேலைக்காரிகள் விசிறி போட நித்திரைசெய்தவன், இன்று ராத்ரியில் எங்கேயோ எந்த மரத்தடியிலேயோ எந்தக் கல்லையோ எந்தக் கட்டையையோ தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு படுப்பான். மலைச்சாரலிலிருந்து யானை தூங்கி எழுந்திருப்பதுபோல், புழுதிபடிந்த தேஹத்துடன் தரையிலிருந்து பரிதாபமாகப் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்துபோவான். லோகநாதனும் நற்குலத்தில் அநாதையைப்போல் எழுந்துபோவதைக் காட்டில் வஸிப்பவர்கள் பார்க்காமலிருப்பார்களா? ஜனகமஹாராஜனுடைய ப்ரியமான பெண் ஜானகி, இன்று கல்லும் முள்ளுமுள்ள காட்டில் நடந்து கஷ்டப்படுவாள். ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவளேயல்லாது கஷ்டமென்பதை ஸ்வப்னத்திலும் நினைக்கத் தகாதவள். காடுகளை இதுவரையிலும் பார்த்ததேயில்லை. மயிர்க் கூச்சலையுண்டாக்கும் மருகங்களின் கம்பீரமான சப்தங்களைக்கேட்டுப் பயத்தால் நடுங்குவாளே. மஹா பாபி, கைகேயி! ராமனில்லாமல் ஒரு நிமிஷமாவது என்னால் பிழைக்க முடியாது. நீ என்னைக் கொன்று விட்டுக் கைம்பெண்ணாய் இந்த ராஜ்யத்தில் உன்னிஷ்டப்படி அர சாண்டுகொண்டிரு"வென்று இப்படி ப்ரலாபித்துக்கொண்டு, பிணத் தைக் கொளுத்திவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வரு கிறவர்களைப்போல் தசரதரும் அவரைச் சூழ்ந்த ஜனங்களும் அசுப மான அந்த நகரத்தில் புகுந்தார்கள். அதுவரையில் மஹாராஜா வெளியில் வரும்பொழுது அவரைப் பார்க்க, வீட்டுவாசல்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நிற்பார்கள். இக் காலத்தில் அங்கே ஒரு ப்ராணியுமில்லை, கடைகளும் கோவில்களும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நடக்கச் சக்தியுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் ராமனுடன் போய்விட்டார்கள். சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்தவர் களும் ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் பலமற்றவர்களும் ராஜவீதிகளில் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். மற்றவிடங்களில் ஜன ஸஞ்சாரமே யில்லை. பட்டணத்தில் ஸகல ப்ராணிகளும் ராமனையே நினைத்துத்

துக்கப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே தானும் புலம்பிக்கொண்டு தசரதர், ஸூர்யன் மேகக்கூட்டத்தில் மறைவதுபோல் தன் அரண்மனையில் புகுந்தார் மஹா ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த ஒரு பெரிய மடுவில் எவரும் இறங்கப் பயந்துகொண் டிருக்கையில் ஒரு காலத்தில் கருடபகவான் அதிலிருக்கும் ஸர்ப்பங்களைக் கொன்று ஒருவர்க்கும் பயமில்லாமல் செய்து, அதில் தாராளமாக ஸஞ்சரிக்கும்படி தூண்டினதுபோல், அதுவரையில் ராமன் இருந்ததால் சத்ருக்கள் எவரும் ஸ்வப்னத்திலும் ப்ரவேசிக்கத் துணியாத அந்த அயோத்யை, அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையுமில்லாததால் எவரும் தடையில்லாமல் ப்ரவேசிக்கும்படியான இடமாயிற்று

பிறகு தசரதர் குரல் தழதழத்து வார்த்தைகள் குளற ஹீன ஸ்வரத்துடன் "ராமனைப் பெற்ற பாக்யசாலியான கௌஸல்யையின் வீட்டிற்கு என்னைச் சீக்கிரத்தில் கொண்டுபோய்விடுங்கள் அதைத் தவிர மற்றவிடங்களிலிருந்தால் என் ஹ்ருதயத்திலுள்ள தாபம் தணியா"தென்றார் உடனே வழிகாட்டுகிறவர்கள் வெகுவணக்கமாக அவரைக் கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துப் போய் அங்கே காவலிருந்தார்கள் அங்கே போய்க் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டபிறகும் அவருக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையுமில்லாத அந்த அந்தப்புரம் காந்தியற்றது தசரதர் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துப் பார்த்து, மிகுந்த தைர்யசாலியானாலும், கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு "ஹா ராம! என்னை இப்படிப் பரிதபிக்கப் போனாயோ? நீ வனத்திலிருந்து திரும்பிவரும்பொழுது உன்னைப் பார்த்து ஆலிங்கனஞ் செய்யும் பாக்யத்தைச் செய்தவர்களுடைய ஜன்மமல்லவோ ஜன்ம"மென்று ப்ரலாபித்தார்

[இவ்விடத்தில் குலசேகர ஆழ்வார் இதை அடியிற்கண்டவாறு வர்ணிக்கிறார்

(1) வன்தாளினிணை வணங்கி, வளநகரம் தொழுதேத்த, மன்னனாவான் நின்றாயை, அரியணைமேலிருந்தாயை, நெடுங்கானம் படர்போகுவென்றாள் எம்மிராமா! ஓ! உன்னைப் பயந்த கைகேயி தன் சொற்கேட்டு நன்றாக நானிலத்தை ஆளவித்தேன் நன்மகனே! உன்னை நானே.

(2) வெவ்வாயேன், வெவ்வுரைகேட்டு, இருநிலத்தை வேண்டாதே, விரைந்து வென்றிமைவாய்க் களிறொழிந்து தேரொழிந்து

மாவொழிந்து மென்மேலேவி, நெய்வாய் வேல் நெடுங்கண் நேரிழையும், இளங்கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை? எம்பிரானா! ஓ! எம்பெருமான்! என் செய்கேனே?

(3) சொல்லணைமேல் வரி நெடுங்கண் கௌசலை தன் குலமதலாய்! குனிவில்லேந்தும் மல்லணைந்த வரைத்தோளா! வல்வினையேன் மனமுருக்கும் வகையே கற்றாய் மெல்லணைமேல் முன்துயின்றாய். இன்றினிப்போய் வியன்கான மரத்தின் நீழல் கல்லணைமேல் கண்துயில்கக் கற்றனையோ? காகுஸ்தா! கரியகோவே!

(4) வா, போகு, வா, இன்னும் வந்து ஒருகால் கண்டு போ. மலராள்கூந்தல் வேய்போலும் எழில் தோளி தன்பொருட்டா விடைபோன்றன வில்லிசை செற்றாய் மாபோகு நெடுங்கானம், வல்வினையேன் மனமுருக்கும் மகனே! இன்று நீ போக என் நெஞ்சம் இருபிளவாய்ப் போகாதே நிற்குமாறே.

(5) பொருந்தார் கைவேல் நுதிபோல் பரல்பாய, மெல்லடிகள் குருதிசோர, விரும்பாத கான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப, வெம்பசிநோய் கூர, இன்று பெரும்பாவியேன், மகனே! போகின்றாய். கேகயர்கோன் மகளாய்ப் பெற்ற அரும்பாவி சொற்கேட்ட அருவினையேன், என் செய்கேன்? அந்தோ! யானே.

(6) அம்மாவென்று உகந்தழைக்கும் ஆர்வச்சொல் கேளாதே, அணிசேர் மார்வம் என் மார்வத்திடை அழுந்தத் தழுவாதே, முழுசாதே, மோவாத்துச்சி, கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும் இகமலம்போல் முகமும் காணாது, எம்மானை என் மகனை இழந்திட்ட இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே.

(7) முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றாய், உன்னையும் உன்னருமையையும் உன் மோயின் வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது, என்னையும் என் மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு, வனம் புக்க வெந்தாய், நின்னையே மகனாகப் பெறப்பெறுவேன் எழுபிறப்பும், நெடுந்தோள் வேந்தே!]

இப்படியிருக்க பிரளய காலத்து ராத்திரியைப் போல கோரமான இருட்டுடன் இரவு ஆரம்பித்தது. தசரதருக்குத் துக்கம் வரவர அதிகரித்தது. இரவில் கௌஸல்யையைப் பார்த்து "என் கண்களின் பிரகாசம் அழிந்தது நீ இருக்கு

மிடம் தெரியவில்லை உன் கையால் என்னை நன்றாகத் தொடு ராம னுடன் வனத்திற்குப் போன எனகண்கள் இன்னும் திரும்பிவர வில்லை அறுபதாயிரம் வாஷங்களவரையில் வரதங்களையும் உப வாஸங்களையும் செய்துபெற்ற என் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்த கண்கள், அவனுடைய அழகிலேயே ஈடுபட்டு அவனுடன் போயின. போனவை திரும்பிவருமா? அவனைப் பார்க்கும் பாக்யம் எனக்கில்லா விட்டாலும் அவனைப் பெற்றும் பாக்யத்தைச் செய்த உன்னையாவது பார்க்கலாமல்லவா? அதற்கும் உபயோகப்படாமல் என் கண்கள் வீணு யின. கைகேயியின் முகத்தைப் பார்த்த மஹாபாபம் போகவேண்டு மானுல் ராமனுடைய முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அது கிடைக் காததால் உன் முகத்தையாவது பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்ட எனக்கு அதுவும் கொடுத்துவைக்கவில்லை. இந்தரியங்கள் விஷயங்களை அறிவதே அவைகளிருப்பதற்கு அடையாளம். நீயிருப் பதைப் பார்க்கமுடியாததால் எனக்குக் கண்ணென்ற இந்தரியம் போயிற்றென்பது நிச்சயம் இப்படியே உணர்ச்சி யென்ற இந்த்ரியமும் இருக்கிறதா போயிற்றுவென்று பார்த்துச்சொல். உன் கைகளால் என்னைத் தொட்டுப்பார். எனக்கு உணர்ச்சியிருந் தால் அந்த இந்தரியசக்தி போகவில்லையென் றறிந்துகொள்வேன். ராமனைப் பார்க்காமல் தபிக்கும் எனக்கு ராமனைப் பெற்ற உன்னைத் தொட்டால் அந்தத் தாபம் நீங்கும் ராமனைப் பார்க்காவிட்டாலும் ராமனுடைய மாதாவான உன்னைப் பார்த்துப் பேசித் தொடுவதால் அதற்கு ஸமமான ஸுகம் கிடைக்கும் 'முன்பு கைகேயியுடன் ரஹஸ்யமாக எதையோ ஆலோசித்து என் மகனை ராமனைக் காட டிற்கு அனுப்பிவிட்டார், இன்றைக்கு என்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவ ரைப்போல் காட்டிக்கொண்டு இன்னும் என்ன கெடுதிசெய்ய நினைத் திருக்கிறுரோவென்று ஸந்தேஹப்படாதே. அறியாத்தனத்தால் ஏதோ செய்துவிட்டானென்று என்னை மன்னித்துக் கைகளால் ப்ரீதி யுடன் தொடு. (ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபியாயும் அனந்தனுயும் விளங் கும் பரப்ரஹ்மமான ராமமூர்த்தியின் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் என் கண்கள் பதிந்து ஸபலமாகி, அந்த ஆனந்தத்தையே அனுபவித் துக்கொண்டு • திரும்பிவர மனமில்லாமல் அங்கேயே தங்கின. அவரை அடைந்தவர்கள் திரும்புவதுமுண்டோ? அப்படியே மற்ற இந்தரியங்களுக்கும் அந்தப் பாக்யம் கிடைத்துவிட்டால் என்னைக் காட்டிலும் தன்யன் வேறொருவருமில்லை. முதலில் உணர்ச்சியென்ற இந்தரியத்திற்கு அந்த உத்தமகதி கிடைத்ததா இல்லையாவென்று கொள்ளல்லயே! நீ பார்த்துச் சொல்லென்பது கருத்து).

இப்படி ராமனைப் பற்றிப் புலம்பும் தீன பார்த்தாவைப் பார்த்து, அவருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கௌஸல்யை தானும் பரிதாபமாகப் பரலாபிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஸர்க்கம் 43.

கௌஸல்யையின் பரலாபம்.

"சட்டையுரித்த கிருஷ்ணஸர்ப்பம், தன்னிடத்திலிருக்கும் க்ரூரமான விஷத்தை ஒருவனைக் கடித்துக் கக்கிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கடிக்கலாமென்று தேடித் திரிவதுபோல, வெகு க்ரூரமான கைகேயீயும், கபடமென்ற விஷத்துடன் ராமனைக் கடித்துக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கெடுப்போமென்று அலைகிறாள் ஒரு வீட்டிற்குள் ஸர்ப்பம் புகுந்தால் அந்த வீட்டிலிருப்பவர்களும் வெளியிலிருப்பவர்களும் அதைக் கண்டு நடுங்குவார்கள் அப்படியே ராமனைக் கெடுத்துவிட்டு இனிமேல் என்னை ஹிம்ஸிக்க ஆரம்பிப்பாள்.

ராமன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடாது, பரதனே ஆளவேண்டுமென்று உமக்குத் தோன்றினால், பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யும். ஆனால் ராமனைக் காட்டிற்கு ஏன் அனுப்பவேண்டும்? ஆனால் பரதனுக்கு அவனால் கெடுதி நேருமல்லவாவென்றால், ராமனைப் பரதனுக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி செய்கிறேன் அப்பொழுதும் ராகவனைப் போஷிக்கும் பாரம் பரதன்மேல் சுமக்குமல்லவாவென்றால், நான் அந்த சரமத்தையும் பரதனுக்கு வைக்கவில்லை. ராமன் இந்த நகரத்தில் வீடுவீடாகப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும்படி சொல்லுகிறேன் எப்படியாவது அவன் என் ஸமீபத்திலிருந்தால் போதும் அக்னிஹோத்ரம் செய்கிறவர்கள் அமாவாஸ்யை பௌர்ணமைகளில் அரிசியால் செய்யப்பட்ட புரோடாசத்தைத் தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் கொடுக்கும் பொழுது, அந்த அரிசியுடன் கலந்திருக்கும் உமியை 'இதை ராக்ஷஸர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன், இது ராக்ஷஸர்களுடைய பாகம் என்னுடையதல்ல'வென்று அதை ஒதுக்கிவிடுவதுபோல, ராமனுக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து அவனைக் கபடமாகத் துரத்திவிட்டு, ராக்ஷஸபாகத்தைப்போல தூரத்தில் தள்ளிவிட்டீர் (க்ரூரமான காட்டுமிருகங்களுக்குப் பாகமாகக் கொடுத்தீர்).

உத்தமமான யானையைப்போன்ற நடையையுடைய அந்த மஹா வீரன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் காட்டிற்குப் போவதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஒருநாளும் காட்டில் வஸிக்கும் துக்கத்தை அறியாத குழந்தைகளைக் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு வனத்திற்குத் துரத்தினீரே! அங்கே அவர்கள் என்ன கஷ்டப்படுவார்களோ? அதை நினைத்தீரா? ராமனோ யௌவன புருஷன், ஸீதையோ யௌவன ஸ்த்ரீ, சிரேஷ்டமான ஆடைகள் ஆபரணங்கள் ஆஸனங்கள் வாஹனங்கள் போஜனங்கள் பரிவாரங்களுடன் இஷ்டப்படி அவர்கள் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டிய ஸமயம் இதல்லவா? அப்படியிருக்க, மனிதர்களின் நடமாட்டமில்லாத பயங்கரமான காட்டில் மேற்சொன்ன ஸாதனங்கள் யாதுமின்றி, அநாதைகளைப்போல, காய் கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, மான்தோல் மரவுரி ஜடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டு, துஷ்டமிருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எந்த ஆபத்து நேருமோவென்று எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டிருக்கும்படி, இங்கே தங்கக்கூடாதென்று துரத்தினீரே! உத்தமமான புண்யத்தை ஸம்பாதித்தீர் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் நான் மறுபடியும் பார்த்து என் துக்கம் தீரும் நல்ல நாள் இப்பொழுதே வரக்கூடாதா? மஹாகாந்தி பொருந்தின இந்த அயோத்யையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தூங்கியெழுந்தவர்களைப்போல உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரவேசிப்பதையும் இங்கே வஸிக்கும் ஜனங்கள் த்வஜங்களையும் தோரணங்களையும் மாலைகளையும் ஸந்தோஷத்துடன் எடுத்துக் கட்டி, பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் கோஷிப்பதுபோல, உத்ஸவங்கொண்டாடுவதையும் நான் எப்பொழுதாவது பார்ப்பேனோ? பசுவை முன்னிட்டுக்கொண்டு காளை வருவதுபோல, ஸீதையைத் தனக்கு முன்னே ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுது இந்த நகரத்தில் ராமன் ப்ரவேசிப்பான்? அநேக கோடி ஜனங்கள் ராஜவீதிகளில் நின்றுகொண்டு, என் குழந்தைகள் வரும் வழியில் பொரியை வாரியிறைப்பதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? ராமலக்ஷ்மணர்கள் அழகான குண்டலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, உன்னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைப்போல, ரதத்தில் தங்களுக்கு முன்னே ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு அயோத்யையில் புகுவதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? ப்ராஹ்மணக் கன்யைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு மங்களகரமாக இந்த நகரத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்வதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்?

தேவதைகளைப்போல் இருந்தவனும் விவஸ்வானைப்போல் ஒளியுள்ளவனும் ஞானத்தால் முதிர்ந்தவனுமான என் ராமன், மாஸத்தில் மும்மாரி பெய்வது ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், எப்பொழுது இங்கே திரும்பிவந்து என் துக்கத்தைப் போக்குவான்? நான் முன்ஜன்மங்களில், கன்றுக்குட்டிகள் பசியுடன் பால்குடிக்கப்போகும் ஸமயத்தில் பசுக்களின் முலைகளை அறுத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் மஹாவீரனான இந்தப் புத்ரனை அடைந்தும் இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமென்ன? இளங்கன்றையுடைய ஒரு பசு, தன் பக்ஷிக்குப் பாத்ரமான அதை ஒரு ஸிம்ஹம் கொன்றால் எப்படித் தபிக்குமோ, அப்படி என் ஒரே புத்ரனைக் கைகேயியால் பறிகொடுத்துத் தபிக்கிறேன். ஸகல சாஸ்த்ரங்களில் நிபுணனும் ஸகல கல்யாணகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் என் ஒரே புத்ரனுமான ராமனை விட்டுப்பிரிந்து நான் எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? மஹா பல பராக்ரமசாலியான என் பிள்ளையைப் பார்க்கப் பாக்யமில்லாத நான் உயிரோடிருக்கவேண்டுமென்று தைவத்திற்கே இஷ்டமில்லை. கோடையில் ஸூர்யன் தன் கிரணங்கள் யாவையும் ப்ரயோகித்துப் பூமியைக் கொளுத்துவதுபோல், என் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்ததால் உண்டாகும் துக்கம் என்னைக் கொளுத்துகிற"தென்றாள்.

ஸர்க்கம் 44

ஸுமித்ரை கௌஸல்யையைத் தேற்றினது.

இப்படி ப்ரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே ஆழ்ந்த மனஸுள்ள ஸுமித்ரை, "அம்மா! நீ ஸகல குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட புருஷோத்தமனைப் புத்ரனாக அடைந்திருக்க இப்படி ஏன் ப்ரலாபிக்கவேண்டும்? இப்படி அழுவது ந்யாயமல்ல. புருஷோத்தமனுக்கு எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது அபாயம் நேருமா? உன் புத்ரனோ மஹா பலவான். அப்படியிருந்தும் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தள்ளிவிட்டுக் காட்டிற்குப் போயிருக்கிறான். காரணமென்ன? மஹாத்மாவும் ஸத்யவானுமான தன் பிதாவின் வாக்யத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகவல்லவா? அது எப

பொழுதும் பெரியோர்களால் ஆசரிக்கப்படும் உத்தமமான தர்ம
மல்லவா? பரலோகத்தில் அளவற்ற ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய
தல்லவா? இப்படியிருக்க இதைப்பற்றித் துக்கப்படலாமா? மஹா
பரிசுத்தனும் ஸகல பூதங்களிடத்திலும் கருணை வைத்தவனுமான
என் புத்ரன் லக்ஷ்மணனும் ராமனுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்வதென்ற
உத்தமமான தர்மத்தையும் பிதாவிடத்தில் வைக்கவேண்டிய பக்தி
யையும் அனுஷ்டிக்கிறான். அந்த மஹாத்மாவிற்கும் இதனால் பரம
லாபம் கிடைக்கும். காட்டிலிருப்பதாலுண்டான துக்கங்களை இயற்
கையாயும் ராமனால் சொல்லப்பட்டும் அறிந்த ஜானகியும் எப்பொழு
தும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவளானாலும் தர்மாத்மா
வான உன் புத்ரனுடன் வனத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். கீர்த்தி
யென்ற கொடியை உலகத்தில் தூக்கி விளங்கும்படி உன் புத்ரன்
செய்கிறவன் (அவனுடைய கீர்த்தி லோகமெங்கும் பரவும்) தர்மமும்
ஸத்யமும் வ்ரதமுமே அவனுக்குத் தனம். எந்த உத்தமமான
ஸுகம் அவனுக்குக் கிடைக்காது?

ராமன் மனோ வாக்குக் காயங்களில் மஹாசுத்தன், மஹாத்மா,
மேன்மை வாய்ந்தவனென்று உண்மையாக அறிந்த ஸூர்யன் தன்
கிரணங்களால் ராமனைத் தொடுவதற்கும் துணியமாட்டான். நான்
பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த புண்யத்தால் உன், புத்ரனான ராமன்
ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்றறிவேன். பூர்வ ஜன்மங்களில் அவரை
ஆராதித்ததால் எனக்குக் கிடைத்த ஞானத்தால், அவருடைய மஹி
மையை அறிவேன். 'இவரிடத்திலுள்ள பயத்தால் ஸூர்யன்
உதிக்கிறா'னென்று வேதவாக்யத்தின்படி இவருக்கு ஸகல
வித கைங்கர்யத்தையும் செய்வதற்கு ஸூர்யன் ஸமயத்தைத்
தேடிக்கொண்டிருப்பான். பரமாத்மாவிடத்தில் பயத்தை வைத்
திருக்கும் ஸூர்யன் ராமனுடைய தேஹத்தில் எப்பொழுதாவது
தன் கிரணங்களால் உபத்ரவத்தை உண்டாக்குவானோ? 'பாபலேச
முமில்லாதவர், ஸகலத்திற்கும் ப்ரபு, ஸகலத்திற்கும் அந்
தர்யாமி, புருஷோத்தம'னென்ற வேதலக்ஷணங்களுடைய ராம
னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை ஸூர்யன் முதலிய தேவதைகள்
உண்மையாக அறியாமலிருப்பார்களா? வாயுபகவான் எந்தக் காலத்
திலும் ராமனுக்கு ஹிதமான சீதோஷ்ணத்துடன் காட்டிலிருக்கும்
ஸகல வாஸனைகளையும் க்ரஹித்துக்கொண்டு ஸுகமாக வீசுவார்.
'இவரைக் கண்டு பயந்து வாயு வீசுகிறா'ரென்று உபநிஷத்தில்
சொல்லவில்லையா? ராமன் ராத்ரிகாலங்களில் படுத்துக்கொண்டிருக்

கும்பொழுது, பிதா பரியத்துடன் தன் புத்ரனை ஆலிங்கனஞ் செய்வதுபோல, சந்தரன் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களால் அவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவான். முன்னொரு காலத்தில் ராமன் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போய்ச் சம்பராஸுரனுடைய ராஜதானியான வைஜயந்தமென்ற நகரத்தை முற்றுகையிட்டு அவனைக் கொன்றபொழுது ப்ரஹ்மா ஸந்தோஷப்பட்டு அவனுக்குத் திவ்யமான அஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார் (இந்தக் கதை இதற்குமுன் சொல்லவேண்டியவிடத்தில் காணப்படவில்லை. தசரதர் அந்த அஸுரனுடன் யுத்தஞ்செய்தாரென்று கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரன்களின் வரலாற்றால் தெரிகிறது. இப்படி வால்மீகி பலவிடங்களில் அதற்கு முன் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக் குறிப்பிடுவதால் அவை நடந்ததென்றே நாம் ஊஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். சத்ருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்களுடைய நகரங்களைப் பிடித்து ஜயசாலியாய்த் திரும்பிவருவதைப்பற்றிப் பொதுவாக இந்தக் காண்டம் 2-வது ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை இதைத்தவிர வேறு ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை) இப்படிப்பட்ட சூரன் காட்டிலிருந்தாலும் வீட்டிலிருப்பதைப்போல யாதொரு பயமுமில்லாமல் தன் புஜபலத்தால் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு வஸிப்பன். ஆனால் 'ராமன் திரும்பிவருவதற்குள் பரதனுடைய அதிகாரம் ஸ்திரப்பட்டுவிடும், அப்பொழுது ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காதே, என்ன செய்கிற'தென்றால், சத்ருக்கள் யாரானாலும் ராமனுடைய பாணங்கள் போகும் வழியில் நின்று பிழைத்தார்களென்று கேட்டதுண்டா? அப்படிப்பட்டவருக்கு இந்தப் பூமியை அடைவது ஒரு பொருட்டா? ஸர்வ லக்ஷணங்களும் பொருந்தின ஸௌந்தர்யமும் சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் ஸௌந்தர்யமும் எல்லையற்ற பராக்ரமமும் வாய்ந்த ராமன், காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்து ஒரு க்ஷணத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை வசப்படுத்திக்கொள்வான். ராமன் மஹாத்மா, ஸகல லோகத்தையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் ஸூர்யனையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறவன் அவனே, ஸகல பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும் அக்னியையும் எரிக்கக்கூடியவன் அவனே. யாவற்றிற்கும் ஈச்வரனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஈச்வரன் அவனே, ஸகல ஸம்பத்தையும் கொடுக்கும் மஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறவன் அவனே, யாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பூமிதேவிக்கும் ஆதாரமானவன் அவனே, நாம் விரும்பும் கீர்த்தியும் விரும்பக்கூடிய பொருள் அவனே, நாம் பூஜிக்கும் தேவதைகளும் பூஜிக்கும் தைவம் அவனே, ஸகல ப்ராணிகளிலும் ச்ரேஷ்டமானவர்

அவனே இப்படி அனந்தமான கல்யாண குணங்களை பொருந்தின ராமனுக்கு அயோத்யையிலாவது தண்டகாரண்யத்திலாவது கெடுதியைச் செய்யக்கூடிய விஷயங்கள் ஒன்றுமில்லை. அந்த புருஷோத்தமன், பூதேவி ஸீதாதேவி விஜயலக்ஷ்மியென்ற மூன்று பட்டமஹிஷிகளுடன் சீக்கிரத்தில் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டருளுவார் (தான் அவதாரஞ் செய்ததற்குக் காரணமான ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹாரஞ்செய்து விஜயசாலியாக ஸீதையை அவனிடத்திலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு பூமண்டலாதிபதியாக விளங்குவார்) லக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஸீதை ராமனுடன் போயிருக்கையில் ராஜ்யலக்ஷ்மி வேறொருவனை அடையுமா? சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாத ராமன் மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தேவதையைப்போல இந்த நகரத்தை விட்டுப் போகும்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் அதைக் கண்டு துக்கத்தால் கண்ணீர் விட்டு மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஆனால் ராஜ்யலக்ஷ்மியான ஸீதை அவனுடன் போகும்பொழுது அவனுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? வில்லாளிகளுள் ச்ரேஷ்டனான லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாக ராமனுக்குமுன் போகும்பொழுது அவனுக்குக் கிடைக்காததுமுண்டோ?

வனவாஸம் நீங்கி ரகுநாதன் திரும்பிவருவதைப் பார்ப்பாய். அவருக்காக வருத்தப்படாதே, அவரைப்பற்றின அக்ஞானத்தை விடு. நான் சொல்வதே உண்மை. ஆகாசத்தில் சந்த்ரன் உதித்தது போல உன் புத்ரன் தன் சிரஸை உன் பாதங்களில் வைத்து நமஸ்காரஞ் செய்வதை நீ சீக்ரத்தில் பார்ப்பாய். அவன் இந்த நகரத்திற்கு மறுபடியும் வந்து, ஸகல வைபவங்களுடன் அபிஷேகஞ் செய்யப்படும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு நீயே ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுவாய். ராமனிடத்தில் துக்கமாவது சோகமாவது அசுபமாவதுதோன்றிற்றா? இல்லை. ஆகையால் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையுடன் அதிசீக்ரத்தில் உன்னைப் பார்ப்பார்கள். நீ புலம்பக்கூடாது, மனதில் வருத்தப்படக் கூடாது. மற்ற யாவரையும் நீ தேற்றி ஸமாதானப்படுத்த வேண்டுமல்லவா? நீயே இப்படி வருத்தப்பட்டால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? ராமனைப் புத்ரனாக அடைந்தும் நீ துக்கப்படுவது எனக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தையே அனுஸரிக்கும் ராமனைவிட மேலானவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் யாரிருக்கிறார்கள்? ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் வனவாஸஞ் செய்து திரும்பி வந்து உன்னை நமஸ்கரிக்கும்பொழுது, மேகக் கூட்டங்கள் மழைக்காலத்தில் தாரை தாரையாக மழை பெய்வது போல நீயும் ஆனந்தக்கண்ணீர் விடுவாய். எல்லோரு

டைய மனோரதங்களையும் பூர்த்திசெய்விக்கும் உன் புத்ரன் வனத்தி லிருந்து திரும்பிவந்து, பருத்து மிருதுவாயிருக்கும் புஜங்களால் உன் பாதங்களைப் பிடித்து நமஸ்கரிப்பதை நான் பார்ப்பேன். உன் புத்ரன் தன் மித்ரர்களுடன் உன்னை நமஸ்காரஞ் செய்யும்பொழுது, மலைசிகரங்களில் மேகக் கூட்டங்கள் தாரை தாரையாய் மழை பெய்வதுபோல், நீயும் ராமனுடைய தேஹத்தை ஆனந்தக் கண்ணீ ரால் நனைப்பாய்''யென்றாள்.

ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளால் பிறருடைய துக்கத்தைப் போக்குவதில் ஸுமித்ரை மிகுந்த ஸாமர்த்யமுள்ளவள், தோஷ லேசமுமில்லாதவள். இப்படிப் பலவிதமாகக் கௌஸல்யையின் துக்கத்தைப் போக்க முயன்றாள். கௌஸல்யையைப்போல் ஸுமித்ரை தசரதருடைய மஹிஷி, கௌஸல்யை ராமனைக் காட் டிற் கனுப்பினதுபோல் அவளும் லக்ஷ்மணனைக் காட்டிற்கனுப்பி னாள். கௌஸல்யையைப்போல் ஸுமித்ரையும் தசரதருடைய ப்ரீதியை அடையவில்லை. ஆனால் ராமன் தன்னை உத்திரவுகேட்கும் பொழுது கௌஸல்யை அவரைப் பலவிதமாகத் தடுத்துப் ப்ரலாபித் தாள். லக்ஷ்மணன் காட்டிற்குப் போவதற்குத் தன்னை உத்திரவு கேட்க வந்தபொழுது ஸுமித்ரையோ கொஞ்சங்கூட வருத்தப் படவில்லை, தாமதத்திற்கொத்த ஹிதோபதேசங்களைச் செய்து, எல்லை யற்ற க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் பகவத் கைங்கர்யமென்ற பரம ரஹஸ்யமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி கட்டளையிட்டு, ஸந் தோஷத்துடன் அனுப்பினாள். கைகேயீ தன்னை சஏநரமாக நடத்து வாளோவென்று கௌஸல்யைக்குப் பயமுண்டு, ஸுமித்ரைக்கோ அந்தப் பயம் கொஞ்சமேனுமில்லை. தன்னிடத்தில் அரசன் ப்ரீதி யில்லாமல் கைகேயியிடத்தில் ப்ரீதியுடனிருக்கிறாரென்று கௌஸல் யைக்கு வெகு துக்கம், ஸுகதுக்கங்களையும் மானாவமானங்களையும் சத்ருமித்ரர்களையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் ஞானியான ஸுமித்ரைக்கு அந்த அஜ்ஞானரூபமான துக்கமேயில்லை. பரமாத்மாவான ராமனைப் புத்ரனாக அடைந்தும் கௌஸல்யைக்கு அவருடைய நிஜஸ்வரூபந் தெரியவில்லை. ராமன் பரமாத்மாவென்பதை நன்றாக அறிந்து ஸுமித்ரை அவரை ஆராதிப்பவள். ஆகையால் அவளு டைய வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க, சரத்காலத்தில் ஸ்வல்ப ஜல முள்ள மேகங்கள் சிதறுவதுபோல் கௌஸல்யையின் தேஹத்தி லுள்ள தாபமும் மனதிலுள்ள துக்கமும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தன.

ஸர்க்கம 45

நகரத்து ஜனங்கள் ராமனுடன் சென்றது

அநதபபுரததது ஜனஙகளும மநதரிகளும தசரதரும நினறு விட்ட பிறகும, படடணதது ஜனஙகள ராமனிடததில வைதத பரீதியால அவா வனததை நோககிச சென்றபொழுது அவருடைய ரததைதப பினதொடாநதாாகள மஹாபராககரமசாலியான ராமன போகுமிடததில அவாகளுககுப பயமுண்டா? பூாண சநதரனைக் கணடால ஜனஙகளுக்கு ஆனநதம் எபபடி அடங்காதோ அப்படி மஹாகீர்த்திசாலியும ஸகல கலயாண குணங்களும பொருநதினவருமான ராமனைக கணடால அயோதயையிலுள்ள ஜனஙகளுககுணடாகும ஆனநததிறகு எலலையிலலை அவாகள் 'ராமா! திரும்பு, திரும்'பெனறு அடிககடி பராாததிததார்கள, அவரோ பிதாவின வாக்யததையே நிறைவேறற விருமபி வனததை நோககிப போயககொணடிருநதாா. அநதத தாமததை அனுஷ்டிபபது அவசியமானதால அவாகள கோறினபடி அயோத்யைககுத திருமபிபபோக முடியாது ஆனால அவாகளிடததில தானவைததிருககும பரம பரீதியால, தன புதராகளைபபோல அவாகளை நினைததுச சொலல முடியாத ஆசையுடன அடிககடி பாாததது, அவாகளுககு ஹிதமான வாாததைகளைச, சொலல விருமபி "எனனிடததில எநத பரீதியையும வெகுமானததையும நீஙகள வைததிருககிறீாகளோ அதை இனிமேல பரதனிடததில வையுஙகள எனக்கு பரியததை உண்டுபணணும விஷயம அதே. 'பரதன கைகேயியின புதரனலலவா? அவளுடைய துாககுணஙகளும இவனிடததிலும இருககுமலலவா? எஙகளுடைய பராாததனைககு பரயோஜனம எஙகளை அவன கையில் காட்டிககொடுபபதுதானோ''வெனறால, பரதன் சுததமான ஆசாரததையுடையவன், தாமாதமா, உஙகளுககு இநத லோகததில அனுபவிககவேணடிய ஸகல ஸுகஙகளுக்கும பரலோகததில அடைய வேணடிய நலலகதிககும எலலா ஸாதனஙகளையும ஸமபாதிததுககொடுபபான. வயஸில சிறுவனானாலும ஞானததில முதிாநதவன சாநதமான ஸபாவததையும மிருதுவான மாதிரியையும உடையவனானாலும மஹாவீரன. யாதொரு பயமும உஙகளுககு நேராமல உஙகளைக காபபாறறுவான. ஸகல ராஜ லக்ஷணஙகளும பொருநதின

வன். ஆகையால் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக அவனே இருக்கத் தகுந்தவனென்று சக்ரவர்த்தி நியமித்திருக்கிறார். நானும் லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னன் முதலியவர்களும் மஹாராஜாவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டியவர்கள். நான் வனத்திலிருக்கையில் அவர் என்னை நினைத்து வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி நீங்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுவே எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கும் வழி"யென்றார்.

ஆனால் பித்ருவாக்யத்தைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நிச்சயமுள்ளவராய ராமன் மேலேறிக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து ஜனங்களுக்கு வரவர, ராமனே நமக்கு ராஜாவாயிருக்கவேண்டுமென்ற ஆசை மேலிட்டு "ராமா! மூத்த புத்ரனான உன்னையே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவரும்படிக்கும் எங்களை ரக்ஷிக்கும்படிக்கும் தசரதர் நியமித்தாரல்லவா? அந்த ஏற்பாட்டையே நிறைவேற்றுவது உன் கடமை. உன்பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞை அதே. அதின்படி நடப்பதே உனக்குப் பித்ருவாக்யபரிபாலன"மென்று அடிக்கடி ப்ரார்த்தித்தார்கள். வேடன் தன் வலையில் மிருகங்களைக் காட்டித், தான் போகுமிடமெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு போவது போல் ராமலக்ஷ்மணர்கள், தங்களுடைய உத்தம குணங்களால் அயோத்யா ஜனங்களைக் கட்டி கண்ணுங் கண்ணீருமாகப் பார்ப்பவர்கள் பரிதபிக்கும்படி தாங்கள் போகுமிடமெல்லாம் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

ராமனைப் பின்தொடர்ந்தவர்கள் மூன்று விதம். வயதில் மூத்தவர்களும் ஞானத்தில் முதிர்ந்தவர்களும் தபோபலத்தால் முதன்மையானவர்களுமே. அவர்களில் வயதில் மூத்தவர்கள் வேகமாகப்போகும் ரதத்தைத் தொடர முடியாமல், அதிக வயஸால் தலைகள் ஆட வரவரத் தூரத்திலிருந்து "எங்களுக்குப் ப்ரியமான ராமனை எங்களிடத்திலிருந்து வேகமாகக் கொண்டுபோகும் உத்தமமான குதிரைகளே! ரதத்தைத் திருப்புங்கள், காட்டை நோக்கிப் போகக்கூடாது. எங்களுடைய வார்த்தை உங்களுடைய ப்ரபுவுக்கு ஹிதமே தவிர வேறல்ல"வென்று ப்ரார்த்தித்தும் அவை வேகமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தன. அதைக் கண்டு அவர்கள் "கேட்கும் சக்தி ஸகல ப்ராணிகளுக்குமுண்டல்லவா? மேலும் உங்களுடைய காதுகள் விஸ்தாரமானவை, எங்களுடைய ப்ரார்த்தனை அவைகளில் விழுந்த பிறகும் நீங்கள் அப்புறம் போகக்கூடாது. உங்களுடைய யஜமானன் மஹாசக்தர், மஹா

வீரா, செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவா! நீங்கள் தாமதமாய் அனு ஸரித்து நடந்தால் அவரை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பிக் கொண்டுபோகவேண்டுமேயல்லாது இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டுபோவது ந்யாயமல்ல"வென்று இப்படித் துக்கத்தால் ப்ரலா பிக்கும் அந்த ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு, "இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட பிறகும் நாம் ரதத்திலிருப்பது ந்யாயமல்ல"வென்று அதி சீக்ரமாகத் தானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் ரதத்திலிருந்து இறங் கினார்கள். ப்ராஹ்மணர்களை ஸமாதானஞ் செய்யாவிட்டால் தன் வரத்திற்குக் கெடுதிநேருமென்றெண்ணி, அவர்கள் வருமவரையில் தான் மெள்ள நடந்துபோனார். தசரதரையும் அந்தப்புரத்து ஜனங்களையும் மந்த்ரி முதலியவர்களையும் ரதத்திலிருந்தே கைகூப்பி நிறுத்திவிட்டார். ஆனால் ப்ராஹ்மணர்களை அப்படி நிறுத்த முடிய வில்லை. அவர்களிடத்தில் ராமனுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி. அவருடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கே விசேஷமாகத் தெரியும், ஆகையால் அவர்கள் அவரிடத்தில் வைத் திருந்த பக்திக்கு எல்லையில்லை. அந்த ஸமயத்தில் அவர்கள் பட்டும் கஷ்டத்தையும் அவர்களுடைய மனதிலுள்ள துக்கத்தையும் பார்த் துத் தாங்காமல், இவர்களை ரதத்திலிருந்தே நிறுத்துவது மஹா அபசாரமென்று நினைத்து, அவர்களிடத்தில் தனக்கு இயற்கையா யுள்ள ப்ரீதியாலும் கருணையாலும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார். ஆனால் அயோத்யையை நோக்கித் திரும்பிப் போகவில்லை. வனத்தை நோக்கியே நடந்தார்.

ராமன் ரதத்திலிருந்து இறங்கினவுடன் ப்ராஹ்மணர்கள் "நமது ப்ரார்த்தனை பலித்தது, நம்மிடத்தில் ரகுநாதன் கருணைவைத்துக் காட்டிற்குப் போவதை நிறுத்தி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவிட்டார்" ரென்று அடங்காத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். ராமன் ரதத் திலிருந்து இறங்கின பிறகும் வனத்தை நோக்கியே போவதைக் கண்டு மனம் பதறிப் பயந்து, 'நமது துக்கமும் ப்ரலாபமும் இவனை நிறுத்த முடியவில்லையே, உன்னுடன் நாமும் வனத்திற்கு வருகிறோ மென்ற பெரிய பாரத்தை இவன் மேல் வைத்தால் அப்புறம் போக முடியா'தென்று, 'ப்ராஹ்மணர்களுக்குரிய ஸகல மந்த்ர தந்த்ரங் களும், ஞானம் யோகம் முதலிய ஸகல தர்மங்களும், இந்த ப்ராஹ் மணக் கூட்டத்தின் ரூபத்தை எடுத்து ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் பூஜிக்கத் தகுந்த உன்னைப் பின்தொடர்கின்றன. நாங்கள் ஹோமஞ் செய்யும் அக்னிகளும் அரணிகளில் அடங்கி, எங்களுடைய தோள்

களின மேலிருநது உனனைப பினதொடாகினறன. நாஙகள வாஜ பேய யாகஙகளைச செயது பெறற வெளளைக குடைகள உனககுப பினனால கூடடஙகூடடமாக சரதகாலததில வெளுதத மேகககூடடங களைபபோல வருவதைப பார இநதக கடும வெயிலில குடையில லாமல உன தேஹம தபிககிறது எஙகள வெளளைக குடைகளால உனககு நிழலைக கொடுககிறோம். இதுவரையில எஙகள புததியை வேத மநதரஙகளைக் கறபதிலும அவைகளின ரஹஸயமான அாத தததை அறிவதிலும உபயோகிததுககொண்டிருநதோம இப பொழுது அது நீ வனததிறகுப போவதிலேயே நாடியிருககிறது; வேதாததயயனம முதலியவைகளில் போகவிலலை. ஆனால பராஹ மணாகளுககு முககிய தனமாயிருககும வேதாதயயனததை விடடு, உங களையே நமபியிருககும பெண்டுகளையும பிளளைகளையும விடடு, எனனுடன காடடிறகு வரலாமாவெனறால, அநத வேதஙகள எஙகள ஹிருதயததில எபபொழுதும குடியிருககினறன, அததயயனஞ செயயாததால அவைகளுககு யாதொரு கெடுதியும நேராது. அவாகளுடைய பதிவ்ரதா தாமமே பெணடுகளை ரகஷிககும நீ வனத திறகுப போக நிசசயிபபது உனககு ஹிதமான காாயமலல, திருமபி வருவதே நலலது, பிதிருவாககிய பரிபாலன தாமததை அனுஷடிகக வேணடுமெனபது உன கருததலலவா? நாஙகள் அனுஷ் டிக்கும தாமததை நீ இலலாவிடடால எபபடி நடததமுடியும? ஆகையால எஙகளுடைய காமானுஷடானததைக கெடுததுவிடடு நீ தாமததை ஸமபாதிகக உததேசிபபது பிசகு நாஙகளோ பராஹ மணாகள, ஞானததிலும வயஸிலும தபஸிலும முதிாநதவாகள, அப படியிருநதும உனனை விடடுப பிரிய மனமிலலை.

நாஙகள இவவளவு சொலலியும திருமபாமல இனனும போயக கொணடிருககிறாயலலவா? தாமததை அனுஷடிபபதில மாறாத புததியுளளவனெனறு உனககு எணணமலலவா? பார அனன பகஷிகளைபபோல வெளுதத எங்கள தலைமயிாகள் புழுதியில படுமபடி ஸாஷடாஙகமாக உனககு நமஸகாரஞ செயது நகரததிறகுத திரும் புமபடி பராாததிககிறோம இஙகிருககும பலா உனனையே நமபி யாகயகஞஙகளைச செயய ஆரமபிததிருககிறாாகள, நீ இலலாவிட டால அவை எபபடி நடககும? அவைகளைக கெடுதத தோஷமும உனனையே சேரும.

நாஙகள பராாததிபபதிருககடடும. மிருகஙகளும பகஷிகளும அசேதனமான பொருள்களும உனனைத திருமபுமபடி பராாததிக

கின்றன. அவைகளுக்கு உன்னிடத்திலிருக்கும் பக்தியையும் ப்ரீதியையும் உத்தேசித்தாவது அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கலாகாதா? பார் அயோத்யையிலிருக்கும் ஜனங்கள் ராமனுடன் போகும் பாக்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அது நமக்கு ஏன் இல்லாமல் போகவேண்டு'மென்று இந்த மரங்களும் எங்களுடன் வரப் பார்த்தன, ஆனால் பூமியில் வேரோடியிருப்பதால் நடக்கமுடியாமல் அங்கேயே நின்றுவிட்டன. அவைகளின் கிளைகளில் காற்று வீசும் சப்தம் 'ஐயோ! ராமனுடன் பட்டணத்து ஜனங்களைப்போல நாங்களும் போகமுடியவில்லையே'யென்று பெருங் குரலுடன் அழுவதுபோலிருக்கிறது. ராம! ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நீ அந்தர்யாமியல்லவா? ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் பரம கருணை வைத்தவனல்லவா? ஆகையால் தேஹத்தில் வஸிக்கும் ஆத்மா கஷ்டப்படும்பொழுது தேஹம் கஷ்டப்படுவது ஆச்சர்யமா? மரத்திலிருக்கும் பக்ஷிகளைப் பார், இரையெடுக்கவில்லை, வெளியில் ஸஞ்சரிக்கவுமில்லை. மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கவுமில்லை ஆசை வற்று இருந்தவிடத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கின்றன"வென்றார்கள்.

இப்படி ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரலாபித்துக்கொண்டு ராமனைப் பின்தொடர்ந்துபோகையில் "ராம! ப்ராஹ்மணர்களின் வார்த்தையைத் தள்ளாதே, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ"வென்று தடுப்பதைப்போல தமஸா நதி அவர்களுக் கெதிரே தோன்றிக் குறுக்கிட்டது. அப்பொழுது ஸுமந்த்ரர் மிகவும் களைத்திருந்த குதிரைகளை ரதத்திலிருந்து அவிழ்த்து இளைப்பாறுவதற்காகப் பூமியில் விழுந்து புரளும்படி விட்டு, ஆறுதல் குளிப்பாட்டி நீர் குடிக்கச் செய்து தீனிபோட்டுத் தமஸா நதிக்கரையில் உலாத்தினார்.

ஸர்க்கம் 46.

நகரத்து ஜனங்களை ராமன் விட்டுப்போனது.

தமஸா நதிக்கரையில் அவர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில் ராமன், "லக்ஷ்மண! நமது வனவாஸத்தில் முதல்நாள் ராத்ரி இதே. இனிமேல் ஸீதை காலநடையாக் வனத்திற்கு எப்படிப் போய்ச் சேருவாளென்று நீ கவலைப்படக்கூடாது பார். இந்த வனங்கள் ப்ரகாசமற்றிருக்கின்றன பெரிய துக்கத்தால் ப்ரலாபிக்கின்றனபோலும். அதற்கேற்றபடி மிருகங்

களும பக்ஷிகளும தஙகள இருபபிடஙகளுககுப போயத தஙகு வதறகுமுன கூசசலிடுவதைப பாாததால வனஙகள வாயவிட டழுவதுபோல தோனறுகினறது இனறைககு அயோததை யிலுளள ஆண பெணகள அனைவரும நமமை நினைதது வருநதப படுவாாகளெனபது நிசசயம நமது மஹாராஜா உததம குணங கள பொருநதினவராகையால அவரிடததில ஜனஙகளுககு மிகுநத பரீதி நமமிடததிலும பரத சதருகனாகளிடததிலும அபபடியே நமமைவிடடுப பிரிநத துககததால நமது பெறறோாகள அடிககடி அழுது கணதெரியாமல போவாாகள அதை நினைககுமபொழுதெல லாம எனககு மிகுநத துககமுணடாகிறது ஆனால பரதன தா மாதமா, ஸமயோசிதமான வாாததைகளால நமது பெறறோாகளை ஸமாதானஞ செயவானெனபதை நினைதது ஒருவாறு ஆறுதலுண டாகிறது பரதன கைகேயியைபபோல கரூரமான ஸ்வபாவமுடை யவனாயிராமல அதிகக கருணையுளளவனெனறு எனககுத தெரியு மாகையால நமது பெறறோாகளைபபறறி நான அதிகமாக துககபபட இடமிலலை

ஸீதை எனனுடன வர நிரபபிததபொழுது அவளுக்கு உத விககு ஒருவருமிலலையேயெனறு வருததபபடடேன நீ எனனுடன வநததால அதறகு அவசியமிலலாமல செயதுவிடடாய. நீ எனனு டன வநததைபபறறி எனககுளள ஸநதோஷததிறகு எலலையிலலை. நமது வனவாஸததில இதே முதலாவது தினம, மேலும நாம இருக் கும இடமோ புணயஸதலம ஆகையால இநத ராததிரி தீாததததைக குடிததுவிடடு உபவாஸமிருபபது நலலது. காடடில கிடைககக கூடிய ஆஹாரஙகள இஙகேயும வேணடியவரையில கிடைககும. ஆனாலும நமககு அவை தேவையிலலையெ'னறு "ஸுமநதரரே ! குதிரைகளை ஜாககரதையாகப பாாததுககொளளு"மெனறு உததரவு செயதாா.

அவா குதிரைகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு வேண்டியவரையில் புலலைப போடடாா. ஸுாயன அஸதமிததததைக கணடு ஸநதயா வநதனததைச செயது, தானும லக்ஷமணனும தமஸாநதிககரையில மிருதுவான இலைகளால ராமனுககுப படுககையைப போடடாாகள. பிறகு ராமனும ஸீதையும அதனமேல படுதது நிததிரைசெயதாாகள. லக்ஷமணனும ஸுமநதரரும அனறு ராததிரிமுழுவதும தூங்கவிலலை. ராமனுடைய கலயாண குணஙகளை லக்ஷமணன வாணிததுக

கொண்டே யிருக்கையில் ஸுமந்த்ரர் பக்தியுடன் கேட்டுக்கொண் டிருந்தார், அதற்குள் ஸூர்யனும் உதித்தான்.

இடைச்சேரிகளில் நிறைந்த தமஸாநதிக்கரையில் ராமனும் அயோத்யா ஜனங்களும் அந்த ராத்ரியில் தங்கி நித்ரைசெய்தார்கள். விடியற்காலையில் ராமன் எழுந்திருந்து ஜனங்கள் தூங்கிக்கொண் டிருப்பதைப் பார்த்து, "லக்ஷ்மணா! இவர்கள் வீடுவாசல் பெண்டு பிள்ளைகளையும் மறந்து நம்மிடத்திலேயே ப்ரீதிவைத்துத் தரையி லும் மரத்தடியிலும் படுத்துத் தூங்குவதைப் பார். இவர்கள் தங்க ளுடைய ப்ராணனைக் கொடுத்தாவது நம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பச் செய்வார்கள், நம்மை விட்டுப்போகிறதில்லை இவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நாம் ரதத்திலேறி வெகுதூரம் போய்விடுவோம். என்னிடத்தில் இவ்வளவு ப்ரீதிவைத்திருக்கும் குடிகள் தரையிலும் மரத்தடியிலும் படுத்துக்கிடப்பதை இன்னு மொருதரம் பார்க்க என்னால் முடியாது. ப்ரஜைகளின் துக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது அரசர்களின் கடமையல்லவா? தங்களுக்காக அவர்கள் வருத்தப்படும்படி செய்வது மஹா பாப"மென்றார். கேவ லம் தர்மமே அவதாரமெடுத்து வந்ததுபோன்ற ராமமூர்த்தியைப் பார்த்து லக்ஷ்மணனும் "இப்படிச் செய்வது நல்லதென்றே எனக்கும் தோன்றுகிறது. சீக்ரமாக ரதத்திலேறு"மென்றார். உடனே ராமன் "ஸுமந்த்ரரே! நாம் இங்கிருந்து இப்பொழுதே போகவேண்டும், ரதம் தயாராகட்டு"மென்றார். ஸுமந்த்ரர் அப்படிச் செய்ய அவர் கள், சுழல்களுடன் அதிவேகமாக ஓடும் தமஸாநதியைத் தாண்டி னார்கள்.

அக்கரையில் ரதத்திலிருந்து இறங்கிக் காலநடையாகக், காட்டில் வசிக்கும் பயமுள்ள ஜந்துக்களும் பயமில்லாமல் போகும்படியான ஓர் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களை மயக்குவதற்காக, "ஸுமந்த்ரரே! ஜனங்கள் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய் விட்டேனென்று எண்ணும்படி நீர் ரதத்திலேறி வடக்குமுகமாகக் கொஞ்சதூரம் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டுபோம். பிறகு ஜனங்கள் இதைக் கண்டுபிடிக்காமலிருக்கும்படி அவ்வளவு ஜாக்ரதையாகத் திரும்பிவரவேண்டும். நானும் ரதத்தில் வந்தால் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகக்கூடாதென்ற வ்ரதத்திற்கு விரோதமாகு"மென்றார். ஸுமந்த்ரர் அப்படியே செய்து திரும்பிவந்தார். பிறகு ராமலக்ஷ் மணர்களும் ஸீதையும் ரதத்திலேறி நல்ல சகுனத்திற்காக அதை

வடக்குமுகமாகக் கொஞ்சதூரம் திருப்பிப் பிறகு வனத்தைநோக்கி அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்.

ஸர்க்கம் 47

நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபித்தது.

பொழுது விடிந்தவுடன் ஜனங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராகவனைக் காணாமல் துக்கம் மேலிட்டு மனங்கலங்கி பரக்கழியுற்றார்கள். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு, ராமன் போகும் வழியில் ரதத்தின் தூளியைக் கூடக் காண முடியவில்லை. பிறகு அவரைப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கையற்று "இந்தப் பாழும் தூக்கம் எங்கே வந்தது? நீண்ட கைகளையும் விசால மான மார்பையுமுடைய அந்த மஹானுபாவனைப் பார்க்க முடியாமல் நம்மை மயக்கிக் கெடுத்ததல்லவா? ராமன் ஏன் இப்படிச் செய்தான்? அவனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதிவைத்திருக்கும் நம்மைத் தள்ளி விட்டுக் கோரமான காட்டிற்குப் போகிறானே! ராமனில்லாமல் நாம் எதற்காகப் பிழைத்திருக்கவேண்டும்? ஆகையால் இங்கேயே உப வாஸமிருந்து ப்ராணனை விடுவோம், அல்லது, வடக்குத் திக்கை நோக்கிநடந்துகொண்டே போய்த், தேஹம் தாங்காமல் கீழே விழுட்டும் (இதே மஹா ப்ரஸ்தானமென்று சொல்லப்படும். இந்த வ்ர தத்தால் பிற்காலத்தில் பாண்டவர்கள் தேஹங்களை விட்டார்கள்). அல்லது இங்கிருக்கும் உலர்ந்த கட்டைகளாலும் இலைகளாலும் பெரிய நெருப்பை வளர்த்து நாமெல்லோரும் அதில் விழுந்து உயிரை விடுவோம். நாம் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போனால் எல்லோரும் நம்மைக் கேட்பதற்கு என்ன பதில் சொல்வோம்? 'அஸூயை யின்றி ப்ரியமாய்ப் பேசும் மஹா பராக்ரமசாலியான ராமனை நாங்கள் வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனோ'மென்று சொல்ல முடியுமா? நாம் மாத்ரம் திரும்பிப்போனால் அயோத்யையிலிருக்கும் பெண்களும் குழந்தைகளும் கிழவர்களும் நம்மைப் பார்த்து ராமனைக் காணாமல் ஏக்கங்கொள்வார்கள். இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்ட அந்த மஹாத்மாவுடன் பட்டணத்திலிருந்து புறப்பட் டோமே, அவனில்லாமல் மறுபடியும் அந்தப் பட்டணத்தில் நாம் மாத் ரம் எப்படி ப்ரவேசிப்போ"மென்று, கன்றையிழந்த பசுக்களைப்போல் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு துக்கத்தால் ப்ரலாபித்தார்கள். பிறகு

கொஞ்சதூரம் அவர் போனவழியிலேயே போனார்கள். அங்கே ஓரிடத்தில் புல்தரையில் ரதத்தின் சுவடுகள் மறைந்துவிட்டன. அதைக் கண்டு அவர்களுடைய துக்கம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. "இனி நாம் என்ன செய்வோம்? தைவமே நமக்கு விரோதியாயிருக்கிற"தென்று ஆசையொழிந்து திரும்பிவிட்டார்கள். தேஹம் களைத்து மனம் குன்றி அவர்கள் போனவழியாகவே திரும்பித், துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பட்டணத்தில் நுழைந்தார்கள்.

அங்கே வீடுகள் பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப்படாமலிருந்தன. அதைக் கண்டு அவர்களுடைய கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. ராமனில்லாத அந்த நகரம், ஆழமான மடுக்களிலிருந்த ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் தூக்கிக்கொண்டுபோன பிறகு ப்ரகாசமற்ற நதியைப்போலும், சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப் போலும், ஜலம் வற்றின ஸமுத்ரத்தைப்போலும், துக்கத்தில் முழுகியிருக்கும் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. ஸகல ஐச்வர்யங்களாலும் விளங்கின தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய், அங்கே பித்துப் பிடித்தவர்களைப்போல் திகைத்து நின்றார்கள். தங்கள் பந்துக்களையாவது நண்பர்களையாவது மற்றப் பட்டணத்துஜனங்களையாவது அவர்கள் அடையாளங் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஸர்க்கம் 48.

நகரத்து ஸ்த்ரீகளின் ப்ரலாபம்.

ராமனுடன் போய் அவரில்லாமல் திரும்பி வந்த அந்த நகரத்து ஜனங்கள் இன்னதென்று தெரியாத வ்யாதியால் பிடிக்கப்பட்டவர்களைப்போலும் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தபிப்பவர்கள்போலும் அழுதுகொண்டு, நமக்குச் சாவு வரக் க்ர்ஞேமேயென்று புலம்பும்பொழுது, அவர்களுடைய தேஹத்திலுள்ள பஞ்ச ப்ராணன்களும் வெளியில் கிளம்பிப் போவதற்குத் தயாராயிருந்தன. ஒவ்வொருவரும் தன் வீட்டிற்குப் போய்த் தன் பெண்டு பிள்ளைகளைப் பார்த்து, ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவர முடியாமற் போயிற்றேயென்று வருத்தப்பட்டு அழுதார்கள். ப்ரியமான மித்ரர்களைக் கண்டும் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவில்லை, அபூர்வமான பதார்த்தம் கிடைத்தபோதிலும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி

கிடையாது தன்தந்தை ஸம்பாதிப்பதிலேயே மிகுந்த நோக்கமுள்ள வியாபாரிகளும் கடைகளைத் திறக்கவில்லை பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்யங்களுடைய பலமாக விளங்கும் பெண்டு பிள்ளைகளும் விளங்கவில்லை ஔபாஸனம் வைச்வதேவம் அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய வைதிககிரியைகளுக்காவது ஆஹாரத்திற்காவது கிருஹஸ்தர்கள் சமையல் செய்யவேயில்லை வெகு காலத்திற்கு முன்பு காணாமற் போன விலையற்ற பொருள் அப்பொழுது கிடைத்தாலும், அளவற்ற புதையல் கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறவர்கள் ஒருவருமில்லை வெகுகாலம் மலடியாயிருந்து உத்தமமான புத்ரனைப் பெற்ற தாய்க்கும் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷமேயில்லை

ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ள ஸ்த்ரீகள் ராமனை அழைத்து வராமல் திரும்பி வந்த தங்களை பர்த்தாக்களைப் பார்த்துத் துக்கந்தாங்காமல் அழுதுகொண்டு, கூர்மையான மாவெட்டியால் யானையைக் குத்துவது போல், ஏற்கனவே புண்பட்ட அவர்களுடைய மனதை க்ரூரமான வார்த்தைகளால் துளைத்து அவர்களை நிந்தித்தார்கள். "ராமனைப் பார்க்கும் அதிருஷ்டமில்லாதவர்களுக்கு வீடுவாசல் பெண்டு பிள்ளைகள் தனதான்யங்கள் போகபோக்யங்கள் எதற்கு? ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்தையும் கரையேற்றுவதற்காகப் பகவான் பரம கருணையுடன் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, நாமிருக்கும் தேசத்திலும் நாமிருக்கும் நகரத்திலும் அவதரித்து, அநேக வர்ஷங்களாக ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார் லோகநாதனிடத்தில் பக்தி வைத்து அவரை ஆராதிக்காமல் கேவலம் பெண்டு பிள்ளைகளிடத்தில் ப்ரீதிவைத்துக் காலத்தைக் கழிப்பவர்கள் மஹாபாபிகள். ஜனனமரணமென்ற ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலிருந்து அவர்கள் கரையேறுவதேயில்லை ஸத்புருஷன் இந்த லோகத்தில் யாரென்றால் லக்ஷ்மணனே பாருங்கள், ராமனைப் பின்தொடர்ந்து அவனுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்யும்படியான பாக்யத்தைப் பெற்றானல்லவா? பெண்களுக்குள் ஸீதையைக் காட்டிலும் பாக்யசாலி யார்?

அதிருக்கட்டும் அவர்கள் பாக்யத்தை நம்மால் வர்ணிக்க முடியாது அறிவில்லாத நதிகள் வனங்கள் செய்த முன்பாக்யத்தைப் பாருங்கள் ராமன் ஸ்நானஞ் செய்யும் நதிகளும் ஏரிகளும் தாமரை யோடைகளும் மஹா புண்யம் செய்தவை அழகிய மரச்சோலைகளையுடைய வனங்களும் நதிகளும், ஜலந்தங்கினவிடங்களும், உன்னத சிகரங்களையுடைய மலைகளும், ராமன் அவைகளில் தங்கும்பொழுது அவ

னுடைய காந்தியை விருத்திசெய்யும் ராமனிருக்குமிடம் வனமோ மலையோ, தன்னிடத்திற்கு பிரியமான அதிதி வந்ததுபோல, அவனை உபசரிக்காமலிருக்க முடியாது ராமன் பரமாத்மாவென்று மரங்கள் அறிந்து, புஷ்பங்களில் மொய்க்கும் வண்டுகளின் சப்தமென்ற மந்த்ரோச்சாரணத்துடன், கிளைகளென்ற கைகளில் பூங்கொத்துகளை எடுத்துக்கொண்டு, ராமனை ஆராதனைசெய்யாமலிராது மலைகள் ராமனிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால், அவனைக் கண்டவுடன், அகாலமானாலும், விசித்ரமான அருவிகளையும் நீர்த்தாரைகளையும் அவனுக்குக் காட்டி, நேர்த்தியான புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் ருசியுள்ள சுத்தமான ஜலத்தையும் கொடுக்கும். மிருதுவான புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் மரங்கள் தங்களடியில் படுக்கையை விரித்து, அங்கே வந்து உட்காரும்படி ராமனையும் ஸீதையையும் மெல்லிய காற்றால் கூப்பிட்டுத் தாபத்தைப் போக்கும்

ராமனிருக்குமிடத்தில் பயமுண்டா, அபாயமுண்டா? அவன் சூரனல்லவா, மஹாபராக்ரம சாலியல்லவா? தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரனென்றாலேயே போதாதா? ஆகையால் அவன் வெகு தூரம் போவதற்கு முன் அவனுடன் சேருவோம். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவிற்குப் பாதஸேவை செய்வது உத்தம கதியை அடைய ஸாதனமாகும் நமக்கு அவனே நாதன், அவனை விட்டால் நமக்கு வேறு கதியில்லை, அவனே நமக்கு ஆதாரம். ஸீதைக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் நாங்கள் செய்கிறோம், அப்படியே ராமனுக்கு எல்லாப் பணிவிடையையும் நீங்கள் செய்யுங்கள் ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் உங்களுடைய கோரிக்கைகள் யாவையும் பூர்த்திசெய்து யாதொரு அபாயமுமின்றி காப்பாற்றுவான் எங்கள் காரியத்தில் ஸீதையும் அப்படியே செய்வாள்

இந்த நகரத்தில் ஸாதுக்கள் வஸிப்பது ந்யாயமல்ல. இங்கேயிருந்தால், ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் அழுதுகொண்டிருக்கும் ஜனங்களின் சப்தத்தைத் தவிர எங்கே பார்த்தாலும் வேறொன்றும் கேட்காது. கொஞ்சகாலத்திற்குள் புத்திமயங்கிப் பைத்யம் பிடிக்கும் யாருக்காவது இங்கேயிருக்க மனம் வருமா? இந்த ராஜ்யம் கைகேயியைச் சேர்ந்தால், நாதனில்லாத தேசத்தைப்போல, அதர்மத்திற்கு இடமாகும் நாம் அதில் உயிரோடிருப்பது கஷ்டம். பெண்டு பிள்ளைகளையும் தனத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஐச்வர்யத்தை விரும்பிக் கணவனையும் பிள்ளையையும் கைவிட்ட கைகேயி உயிரோடிருக்கும்வரையில், அவள்

நமக்கு எலலையினறித தானஙகளைக கொடுததது அவனுடைய ராஜயத தில காபபாறறினுலும இருககமாடடோம எஙகள குழநதைகளின மேல ஆணைவைதது இபபடிச சொலலுகிறோம சகரவாததிதிரு மகனுன ராமனை இரககமினறிக காடடிறகுத துரததின அநதத துஷடையை அடுதது ஸுகபபடுகிறவாகள யாா? தாமததை வெறுககும அநதப பாபியின அனனததைப புஜிதது நலல கதியை அடைகிறவன யாா? கைகேயியின மூலமாக இநத ராஜயம நாதனில லாமல ஆதாரமிலலாமல ஸகல துககஙகளாலும பீடிககபபடடுச சீக்ரததில நாசமடையும ராமனும காடடிறகுப போனபிறகு சகர வாததி உயிரோடிருககமாடடாா அவரே உயிரிழநதபிறகு நாச மெனபதைத தவிர வேறிலலை நீஙகள செயத புணயஙகளின பயன ஒழிநதுவிடடது உஙகள பாபஙகளின பயனை இபபொழுது அனுப விககிறீாகள நீஙகள பாககயமிலலாதவாகளெனபதில ஸநதேஹ மிலலை ராமனெனற மஹாதனததைப பறிகொடுததபோதே தெரியாதா? ஆகையால, ஒனறு ராமனிடததிறகுப போஙகள், இல லாவிடடால, விஷததைக குடிதது பராணனை விடுஙகள, அலலது இருநத விடம தெரியாமல எஙகேயாவது போய ஒளிநதுகொளளுங் கள 'பிதிருவாககிய பரிபாலனம செயயவும கைகேயியின இஷடத தைப பூாததி செயயவுமே ராமன காடடிறகுப போனுனலலவா? அதில தோஷமெனன'வெனறுல, அநத மஹா பாபி கைகேயீ தசரதரை எமாறறியலலவா ராமனைக காடடிறகு அனுபபியிருக கிறுள? கசாபபுக கடைககாரனுடைய கையில பசுவைக காடடிக கொடுபபதைப போல, தசரதா நமமைப பரதன கையில காடடிக கொடுததுவிடடாரலலவா? பூாண சநதரனைபபோனற முகததை யும, நீருணட மேகததைப போல கறுதத திருமேனியையும, பருதத தோளகளையும, முழஙகால வரையில நீணடிருககும கைகளையும, தாமரைமலரைபபோனற கணகளையும, மதஙகொணட யானையைப போனற நடையையுமுடைய ராமனுடைய ஸௌநதாயததைக காடடி லுளளவாகளலலவா பாாதது ஸநதோஷிபபாாகள? ராமன எப பொழுதும மதுரமாகப பேசுகிறவன, ஆனால ஸததியததை ஒருக் காலும விடாதவன, யாரிடததிலும தானே முதலில பேசுவான, எப பொழுதும சிரிதத முகததுடன் விளஙகுவான, அவனைப பாாபபவா களுககுச சநதரனைபபோல எபபோதும ஆனநதததை உணடாககு வான, மஹா சூரன அநதப புருஷோததமனை நாம இனனும ஒரு தடவை பாாபபோமா''வெனறுாகள.

மரணத்தை உண்டுபண்ணும் பயம் ஒருவனுக்கு நேர்ந்தால், வெட்கத்தை விட்டு அலறுவதைப்போல, அந்த நகரத்து ஸ்திரீகள் துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூர்யனும் அஸ்தமித்தான், ராத்ரியும் ஆரம்பித்தது. அப்போது அந்த நகரத்தில் ஹோமாக்னிகள் ஓரிடத்திலாவது ப்ரகாசிக்கவில்லை. வேதாத்யயனம் புராணம் யாதொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. எங்கும் மையிருளால் மூடப்பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. வ்யாபாரிகள் கடைகளைத் திறக்கவில்லை. ஸந்தோஷமென்பது அந்த நகரத்தை விட்டே ஓடிப்போயிற்று. நக்ஷத்ரங்களில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் அது பார்க்க வெறுப்பாயிருந்தது. அதிலுள்ள பெண்டுகளுக்குத் தங்களுடைய குழந்தைகளைவிட ராமனிடத்தில் அதிக ப்ரீதி. தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும் உடன்பிறந்தோரும் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதுபோல் மனம்வாடிப் புத்திமயங்கிப் புலம்பியழுதார்கள். பாட்டு ஆட்டம் உத்ஸவம் யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. வற்றின ஸமுத்ரத்தைப்போல் பார்க்க அருவருப்பாகவிருந்தது.

ஸர்க்கம் 49

ராமன் ராஜ்யத்தைத் தாண்டினது.

தன் பிதாவின் கட்டளையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அந்த ராத்ரியிலேயே ராமன் வெகுதூரம் சென்றார். பொழுது விடிந்த பிறகு அவர்கள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்துவிட்டு உத்தரகோஸலத்தின் எல்லையைச் சேர்ந்தார்கள். நடுவு நடுவு ஸித்தமாக உழப்பட்டிருந்த க்ராமங்களையும் புஷ்பங்களுடன் விளங்கும் வனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே வெகுதூரம் அதிவேகமாகப் போனார்கள். வழியிலுள்ள பெரிய க்ராமங்களிலும் சிறிய க்ராமங்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்கள், "நமது அரசன் விவேகமற்றவர். எவனாவது இந்தக் கிழவயதில் காமத்திற்கு அடிமையாக இந்த அக்ரமத்தைச் செய்வானா? கைகேயியின் க்ரூர ஸ்வபாவத்திற்கு எல்லையுமுண்டோ? மஹாபாபி, பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுடையவள், கடுமையாகப் பேசுகிறவள், மட்டு மர்யாதையில்லாதவள், தாமாதமாவும் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவரும் கருணைமூர்த்தியும் மஹாஜ்ஞானியும் லோகோத்தமனுமான இந்தப் புத்ரனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாளே! அவளல்லவா பெண்பிள்ளை! ஜனக மஹாராஜா

வின் புத்ரியான ஸீதை, ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாபாக்யசாலி! எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத்தகுந்தவள், எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவித்தவள், அவள் இப்பொழுது எப்படி துக்கத்தை அனுபவிப்பாள்? ராமன் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா? ப்ரஜைகளுக்கு உயிரல்லவா? அவனிடத்தில் தோஷமிருக்க ந்யாயமுண்டோ? ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற புத்தி தசரதருக்கு எப்படிப் பிறந்தது? மனம் எப்படித் துணிந்தது? மிருகங்களுக்குத் தங்கள் குட்டிகளிடத்திலுள்ள ப்ரீதி கூட இவருக்கில்லையே!''யென்று சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு கோஸல தேசத்தைத் தாண்டிப் போனார்கள்.

அவர்கள் பிறகு வேதச்ருதியென்ற புண்யநதியைத் தாண்டி, வெகுதூரம் தெற்கே போய், ஸமுத்ரத்தில் விழும் கோமதியையும் தாண்டி, அதின் கரையில் ஜலம் தங்கியிருக்குமிடங்களின் மந்தை மந்தையாகப் பசுக்கள் மேய்வதைக் கண்டார்கள். பிறகு வெகு தூரம் ப்ரயாணம் செய்து மயில்களும் அன்னங்களும் நிறைந்த ஸ்யந்திகா வென்னும் நதியைக் கடந்தார்கள். அங்கே ராமன் ''ஸீதே! கோஸல ராஜ்யத்தின் எல்லை இதே. இதுவரையிலுள்ள தேசங்களும் அவைகளின் தனதான்யங்களும் முன் காலத்தில் வைவஸ்வத மனுவால் இக்ஷ்வாகு சக்ரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டன''வென்று, ''ஸுமந்த்ரரே! நான் மாதாபிதாக்களுடன் இன்னும் ஒருதரம் ஸரயூநதியின் புஷ்பத் தோட்டங்களிலும் காடுகளிலும் திரிந்து, எப்பொழுது வேட்டையாடுவேன்? ஆனால் வேட்டையில் மிகுந்த ப்ரியமுள்ளவனென்று என்னை எண்ணவேண்டாம். காலாகாலமில்லாமல் ஒருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தால், ராஜ்யபாலனமென்ற க்ஷத்ரிய தர்மம் நாசமாகுமல்லவா? ஆகையால் க்ரூரமான மிருகங்கள் ஜனங்களை ஹிம்ஸிக்கும்பொழுது வேட்டையாடுவது ந்யாயம். பாரும், சூதாடுவது அக்ரமம். ஆனால், ராஜஸூய யாகத்தில் அது ஒரு ப்ரதானமான பாகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? அப்படியே வேட்டையும் அரசர்களுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. அடிக்கடி அசைந்துகொண்டிருக்கும் குறியை லக்ஷ்யம் வைத்து அடிப்பது வில்லாளிகளுக்கு மிகவும் இஷ்டம். என் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகள் எப்பொழுதாவது பொழுதுபோக்காக வைத்துக்கொண்டிருந்த வேட்டை எனக்கும் ஒரு விநோதமாகவிருக்கிற''தென்று போகும் வழியில் பல விஷயங்களைப்பற்றி மதுரமாகப் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் வெகு தூரம் போனார்கள்.

ஸாககம 50

சிருங்கிபேரபுரம்.

ராமன நகரத்திலிருந்து புறபபடுமபொழுது முனனோாகளின் ஆசாரத்தினபடி நகர தேவதையை நமஸ்கரிதது உததிரவுபெற்றுக கொளளவேணடியது வேறு காாயங்களில் மனஸ நாடியிருநதபடி யால அபபடிச செய்யமுடியவிலலை ஆகையால் தக்ஷிணகோஸலத தின எலலைககு வநதவுடன், அவா ரததனை நிறுததி, அயோத்யா தேவதையை நமஸ்கரிததுப, பதிநானகு வாஷங்கள வரையில வன வாஸம செயவதாகத தான் ஆரமபிதத காாயம விகனமினறி முடியும படி அனுகரஹிககவேணடுமெனறு பராாததிததா "நகரங்களுக குள சரேஷ்டமான அயோதயையே! இக்ஷவாகு வம்சததரசாக ளால ஆளபபட்ட நகரமே! உனனிடத்தில வஸிக்கும தேவதை களையும, உனனைக காபபாறறும தேவதைகளையும, உனனையும நமஸகரிதது உததிரவு பெறறுககொள்ளுகிறேன். நான பிதிரு வாக்ய பரிபாலனம் செய்து, மறுபடியும இங்கே வந்து, என பெற் றோாகளுடன் சோந்து உன்னைப பாாக்குமபடி அனுக்ரஹிககவேண்டு மெ"ன்று சொல்லிககொண்டிருக்கையில், அங்கேயிருக்கும் ஜனங்கள் வாடின முகத்துடன கண்ணீா பெருக நிறபதைக் கணடாா. அதைப பாாதது மனமுருகிக கணணீாதளுமப மிகவும பரிதாமாகக் கைகளைக உயரததூககி "எனனிடததில நீஙகள வைததிருககும மாயாதையும இரககமும் அளவுககு மிஞசினவை. ஆனல எனனைப் பாாப்பதா லுணடாகும் துக்கத்தை அவை, விருததிசெய்யுமேயலலாது குறைக் காது. ஆகையால நீஙகள் போகலாம். உஙகளுடைய வேலையைக் கவனியுங்களெ"னறுா அவாகளும ராமனை பரதக்ஷிண நமஸ்காரம செய்து, கோரமாகப புலமபிக்கொண்டு, அவரை இன்னும பார்த் துககொண்டிருககவேண்டுமென்ற ஆசையால மெளள மெளளப பினதொடாநதுவநதாாகள. அவாகள் எவ்வளவு பாாததும திருபதி யடையாமல பரலாபிததுககொண்டிருககையில, ஸூாயன ராதரி யால மறைககபபடுவதுபோல, ராமன கண்ணிறகு மறைநதாா.

அநதக் கோஸல ராஜ்யம தனதான்யஙகளால நிறைநதது. நன் னடத்தையுளளவாகளும- தானதர்மஙகளில நோககமுள்ளவாகளும

வஸிககுமிடம அநகே பிராணிகளுககுப பயமெனபதே
கிடையாது பாாகக வெகு அழகாயிருககும தேவாலயஙகளா
லும, யாகஙகள நடநத இடஙகளைக காட்டும யூபஸ்தம
பஙகளாலும அலஙகரிககபபட்டது பூநதோட்டஙகளும மரசசோலை
களும மாட்டு மநதைகளும நிறைநது, ஒவவொரு கராமமும அயோத
யைககு ஸமமாகவேயிருநதது மிகுநத நீாவளமுடையது அதில
வஸிபபவாகள தேஹவயாதி மனோவயாதியிலலாதவாகள பராஹ்
மணாகளின வேத கோஷம எபபொழுதும கேட்கபபடும.
இபபடி யாதொரு குறைவுமிலலாமல, ஸகல ஐசவாயங்களையும அனு
பவிதது்கொண்டு, ஸநதோஷமாகக காலஙகழிககும ஜனஙகளால
நிறைநத அநதக கோஸல தேசத்தின நடுவில ராமன அதிவேகமாகப்
போனூா பூலோகததில எவரும ஆசைபபடககூடிய இநத ராஜ
யததை உபயோகமறற துருமபுபோல அலக்ஷயமாக உதறிவிட்டு
வனத்திறகுப போன ராமசநதரனுடைய தைாயததை நினைக்கவும்
முடியுமா ?

பிறகு கோஸல ராஜ்யததிறகுத தெறகில போயககொண்டிருக்
கையில, கஙகாநதிக்கரைககு வநதாாகள அது ஸ்வாககம பூமி
பாதாளமெனற மூனறு லோகஙகளிலும ஓடும நதி, அதின ஜலம்
சுததமாயும பாசியிலலாமலு மிருககும, ஸகல பாபஙகளையும போக்
கக்கூடியது, ரிஷிகளால எபபொழுதும தேடப்பட்டது, பல அழ
கான ஆசரமஙகள அதின கரையில கட்டபபட்டிருநதன. அதின
மடுககளில ஜலக்ரீடை செயய அப்ஸரஸகள அநதநதக காலஙகளில்
வருவாாகள. தேவாகள் தானவாகள கநதாவாகள கினனராகள்
கநதாவஸதுீகள அதிகமாக வஸிககுமிடம தேவதைகள் விளை
யாடும அழகான மலைகளையும தோட்டஙகளையுமுடையது. தேவதை
களைப பூஜிகக அதிலுளள புஷபஙகளை ஸவாககம முதலிய லோகங்
களுக்குக கொண்டுபோவாாகள். அதின ஜலம கறபாறைகளில
விழும ஓசை ஒரு அழகுளள பெண கைகொட்டிச சிரிபபதுபோ
லிருககும, அதில மிதிககும் நுரை அவளுடைய புன சிரிபபைப்
போனறது. மேடுபளளஙகளில ஜலம விழுநது ஓடுமபொழுது
அவளுடைய கறுதத பினனலைபபோலிருககும, அதின நீாசசுழல
கள அவளுடைய தொபபுள சுழிகளைப போலிருநதன. வெகு ஆழ
மானவிடங்களில ஓடுமபொழுது மிருதங்கததின ஓசையைபபோல
வெகு கமபீரமாகவும், கறபாறைகளின மேல ஓடுமபொழுது இடியின்
சப்ததத்தைபபோல பயஙகரமான ஓசையுடனும், அதில ஸநானமசெய்

யும தேவதைகளால பிரகாசித்தது. அப்பொழுது மலாநத கரு ம்நயதல புஷ்பஙகள சிலவிடஙகளில அடாநதிருநதன சிலவிடங் களில் விஸ்தாரமான மேடுகளும, சிலவிடங்களில பளபளபபான மணலதிட்டுகளு மிருநதன. சிலவிடஙகளில அனனஙகளும சகர வாகஙகளும நீரககாககைகளும ஸநதோஷததால மதஙகொணடு கூச்சலிட்டன சிலவிடஙகளில கரையிலுளள மரஙகள அதறகு மாலை போட்டதுபோல தோன்றின மலாநத நீலோதபலஙகளும தாமரைகளும ஆமபலகளும செஙகழுனீாகளும சில சில விடங்களில் ஜலத்தை மறைததன புஷபஙகளிலுளள தூளிகள பரவிச சில விடஙகளில மதஙகொண்டதுபோல சிவநதிருநதது சிலவிடங களில் கொஞசஙகூட அழுககினறி ஸபடிகததைபபோல சுத்தமாக பரகாசிததது அதின பககததிலுள்ள காடுகளில திககஜஙகளும் வேதைகளுககு வாஹனமான யானைகளும மதயானைகளும வீறிட டுக்கொண்டிருநதன பழஙகளாலும புஷபஙகளாலும தளிாகளா லும அடாநத கொடிகளாலும பக்ஷிகளாலும பரகாசிததது, ஓா உத்தம ஸதரீ தன அழகிறகேறற அலஙகாரஙகளைச செயதுகொண்டு விளஙகு வதுபோலிருநதது முதலைகளும நீாக குரஙகுகளும பாமபுகளும் அதின் ஜலததில கிடநதன மஹாவிஷணுவின திருவடிகளில பிற நது, ஸமுதரராஜனுககுப பாாயையாகப, பாபலேசமுமின்றிப, பிறரு டைய பாபததை நாசஞ செயயும அநதத தைவநதியின கரையில சிருஙகிபேரபுரமெனற விடததைநோககி ராமலக்ஷமணாகளும ஸீதை யும் போனாாகள அநதப புணய நதியைப பாாதது ராமன "ஸுமந்த ரரே! ரததததை நிறுததும் இன்று இஙகேயிருபபோம அநேகம பழஙகள காயகள தளிாகள, புஷபஙகளுடன கஙகைக கரையில ஒரு பெரிய புஙகைமரம காணபபடுகிறதலலவா? அதின அடியில தஙகு வோம தேவ தானவ கநதாவ மனுஷய மிருக பக்ஷிகணஙகளால் போறறபபடும இநதப புணயநதியைத தாிசிபபோ"மெனறாா ஸுமநதரா அபபடியே ரததததை அஙகே ஓட்டிககொண்டுபோய் நிறுததி, அவாகள ரததததிலிருநது இறஙகினவுடன குதிரைகளை அவிழதது விட்டு, மரததடியில உடகாாநதிருககும ராமனுக கருகில வணகக மாயக் கைகூப்பி நினறாா

அநத தேசததிறகு அரசனான குஹன ராமனுககு உயிாத தோழன, நிஷாத ஜாதியில பிறநதவன, மஹா பலசாலி. ராமன தன் தேசததிறகு வநதிருபபதை அறிநது, வயஸ்சென்ற மநதாிகளோடும பநதுககளோடும் ராமனைத தாிசிகக வநதான ராம லக்ஷமணாகள்

அவன் வருவதைத் தூரத்திலேயே கண்டு எழுந்து எதிர்கொண்டு உபசரித்தார்கள். ராமன் தபஸ்விகளின் வேஷத்தை தரித்ததைக் கண்டு வெகு துக்கமடைந்து, எல்லையற்ற ப்ரியத்துடன் அவரைக் கட்டியணைத்து, "ராம! உனக்கு அயோத்யை எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அப்படி இந்த தேசமுமென்று நினைக்கவேண்டும். நான் உன் அடிமை. கட்டளைப்படி நடக்க ஸித்தமாயிருக்கிறே"னென்று, அர்க்யபாத்யங்களால் உபசரித்தான், மதுரமுள்ள பலவித மாம்ஸங்களையும் ஆஹார பதார்த்தங்களையும் கொண்டுவந்து வைத்தான். மஹா பலவானே! இங்கே க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தீர்களா? இந்தக் "காடு முழுவதும் உங்களுடையது. நாங்கள் உங்களுடைய வேலைக்காரர்கள், நீங்கள் எங்களைப் போஷிப்பவர்கள். இங்கே கிடைக்கும் ஸகலவித ஆஹாரங்களையும் வாஹனங்களையும் ஆஸனங்களையும் குதிரைகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையும் என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, உங்களுடைய ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

தன் இஷ்ட தைவமான ராமமூர்த்தி தன்னைத் தேடி வந்ததைக் கண்டு, குஹன் பரமானந்த ஸமுத்ரத்தில் முழுகித், தான் தன்தென்ற யாவையும் அவருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, அவரிடத்தில் ஸகல பாரத்தையும் வைத்து, அவரைச் சரணமடைந்து, அவருடைய கைங்கர்யமென்ற உத்தமபலத்தை யாசித்தான்.

குஹன் இப்படிச்சொல்ல, ராமன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், யானைத் துதிக்கையைப்போல நீண்டு பருத்த புஜங்களால் அவனை இறுகத் தழுவி, "யாதொரு குறைவுமின்றி உபசரித்தாலும் சிலர் அதனால் திருப்தி அடைகிறதில்லை. நாங்கள் அவ்விதமானவர்களில்லை. நீ காலநடையாக எங்களைப் பார்க்க வந்ததாலும், 'இந்த ராஜ்யம் தங்களுடையது. நான் தங்கள் அடிமை'யென்ற ப்ரியமான வார்த்தையாலும் திருப்தியடைந்தேன். இதே எல்லாவிதத்திலும் உபசரித்ததற்கு மேலாயிற்று. நீயும் உன் பந்துக்களும் ரோகமில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கிறீர்களா? உன் ராஜ்யத்தில் க்ஷேமமா? உன் மித்ரர்கள் ஸுகமாயிருக்கிறார்களா? உன் செல்வம் வளர்கிறதா? உன்னைப் பார்க்க எனக்கு வெகு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. இப்பொழுது நீ எனக்குச் செய்த உபசாரங்கள் யாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டு திருப்தியடைந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது பிறரிடத்தில் எதையும் நான் பெற்றுக்கொள்வதும் அனுபவிப்பதும் என் விரதத்திற்கு விரோதம். நான் பித்ருவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்ய மரவுரி

மான் தோல் பவித்ரம் அரைநூல் முதலியவைகளைத தரித்துக் கொண்டு, வனததில வாஸஞ் செயது, பழம் கிழங்கு வேர் முதலிய வைகளைத தின்று தவஞ்செய்யவேண்டும. மஹாராஜாவிற்கு இந் தக் குதிரைகளிடததில் வெகு பரிதி, எனக்கும அப்படியே, இவை களுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடு, எங்களுககு வேறொன்றும வேண்டாம். இதைச செயதால எங்களுககு ஸகலவிதமான பூஜை களையும் செய்த திருப்தியுண்டாகு''மெனறூா.

குஹன் தன் வேலைக்காரர்களால் குதிரைகளுக்கு வேண்டியவை களைக் கொடுப்பிததான. பிறகு ராமன மரவுரியை உத்தரீயமாக உடுததுககொண்டு, மேறகுமுகமாக நினறு ஸந்தயாவநதனஞ் செய்து, லக்ஷ்மணன கொண்டுவநத சுததமான கஙகாஜலத்தைக குடித்தார். ராமனும ஸீதையும பூமியில படுததுககொண்ட பிறகு லக்ஷ்மணன அவர்களுடைய கால்களைச சுததஞ்செயது மரத்தடி யில வந்தார். மஹாபுத்திமானும மஹா கீர்த்திசாலியும மஹா தா மாத்மாவும் ஒருநாளும துககததை அறியாதவரும எப்பொழுதும் ஸுகததையே அனுபவிககத் தகுந்தவருமான ரகுவீரன ஸீதை யுடன் தூஙகும்பொழுது, குஹன ராமனுடைய கலயாண குணங களைப்பற்றி லக்ஷ்மணனிடததிலும ஸுமநதரரிடததிலும பேசிக கொண்டு வில்லுங கையுமாகப பாதுகாததான.

ஸர்ககம. 51.

லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபிததது.

ராமனிடத்தில் லக்ஷ்மணன் வைததிருநத பரம பரீதியாலும் பக்தியாலும அவரை வெகு ஜாகரதையுடன ரக்ஷிததுககொண்டு விழிததிருபபதைக கண்டு குஹன மிகவும வருததமடைந்து, ''குழந் தாய ! உனககாக ஸுகமான படுககையை இதோ போட்டிருக் கிறேன. நீ இதில் படுத்துச் சறறு உனனிஷடபபடி இளைப்பாற லாம, நானோ காட்டில பிறநது வளாநதவன, எனககுக கஷ்டங் களை அனுபவிப்பது இயற்கை. விழிததுககொண்டிருபபதால் எனக்கு சரமமிலலை. எனனுடனிருககும் வேடாகளுககும அப படியே. நாங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராமனை ஜாக்ரதையாகப் பாது காக்கிறோம். நீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன், உனக்கு

இந்த வேலை தகுதியல்ல. இந்த லோகத்தில் ராமனைக் காட்டிலும் ப்ரியமான வஸ்து எனக்கில்லை. நான் சொல்வது ஸத்யம், வேண்டுமென்றால் ஸத்ய தேவதையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவனுடைய கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியையும் தாமத்தையும் மட்டில்லாத ஐச்வர்யத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன். என் அருமைத் தோழனை ராமனும் ஸீதையும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நானும் என் பந்துக்களும் வில்லுங்கையுமாக நான்கு புறத்திலும் காத்துக்கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் அவர்களைத் துரத்தி அடிப்பதற்கு நானும் பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் போது"மென்றான்.

லக்ஷ்மணன், "தாமத்திலிருந்து விலகாத மனஸையுடைய நீ காத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமேது? சக்ரவர்த்தி திருமகனும் பிராட்டியும் வெறுந்தரையில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? தேஹஸௌக்யத்திலாவது உயிரைக் காப்பாற்றுவதிலாவது எனக்கு ஞாபகமேயில்லை. தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ணனுடைய பாணத்திற்கு முன் நிற்கமுடியுமா? அந்த மஹாவீரன் ஸீதா தேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துத் தூங்கும் கோரத்தைப் பார்!

இவரைப் புத்ரனாக அடைய மஹாராஜா காயத்ரீ முதலிய மஹா மந்த்ரங்களைக் கோடி கோடியாக ஜபித்தார், இந்த்ரியங்களை அடக்கிக், கிருச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய கடுமையான வ்ரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாக யக்ஞங்களை ஒன்றுவிடாமல் பலமுறை செய்தார். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப்போன்ற ஒரு அருமைக்குழந்தையைப் பெற்றார். அவனையும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்குத் துரத்தின பிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையானாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகள் தேஹத்தில் சக்தியிருக்குமவரையில் கதறி சரமத்தால் மெய்மறந்து இப்பொழுது படுத்துத் தூங்குவார்கள். இனிமேல் அந்தப்புரம் யாதொரு சப்தமுமில்லாமல் ஓய்ந்திருக்கும்.

கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்னிகளும் மஹாராஜாவும் இதுவரையிலேயே உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படியில்லாவிட்டாலும் இன்று ராத்ரிக்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டார்கள். ஒருவேளை சத்ருக்னனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் என் தாய் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலுமிருக்கலாம். வீரசிகாமணியைப் புத்ரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை அப்படி உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டாளே. அதை நினைக்கும்பொழுது எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கமுண்டாகிறது. லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்தவர்கள். அவருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கம் தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள். ராமன் அவருக்கு மூத்த புத்ரர், ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர், எங்கள் நால்வரிலும் அவருக்கு மிகவும் அருமையானவர். அவரைப் பார்க்காமல் அரசனுடைய தேஹத்தில் ப்ராணன்கள் நிற்குமா? அவர் இறந்த பிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப்பாளா? கௌஸல்யை இறந்த பிறகு என் தாய் பிழைத்திருக்கமாட்டாள். 'நமக்கு இவ்வளவுநாள் கழித்து ஓர் அருமைக்குழந்தை பிறந்தது, யாதொரு அபாயமுமின்றி வளர்ந்தது, நல்ல குலத்தில் விவாஹமாயிற்று, இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான், நாம் கவலையற்றிருக்கலா'மென்று மேலும் மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகளெல்லாம் வீணாகி, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமில்லாமல் அரசன் உயிரை விடுவார். இந்தப் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராஜ்யத்தை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ஸந்தோஷப்படலாமோ வென்றால், அவ்வளவுகாலம் அவர் புத்ரசோகத்தைத் தாங்குவாரென்று தோன்றவில்லை. அப்பொழுது அருகிலிருந்து அவருடைய உத்தரக்ரியைகள் யாவற்றையும் செய்பவர்களே புண்யாத்மாக்கள்; எங்களுக்கோ அந்தப் பாக்யமில்லை.

ஹா! அயோத்யையைப்போல் அழகான நகரம் இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுண்டா? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும், கோணலின்றி அழகாகப் போடப்பட்ட வீதிகளையும், தனவான்களின் வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும் நந்தவனங்களையும் பூந்தோட்டங்களையும் மரச்சோலைகளையும் நினைக்கும்பொழுது துக்கம் மேலிடுகிறது. நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த வேசயைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானை குதிரை ரதங்களால் நிறைந்து,

மங்கள வாத்யங்கள் கோஷிக்கத், தெற்வ்யாதி மனோவ்யாதியில்லாத பரஜைகளால் விளங்கித, தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உக்ஸவங்களாலும் வீடுகளில் நேரும் மங்களகார்யங்களாலும் பரகாசித்துக் கொண்டு, ஸகல ஸௌகயத்திறகும் க்ஷேமத்திறகும் ஸுகத்திறகும் இருப்பிடமான அயோத்யையில் வஸிக்கப்பெற்றவர்கள் மஹா பாக்ய சாலிகளென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? நாங்கள் வனவாஸஞ்செய்து திரும்பிவரும்வரையில் மஹாராஜா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா த்மாவான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என் தமையன் செய்த பரதிக்ஞைப்படி வனவாஸம் யாதொரு அபாய மின்றி முடிந்து, அரசனுடைய பரதிக்ஞையும் நிறைவேறி, நாங்களெல்லோரும் சேர்ந்து அயோத்யையில் பரவேசிப்போமா"வென்று இப்படி லக்ஷ்மணன் பரலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில் பொழுதும் விடிந்தது. அரசனிடத்திலும் ராஜபத்னிகளிடத்திலும் ராமனிடத்திலும் லக்ஷ்மணன் வைத்த மிகுந்த பரீதியால் இப்படி நிஜத்தைச் சொல்லி வருத்தப்படுவதைக் கேட்டுக் குஹனுக்கும் துக்கம் மேலிட்டது. தாங்கமுடியாத ஜவரத்தால் தபிக்கும் யானையைப்போல் கண்களில் நீர்பெருக்கத் துக்கித்தான்.

ஸர்க்கம் 52

ராமன் கங்கையைத் தாண்டினது.

பொழுது விடிந்தவுடன் மஹா கீர்த்திசாலியும் மஹா சூரனுமான ராமன், "குழந்தாய், லக்ஷ்மண! அருணோதயகாலமாயிற்று; ராத்ரி முடிந்தது. இதோபார், கருங்குயில் கூவுகிறது, காட்டிலிருக்கும் மயில்களின் சப்தம் நம் நகரத்தில் வளர்க்கும் மயில்களின் சப்தத்தைவிட கம்பீரமாயிருப்பதைக் கவனித்தாயா? கங்கையின் வேகத்தையும் அகலத்தையும் பார்த்தால் ஓடமில்லாமல் இதைத் தாண்டமுடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்"யென்றார். லக்ஷ்மணன் ஸுமந்த்ரரையும் குஹனையும் அழைத்துவந்து ராமனுடைய கட்டளையைத் தெரிவித்தார். அப்படியே செய்கிறேனென்று குஹன் தலைவணங்கித், தன் மந்த்ரிகளை அழைத்துச் "சீக்ரத்தில் கங்கையைத் தாண்டக்கூடிய ஒரு நோத்தியான ஓடம் இறங்கும் துறையில் தயாராக விருக்கட்டும். அது உறுதியான அடுப்பு சுக்கான் முதலிய கருவிகளுள்ளதாயும்

திறமையுள்ள மாலுமியால் நடத்தப்பட்டதாயும் இவர்கள் அசையாமல ஸுகமாகப போகக்கூடியதாயு மிருக்கட்டு"மென்று உத்திரவிட்டான். அவர்கள் அப்படியே செய்து அவனுக்குத தெரிவித்தார்கள். பிறகு குஹன கைகூப்பி வணக்கமாய, "ராம! தங்கள் உத்திரவுப்படி நோததியான ஓடம விததமாயிருக்கிறது. இனிமேல தங்களுடைய கட்டளை என்ன? இநத வேகமான நதியை வெகு சீக்கிரததில் தாண்டலாம். ஓடததில ஏறும்படி பராாததிக்கிறே"னென்றுன, ராமன "நீ இவ்வளவு செய்ததே போதும. மண்வெட்டி கூடை ஆடையாபரணஙகள ஆயுதஙகள முதலிய ஸாமானகளை ஓடததில வை"யென்றூா பிறகு ராமலக்ஷமணாகள் கவசநதரிதது அமபறைகளையும கததிகளையும கட்டி, இறஙகும துறையை நோககி நடநதாாகள.

அப்பொழுது ராமன ரதத்தை விருமபாததைப பாாதது, ஸுமந்த்ரா தலைவணஙகிக கைகூப்பி "ஸவாமி! நான என்ன செய்யட்டும். எனககென்ன உத்திர"வென்றூா ராமன அவரை வலது கையால தொட்டு "ஸுமநதரரே! அதிசீகரததில வெகு ஜாக்ரதையாக மஹாராஜாவிடததிற்குத திருமபிப்போம அவருடைய உத்திரவால நாஙகள இதுவரையில ரததததில வநதோம. இனிமேல ரதத்தை விட்டுக காலநடையாக வனததிறகுப போவோம. ஆகையால் நீர் இவ்விடததிலேயே நிறகலா"மென்றூா. தன்னை அயோத்யைக்குத் திருமபிப்போகும்படி உத்திரவு கொடுததனுபபினதை அறிநதுஸுமந்தரா வெகுதுககததுடன, "ஸவாமி! தாஙகள ஸீதையோடும லக்ஷமணனோடும அலப மனுஷ்யாகளைப போல இப்படி வனததில் வஸிக்கும்படி நோநததில் எவருக்காவது ஸமமதமுணடா? தங்களுக்கே இப்படிப்பட்ட கஷ்டம நோநததைப பாாததால ப்ரஹ்மசாய வ்ரததத்திலாவது வேதாதயயனததிலாவது தயையிலாவது நீதியிலாவது யாதொரு ப்ரயோஜனமுமிருப்பதாய எனக்குத் தோனறவில்லை. அப்படி யிருநதால ஸகல உததம லக்ஷணஙகளும பொருநதின தங்களுக்கு அநதப் பயன ஏன கிடைககவில்லை? மஹாவிஷ்ணு மூன்று அடிகளால மூன்று லோகஙகளையும அளநததுபோல, தாஙகள லக்ஷமணனோடும் ஸீதையோடும வனததில வசிப்பதால மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்து நிகரறற கீாததியை அடையப்போகிறீாகள். தங்களுககு அபிஷேகம நடநது நாங்களெல்லோரும ஸுகமாக வாழ்வோமென்று முதலில நினைததோம; அநத எணணம நிறைவேறாமல் கைகேயீ எங்களை ஏமாற்றினுள். ஜனஙகளை வனத்திற்கு அனுப்பத

துக்கொண்டு போவதுபோல் காட்டில் தூங்கும்படி செய்து, அவர்களுக்குத் தெரியாமல் வனத்திற்கு வந்துவிட்டீர்கள், அந்த விஷயத்தில் தங்களால் ஏமாற்றப்பட்டார்கள். என்னையாவது கூடவரும்படி அனுக்ரஹஞ்செய்வீர்களென்று நம்பியிருந்தேன், வரக்கூடாதென்று இப்பொழுது கண்டிப்பாய்த் தடுத்துவிட்டீர்கள். இந்த விஷயத்திலும் தங்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டேன். எல்லாவிதத்தாலும் நாங்கள் கெட்டோம். இதுவும் போதாதென்று மஹாபாபியான கைகேயியின் கையில் எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கப்போகிறீர்கள். நாங்கள் துக்கத்தையே அனுபவிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்ட"தென்றார், இப்படித் தன் உயிருக்கு ஸமமான ராமனை இனிமேல் பார்ப்பது அரிதென்று முடிவு செய்து ஸுமந்த்ரர் துக்கந்தாங்காமல் வெகு நேரம் வரையில் வாய்விட்டழுதார்

அழுகையை நிறுத்தி ஆசமனஞ்செய்து சுத்தரானபிறகு, ராமன் அவரைப் பார்த்து "இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுக்கு உம்மைப் போன்ற மித்ரன் கிடைப்பது அரிது. மஹாராஜா என்னைப்பற்றி வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி செய்வது உமது கடமை. சக்ரவர்த்தி மிகவும் வயஸ்சென்றவர், இதுவரையில் அகண்டமான ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தவர், ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தவர், அவருடைய மனோரதங்களெல்லாம் வ்யர்த்தமாயின, இந்த ஸமயத்தில் கொடிய புத்ரசோகம் நேர்ந்திருக்கிறது; ஆகையால் உம்மை இவ்வாறு எச்சரிக்கை செய்கிறேன். நமக்குப் பெரியோர்களையும் ப்ரபுக்களையும் அவர்கள் இஷ்டப்படியே நாம் அனுஸரிக்கவேண்டியதேயொழிய, அவர்களை நம்முடைய வழியில் கட்டுப்படுத்தித் திருப்பமுடியாது. ஆகையால், சக்ரவர்த்தி கைகேயிக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக எதைக் கட்டளையிட்டாலும் அதைத் தாமஸிக்காமல் உடனே செய்யவேண்டியது. 'ப்ரீதியாலாவது கோபத்தாலாவது அவர்கள் எந்தக் கார்யத்தைச் செய்தாலும் அதை ஒருவனும் தடுக்கக் கூடா'தென்பதற்காகவே அவர்கள் அரசர்களென்றும் மற்றவர்களை ஆளுகிறார்களென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சக்ரவர்த்திக்கு வெறுப்பு உண்டாகாமலிருக்கும்படிக்கும் துக்கத்தால் அவர் வாடாதபடிக்கும் நடந்துகொள்ளும். அவர் நம்மெல்லோர்க்கும் அரசன்; மிகவும் வயஸ்சென்றவர்; இந்த்ரியங்களை அடக்கினவர்; உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; இதுவரையில் துக்கத்தை அனுபவிக்காதவர். 'அயோத்யையில் வஸிக்க முடியவில்லையே யென்றும் காட்டில் வஸிக்கும்படி நேரிட்டதேயென்றும் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது ஸீதை

யாவது வருத்தப்படுகிறோமென்று நினைத்துத் தாங்கள் வருத்தப் படக்கூடாது. பதினைந்து வாஷங்கள் முடிந்த பிறகு நாங்கள் வெகு சீக்ரமாகத் தங்களைத் தாசனம் பண்ணுகிறோ''மென்று நான் நமஸ் காரஞ்செய்து விக்ஞாபனம் செய்துகொண்டதாகத் தெரிவிக்கவேண் டும். பிறகு என் தாயையும் அவளுடன் இருப்பவாகளையும் கைகேயீ யையும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லும். உத்தம புருஷ ஞன லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் நானும் கௌஸல்யையின் பாதங் களில் நமஸ்கரித்ததாகச் சொல்லும். பரதனைச் சீக்ரமாக வருவித்து அரசனுடைய இஷ்டப்படி அவனுக்கு யௌ ராஜ்ய அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய் தால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கம் நீங்குமென்றும் நான் சொன்னதாக அரசனிடத்தில் சொல்லும். பரதனிடத்தில் ''நீ மஹாராஜாவை எவ்வளவு பக்தியோடும் மாயாதையோடும் நடத்து கிறுயோ அப்படியே ராஜபத்னிகளிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடக்க வேண்டும். உன் தாயான கைகேயீ உனக்கு எப்படியோ அப்படியே சத்ருக்னனுடைய தாயான ஸுமித்ரையும் என் தாயான கௌஸல் யையும் உனக்குப் பூஜ்யாகள். நமது பிதாவின் இஷ்டப்படி யுவராஜ வாக ஆண்டுவரும் நீ இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகத் தையும் சரேயஸையும் ஸுலபமாக ஸம்பாதிக்கலா'மென்று சொல்லு''மென்றுா.

இப்படி ராமன் ஸுமந்தரரைத் திரும்பிப் போகும்படி உத் திரவு கொடுத்தா அவா துக்கம் மேலிட்டு ராமனிடத்தில் பால் யம் முதல் பழகின காரணத்தால் ''நான் சில விஷயங்களைத் தெரி வித்துக்கொள்ளுகிறேன், அவை உபசாரமாகச் சொல்வதல்ல. நான் தங்களுடைய ஸேவகனென்பதை மறந்து இவ்வளவு தையமாகச் சொல்லத் துணிந்ததற்குத், தங்களிடத்தில் நான் வைத்திருக் கும் ப்ரீதியும் பக்தியுமே காரணம், இதை அறிந்து என்னை மன் னிக்கவேண்டும் ஒருவன் வெகு அருமையாக வளாத்துவந்த ஒரே புத்ரனைப் பறிகொடுத்துத் தப்பிப்பது போல, தாங்களில்லாமல் துக் கப்படும் அயோத்யையில் நான் ஒண்டியாக எப்படிப் போவேன் ? இந்த ரதத்தில் தங்களுடன் என்னைப் பாாத்த ஜனங்கள் தாங்களில் லாமல் நான் மாத்திரம் இந்த ரதத்தில் திரும்பி வருவதைப் பாாத் தால், துக்கத்தால் ஹ்ருதயம் வெடித்து இறப்பார்கள். யுத்தத்தில் தலைவன் இறந்து, அவனுடைய ரதத்தில் ஸாரதி மாத்ரம் இருக்கக், கண்டால்அவனுடைய ஸைன்யம் எப்படிச் சிதறிப்போமோ அப்படித்

தாங்களில்லாத இந்த ரதத்தைப் பார்த்தால் தங்களுடைய குடிகள் ஏங்கிப்போவார்கள். தாங்கள் வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் எதிரிலிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே எண்ணத்தால் ஊண் உறக்கத்திலும் அவர்களுக்கும் கவன மில்லை. தாங்கள் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வரும்பொழுது அவர்கள் பட்ட பாட்டைப் பார்த்திருக்கலாமே. அவர்களுடைய துக்கத்தையும் மனக்குழப்பத்தையும் வர்ணிக்க முடியுமா? தாங்கள் புறப்படும்பொழுது ஜனங்கள் பெருங்கூச்சலிட்டதைக் கேட்கவில்லையா? இப்பொழுது தாங்களுமில்லாமல் நான்மாத்ரம் திரும்பிப்போனால் என்ன செய்வார்களோ தெரியவில்லை. கௌஸலையினிடத்தில் நான் என்ன ஸமாசாரத்தைச் சொல்வேன்? 'தங்கள் புத்ரனை அம்மான் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டேன், தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டா'மென்று சொல்லவா? (ராமனுக்கு அம்மானும் கௌஸலையைக்கு ஸஹோதரனும் ஒருவன் இருப்பதாய் இதனால் தெரிகிறது. 32-வது ஸர்க்கத்தில் 'என் மாமா எனக்குக் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜய னென்ற யானையைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கிறே'னென்று ஸுயக்ஞ ரிடத்தில் ராமன் சொல்வதைத் தவிர, ராமாயணத்தில் இவரைப் பற்றி வேறு ப்ரஸ்தாபமேயில்லை. பரதனுடைய மாமனான யுதாஜித் விவாஹத்திற்கு வந்ததைப்போல் இவரும் ஏன் வரவில்லை?) அப்படி பரியமான வார்த்தையைச் சொன்னால் அது பொய்யாகும், பொய்யைச் சொல்லலாமா? அல்லது 'உங்களுடைய புத்ரனை நான் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவந்தே'னென்று நிஜத்தைச் சொன்னால் ராஜபத்னி துக்கத்தால் உடனே உயிரை விடுவாள். அப்பொழுது என்ன செய்வேன்? ஆகையால் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பதே நலம்.

நான் திரும்பிப்போக ஸம்மதித்தாலும் இந்தக் குதிரைகள் திரும்பிப்போக ஸம்மதிக்காது. தங்களையும் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் இதுவரையிலும் கொண்டுவந்த இந்தக் குதிரைகள் தாங்களில்லாத ரதத்தை இழுக்கவே இழுக்காது. ஆகையால் தாங்களில்லாமல் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போக முடியாது. என்னையும் தங்களுடன் வனத்தில் வஸிக்கும்படி உத்திரவு செய்யவேண்டும். நான் இவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தும் தாங்கள் என்னைக் கைவிட்டால் அந்த க்ஷணத்திலேயே நான் ரதத்துடன் அக்னியில் விழுந்து ப்ராணனை விடுவேன். வனங்களில் தங்களுடைய தபஸுக்கு விரோதஞ் செய்யும் ஜந்துக்களை இந்த ரதத்திலிருந்தே தடுப்பேன். தாங்கள் இக்ஷ்

வாரு குலத்தில் அவதாரிக்கப் போகிறீர்களென்று எனக்கு முன்னமே தெரியும் ஆகையால் நான் முக்யமான மந்திரியானாலும் தங்களுக்கு ரதம் செலுத்தும் கைங்கர்யம் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் லோகத்தாரால் இழிவாக நினைக்கப்பட்ட ரதம் ஓட்டும் தொழிலைக் கற்றேன். தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் அந்தக் கைங்கர்யம் எனக்குக் கிடைத்தது இனிமேல் தாங்கள் வனத்தில் வஸிக்கும் போதும் தங்களுக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்யும் பாக்யத்தை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் காட்டில் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஸமீபத்தில் இருக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் வனத்தில் வஸிக்கும் பொழுது தங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதால் இந்தக் குதிரைகளுக்கும் உத்தமகதி கிடைக்கும் காட்டில் தங்களுடனிருந்து தங்களுக்கு ஸகல ஊழியத்தையும் நலப் பொறுப்பாகச் செய்கிறேன். எனக்கு அயோத்தியையும் வேண்டாம், தேவலோகமும் வேண்டாம், மோக்ஷமும் வேண்டாம் பாபிகள் ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்க முடியாது அப்படி மஹாபாபியான நான் தாங்களில்லாமல் அயோத்தியையில் எப்படி ப்ரவேசிப்பேன்? தாங்கள் வனவாஸம் செய்யும் வரையில் தங்களுடனிருந்து பிறகு தங்களை இந்த ரதத்திலேயே அயோத்தியைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டுமென்று நான் மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன். தங்களுடனிருக்கும்பொழுது பதினான்கு வர்ஷங்களும் பதினான்கு நிமிஷங்களாகப் பறந்துவிடும். தங்களை விட்டுப் பிரிந்தால் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஒரு யுகமாகும் வேலைக்காரர்களிடத்தில் தங்களைப்போல் விசுவாஸம் வைத்தவர்களுண்டா? என் யஜமானனுடைய புத்ரனை தாங்கள் வஸிக்குமிடத்தில் நானுமிருக்க விரும்புவது ந்யாயமல்லவா? என்னைத் தள்ளிவிடக் கூடாதென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன் தாங்கள் எங்கே யிருந்தாலும் தங்களுடன் இருக்க நிச்சயித்து விட்டே”னென்று பலவிதமாக் ஸுமந்த்ரர் கெஞ்சிக் கேட்டார்

ராமன் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸ்வபாவத்திலேயே கருணையுள்ளவர், தன்னை அண்டி தன்னைத் தவிர வேறு கதியில்லையென்ற வேலைக்காரர்களிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியையும் கருணையையும் வைத்தவர் ஆகையால், “ஸுமந்த்ரரே! ப்ரபுக்களிடத்தில் விசுவாஸம் வைத்தவர்களில் உம்மைப்போன்றவர்களை நான் பார்த்ததில்லை உமக்கு என்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியையும் அறிவேன் முக்யமான காரணங்களில்லாவிட்டால் உம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லுவேனா? நீர் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன

வுடன் 'ராமன் வனத்திற்குப் போய்விட்டார்'என்று கைகேயீக்கு நிச்சயமுண்டாகும். அதனால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து தாமாதமாவான ஏகரவாத்தியைப் பொய்யனுக எண்ணமாட்டாள், பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும், அப்பொழுது கைகேயீயின் மனோரதங்கள் நிறைவேறும். இந்தக் காரியம் முதலில் முடியவேண்டியது. ஆகையால் நீ அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போம். நான் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை அவர்களிடத்தில் சொல்லு''மென்று அவரைப் பலமுறை ஸமாதனஞ் செய்தார்.

பிறகு குஹனைப் பார்த்து "தோழா! நான் இங்கேயே வஸிக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்புவது ஸரியல்ல, இவ்விடத்தில் ஜனக்கூட்டம் அதிகம், நான் ஆச்ரமத்தில் அவசியம் வஸிக்கவேண்டும். என் பிதாவின் ஆக்ஞையும் அப்படியே 'பதினுன்கு வருஷங்களவரையில் ஜடை மரவுரி மான்தோல்களைத் தரித்துக்கொண்டு தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்கவேண்டு'மென்று கைகேயீ சொல்லவில்லையா? காட்டில் வஸிக்கும் தபஸ்விகளும் ஆச்சரியப்படும் நியமங்களை அனுஷ்டித்து, என் பிதாவிற்கும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் பரலோகத்தில் எல்லையற்ற நன்மையை ஸம்பாதிப்பேன் ஆகையால் தோழா! ஜடை தரிக்கவேண்டும் சீக்ரமாக ஆலம்பாலைக் கொண்டுவா''வென்றார்.

குஹன் அப்படியே செய்ய ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜடையைத் தரித்து வைகானஸ விதிப்படி வானப்ரஸ்த தாமத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். முழங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடன் ஸர்வ லக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமன் ஜடையைத் தரித்தார். என்ன கஷ்டம்! அந்த நிலைமையிலும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹாரிஷிகளைப் போல விசேஷ தேஜஸுடன் விளங்கினார்கள் பிறகு ராமன் குஹனை அழைத்து "தோழா! ஸைன்யம் பொக்கிஷம் கோட்டை தேசம் முதலியவைகளை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றிவா''வென்று புத்திசொல்லி அவனுக்கு உத்திரவு கொடுத்து கங்கைக் கரைக்குப் போனார். அங்கே ஓடம் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு "லக்ஷ்மண! பெருந்தன்மையையுடைய ஸீதையை ஓடத்தில் ஜாக்ரதையாக ஏற்றி நீயும் ஏ''றென்றார் ராமனுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்த லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார் பிறகு ராமன் அதிலேறி ஆற்றைக் கடக்கும்பொழுது, யாதொரு அபாயமும் நேராமலிருக்க, ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் ஜபிக்கவேண்டிய மந்த்ரங்களை ஜபித்தார் தானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அந்த நதியில் ஆசமனஞ்செய்து சாஸ்த்ரவிதிப்படி அதை ப்ரீதியோடும் ஸந்தோஷத்தோடும் நமஸ

கரித்தார்கள். பிறகு ஸுமந்த்ரருக்கும் குஹனுக்கும் அவனுடைய ஸைன்யத்திற்கும் அனுமதிகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ராமன் ஓடத்திலுட்கார்ந்து அதை நடத்தச் சொன்னார்.

ஓடத்தை வெகு வேகமாக வேலைக்காரர்கள் நடத்திக்கொண்டு போகையில், கங்கையின் நடுவில் அது வந்தபொழுது, ஸீதை கைகூப்பி "சக்ரவர்த்தித் திருமகனான என் பர்த்தா வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வசித்துத் தன் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றி, என்னோடும் ஸஹோதரரோடும் திரும்பி அயோத்யைக்கு வரும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹஞ்செய்யவேண்டும். அப்பொழுது என்னிஷ்டப்படி நான் தங்களைப் பூஜிக்கிறேன். தாங்கள் ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள். ப்ரஹ்மலோகத்திலுண்டானவர்கள், ஸமுத்ர ராஜனுடைய பார்யை, மஹாதேவி, தங்களை நமஸ்கரித்துத் துதிக்கிறேன். என் நாதன் க்ஷேமமாகத் திரும்பிவந்து ராஜ்யத்தை அடைந்தால் அநேக லக்ஷம் பசுக்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் உத்தமமான அன்னங்களையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்களைத் திருப்திசெய்கிறேன். நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்தவுடன் பலவித மாம்ஸங்களாலும் பலவாயிரம் தேன்குடங்களாலும், தங்களையும் இங்கே வஸிக்கும் தேவதைகளையும் மணிகர்ணிகை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களையும், காசி முதலிய புண்யக்ஷேத்ரங்களையும் பூஜிக்கிறேன். புண்யாத்மாக்களான என் பர்த்தாவும் அவருடைய ஸஹோதரரும் என்னுடன் வனவாஸம் செய்துவிட்டு அயோத்யைக்கு க்ஷேமமாகத் திரும்பிப் போகவேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தாள். அதற்குள் படகு அக்கரை சேர, உடனே அவர்கள் அதிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

பிறகு ராமன் "இனிமேல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் நாம் ஒண்டியாயிருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸீதையை வெகு ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றவேண்டும். நீ முன்னால் நட, ஸீதை உனக்குப் பின் வரட்டும், நான் உங்களிருவருக்கும் காவலாகக் கடைசியில் வருகிறேன். இனிமேல் நாம் ஒருவர் ஒருவரைக் காப்பாற்றவேண்டும். இதுவரையில் நாம் அதிகமாக ச்ரமப்படும்படியான ஸமயம் ஒன்றும் நேரவில்லை. வனவாஸத்தின் கஷ்டம் இன்றைக்குத்தான் ஸீதைக்குத் தெரியும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல் க்ராமங்கள் தோட்டங்களில்லாமல், மேடுபள்ளங்களும் ஆழமான குழிகளுமுள்ள காட்டில் இன்றைக்கு ப்ரவேசிக்கப் போகிறோ"மென்றார்.

அதைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் முன்னால் நடந்தார், பிறகு ஸீதையும் பிறகு ராமனும் வந்தார்கள். ராமன் கங்கைக்கரையைத் தாண்டி அப்புறம் நடந்து போவதை ஸுமந்த்ரர் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு வெகுதூரத்தில் சென்று விட்டதால் அவர்கள் கண்ணுக்கு மறையத், துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டழுதார் "ராமன் லோகபாலர்களுக்கு ஸம மான பராக்ரமமுடையவர், ஸகல ப்ராணிகளின் மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்கிறவர், ஆனாலும் மஹாத்மாவானதால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப் போல் பிறருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அதிக கஷ்டங்களை அனுபவித்தார் கங்கையைத் தாண்டித் தனதான் யங்களாலும் ஸந்தோஷமுள்ள குடிகளாலும் விளங்கும் மத்ஸ்ய தேசத்தில் வந்து, அங்கே காட்டுப்பன்றி ரிச்யம் ப்ருஷதம் மஹாருரு வென்ற சுத்தமான மிருகங்களைக் கொன்று அவைகளின் மாம்ஸத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸாயங்காலத்தில் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் போஜனஞ் செய்ய உட்கார்ந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 53.

ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷித்தது.

ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்து போஜனமானவுடன் ராமன், "லக்ஷ்மண! நாம் தேசத்தை விட்டு வெளியில் வந்து வஸிப்பதில் இது தான் முதலாவது ராத்ரி இன்று ஸுமந்த்ரர் நம்முடனில்லை, நீ அதைப்பற்றி வருத்தப்படக்கூடாது இன்றுமுதல் ராத்ரிகளில் நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; ஸீதையைக் காப்பாற்றும் பாரம் நமதாயிற்றல்லவா? நாம் கொண்டுவரும் புல்லுகளாலும் இலைகளாலும் படுக்கையைப் போட்டு இந்த ராத்ரி எப்படியாவது காலங்கழிப்போ"மென்று உத்தமமான படுக்கைகளில் படுத்து வழக்கப்பட்ட ராமன், வெறுந்தரையில் இலைகளின்மேல் படுத்துக், "குழந்தாய், லக்ஷ்மண! இப்பொழுது மஹாராஜா துக்கத்தால் தூக்கம் வராமல் மிகவும் கஷ்டப்படுவார். ஆனால் கைகேயியோ ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கவேண்டி யது. ராஜ்யம் பரதனுக்கு ஸ்திரமாகக் கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசையை வைத்து ஒருக்கால் நமது பிதாவைக் கொன்றாலும் கொல்வாள். (கைகேயியை நிந்தித்த பரதனைக் கண்டிக்கும் ராமன் இப

டிப பலதடவைகளில அவனைபபற்றி வெகு கரூரமாகப பேசுவது ஆச்சாயம். தைவமே அவளுடைய மனதை மாறறினதென்று லக்ஷ மணனுக்கு உபதேசிக்கிறா விவாஹகாலததில் அவளுடைய மக னுக்கு ராஜ்யம கொடுக்கபபட்டதென்றும அவளுடைய பாதயம் நயாயமென்றும 107-வது ஸாக்கத்தில சொல்லுகிறா இதற்கு ஸமாதானமென்ன ?) அவரோ இப்பொழுது அநாதை, மிகவும வயஸ சென்றவா, காமததிறகு வசபபட்டவா, கைகேயியிடததில மாட்டிக கொண்டிருக்கிறா நானும ஸமீபத்திலில்லை ஐயோ! என்ன செய்வாா? எனக்கு நோநத கஷ்டததையும, தாமாாததங்களை அலக்ஷயஞ செய்து காமததையே விசேஷமாக நமது பிதா நாடி யிருப்பதையும யோசிததால, நாமம் அாததமென்ற புருஷாாததங் களைக் காட்டிலும காமமே மேலானதென்று எனக்குத தோன்று கிறது.

நமது பிதா செய்ததைப பாா. ஒருவன எவவளவு மூடனனு லும ஒரு ஸ்திரீயை ஸந்தோஷப்படுததத, தனனிஷ்டபபடி நடக்கும புதானைக காட்டிறகுத துரததுவானு? பரதன தன் பாாயையுடன தன்தான்யங்களால நிறைநத கோஸலராஜ்யததை ஸுகமாக ஏக சகராதிபதியாய ஆள்வான. தசரதா இனனும எவ்வளவு நாள இருக்கபபோகிறா? நானோ காட்டிறகு வநதுவிட்டேன, அபபொ ழுது இநத அகண்டமான ராஜ்யததிறகு அவன ஒருவனே அதி பதி தாமததையும அாததததையும கைவிட்டு எவன காமததையே நாடுகிறானே அவன நமது பிதாவைபபோல துக்கததையே அனு பவிப்பான. தசரதரைக கொல்லவதறகும என்னைக காட்டிறகுத துரததுவதற்கும பரதனுக்கு ராஜ்யம கிடைபபதறகுமே, கைகேயி வநது சோநதாளென்று எண்ணுகிறேன

புதிதாக ஐசவாயமும அதிகாரமும கிடைத்த கொழுப்பால் அவள் புததிகெட்டு இபபொழுதே கௌஸல்யையும ஸுமித்திரை யையும என்னைச சோநதவாகளென்று உபத்திரவிக்க ஆரமபித திருப்பாள கௌஸல்யை எனக்குத தாயானதால என்மூலமாயக கஷ்டப்படுவது நயாயம ஆனால ஸுமித்திரை அபபடிக கஷ்டப படக கொஞசமும நயாயமில்லை ஆகையால பொழுது விடிநத வுடன தாமஸஞ செய்யாமல இஙகிருநதே அயோதயைக்குப போ நாம இனனும வெகு தூரம வநதுவிடவில்லை நானும ஸீதையும தண்டகாரணயததிறகுப போகிறோம கௌஸல்யை நாதனில்லாமல தபிபபதறகு நீயாவது அவளுடனிருநதால ஆதரவாக விருக்கும,

கைகேயி எதைச சொனனாலும சொனனா ஷீராமன காடடுபோனது வது லோகததார் வெறுபபாகவோ யெனறுமாவது அநயாயமெனறுமாவது பாராககமாடடாள தாமவாறுன பரதனிடததில அடைககலமாக நீ என தாயை ஒபபுவிககவேணடும

கௌஸலயை பூரவ ஜனமததில தாயகளையும பிளளைகளையும அகாரமமாகப பிரிததிருககவேண்டும இலலாவிடடால தன புதரனை விடடுப பிரிநது கஷ்டபபட நயாயமிலலை எனனைப புதரனாக அடைய எவவளவோ சிரமபபடடாள, எவவளவோ கஷ்டபபடடு எனனை வளாததாள மதாபிதாககள புதராகளைப பெறுவதின பரயோஜனம, தஙகளுககுத தேஹததில ஏகதிருககுமபொழுது பணி விடை செயவதைத தவிர வேறெனன? அபபடி சிரமபபடடதின பயனை அடையவேணடிய காலததில அவளுககு அதுவும கைகூடாமல போயிறறே சீ சீ! என ஜனமததைச சுடவேணடும. லோகததில எவளும எனனைபபோனற பிளளையைப பெறுமலிருககவேணடும. லக்ஷ்மண! எனனைப பெறறு வளாதத தாயககு நான செயயும உப காரம எனனவெனறால முடிவிலலாத பெருந துககததை அவளுககு உணடாககினறேன இபபடிப பாவி புதரன பிறக்கவிடடால எனன கஷ்டம? லக்ஷ்மண! நமது அரணமனையில கௌஸலயை வளாதது வநத சாரிகையெனற ஒரு பக்ஷியைப பாாததிருககிறாயலலவா? அது தனனருகிலுளள கிளியைபபாாததது 'உன் ஜனம சதருவான பூனையின காலைக்கொத'தெனறு சொலலிக்கொண்டேயிருக்கும. அதைக் கேட டுக கௌஸலயை மிகுநத ஸநதோஷததைஅடைவாள அறிவிலலாத அநத பராணியால என தாய்ககுக கிடைககும பரீதியும எனனால் கிடைககவிலலை (கௌஸலயையின சதருககளின காலைக் கடியெனறு அது சொலலும, எனனை அதைவிட எவ்வளவோ கஷ்டபபட்டு அவள் வளாததாள. சதருககள அவளை உபத்ரவிக்கும பொழுது அதைத தடுக்க ஒரு வாாததைகூட நான் சொலலமுடியாமற போயிறறு

அலப பாககியமுளளவளும புத்ரனிருநதும இலலாதவளும் கலேசததால வாடினவளுமான கௌஸலயைககு நான பிளளையாகப பிறநதும எனனால அவளுககு எனன பரயோஜனம? சோகஸாகரத தில மூழ்கிக கரை காணுமல தததளிபபதைத தவிர வேறலல எனககுக கோபம வநதால நான ஒருவனே என பாணங களால இநத ராஜ்யததையோ அலலது இநதப பூமியையோ ஒணடி யாக ஜயிதது வசபபடுதத முடியாதா? ஆனால நான இபபொழுது என

வீரயததை பரயோகிததால அவசயம தாமஹானி நேரும் 'ராமன தாமததை விடடு அதாமததைக கைககொணடார்'னெனற லோகாப வாததிறகும் இறநத பிறகு பரலோகம கிடைககாதெனற பயத திறகும கடடுபபடடலலவா சுமமாவிருக்கிறேன்? இலலாவிடடால இநத க்ஷணமே எனககு அபிஷேகம நடககாதா"வெனறு பலவித மாய அநத மனுஷய ஸஞசாரமிலலாத காடடில ராமன தனியாக பரலாபிததுக்கொண்டு கணணீா பெருக மௌனமாக விருநதார.

ஜவாலை அணைநத நெருப்பைப போலும அலைகள ஓயநத ஸமுத ரததைப போலும ராமன பரலாபிதது முடிநத பிறகு லக்ஷமணன அவரை ஸமாதானஞ செயய நினைதது "அண்ணா! ஆயுதமெடுததவா களுககுள சரேஷடரே! தாஙகள வெளியில வநதுவிடட பிறகு அயோதயை காநதியறறுச, சநதரனிலலாத ராததிரியைபபோல பாாக்க விகாரமாயிருககுமெனறு சொலலவும வேண்டுமா? புருஷ சரேஷ்ட! தாஙகள இபபடித துயரபபடுவது தகாது இதனால ஸீதைக் கும எனககும மிகுநத துககமுண்டாகிறது. ஸகல லோகஙகளுக் கும எபபொழுதும ஆனநதததைக கொடுககிறவரெனற பெயரையும் ஸவபாவததையும தாஙகள பெறறிருக்கத, தங்களுககாகப பிறா துக் கபபடலாமா? ஜலததில வஸிககும மீனை அதறகு பராணாதாரமான ஜலததிலிருநது வெளியில போடடால பிழைககாது அபபடி நானும ஸீதையும தஙகளை விடடு ஒரு நிமிஷஙகூடப பிழைததிருககமாட டோம. விடியறகாலையில அயோதயைககுத திரும்பிபபோவெனறு தாஙகள் சொனனதறகு என பதில இதே தாங்கள எனனுடனில லாமல தசரதா சததருகனன ஸுமிததரை முதலிய யாரையாவது ஸ்வ ாககததையாவது பாாபபதறகும எனக்குக கொஞசமேனும இஷட மிலலை"யெனறா.

பிறகு அவாகள அநத ஆலமரததடியில படுககைகளைப போட டுப படுததுககொண்டாாகள லக்ஷமணன இபபடிக தனனிடததில எலலையறற ஸ்நேஹததுடன மனதிலுளளதை ஒளிககாமல சொன னதை மிகுநத ஆதரவுடன் ராமனகேடடுப, பதினனகு வாஷஙகளும லக்ஷமணனோடு காடடில வஸிததுககொண்டு தபஸவிகளின காமத தை அனுஷ்டிபபதாக நிசசயஞசெயதுகொண்டாா மனுஷய ஸஞ சாரமிலலாத காடடில ராததிரியில கரூரமான ஜநதுககளின நடுவில அநத மஹாபலசாலிகள இருநதாலும சறறும பயபபடவிலலை, ஸந தேஹபபடவுமிலலை ராமன தசரதரைப பறறி இபபடிப பேசு வதும ராஜயததில ஆசையை வெளிபபடுததுவதும அவாமுன்

சொன்ன வார்த்தைகளுக்குப் பொருந்தவில்லை இதை அறிந்த கோவிந்தராஜா, இது லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷிப்பதற்குச் சொன்ன தென்று வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார் அப்படித் தோன்றவில்லை ராமாயணத்தில் வால்மீகி ராமனை வர்ணிக்கும்பொழுது கேவலம் யாதொரு தோஷமுமற்ற சுத்த பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று வர்ணிக்க வில்லை ஒரு மனுஷ்யன் லோகவிஷயங்களில் எப்படி நடப்பா னென்பதையே ராமன் நடத்திக் காட்டுகிறார் ராசவரனுகவே நடந் தால் ராமாயணக்கதையே நடக்காது யுத்த காண்டத்தில் ராம னுடைய வாக்யமே இதற்கு ஆதாரம்)

ஸர்க்கம் 54.

ராமன் பரத்வாஜரைத் தரிசித்தது.

அந்த ராத்ரி ஆலமரத்தடியில் தங்கி விடியற்காலையில் அங்கி ருந்து புறப்பட்டார்கள் காட்டிற்குள் நுழைந்து, கங்கையும் யமு னையும் சேருமிடமான ப்ரயாகையை நோக்கிப் போயப், பல தேசங் களையும் பல பூமிபாகங்களையும் அதுவரையிலும் பாராத பல அபூர்வ வஸ்துக்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கே வஸிக்கும் ஜனங்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அஸ்தமிக்கும் வரையில் ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் "லக்ஷ்மண! ப்ரயாகையைச் சுற்றிலும் புகை வெகு தூரம் வரையிலும் ஆகாசத்தில் பரவியிருப்பதைப் பார் அது ஹோமப் புகையா யிருக்கவேண்டும் இங்கே யாரோ ஒரு ரிஷி வஸிப் பதுபோல் தோன்றுகிறது இரண்டு ப்ரவாஹங்கள் ஒன்றோடொ ன்று மோதும் பெருஞ்சப்தம் கேட்கப்படுகிற தல்லவா? கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திற்கு வந்துவிட்டோமென்றெண்ணுகிறேன் காட்டு ஜனங்கள் பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு வெளியில் விறகுகளை உடைத்துப்போட் டிருப்பதைப் பார்"என்று ஒரு முஹூ ர்த்தம் வரையில் நடந்து அஸ்தமிக்கும்பொழுது இருந்திகளும் சேரு மிடத்தில் பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார்கள். ஆச்ரம மிரு கங்களும் பக்ஷிகளும் வேறு மனுஷ்யர்களைக் கண்டு ஓடின ஸாயங் காலம் அக்னிஹோத்ர வேளையானதால் அது முடியும்வரையில் ஆச்ர மத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் நின்றார்கள் மஹர்ஷியைத் தரிசிக்க விரும்பி அவர்கள் ஆச்ரமத்திலிருந்து அகஸ்மாத்தாக வெளியில் வந்த ஓர் சிஷ்யனால் தங்களுடைய வரவை அவருக்குத் தெரிவித்து

அவருடைய அனுமதியால் ஆசரமத்திற்குள் போய்ப், பரதவாஜா அக்னிஹோத்ரஞ் செய்து சிஷ்யாகளுடன வீற்றிருக்கக் கண டாாகள்.

கடுமையான வரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு எப்பொழு தும பகவானுடைய சரணததிலேயே நாடின மனஸுள்ளவராயத, தபோபலததால மூன்று காலஙகளையு மறிந்த அந்த மஹாதமாவைப பாாததுக கைகூப்பி நமஸ்கரிதது ராமன "ஸ்வாமி! நாங்கள தசரத சக்ரவாததியின புதராகள, நான ராமன, இவன லக்ஷ்மணன், இவள ஜனகராஜனுடைய புதரி, என பாாயை, மஹா பதிவ்ரதை, இவளுடைய பெயா ஸீதை, நானும எனனுடன வனததில வஸிக்க வேண்டுமெனறு மிகவும ப்ராாததிதது வநதிருககிருள லக்ஷ் மணன எனனிடததில் மிகுநத பரீதி வைததிருபபதால, என பிதா எனனைக காட்டிறகுப போகும்படி ஆகஞாபிததபொழுது என்னுட னிருகக விருமபித தானும வநதிருககிருன, இவன் பரதிகளை தவருதவன. பிதாவின கட்டளைபபடி நாஙகள வனததிலிருநது கொண்டு, பழங்களையும கிழஙகுகளையும் புஜித்துக்கொண்டு, பிதிரு வாக்ய பரிபாலன தாமததை அனுஷ்டிகக உததேசிக்கிறோ" மெனறா.

பரதவாஜா அதைக கேட்டு அாகயம பாதயம முதலிய அதிதி பூஜைகளைச செயது, ஆஹாரததிறகு வேணடியவைகளைக கொடுத துப, படுகக ஓரிடததை ஒழிததுவிட்டாா அவருடைய தபோ மஹிமையால அங்கிருககும மிருகஙகளும பக்ஷிகளும மனிதாகளிடத தில பரம விச்வாஸததுடன பழகிககொணடிருநதன. அவைகளும சிஷ்யாகளும தனனைச சூழ அநத ரிஷி, "க்ஷேமமாக வநதீாகளா" வென்று விசாரிததா "தஙகளுடைய அனுகரஹததால வநதோ" மென்று அவரால் கொடுககபபட்ட ஆஸனஙகளில அவாகள் உட காாநதாாகள. பிறகு மஹாஷி "ராம! இநதரியஙகளுக கெட்டாத உனனையே என ஹிருதயத்தில எபபொழுதும தயானஞ் செயது கொண்டிருநதேன் இவ்வளவு காலஙகழிததாவது உனனை இநத ஆசரமததில தாிககக கிடைத்தது என் பாகயததை என னென்று சொலவேன! உனனை யாதொரு காரணமுமினறித தச ரதா காட்டிறகுத துரததின ஸமாசாரம என காதில விழுநதது. கங கையும யமுனையும சேருமிட இவவிடம புணய ஸ்தலம், ஜனககூட்ட மிலலை, பாாவைககு அழகாயிருககும பீஙகள இஙகேயே வஸிககலா" மெனறா. ராமன "ஸவாமி! நாஙகள் இஙகேயிருநதால அயோதயா

ஜனஙகள எஙகளேப பாாக்க விருமபி வெகு ஸமீபததிலிருபபதால அடிககடி இஙகே வருவாாகள. ஆகையால எனககு இங்கே வஸிக்க இஷ்டமிலலே. ஸுகமாக வளாககபபடட இநத ஸீதை ஸநதோஷத துடன வஸிககத தகுநத வேறெரு ஆசரமததைப பாாதது சொலல வேண்டும. அங்கே மறற ஜனங்களுடைய போக்குவரத் திருககக கூடா”தெனருா.

பரதவாஜா “இஙகிருநது பதது கரோச தூரததில சிதரக்கூட மென்று ஓா மலேயுண்டு. அது கநதமாதன பாவததைதபபோனறது, மஹாஷிகள் வஸிககுமிடம, புண்ய ஸ்தலம, எங்கே பாாததாலும அழகாயிருககும. வானரஙகளும கரடிகளும அஙகே மிகவும அதிகம. அநத மலேச சிகரஙகள எதுவரையில தெரியுமோ அதுவரையில வஸிககும பராணிகளுககுப புண்யம வளாகிறது, பாபததில மனஸ் செலவதேயிலலே அஙகே பல ரிஷிகள வெகுகாலமவரையில கடுநதவமசெயது ஸதூல சரீரததுடன ஸவாககததிறகுப் போயிருக்கிருாகள. அது ஏகாநதமாகவும வஸிககத தகுநததாகவு மிருக்குமென றெண்ணுகிறேன. இஷ்டமிருநதால இங்கேயே வஸிக்கலா”மென்று பலவித உபசாரஙகளால அவாகளே ஸநதோஷபபடுததிஞா அவரோ தாமஙகளே அறிநதவா, ராமனிடததில மிகுநத பகதி வைததவா.

புண்ய கதைகளேச சொலலிககொணடு அநத ராததிரியை அங்கே ஸுகமாகக கழிதது ராமன மறுநாடகாலேயில பரதவாஜரிடததிற குப போய “ஸ்வாமி! தஙகளுடைய ஆசரமததில நேறறு ராததிரி ஸுகமாகத தஙகியிருந்தோம. இனிமேல தாஙகள் குறிப்பிட்ட விடததிறகுப போக எஙகளுககு உததிரவு கொடுக்கவேண்டு”மென்ருா அதற்கு மஹாஷி, “தேன் பழம கிழஙகுகள் நிறைநத சிதரகூட மலேககுப போ. அது நீ இருககததகுநத விடம. அஙகே அழகான மரங்கள நிறைநத மரசசோலேகளும மயிலகளும் மானகளும யானேகளும பாாககபபாாக்க ஆனநததததைக கொடுககும. மலே மலேசசாரல் பள்ளததாககு காடடாறுகளேயும, கோகிலம சிட்டுக்குருவி முதலியவை பலவிதமாய்ச சப்திபபதையும பாாததுக்கொணடு அநத மலேத்தாழ்வரைகளில் ஆனநதமாய் வஸியுங்க”ளெனருா

ஸர்க்கம 55.

சித்ரகூடம்.

பிறகு அவாகள் பரதவாஜரை பரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து உததிரவு பெறறுககொணடு, அஙகிருநது சிதரகூடததை நோககிப புறபபட்டாாகள. அநத மஹாஷி அவாகளைத தன குழநதைகளைப போலெண்ணி, மஙகளாசீர்வாதஞ் செயது, கொஞசதூரம வரையில கூடவநதாா. "ராம! நீஙகள் கஙகையும யமுனையும சேருமிடததிறகுப போய், அஙகிருநது காளிநதீ நதிக்கரை வழியாக மேறகே திருமபி, அநத வேகமான ஆற்றைத தெபபததால தாணடுஙகள். பிறகு ஒரு பெரிய ஆலமரம தோனறும அதறகு சயாமமெனறு பெயா அங்கே பல ஸிததாகள வஸிககிறாாகள். ஸீதை அதைக கைகூபபி நமஸ்கரிததுத தனககு வேணடியவைகளை அஙகே பராாததிததுக கொளளட்டும. அவா அதிகமாகக களைததிருநதால அஙகேயே தஙகுஙகள, இலலாவிட்டால அபபுறம போகலாம அஙகிருநது ஒரு க்ரோசமதூரம போனால பலாசம இலநதை முதலிய மரஙகளா லும் அழகிய மூஙகிலகளாலும் நிறைநத ஒரு கறுதத காடு தோன றும். சித்ரகூடததிறகுப போகும வழி அதே. நான பலதடவை அநத வழியாகப போயிருககிறேன. அது மிகவும அழகான மெலலிய மணல் படிநதிருககும காடு. ததீயின உபதரவமிருககா"தெனறு வழி காட்டி ஆசரமததிறகுத திருமபினாா.

அவரை நமஸகரிதது 'அபபடியே செயகிறோ'மெனறு அவ ரிடத்தில உததிரவு பெற்றுககொண்டு போனாாகள. கொஞசநேரங கழிதது ராமன "லக்ஷமண! பரதவாஜபகவான நமமிடத்தில் கிருபைவைததது நாம செய்த மஹா புண்யததின பயனெனறறி" யென்று இபபடிப் பேசிக்கொண்டு, ஸீதையை முனனிட்டுக் காளிந்தீ நதிக்கரைக்கு நடநதுவநதாாகள. அதின வேகமான பரவாஹத்தைக் கண்டு, இதை எபபடித் தாணடுவோமென்று சறறுத தயங்கி யோசித் தார்கள். அப்பொழுது லக்ஷமணன் கட்டைகளை வெட்டி, உலாந்த மூங்கில்களைக் குறுககே வைதது, உசீரக் கொடிகளால இறுகக் கட்டி, அதில ஸீதை ஸுகமாக உட்காருவதறகு நீா நொசசில நாவல் முதலிய மரங்களின கிளைகளை வெட்டி ஓரிடததில பரபபினாா. அங்

த்த தெப்பத்தில் மஹாரூபவதியான ஸீதையை ராமன் கைலாகு கொடுத்து ஜாக்கிரதையாக ஏற்றினார். தன் கணவன் தன்னைத் தொட்டு ஏற்றும் பொழுது அவள் சற்று வெட்கமடைந்தாள். அவளுடைய பக்கத்தில் ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் கூடை மண் வெட்டி முதலியவைகளையும் வைத்து, தாங்களும் ஏறிக்கொண்டு ராஜபுத்திரர்கள் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள். ஆற்றின் நடுவில் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஸீதை "தேவி! எங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். என் பர்த்தாவின் பிரதிக்ஞை நிறைவேறி அவர் அயோத்திக்கு க்ஷேமமாகத் திரும்பிப்போனால் அநேக மாயிரம் பசுக்களாலும் கள்ளுக்குடங்களாலும் உன்னைப் பூஜிக்கிறே"றென்று நதி தேவதையைப் பிரார்த்தித்தாள். பிறகு அவர்கள் தெற்குக்கரைக்கு வந்து முன்போல் ஒரு தெப்பத்தைக் கட்டி அதிலேறி வேகமான பிரவாகமுள்ள யமுனையைத் தாண்டினார்கள்.

அங்கிருந்து கொஞ்சதூரம் நடந்து, கறுத்த இலைகள் நிறைந்து குளிர்ந்த நிழலைக் கொடுக்கும் ச்யாமமென்ற ஆலமரத்தடியில் வந்தார்கள். அப்பொழுது ஸீதை "மஹாவிருக்ஷமே! உனக்கு நமஸ்காரம். என் பர்த்தாவின் பிரதிக்ஞை நிறைவேறவேண்டும். கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையையும் நான் மறுபடியும் பார்க்கவேண்டு"மென்று கை கூப்பி பிரார்த்தித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தாள். அப்படித் தனக்காக வெகு ப்ரேமையுடன் ஸீதை வேண்டினதைப் பார்த்து ராமன் "லக்ஷ்மண! நீ ஸீதைக்கு முன்பாக நட. நான் ஆயுதபாணியாக அவளுக்குப் பின்னால் வருகிறேன். அவள் எந்தப் பூவையாவது பழத்தையாவது வேறு எதையாவது வேண்டுமென்றால் அதை உடனே கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டு"மென்றார். இரண்டு மதம்பிடித்த யானைகளுக்கு நடுவில் ஒரு பெண்யானை நடப்பதுபோல் ஸீதை ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு நடுவில் போனாள். அதுவரையிலும் வனத்தையே பார்த்தவளல்ல, ஒவ்வொரு மரத்தையும் செடியையும் கொடியையும் பூவையும் காட்டி, 'இதின் பெயரென்ன, இதின் குணமென்ன?' வென்று ஸீதை ராமனைக் கேட்பாள். அழகிய நானாவித மலர்களாலும் பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களைப் பார்த்து, எது வேண்டுமென்று ஸீதை சொன்னாளோ அதை லக்ஷ்மணன் உடனே கொண்டுவந்துகொடுப்பார். விசித்ரமாக மணலில் பாய்ந்திருக்கும் ஜலத்தையும், அதில் விளையாடும் அன்னம் முதலியவைகளையும் பார்த்து ஸீதை மிக்கவும் ஆனந்தமடைந்தாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து இரண்டு க்ரோசதூரம் நடந்து யமுனைக் கரையிலுள்ள காடுகளில் ஸஞ்சரிக்

கும் பல மிருகங்களைக் கொன்று, அன்று போஜனஞ் செய்தார்கள். பிறகு அந்த ரமணீயமான காட்டில் வேடிக்கையாகச் சற்றுநேரம் ஸஞ்சரித்து, அபூர்வமான விருக்ஷங்களையும் மிருகங்களையும் ஸீதைக்குக் காட்டிக்கொண்டு, அஸ்தமிக்கும்பொழுது யமுனைக்கரைக்குத் திரும்பி வந்து அங்கே ஸீதைக்கு இஷ்டமான ஓரிடத்தில் படுக்கை போட்டார்கள்

ஸர்க்கம் 56

பர்ணசாலை.

மறுநாட்காலையில் ராமன் லக்ஷ்மணனை எழுப்பிக் "குழந்தாய்! இந்த வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் மதுரமாய்ச் சப்தஞ்செய்வதைக் கேள். நாம் பிரயாணஞ்செய்யுங் காலம் நெருங்கிவிட்ட"தென்றார் (பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் அன்னபானமின்றித் தூக்கமில்லாமல் கடுமையான விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனே இந்த்ரஜித்தைக் கொல்லக்கூடியவனென்று அந்த ராக்ஷஸன் வரம்பெற்றதாகவும், ஆகையால் லக்ஷ்மணன் வனவாஸகாலமுழுவதும் தூங்குகிறதில்லையென்றும் வழங்கும் பரம்பராகதைக்கு வால்மீகியின் ஆதாரமில்லை.) உடனே லக்ஷ்மணன் தூக்கந்தெளிந்து, வழி நடந்த இளைப்பையும் சோம்பலையும் விட்டெழுந்தார். ஸ்நானம் ஜபம் முதலிய காலைக்கார்யங்களை முடித்துப், பரத்வாஜர் காட்டின வழியாகச் சித்ரகூடத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். போகும்பொழுது ராமன் "ஸீதே! பார் இந்தக் கிம்சுக மரங்கள் வஸந்தகாலத்தில் மலர்களால் மறைந்து கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல நான்கு புறங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல்லாத மரங்கள் பழங்களாலும் இலைகளாலும் பாரந்தாங்காமல் வளைந்திருக்கின்றன. இவைகளை உபயோகிப்பவர்கள் எவருமில்லை. இந்தக் காக்ஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே ஸுகமாக வெகுகாலம் கழிப்பேன். தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேன்கூடுகள் ஒவ்வொரு மரத்திலும் பைகளாகத் தொங்குவதைப் பார். லக்ஷ்மண! இதோ உதிர்ந்த புஷ்பங்களால் போடப்பட்ட மிருதுவான படுக்கைகளையுடைய அழகிய வனங்களிலிருந்து ஓர் நச்சுக்குருவி கத்துவதைப் பார். அதைக் கேட்டு மயில் எதிரொலிசெய்கிறது. அதோ சித்ரகூடமலையின்

உன்னதமான சிகரங்கள் தெரிகின்றன அதனடியிலுள்ள ஸம பூமியில் பரவியிருக்கும் காட்டில் அடர்ந்த மரங்களின் கீழே விநோதமாக ஸஞ்சரிப்போ"மென்று பேசிக்கொண்டு பலவிதமான பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ருசியுள்ள ஜலத்தாலும் பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் விளங்கும் அந்த மலை பரதேசத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் "குழந்தாய்! இந்த மலை பார்க்கப் பார்க்க வெகு அழகாயிருக்கிறது. பலவித மரங்களும் கொடிகளும் கிழங்குகளும் பழங்களும் சுத்தமான ஜலமும் இங்கே கிடைக்கும். மஹாத்மாக்களான பல ரிஷிகள் இவ்விடத்தில் இருப்பார்கள். நாமும் இங்கே வஸிக்கலா"மென்றார். பிறகு அவர்கள் வால்மீகி மஹாரிஷியின் ஆசரமத்திற்குப் போய் அவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். அவர் தன்னிடத்திற்கு வந்த அதிதிகளை விதிப்படி பூஜித்து "உட்காருங்கள், க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தீர்களா" வென்று விசாரித்தார்கள். அதற்கு ராமன் "ஸ்வாமி! நான் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரன் ராமன், இவன் என் தம்பி லக்ஷ்மணன், இவள் என் பார்யை ஸீதை, நாங்கள் பிதாவின் ஆக்ஞையால் பதினாலு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிக்க உத்தேசித்து வந்திருக்கிறோ"மென்றார்.

பிறகு "லக்ஷ்மணா! வீடு கட்டுவதற்கு ஏற்ற உறுதியான நாவல் முதலிய மரக்கட்டைகளை வெட்டிக்கொண்டு வந்து நாம் வஸிப்பதற்கு ஒரு குடிசையைக் கட்டு. இங்கே சிலகாலம் தங்க விரும்புகிறே"னென்றார். அப்படியே லக்ஷ்மணன் சீக்ரமாக ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டினார். அது காற்றும் மழைக்கும் அசையாமல் கெட்டியாயும் அழுத்தமான சுவர்களோடும் நேர்த்தியான அறைகளோடும் கதவுகளுக்குப் பதிலாகப் பாய்களையே தொங்கவிட்டு மிருந்தது. இதெல்லாவற்றையும் தான் ஒண்டியாகவே வெகு சாதுர்யமாயும் அழகாயும் செய்து முடித்து, இன்னும் என்ன கட்டளையிடப்போகிறாரென்று இளையாழ்வார் ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ராமன் அதைக் கவனித்துக் "குழந்தாய்! இந்தப் பர்ணசாலையின் அந்தந்த திக்குகளில் வஸிக்கும் அதிஷ்டான தேவதைகளுக்கு மானுடைய மாமஸத்தைக் கொண்டுவந்து யாகஞ் செய்யவேண்டும். நாம் தீர்க்கமான ஆயுளை விரும்பினால் ஒரு வீட்டில் ப்ரவேசிப்பதற்கு முன் அங்கே வஸிக்கும் பூத ப்ரேத பிசாசங்களுக்குத் திருப்தியுண்டாவதற்கு சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட கிருஹ ப்ரவேச சாந்திகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் மனிதனுக்கு வ்யாதியும் பயமும் பந்துக்களின் நாசமும் நேராது.

நீண்ட ஆயுளையுடையவனாய ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பதைப்போல ஸுகத்தை அனுபவிப்பான். இதனால் ப்ராணிஹிம்ஸையென்ற தோஷமே நமக்கு நேராது. யக்ஞத்தில பலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட ப்ராணிகள் உத்தம லோகத்தை அடைவதால் அவைகளுக்கு நல்ல கதி கிடைக்கு''மென்றார்.

லக்ஷ்மணன அப்படியே செய்ய, ராமன ''குழந்தாய்! இந்த மாம்ஸத்தை அக்னியில சமை. இது ஸ்திரமான தினம். முஹூர்த்தமும் திதியும் நக்ஷத்ரமும் அப்படியே. இங்கே வெகு காலம் ஸுகமாக வாழ்வோமென்று இவை குறிப்பிடுகின்றன'வென்றார். அந்த மாமஸம அக்னியில சமைந்து ரக்தம வற்றின பிறகு லக்ஷ்மணன் ''அண்ணா! ஸகல அவயவங்களுடன கூடின இந்தக் கறுப்புமானுடைய மாமஸம நன்றாகப் பக்குவமாயிற்று யக்ஞவிதிகளைப் பூர்ணமாக அறிந்த தாங்கள் தேவதைகளுக்கு ஸமானாகா,தேவதைகளுக்குத் திருப்திசெய்யும யக்ஞத்தை ஆரம்பிக்கலா''மென்றார் ராமன ஸ்நானஞ்செய்து நியமத்துடன கிருஹ ப்ரவேச காலத்தில செய்ய வேண்டிய ஸகல கிரியைகளையும சுருக்கமாக விதிப்படி செய்து முடித்தார். ஸகல மந்த்ரங்களை அறிந்து ஸகல மந்த்ர ஸ்வரூபியான ராமனுக்குத் தெரியாத விஷயமுமுண்டோ? வீட்டிற்கு அதிஷ்டான தேவதைகளான அக்னி வருணன முதலிய நாற்பத்தைந்து தேவதைகளை, ஹோமம நைவேத்யம பலி பூஜை முதலிய க்ரியைகளால ஆராதித்துப் பரிசுத்தராய அந்தப் பர்ணசாலையில ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுது மஹாதேஜஸ்வியான ராமசந்த்ரமூர்த்திக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷ முண்டாயிற்று வைச்வதேவ பலிகளை வைத்து அதில விஷ்ணு ஸம்பந்தமான யாகத்தையும ருத்ர ஸம்பந்தமான யாகத்தையும செய்தார் பிறகு வீட்டில வஸிக்கும்பொழுது நேரக்கூடிய அசுபங்களைப் போக்குவதற்குப், புண்யாஹவாசனம கிருஹசாந்தி ஜபம முதலியவைகளைக் குறைவில்லாமல செய்தார். ருத்ர யாகம செய்த படியால தன்னையும ஸகல ஒஷதிகளையும ஜலத்தால மறுபடியும சுத்தஞ் செய்துகொண்டு ராத்ரி பகல்களில ஸஞ்சரிக்கும பாப காமங்களைச் செய்யும க்ரூரமான பூதங்களை உத்தேசித்து ஸாவ பூதங்களுக்கும பலியிட்டார் தபஸ்விகள வஸிக்கும ஆச்ரமத்திற்கு உசிதமான பலிபீடங்களையும கந்தாவாகள முதலிய தேவகணங்கள வஸிக்கும சைத்ய ஸ்தானங்களையும விஷ்ணு முதலிய தேவதைகள வஸிக்கும் பூஜா கிருஹங்களையும ஏற்படுத்தி, அந்தத் தேவதைகளை மந்த்ர பூர்வகமாக அங்கே ஸ்தாபித்தார். பிறகு காட்டில கிடைக்கும புஷ்பங்

களாலும் பழஙகளாலும பகவமான மாமஸஙகளாலும ஜலதாபபணங் களாலும வேதததில விதிததிருககும ஜபஙகளாலும தாபபங்களாலும ஸமிததுகளாலும பூதஙகளைத திருபதிசெயது, ராம லக்ஷமணாகளும ஸீதையும சுபமுஹூாததததில, மரக கிளைகளாலும இலைகளாலும கூரைபோடடுச சாஸதர விதிபபடி கடடபபடட அநதப் பாணசாலையில, ஸுதாமா வென்ற தேவ ஸபையில அமராகள பரவேசிபபதுபோல பரவேசிததது, ஸுகமாக வஸிததாாகள (இங்கே கவனிக்கவேணடிய விஷயம ஒனறு வாலமீகிமஹாஷியின ஆசரமததிறகு ராமன வநததாயும அவரால விதிபபடி பூஜிககபபடடு க்ஷேமம விசாரிககபபட்டதாயும பிறகு ராமன தஙகளுடைய பெயாகளையும தாங்கள அஙகே வநத காாயததையும தெரிவிததாயும சொலலபபடுகிறது பிறகு பாணசாலை கடடுவதைபபறறி ராமன லக்ஷமணனைக கடடளையிட்ட விஷயம ஆரமபிககபபடுகிறது இவ்விரணடிறகும் ஸமபநதமேயிலலை பரதவாஜா ஸுதீக்ஷணா அகஸதயா சரபஙகா சபரி அதரி முதலிய ரிஷிகளின ஆசரமங்களுககு ராமன போனபொழுது அஙகே அவருககு நடநத உபசாரததையும அவாகள அஙகே ஸுகமாகத தஙகியிருநததையும, பிறகு அநதத் தபஸ்விகளிடததில உததிரவு பெறறுககொண்டு வேறிடததிறகுப போனதையும விரிவாக வாலமீகி வாணிக்கிறா அபபடியிருகக இஙகேமாததரம ராமன தங்களுடைய பெயாகளைத தெரிவிததுககொண்டபிறகு என்ன நடநததென்ற கதையைக காணோம அவாகள இங்கே தஙகியிருநது அவரால உபசரிக்கபபடடுப பிறகு அவரிடததில உததிரவு பெறறுககொணடு வெகுதூரம போயப், பிறகு ஓரிடததில் பாணசாலையைக கடட ஆரம்பிததிருககவேணடும அபபடி அவாகள் வஸிதத குடிசையோ வாலமீகியின அருகிலிருநததென்று பின்வரும கதையில ஓரிடததிலாவது சொல்லபபடவிலலை, வாலமீகிககுத தமஸா நதிககரையில ஓா ஆசரமமிருநததாக பாலகாணடத்தில தெரிகிறது. ராமாயணம செயயப்படடவிடம அதே. ஸீதை தங்கியிருநத விடம அதே குசலவாகள பிறநதவிடம அதே. தண்டகாரண்யததிலும அவருககு ஒரு ஆசரமமிருநததாக இதனால அறிகிறோம். இஙகே வால்மீகியின ஆசரமததில நடநத விருத்தாநதத்தையும பிறகு லக்ஷமணன பாணசாலை கட்டுமவரையில நடநத விருததாநததையும வாணிக்கும பாகம மூலததில காணப்படவில்லை. கோவிநதராஜா முதலிய வ்யாகயானகாராகளில ஒருவராவது இதைக கவனிதது இதறகுக காரணமும தெரிவிககவிலலை அவாகளுடைய காலததில இநதபபாகம மூலததிலிருநதால அதறகு வ்யாகயானு

செய்திருக்கவேண்டும் தற்காலத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராமாயணத்தின் மூலபாடம் பூரணமல்ல, அடிக்கடி ஒரே விஷயத்தைத் திருப்பிச் சொல்வதும், ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறு விதமாகவும் விரோதமாகவும் பலவிடங்களில் சொல்வதும், ஒன்றிற்கு அதிகமான பலசுருதிகள் சொல்லப்படுவதும், வ்யாக்யானக்காரர்களாலேயே ப்ரக்ஷிப்தமென்று ஒதுக்கப்பட்ட பல சலோகங்களும் ஸாக்கங்களும் காணப்படுவதும், 5, 10, 20 சலோகங்கள் அடங்கிய ஸாக்கங்கள் நடுவில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதும், ஸம்க்ஷேப ராமாயண கதையில் முக்யமான பாகங்கள் விடப்பட்டிருப்பதும், 3-வது ஸர்க்கத்தில் காணப்படும் ராமாயண ஸங்க்ரஹத்திற்கும் அதற்கும் ஒவ்வாதிருப்பதும், அந்தந்த விடங்களில் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லாமல் வெகுதூரத்திற்குப் பிறகு அவைகளைக் குறிப்பிடுவதும், வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட ராமாயணத்தின் மூலபாடம் அப்படியே நமக்குக் கிடைக்கவில்லையென்பதற்கு ஆதாரமாகும்.)

பல மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் விசித்ரமான புஷ்பங்களுள்ள மரங்களாலும் நிறைந்து, ஸாபங்கள் யானைகள் புலிகள் கரடிகள் மான்கள் முதலிய மிருகங்களின் சப்தத்தால் விளங்கும் அந்த வனத்தில், ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இந்த்ரியங்களையும் மனதையும் அடக்கிக்கொண்டு, தங்களிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துப், புஷ்பங்களைப் பறிப்பது ஜலக்ரீடை செய்வது முதலிய அந்தந்த காலத்திற்கேற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மஹாரமணீயமான அந்தச் சித்ரகூடபர்வதத்தில் மால்யவதியென்ற புண்யநதிக்கரையில், ஒரு கவலையுமில்லாமல் ராமன் தபஸ்விகளின் தாமத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அயோத்யையை விட்டுவந்த துக்கத்தை மறந்தார்.

ஸர்க்கம் 57.

ஸுமந்த்ரர் அயோத்யைக்கு வந்தது.

ராமன் நதியைத் தாண்டி அக்கரை சேர்ந்த பிறகு, குஹன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவர் கண்ணுக்கு மறையும்வரையில் அவருடைய குணங்களைப்பற்றி ஸுமந்த்ரருடன் பேசிக்கொண்டிருந்து,

பிறகு அவரை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போனான். தூதர்களை அனுப்பி ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்திற்குப் போனதையும் ப்ரயாகையில் அவருடன் தங்கியிருந்ததையும் சித்ரகூடத்தை நோக்கி ப்ரயாணஞ் செய்ததையும் அறிந்து ஸுமந்தரரிடத்தில் தெரிவித்தான். பிறகு அவர் குஹனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வெகு கலேசத்துடன் குதிரைகளைப் பூட்டி அயோத்தியைக்குப் போனார் (ராமனுக்கும் குஹப்பெருமானுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைப்பற்றித் திருமங்கைமன்னன், பெரிய திருமொழி 5-ம் பத்து 8-வது திருமொழி 1-ல் "ஏழை யேதலன் கீழ்மகனென்னாதிரங்கி, மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து—, மாழைமானமட நோக்கி, யுன் தோழி, யும்பியெம்பியென் றொழிந்திலை— உகந்து, தோழன் நீ யெனக்கிங்கொழியென்ற சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட—, ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தேன், அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே"யென்று சொல்லியிருக்கிறார்.)

பரிமளமுள்ள காடுகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் க்ராமங்களையும் நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு வேகமாக ப்ரயாணஞ் செய்து, மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலத்தில் ஸந்தோஷமற்ற அயோத்தையில் ப்ரவேசித்தார். பாழான நகரத்தைப்போல் ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் சப்தமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மனங்குன்றி "இதுவரையில் யானைகளும் குதிரைகளும் ஜனங்களும் அரசர்களும் நிறைந்திருந்த இந்த அயோத்தை ராமனைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்ற நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாயிற்று"வென்று நினைத்துக் குதிரைகளை அதிவேகமாக நடத்திக் கோட்டைவாசற்படிக்கு வந்தார்.

ஸுமந்தரர் வருவதைக் கண்டு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக "ராமனெங்கே, ராமனெங்கே?"யென்று நான்குபுறத்திலும் அவரைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். "ஜனங்களே! அந்த மஹாத்மா கங்கைக்கரையில் என்னை நிறுத்திவிட்டு, அயோத்தைக்குத் திரும்பிப் போவென்று உத்திரவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டா"ரென்று மறுமொழி சொன்னார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைத் தாண்டிப் போய்விட்டார்களென்று தெரிந்தவுடன் ஜனங்கள் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "என்ன ஆச்சர்யம்! இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நமக்கு நேரும்படியான பாபத்தைச் செய்திருக்கிறோமா? என்ன ஜன்மமெடுத்தோம்! ஹா ராம! எங்களை இப்படித் தவிக்கவிட்டுப்

போக உனககு மனம வநததா' வென று கதறினாகள கூட்டங் கூட்டமாக நின றுகொண்டு, "இதே ரததகில ராம லக்ஷமணாகளே யும ஸீதையையும பாாததுவிட்டு, இபபொழுது அவாகளிலலாமல பாழடைநதிருககும இதே ரததைதப பாாககுமபடி நோநத நமது ஜனமததைதச சுட்வேண்டும. ஒருவன எஙகேயாவது தானங கொடுததால ராமன தவறுமல அவவிடததில போயிருநது, ஸரியான தேசததிலும காலததிலும மனுஷயாகளுககும அநதத தானம கொடுககபபடுகிறதாவென று கவனிததுககொண்டிருபபான் எஙகே யாவது யாகயகஞஙகள நடநதால ராமன அஙகே தவறுமல போய, அநத யாகம நயாயமாக ஸமபாதிககபபட்ட தரவ்யததால நடககிறதா வென று கவனிபபான. கரியைகளில ஸநதேஹம எறபட்டால அதை நீக்குவான, எதாவது மறநதிருநதால அதை ஞாபகஞ செய வான. எஙகேயாவது விவாஹம நடநதால ராமன அவ்விடததிறகுத தவறுமல போய, இருதிறததாருடைய ஜாதி குலம சீலம ஐசவாயம ஒததிருககிறதாவென றும, மணபபிள்ளேயும பெண்ணும எலலா விததகிலும ஒததிருககிறாகளாவென றும கவனிபபான, தன்மில லாததால அநத விவாஹம நடககாதென றறிநதால வேண்டிய தனத் தைதக கொடுதது நடபபிப்பான் வைதிக கரியைகள குறைவிலலாமல நடககிறதாவென்று பாாததுக்கொண்டிருபபான. இபபடியே நீண்ட காலம வரையில நடககும யாகஙகள முதலிய ஜனககூட்டஙகளில தானே போய அவைகளே ஒழுங்காக நடததுவான. அநதத தாமாத மாவை இனனு மொருதரம பாாபபோமா? இநத நகரததில ஒவ வொருவருககும எது க்ஷேமததை உண்டுபண்ணும, எது பரியம, எது ஸுகததைதக கொடுககுமென று நனறுக விசாரிதது, அவனவ னுடைய மனோரதஙகளேப பூாததி செயது, குழநதையைத தகப்பன் ரக்ஷிபபதுபோல நமமெலலோரையும ரக்ஷிததுவநத நாதன இப் பொழுது நமமை விட்டுபபோகும காலம் வநததலலவா" வென று அநத நகரததிலுள்ள ஸ்தரீகள ராஜவீதிக்கு இருபுறததிலுள்ள மெததைவீடுகளிலிருநதும கடைகளிலிருநதும ஜனனலக்ளால் ராமனுடைய ரததைதப பாாதது பரலாபிபபதைதக கேட்டுக் கொண்டே ஸுமநதரா அரணமனையை நோககிப போனா.

அநத ஜனஙகளேப பாாககக ஸஹிக்காமல முகததை மறைததுக் கொண்டு தசரதரிருக்குமிடததிறகுப போய ரததை விட்டிறங்கி ஏழு கட்டுகளேத தாண்டினா தசரதா வெளியில வராததைக் கண்டு ஜனஙகள கூட்டங கூட்டமாக அஙகே நினறுகொண்டிருந

தார்கள் ராமன் திரும்பி வருவாரென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் ராமனில்லாமல் ரதம் சூன்ய மாய்த் திரும்பிவரக் கண்டு துக்கந்தாங்காமல், ஹாஹாவென்று கதறினார்கள். ஒன்றுந்தோன்றாமல் பித்துப்பிடித்ததுபோல் ஒரு வரையொருவர் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் ஸுமந் த்ரர் வந்ததை அறிந்து ராஜபத்னிகள் தங்களுடைய விடுதிகளி லிருந்து அரசனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்து ஸுமந்த்ரர் என்ன சொல்வாரோவென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் கள். "ராமனுடன் இந்த நகரத்தைவிட்டுப் போனவர் ராமனில்லா மல் திரும்பி வந்தாரே சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித் துக்கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யையிடத்தில் அவர் என்ன சொல் வாரோ பார்ப்போம் தன்னருமைக் குழந்தையான ராமனைக் காட் டிற்குப் போகவிட்டு அவள் பிழைத்திருப்பது வெகு ஆச்சர்யம். அவளைத் தவிர மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்யமுடியா"தென்று, தசரதர் ஸமீபத்திலிருந்ததால் அவர்கள் மெதுவாகப் பேசிக்கொள் ளும் வார்த்தைகள் ஸுமந்த்ரருடைய காதில் விழுந்தன. அதைப் பொய்யென்று சொல்லமுடியுமா? கேட்கக் கேட்கத் துக்கம் வளர்ந் தது. பிறகு எட்டாவது கட்டில் நுழைந்து, அங்கே ராஜலக்ஷ்மீ விளங்காததையும் அரசன் புத்ரசோகத்தால் பரகளைத்தவறி யிருப்பதையும் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய்க் கைகூப்பி நமஸ் கரித்து, ராமன் சொன்ன ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார் தசரதர் அதை மௌனமாகக் கேட்டுப் புத்ரசோகம் மேலிட்டுப் புத்தி சித்றி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அங்குள்ள ஜனங்களெல் லோரும் 'ஹாஹா' வென்று கதறினார்கள். கௌஸல்யையும் ஸுமித் ரையும் ஓடிவந்து அவரை வாரியெடுத்துப் படுக்கையில் வைத் தார்கள்.

அப்பொழுது கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல் "மஹானுபாவ! ஒருவரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்த என் குழந்தை காட்டிலிருந்து அனுப்பின தூதன் வந்திருக்கிறார். ஏன் அவரிடத் தில் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? கைகேயீயிக்கு வரங்களைக் கொடுக்கும் பொழுது ஸுலபமாகவும் ஸந்தோஷத்துடனும் கொடுத்துவிட்டு, பிறகு அதனால் ராமன் காட்டிற்குப்போக, இப்பொழுது அதைப் பற்றி வெட்கமும் வருத்தமும் படுவது என்ன ஆச்சர்யம்! இதெல் லாம் அப்பொழுது ஞாபகமில்லையோ? எழுந்திரும், எதுபோனா லும் போகட்டும், யார் என்ன கஷ்டப்பட்டால் தங்களுக்கென்ன?

ஸ்தயம தவருமலிருநததால மிகுநத புணயததை ஸமபாதிததீாகள. அது போதாதா? துககததை அனுபவிபபதில பிறா உதவிசெய்ய முடியுமா? என துக்கததை நானே அனுபவிககவேண்டும, என னைத திருபதிசெயயத தாஙகளும துககபபடுவதுபோல காட்டிக கொண்டால என துக்கம் தணியுமா? ஆகையால அநத வேஷம வேணடாம. துக்கப்படாமலிருநதால யாராவது தூஷிபபாாகளே யெனறு பயநது லோகாபவாதததிறகுக கட்டுபபட்டு பரலாபிககிறீா களோ? அது வேண்டாம இஙகே கைகேயீ இருககிறாளெனறு நினைததுப பயநது ராமனைபபறறின ஸமாசாரததைக கேட்காம லிருக்கிறீாகளோ? அநதப பயம வேணடாம. கைகேயீ இவவிடததி லிலலை, தைாயமாயப பேசுங்க"ளென்று கண்ணீா நெஞசை அடைக கப பேசமுடியாமல மூாசசையடைநது கீழே விழுநதாள

கௌஸலயை இபபடி பரலாபிபபதையும மூாசசை அடைவதை யும ஒன்றும தோனறுமல் தசரதா உடகாாநதிருபபதையும கணடு அஙகிருநத ஸதரீகளெலலோரும பெருஙகுரலிட்டு அழுதாாகள அதைக கேட்டு அஙகிருநத மற்றவாகளும பரலாபிக்க, அதைக கேட்டு வெளியிலிருநத நகரதது ஜனஙகளும பரலாபிகக, அரசனு டைய அரணமனையிலும நகரததிலும எஙகே பாாததாலும அழு கைச சபதததைத தவிர வேறொனறும கேட்கபபடவிலலை. ராமன அயோதயையை விட்டுக காட்டுககுப போகுமபொழுது இருநதது போல அநநகரம் அலலோலகல்லோலமாய்த ததளிததது.

ஸர்ககம 58.

ராமன் தெரிவித்த ஸமாசாரம்.

சிறறுநேரம கழித்துச சகரவாததி மூாசசை தெளிநது, ராமனு டைய வரலாறறைக கேட்கவிரும்பி, அவரிடததிலிருநது வநத ஸுமந தரரைக கூபபிட, ஸாரதி வணககததுடன எதிரே வநது நின்றுா. மிகவும வயஸ்செனறவராகக், காட்டிலிருநது புதிதாகப பிடிக்கபபட்ட மிருகதமதைபபோல தபிததுககொண்டு, வயாதியால பீடிககபபடும யானையைபபோல ராமனையே நினைததுப பெருமூசசுவிட்டுககொண்டி ருநத அரசன, அதிவேகமாய பரயாணஞ் செயதபடியால உடமபெங கும புழுதிபடிநது கணகளில நீாதளுமபத தீனமாக எதிரில நிறகும

ஸாரதியைப் பார்த்து "ஸுமந்த்ர! தர்மாத்மாவான என் குழந்தை எந்த மரத்தடியில் தங்கியிருக்கிறான்? வெகு ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனுக்கு வனத்தில் எந்த பதார்த்தம் ருசியாகவிருக்கும்? துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவனும் இந்த பூமண்டலத்திற்கு நாதனுமான என் புத்ரன், பூமியில் படுத்து அனாதையைப்போல எப்படித் தூங்குவான்? வெளியில் புறப்படும்பொழுது சதுரங்க ஸைன்யங்களால் பின்தொடரப்படுகிறவன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் ஒண்டியாக எப்படி வஸிப்பான்? மலைப்பாம்புகளும் கருநாகங்களும் புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும் நிறைந்த காட்டில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் எப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்? வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட ஸீதையுடன் என் குழந்தைகள் ரதத்திலிருந்து இறங்கி எப்படி நடந்து ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள்? ஸுமந்த்ர! அச்வினி தேவதைகள் மந்தரபர்வதத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோல என் குழந்தைகள் காட்டில் புகுவதைப் பார்த்தாயல்லவா? பாக்யசாலி நீயே. ராமன் என்ன சொன்னான்? லக்ஷ்மணன் என்ன சொன்னான்? வனத்திற்குப் போனபிறகு ஸீதை என்ன சொன்னாள்? ராமன் உட்கார்ந்தது, படுத்தது, புஜித்தது முதலிய செய்கைகளை ஒன்றுவிடாமல் சொல். முன்னொருகாலத்தில் யயாதி சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்படும்பொழுது 'ஸாதுக்களிருக்குமிடத்தில் நான் போகவேண்டு'மென்று இந்த்ரனை ப்ரார்த்தித்தார். அப்படியே சிபி முதலிய மஹாத்மாக்கள் இருக்குமிடத்தில் விழுந்து, அவர்களுடைய மஹிமையால் தன் துக்கம்நீங்கி மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார் அதுபோலவே நானும் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களையும் சரித்திரத்தையும் கேட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வே"னென்றார்.

ஸுமந்த்ரர் கண்ணீரால் வார்த்தை குளறக் கைகூப்பி "மஹாராஜ! குலதர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ராமசந்த்ரன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துத் தங்களிடத்தில் பின்வருமாறு விக்ஞாபனஞ்செய்யச்சொன்னார். 'ஸாரதியே! மஹாஞானியும் ஸகல ப்ராணிகளும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவருமான என் பிதாவின் பாதங்களில் சிரஸை வைத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நான் நமஸ்காரஞ் செய்தே'னென்று சொல்லும்.

அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தகுந்தபடி என் நமஸ்காரத்தையும் எல்லோருடைய க்ஷேமத்தை நான் விசாரித்ததையும் சொல்லும்.

என் தாயான கௌஸல்யையை நான் அடிபணிந்து க்ஷேமம் விசாரித்து 'அம்மா! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கங்கொண்டு அக்னி காரியங்களில் தவறாமலிருக்கவேண்டும். தேவதைகளைப் பூஜிப்பதுபோல் சக்ரவர்த்தியின் பாதங்களில் ஸகலவிதமான பணிவிடையையும் செய்யவேண்டும். மேன்மையான குலத்தில் பிறந்தவள், மஹாராஜாவிற்குப் பட்டமஹிஷியென்ற அபிமானத்தையும் கர்வத்தையும் விட்டு மற்ற ராஜபத்னிகளிடத்தில் நடக்கவேண்டும். அரசனிடத்தில் நடப்பதுபோல் கைகேயியிடத்திலும் நடக்கவேண்டும். பரதனைச் சக்ரவர்த்தியாக நினைத்து உபசரிக்கவேண்டும். 'அரசர்கள் வயஸால் மூத்தவர்களல்ல, செல்வத்தால் மூத்தவர்க'ளென்ற ராஜதர்மத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, பரதன் தங்களுக்குச் சிறுவனானாலும் அவனுக்கு ஸகல மர்யாதையும் செய்யவேண்டு'மென்று வெகுஜாக்ரதையுடன் சொல்லவேண்டும்.

பரதனை நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகத் தெரிவித்து 'எல்லா ராஜபத்னிகளிடத்திலும் நீ ஒரே விதமாய் நடக்கவேண்டும். உனக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடந்தபிறகு சக்ரவர்த்தியை ராஜ்யத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகல உபசாரங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டும். அவர் மிகவும் வயஸ்சென்றவர் ஆகையால் எந்த விஷயத்திலும் அவருடைய வார்த்தைக்கு எதிர்சொல்லக்கூடாது. அவருடைய உத்திரவுப்படி நடந்துகொண்டு ஸகல போகங்களையும் உசிதமாக அனுபவித்துக்கொண்டிரு'வென்று சொல்லவேண்டு"மென்றார். பிறகு தன் தாய் பிறரால் உபத்ரவிக்கப் படுவாளென்பதையும் தான் ஸமீபத்திலிருந்து அவளுக்குப் பணிவிடைசெய்யக் கிடைக்கவில்லையேயென்பதையும் நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டு, "என்னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதிவைத்திருக்கும் கௌஸல்யையை உன் தாயைப்போல் நீ உபசரிக்கவேண்டு"மென்று துக்கத்தால் கண்கள் சிவக்கக் கலகலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்துப் பிறகு ஒன்றுந் தோன்றாமலிருந்தார். ராமன் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரம் இதே.

லக்ஷ்மணன் ராமனைப்போல் மனதிலிருக்கும் எண்ணங்களை மறைக்கமுடியாதவர், ஆகையால் வெகுகோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "ராமனிடத்தில் எந்த அபராதத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தசரதர் அவரைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார்? அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள கைகேயி கட்டளையிட்டதை விசேஷமாய் நினைத்துத் தலையால் தாங்கி இந்த அந்யாயத்தைச் செய்து, எங்கள் எல்லோரையும் இதுவரையிலும் அனுபவிக்காத கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்தினாரே. பர

தனுக்கு ராஜ்யம கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு இப்படிச் செய்தாலும வேறு எபபடி யிருநதாலும் இது அநயாயமே. வரங் களைக் கொடுக்கும்பொழுது ராமனைக காட்டிற்கு அனுபபுவதெனறு வது பரதனுககு ராஜ்யததைக் கொடுபபதென்றுவது குறிபபிட விலலை. ஆனால 'உனககு ராஜ்யததைக் கொடுககிறேன்'என்று முதலில் எலலா ஜனஙகளுக்கெதிரில ராமனிடததில ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறார். கைகேயீ கேடகும்பொழுது 'ராஜ்யததை ராம னுக்குக் கொடுததுவிடடேன, உன புதரனுககும கொடுககமாடடே னெ'ன்று தடுததிருக்கலாம. 'மூததபுதரனைக காட்டிறகனுப்புவது எபபொழுதும தகாது, மூதத புதரனைத தளளிவிடக்கூடாது, ஒரே புதரனையும தளளிவிடககூடா'தெனறு ஸமிருதிகள முறையிடுகின றன. நானும எவ்வாறேவா யோசிததுபபாாததேன. ராமனைக் காட்டிறகனுபப ஒரு காரணததையாவது கணடுபிடிகக முடியவிலலை. அதறகுத தகுநத தோஷம எதாவது ராமனிடததிலிருநதால அவரைக் காட்டிறகுப போகசசொலவது சாஸதரததிறகு ஒத்த விஷயம், அப்படி யாதொனறுமிலலை ஆகையால் தசரதா, தன மனம் போனபடியே செய்திருககவேண்டும அலலது தைவசசெயலால சாஸ்தரததை அனுஸரிககாமல் நடநதிருககவேண்டும. மனமபோன படி செய்திருநதால இபபொழுது அதைபபறறி ஏன வருததபபட வேண்டுமெனறால, புததிபிசகித தீர ஆலோசிக்காமல ராமனைக் காட் டிறகு அனுபபினதால இப்பொழுது இவ்வளவு துககப்படுகிறார். பெற்ற தகபபனைத தூஷிககலாமாவெனறால, 'காவததால் தலைதெரி யாமல் நயாயாநயாய விவேகமற்று ஸனமாாக்கததிலிருநது விலகின வன், தகப்பனானாலும ஆசாரயனானாலும அவனைத தள்ளவேணடு'' மெனறு சாஸ்தரங்கள சொலலுகினறன ஆகையால நான மஹா ராஜாவை என பிதாவாக நினைககவிலலை. ராமனே எனக்கு ஸஹோ தரன; ராமனே எனனைப போஷிபபவா, ராமனே எனக்குப பநது, ராமனே எனககுப் பிதா 'இயற்கையான பிதாவை விடடு முக்யமில லாத வேறொருவரைப பிதாவாககொளவது நயாயமா'வெனறால, ராமன ஸகல ப்ராணிகளுககும பரியமானவா, அவைகளின ஹிதத தையே தேடுகிறவா, அபபடியிருகக அவரைக காடடிறகு அனுபபி னதால் அரசன அவைகளுககு பரியமிலலாதவராயும் அவைகளின நாசததைக் கோறுகிறவராயுமானா கைகேயீ பரதன இவாகள் போனறவாகளைத தவிர மறற எவருககாவது அவரிடததில ப்ரிய மிருககுமா? தாமவானும குடிகள யாவாககும ஆனநததைக கொடுபபவருமான ராமனைக காடடிறகுத துரததி, ப்ராணிகளை

விரோதித்துக்கொண்டு தசரதர் 'ஸகல லோகங்களையும் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறவ'ரென்று அர்த்தமுள்ள ராஜராக எப்படியிருக்கமுடியு மென்று தங்களிடத்தில் சொல்லச்சொன்னார்.

ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் தன் மனதிலுள்ள எண்ணங்களை லக்ஷ்மணன் வார்த்தையால் வெளிப் படுத்தினார். ஸீதையோ அப்படிச் செய்யவில்லை ஜனகமஹாராஜனு டைய புத்ரி, குணங்களாலும் நடத்தையாலும் விசேஷ கீர்த்திபெற் றவள், மனதில் நிறைந்த சோகத்தால் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, வெகு கம்பீரமான ஹ்ருதயமுடையவளாகையால் பிசாசம் பிடித்த வளைப்போல ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின்றாள். இப்படிப் பட்ட கஷ்டங்களை ஒருநாளும் அனுபவிக்கத் தகாதவள், ஆகையால் ராமனுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்துத் தாங்காமல் கண்ணீர் பெருக என்னிடத்தில் யாதொன்றையும் சொல்லவில்லை. வாடின முகத்துடன் கண்ணீரால் மறைக்கப்பட்ட நேத்ரங்களால் ராமனை யும் பார்த்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகும் என்னையும் பார்த்து "ஐயோ! இந்தக் கோரமான காட்டில் ரதமில்லாமல் ராமன் எப்படி நடந்து போவார்"ரென்று நினைத்துக் கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்தாள் ராமன் கால்களில் நீர்த்துளும்பக் கைகூப்பிக் கொண்டு நின்றார். லக்ஷ்மணன் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தார் ஸீதை தீனமாக அழுதுகொண்டு ரதத்தையும் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்

ஸர்க்கம் 59

தசரதருடைய பச்சாத்தாபம்.

"நான் ரதத்தை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பினவுடன் அதில் பூட்டின குதிரைகள் கண்ணீர் பெருக 'ஐயோ! ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத பகவானுடைய கைங்கர்யம் பூர்வ ஜன்மங்களில் நாம் செய்த புண்யத்தால் நமக்குக் கிடைத்ததென்று எண்ணி யிருந்தோமே, தைவம் அதைப் பொறுக் காமல் கெடுத்துவிட்டது இனி என்ன செய்வோம்? நமது ஜன் மம் வீணாயிற்றே"யென்ற மிகுந்த துக்கத்தால் வாடின, கல்நெஞ்சை யுடைய நான் ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அயோத்யைக்குத் திரும்பினே

லும் அவை திரும்பிவர ஸமமதிக்கவில்லை பலவந்தமாக அவைகளை நடத்திக்கொண்டு வந்தேன் அந்தத் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கைகூப்பி வணங்கி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரப் புறப்பட்டேன். ஒருவேளை ராமன் என்னை மறுபடியும் தருவிப்பாரோவென்ற ஆசையால் ராமனுக்கு உயிர்த்தோழனான குஹனுடன் மூன்று நாள்களிருந்தேன். என் துக்கம் கொஞ்சம் தணிந்தது கைகேயியை ஸந்தோஷப்படுத்த எண்ணித் தாங்கள் விசாரிக்காமல் செய்த காரியம் ஸகல லோகத்திற்கும் கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஸர்வபூதங்களுக்கும் ராமன் அந்தர்யாமி தங்கள் ராஜ்யத்திலிருக்கும் மரம் கொடி பூ மொட்டு அரும்பு இலை இவைகளும் ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி உலர்ந்ததற்கு அதே காரணம் அவைகளுக்கு ராமன் ஜீவாதாரமல்லவா? நதிகளிலும் ஏரிகளிலும் குட்டைகளிலுமுள்ள ஜலம் கொதிக்கிறது நீர்பாய்ச்சாமல் வளரும் உறுதியான காட்டு மரங்களும் தோட்டங்களில் நீர்பாய்ச்சி வளரும் மிருதுவான மரங்களும் உலர்ந்துபோயின. ஜந்துக்கள் இருந்தவிடத்தை விட்டு அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் வழக்கமுள்ள க்ரூரமிருகங்களும் இப்பொழுது இரையெடுப்பதற்குக்கூட வெளியில் போகவில்லை ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வனத்திலுள்ள ப்ராணிகள் யாவும் சப்தஞ்செய்யாமல் பரமைகொண்டு நிற்கின்றன. தாமரையிதழ்கள் வாடி ஜலத்தில் மூழ்கிவிட்டன சுத்தமான ஜலம் கலங்கியிருக்கிறது தாமரை ஓடைகளில் புஷ்பங்கள் கருகிப்போயின மீன்களும் நீர்க்காக்கை முதலிய பறவைகளும் அசைவற்றுக்கிடக்கின்றன ஜலத்திலும் தரையிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்கள் மணமும் ப்ரகாசமுமற்றிருக்கின்றன ருசியுள்ள பழங்களில் ரஸமில்லை. பக்ஷிகள் கூடுகளில் மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கின்றன. சோலைகளும் தோப்புகளும் லக்ஷ்மீகளையற்று விகாரமாகவிருக்கின்றன. நான் அயோத்யையில் புகும்பொழுது ஒருவனாவது ஸந்தோஷிக்கவில்லை. தங்கள் ரதத்தில் என்னுடன் ராமன் வராததைக் கண்டு ஜனங்கள் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிடுகிறார்கள். துக்கத்தால் கண்ணீர்பெருக ராஜவீதியில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். ராமனில்லாமல் சூன்யமான ரதத்தை உப்பரிகைகளிலும் அரண்மனைகளிலுமுள்ள பெண்கள் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு ஹா ஹா வென்று கதறி ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ட்டுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கண்ணீர்விட்டழுகிறார்கள். அயோத்யையில் தங்களுக்கு நண்பர்களும் நண்பரல்லாதவர்களும் நடுநிலையிலிருப்பவர்களும் ஒருவர்க்

கொருவர் யாதொரு பேதமற்றிருக்கிறார்கள், ராமனைவிட்டுப் பிரிந்த
துக்கம் எல்லோர்க்கும் ஒரேவிதமே. ஜனங்கள் ஸந்தோஷமிழந்தார்
கள், யானைகளும் குதிரைகளும் துக்கத்தால் வாடின, எங்கே பார்த்
தாலும் அழுகைக்குரலும் பெருமூச்சுமே நிறைந்தது. இப்படி ராம
னுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் தபித்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்
யையைப் பார்த்தால் இதோவிருக்கும் கௌஸல்யையைப்போல அதுவும்
லோகோத்தமமான புத்ரனை இழந்ததுபோலக் காணப்படுகிற”
தென்று ஸுமந்த்ரர் கண்ணீர் பெருக, குரல் தழுதழுத்து ஸகல
ப்ராணிகளும் படும் கஷ்டத்தைத் தீனமாக வர்ணிக்கையில், அதைக்
கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் தசரதர் “நாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மறு
மொழி சொல்லி, இன்னும் மற்ற விஷயங்களையும் விரிவாக உரைத்து
“இதெல்லாம் உமது அந்யாயத்தால் விளைந்த ப்ரயோஜனமே” யென்று
இவர் ஜாடையாகச் சொல்லுகிறாரென்று அறிந்து அதை ஒப்புக்
கொண்டு “ஸுமந்த்ர! கைகேயி என்னை வஞ்சித்து வரங்களைப்
பெற்று அவைகளைக் கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தாள். நான் என்ன
செய்வேன்? அவளோ மஹா பாபஸ்வபாவமுள்ள வம்சத்தில் பிறந்
தவள். ஆகையால் ஒன்றுந்தோன்றாமல், நான் புத்திமான்கள் வய
திலும் மூத்தவர்கள் நண்பர்கள் மந்த்ரிகள் நகரத்து ஜனங்கள் யாருட
னும் கலந்து ஆலோசிக்காமல், திடீரென்று கேவலம் ஒரு பெண்
ணின் தூண்டுதலால், அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய,
இந்த அக்ரமத்தைச் செய்தேன். ப்ரத்யக்ஷமாக யாதொரு காரண
மின்றி இந்தப் பெரும் துன்பம் நேர்ந்ததைப் பார்த்தால், இந்த இக்ஷ்
வாகுகுலம் பூர்வஜன்மங்களில் செய்த மஹாபாபத்தால் நாசமடை
யும் காலம் ஸமீபித்ததென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது.
ஸுமந்த்ர! நான் உனக்கு இதுவரையில் ஏதாவது உபகாரம் செய்
திருந்தால் அதற்குப் பதிலாக என்னை இப்பொழுது ராமனிருக்கு
மிடத்திற்குச் சீக்ரமாகக் கொண்டுபோய் விடு. என் ப்ராணன்
வெளியில் போகக் கிளம்பிவிடும்போலிருக்கிறது. நான் இவ்வளவு
கஷ்டத்தை அடைந்தும், என் அதிகாரம் செல்வது உண்மையானால்,
என்னை ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சீக்ர
மாய்க் கொண்டுபோய் அவனைக் காட்டு. குருக்கத்திமலரின் மொட்டுக
ளைப்போன்ற பல்வரிசையையுடைய அந்த மஹாவீரன் எங்கே! மர
ணம் நெருங்கியிருக்கும் நான் எங்கே! அவனைப் பார்க்கும் பாக்யம்
என்னைப்போன்ற மஹா பாபிக்குக் கிடைக்குமா? அவனையும் ஸீதை
யையும் ஒரு தடவை பார்த்தால் நிச்சயமாகப் பிழைப்பேன். சிவந்த

கண்களையும் ரத்னகுண்டலங்களை யணிந்த காதுகளையுமுடைய என் ராமனுடைய முகமண்டலத்தை நான் பார்க்காவிட்டால் யமலோகத் திற்குப் போகாமலிருக்கமாட்டேன். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்படும் சமயத்திலும் இக்ஷ்வாகுகுல திலகனான ராமனைப் பார்க்கமுடியாமல் உயிரை விடுவதைக்காட்டிலும் அதிக துக்கமென்ன? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஜானகி! உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது! நீங்களெல்லோரும் இருந்தும் அநாதையைப்போல் நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் உயிரைவிடுவது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே"யென்று உலையிலிட்ட மெழுகைப்போல் துக்கத்தால் தபித்தார். சோக ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து "ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமே மஹாஸமுத்ரம், ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்ததே அதற்குக் கரை, பெருமூச்சு விடுவதே பெரும் சுழல்கள், கண்ணீரே நுரை, கைகளை அங்குமிங்கும் புரட்டுவதே பெருமீன்கள், அழுகையே அதின் ஓசை, அவிழ்ந்துகிடக்கும் தலைமயிரே பாசி, கைகேயியே வடவாக்னி, என் கண்ணீருக்கு உத்பத்திஸ்தானம் அதே மந்தரையின் மந்த்ரோபதேசமே பெரும் முதலை, க்ரூரமான கைகேயிக்கு நான் கொடுத்த வரங்களே வரவரப் பெருகும் அலைகள், ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதே அதின் நீளம். இவ்விதமான சோக ஸமுத்ரத்தில் நான் மூழ்கி ராகவனில்லாமல் அதை எப்படித் தாண்டமுடியும்? ராமலக்ஷ்மணர்களை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று எவ்வளவு வருந்தினாலும் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லையே! இதைவிட அபசகுனம் வேறென்ன"வென்று பலவிதமாக ப்ரலாபித்துக் கொண்டு தசரதர் மூர்ச்சையடைந்து ஆஸனத்தில் விழுந்தார். இப்படி ராமனைக் குறித்து முன்னைவிட மஹாதீனமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு, முன்பு ராமனுக்கு என்ன கஷ்டம் உண்டாகுமோவென்று கௌஸல்யைக்கு பயமுண்டானதுபோல், அப்பொழுது நமது பர்த்தாவுக்கு என்ன நேருமோவென்று பயமுண்டாயிற்று (ஸுமந்த்ரரிடத்தில் ராமன் லக்ஷ்மணன் ஸீதை என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினார்களென்று முதலில் வால்மீகி வர்ணித்தற்கும் பிறகு அவர் அதை அரசனிடத்தில் தெரிவிப்பதற்கும் சில பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தைகள் முதலில் காணப்படவில்லை யென்பதைக் கவனிக்கவும்.)

ஸர்க்கம் 60

ஸுமந்த்ரர் கௌஸல்யையை ஸமாதானஞ் செய்தது.

கௌஸல்யை பிசாசம் பிடித்தவளைப்போல் தரையில் உட்
கார்ந்து அடிக்கடி தேஹம் நடுங்க உயிரிழந்த ப்ராணியைப்போல்
வாடி "ஸுமந்த்ரரே! ரதத்தைத் திருப்பிச் சீக்ரத்தில் ராமலக்ஷ்
மணர்களும் ஸீதையு மிருக்குமிடத்திற்கு என்னைக் கொண்டுபோய்
விடும். அவர்களை விட்டு ஒரு க்ஷணங்கூட நான் பிழைத்திருக்க
மாட்டேன். தண்டகாரண்யத்திற்கு என்னையும் கொண்டுபோய்
விடும். அவர்களைப் பார்க்காவிட்டால் நான் யமலோகத்திற்குப்
போவேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை" யென்று இப்படி ப்ரலாபிக்கும்
பொழுது கண்ணீர் நெஞ்சையடைத்துப் பேசமுடியாமலிருந்தாள்.
அதைக் கண்டு ஸுமந்த்ரர் கைகூப்பி வணக்கமாகத் "தேவி! ராமனை
விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் சோகத்தையும் ராமனுக்கு என்ன
கஷ்டம் நேருமோ வென்ற எண்ணத்தையும் மனக்குழப்பத்தையும்,
ஐயோ! ராமன் என்ன கஷ்டப்படுவானோவென்று நினைத்துத் தங்
கள் தேஹம் தபிப்பதையும் தாங்கள் விடவேண்டும். தங்களுடைய
புத்ரன் வருத்தமென்பதைக் கொஞ்சங்கூட அடையவில்லை.
அயோத்யையி லிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிக ஆனந்தத்துடன்
காலங்கழித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் இப்படித்
துக்கப்படுவது ந்யாயமல்ல. மஹானுபாவனான லக்ஷ்மணன் தாம
ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன். ஆகையால் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்
கொண்டு வெகு ஜாக்ரதையுடன் ராமனுடைய திருவடிகளில் ஸகல
கைங்கர்யங்களையும் செய்து ஸமர்ப்பித்து உத்தம லோகங்களை ஸம
பாதிக்கிறான். ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் வஸித்தாலும்
ஸீதை அயோத்யையில் தன் அந்தப்புரத்திலிருப்பது போல், தன்
மனம் ப்ராணன் யாவற்றையும் ராமனிடத்தில் நாட்டிப் பயமின்றி
ஸந்தோஷப்படுகிறாள். காட்டில் வஸிப்பதால் அவளுடைய மனதில்
க்லேசம் கொஞ்சமாவது உண்டாகவில்லை. பிறந்ததுமுதல் காட்
டில் வளர்ந்தவள்போலும் வனவாஸமே தனக்குத் தகுந்த பதவி
போலும் நடக்கிறாள். அயோத்யையிலிருக்கும்பொழுது அழகிய
தோட்டங்களுக்குப் போய் ராமனுடன் விநோதமாகக் கழித்தது
போல், கோரமான ஜந்துக்களுள்ள காட்டிலும் ஸந்தோஷமாய்

ஸஞ்சரிக்கிருள் பூர்ணசந்தரனைப்போன்ற முகத்தையுடைய அந்த ராஜகுமாரி தன் மனதையும் புத்தியையும் ஆத்மாவையும் ராமனிடத்தில் வைத்துச் சிறுகுழந்தையைப்போல் முற்றிலும் கவலையற்று விளையாடுகிருள். ஸீதையின் மனம் ராமனிடத்தில் ஸயித்திருக்கிறது ஸீதையின் ப்ராணன்கள் ராமனிடத்தில் வேருன்றியிருக்கின்றன ராமனில்லாவிட்டால் அயோத்யாநகரமும் கோரமான வனத்தைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும் ராமன் தன்னுடனிருந்தால் பயங்கரமான காடும் அயோத்யையைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும் போகும் வழியிலுள்ள க்ராமங்களையும் நகரங்களையும் மரங்களையும் நதிகளின் ஓட்டங்களையும் பற்றின விஷயங்களை ராமனையாவது லக்ஷ்மணனையாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுகிருள் இந்த வனவாஸம் அவளுக்கு அயோத்யைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் விளையாடுவதுபோலிருக்கிறது. கைகேயியைப்பற்றி அந்தக் குழந்தை ஒரு விநோதமான வார்த்தையைச் சொன்னு"ளென்ருர். உடனே "என்ன காரியம் செய்தேன்! அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது ஸீதை கைகேயியைப்பற்றி வெகு கடுமையாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை இப்பொழுது சொன்னுல் கௌஸல்யைக்கு ப்ரியமாயிருக்குமென்று அஜ்ஞாகரத்தையால் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டேனே. ஆனுல் வயஸ் சென்ற இந்தச் சக்ரவர்த்தியும் இவருடைய பார்யையும் இதைக் கேட்டால் உயிரைவிட்டாலும் விடுவார்களே. இதை எப்படியாவது மறைக்கவேண்டு"மென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, "அது வெகு சமத்காரமான வார்த்தை, பற்றுப் போறுங்கள். ஞாபகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன். என்ன கஷ்டம்! மிகவும் வயஸாயிற்றல்லவா நீங்கள் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து எனக்கும் அது மறந்துவிட்ட"தென்று அந்தப் பேச்சை மறைத்துக் கௌஸல்யையின் தாபத்தைப் போக்கி ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்படி இனிமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லவாரம்பித்தான். "வழிநடப்பாலும் காற்றுமழை வெயிலாலும் துஷ்ட மிருகங்களைப் பார்ப்பதாலும் சந்த்ரகிரணங்களைப்போன்ற ஸீதையின் காந்தி கொஞ்சமேனும் மாறவில்லை. மலர்ந்த செந்தாமரைமலர் பூர்ணசந்த்ரன் இவைகளைப்போல் காந்தியையுடைய ஸீதையின் முகத்திலிருந்து அதற்கு இயற்கையான தேஜஸும் அழகும் ஒரு நிமிஷமாவது மாருது. அவளுடைய வார்த்தையின் இனிமையை என்ன சொல்வேன்! செம்பஞ்சின் ரஸத்தால் இது வரையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதங்கள் இப்பொழுது அது இல்லாவிட்டாலும், காட்டில் மேடுபள்ளங்களில் நடந்து நொந்ததால்

தாமரைமொட்டுகளைப்போல் மிகுந்த காந்திபொருந்தியிருக்கின்றன. ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்வதில் அவளுக்கு மிகுந்த ஆசை ஆகையால் எவ்விடத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டே யிருப்பாள். பாத்சிலம்புகள் மதுரமாக ஒலிப்பதற்கு ஒத்து ஒய்யாரமாகவே நடக்கிறாள். யானையையாவது ஸிம்ஹத்தையாவது புலியையாவது இன்னும் மற்றத் துஷ்ட மிருகங்களையாவது கண்டால் ராமனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதால் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை. நீங்கள் அவர்களைப்பற்றி வருத்தப்பட நியாயமேயில்லை. ராமன் பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்த இந்தச் சரித்ரம் ஸூர்யசந்த்ரர்களுள்ளவரையில் லோகத்தில் வழங்கும். அவர்கள் கொஞ்சமும் வருத்தமில்லாமல் ஆனந்தமாக மஹர்ஷிகள் அனுஷ்டித்த மார்க்கத்தில் மனஸைச் செலுத்திக், காட்டில் கிடைக்கும் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் தின்று, குதூஹலத்துடன் சக்ரவர்த்தியின் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று ஸுமந்த்ரர் பல காரணங்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், கௌஸல்யை துக்கந்தணியாமல் "ஹா ராம! என் அருமைக் குழந்தாய்! ஹா ரகுகுலதிலகா!" வென்று புலம்புவதை நிறுத்தவில்லை.

ஸர்க்கம் 61

கௌஸல்யை தசரதரிடத்தில் கோபித்தது.

தர்மாத்மாவும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகிறவருமான ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு கௌஸல்யை துக்கந் தாங்காமல், "நாத! நீர் மிகுந்த கருணையுள்ளவர், எல்லாரிடத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவரென்று மூன்று லோகத்திலும் கீர்த்திபெற்றிருந்தாலும், உமது புத்ரர்களும் ஸீதையும் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டு இப்பொழுது கோரமான காட்டில் எப்படிக் கஷ்டத்தைப் பொறுப்பார்கள்? இந்த அபகீர்த்தியைக் கொடுக்கும் கார்யத்தை ஏன் செய்தீர்? கிழவயதில் எண்ணிறந்த வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துப் பெற்ற லோகோத்தமனை மூத்த புத்ரனை, அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் காட்டிற்கு அனுப்பியாவது தன் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றினாரென்ற அபார கீர்த்தி மூன்று லோகங்களிலும் பரவியிருக்கட்டும். ராமன் கருணாநிதி, எவனுக்காவது வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தையைச் சொல்லமாட்டான்;

‘எனக்கு பரஜைகளுக் கெதிரில கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யததைவிட மாட்டே’னென்று சொல்லாமல், நீர் கேட்டவுடன ராஜ்யததைக கொடுதது விட்டானென்ற மிகுந்த கீர்ததியும அவனுக்குக கிடைக கட்டும. ஆனால எனக்கு என்ன கதி? என பிள்ளையைப பறி கொடுததுவிட்டு நான எப்படிப பொறுப்பேன? ஸீதைக்கு யௌவ னம இப்பொழுதுதான ஆரமபிததிருக்கிறது, செல்வமாக வளாக கப்பட்டவள், ஸுகங்களை அனுபவிக்கத தகுந்தவள், காட்டில குளிர வெயில காற்று மழை இவைகளை எப்படிப பொறுப்பாள? இதுவரையில விசிதரமான அன்னங்களையும பானங்களையும மாம ஸங்களையும மற்றப பதாாததங்களையும, சமையலில நிபுணாகள ஜாக ரதையாகப பக்குவஞ செயது பரிமாறப புஜிதது வழக்கப்பட்டிருக கும அந்த ராஜபுதரி, காட்டில கிடைக்கும பொருள்களால எப்படித தேஹததைப போஷிப்பாள? மதுரமான வாதயங்களாலும பாட்டா லும எழுப்பப்படும வழக்கமுள்ள அந்த ராஜகன்யை, ஸிமஹம யானை புலி முதலிய கரூரமிருகங்களின கோரமான சபதங்கள நானகு புறததிலும காதைத துளைக்க எப்படித தூங்குவாள? இந்தரவில லைப போன்றவனும முழங்கால வரையில நீண்ட கைகளுள்ளவனும மஹாபராக்ரமசாலியுமான ராமன, இருமபுக கட்டுகளுள்ள தடியைப போல கடினமான தன கையைத தலையணையாக வைததுக்கொண்டு எங்கே தூங்குகிறானே? தாமரையலரைப்போல பரகாசிததுந தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேதரங்களுடன தாமரைப்பூவின வாஸ னையையுடைய சவாஸததால அலங்கரிக்கப்பட்டுச, சுருணடு கறுதத தலைமயிா நெற்றியிலவிழும அழகுவாயந்த அந்த முகமணடலததைப பாாப்பது எப்பொழுதோ? அவனைக காணாமல இன்னும உயிரை வைததுக்கொணடிருக்கும என ஹிருதயம ஆயிரம சுக்கலகளாகப பிளக்காததைப்பாாததால வஜராயுதததால செயயப்பட்டதென்றே நிசசயமாகத தோன்றுகிறது. என்னைச சோாதவாகளை நீர நகரததி லிருந்து துரததிக காட்டிற்கு ஓடும்படி செயததைப்பாாததால இதை விட கரூரமான காரியம வேறொன்றிருப்பதாகத தெரியவில்லை.

பதினானகு வாஷங்களுக்குப பிறகு ராமன அயோதயைக்குத திருமபிவருமபொழுது பரதனுக்கு ராஜ்யம போய்விடுமோவென்று கவலைப்படவேண்டாம. பரதன அனுபவிதத ராஜ்யததை அவன திருமபிக்கொடுததாலும ராமன வாங்குவானா? லோகததில சிலா பிதிருக்களுக்கு சராாததஞ்செய்ய உததேசிதது பராஹ்மணர்களை அதற்கு வரிக்கும்பொழுது, விதயையாலும வயஸாலும குணத்தா

னும் சரேஷ்டமான பராஹ்மணாகள் ஸுலபமாகக் கிடைத்தாலும அவாகளை ஒதுககிவிட்டுத, தஙகளைச சோநதவாகளுககே தக்ஷிணை முதலிய விசேஷ பரயோஜனஙகள கிடைக்கவேண்டுமெனறு, அவா களையே பாாஹமணாகளாக வரிககிறாகள சராாததம முடிநத பிறகு முனசொனன பராஹமணசரேஷ்டாகளை இஷடபநதியில் உண்ண அழைககிறாகள். அநத அனனம அமிருததகதிறகு நிகரா னாலும அவாகள அஙகே போக நினைபபாாகளா? பராஹமணாகள புஜிதத சேஷநதானே, சூதரசேஷததைபபோல விலக்கபபடட தலலவேயெனறுல, அநதப புததிமானகள வேண்டுமெனறு தங களுக்குச செயத அவமானததைப பொறுககவேமாடடாாகள. உததமஜாதியில பிறநத ரிஷபம வேறெனறு தினறு மிகுநத புலலைத தினக ஸமமதிககுமா? அபபடி மூததபுதரனும குணஙகளால மேலானவனுமான தான் ஆளவேண்டிய ராஜயததைத தனககு இளை யவன் பல வாஷஙகள் வரையில ஆணடு, பிறகு தனனிடததில ஒபபு வித்தால ராமன அதைப பெறறுககொளவானு? பூமணடலசகர வாததியான உமககு இநத நயாயம தெரியாதா? செநநாய• நரி முதலிய அலப ஜநதுககள கொன்று தின்ற மாமஸததின் மிகுதியைப புலி கண்ணெடுததுப பாாககுமா? அபபடிப பிறரால அனுபவிக்கப படட ராஜ்யததை ராமன் மனதாலும நினைபபானு? சரு முதலிய ஹவிஸகளும புரோடாசமும குசமெனற புலலும யூபஸ்தமபஙகளும ஒருதடவை உபயோகிததபிறகு யாகததிறகுப பயனபடாது ஸுராபானததின ஸாரமான பாகததை ஒருவன குடிததுவிடடு மிகுதியைக கொடுததால எவரும வாங்கமாடடாாகள அபபடி யாகத தில ஒருவன ஸோமபானததைச செயதுவிடடு அநத யாகததைப பிறாககுக் கொடுததால அவாகள வாஙகமாடடாாகள. அப்படிப பரதனுல அடையபபடட இநத ராஜ்யததை ராமன அனுபவிகக விருமபமாடடான மஹா பலமுளள புலி தன வாலை மறறொரு புலி தொடடாலும ஸஹிககாது. அபபடி ராமன இநத அவமானததைப பொறுககமாடடான.

'நான என்ன செயவேன? ராமன் பலசாலியாயிருநதால ராஜயததைப் பிறா கைபபறற விடுவானு? கையாலாகதவன; பயநது ஓடிபபோயவிடடா'னெனகிறீரோ? அபபடியலல இநதப பதி னனகு லோகங்களிலுள்ள ஜீவகோடிகள யாவும ஒனறு சோநது ராமனை யுததததில எதிாததாலும அவனைக கணணெடுததுப பாாகக முடியுமா? ஆனுல ராஜயததைக கைவிடடு ஏன ஓடிபபோனுனென

ருல், தன் நடத்தையாலும் கட்டளையாலும் உபதேசத்தாலும் லோகத்திலுள்ளவர்களை ஸரியாகத் தாமானுஷ்டானத்திரேயப்படி நடத்துகிறவன். தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மீறி இந்த ராஜ்யத்தைப் பலத்தால் கைப்பற்ற நினைப்பானோ? ராமனோ மஹாசூரன், மஹா பராக்ரமசாலி, தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாணங்களை எய்தால் ஏழு ஸமுத்ரங்களையும் எட்டுக் குலபர்வதங்களையும் மஹாநதிகளையும் இந்த ப்ரபஞ்சத்தையுமே எரிக்கமாட்டானோ? கொழுத்த ரிஷபங்களின் பலத்தையுடையவன், ரிஷபத்தின் கண்களைப்போன்ற நேத்ரங்களையுடையவன், புருஷச்ரேஷ்டன், அவனுடைய பராக்ரமத்தை மனதால் நினைக்கவும் முடியாது; வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவும் முடியாது.

மீன் தன் குஞ்சுகளைத் தின்கிறதுபோல உமது மூத்தபுத்ரனை! அந்த மஹாவீரனைக் கொன்றுவிட்டீரே! தாமத்திலிருந்து நழுவாத உமது புத்ரனைக் காட்டிற்கனுப்பினது, நான்கு வர்ணத்தார்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மமாகவும் சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்ததாகவும் புராதனமாகவுமிருந்தால் ஒருவரும் ஆக்ஷேபிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் எந்தத் தர்மமார்க்கத்தையும் சேர்ந்ததாகத் தோன்றவில்லையே!

ஸ்த்ரீகளுக்குக் கதி பர்த்தாவே, அவனில்லாவிட்டால் கதி புத்ரனே, அவனுமில்லாவிட்டால் தகப்பன் முதலிய பந்துக்களே கதி. இவர்களைத் தவிர வேறுகதி ஏற்படவில்லை. பால்யத்தில் தகப்பன் ரக்ஷிக்கவேண்டும், யௌவனத்தில் கணவன் ரக்ஷிக்கவேண்டும், கிழவயதில் புத்ரன் ரக்ஷிக்கவேண்டும், ஸ்த்ரீகள் பிறர்க்கு அடங்கியிராமல் ஒருக்காலும் ஸ்வதந்த்ரமாக நடக்கமுடியாதென்று சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறதல்லவா? இப்பொழுது நீரோ என் சக்களத்தியான கைகேயீயிக்கு வசப்பட்டிருக்கிறீர், ஆகையால் நான் உம்மை இழந்ததுபோலாயிற்று. என் குழந்தையோ உம்மால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டான், அவனையும் இழந்ததுபோலாயிற்று. என் பந்துக்களோ வெகு தூரத்திலிருக்கிறார்கள், கணவன் உயிரோடிருக்கும் பொழுது அங்கே எப்படிப் போகலாம்? ஆகையால் எவ்விதத்திலும் என்னைக் கெடுத்துக் கதியில்லாமல் செய்துவிட்டீர். நான்மாத்ரம் கெட்டாலும் பாதகமில்லை இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தையும் நாசஞ் செய்தீர், உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆளும் ராஜ்யங்களையும் நாசஞ் செய்தீர்; என்னையும் என் மகனையும் நாசஞ்செய்தீர், உம்மையும் நாசஞ்செய்துகொண்டீர், உமது மந்த்ரிகளையும் நாசஞ்செய்தீர்,

இந்த நகரத்து ஜனங்களேயும் நாசஞ்செய்தீர் இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்து நீர் அடைந்த ப்ரயோஜனமென்ன? யாருக்குத் திருப்தி? உமது ஆசைநாயகியான கைகேயியிக்கும் உமது செல்வக் குழந்தையான பரதனுக்கும் மனஸ் குளிர்ந்ததல்லவா? அவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டால் அதே போதும், யார் எப்படிப்போனுல் உமக்கென்ன”வென்று கௌஸல்யை வெகு க்ரூரமான வார்த்தைகளால் கணவனேக் கண்டிக்கும்பொழுது தசரதர் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் மூர்ச்சையடைந்தார். அப்பொழுது ‘இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிக்க நான் என்ன பாபம் செய்தே’னென்று நினைத்தார்.

ஸர்க்கம 62.

கௌஸல்யையின் பச்சாத்தாபம்.

ராமனுடைய தாயான கௌஸல்யை இப்படி வருத்தத்துடனும் கோபத்துடனும் கடுமையான வார்த்தைகளேச் சொல்வதைக் கேட்டுத் தசரதர், “இவள் சொல்வதில் பிசகில்லை நான் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இதுவரையில் ஒருவரும் செய்திராத அக்ரமத்தைச் செய்துவிட்டேன். இனி என்ன செய்வே”னென்று கவலைகொண்டு துக்கம் மேலிட்டு இந்த்ரியஸ்வாதீனமில்லாமல் மூர்ச்சையடைந்தார் வெகுநேரங்கழித்து ப்ரக்ஞை தெளிந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கௌஸல்யை பக்கத்திலிருப்பதைப்பார்த்து “புண்யபாபங்கள் மிகவும் கடுமையாகச் செய்யப்பட்டால் அவைகளின் பயனே இந்த ஜன்மத்திலேயே அனுபவிக்கிறேமென்ற ந்யாயத்தால், எனக்கு ப்ரியமான புத்ரனே விட்டுப் பிரிந்து மஹாதுக்கத்தை அனுபவிக்கிறேன் முன் ஜன்மங்களில் இதற்குக் காரணமாக நான் செய்திருக்கக்கூடிய பாபமென்ன”வென்று மறுபடியும் ஆலோசித்தார். அப்பொழுது தான் முன்பு அக்ஞானத்தால் ஒரு முனிகுமாரனேச் சப்தவேதியென்ற பாணத்தால் கொன்றது ஞாபகத்திற்கு வர, அந்தத் துக்கமும் ராமனே விட்டுப்பிரிந்த துக்கமும் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் தாக்கி அவரை மறுபடியும் மூர்ச்சை யடைவித்தது

பிறகு பயத்தால் நடுங்கி வெட்கத்தால் தலை குனிந்து வணக்கமாகக் கைகூப்பிக், “கௌஸல்யே! இதோ பார். கைகூப்பி உன்னே வேண்டுகிறேன், தயவுசெய் உனக்குக் கெடுதிசெய்தவர்களிடத்

திலும் த்வேஷம் வைக்காமல் ப்ரியமாகவிருப்பது உன் ஸ்வபாவ
மல்லவா? பதிவ்ரதா தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க விரும்பும் பெண்
களுக்குப் பர்த்தா குணவானானாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவனே ப்ரத்
யக்ஷமான தெய்வம். உன் மனஸ் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே நாடி
யிருக்கும். லோகத்தில் ஜனங்களுக்குள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகள்
உனக்குத் தெரியாததல்லவே? எனக்கோ மஹா கஷ்டம் நேர்ந்திருக்
கிறது. புத்ரசோகத்தால் தபித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைப் பார்த்து
இப்படிக் கோரமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது உனக்கே தகுமா"?
வென்று அரசன் தீனமாகக், கேட்பவர்களின் மனஸ் உருகும்படி
கெஞ்சுவதைக் கேட்டு, மழைக்காலத்தில் கோமுகத்திலிருந்து மழை
ஜலம் பொழிவதுபோல், கௌஸல்யையின் கண்களிலிருந்து தாரை
தாரையாக நீர் பெருகிற்று.

தசரதர் கூப்பிக்கொண்டிருந்த கைகளைப் பிடித்துத் தன் தலை
மேல் வைத்துக்கொண்டு கோவென்று கதறிக் "கோபத்தால் என்ன
பாபஞ்செய்துவிட்டே"னென்று பயந்து, வெகு பரபரப்புடன் "நாத!
பூமியில் விழுந்து தங்களை ஸாஷ்டாங்கமாக அடிபணிகிறேன். நான்
செய்த அபராதத்தை மன்னித்து என்னிடத்தில் தயைவைக்கவேண்
டும். தாங்கள் என்னைக் கைகூப்பிப் ப்ரார்த்தித்த க்ஷணத்திலேயே
நான் அழிந்தேன். இவ்விதமான வார்த்தைகளையும் சொல்லி என்னை
மறுபடியும் கொல்லவேண்டுமா? மஹாபுத்திமானும் எல்லோரும்
கொண்டாடுகிறவனுமான தன் பர்த்தாவால் கைகூப்பி வேண்டப்
படும் பெண் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் தன் நாசத்தைத்
தேடிக்கொள்ளுகிறாள். நான் தர்மந்தெரியாதவளல்ல. தாங்கள்
தர்மத்தை அறிந்தவர்களென்றும் ஸத்யம் தவறாதவர்களென்றும்
எனக்குத் தெரியாதா? புத்ரசோகத்தால் புத்திஸ்வாதீனமின்றி
ஏதோ பிதற்றினேன், அதை மன்னிக்கவேண்டும். சோகம்
நமது தைர்யத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுகிறது, நாம் கற்றதும்
கேட்டதும் சோகத்தால் வீணாகிறது; சோகம் யாவற்றை
யும் கெடுக்கிறது, அதைப்போன்ற பரமசத்ரு நமக்கில்லை. நமது
சத்ரு திடீரென்று நம்மை அடித்தால் அதைப் பொறுக்கலாம்,
ஆனால் திடீரென்று நமக்குச் சோகம் நேர்ந்தால் அல்பமாகவிருந்தா
லும் அதைப் பொறுக்கமுடியாது. ஸந்தோஷமற்றுச் சோகம்
மேலிட்ட எனக்கு ராமன் காட்டிற்குப் போய் இது ஐந்தாவது நாள்,
ஐந்து வர்ஷங்களைப்போலத் தோன்றுகிறது. அதையே நினைத்து
நினைத்து என் துக்கம் பொங்குகிறது. ஆறுகள் ஸமுத்ரத்தில் விழு

விழ அது பொங்குவதைப் பார்த்திலேபா"வென்று கௌஸல்யை சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான், ராத்ரியும் ஆரம்பித்தது அவளுடைய வார்த்தைகளால் தசரதர் சற்று ஆறுதலடைந்து துக்கத்தின் வேகத்தைத் தாங்காமல் அயர்ந்து தூங்கி விட்டார்.

ஸர்க்கம் 63

தசரதர் முன் செய்த பாபம்.

பிறகு ஒரு முஹூர்த்தத்திற்குள் தசரதர் விழித்துக்கொண்டு அதே ஞாபகமாகத் துக்கத்தால் ஏங்கியிருந்தார் தேவேந்த்ரனைப் போன்ற ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற் கனுப்பினதுமுதல் ஸூர்யனை ராஹு பிடித்துக்கொண்டதுபோல் புத்ர சோகம் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது ராமன் அந்த நகரத்தை விட்டுப் போன ஆறாவது நாள் நடுராத்ரியில், தான் முன்பு செய்த பாபத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அதைக் கௌஸல்யைக்குச் சொல்ல நினைத்து "கௌஸல்யே! இப்பொழுது உனக்கு என்னிடத்தில் கோபம் சற்றுத் தணிந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் இதைச் சொல்லத் துணிந்தேன். இந்த லோகத்தில் ஒருவன் பிறர்க்குச் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் தவறாமல் அவனுக்குப் பயனைக் கொடுக்கிறது. கர்மங்களை ஆரம்பிக்கையில் அவைகளின் பயன் சிறிதா பெரிதாவென்றும், அவை கைகூடுமா தவறுமா வென்றும் தெரிந்துகொள்ளாதவன் புத்தியற்றவன். மிகுந்த ச்ரமத்தால் அல்ப பயனை யடைகிறவனும், பயனற்ற செயலைச் செய்கிறவனும் புத்தியற்றவர்கள். ஸ்வல்ப ச்ரமத்துடன் மிகுந்த பயனை அடைகிறவனும், பயன்பெறும் செய்கையையே செய்கிறவனும் புத்திமான்கள் கைகேயியைத் திருப்திசெய்வதென்ற அல்ப பயனை அடைய விரும்பி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்புவதென்ற மஹா பாபத்தைச் செய்து புத்ரசோகத்தால் தபிக்கிறேன். என்னைப்போன்ற மூடன் ஒருவனுமில்லை. ஒருவனுடைய தோட்டத்தில் ஒரு பலாசமரமும் அதைச் சுற்றிப் பல தேமாமரங்களுமிருந்தன. மலருங் காலத்தில் பலாசமரம் இலைதெரியாமல் அழகான புஷ்பங்களால் மறைந்திருந்தது மாமரங்களின் மலர்களோ அழகிய நிறமுடையவையல்ல. அதைப் பார்த்து அந்தப் புத்திமான் 'இவ்வளவு அழகான புஷ்பங்களால் மறைந்திருக்கும் மரம் பழுக்குங்காலத்தில் இன்னும்

அழகான பூக்களால் நிறைந்திருக்கு மல்லவா? இந்த மாமரங்களின் மலர்களுக்குத் தகுந்தே பழங்களும் ருசியுற்றிருக்கும். ஆகையால் இந்தப் பலாசமரத்தின் அழகைக் குறைக்கும் மாமரங்களை வளர்ப்பதில் என்ன ப்ரயோஜன'மென்று அவைகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, அந்தப் பலாசமரத்தை வெகு ஜாக்ரதையாக எருப்போட்டு ஜலம் ஊற்றி வளர்த்துவந்தான் பழுக்குங்காலம் வந்தவுடன் பலாசமரத்தில் புஷ்பங்களெல்லாம் உதிர்ந்து உபயோகமற்ற பழங்கள் மாத்ரம் நிறைந்திருந்தன அயலானுடைய தோட்டத்திலோ மாமரங்கள் அம்ருதத்தைப்போல் ருசியுள்ள பழங்களால் நிறைந்திருந்தன அப்பொழுது அந்த மூடனுடைய துக்கத்தைச் சொல்ல முடியுமா? காமங்களின் பயன்களை அறியாமல் ஒருவன் ஆரம்பித்தால், பலாசமரத்தை ஜலம் ஊற்றி வளர்த்த மூட்டாளைப்போல் வருத்தப்படுவான் நான் மாமரங்களை வெட்டியெறிந்து பலாசமரத்திற்கு ஜலம் வார்த்தவன், ராமனைப் பிறந்தது முதல் வளர்த்து வந்து பயனடையுங்காலத்தில் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டேன். இப்பொழுது வருத்தப்படுகிறேன் என்னைப்போன்ற புத்திசாலி உண்டா? ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்து அவனைக் காட்டிற்கனுப்பிக், கைகேயியின் ப்ரியத்தைப் பெற முயன்றேன்

நான் பால்யத்தில் சப்தவேதனமென்ற வித்தையில் திறமையடைந்தேன் (மிருகங்கள் மறைந்திருந்தாலும் அவைகளின் சப்தத்தைக் குறியாக வைத்துப் பாணத்தால் அடிக்கும் வித்தை) எல்லோரும் என்னைக் கொண்டாடினதால் மிகவும் கர்வமடைந்து மஹாபாபத்தைச் செய்தேன். ஒரு குழந்தை அறியாமையால் விஷத்தைக் குடித்துக் கஷ்டப்படுவதுபோல் நான் அந்தப் பாபத்தின் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கலாயிற்று ஒருவனுடைய பாபபுண்யங்கள் மறுபிறப்புகளிலாவது வேறுலோகங்களிலாவது பயனைக்கொடுக்கும். என் பாபமோ மஹா கோரமானது, இப்பொழுதே பலித்துவிட்டது. லோகத்தில் புத்தியற்றவன் பலாசமலர்களின் அழகைப் பார்த்து ப்ரமித்து அவைகளின் பழங்களும் அப்படியேயிருக்குமென்று நம்புவதுபோல், நான் சப்தவேதனமென்ற பாணத்தைப் பெற்று, அதனால் அடையும் கீர்த்தியால் ப்ரமித்துப் பிற்காலத்தில் எனக்கு நேரும் பாதகத்தையும் துக்கத்தையும் அபகீர்த்தியையும் அறியாமற்போனேன்.

உன்னை விவாஹஞ்செய்வதற்குமுன் நான் யுவராஜாவாகவிருக்கும்பொழுது ஒரு மழைகாலம் வந்தது அப்பொழுது ஜனங்

களுக்கு மதமும் ஆசையும் வளரும். ஸூர்யன் பூமியிலுள்ள ரஸங்
களைக் குடித்து ஜலத்தைத் தன் கிரணங்களால் எரித்துவிட்டுத்
தெற்கே சென்றார். பிறகு உஷ்ணம் இருந்தவிடமே தெரியாமற்
போயிற்று. கறுத்த மேகங்கள் வெளிப்பட்டன. தவளைகளும்
சாதகபக்ஷிகளும் மயில்களும் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்தன. பக்ஷிகள்
மழையால் நனைந்து ஸ்நானம் செய்ததுபோல் மழைக்காற்றால்
கஷ்டப்பட்டு மழைத்துளிகள் நிறைந்த மரத்தின் நுனிகளில் மெள்ள
மெள்ளப் போய் உட்கார்ந்தன. அதுவரையிலும் பெய்த மழை
யாலும் இன்னும் பெய்துகொண்டிருக்கும் மழையாலும் மதயானைகள்
வஸிக்கும் மலைகள் மறைக்கப்பட்டு, அசைவற்று அலை ஓய்ந்த கடலைப்
போலக் காணப்பட்டன. மலையருவிகள் முதலில் கொஞ்சதூரம்வரை
யில் தெளிந்து ஓடிப், பிறகு வெளுத்த தாதுக்களையுடைய பூமியின்
மேல் போகும்பொழுது சிவந்து, காட்டுத்தீயின் சாம்பலில் புரண்டு
ஓடும் பல நிறமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போலத் தோன்றின. அந்தக்
காலத்தில் நான் வேட்டையாட நிச்சயித்து, ஆயுதபாணியாய் ரதத்
தில் ஸரயூநதியின் கரை வழியாகப் போனேன். ராத்ரியில் காட்
டெருமையாவது யானையாவது வேறு மிருகமாவது நீர் குடிக்க வரும்
பொழுது அவைகளைக் கொல்லலாமென்று வெகு ஜாக்ரதையுடன் காத்
துக்கொண்டிருக்கையில், யானை நீர் குடிக்கும்பொழுது செய்யும் சப்
தத்தைப்போல் ஓரிடத்திலிருந்து ஒரு சப்தமுண்டாயிற்று. மையி
ருட்டாயிருந்ததால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. உண்மையாக அது குடத்
தில் ஜலம் மொள்ளும்பொழுது உண்டாகும் சப்தம். நான் அதைக்
கேட்டு ஏதோ ஒரு யானை நீர்குடித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று
நினைத்து அந்த ப்ராணியிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்துக் காலஸர்ப்
பத்தைப் போன்ற ஓர் பாணத்தை எய்தேன். அப்பொழுது விடியுங்
காலம். பாணத்தால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிபட்டு "ஐயோ,
செத்தேன்" என்று அலறிக்கொண்டு ஓர் தபஸ்வி கீழே விழுந்த
சப்தம் அங்கிருந்து உடனே உண்டாயிற்று.

"ஐயோ! நான் ஒரு தபஸ்வி, எவருக்காவது கெடுதி செய்த
தில்லை, எனக்குச் சத்ருவே கிடையாது. ராத்ரியில் இந்த வேளை
யில் இங்கே ஜனஸஞ்சாரமிராதென்று ஜலமெடுக்க வந்தேன்.
பாணத்தால் என்னை அடித்தவன் யார்? யாருக்கு என்ன கெடுதி
செய்தேன்? மனோவாக்குக் காயங்களால் பிறர்க்கு எவ்விதமான
உபத்ரவத்தையும் செய்வதை ஒழித்து, இந்த வனத்தில் பழங்களையும்
கிழங்குகளையும் தின்று, தவஞ் செய்யும் ரிஷி நான். இப்படி ஆயுதத்

தால அடிபட்டு மரணமடையக் காரணமென்ன, மான் தோல மரவுரி ஜடைகளைத தரிததுககொண்டிருக்கும என்னைக கொன்று யாருககு என்ன ஆகவேண்டியிருககிறது? நான யாருககு என்ன அபகாரம செயதேன்? யாதொரு பயனுமிலலாமல கேவலம கெடுதலையே உண்டுபண்ணும இநதப்பாபததை நலலதென்று யாராவது ஒபபுக் கொளவானா? குருபதனியைக கெடுததவனை யாராவது மெசசுவானா? நான இறபபதைபபறறி எனககு வருததமேயிலலை. நான இறநதால என தாயதநதைகள என்ன கதியடைவாாகளோவென்றலலவா வருததபபடுகிறேன? அவாகள மிகவும வயஸ் சென்றவாகள, வெகு காலமாக அவாகளைக காபபாறறிவநதேன, நான இறநதால அவாகள எபபடிப பிழைபபாாகள? ஐயோ! அவாகளுககு நான ஒரே புதரனாயிறறே எஙகளெலலோரையும ஒரே பாணததால கொலல முயன்ற பாபி யாா? கேவலம மூடனும விசசயபுததியிலலாதவனுமே இநத அகரமத்தைச செயதிருககவேணடு”மென்ற வாாததைகள என காதில விழுநதன.

தாமததிலிருந்து விலககக்கூடாதென்ற நோக்கமுடைய நான பரிதாபமான இநத வாாததைகளைக கேட்டவுடன என கையிலிருந்த வில்லும பாணஙகளும நழுவி விழுநதன ராததிரியில் இபபடி மனஸ் உருகுமபடி பரலாபிபபதைக கேட்டு வருததமும பயமும மேலிட்டன. புததி சிதறிறறு. இநதரியஸ்வாதீனமிலலாமல மெய் மறநதேன. இநதச சபதமுணடான விடததைநோககித தீனமான மனஸுடன வருததபபட்டுககொணடே போனேன அஙகே ஒர தபஸவி பாணததால அடிககபபட்டு அநத வேதனையைப பொறுககாமல கையிலிருநத கடததைத தூரததில எறிநதுவிட்டு ஜடையை விரிததுககொண்டு பூமியில புரளககணடேன அவனுடைய தேஹம முழுவதும ரகததததால பூசபபட்டுப புழுதிபடிநதிருநதது நான பயநது மனஙகலஙகி நிறபதைப பாாததுத தன தேஜஸால என்னை எரிததுவிடுவதுபோல கரூரமான பாாவையால என்னை நோககி “அரசனே! காட்டில தனியாக வஸிததுககொணடிருககும நான உனககென்ன கெடுதி செயதேன? என தாயதநதைகளுக்காக ஜலம கொண்டுபோக வநதவனை ஏன அடித்தாய? ஏதோ விளையாட்டாக ஒரு பாணததால என்னைக் கொன்றாயே, ஆனால வயஸ் சென்று கண் தெரியாமல பலஹீனாகளான என மாதாபிதாககளையும இதனால் கொன்றுவிட்டாயென்று உனககுத தெரியுமா? நான சீகரததில ஜலம கொணடுவருவேனென்று எதிாபாாததுககொணடிருபபாாகளே,

கொடுமையான தாஹத்தை அவர்கள் எவ்வளவு காலம்தான் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்? நான் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் பெரியோரிடத்தில் கேட்டும் கடுந்தவஞ்செய்தும் என்ன பயன்? இப்படிப் பூமியில் விழுந்து நான் புரளுவது என் பிதாவிற்குத் தெரியவில்லையே. தெரிந்தாலும் என்ன செய்வார்? பல் மற்றவர், நடக்க முடியாதவர் ஒரு மரம் காற்றாலடிப்பட்டுப் பிளக்கும்பொழுது ஸமீபத்திலிருக்கும் மரம் அதைக் காப்பாற்ற முடியுமா? தசரத! நீயே சீக்ரமாக என் பிதாவிடத்திற்குப் போய் எனக்கு நேர்ந்ததைச் சொல் இல்லாவிட்டால் காட்டுத்தீ வனங்களை எரிப்பதுபோல் உன்னைக் கோபத்தால் சாம்பலாக்குவார். அவருடைய ஆச்ரமம் ஓரடியிலிருக்கிறது. அவர் உன்னைச் சபிக்காதபடி பரார்த்தித்து ஸமாதானஞ்செய். இந்தக் கூர்மையான அம்பு என் மர்மஸ்தானத்தில் பாய்ந்து, ஆற்றில் ஜலம் வேகமாக ஓடும்பொழுது சிறிய மணற் குன்றுகளை அறுப்பதுபோல், பொறுக்கமுடியாத துன்பத்தை உண்டாக்குகிறது இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டுப் போ" வென்றார் (ஸரயூ நதிக் கரையில் அடிக்கடி வேட்டையாட வருவதால் அவரைப் பார்த்திருக்கலாம், அரசனென்றும் தசரதனென்றும் சொல்ல இதே காரணம்.)

பாணத்தைப் பிடுங்காமலிருந்தால் கஷ்டப்படுகிறார், பிடுங்கினால் உயிர்போய்விடுமே, இவர் இறந்தால் எனக்கு ப்ரஹ்மஹத்யா தோஷம் நேருமே, என்ன செய்யலாமென்று பயந்து நான் வருத்தப்படுவதைக் கண்டார். தன் மரணம் நெருங்கிவிட்டதென்றறிந்து வெகு சரமத்துடன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துத் "தசரத! வீணாக வருத்தப்படாதே தைர்யத்தை வருவித்துக்கொண்டு துக்கத்தை அடக்கு. ப்ரஹ்மஹத்யாதோஷம் நேருமென்ற பயம் உனக்கு வேண்டாம் நான் ப்ராஹ்மணனென்று நினைத்து வருத்தப்படாதே. என் தாய் சூத்ரஸ்த்ரீ, என் பிதா வைச்ய"ரென்று சொல்லி, வேதனை பொறுக்காமல் பரக்கவிழித்து பூமியில் கிடந்து புரண்டுகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது நான் அந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தேன். உடனே என்னைப் பார்த்துப் பயந்து அவர் ப்ராணனை விட்டார். இப்படி மர்மஸ்தானத்தில் அடிப்பட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, ஜலத்தாலும் ரக்தத்தாலும் நனைந்த தேஹத்துடன் பூமியில் கிடந்த அந்தத் தபஸ்வியைப் பார்த்துப் பலலாபித்துச் சொல்லமுடியாத க்லேசத்தை அடைந்தேன்

ஸர்ககம 64.

தசரதருடைடய மரணம்.

இபபடி அறியாததனததால மஹா பாபததைதச செயது இந் தரியஙகள் கலங்கி "எனன செய்யலாம? போய சொலலுவோமா? சொல்லாமலிருபபோமா? எது நல"மெனறு யோசிததேன. பிறகு கடத்தில ஜலததை எடுததுககொண்டு ரிஷிகுமாரன சொனன வழியாக அநத ஆசரமததிறகுப போனேன அஙகே அவருடைய தாய்தநதைகள பலமறறு வயஸ்சென்று திக்கற்று இறகைகை யொடிநத பக்ஷிகளைபபோல இருநதவிடததை விடடு ஸஞசரிகக முடியாமல, தஙகளைக காபபாறறிககொள்ளச சகதியிலலாமல, தஙகள குமாரனைப பறறியே பேசிககொணடும, அவன எபபொழுது வருவா னெனறு எதிரபாாததுக்கொணடுமிருநதாாகள அநத ஆசையை நான கெடுததுவிடடேனெனறு அவாகளுககுத தெரியாது அஙகே போனவுடன பயமும துககமும மேலிடடு ஒன்றுநதோனருமல நினறேன.

என காலடிச சபததைதக கேடடு அநத முனிவா "குழநதாய்! ஏன் தாமஸஞ செயகிறுய்? கொணடுவநத ஜலததைதக கொடு. இவ வளவு நேரம ஆறறில விளையாடிககொணடிருநதாயோ? உன தாய வெகு கவலைபபடடுககொணடிருககிறுள வெகு சீக்ரததில உள்ளே வா. அவளாவது நானுவது உனககு இஷடமிலலாத காாயத்தை இதுவரையிலும செயதிருநதாலும அதை நீ மனதில வைததுக்கொளளாதே நீதபஸவியலலவா? கதியறற எஙகளுக்கு நீயே கதி, கணணிலலாத எஙகளுககு நீயே கண், உனனிடததில எஙகள் உயிரை வைததிருக்கிறேம அபபடி யிருகக நீ ஏன பேச விலலை"யெனறுாகள எனக்குப பயம மேலிட்டது, வாயகுளறிறறு. ஆனுலும் மனோபலததாலும பழககததாலும எனனைத தைாயப படுததிககொண்டு "நான க்ஷத்ரியன, என பெயா தசரதன, மஹாத மாக்களான தஙகள புதரனலல. 'நான முனஜனமததில செய்த மஹாபாபத்தால ஸாதுககள நிநதிககும ஒரு கொடிய கார்யததைதச செய்துவிட்டேன. ஆயுதபாணியாய ஸரயூ நதிக்கரையில் வேட்டை யாட வநது, ராததிரியில தண்ணீா குடிகக அஙகே வரும மிருகங்களைப்

பாணத்தால் அடிக்க மறந்திருந்தேன். அப்பொழுது யானை தண்
ணீர் குடிப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றின ஒரு சப்தம் என் காதில்
விழுந்தது. அதை லக்ஷ்யம் வைத்து அம்பை எய்தேன். அது
யாரோ அங்கே கட்டத்தில் ஜலத்தை மொள்ளும் சப்தம். ஐயோ
வென்று ஓர் கோரமான சப்தம் அங்கிருந்து உண்டானதைக் கேட்
டுப் பயந்து அங்கே ஓடிப்பார்த்தேன். ஒரு தபஸ்வி என் பாணத்தால்
அடிபட்டுப் பூமியில் கிடந்து மரணாவஸ்தைப் படுவதைக் கண்டேன்.
யானை யென்றெண்ணி அதின் சப்தம் கேட்டவிடத்தில் குறிப்பு
வைத்து அடிக்க, உங்களுடைய புத்ரனுக்கு அது மரணத்தை
உண்டுபண்ணிற்று. அங்கே போய்ப் பரிதபித்துத் தயங்கி அவரு
டைய மார்பில் பாய்ந்த அம்பைப் பிடுங்கி எறிந்தேன். உடனே
அவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார். 'ஐயோ! என் பெற்றோர்கள்
கிழவர்களாயிற்றே, கண்ணில்லாதவர்களாயிற்றே, என்ன செய்வே'
னென்று உங்களைப்பற்றியே பரலாபித்துக்கொண்டு உயிரைவிட்டார்.
நான் நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். அறியாத்தனத்தால் தங்க
ளுடைய புத்ரனைக் கொன்றுவிட்டேன். என்னிடத்தில் கிருபை
செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறே''னென்றேன்.

அந்த க்ரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அந்த ரிஷி,
கொடுமையான புத்ரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக், கைகூப்பி வணக்க
மாக எதிரே நிற்கும் என்னைப் பார்த்து, "இந்தக் கோரமான கார்
யத்தைச் செய்துவிட்டு நீ எங்களிடத்தில் வந்து சொல்லாமலிருந்
தால் எங்கள் சாபத்தால் உன் தலை பதினாயிரம் சுக்கலாய் வெடித்
துப் போயிருக்கும். க்ஷத்ரியன் புத்தி பூர்வகமாக வானப்ரஸ்தனைக்
கொன்றால் அவன் தேவேந்த்ரனானாலும் அந்தப் பதவியிலிருந்து
தள்ளப்படுவான். ப்ரஹ்மஞானி தபஸ்செய்துகொண்டிருக்கையில்
அவனை ஒருவன் பாணத்தால் அடித்தால் அவன் தலை ஏழு சுக்கல்
களாய் வெடிக்கும். ஆனால் நீ அறியாத்தனத்தால் இப்படிச் செய்
தாய். உடனே பச்சாத்தாபப் பட்டுப் பயந்து என்னிடத்தில் நீயே
வந்து சொன்னாய். ஆகையால் நீ இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்
கிறாய். நீ தெரிந்து செய்தால் உன் இக்ஷ்வாகு வம்சமே அழிந்
திருக்கும். உன் கதியைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எங்களை
அவ்விடத்திற்கு அழைத்துப்போ. தேஹம் வஸ்த்ரம் மரவுரி இவை
கள் ரக்தத்தால் நனைந்து பூமியில் உயிரில்லாமல் கிடக்கும் எங்கள்
அருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு தடவை பார்க்க விரும்பு
கிறோ''மென்றார்கள்.

நான அப்படியே அவாகளை அங்கே அழைததுக்கொண்டு போனேன. அவாகள அந்த ரிஷிகுமாரனைத தொட்டுத தடவிக கொடுததுத, துககம தாஙகாமல அவனமேல விழுந்து அழுதாாகள. 'குழந்தாய! எஙகளுடன பேசககூடாதா? நாஙகள வந்தால நமஸ் காரஞ செயயககூடாதா? பூமியில விழுந்துகிடககிருயே எஙக ளிடததில கோபமா? நான உனககு பரியமானவனலலவா? இதோ உன தாய வந்திருககிருள, பாா எழுந்து எஙகளை ஆலிஙகனஞ செய அமிருததாரையைபபோனற உன வாாததைகளை நாஙகள கேட்கசசெய ராததரியின பினபாகததில மதுரமாக வேதஙகளை யும சாஸ்தரஙகளையும நீ அதயயனஞசெயவதை இனி நான கேட் பேனு? ஸநதயாவநதனம செயது ஹோம காாயஙகளை முடிததது புதரசோகம எஙகே நேருமோவெனறு பயநதிருககும எஙகளுககரு கில வநது உடகாாநது அனபுடன எவன உபசரிபபான? காமா னுஷடானஙகளைச செயவதறகோ எஙகளுககுச சகதியிலலை, ஆஹாரததைத தேடவும எஙகளுககுச சகதியிலலை, கழியைப பிடித்து அழைததுககொணடு போகிறவாகளுமிலலை யெனறறிநது, காடடிலிருநது பழஙகளையும கிழஙகுகளையும கொணடுவநது பரிய மான அதிதியைபபோல எனககு எவன போஜனஞ செயவிபபான. இதோ உன தாய, மிகவும வயஸ செனறவள, கண தெரியாதவள, உனனிடததில விசேஷ பரீதிவைததவள, துககததால மெயமறந திருககிருள இவளை நான இனி எபபடிக காபபாறறுவேன, குழந தாய! யமனுடைய வீடடிறகுப போகாதே, நில. நீயும நானும உன தாயும நாளைககுச சோநது போகலாம, அதுவரையில பொறு நாஙகள இநத வனததில அநாதைகளாயத, தீனாகளாயக, காப பாறறுகிறவாகளிலலாமல நீயுமிலலாமல எனன செயவோம? இதோ நாஙகளும உனனுடன வநதுவிடடோம. யமனைக கண்டு "ஸவாமி! என குழநதை தஙகள உததிரவுபபடி உடனே வராததறகு மன னிககவேண்டும எஙகளுககு இவனைத தவிர வேறு காபபாறறுவா ரிலலாததால இவனை எஙகளுககுத திருபபிககொடுககவேணடு' மெனறு பராாததிபபேன தாமாததமாவான அநத லோகபாலன அநாதையான எனக்கு அபயதானஞசெயயாமலிருக்கமாட்டான்.

இநத அரசனுல உனக்கு நோநத அகாலமரணம நீ முன பிறபபில செயத பாபததிறகு பராயசசிததமெனறு நினைகக நயாய மிலலை. யாதொரு பாபமும் செயயாத நீ இநதப பாபியால கொல லபபடடாய. நீ செயத புணயததின மஹிமையாலும நான அனுஷ

டித்து வரும் தவத்தின் மஹிமையாலும், பின்வாங்காமல் யுத்தஞ்செய்து கொல்லப்படும் சுத்தவீரர்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களை அடையக்கடவாய். ஸகரன் சைப்யன் திலீபன் ஜனமேஜயன் நஹுஷன் துந்துமாரன் முதலிய சக்ரவர்த்திகள் அடைந்த உத்தமகதியை அடைவாய். வேதாத்யயனத்தாலும் தவத்தாலும் ஸாதுக்கள் எந்த லோகங்களை அடைவார்களோ, பூமிதானஞ் செய்கிறவர்கள் எவ்வுலகங்களுக்குப் போவார்களோ, இடைவிடாமல் அக்னிஹோத்ரஞ் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகங்களில் விளங்குகிறார்களோ, புத்ர ஸம்பத்துள்ள தனக்கு அனுகூலமான பார்யையிடத்தில் ஏகபத்னிவ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவன் எந்த லோகங்களை அடைவானோ, எண்ணிறந்த பசுக்களைத் தானஞ்செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குச் செல்வானோ, பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குப் போவானோ, மஹாப்ரஸ்தானம் முதலிய வ்ரதங்களாலும், உத்தமலோகங்களை அடையக்கடவேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திலும் அக்னியிலும் தேஹத்தை விடுகிறவர்கள் எவ்வுலகங்களை அடைவார்களோ அந்த உத்தமகதியை அடைவாய். மஹாதபஸ்விகளான எங்கள் குலத்தில் பிறந்து உத்தம லோகங்களை அடையாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. நீயோ என் புத்ரன், உன்னைக் கொன்றவன் மஹா கோரமான கதியை அடையட்டு”மென்று இப்படி அடிக்கடி ப்ரலாபித்துத், தானும் தன் பார்யையும் தங்களுடைய புத்ரனுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேதக்ரியைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவரும் தன் புண்ய கர்மத்தின் மஹிமையால் தேஜோமயமான திவ்யரூபத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது தேவேந்த்ரன் அங்கே வந்து ஸகல உபசாரங்களுடன் தன் விமானத்தில் அவரை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனான். போவதற்குமுன் வயஸ்சென்ற தன் பெற்றோர்களை நமஸ்கரித்துப் பலவிதமான ஸமாதானஞ்செய்து, “தங்களுக்கு நான் செய்த பணிவிடையின் மஹிமையால் உத்தமகதியை அடைந்தேன். தாங்களும் அதிசீக்கிரத்தில் என்னுடன் வந்து சேருவீர்க”ளென்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்.

பிறகு வயஸ்சென்ற அந்தத் தபஸ்வி ப்ரேதக்ரியைகளை முடித்துவிட்டு, ஸமீபத்தில் கைகூப்பிக்கொண்டு பயந்து நிற்குமென்னைப் பார்த்து ‘அரசனே! என்னையும் இப்பொழுதே கொல். ஒரே பிள்ளையையுடைய என்னைப் பிள்ளையில்லாதவனாக்கச் செய்தபிறகு இறப்பதில் எனக்கு வருத்தமேயில்லை. பாபமற்ற என் புத்ரனைக்

கொன்றதற்காக உன்னைச் சாம்பலாக எரிக்கவேண்டும். நீ அறியாத்தனத்தால் அவனைக் கொன்றதால் கோரமான துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி மாத்ரம் உன்னைச் சபிக்கிறேன். புத்ரனையிழந்த சோகத்தால் மரணமடையக்கடவாய். ஆனால் க்ஷத்ரியனான நீ தெரியாத்தனத்தால் தபஸ்வியைக் கொன்றதால் மஹாபாதகம் உன்னைச் சேராது. ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தக்ஷிணையின் பலன் கொடுக்கிறவனை அடையும். அப்படி நான் அனுபவிக்கும் புத்ரசோகம் சீக்ரத்தில் உன்னைத் தொடரும். நீ அதனால் மரணமடைவாய்” யென்று பலவிதமாகப் ப்ரலாபித்தார். பிறகு கட்டைகளை அடுக்கி நெருப்பை மூட்டி, அதில் வயஸரென்ற அந்த இருவரும் கைகோர்த்துக் கொண்டு விழுந்து ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள். (இங்கே ஒரு விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. தசரதர் கொன்றவன் வைச்யபிதாவிற்கும் சூத்ரமாதாவிற்கும் பிறந்தவன். ஆகையால் ஸங்கரஜாதியைச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய முன்னோர்கள் தவத்தால் உத்தமலோகங்களை அடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவன் வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்ததாகவும் அக்னிஹோத்ரங்களைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அக்காலத்தில் இந்த உரிமைகள் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசியர்களென்ற முப்பிறப்பினருக்கு உண்டென்று சொன்னாலும், கேவலம் வைச்யனல்லாமல் சூத்ரஸ்த்ரீயிடத்தில் பிறந்தவனுக்கு அந்த உரிமையுண்டா? சூத்ரஸ்த்ரீக்கும் தவஞ்செய்யும் உரிமையுண்டா? வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்தை அவர்கள் அனுஷ்டித்ததாகக் காண்கிறோம். ஆனால் ராமன் ராஜ்யபாலனஞ் செய்யும்பொழுது ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரன் அகாலத்தில் மரணமடைய, அதற்கு அரசனுடைய அநீதியே காரணமென்று அந்தப் பிதா அரண்மனை வாசலில் வந்து முறையிட்டார். ராமன் தன் ராஜ்யத்தில் அதர்மத்தைச் செய்கிறவன் யாரென்று தேடித் தண்டகாரண்யத்தில் சம்பூகனென்ற சூத்ரன் தவஞ்செய்யக் கண்டு அவனைக் கொன்றார். உடனே அந்த ப்ராஹ்மணச் சிறுவன் பிழைத்தானென்று உத்தர காண்டத்தில் 73-76 ஸர்க்கங்களில் காண்கிறோம். இவ்விரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும்.?

என் ப்ராணனைப் போக்கும் இந்தப் புத்ரசோகம் நேர்க் காரணம் என்னவென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சப்தவேதியென்ற பாணத்தை எய்ததால் என் பால்யத்தில் நேர்ந்த மஹா பாபம் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. வ்யாதியை விருத்திசெய்யும் பதார்த்தங்களுடன் அன்னத்தை நோயாளி புஜித்தால் ரோகம்

மேவிட்டு இறப்பதுபோல, நான செய்த பாப காமத்தின பலன என்னைச சுற்றிககொண்டது. அந்த மஹானுடைய சொறபடி நான இன்றைககுப் புதரசோகததால இறக்கபபோகிறேன் கௌஸலயே! என கண்களுக்கு உன்னைப பாாககும சக்தி போயிறறு, ஆகையால என்னை நனறாக உன்கையால ஒரு தடவை தொடு'' வென றழுதாா. மிகவும பயநது ''நான யாதொரு அபராதமும செயயாத ராமனைக் காட்டிற்குத துரததினதும, கைகேயீயின சொலலைக கேட்டு நான செயத அகரமததை ஸநதோஷததுடன அவன அங்கீகரிதது அவன் காட்டிறகுப போனதும, அநத முனியின சாபததின பயனேயனறி வேறலல. இலலாவிட்டால் தாமததில நோககமுளள எனககு ராம னுடைய விஷயததில இவவிதமான அதாமபுததி என தோனற வேண்டுமா? இதுவரையில ஸாதுவாயும ராமனிடததில விசேஷ பரீதி வைததவளாயுமிருநத கைகேயியிககு அவனிடத்தில தவேஷ புததி என தோனறவேண்டும? தனககு இவவளவு அபகாரததைச செய்த எனனிடததில ராமனுககு அஸூயை கொஞசமேனும ஏன உண்டாகவிலலை? தன புதரன மஹா துஷடனானாலும, விவேகி அவ னைக காட்டிறகுத துரததுவானா? அபபடிச செயதால அவனுககுத தகப்பனிடததில கோபமுணடாகாதா? ராமன ஒரு தடவை என னைத தொட்டாலும போதும. வேணடாம, ஒரு தடவை என கண ணில பட்டாலும போதும நான பிழைததிருபபேன யமலோகத திறகுப போகிறவாகள தங்கள பநதுககளைத திரும்பவும பாாககப் போகிறாாகளா? நீ இருபபது என கண்ணிறகுத தெரியவிலலை. எனககு ஞாபகம தடுமாறுகிறது யமதூதாகள என்னைப புறப்படும படி சீகரபபடுததுகிறாாகள மஹா பராகரமசாலியும தாமாததமாவுமான ராமனை நான மரணமடையும்பொழுது பாாககமுடிய விலலையே. இதைவிட எனககு என்ன துககம? ஸ்வலப ஜலத் தை வெயில வறறச செயவதுபோல, ராமனைப பாாககாததா லுண்டான சோகம என்னுயிரை வறறச செயகிறது. குணடலங களால அலங்கரிககபபட்டுப பூாண சநதரனைபபோல விளங்கும ராம னுடைய முகததை இனறைககுப பதினைநதாவது வாஷததில பாாப பவாகளை மனுஷயாகளென்று சொலலலாமா? எபபொழுதும யௌவனததை அனுபவிககும தேவதைகளென்றலலவா சொலல வேண்டும? மலாநத செநதாமரையைப போனற கண்களையும விலலைபபோல அழகிய கறுதத புருவங்களையும ஆணிமுததுகளைப போன்ற பலவரிசைகளையும மலலிகைமொட்டுகளைபபோனற மூக் கையுமுடையதாய், சரத்காலததுச சநதரனையும மலர்நத செநதா

மரையையும் போன்று விளங்கி, மதுரமான ஸ்வாஸனை வீசும் என் ராம னுடைய முகத்தை, அவன் வனவாஸஞ் செய்துவிட்டு, சுகமாய்த் தன் னிருப்பிடத்தை மறுபடியும் அடைவதுபோல், அயோத்தியைக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது பார்க்கப்போகிறவர்கள் என்ன பாக்யம் செய்தவர்களோ? கௌஸல்யே! துக்கம் தாங்காமல் என் ஹ்ரு தயம் பிளக்கிறது. சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய இந்த்ரியங்களால் பதார்த்தங்களை அறியமுடியவில்லை. தீபத்தில் தைலம் வற்றின பிறகு அதை ஆதாரமாகவுடைய வெளிச்சத்தின் கிரணங்கள் சித றிப்போவதுபோல் என் அங்கங்கள் தளர்ந்து மனஸ் தடுமாறும் பொழுது இந்த்ரியங்கள் அழிவது ஆச்சர்யமல்ல. ஆற்றில் ஜலப்ர வாஹம் கரைகளை அறுப்பதுபோல், இந்த சோகம் பரகதியற்று அநாதையான என்னுயிரை வேகமாக அறுக்கிறது. பராக்ரமசாலி யான ராகவ! என் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடியவனே? என் னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்தவனே! என் நாத! என்னருமைக் குழந்தாய்! எங்கே போய்விட்டாய்? கௌஸல்யே! நான் பிழைக்க மாட்டேன். ஸுமித்ரே! உனக்குப் பெரிய கஷ்டம் நேர்ந்தது. கைகேயீ! இக்ஷ்வாகு குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! க்ரூரமான வளே! யமனுடைய ரூபங்கொண்டு என்னைக் கொல்லவந்தவளே" யென்று இப்படிக் கதறிக்கொண்டு, ராமனுடைய மாதாவும் லக்ஷ்மண னுடைய மாதாவும் ஸமீபத்திலிருக்கச் சக்ரவர்த்தி, தன் அருமைக் குழந்தையைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு, அந்தத் துக்கத்தால் தீனமாகப் பிரலாபிக் கும் உதாரமான பார்வையையுடைய தசரதர், பாதிராத்ரியான பிறகு துக்கந்தாங்காமல் உயிரை விட்டார்.

(தசரதர் தனக்கு மரணம் நேரும்பொழுது ராமனைக் குறித்துத் தீனமாகப் பிரலாபித்ததைக், குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழி, 9-வது பத்து 8, 9, 10-வது பாசுரங்களில் இப்படி வர்ணிக்கிறார்.)

(8) பொன் பெற்றார், எழில்வேத புதல்வனையும் தம்பியையும் பூவை போலும், மின்பற்றா நுண் மருங்குல் மெல்லியலென் மருகி யையும் வனத்தில் போக்கி, நின்பற்றா நின்மகன் மேல் பழிவிளைத்திட்டு என்னையும் நீள்வானில் போக்க, என்பெற்றாய்? கைகேசி! இரு நிலத்தில் இனிதாக இருக்கின்றாயே.

(9) முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி, அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றாய்! உன்னையும் உன் அருமையையும் உன் மோயின் வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது, என்னையும் என் மெய்யுரையும்

பெயபாரத்தைக்கொண்டு எப்படி புகலிடத்தைப் பெறுவேன்? ... பிறப்பெடுத்தேனோ, எழுபிறப்பும், செய்தோர் வெற்றே!

(10) தேன் நுகருமாமலர்க் கூந்தல் கௌஸலை உடன் ஸௌமித்ரையும் சிந்தை நோவ, கூனுருவில் கொடுங்கொடுமைத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள் தன் சொற்கொண்டு, இன்று கானகமே மிகவிரும்பி நீ துறந்த வளநகரைத் துறந்து, நானும் வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன், மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே!)

ஸர்க்கம் 65.

அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளின் ப்ரலாபம்.

விடிற்காலையில் வ்யாகரணம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் நிபுணர்களான ஸ்தோத்ரஞ்செய்கிறவர்களும் கட்டியங்கூறுகிறவர்களும் ஸங்கீதசாஸ்த்ரநிபுணர்களாக மங்களாசீர்வாதங்களைப் பாடுகிறவர்களும் மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் வந்து ஒவ்வொருவரும் சக்ரவர்த்தியைப் புகழ ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் வெகு கம்பீரமாக செய்த ஸ்தோத்ரங்களால் அந்த அந்தப்புரம் நிறைந்தது. இருகைகளாலும் தாளத்தின் பலகதிகளை விந்யாஸப்படுத்தி வாசிக்கக்கூடிய இன்னும் சிலர் தசரதருடைய அபூர்வச் செய்கைகளை வர்ணித்து அதற்கிணங்கக் கைகளால் தாளப்ரஸ்தாரங்களை வாசித்தார்கள் (தென்னாட்டில் இப்படித் தாளப்ரஸ்தாரங்களை ஜாலர்களால் காட்டுவது வழக்கம். தற்காலத்தில் அதுவும் லோகாந்தரத்தை அடைந்து விட்டது. அதன் ஸ்தானத்தில் பாகவதர்களுடைய காலக்ஷேபங்களிலும் பஜனகோஷ்டிகளிலும் சின்ன மேளத்திலும் ஜாலர் காணப்படுகிறது. ஆனால் முதலிரண்டில் அது கேவலம் உபசாரமே. மூன்றாவதில் அதின் ஆயுஸ் குறைவதற்கு, அதின் ஆதாரமான நாட்யசாஸ்த்ரம் மரணாவஸ்தையை அடைந்திருப்பதே காரணம். ஆனால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஓர் க்ராமத்தில் ஓர் வைதிகப்ராஹ்மணன் கேவலம் இரு கரதலங்களால் (உள்ளங்கை) லயப்ரஸ்தாரங்களை மிருதங்கம் முதலிய பக்க வாத்யங்களைப்போல வாசிக்கிறாராம். பலவிடங்களில் கச்சேரிகளில் அவரைத் தருவிக்கிறார்கள். இதுவும், நாகப்பட்டணத்திற்கடுத்த ஒரு க்ராமத்தில் கர்ணம் நடேசய்யரென்ற வித்வான் கேவலம் கை

விரல்களை மடக்கி ஆட்டி அடிக்க, ஸ்வரத்தை பக்குவமாக விடுவதால் யாவரும் புல்லாங்குழலென்று பிரமிக்கும்படி வாசிப்பதைக் கேட்டேன். ராகம் பல்லவி கீர்த்தனம் ஊர்ப்பட்ட பெரிய கச்சேரி செய்கிறார். இப்படிப் பல யுகங்களுக்கு முந்தி வழங்கின கலைகள் காலசக்கரத்தின சுற்றுதலால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதைக் கவனிக்கலாம்). அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கூடுகளிலும் மரங்களிலும் தூங்கின பக்ஷிகள் விழித்துக்கொண்டு மதுரமாகக் கூவ ஆரம்பித்தன. சில பாடகர்கள் ஹரிநாராயணனென்று பகவந் நாமங்களைப் பாடினார்கள். சில புண்யபுருஷர்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் கீர்த்தனங்களைப்பற்றின கீர்த்தனங்களைப் பாடினார்கள். சிலர் வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசித்தார்கள். அவரைப் பற்றிச் செய்யப்பட்ட ப்ரபந்தங்களையே ஆசீர்வாதச்லோகங்களாகப் பாடினார்கள். அந்தக் கோஷத்தால் அரண்மனை நிறைந்தது.

பிறகு அரசரை எழுப்பும் மர்யாதைகளில் தேர்ந்த சுத்தமான நடத்தையுள்ள அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளும், நபும்ஸகர்களும் மற்ற பரிசாரகர்களும் அங்கே வந்துசேர்ந்தார்கள். அரசரின் ஸ்நானகார்யங்களில் நிபுணர்களான வேறு சிலர், சாஸ்த்ரத்திற்கும் அந்தக் காலத்திற்கும் தகுந்தபடி தங்கக்குடங்களில் ஹரிசந்தனம் முதலிய பதார்த்தங்கள் கலந்த சுத்தஜலத்தையும் மற்ற வஸ்துக்களையும் விதத்தியாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் மங்களகரமான பூமாலைகளையும் தைலங்களையும் தொடுவதற்காகப் புண்யகரமான பசு முதலியவைகளையும், பல்தேய்த்தபிறகு வாயில் நல்ல வாஸனை உண்டாவதற்கு ஜலத்துடன் கலந்து கொப்புளிப்பதற்காகப் பொடிசெய்த ஏலம் தேங்காய் ஜீரகம் முதலியவைகளையும், ஆச்சர்யமான சக்தியுள்ள ஓஷதிகளையும், கங்காதீர்த்தம் முதலிய புண்யஜலங்களையும், ஸமஸ்த பாபங்களைப் போக்கி ஸகல மங்களங்களைக் கொடுத்து ஸகல காமங்களையும் செய்ய அதிகாரத்தை அளிக்கும் புண்யபதார்த்தமான வம்சபரம்பரையாய் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் ஆராதிக்கப்பட்டுவரும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்த தீர்த்தத்தையும் துளஸியையும், கண்ணாடி வஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் புஷ்பங்கள் மாலைகள் முதலிய ஸாமக்ரிகளையும், ரூபவதிகளான வேசையைகள் விதத்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அரசர்களின் அரண்மனைகளில் விடியற்காலையில் அவர்களின் உபயோகத்திற்காகக் கொண்டுவர வேண்டிய ஸகல வஸ்துக்களும் ஸகல லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவைகளாயும் உத்தமகுணங்களுடையவை

களையும் மென்மேலும் ஸுந்தரமானவைகளாயுமிருந்தன. மேற்சொன்னவாக எல்லோரும் ஸூர்யோதயத்திற்கு முன்பே மஹாராஜாவைத் தரிசிக்க ஆவலுடனிருந்தார்கள். ஸூர்யோதயமான பிறகும் மஹாராஜா வெளியில் வராததைக் கண்டு, சக்ரவர்த்திக்கு என்ன நேர்ந்ததோவென்று ஸந்தேஹப்பட்டார்கள். (அரசர்கள் படுக்கும்பொழுதும் எழுந்திருக்கும்பொழுதும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைப்பற்றி மேனாட்டு ராஜ்யங்களில் இக்காலத்திலும் விரிவான முறைகள் ஏற்பட்டு வழங்குகின்றனவென்று பல நூல்களால் அறிகிறோம்.)

தசரதருடைய படுக்கைக்கு ஸமீபத்திலிருந்த ராஜ ஸ்த்ரீகள் எழுப்பும் ஸமயத்திற்கு உசிதமான வார்த்தைகளால் மிருதுவாயும் வினயமாயும் எழுப்பினார்கள். பிறகு தொட்டு அசைத்தார்கள். தூங்குவதற்கு அடையாளமான மூச்சு கூட முதலியவைகளைக் காணவில்லை. மனிதன் தூங்கும்பொழுது கைகால்களை அசைத்தல் ஹ்ருதயம் அடித்தல் மூச்சுவிடுதல் முதலிய அங்க சேஷ்டைகளை நன்றாயறிந்த அந்தப் பெண்கள், தங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தும் மேற்சொன்ன குறிகள் யாதொன்றையும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் பயந்து நடுங்கித் தங்கள் பர்த்தா மரணமடைந்தாரென்று ஸந்தேஹித்தே, வேகமான வெள்ளத்திற்கெதிரில் நிற்கும் நீர்நொச்சில் முதலிய லேசான மரங்களைப் போலானார்கள். பிறகு அவர்கள் ஸந்தேஹித்த மரணம் நேர்ந்ததென்றே நிச்சயமாயிற்று. கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் புத்ரசோகம் மேலிட்டு அயர்ந்து தூங்கி, வழக்கப்படி விழித்துக் கொள்ளவில்லை. கௌஸல்யையோ களையற்று நிறம் மாறி இளைத்துத் தேஹம் ஒடுங்கி, உத்பாதங்கள் நேரும்பொழுது இருட்டால் நக்ஷத்ரம் மறைக்கப்படுவதுபோல், இருக்குமிடம் தெரியாமலிருந்தாள். உயிரையிழந்த தசரதருக்கும் உயிரை இழக்காத அவ்விரு ராஜ ஸ்த்ரீகளுக்கும் யாதொரு பேதமும் காணப்படவில்லை. அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகள் அதைக் கண்டு அவ்விருவரும் அரசனைப்போலவே இறந்தார்களென்றே நினைத்துக், காட்டில் பெண்யானைகள் ஆண்யானைகளை விட்டுப் பிரிந்து தாங்களிருக்குமிடத்தை விட்டுத் துரத்தப்பட்டுக் கதறுவதுபோல், தீனமாகப் பெருங்குரலுடன் அழுதார்கள். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு, தசரதரைப் பலவிதமாக எழுப்பிப்பார்த்தும் பயனில்லையென்று அறிந்து, மரணமடைந்தாரென்று கண்டு “ஹா, நாதா!’

வென்றலைப் பூமியில் விழுந்தான். ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்த நக்ஷத்ரத்தைப்போல கௌஸல்யை தேஹமெங்கும் புழுதிபடியப் பூமியில்கிடந்து புரண்டுகொண்டு காந்தியற்றிருந்தாள். ராஜபத்னிகள் சக்ரவர்த்தி இறந்ததையும் கௌஸல்யை மூர்ச்சையடைந்து விழுந்ததையும் கண்டு காட்டில் நாகங்களுக்குத் தலைவனான ஆண்யானையும் அதற்கு ப்ரியமான பெண்யானையும் இறந்து மற்ற பெண்யானைகள் திகைத்து நிற்பதுபோல, ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ரமித்தார்கள். அதற்குள் கைகேயீ முதலிய மற்ற ராஜஸ்த்ரீகள் அங்கே வந்து தங்களுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப்பற்றிக் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். முன்னிருந்த அழுகைச்சப்தம் வரவர அதிகரித்தது. ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததாலும் அரசனுடைய துக்கத்தாலும் அந்தப்புரத்து ஜனங்கள் அதுவரையில் மனங்கலங்கியிருந்தார்கள். சக்ரவர்த்தியும் மரணமடைய மிகுந்த திகிலடைந்து ப்ரமித்துத் துக்கமேலிட்டு வாய்விட்டு அலறினார்கள். பரிஜனங்களும் பந்துக்களும் பரிதாபமாகக் கதறினார்கள். அவ்விடமெங்கும் ஸந்தோஷமற்றுப் பார்க்க விகாரமாயிருந்தது. மூன்று லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்ற தசரதசக்ரவர்த்தி மரணமடைந்ததைப் பார்த்து, அவருடைய பார்யைகள் அவரைச் சூழ்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாதீனமாக அநாதைகளைப்போல ப்ரலாபித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 66

கௌஸல்யை ப்ரலாபித்தது.

அணைந்த ஹோமாக்னியைப்போலும், ஜலமற்ற ஸமுத்ரத்தைப்போலும், கிரணங்களற்ற ஸூர்யனைப்போலும், தசரதர் உயிரை இழந்து பரலோகம் சென்றதைப் பார்த்துக், கௌஸல்யை கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக, புத்ரசோகத்தாலும் பர்த்தாவை இழந்ததாலும் ஹ்ருதயம் பிளந்து, சக்ரவர்த்தியின் தலையைத் தன் மடியில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அங்கேயிருந்த கைகேயியைப் பார்த்து, "உன் புத்ரனுக்கு இடையூறாயிருந்த ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டாய், தசரதரையும் கொன்றுவிட்டாய். துஷ்டே! மஹாபாபி! நீ பிடித்த பிடிவாதம் நிறைவேறிற்று? இப்பொழுதாவது உன் மனோரதங்கள் பூர்த்தியாயிற்று? இனிமேலாவது யாதொரு [illegible]

ரவும் இல்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டுகொண்டிரு. என் ஒரே குழந்தையான ராமன் என்னைக் கதறவிட்டுக் காட்டிற்குப் போனான். எனக்கு ஒரே கதியான என் பர்த்தாவோ என்னைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றார். காட்டின் வழியாக ப்ரயாணிகள் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவர்களில் ஒருவனைத் துஷ்டமிருகங்கள் நிறைந்து இருண்ட வழியில்லாத இடத்தில் விட்டுப்போனால், அவன் வெகுகாலம் உயிரோடிருக்கமாட்டான், அப்படி நானும் வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ஸகல தர்மங்களையும் கைவிட்ட உன்னைப் போன்றவர்களைத் தவிர மற்ற யார் தனக்குப் பரதைவமாயிருக்கும் பர்த்தாவை இழந்து உயிரோடிருக்க விரும்புவார்கள்? பணப்பிசாசு பிடித்துக் காய்த்ததென்ற விஷப்பழத்தைத் தின்றவளுக்கு அதனால் நேரும் அபாயம் தெரியுமா? ஒரு கூனியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இக்ஷ்வாகு குலத்தையே வேரோடு அறுத்த மஹா புண்யவதி நீயல்லவா?

இன்னதென்று குறிப்பிடாமல் வரங்களைக் கேட்டு அவைகளைக் கொடுக்கும்படி மஹாராஜாவை நிர்ப்பந்தித்து ப்ரதிக்ஞை செய்யச் சொல்லி ராமனையும் ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உத்தமியே! ஜானகியின் பிதாவான ஜனகமஹாராஜா இதைக் கேட்டால் என்னைப்போல் பதைபதைப்பாரல்லவா? என் குழந்தை உயிரோடிருந்தும் இறந்தவனைப்போல் என்னைவிட்டுப் போனான். நான் புத்ரனையுமிழந்து கணவனையுமிழந்து யாதொரு கதியுமில்லாமல் அநாதையாகச் சத்ருக்களுக்கு நடுவில் தவிப்பதை அந்தத் தர்மாத்மா அறியவில்லையே! ஐயோ! விதேஹ சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரியாகப் பிறந்தும் எவ்வித துக்கத்தையும் அனுபவிக்கத் தகாதவளாயிருந்தும் ஸீதை இப்பொழுது எல்லோரும் பார்த்துப் பரிதபிக்கும்படி வனத்தில் என்ன பயப்படுகிறாளோ? ராத்ரிகளில் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் கோரமாய்ச் சப்திப்பதைக் கேட்டால் பயந்து நடுங்கி ராமனிடத்தில் போய் ஒண்டிக்கொள்வாளோ. ஜனகருக்குப் புத்ரனும் புத்ரியும் ஸீதையே, அவருக்கோ வயஸ் சென்றுவிட்டது, தன்னுடைய குழந்தைக்கு நேர்ந்த துக்கத்தை நினைத்து நினைத்து மனம் குன்றி உயிரை விடுவாரென்பதே நிச்சயம். பர்த்தா துக்கப்படும்பொழுது வருந்துகிறவளும், ஸந்தோஷப்படும்பொழுது மகிழ்கிறவளும், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து வேறு தேசத்திற்குப் போயிருக்கும்பொழுது அந்தத் துக்கத்தால் ஏங்கி இளைத்து ஆடை ஆபரணங்களில் ஆசைவைக்காதவளும், அவர் உயிரிழந்து பரலோகம் போனபொழுது தானும்

அவருடன் போகிறவளுமான உத்தமியே பதிவ்ரதையென்று சொல்
லப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? நானும் அப்படியே என் பர்த்தாவின்
தேஹத்தை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு அக்னியில் ப்ரவே
சித்து அவருக்குக் கிடைக்கும் கதியை அடைவே"னென்றாள்.
இப்படித் தீனமாகப் பரலாபிக்கும் கௌஸல்யையை அந்தப்புரத்து
வேலைக்காரிகள் தசரதருடைய சரீரத்தை விட்டுப் பிரித்து பலாத்
காரமாக வேறோரிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு வஸிஷ்டருடைய உத்தரவால் மந்திரிகள் முதலான ராஜ
ஸேவகர்கள் அந்தப் ப்ரேதத்தை எண்ணெய்க் கொப்பறையில் போட்டு
அதற்குமேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்தார்கள். எல்லா
தர்மங்களையும் அறிந்த அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் "புத்ரர்களில்லா
மல் அரசனுக்கு ப்ரேத க்ரியைகளைச் செய்வது உசிதமல்ல, ப்ரே
தத்திற்கு எண்ணெய்யுடன் ஸம்பந்தமிருந்ததால் ஸம்ஸ்காரஞ்செய்
யாததாலுண்டான தோஷம் நேரா"தென்று நிச்சயித்துப் புத்ரர்
கள் வருமவரையில் அரசனுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றினார்கள்.
(எகிப்து முதலிய வெகுபுராதன தேசங்களில் இறந்தவர்களின்
ப்ரேதங்களை இப்படியே பலபகவங்களால் காப்பாற்றிக் கெடாமல்
பல்லாயிரம் வருஷங்கள் வைத்திருந்தார்கள். அவை தற்காலத்தில்
ஏராளமாகக் கண்டெடுக்கப்படுகின்றன). ராஜபத்னிகள் அந்தக்
கொப்பறையைச் சூழ்ந்து கண்ணீர் பெருக்கக் கைகளைத் தூக்கிக்
கொண்டு துக்கந் தாங்காமல் "மஹாராஜா! எப்பொழுதும் எங்களிடத்
தில் ப்ரியமாய்ப் பேசுகிறவனும் ஸத்யந்தவ்ருதனுமான ராமனும்
எங்களைக் காப்பாற்ற இங்கே இல்லையென்று தங்களுக்குத் தெரி
யாதா? ஆனாலும் எங்களை இப்படி அநாதையாக விட்டுப்போக உங்
களுக்கு மனம் துணிந்ததல்லவா? துஷ்டையான கைகேயி ராமனை
விட்டு எங்களைப் பிரித்தாள், இப்பொழுதோ எங்கள் பர்த்தாவை
யும் கொன்றாள். அந்த மஹாபாபியின் ஸமீபத்தில் நாங்கள் எப்படி
யிருப்போம்? ராமன் எந்தக் காலத்திலும் எங்களுக்கு ரக்ஷகன்;
தங்களுக்கும் எல்லாப் பணிவிடையையும் செய்து காப்பாற்றுகிறவன்,
மஹா தைர்யசாலி ராஜலக்ஷ்மியை வெறுத்து மஹாலக்ஷ்மியுடன்
வனத்திற்குப் போய்விட்டான். புதிதாய் அதிகாரத்தை அடைந்த
கர்வத்தால் இனிமேல் கைகேயி எங்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து
துன்பப்படுத்துவாளே. தாங்களும் அந்த மஹாவீரனுமில்லாமல்
துக்க ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து நாங்கள் எப்படிப் பிழைப்போம்? தன்
பர்த்தாவையும் ராமனையும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனையும் ஸீதை

யையும் ராகவிட்டான் என்றெண்ணிக் கைவிட வேண்டாமே" என்று தீனமாக புலம்பினார்கள்

சந்திரனில்லாத ராத்ரியைப்போலும் கணவனில்லாத ஸ்த்ரீயைப் போலும், மஹாத்மாவான தசரதரில்லாமல் அயோத்யை ப்ரகாசமற்றிருந்தது. ஜனங்களெல்லோரும் கண்ணீர்விட்டழுதார்கள். குல ஸ்த்ரீகள் ஹாஹாவென்று கதறினார்கள். நாற்சந்திகளும் வீடுகளும் முன்போல் கோலமிட்டுப் பெருக்கி மெழுகிப் பலியிடாமல் சூன்யமாயிருந்தன. சக்ரவர்த்தி புத்ரசோகத்தால் பரலோகம் அடைந்தார், அவருடைய பார்யைகள் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். ஸூர்யனும் தன் வம்சத்தில் பிறந்த மஹா கீர்த்திமானான அரசன் இறந்த துக்கத்தால் ஒளி மழுங்கி மேற்குத்திசைக்குப் போனான். இருட்டால் கறுத்த ராத்ரியும் பூமிக்கு வந்திறங்கிற்று.

அங்கே வந்த பந்துக்களில் சிலர், "மஹா பராக்ரமசாலிகளான நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றும் தைவவசத்தால் ஒருவனாவது ஸமீபத்திலிருந்து உதவவில்லை. ஆனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது பிசகு. எப்படியாவது ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யவேண்டு"மென்றார்கள். ஆனால் மந்த்ரிகள் "எப்படியிருந்தாலும் ஒரு புத்ரனாவது ஸமீபத்திலில்லாமல் ப்ரேதக்ரியைகளை நடத்தக்கூடா"தென்று தடுத்துவிட்டார்கள். (பரமபுருஷனான ராமனைப் புத்ரனாக அடைந்த தசரதருக்கு ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் புத்ரக்ரியைகளும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் காமமே பெரிது. ஈச்வரனும் அதைத் தடுக்கமுடியாதென்று தெரிகிறது)

தசரதரும் ராஜபுத்ரர்களும் இல்லாமல் அயோத்யை, ஸூர்யனில்லாத ஆகாசத்தைப் போலும் சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங்களுமில்லாத ராத்ரியைப்போலும் காந்தியற்றுக், கண்ணீரால் நெஞ்சடைத்துத் திகைத்து நிற்கும் ஜனங்களால் நிறைந்த வீதிகளோடும் நாற்சந்திகளோடும் காணப்பட்டது. ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு கைகேயியை நிந்திக்கத்தவறவில்லை; ஒரு வார்த்தாவது முகத்தில் காந்தியில்லை, மனதில் ஸந்தோஷமில்லை

ஸர்க்கம் 67.

அரசனில்லாத ராஜ்யம்.

இப்படி ஜனங்கள் அல்லோலகல்லோலமாய்ப் புலம்பிக்க அயோத்தியையில் அந்த ராத்திரி ஒரு யுகமாகக் கழிந்தது. ஸூர்யன் உதித்தவுடன் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் ப்ராம்மணர்களும் ஸபாமண்டபத்தில் கூடினார்கள். மார்க்கண்டேயர், மௌத்கல்யர், வாமதேவர், காச்யபர், காத்யாயனர், கௌதமர், மஹாகீர்த்திமானான ஜாபாலி இன்னும் மற்ற ப்ராம்மணர்களும் மந்திரிகளும் ராஜபுரோஹிதரான வஸிஷ்டரைப் பார்த்து "ஸ்வாமி! நேற்று ராத்ரிப்பொழுது பல வருஷங்களைப்போல் கழிந்தது. புத்ரசோகத்தால் தசரதர் மரணமடைந்திருக்கையில் வேறு எப்படியிருக்கும்? மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார், ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட்டார், தேஜஸால் விளங்கும் லக்ஷ்மணன் அவருடன் இருக்கிறார், பரத சத்ருக்னர்கள் கேகயநாட்டில் ராஜக்ருஹமென்ற நகரத்தில் தங்கள் பாட்டனார் வீட்டில் ஸந்தோஷத்துட னிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவரையாவது இப்பொழுதே அரசனாக ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்த ராஜ்யம் அரசனில்லாமல் நாசமடையக்கூடாது.

அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் வருணனும் இந்த்ரனும் க்ருபை செய்து அந்தந்தக் காலங்களில் மழைகளைப் பெய்யமாட்டார்கள், கல மழை பெய்யினும் ஒருவரும் நிலங்களைப் பயிரிடமாட்டார்கள். புத்ரன் தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படியமாட்டான், பார்யை கணவனுக்கு வசப்படமாட்டாள். திருட்டுப்பயத்தால் எவரிடத்திலும் தனமிராது, பந்துக்களின் உபத்ரவத்தால் எவனுடைய பார்யையும் தரித்திருக்கமாட்டாள். இன்னும் இதைப்போன்ற மஹாபாபங்கள் எப்பொழுதும் நேரும். கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஸத்யமிராது. ஜனங்கள் கவலைமேலிடுவதால் ஒன்றுகூடிப் பொதுவிஷயங்களை ஆலோசிக்கமாட்டார்கள். கட்டுக்காவலில்லாததால் எவனும் தோட்டம்போடமாட்டான், அன்னசாலைகளையாவது மடங்களையாவது ஏற்படுத்தமாட்டான். ப்ராம்மணர்கள் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவர்களாக வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு யாகயக்ஞங்களைச் செய்யமாட்டார்கள். மிகுந்த தனமிருந்தாலும் ஏராளமான தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து யாகங்

களைச் செய்யப் பயப்படுவார்கள்; தனமிருப்பதாகத் தெரிந்தால் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களாவது திருடர்களாவது துன்பப்படுத்துவார்களல்லவா? நாட்யத்திலும் அபிநயத்திலும் நிபுணர்கள், தேவாலயங்களில் உத்ஸவங்களை நடத்தமாட்டார்கள். புண்யதீர்த்தங்களில் ஜனங்கள் கூடமாட்டார்கள். இவ்விதம் ராஜ்யத்திற்கு க்ஷேமகரமல்லவா? யாத்ரிகர்கள் யாத்ரை செய்து க்ஷேமத்தை அடையமாட்டார்கள். இதிஹாஸபுராண கதைகளைச் சொல்வதில் நிபுணர்கள் ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தமாட்டார்கள், கவலையற்றுப் பயமில்லாமல் அவைகளைக் கேட்பதற்கு ஜனங்களிருந்தாலல்லவா? சாஸ்த்ரங்களில் நிபுணர்கள் ஸபைகளில் வாதஞ்செய்யமாட்டார்கள். ஸபைகூட்டுகிறவர்கள் யார்? பஹுமானம் செய்கிறவர்கள் யார்? ஸாயங்காலத்தில் யௌவன ஸ்த்ரீகள் ஆபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு தோட்டங்களில் வேடிக்கையாகப் புஷ்பங்களைப் பறித்து ஜலக்ரீடை செய்யமாட்டார்கள், திருடர் பயம் எப்பொழுதும் உண்டல்லவா? புருஷர்கள் தங்களுக்கு ப்ரியமான ஸ்த்ரீகளுடன் அதிவேகமான வாஹனங்களிலேறி வனங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள், வழியில் திருடர்கள் அடித்துப் பறிப்பார்களல்லவா! பயிரிடுவதாலும் மாடு மேய்ப்பதாலும் அதிக தனத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள் அரசர்களால் காப்பாற்றப்பட்டுப் பயமில்லாமல் கதவுகளைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டு தூங்கமாட்டார்கள். அறுபது வயஸுள்ள மதம்பிடித்த யானைகள் அழகிய தந்தங்களுடன் மணிகள் மதுரமாகச் சப்திக்க ராஜவீதிகளில் ஸஞ்சரிக்காது. விலவித்தையைப் பழகுகிறவர்கள் நாணை இழுத்து அம்புகளை எய்யும் சப்தம் கேட்கப்படாது. வ்யாபாரிகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தூரதேசங்களுக்குப் பயமில்லாமல் போகமாட்டார்கள். இந்த்ரியங்களை அடக்கிக், கூட்டங்களில் சேராமல், ஒண்டியாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, அந்தக்கரணத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை த்யானஞ்செய்து, எங்கே அஸ்தமிக்கிறதோ அங்குள்ள வீட்டில் தங்கும் ஞானி ஒருவனுமிருக்கமாட்டான். அன்னம் போடுகிறவர்கள் யார்? அடையாத வஸ்துக்களை அடையவும் முடியாது, அடைந்த வஸ்துக்களைக் காப்பாற்றவும் முடியாது, ஸைன்யங்கள் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை எதிர்த்து நிற்கமாட்டார்கள். ஜனங்கள் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் வெளியில் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிக்கமாட்டார்கள். முனிகள் வஸிக்கும் ஆச்ரமங்களிலும் நகரத்தைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலும்

சாஸ்த்ர நிபுணர்கள் மேலான விஷயங்களைப்பற்றி வாதஞ்செய்ய மாட்டார்கள் ஜனங்கள் பக்தியுடன் மாலைகள் பக்ஷணங்கள் தக்ஷிணை கள் முதலிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவதைகளைப் பூஜிக்க ஆலயங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள் வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களைப்போல, ராஜபுத்ரர்கள் அகில சந்தனம் முதலிய வாஸனை த்ரவியங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டு விளங்கமாட்டார்கள். நீரற்ற நதிகளையும் புல்லில்லாத காட்டையும் இடையனில்லாத பசுக்களையும்போல அரசனில்லாத ராஜ்யம் க்ஷேமத்தை அடையாது ரதத்திற்கு த்வஜம் அடையாளம், நெருப்பிற்குப் புகை அடையாளம், எங்களுக்கு மஹாராஜா அடை யாளம், அவர் இவ்வுலகத்தை விட்டுத் தேவலோகம் போய்விட்டார் அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் எவனும் ஒரு பொருளையும் தனதென்று சொல்லிக்கொள்ளமுடியாது மீன்களைப்போல ஒருவர்கொருவர் இரையாவார்கள். தங்களுடைய ஜாதி வர்ணாச்ரமத்தை விட்டதற் காக அரசனால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும், இப் பொழுது கொஞ்சமும் பயமில்லாமல், தங்களுக்கு வேண்டாதவர்களைத் துன்பப்படுத்துவார்கள், ஸாதுக்களென்று பெயரெடுப்பார்கள். நேத்ரம் தேஹத்திற்கு ஹிதத்தைத் தேடிக் கெடுதியை விலக்குவது போல, அரசன் குடிகளுக்குத் துன்பத்தை நீக்கி க்ஷேமத்தை அருள்வான். ஸத்யத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் அவனே உத்பத்தி ஸ்தானம், அவனே ஸத்யம், அவனே தர்மம் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலாசாரத்தை நடத்திவைப்பவனும் அவனே. ஜனங்களுக்குப் பெற்றோரும் அவனே, ஹிதத்தைச் செய்கிறவனும் அவனே

ப்ராணிகளைத் தண்டிப்பதுமாத்ரமே யமனுடைய வேலை, செல் வத்தைக் கொடுப்பதுமாத்ரமே குபேரனுடைய வேலை, காப்பாற்று வது மாத்ரமே இந்த்ரனுடைய வேலை. நன்னடத்தையை அனுஷ் டிக்கும்படி செய்வதுமாத்ரமே வருணனுடைய வேலை. மேற் சொன்ன ஒவ்வொருவரும் ஒரு திக்கிலுள்ள ப்ராணிகளைமாத்ரம் ரக்ஷிக்கிறார்கள். அரசனோ இந்த நான்கு வேலைகளையும் ஒருவ னாகவே பார்க்கிறான். நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள ப்ராணிகளை ஒருவ னாகவே காப்பாற்றுகிறான். ஆகையால் திக்பாலர்கள் அவனுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே.

ஐயோ! ராஜ்யத்தில் அரசனிருந்து ந்யாயாந்யாயங்களை விசாரிக்காவிட்டால் இந்த லோகத்தில் ஒன்றும் விளங்காது ஸூர்ய

னில்லாமல் இருட்டால் மூடப்படுவதுபோல் கேவலம் அஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

ஸமுத்ரம் கரையைத் தாண்டாததுபோல், மஹாராஜா இருக்கும் பொழுதே நாங்கள் தங்களுடைய சொல்லை வேதவாக்யமாக நினைத்துக் கீழ்ப்படிவோம். இப்பொழுது சொல்லவும் வேண்டுமோ? ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டரே! அரசனில்லாமல் தவிக்கும் எங்களுடைய நிலைமையையும் அரசனில்லாமல் இந்த ராஜ்யம் காடானதையும் நன்றாக ஆலோசித்து ராஜபுத்ரர்களில் யோக்யரான ஒருவரை எங்களுக்கு அரசனாக நியமிக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 68.

தூதர்கள் பரதனை அழைக்கப்போனது.

இப்படி ஸுமந்த்ரர் முதலிய மந்த்ரிகளும் மார்க்கண்டேயர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும் சொல்ல, வஸிஷ்டர் “பரதன் தன் அம்மானுடைய நகரமான ராஜக்ருஹத்தில் சத்ருக்னனுடன் இப்பொழுது வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். வேகமாகப் போகும் தூதர்கள் குதிரைகளிலேறி அவர்களை இப்பொழுதே அழைத்து வரட்டும். சக்ரவர்த்தியே பரதனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்திருக்கையில் நாம் என் தாமஸஞ் செய்யவேண்டு” மென்றார். அவர்கள் “இப்பொழுதே தூதர்கள் போகட்டு” மென்றார்கள். வஸிஷ்டர் “ஸித்தார்த்த! விஜய! ஜயந்த! அசோகவர்த்தன! இங்கே வாருங்கள். செய்யவேண்டிய விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கவனித்துக் கேளுங்கள். அதிவேகமுள்ள குதிரைகளிலேறி ராஜக்ருஹமென்ற நகரத்திற்குக் கூடிய சீக்ரத்தில் போங்கள். மஹாராஜரின் மரணத்தாலுண்டான துக்கக்குறிகளைக் காட்டிக்கொள்ளவேண்டாம். பரத சத்ருக்னர்களை வணங்கி, பரதனிடத்தில் ‘ஸ்வாமி! தங்கள் புரோஹிதரான வஸிஷ்டரும் ஸகல மந்த்ரிகளும் தங்களுடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு முக்யமான கார்யத்தை உத்தேசித்துத் தாங்கள் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று சொன்னார்க’ ளென்று சொல்லவேண்டும். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் காட்டிற்குப் போனதையாவது மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததையாவது சொல்லவேவேண்டாம்.

நேர்த்தியான ஆடைகளையும் உத்தமமான ஆபரணங்களையும் கேகய ராஜனுக்குக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சீக்ரமாகப் புறப் படுங்க"ளென்று கட்டளையிட்டு ப்ரயாணத்திற்கு வேண்டிய த்ரவ்யத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பினர்.

அவர்கள் வீட்டிற்குப் போய்த் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, ப்ரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளை வித்தஞ் செய்து வாயு வேகமுள்ள குதிரைகளின்மேல் அயோத்யையினின்று புறப்பட்டார்கள். முதலில் மேற்கே போய், அபரதாலம ப்ரலம்ப மென்ற மலைகளுக்கு நடுவில், வடக்கு முகமாக மாலினி நதிக்கரையின் மேல் ப்ரயாணஞ்செய்து, பிறகு ப்ரலம்ப பர்வதத்திற்கு வடக்கில் மேற்கு முகமாகத் திரும்பினார்கள். ஹஸ்தினபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் கங்கையைத் தாண்டி, குருஜாங்கல தேசத்தின் வழியாகப் பாஞ்சால நாட்டிற்குப் போய், அங்கிருந்து பல விசித்ரமான ஏரிகளையும் நிறைந்த வெள்ளத்துடன் விளங்கும் ஆறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு மேற்கே போனார்கள். வழியில் சரதண்டாவென்ற அழகிய நதியைக் கடந்து, அதின் மேற்குக் கரையில் ஸத்யோபயாசனமென்ற ஒரு பெரிய மரத்தைக் கண்டு அதிலிருக்கும் தேவதைக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து குலிங்க நகரத்திற்கு வந்தார்கள். பிறகு போதிவனமென்ற மலையைத் தாண்டி, அபிகாளமென்ற க்ராமத்திற்கு வந்து, இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்களுக்கு வெகுகாலமான ஸ்வாதீனமான இக்ஷுமதி யென்ற நதியைக் கண்டார்கள். அங்கே வேதத்தில் கரைகண்ட ப்ராஹ்மணர்கள் இருகைகளாலும் ஜலத்தை அள்ளிக் குடிப்பதைக் கண்டார்கள். அங்கிருந்து பாஹ்லீஹ தேசத்தின் வழியாக ஸுதாமாவென்ற மலையைநோக்கிப் போனார்கள். அங்கே மஹாவிஷ்ணுவின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு தர்சித்து, விபாசா சால்மலியென்ற நதிகளையும் ஓடைகளையும் குளங்களையும் குட்டைகளையும் ஏரிகளையும் தாண்டி, அநேக சிங்கம் புலி கரடி முதலிய மிருகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கள் யஜமானனுடைய உத்தரவுப்படி வெகுதூரம் சென்றார்கள். "பரதனைச் சீக்ரமாக அழைத்துவந்தால் தசரதருடைய உத்தரக்ரியைகள் முடியும்; அவர் உத்தம கதியை அடைவார்; பரதனைச் சீக்ரமாக அழைத்துப்போய் அபிஷேகஞ் செய்வித்தால் யாவர்க்கும் நாதனாக அவன் ஏற்படுவான், பிதாவிற்கு உத்தரக்ரியைகளைச் செய்யும் பாக்யம் தனக்குக் கிடைத்ததைப்பற்றிப் பரதனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் கீர்த்தியுமுண்டாகு'மென்ற காரணங்களால், அந்தத்

தூதர்கள் அஜாகரஸத்தியினால் அதிவேகமாக ப்ரயாணஞ்செய்து, களைத்துப்போன குதிரைகளுடன் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கப்பிறகு கிரிவ்ரஜமென்ற நகரத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 69

பரதன் கண்ட ஸ்வப்னம்

அதற்கு முதல்நாள் ராத்ரி விடியுமுன் பரதன் ஒரு கெட்ட ஸ்வப்னத்தைக் கண்டு, காலைவேளையில் கண்ட ஸ்வப்னம் உண்மையாகுமேயென்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய நண்பர்கள் அதைக் கண்டு அதைப் போக்க விரும்பிச் சிலர் வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசித்தார்கள். சிலர் நாட்யம் அபிநயம் முதலியவைகளைச் செய்தார்கள். சிலர் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ராக்ருத பைசாச மாகத பாஷைகளில் செய்யப்பட்ட நாடகங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சிலர் சிரிப்பு உண்டாகக்கூடிய வேடிக்கையான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். சிலர் விநோதமான கதைகளைச் சொன்னார்கள். ஆனால் பரதன் அவைகளில் மனதைச் செலுத்தாமல் ஏதோ ஏக்கம் பிடித்திருப்பதைப் பார்த்து, ஒரு ப்ரியமான தோழன் "இன்றைக்கு உன் முகம் ஏன் ப்ரஸன்னமாகவில்லை? ஏதோ ஒரு பெருந்துக்கத்தை அனுபவிப்பதுபோல் தோன்றுகிறாயே. அதை எங்களுடன் சொல்லக்கூடாதா" வென்று வேண்டினான்.

உடனே பரதன் "தோழ! கேள், எனக்குத் துக்கம் உண்டானதற்குக் காரணம் இதோ. நேற்று ராத்ரி கனவில் என் பிதா தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு அழுக்குப்பிடித்த சரீரத்தோடு ஒரு மலையின் உச்சியிலிருந்து சாணத்தால் நிறைந்த மடுவில் குதித்து நீந்தி விளையாடக் கண்டேன். கைகளால் எண்ணெயை வாரிக்குடித்துக்கொண்டு அடிக்கடி உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். தேஹமெங்கும் எண்ணெயால் பூசப்பட்டிருந்தது. எள்ளன்னத்தைத் தின்றுகொண்டு எண்ணெயால் நிறைந்த மடுவில் தலைகீழாக விழுந்து முழுகினார். கடல் வற்றிற்று, சந்த்ரன் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான், லோகம் முழுவதிலும் ஒரு பெரிய இருள் மூடிற்று, பட்டத்து யானையின் கொம்பு தூளாயிற்று, கொழுந்துவிட்டெரிந்த நெருப்புகள் திடீரென்று அணைந்தன, பூமி வெடித்தது, மரங்கள்

பட்டுப்போயின, மலைகளிலிருந்து புகை கிளம்பிற்று. மஹாராஜா கறுத்த ஆடையை உடுத்துக்கொண்டு, கறுத்த இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார், கறுப்பு நிறமுள்ள பெண்களும் மஞ்சள் வர்ணமுள்ள பெண்களும் அவரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். பிறகு சிவப்புச் சந்தனத்தையும் சிவந்த மாலைகளையும் தரித்துக்கொண்டு, கழுதைகளால் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் உட்கார்ந்து அதிவேகமாகத் தெற்கே போனார். சிவப்பு வஸ்திரத்தை அணிந்த ஒரு ராக்ஷஸி, பயங்கரமான முகத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு மஹாராஜாவைக் கட்டியிழுத்தாள். நேற்று ராத்திரியில் இந்த அசுபமான ஸ்வப்னங்களைக் கண்டேன். நானாவது ராமனாவது லக்ஷ்மணனாவது மஹாராஜாவாவது இறப்பார்கள்.

ஸ்வப்னத்தில் கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் ஒருவன் போவதாகக் கண்டால் அவனுடைய பிணத்தின் புகையை அதி சீக்கிரமாக ஸ்மசானத்தில் பார்க்கலாம். நான் கவலையோடிருப்பதற்கும் அதை நீக்க நீங்கள் செய்யும் முயற்சிகளைக் கவனிக்காமலிருப்பதற்கும் காரணம் இதே. என் நெஞ்சு உலர்ந்துபோகிறது, என் மனஸ் ஏதோ கஷ்டப்படுகிறது. பயமுண்டாகக்கூடிய யாதொரு காரணத்தையும் காணேன். ஆனால் பயப்படுகிறேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. என் பேச்சும் வார்த்தையும் குரலும் வழக்கம்போல் கம்பீரமாக இல்லை. என் காந்தியும் தேஜஸும் குறைந்தன. எனக்கு என்னிடத்திலேயே வெறுப்புண்டாயிருக்கிறது. ஆனால் இதற்குக் காரணம் மாத்ரம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இதுவரையில் இவ்விதமான ஸ்வப்னத்தை நான் கண்டதேயில்லை. இது நிச்சயமாகப் பலிக்கும். இதையும் எவ்விதத்திலும் ச்ரேஷ்டரான என் பிதாவையும் நினைக்கும் பொழுது என் மனதில் பயம் வரவர அதிகமாகிற"தென்று கவலை கொண்டார்.

ஸர்க்கம் 70.

பரதன் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டது.

இப்படித் தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தைப் பரதன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அதிவேகமாகப் பிரயாணஞ் செய்ததால் களைத்த குதிரைகளுடன் தூதர்கள், சத்ருக்கள் பிரவேசிக்க முடியாத ராஜக்ருஹமென்ற நகரத்தில் வந்தார்கள். கேகயராஜனைத் தரிசித்துத்,

தாங்கள் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை ராஜபுத்ரனான யுதாஜித்திற்கு எதிரில் வைத்து, அவர் அவைகளைப் பார்த்து வெகுமானஞ்செய்த வுடன், பரதனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி "ஸ்வாமி! புரோஹிதரான வஸிஷ்டபகவானும் மந்திரிகளும் தங்களுடைய க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் 'நீ வந்தபிறகு ஒரு முக்யமான கார்யம் நடக்கவேண்டியிருப்பதால் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டும் இந்த ஜோதியான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் நீ பார்த்து ஒப்புக்கொண்டு, இவைகளில் இருபது கோடி த்ரவ்யம் பெறும் வஸ்துக்களை உன் பாட்டனுக்கும், பத்துகோடி பெறும் வஸ்துக்களை உன் மாமனுக்கும் சேர்ப்பிக்கவேண்டு'மென்று தங்களிடத்தில் தெரிவிக்கச் சொன்னார்க"ளென்றார்கள்

தன் பந்துக்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ள பரதன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்படியே சேர்ப்பித்து, வந்த தூதர்களை அன்னபானம் முதலியவைகளால் நன்றாய் உபசரித்துப் பிறகு "என் பிதா க்ஷேமமா? மஹாத்மாக்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் க்ஷேமமா? மஹாஞானியான ராமனுடைய தாய் கௌஸல்யாதேவி க்ஷேமமா? எல்லா விதத்தாலும் என்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவள், ஜனங்களுடைய நல்ல குணங்களையே கவனித்துக் கெட்ட குணங்களை மறக்கிறவள் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவள், அவைகளைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவளல்லவா? லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களின் மாதாவான ஸுமித்ரா தேவி க்ஷேமமா? தன் நன்மையே நாடுகிறவளும் கடுமையான பாவையுடையவளும் காரணமில்லாமல் கோபிப்பவளும் மிகுந்த புத்திசாலியென்று கர்வமடைந்தவளுமான என் தாய் கைகேயியும் க்ஷேமமா? அவள் தன் பந்துக்களுக்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினா"ளென்று கேட்டார் (தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தையும் தூதர்களுடைய வரவையும் ஒன்றுசேர்த்து ஆலோசித்து, கைகேயி ஏதோ ஒரு கெடுதியைச் செய்திருக்கவேண்டுமென்று பரதன் ஊஹித்ததாகத் தோன்றுகிறது.)

இப்படி மஹாபுத்திமானான பரதன் அயோத்யையில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஒருவாறு அறிந்து கேட்டவுடன், அந்தத் தூதர்கள், பதில் சொல்லக் கொஞ்சம் தாமஸித்தாலும் பரதன் வேறு விதமாக எண்ணிக்கொள்வாரென்று பயந்து, உடனே "ஸ்வாமி! எவர்களுடைய க்ஷேமத்தைத் தாங்கள் கோருகிறீர்களோ அவர்கள் ஸுகமாயிருக்கிறார்கள் எல்லாவித ராஜ்யலக்ஷ்மியும் தங்களை வந்து அடையக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ரதத்தைச் சீக்ரத்தில் ஸித்தஞ்

செய்யவேண்டு"மென்று [illegible] ஒவ்வொருவரையும் பற்றி க்ஷேமம் விசாரித்ததைச் சொன்னால், பரதனுக்கு ஸந்தேஹமுண்டாகுமென்று, பொதுவாகப் பதில் சொல்லி, அவனுக்கு ஸகல அச்சத்தை நீக்கவும் கிடைக்கப்போகிற ராஜ்யத்தைக் குறிக்கவும், ராஜலக்ஷ்மியென்னும் சொல்லை உபயோகித்து அயோத்யையில் நடந்த வரலாற்றை முற்றிலும் மறைத்தார்கள்.

பிறகு பரதன் தன் பாட்டனிடத்தில் சென்று போய் "அயோத்யையிலிருந்து வந்த தூதர்கள் என்னை உடனே புறப்படும்படி சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். போய் வருகிறேன். என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எப்பொழுது நினைக்கிறீர்களோ அப்போது திரும்பி வருகிறே"னென்றார். அதைக் கேட்டு கேகய ராஜன் பரதனைக் கட்டியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து, "குழந்தாய்! க்ஷேமமாகப் போய் வா. உன்னைப் பெற்ற கைகேயீ பாக்யசாலி. அவளையும் தசரதரையும் வஸிஷ்ட மஹர்ஷியையும் இன்னும் மற்ற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களையும் மஹாவீரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்"லென்று பரதனைப் பல விதமாகக் கொண்டாடினார். உத்தமமான யானைகளையும் விசித்ரமான கம்பளங்களையும் மான்தோல்களையும் மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் நிஷ்கமென்ற ஆபரணங்களில் (காசுமாலை) இரண்டாயிரங்களையும் ஆயிரத்தறுநூறு குதிரைகளையும் கொடுத்தார். தனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் உத்தம குணசாலிகளுமான மந்திரிகளை அழைத்து "நீங்கள் பரதனுடன் போய் இவைகளை அயோத்யைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டு"மென்று உத்தரவிட்டார். ஐராவத இந்த்ர சிரஸென்ற மலைகளில் பிறந்து உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தின யானைகளையும், நன்றாகப் பழக்கப்பட்டு அதிவேகமாகப் போகும் கோவேறுகழுதைகளையும் பரதனுடைய மாமன் அவருக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தார். மேலும், உத்தமஜாதி வேட்டைநாய்கள் பலவற்றையும் கொடுத்தார். அவை அந்தப்புரத்தில் வளர்க்கப்பட்டவை. எல்லையற்ற பலத்தையும் புலிகளின் வீர்யத்தையும் பெரிய தேஹங்களையுமுடையவை. பற்களே அவைகளுக்கு ஆயுதம். பரதனோ அயோத்யைக்குச் சீக்கிரமாகப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற கவலையால் அரசன் கொடுத்த வெகுமதிகளால் ஸந்தோஷமடையவில்லை. தூதர்களின் பரபரப்பாலும் தான் கண்ட கனவாலும் அவனுடைய மனதில் பெருங்கவலை உண்டாயிற்று.

தன அரணமனையிலிருநது ராஜவீதியில வநது அங்கிருநது அரசனுடைய அநதப புரததிறகுள் போயக, கேகய ராஜனையும தன மாமனையும நமஸ்கரிதது உததிரவுபெறறுககொணடு, சதருகன னுடன அநத நகரததிலிருநது புறபபடடுக கடுவேகமாக பரயாணஞ செயதார. ஒட்டகஙகளும எருதுகளும குதிரைகளும கோவேறு கழுதைகளும பூடடபபடட ரதஙகளில ஸேவகாகள பினதொடாந தாாகள இநதரலோகததிலிருநது தேவகணஙகள புறபபடடு வருவதுபோல, மஹாதைாயமுளள பரத சத்ருக்னாகள் மநதரிகளுடன யுதாஜிததின ஸைனயததால சூழபபடடு அயோதயையை நோககிப புறபபடடாாகள்.

ஸர்ககம 71.

பரதன் அயோதயைக்கு வந்தது.

ராஜகிருஹமெனற பட்டணததிலிருநது கிழக்கே சென்று, ஸுதமா ஹ்லாதினி யெனற நதிகளைத தாணடி, ஏலககாய்கள விளையும ஏலாதானமெனற நகருக்கருகில மேறகுமுகமாக ஓடும சததருவைததாண்டி, அபபோபபடட கராமததில இளைபபாறச சறறு நேரந தங்கினாகள. பிறகு கறபாறைகளை ஸமீபததில இழுக்கும சகதியுள்ள சிலாவஹா நதியைக கடநது, அதறகு ஆகனேயதிககிலுளள சலயகாததன நகரத்தின் வழியாகப போய, அஙகுளள ஜனஙகளின பயததைத தீரபபதாக பரதிகஞைசெய்து அபபடியே நிறைவேற்றினா. சைதரரதமெனற அழகிய வனததைப பாாகக விருமபி மஹாபாவதங்களைத தாணடிப போய ஸரஸவதியையும ஸிநதுவெனற கஙகையின வெளளததையும கடநது, வீரமதஸ்ய தேசததிறகு வடக்கிலுளள பாருணட வனததில புகுநதார. பிறகு பா்வதஙகள் சூழ அதிவேகமாக ஓடும குலிஙகாவை யமுனையின ஸமீபததில தாணடி, வெயிலால களைதத பரிவாரஙகளை நடுபபகலில தஙகும்படி செயதார. வெகுதூரம நடநது வநத களைதத குதிரைகளைக கொஞசநேரம நிழலில படுககச்செயது ஆறறில் தேயததுக் குளிபபாடடித, தானும ஸ்நானம ஜபம போஜனம முதலியவைகளை முடிததுப, போகும வழியில ஜலம கிடைக்காததால நீரை நிரபபிக கொண்டு அங்கிருநது புறபபடடார.

அரண்யததில பரயாணஞசெயவதில வெகு திறமையுள்ள பதரமென்ற ஜாதியைச சேரநத யானைமேல மனுஷ்யஸஞசாரமில லாத அநதப பாலைவனததை, வாயுபகவான மலைகளால தடுககபபடா மல ஆகாசததில ஸஞசரிபபதுபோல, அதிவேகமாகக கடநதார அமசுதான நகரததிற கருகில கஙகையைத தாண்டுவது கஷட மென்றறிநது, பராகவட மென்ற விடததிறகு ஸமீபததில அதைதத தாணடினார பிறகு குடிகோஷ்டிகா நதியைக கடநது, தாமவாதத கராமததிறகு வநதார பிறகு தோரணமென்ற கராமததிறகுத தெனபுறமாகப போய, ஜமபூபரஸத கராமததின வழியாக வரூத மென்ற ஸதலததிறகுப போனார

அதறகருகிலுளள வனததில அனறு ராததிரி தஙகினார காலை யில புறபபடடுக கிழககாகப போய உஜஜிஹானு நகரததிறகு ஸமீபத தில இலுபபைத தோபபில தஙகினார. அதறகபபால கோஸல ராஜயமானதால தன ஸைனயததை நிறுததிப பயமிலலாமல மெதது வாக வரடடுமென்று சொலலி, அதிவேகமுளள குதிரைகளை ரதத தில கடடித, தான முனபாகப போனார ஸாவதீதத கராமததில ஒரு ராததிரி தஙகினார உததானிகக முதலிய ஆறுகளை, மலைநாட டில பிறநது வளாநத குதிரைகளால லகுவாகத தாண்டினார. ஹஸ்தி பிருஷட கராமததிறகு வநது அதனருகில குடிகாநதியைக கடநது அஙகிருநது லெளஹிதய நகரததிறகுப போய அநறகருகில கபீவதியைத தாணடினார. ஏகஸாலா கராமததிறகருகில ஸதாணு மதியையும வினத கராமததிறகருகில கோமதியையும கடநது கலிஙக நகரததிறகருகிலுளள ஆசராமரச சோலையில இளைபபாறி, அனறு ராததிரியில அநத வனததைத தாணடி, அருணோதயததில அயோதயைககு வநதார.

ஏழுநாடகள இரவுபகலாக பரயாணஞசெயது எடடாவது நாடகாலையில அயோதயையில பரவேசிததார "ஸாரதியே! புணயமான தோடடஙகளால சூழபபடடு மஹாகீரததிபெறற இநத அயோதயை, ஏதோ ஸநதோஷககுறைவை அடைநதிருபபதாகத தோனறுகிறது சுவாகள பசுவின சாணததால பூசபபடாமல வெளுததிருககினறன பாரும! இஙகுளள பராஹமணாகள வேத வேதாநதஙகளை நனறாக அறிநதவாகள, சமதமாதி குணஙகளால அலங்கரிககபபடடவாகள, விசேஷ தனிகாகள, விதிபபடி யாகங களைச செயதவாகள, ராஜாஷியான தசரதரால பரிபாலிககபபடடவா கள. நானகுபுறததிலும ஸநதோஷமாக ஸஞசரிககும ஸ்தரீ புரு

ஷர்களின் சப்தம் ஏன் கேட்கப்படவில்லை? ஸாயங்காலத்தில் ஆண் பெண்கள் தோட்டங்களுக்குப் போய் ராத்ரி முழுவதும் ஆனந்த மாக விளையாடிக்கொண்டிருந்து விடியற்காலையில் அங்கிருந்து நான்கு புறங்களிலும் புறப்பட்டுப் போவார்களே, இப்பொழுது அந்த அழ கும் வைபவமும் ஏன் காணப்படவில்லை? ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் அயோத்யை அழுதுகொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. இந்த நகரம் காடாயிற்று? முன்போல முக்யமான ஜனங்கள் யானைகளி லும் குதிரைகளிலும் வாஹனங்களிலும் அங்குமிங்கும் அதிவேக மாகப் போகவரக் காணவில்லையே.

பழங்கள் துளிர்கள் தேன்கள் இவைகளைப் புஜித்து, மதங் கொண்ட கிளிகள் குயில்கள் வண்டுகளோடும், பாத்திகட்டி எருப்போட்டு ஜலம்பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்ட அபூர்வமான மரங்க ளோடும் கூடிய, புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட லதாக்ருகங்கள் (கொடிகளில் இயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டு ஸ்தலங் கள்) நீரோடைகள் க்ரீடாபர்வதங்களால் ரதிஸுகத்தை அனு பவிக்க அங்கே வந்து சேரும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்கு வெகு அனுகூலமான தோட்டங்கள் ஸந்தோஷமற்று நாசமடைந்தது போலக் காணப்படுகின்றன. மரங்களிலிருந்து இலைகள் உதிர்வது, கண்ணீர்விட்டழுவதுபோலிருக்கிறது. ஸூர்யோதயமானாலும் மிரு கங்களும் பறவைகளும் இஷ்டமான ஆஹாரத்தைப் புஜித்து மதங்கொண்டு மதுரமாகக் கூவவில்லையே. சந்தனம் அகில் தூபம் முதலிய பரிமளங்களைக் கவர்ந்து, காற்று குளிர்ச்சியாகவும் ஸுகமாகவும் முன்போல அடிக்கவில்லையே. பேரீ மிருதங்கம் வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசிக்கும் சப்தம் முன்போல நான்கு புறத்தி லும் கேட்பதற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவில்லையே. அநேக கொடிய அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஏதோ ஒரு பெரிய அபாயம் நேரப்போகிறது. என் பந்துக்களில் எல்லோரும் எப் பொழுதும் ஸுகமாகவிருப்பார்களென்று நம்பமுடியுமா? ஆகை யால் என் மனஸ் கலங்கி வருந்துகிற''தென்று ஸந்தேஹித்துக் கொண்டே புத்திஸ்வாதீனமின்றி ஏக்கம்பிடித்து ஒன்றுந்தோன்று மல், வைஜயந்தமென்ற கோட்டைவாசலால் உள்ளே புகுந்தார்.

அங்குள்ள காவற்காரர்கள் ஜயவிஜயீபவவென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்ய, அவர்களுடன் அந்தப்புறத்திற்கு வந்தார். பற்பலவிதமாக யோசனைசெய்துகொண்டு வாயிலில் நிற்கும் காப்பவர்களை உபசரித்து

அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு "ஸாரதி! காரணமில்லாமல் இவ்வளவு வேகமாக என்னை ஏன் தருவிக்கவேண்டும்? ஏதோ கெடுதி நேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. மனஸ் தளர்கிறது. அரசர்கள் மரணமடைந்தபொழுது எந்த அடையாளங்களிருப்பதாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேனோ அவையெல்லாம் இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. குடும்பிகளின் வீடுகள் பெருக்கி மெழுகிக் கோலமிடாமல், கதவு திறந்து களையற்றுத், தூபம் முதலிய பரிமள வஸ்துக்களில்லாமல் அக்னிஹோத்ரம் வைச்வதேவம் முதலிய நித்ய கர்மங்கள் நடத்தப்படாமல், வீட்டிலுள்ளவர்கள் போஜனஞ்செய்யாமலிருக்கக் காரணமென்ன? தேவாலயங்கள் மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் விளங்காமல், பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப்படாமல், அர்ச்சகர்களும் பரிசாரகர்களுமின்றி, ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றன? தேவதார்ச்சனைகள் நடக்கவில்லை, யாகஸ்தலங்கள் சூன்யமாயின, புஷ்பக்கடைகளில் புஷ்பங்களையும் மாலைகளையும் காணவில்லை. வர்த்தகர்கள் வ்யாபாரஞ் செய்யாமல் கவலைமேலிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். தேவாலயங்களிலும் புண்யவிருக்ஷங்களிலும் வஸிக்கும் பக்ஷிகள் வாடியிருக்கின்றன. ஆண்பெண்கள் அனைவரும் கண்ணீர்பெருக, அழுகைக்குப் படிந்த தேஹத்துடன், கவலைமேலிட்டுத் திகைத்து நிற்கிறார்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, வழியில் காணப்படும் அபசகுனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அரசனுடைய அரண்மனைக்குப் போனார். அங்கே நாற்சந்திகளிலும் அரண்மனையைச் சுற்றின வீதிகளிலும் ஜனஸஞ்சாரமில்லை. கதவுகள் சுத்தஞ்செய்பவர்களில்லாமல் புழுதிபடிந்து விகாரமாகவிருந்தன. முன்பு தேவேந்திரனுடைய ராஜதானியைப்போல ஸகல ஐச்வர்யத்தாலும் விளங்கிக்கொண்டிருந்த அயோத்தியை, இப்படிப் பாழானதைப் பார்த்துப், பரதன் அதுவரையில் கண்டிராத அபசகுனங்களையும் விகாரமான காக்ஷிகளையும் கவனித்துக்கொண்டே, துக்கத்தால் தலைகுனிந்து தசரதருடைய அந்தப்புரத்தில் புகுந்தார்.

ஸர்க்கம் 72

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம்.

மஹாராஜரின் அந்தப்புரத்தில் தன் பிதாவைக் காணவில்லை; தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். வேறு தேசத்திற்குப்

போயிருந்த தன் புத்ரன் வந்ததைப் பார்த்துக் கைகேயீயிக்கு ஸந்தோஷம் தாங்கவில்லை. தங்க ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து குதித்து ஓடி வந்தாள். களையற்ற அந்த அந்தப்புரத்தில் பரதன் பரவேசித்துத் தன் தாயின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். அவளும் தன் அருமைக் குழந்தையை வாரியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து மடியில் உட்காரவைத்து "உன் பாட்டனுடைய நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு இன்றைக்கு எவ்வளவு நாளகளாயின? அதிவேகமாக ரதத்தில் வந்ததால் உனக்கு மிகுந்த சரமம் நேர்ந்ததோ? உன் பாட்டனும் மாமனும் க்ஷேமமாக இருக்கிறார்களா? நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டது முதல் நடந்த யாவற்றையும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும். க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தாயல்லவா"வென்று கேட்டாள்.

பரதன் "என் பாட்டனுடைய கிருஹத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இது ஏழாவது ராத்ரி. தங்களுடைய பிதாவும் என் மாமனும் புத்ர ஜாத்தும ஸுகமாகவிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எனக்குச் செய்த ஏராளமான வெகுமானங்களை எடுத்துக்கொண்டு பரிவாரங்கள் வேகமாக ப்ரயாணஞ்செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களைப் பிறகு வரவிட்டு நான் அதிவேகமாக வந்து சேர்ந்தேன். மஹாராஜாவின் உத்தரவால் தூதர்கள் என்னை அதிசீக்ரமாக அழைத்துவந்த காரணமென்ன? அவர் வழக்கமாகப் படுக்கும் இந்தத் தங்கக்கட்டிலும் ஆஸனமும் ஏன் சூன்யமாகவிருக்கின்றன? அவருக்கு ஏதாவது அஸௌக்யமா, மனக்கவலையா? தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் அவர் விசேஷமாக இருப்பதால் அவரைத் தரிசிக்கவேண்டி இங்கே வந்தேன். அவர் எங்கே? ஒருவேளை கௌஸல்யாதேவியின் அந்தப்புரத்திலிருக்கிறாரோ? இப்பொழுதே அவரை நான் நமஸ்கரிக்க வேண்டு"மென்றார்.

தன் மகனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற பேராசையால் புத்திகெட்டு, அரசனைப்பற்றின வரலாறு யாதொன்றும் தெரியாத பரதனைப் பார்த்து, அவனுக்கு வெகுகோரமான ஸமாசாரத்தை வெகு ப்ரியமாகவிருக்குமென்றெண்ணி "மஹாத்மாவும் தேஜஸ்வியும் அடிக்கடி யாகங்களைச் செய்கிறவரும் ஸாதுக்களுக்குக் கதியுமான மஹாராஜா, ஸகலப்ராணிகளும் முடிவில் அடைய வேண்டிய கதியை அடைந்தார்"ரென்று சொன்னாள். மஹாசுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவரும் தாமவான்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவருமான பரதன் உடனே கைகளை உதறிக்கொண்டு "ஹா! கெட்டேன்"னென்று தீனமாக அலறினார். மஹாவீரனும் தையசாலியுமானாலும் பிதாவை

இழந்த சோகத்தைத் தாங்கமுடியவில்லை, மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். பிறகு பரக்ஞைதெளிந்து, ஆகாசத்தில் மேகங்களில்லாமல் சுத்தமான ராத்ரியில் பூர்ணசந்த்ரன் ப்ரகாசிப்பது போல், இதோவிருக்கும் தங்கக்கட்டில், மஹாராஜா அதில் படுத்திருக்கையில் ப்ரகாசிக்குமே இப்பொழுது அவரில்லாமல், சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போலும் ஜலம்வற்றின ஸமுத்ரத்தைப்போலும் விகாரமாயிருக்கிறதே"யென்று கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்துத் தழதழத்த குரலுடன் வஸ்த்ரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு வாய்விட்டழுதார்.

பூமியில் விழுந்த ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போலும், மதம் பிடித்த யானையைப் போலும், காட்டில் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்ட ஆச்சாமரத்தைப்போலும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த தேவதையைப்போலும் தன் புத்ரன் துக்கந்தாங்காமல் பூமியில் கிடந்து புரளக் கண்டு, கைகேயீ அவனைத் தூக்கியெடுத்து "மஹாராஜ! மஹாகீர்த்திமானே! எழுந்திரு, எழுந்திரு என் பூமியில் கிடக்கிறாய்? உன்னைப்போன்ற ஸாதுக்களும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் இப்படித் துக்கிப்பார்களா? நன்னடத்தையையும் வேதவாக்யத்தையும் எப்பொழுதும் அநுஸரிப்பதால் தானங்களையும் யஜ்ஞங்களையும் செய்வதற்கு யோக்யமான உன் புத்தி ஸூர்யனுடைய கிரணம் தன்னிருப்பிடத்தில் அசையாமலிருப்பதுபோல், ஒருநாளும் கலங்காதல்லவா"வென்று ஸமாதானஞ்செய்தாள்.

ஆனால் பரதன் பூமியில் கிடந்து வெகுநேரம் புரண்டு கோவென்று அலறி, பலவிதமான துக்கங்களால் புண்பட்டு "மஹாராஜா ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்விப்பார், அநேக யாகங்களைச் செய்வாரென்று நிச்சயமாக நம்பியல்லவா இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனேன்? ஐயோ! என் எண்ணம் பாழாயிற்றே எப்பொழுதும் ஸகல ப்ராணிகளின் க்ஷேமத்திலேயே நோக்கமுள்ள சக்ர்வர்த்தியைக் காணாமல் என் ஹ்ருதயம் பிளக்கிறது. நான் இல்லாத ஸமயத்தில் மஹாராஜா எந்த வ்யாதியால் உயிரை இழந்தார்? ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவருடைய மரணகாலத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல சுச்ரூஷைகளையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றார்களே நான் வந்திருப்பது என் பிதாவுக்குத் தெரியாதென்று எண்ணுகிறேன். தெரிந்திருந்தால் என்னை வாரி அணைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஸந்தோஷிப்பாரே. புண்யசாலியான அந்த மஹாத்மா புழுதிபடிந்த என்

தேஹத்தைக் கைகளால் துடைக்கும்போது உண்டாகும் ஸுகத்தைச் சொல்லி முடியுமா? எனக்கு ஸஹோதரரும் பிதாவும் பந்துவும் பரபுவுமான ராமசந்தரனிடத்தில் நான் வந்திருப்பதாக உடனே தெரிவிக்கவேண்டும். தாமமார்க்கத்தை அறிந்த விவேகிக்கும் மூத்த ஸஹோதரன் பிதாவல்லவா? சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்த பிறகு அவரே எனக்குக் கதி அவரே எனக்குப் பிதா ஆகையால் அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கவேண்டும் ஸகல தாமங்களையும் அறிந்தவரும் அவைகளைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிப்பவரும் ஸத்யம் தவறாதவரும் செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுகிறவரும் மஹா பராக்ரமசாலியும் உத்தமகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான என் பிதா என்ன சொன்னார்? அவர் தன் மரணகாலத்தில் எனக்குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தையும் ஆக்ஞையையும் கேட்க விரும்புகிறே''னென்றார்.

உடனே கைகேயி, ''அவருக்கு மரணகாலத்தில் உன் ஞாபகமேயில்லை ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண!! ஹா ஸீதே!!!யென்று உயிரை விட்டார் கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட மஹாகஜத்தைப்போல உன் பிதா மரணகாலத்தில் என்னைப் பார்த்து 'ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்பொழுது அவர்களைப் பார்க்கக் கிடைத்தவர்களே மஹாபாக்யசாலிக'ளென்று புலம்பி யிறந்த''ரென்றாள் (தசரதர் மரணமடையும்பொழுது கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்தில் இருந்தார் கைகேயி அங்கில்லை மறுநாட் காலையில் அவர் இறந்த ஸமாசாரம் தெரிந்தபிறகே வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது ஆனால் மேற்சொன்ன வார்த்தைகள் கௌஸல்யையைப் பார்த்துச் சொல்லப்பட்டனவென்பதைக் கவனிக்கவும்.) தசரதர் இறந்த ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தை விட ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குச் சென்றதைக் கேட்டவுடன் பரதனுக்கு அதிக துக்கமுண்டாயிற்று (இதுவரையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குப் போனதைக் கைகேயி சொல்லவேயில்லை) ''கௌஸல்யையின் ப்ரிய புத்ரனை அந்தத் தாமாத்மா எங்கே? லக்ஷ்மணனும் ஸீதையுமெங்கே''யென்று கேட்டார். உடனே கைகேயி தான் சொல்லப்போகும் ஸமாசாரம் பரதனுக்கு வெறுப்பாக விருக்குமென்று அறியாமல் ப்ரியமாக விருக்குமென்றெண்ணி, ''ராமன் தபஸ்விகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்து லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத்திற்குச் சென்றா''னென்றாள்.

இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்கள் எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நாடினவர்களென்று மஹிமை யடைந்திருப்பதால் "ராமன் ஏதாவது குற்றஞ் செய்து அதற்காகத் துரத்தப்பட்டாரோ" வென்ற ஸந்தேஹத்தால் பரதன் திகிலடைந்து "எந்த ப்ராஹ்மணனுடைய தனத்தையாவது ராமன் அபஹரித்தாரோ? குற்றமில்லாத எந்தத் தரித்ரனையாவது ஹிம்ஸை செய்தாரோ? பரஸ்த்ரீகளைக் கைப்பற்றினரோ?" வேதங்களை அறிந்த ப்ராஹ்மணனைக் கொன்றவனைப்போல, ராமனைத் தண்டகாரண்யத்திற்கு ஏன் துரத்திவிட்டார்"என்றார். (ராமனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பூர்ணமாக வறிந்த பரதன் இப்படி ஸந்தேஹப்படுவதே தகாது).

ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவமாகவுள்ள சாபலயத்தால் கைகேயீ உடனே தான் செய்த கார்யங்களை உள்ளபடி சொன்னாள். மிகவும் முட்டாள், ஆனால் தான் வெகு ஸாமர்த்யசாலி யென்று அவளுடைய நினைவு. "குழந்தாய்! ராமன் யாதொரு ப்ராஹ்மணனுடைய தனத்தையும் அபஹரிக்கவில்லை பாபஞ் செய்யாத எந்தத் தரித்ரனையும் ஹிம்ஸை செய்யவில்லை பரஸ்த்ரீகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் மாட்டான் அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று அறிந்து, உனக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும் உன் பிதாவைக் கேட்டேன் அவரும் அப்படியே ப்ரதிக்ஞைசெய்து அதை நிறைவேற்றினார் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு வனத்திற்குப் போனார்கள் தன் ப்ரியமான புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்த தசரதர் துக்கந் தாங்காமல் அதே ஏக்கமாக உயிரை விட்டார். ராஜநீதியை அறிந்த நீ இப்பொழுது ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். நான் உனக்காகவே இவை யாவையும் செய்தேனல்லவா? துக்கப்படாதே, சோகத்தை விடு, தைர்யமாக விரு ஸகல ஸுகங்களும் பொருந்தின இந்த ராஜ்யம் உனதே இந்த அயோத்யையும் உனதே. ஆகையால் வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களால் உன் பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரகரியைகளை அதி சீக்ரமாக நடத்தி, இந்த பூமண்டலத்திற்குச் சக்ரவர்த்தியாக உன்னை அபிஷேகம் செய்துகொள்"ளென்றாள்.

ஸர்க்கம் 78.

(தொடர்ச்சி)

தன் பிதா இறந்ததையும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டதையும் கேட்டுப் பரதன் அடங்காத் துயரங்கொண்டு "என் பிதாவுமில்லாமல் அவருக்கு ஸமமான ஸஹோதரருமில்லாமல் பாக்யஹீனனான நான் இந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யட்டும்? புண்ணில் உப்பு ஜலத்தை ஊற்றுவதுபோல் துக்கத்தின்மேல் துக்கமாக வைத்துத் தாக்குகிறாயே. என் பிதா மரணமடைந்தது போதாதா? ராமனும் காட்டிற்குப் போகவேண்டுமா? ஸகல பூதங்களையும் ஸம்ஹாரஞ் செய்யும் ப்ரளயகால ராத்ரியைப் போல், இக்ஷ்வாகுகுலத்தை நாசஞ்செய்ய எங்கிருந்து வந்தாயோ? நெருப்புத்தணலை வயிற்றில் அணைத்துக் கொண்டதுபோல், மஹாராஜா அறியாமையால் உன்னைத் தருவித்து வீட்டில் வைத்துக்கொண்டாரே! அவரைக் கொன்ற மஹாபாபி நீயே! குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவளே! இந்தக் குலத்தில் இவ்வளவு செல்வமாக இதற்காகவா வளர்க்கப்பட்டு வந்தாய்? என் பிதா ஸத்யஸந்தவ்ரதர், மஹா கீர்த்திசாலி, உன்னைக் கைப்பற்றின காரணத்தால் தீவரமான துக்கத்தை அடைந்து உயிரை இழந்தார். தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ள மஹாராஜாவை நீ கொன்றதின் உத்தேசமென்ன? என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைய வேண்டி ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினை? கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் புத்ரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவேளை உயிரோடிருந்தாலும், நீயிருக்கும் பொழுது பிழைத்திருப்பார்களென்று நான் எண்ணவில்லை.

தர்மாத்மாவான ராமன் கௌஸல்யையிடத்தில் நடந்துகொண்டதுபோல் உன்னிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவில்லையா? அவர் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரில்லையா? தீர்க்காலோசனையுள்ள கௌஸல்யா தேவியும், தன்னுடன் பிறந்தவளைப்போல் உன்னை நினைத்து ப்ரியமாக நடத்தவில்லையா? அந்தத் தர்மசிந்தையுள்ள பட்டமஹிஷிக்கு ராமன் மூத்தபிள்ளையல்லவா? அந்த மஹானுபாவரைத் தபஸ்விகளைப்போல் காட்டில் வஸிக்கும்படி துரத்திவிட்டு உனக்குக் கொஞ்சமாவது துக்கமுண்டாகவில்லையல்லவா?"

அதிருக்கட்டும். பாபலேசமற்றவரும் மஹாசூரரும் கீர்த்திமானும் தன்னடக்கமுள்ளவருமான என் தமையனை இங்கிருந்து

துரத்திவிடும் என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைய உத்தேசித்திருக் கிறாய்! ஒன்றும் தோன்றவில்லையே. உனக்குப் பேராசை பிடித்துப் புத்தி கெட்டிருப்பதால் எனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியையும் ப்ரியத்தையும் நீ அறியவில்லை அறிந்திருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தைத் எனக்கு ஸம்பாதித்துவைப்பதற்காக இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்யத் துணிவாயா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கே யில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை எந்த சக்தியால் நான் ஆளமுடியுமென்றெண்ணினாய். மேருபர்வதத்திலுண்டான வனம் பிறகு அந்த மலையை நெருங்காம லிருக்கும்படி செய்வதுபோல், மஹாபலசாலியும் தர்மாத்மாவுமான தசரதரும் ராமனுடைய பலத்தையும் வீர்யத்தையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தாரல்லவா? மிகுந்த பலமுள்ள காளையால் சுமக்கப் பட்ட பாரத்தை இளங்கன்று சுமக்குமா? நானோ சிறுவன், மஹானு பாவரான தசரதசக்ரவர்த்தியால் ஆளப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை எந்த ப்ரபாவத்தால் ஆளுவேனென்று நினைத்தாய்? தசரதருடைய புத்ரனுகையால் ஸாமதான பேததண்டமென்ற உபாயங்களாலும் புத்திபலத்தாலும் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒருவேளை ஆளமுடிந் தாலும், உன் புத்ரன் லாபத்தை, அடையவேண்டுமென்று இவ்வளவு கெடுதியை உண்டுபண்ணின உன் ஆசையை நிறைவேறும்படிமாத்ரம் விடமாட்டேன்.

ராமன் உன்னைத் தாயென்று நினைத்துப் பக்தியுடன் இருக்கிறு ரென்ற ஒரு காரணமில்லாவிட்டால் மஹாபாபியான உன்னை இங்கிருந்து துரத்திவிடுவேன் மூத்தவனிருக்கும்பொழுது இளைய வனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எப்படிக் கேட டாய்? இது நமது முன்னோர்களின் ஆசாரமா? என்ன வார்த்தை சொன்னேன்! ஸாதுக்களின் ஆசாரத்திற்கும் உனக்கும் வெகு தூரம். நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சர்யம் அடங்கவில்லை. இந்தப் புத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் இது வரையில் மூத்தபுத்ரனுக்கே பட்டம் கிடைத்துவருகிறது. மற்ற வர்கள் அவனைப் பிதாவைப்போல அண்டிப் பிழைத்திருக்கிறார்கள். இந்த ராஜநீதி எல்லா அரசர்களுக்கும் பொது இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர் கள் இதை விசேஷமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆனால் க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ள நீ எங்கே, ராஜ நீதி எங்கே! சாச்வதமான க்ஷத்ரிய தர்மம் எங்கே! இதுவரையில் எங்கள் வம்சத்தரசர்கள் தர்மத்தையும் சுத்தமான ஆசாரத்தையும் காப்பாற்றுவதில் முதன்மை வாய்ந்தவர்க ளென்று லோகத்தில் அடைந்திருக்கும் மேன்மையை மஹாபுண்ய வதியான நீ வந்து புகுந்து தொலைத்துவிட்டாய். நீ பிறந்த கேகய

வம்சத்து மன்னர்களும் மஹானுபாவர்களல்லவா? இந்த ராஜநீதி யையே அனுஸரித்து வருகிறார்களல்லவா? உனக்குமாத்ரம் இப்படிப் புத்தி கெட்டு இந்த அநியாயத்தைச் செய்ய என தோன்றிற்று?

அது எப்படியாவது போகட்டும். மஹாபாதகியான உன் எண்ணத்தை மாத்ரம் நான் நிறைவேற்றுகிறதில்லை. என்னைக் காரண மாக வைத்துக்கொண்டு இந்த ராஜ்யத்தை நீ ஆளவல்லவா பார்க்கிறாய்? ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியரான ராமனைக் காட்டிலிருந்து இங்கே அழைத்துவருகிறேன். உன் கண்ணிற்கு எதிரே அவ ருக்கு முடிசூட்டுகிறேன். உன் வயிறு எரியும்படி அவருக்கு ஸகல வித கைங்கர்யங்களையும் செய்துகொண்டு ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்பே"னென்று க்ரூரமான வார்த்தைகளால் பரதன் கைகேயியை நிந்தித்துத் தன் மனதிலுள்ள துக்கத்தை வெளியிட்டார். அதுவும் போதாமல் மலைக்குகையிலுள்ள ஸிம்ஹம் சத்ருவைக் கண்டு கர்ஜிப் பதுபோல், இன்னும் அதிகமாகக் கர்ஜிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஸர்க்கம் 74.

(தொடர்ச்சி)

இப்படிப் பொதுவாகவும் மிருதுவாகவும் தன் தாயை நிந்தித் தார். பிறகு அவள் செய்த அபராதத்தை நினைக்க நினைக்க, அவருக் குக் கோபம் அதிகரித்து அவளை க்ரூரமாக நிந்திக்க ஆரம்பித்தார். "கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவளே, கெட்டவளே! உன் தாய் செய்த அக்ரமத்திற்காக என் பாட்டனார் அவளை ராஜ்யத்தைவிட்டுத் துரத் தினதுபோல் நீயும் இந்த ராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடிப்போ. என் பிதாவையும் கொன்று, என் ஸஹோதரர்களையும் ஊரைவிட்டு நீ. துரத்தின பிறகு என் ப்ராணன் நிற்குமா? நானும் இறந்தேனென்று, என் பிதாவையும் புத்ரனையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையை யும் இந்த நகரத்துஜனங்களையும் கொலைசெய்த பாபத்திற்காக உயிருள்ளவரையில் கதறு. என் பிதாவாவது ராமனாவது உன் வார்த்தையை எப்பொழுதாவது எடுத்தார்களா? என் அண்ணனைப் போல தர்மாத்மா உண்டா? ஒரே காலத்தில் ஒருவரைக் கொல்ல வும் மற்றொருவரைக் காட்டிற்குத் துரத்தவும் அவர்கள் உனக்குச் செய்த அபராதமென்ன? இந்த இக்ஷ்வாகுகுலத்தை அழிப்பதால் ப்ரூணஹத்யா (வேதத்தின் ஸகல சாகைகளையும் அத்யயனஞ் செய்த ப்ராஹ்மணனைக் கொன்ற) தோஷத்தை அடைந்தாய், நரகமே

உனக்கு விதித்த, உன் புத்ரன் அடையும் லோகங்கள் உனக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது. உன் பர்த்தாவையும் கொன்று ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரியனான ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உன் கோரமான பாபத்தைப் பார்த்து எனக்கும் திகில் உண்டாகிறது. என் பிதா உன்னால் உயிரைவிட்டார், என் தமையன் உன்னால் காட்டிற்குப் போனார், காலமுள்ளவரையில் அபகீர்த்தியை உன்னால் நான் ஸம்பாதித்துக்கொண்டேன். பரலோகத்திலும் பாபிகள் அடையும் கதியே உனக்கு விதித்தம். ராஜ்யத்தை ஆளப் பேராசை பிடித்தவளே! நீ பெண்ணோ, புலியா! என் தாயின் ரூபத்தை எடுத்திருக்கும் பரமசத்ருவல்லவா? துன்மார்க்கத்தில் பெயர் பெற்றவளே! பர்த்தாவைக் கொன்ற பாதகி! என்னுடன் பேசாதே. கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் மற்ற ராஜபத்னிகளும் உன்னால் வியஸனம் துக்கத்தை அடைந்து தபிக்கிறார்கள் பார். நீ பிறந்த குலத்திற்கும் புக்ககத்திற்கும் நல்ல கீர்த்தி ஸம்பாதித்த தாய் அச்வபதி மஹாராஜா வெகு தார்மிகர், மஹாஞானி, நீ அவருக்குப் புத்ரியாகப் பிறக்க நியாயமேயில்லை. யாரோ ஒரு ராக்ஷஸி இந்த ரூபத்தை எடுத்து அவருடைய குலத்தை நாசஞ்செய்யப் பிறந்திருக்கிறாள். தர்மம் ஸத்யம் இவைகளே அவதாரமெடுத்ததுபோலிருக்கும் ராமசந்த்ரனை நீ காட்டிற்குத் துரத்தினாய், அந்தத் துக்கத்தால் மஹாராஜாவைக் கொன்றாய், என்னைத் தகப்பனுமில்லாமல் ஸஹோதரர்களுமில்லாமல் இப்படிப் பறக்கவிட்டாய். இந்த மஹா பாபியான உன்னிடத்தில் எந்த ப்ராணிக்காவது ப்ரியமுண்டாகுமா, இரக்கமுண்டாகுமா? தர்மபுத்தியுள்ள கௌஸல்யாதேவியைக் கிழ வயதில் அவளுடைய ஒரே புத்ரனைவிட்டுப் பிரித்த உனக்கு எந்த லோகங்கள் கிடைக்கும்? ஸ்வஹத்யமேயில்லாமல் நாசமடைவதைத் தவிர வேறு கதி உண்டென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ராமன் கௌஸல்யைக்குப் புத்ரனாக இருந்தாலும் ஸகல பந்துக்களுக்கும் ஜீவாத்மாவென்றும் தசரதருக்கு ஸகலவிதத்திலும் ஸமனென்றும் அவனைவிட்டுப் பிரிந்தால் ஜனங்கள் உயிரை விடுவார்களென்றும் உனக்கு ஏன் தெரியவில்லை? இதைப் பார்க்காவது ஸந்தேஹமுண்டாகுமா?

முகம் கழுத்து மார்பு வயிறு கைகள் கால்கள் முதலிய அங்கங்களுடையவும், நேத்ரம் மூக்கு விரல்கள் முதலிய உபாங்கங்களை உடையவும், தேஜஸின் ரூபமான வீர்யத்தால் ஜீவனுக்கு வாஸஸ்தானமான ஹ்ருதய கமலத்திலிருந்து புத்ரன் உண்டாகிறான், தானே புத்ரனாக வந்து பிறக்கிறானென்ற வேதவாக்யத்தால் தாய்க

ந்த தன் ஸஹோதரன் முதலிய பந்துக்களைக் காட்டிலும் தன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுண்டு அப்படியிருக்க அந்தப் புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்ததால் கௌஸல்யைக்கு துக்கம் தாங்குமா?

முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த காமதேனு, பூமியில் நடக்கும் விஷயங்களைக் கவனிக்கும்பொழுது, ஓரிடத்தில் இரண்டு எருதுகளை ஒரு குடியானவன் ஏரில் பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தான். நடுப்பகல் வரையில் ஒரே மூச்சாய் உழுததால் அவை களைத்து மூர்ச்சையடைந்தன. தன் வம்சத்தில் பிறந்த அந்த ப்ராணிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்து ஸுரபி கண்ணீர் பெருக வாய்விட்டழுதது. அப்பொழுது தேவேந்த்ரன் எதோ காரியமாக அங்கே வர, அந்த நீர்த்துளிகள் திவ்யமான மணத்துடன் அவன் மேல் விழுந்தன. அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கையில் ஆகாசத்தில் காமதேனு துக்கம் தாங்காமல் அழுதுகொண்டிருக்கக் கண்டான். உடனே கைகூப்பி வணக்கத்துடன் "அம்மணி! ஏன் அழுகிறாய்? நாங்களாவது என்னைச் சேர்ந்தவர்களாவது உனக்கு ஏதாவது அபசாரம் செய்தோமா? இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸுகத்தையே தேடும் நீயும் இப்படி ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? ஒருவராலும் உனக்குப் பயமுண்டாக ந்யாயமில்லையே" யென்று கேட்டான்.

அதற்குக் காமதேனு "எந்த ப்ராணியாலும் எனக்குப் பயமில்லை. என் வம்சத்தில் பிறந்த இந்த இரண்டு எருதுகள் இந்தக் குடியானவனால் ஏரில் பூட்டப்பட்டுக் கடும் வெயிலில் உழைத்துக் களைத்துப் பூமியில் மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கின்றன. பார அவை மெலிந்து எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றிருந்தும், தயையற்ற இந்தக் குடியானவன் அவைகளை உபத்ரவிக்கிறான். அதைப் பார்த்து என் தேஹம் துடிக்கிறது, என் ஹ்ருதயம் பிளக்கிறது அவைகளுக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமுண்டல்லவா? புத்ரனைப்போல ப்ரியமான பொருள் பூமியில் வேறுண்டோ?" என்றது

அப்படியும் அவை காமதேனுவின் வயிற்றில் பிறந்த புத்ரர்கள் அல்ல, அவைகளைப்போல கோடானு கோடி புத்ரர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள். காமதேனுவோ தர்மானுஷ்டானத்தில் ஒப்பில்லாதது, ஸகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானம், ஸகல உத்தம குணங்களுக்கும் இருப்பிடம், லோகத்தில் ப்ராணிகள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று ஸ்த்ரீ புருஷர்களின் சோகங்களையெல்லாம் திரு

ங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறது. தனக்குக் கோடிக் கணக்காகக் குழந்தைகள் இருந்தும் அந்த இரண்டு எருதுகளுக்கும் நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் விட்டழுதது. அப்படியிருக்க, ராமன் கௌஸல்யையின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை, ஒரே புத்ரன், பலகாலம் வரையில் புத்ரனேயில்லாமல் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுப் பெற்ற குழந்தை, ஸகல உத்தமகுணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர், அவளோ கேவலம் ஸ்திரீ, மிகவும் வயஸ்சென்றவள், மஹாராஜாவிற்குப் ப்ரியமான பத்னியுமல்ல, யாவற்றிற்கும் புத்ரனையே நம்பியிருந்தவள். அப்படிப்பட்டவளை நீ புத்ரனில்லாமல் செய்து லகுவாகத் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்றெண்ணுகிறாயோ? நீ பிழைத்திருக்கும் வரையில் இந்த லோகத்தில் உனக்குத் தீராத துக்கமும் நீங்காத அபகீர்த்தியும் நிச்சயம். இறந்த பிறகு ஸ்வரூபநாசமே கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை

நான் என் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தர க்ரியைகளைப் பூர்ணமாகச் செய்து, காட்டிற்குப் போய் என் அண்ணனை ப்ரார்த்தித்து அழைத்துவந்து, அவருக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நான் உன்னால் அடைந்த அபகீர்த்தியை மாற்றி, எல்லையற்ற கீர்த்தியை அடைவேன். பிறகு தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்துத் தண்டகாரண்யத்தில் வஸிப்பேன். இந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் வாய் குளற, இந்தக் கோரம் தாங்காமல் துக்கிப்பதை நான் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டேன். நீ செய்த பாபத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கவுமாட்டேன். நீ நெருப்பில் விழுந்து உயிரை விடு, அல்லது ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போய்க் காலங்கழி, அல்லது கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு உயிரை விடு. நீ செய்த பாபத்திற்கு வேறு ப்ராயச்சித்தமுமில்லை, இதைத் தவிர வேறு உனக்குக் கதியுமில்லை. ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பட்டாபிஷேகமான பிறகே என் மனதிலுள்ள துக்கம் தீரும். அவரைக் காட்டிற்குத் துரத்தினேனென்ற அபகீர்த்தியும் மறையு"மென்று. காட்டில் மதம்பிடித்த யானை, வேடர்களால் எறிவல்லயம் மாவெட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டுக், கோபத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழுவதுபோல், பரதன் கண்கள் சிவந்து ஆடை அவிழ்ந்து ஆபரணங்கள் சிதற, இந்த்ரோத்ஸவத்தின் முடிவில் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளப்படும் இந்த்ரத்வஜத்தைப்போல் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்.

ஸர்க்கம் 75.

பரதனுடைய கோரபரமாணம்.

இதற்குள் ஸுமந்த்ரா முதலிய மந்திரிகள் அங்கே வந்தார்கள் சற்று நேரத்திற்குள் பரதன் பரக்கை தெளிந்து மந்திரிகள் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு உண்மையை அறிவிக்க விரும்பித், தன் எண்ணங்கள் யாவும் வீணானதால் மனமொடிந்து வாடிநிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்து "மித்ரர்களே! இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று ஒரு க்ஷணமாவது நான் ஆசைப்பட்டவனல்ல, அதற்காக இவளுடன் நான் ஆலோசனைசெய்தவனுமல்ல. தூரதேசத்தில் என் பாட்டனுடைய வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த எனக்குச், சக்ரவர்த்தி என்னை இந்தராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்யப்போகிறு ரென்றாவது ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாரென்றாவது ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அவருடன் போனார்களென்றாவது தெரியவே தெரியா"தென்று இப்படித் தீனமாகக் கதறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்தச் சப்தம் கௌஸல்யையின் காதில் விழுந்தது "வெகு க்ரூரமான நடத்தையுள்ள கைகேயியின் புத்ரனான பரதன் வந்திருக்கிறு னென்று தோன்றுகிறது இந்த அக்ரமத்தில் அவன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பானென்று நான் எண்ணவில்லை ஆகையால் அவனைப் பார்க்க விரும்புகிறே"னென்று இளைத்து நிறமாறிப் புத்திமயங்கித் தள்ளாடிக்கொண்டு ஸுமித்ரையுடன் பரதனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தாள். அதே சமயத்தில் பரதசத்ருக்னர்கள் அவளை நமஸ்கரிப்பதற்கு அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் வழியில் அவளை ஸந்தித்து, அவள் படும் கஷ்டத்தையும் அவளுடைய அலங்கோலமான ஸ்திதியையும் கண்டு துக்கந் தாங்காமல் அவளைக் கட்டிக்கொண்டு வாய்விட்டலறினார்கள். அவளும் சற்று நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, பெருந்தன்மைபொறுமை முதலிய உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவளானாலும், ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்தாலும் புத்ரசோகத்தாலும் ரோஷமடைந்து "இந்த ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தாய். மஹா க்ரூரஸ்வபாவமுள்ள உன் தாயும் இதை உனக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கவேண்டுமென்று எந்தெந்த அக்ரமங்களையோ செய்தாள் உனக்கு யாதொரு போட்டியுமில்லை, யாதொரு உபத்ரவமுமில்லை இவ்வளவு சரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த பதார்த்தத்தை

இனிமேல் பூர்ணசந்த்ர அனுமானனைப்போல் முகத்திருக்கும் என் புத்ரனைச் சடையும் கலையுமாக மரவுரியுடன் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டு எந்த மஹாலாபத்தை அடைந்தாள்? இந்த ராஜ்ய மெல்லாம் அவளுடைய வசத்திலிருப்பதால் அப்படிச் செய்யாமலேயே உன் எண்ணம் ஸாபல்யமாக நிறைவேறியிருக்கலாமே. கோற்று அழுகுவாய்ந்த என் புத்ரன் இருக்கும் வனத்திற்கு என்னையும் அனுப்பிவிடுவதே நமை அதைத்த தடுக்க மஹாராஜாவு மில்லை, ராமனுமில்லை. கைகேயீ செய்த பாபத்தில் உனக்கும் ஸம்பந்த முண்டு, ஆகையால் சகரவாதத்திற்கு உத்தர க்ரியைகளைச் செய்ய உனக்கு அதிகாரமில்லை. மஹாராஜாவும் அப்படியே தடுத்திருக்கிறார். அவர் செய்யும் அக்னிஹோத்ரத்தில் அவருடைய மூத்த பார்யைக்குப் பாத்யமுண்டு. ஆகையால் அந்த அக்னியில் விழுந்து நானும் ஸுமித்ரையும் எங்கள் பர்த்தா போன லோகத்திற்குப் போவோம். புருஷச்ரேஷ்டனான என் ராமன் காஸ்செய்யுமிடத்திற்கு நீயே என்னை அழைத்துப்போகவேண்டும். இந்த விஸ்தாரமான ராஜ்யமும் இதிலுள்ள தனதான்யங்களும் யானை குதிரை பசு முதலிய வஸ்துக்களும் உன் தாய் உனக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்த தல்லவா” வென்று கடூரமான வார்த்தைகளால் நிந்தித்தாள்.

தன்னைச் சத்ருவாகவும் அயலானாகவும் எண்ணிப் பேசினதைக் கேட்டுப் பரதனுக்குப் புண்ணில் ஊசியால் குத்துவதுபோல் சொல்ல முடியாத வருத்தமுண்டாயிற்று. மனங்கலங்கி அவளுடைய பாதங்களில் விழுந்து வெகுநேரம் புலம்பினார். பிறகு பைத்யம்பிடித்த வளைப்போல் ப்ரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து வணக்கமாகக் கைகூப்பி “என்னிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை. எனக்கு இந்த விஷயம் யாதொன்றும் தெரியாது. ராமனிடத்தில் எனக்குள்ள பரம பக்தியையும் ப்ரீதியையும் தாங்கள் அறிந்திருந்தும் இப்படிச் சொல்வது ந்யாயமா? நான் இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ராமனுக்கு த்ரோஹம் செய்தால் இதுவரையில் நான் கற்ற வேதசாஸ்த்ரங்களும் வித்யைகளும் குருமுகமாகக் கிடைத்த ஞானமும் பயனில்லாமற் போகட்டும். பாபிகளுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவனும், ஸூர்யனுக் கெதிரில் மலமூத்ரங்களை விடுகிறவனும், தூங்கும் பசுவை உதைத்த வனும், தன் வேலைக்காரனை ச்ரமப்படுத்தி வேலைவாங்கி அதற்குக் கூலிகொடுக்காதவனும், ப்ரஜைகளைத் தன் புத்ரர்களைப்போல் ஆண்டு வரும் அரசனுக்கு த்ரோஹம் நினைப்பவனும், குடிகளிடத்தில் ஆறில் ஒரு கடமை வாங்கியும் அவர்களைக் காப்பாற்றாதவனும், யாககாலத்தில் தபஸ்விகளுக்கு யாகதக்ஷிணையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி

பிறகு இல்லையென்று மிரட்டுகிறவனும், கோரமான யுத்தம் நடக்கும் பொழுது சத்ருக்களுக்குப் பயந்து ஓடுகிறவனும் சேரும் கதியில் சேருவேன். மஹாஜ்ஞானியான என் குருவால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பரலோக ஸாதனமான ரஹஸ்யார்த்தம் அடங்கின சாஸ்த்ரம் எனக்கு மறந்து போகட்டும். ஸகலவிதமான அழகும் வாய்ந்த ராமன் மறுபடியும் அயோத்யையில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளும் திவ்யமான ஸேவையைப் பார்க்கும் பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்காமற் போகட்டும். எள்ளன்னம் பாயஸம் ஆட்டின மாம்ஸம் இவைகளைத் தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் நிவேதனஞ் செய்யாமல் தின்கிறவனும், பெரியோர்களை எதிர்கொண்டழைத்து மரயாதை செய்யாமல் அவமானப்படுத்துகிறவனும், குருக்களைத் தானே நிந்திக்கிறவனும், மித்ர த்ரோஹஞ்செய்கிறவனும், ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கையால் ரஹஸ்யமாகச் சொன்னவைகளை வெளிப்படுத்துகிறவனும், உபகாரஞ்செய்தவனுக்குப் ப்ரத்யுபகாரஞ்செய்யாதவனும், நன்றியறிவில்லாதவனும், தற்கொலை செய்து கொண்டவனும், ஸாதுக்களால் விலக்கப்பட்டவனும், வெட்கமற்றவனும், தன் புத்ரர்களும் பந்துக்களும் வேலைக்காரர்களும் ஸமீபத்திலிருக்கும்பொழுது அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் நல்ல பதார்த்தங்களை வயிறுநிறையத் தின்கிறவனும் சேரும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும்.

எனக்கு அனுகூலமான பத்னிகளும் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய வைதிக க்ரியைகளும் கிடைக்காமல்போகட்டும். நான் பிள்ளையில்லாத துக்கத்தை அனுபவிக்கட்டும். ராஜஸ்த்ரீகளையும் குழந்தைகளையும் கிழவர்களையும் கொன்ற பாபமும், சேவகர்களை கைவிட்ட பாபமும், செம்பஞ்சு தேன் மாம்ஸம் இரும்பு முதலியவைகளை விற்று தன் ஸேவகர்களைப் போஷிக்கும் பாபமும், பயங்கரமான யுத்தம் ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் பயந்து ஓடுகிறவனைத் துரத்திக் கொல்லும் பாபமும் என்னைச் சேரட்டும். ஒற்றைவஸ்த்ரத்துடன் வீடுவீடாகப் பிக்ஷை எடுத்துக் கையையே பாத்ரமாக உபயோகித்துப் பூமியெங்கும் பைத்யக்காரனைப்போல் திரியும் கதி எனக்கு நேரட்டும். மதுபானம் ஸ்த்ரீகள் சூது இவைகளில் முழுகிக் காமக்ரோதங்களுக்கு அடிமையாகக் கடவேன். என் மனம் தர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். அதர்மத்தையே நாடட்டும். கொடுக்கத்தகாதவர்களுக்கே கொடுக்கிறவனாகட்டும். நான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் ஏராளமான தனமெல்லாம் திருடர்களால் அபஹரிக்கப்படட்டும். இரண்டு ஸந்த்யாகாலங்களிலும் தூங்குவதாலும் வீடுகளில் நெருப்பு வைப்பதாலும் குருபத்னியைச் சேருவதாலுமுண்டா

கும் பாபத்தை அடையக்கடவேன் அக்னிஹோத்ரம் நெய் சரு புரோடாசம் முதலியவைகளால் தேவதைகளுக்கும், மரணதிதிகளி லும் க்ரஹணகாலங்களிலும் பர்வகாலங்களிலும் ச்ராத்த தர்ப்பணங் களால் பித்ருக்களுக்கும், உயிரோடிருக்கையில் ஸகலவித கைங்கர் யங்களைச் செய்வதால் பெற்றோர்களுக்கும் சுச்ரூஷைசெய்யக் கிடைக் காமல் போகட்டும் ஸாதுக்கள் அடையும் லோகங்கள் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டாம், ஸாதுக்கள் மெச்சும் பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டாம், ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் என்னால் அனுஷ் டிக்கப்படவேண்டாம். மற்றாப்பதிகளுக்குக்கூ — விதிக்கப்பட் டிருக்கும் மாதிரு சுச்ரூஷையையும்விட்டு அதர்மத்திலேயே ச்ரத்தை யுள்ளவனாகக்கடவேன் எப்பொழுதும் தரித்ரனாகவும் பல குழந்தைகளையுடையவனாகவும் எப்பொழுதும் ஜ்வரம் முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவனாகவும் எப்பொழுதும் மனக்லே சத்தை யுடையவனாகவுமிருக்கக்கடவேன் ஏழைமைத்தனத்தால் வருந்தி என்னிடத்தில் வந்து என்னைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நான் கொடுப்பதால் தங்களுடைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்து ஸுகமடையலா மென்று என் முகத்தையே ஆவலுடன் பார்க்கும் ஸாதுக்களின் ஆசையைக் கெடுப்பதாலுண்டாகும் பாபம் என்னைச் சேரட்டும்.

கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அசுத்தனாக எப்பொழுதும் அரசனிடத்தில் பயந்துகொண்டு அந்நாமத்திலேயே பரியம் வைத்தவனாகப் பிறரைப்பற்றிக் கோள்சொல்லிக்கொண்டு வஞ்சனையால் வயிறு வளர்க்கும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும் பதிவ்ரதையான தன் பார்யை ருதுஸ்நானஞ்செய்து புத்ரோத்பத்திக்காக தன் ஸமீபத்தில் வந்திருக்கையில் அவளைத் தள்ளிவிடுகிறவனும், அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹஞ்செய்த பத்னியைக் கைவிட்டுப் பிற ருடைய பார்யைகளைக் கைப்பற்றுகிற அதர்மத்தில் பரியமுள்ள மூடனும், பார்யைகளையும் புத்ரர்களையும் ஸரியான காலங்களில் அன்ன பானங்களால் போஷிக்காமல் மரணமடையச் செய்கிறவனும், குடிக்கும் வஸ்துக்களைக் கெடுக்கிறவனும், விஷம்வைக்கிறவனும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நடக்கும் பூஜையைக் கெடுக்கிறவனும், இளங் கன்றையுடைய பசுவைக் கறக்கிறவனும், தாஹமென்று கேட்டவ னுக்கு வீட்டில் ஜலமிருக்கும்பொழுது 'கொடுக்கிறேன் இரு' என்று சொல்லிக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றுகிறவனும், ஒரு விஷயத் தைப்பற்றி இருவர் வாதித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குள் ஒருவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் இவன் ஜயிக்கும் உபாயத்தை அவனுக்கு ரஹஸ்யமாய் உபதேசிக்கிறவனும் அடையும் கோரமான

கதிகளைத் தவறாமல் அடையக்கடவே”னென்று பார்த்தாவையும் புத்ரனையுமிழந்த கௌஸல்யையைப் பரதன் ஸமாதானஞ்செய்தார்; துக்கந் தாங்காமல் தானும் கீழே விழுந்தார்.

கௌஸல்யை “குழந்தாய்! கோரமான ப்ரமாணங்களால் உன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு ஏன் உபத்ரவத்தை அனுபவிக்கிறாய்? அதைப் பார்த்தால் எனக்கும் துக்கம் வரவர அதிகமாகிறது. லக்ஷ்மணனைப்போல் நீயும் ராமனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனென்றும் முன்னோர்களின் தாமத்திலிருந்து விலகாதவனென்றும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீ செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுகிறவன் ஆகையால் ஸாதுக்கள் அடைய வேண்டிய உத்தம லோகங்கள் உனக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கு”மென்று அவனைத் தேற்றி, எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு இறுகத்தழுவி உச்சி முகர்ந்து துக்கம் மேலிட்டு அழுதாள். பரதனும் பலவிதமான க்லேசங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மனங்கலங்கி இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமில்லாமல் புத்தி சிதறி அடிக்கடி மூர்ச்சையடைந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அந்த ராத்ரிப்பொழுதை ஓர் யுகமாகக் கழித்தார்.

ஸர்க்கம் 76.

தசரதருடைய உத்தரக்ரியைகள்.

அப்பொழுது மஹாஞானியான வஸிஷ்டபகவான் க்லேசத்தாலும் புத்தி மோஹத்தாலும் பலவிதமாகப் பீடிக்கப்படும் பரதனைப் பார்த்து, “ராஜபுத்ர! மஹாகீர்த்திமானே! வருத்தப்பட்டது போதும். சகரவர்த்தி உத்தம லோகங்களை அடைவதற்கு ஸாதனமான ப்ரேதக்ரியைகளைத் தாமஸமில்லாமல் நடத்”தென்று ஆக்ஞாபித்தார். அதைக் கேட்டுப் பரதனும் தைர்யமடைந்து ஒருவாறு துக்கந்தெளிந்து உத்தரக்ரியைகளை நடத்த ஆரம்பித்தார்.

தசரதருடைய தேஹத்தை எண்ணெய்க் கொப்பரையிலிருந்து எடுத்து தைலம் வற்றுவதற்காகப் பூமியில் வைத்தார்கள். பலநாட்கள் வரையில் எண்ணெயில் ஊறியிருந்ததால் அவருடைய சரீரம் மஞ்சள் நிறமடைந்து விகாரமடையாமல் தூங்குகிறவரைப்போல் காணப்பட்டது. பிறகு ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தமமான படுக்கையில் அந்தத் தேஹத்தை வைத்துப் பரதன் வாய்

விட்டு பரலாபித்தார் "மஹாராஜ! நானும் சத்ருக்னனும் தூர தேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். தாமதமின்றி ராமனையும் மஹா பலவானான லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு நாங்களும் வருவதற்குமுன் தாங்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும்படியான காரணம் என்ன ஏற்பட்டது? என்ன காரியம் செய்தீர்கள்! ஸகல லோகத்திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் புருஷோத்தமனான ராமனைவிட்டுப் பிரிந்து ஜனங்கள் கதறிக்கொண்டிருக்கையில் தாங்களும் அவர்களைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்? ராமனும் காட்டிற்குப் போய் தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனால் இந்த நகரத்திலுள்ள ப்ரஜைகளின் யோகக்ஷேமங்களைப் பாதுகாக்கிறவர்கள் யார் இருப்பதாக நினைத்திருந்தீர்கள்? தாங்கள் இல்லாமல் இந்தப் பூமண்டலம் பர்த்தாவையிழந்த ஸ்த்ரீயைப்போல் விகாரமாயிருக்கிறது. சந்திரனில்லாத ராத்ரியைப்போல் தாங்கள் இல்லாமல் இந்த அயோத்யை ப்ரகாசிக்கவில்லையே" யென்று பலவிதமாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் வஸிஷ்டபகவான் அவரைத் தடுத்துச் "சக்ரவர்த்திக்கு நடக்கவேண்டிய ப்ரேதக்ரியைகள் தாமஸமில்லாமல் பூர்ணமாக நடக்கவேண்டும். நீ துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு அந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பாய்" யென்றார்.

பரதன் அதை ஒப்புக்கொண்டு ரித்விக்குகளையும் புரோஹிதர்களையும் ஆசார்யர்களையும் சீக்ரப்படுத்தினார். அக்னிக்ருஹத்தில் தசரதரால் பூஜிக்கப்பட்டுவந்த கார்ஹபத்யம் முதலிய ஹோமாக்னிகள் தீட்டுப்படாமல் வெளியில் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ரித்விக்குகளும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தவர்களும் அவைகளை விதிப்படி எடுத்துச் சென்றார்கள். பரிசாரகர்கள் சக்ரவர்த்தியின் தேஹத்தை உத்தமமான பல்லக்கில் வைத்துக் கண்ணீர் பெருகப் பேசமுடியாமல் எடுத்துப் போனார்கள். வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பலவிதமான வஸ்த்ரங்களையும் அரசனுக்கு முன்பு வாரி இறைத்துக்கொண்டு பலர் சென்றார்கள். சந்தனம் அகில் குங்கிலியம் முதலிய பரிமளத்ரவ்யங்களைத் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தூபபாத்ரங்களில் சிலர் போட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் சந்தனம் பத்மகம் தேவதாரு முதலிய பரிமள விருக்ஷங்களால் சிதையை அடுக்கினார்கள். ராஜபத்னிகள் வயஸ் சென்ற பரிசாரக ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டுப் பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களில் ஏறிக் கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கூட வந்தார்கள். பிறகு ரித்விக்குகள் சமசானத்தில் ப்ரேதத்தைச் சிதையின் நடுவில் வைத்து, பரதனோடும் ராஜஸ்த்ரீகளோடும் ப்ரதக்ஷிண

டாகவும் அபரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றிவந்து, மஹாராஜா செய்துவந்த அக்னிஹோத்ர அக்னியால் பரதனை மூட்டச் செய்து, ஹோதா உத்காதா அத்வர்யு ப்ராஹ்மா என்ற ரித்விக்குகள் பித்ருமேத விதிப்படி வேதமந்த்ரங்களை உச்சரித்து ஸகல கிரியைகளையும் குறைவில்லாமல் நடத்தினார்கள் ஸாமகானத்தில் நிபுணர்கள் ஸாமவேத மந்த்ரங்களை மதுரமாகப் பாடினார்கள். அநேக ஆயிரம் ஸ்த்ரீகள் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகளைப் போல் தீனமாக வாய்விட்டலறும் ஓசை வெகுதூரம் பரவிற்று. பிறகு எல்லோரும் வாஹனங்களில் ஏறி ஸரயூ நதிக் கரைக்கு வந்து, ஜல தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்து, ராஜஸ்த்ரீகளும் மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் கண்ணீர் பெருக நகரத்தில் புகுந்தார்கள். பந்துக்கள் பத்து நாட்கள் வரையில் தனித் தனியாகப் பூமியில் படுத்துக்கொண்டு தீட்டுக்காத்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 77.

(தொடர்ச்சி)

பத்து நாட்களும் கழிந்த பிறகு பதினோராவது நாளில் புண்யாஹவாசனம் நவச்ராத்தம் முதலிய சுத்திகளைச்செய்தார்கள். பன்னிரண்டாவது நாளில் ஷோடச ச்ராத்தம் மாஸிகம் ஸபிண்டீகரணம் முதலிய கிரியைகளை நடத்தினார்கள். (அக்காலத்தில் ஸகல கிரியைகளும் பன்னிரண்டு நாட்களில் முடிந்துவிட்டதென்று தெரிகிறது. இப்பொழுது அவை பன்னிரண்டு மாதங்களில் ஊனமாஸிகம் மாஸிகம் ஸோதகும்பமென்று க்ரமமாக நடந்து, வர்ஷத்தின் முடிவில் ஆப்திக ச்ராத்தத்துடன் பூர்த்தியாகிறது.)

மஹாராஜாவுக்குத் திருப்தியுண்டாவதற்குப் பரதன் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு எண்ணிறந்த ரத்னங்களையும் தனத்தையும் வஸ்த்ரங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் வீடுகளையும் கொடுத்தார். பதினமூன்றாவது நாள் காலையில் தன் பிதாவைக் குறித்து அவர் மிகவும் ப்ரலாபித்து, ஸஞ்சயனம் செய்வதற்காகச் சமானத்திற்குப் போய் சிதைக்கு ஸமீபத்தில் நின்று, 'மஹாராஜ! தாங்கள் என்னை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்திருந்தீர்கள். அவரும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். தாங்களும் என்னை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டீர்கள். அநாதையான கௌஸல்யைக்கு ஒரே கதியாகவிருந்த ராமனும் தங்களால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். தாங்களும் அவளைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்' என்று

இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு, தசரதருடைய தேஹம் எரிக்கப்பட்டுச் சிவந்த சாம்பலும் எலும்புமாய்க் கிடந்தவிடத்தைப் பார்த்துப் பெருங் குரலிட்டழுது பூமியில் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தார். இந்திரத்வஜத்தைக் கயிறுகளால் தூக்கி நிறுத்துவதுபோல், அவருடைய பந்துக்கள் பரதனைத் தூக்கி எடுத்து, யயாதிசக்ரவர்த்தி தன் புண்யம் அழிந்த காலத்தில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து ரிஷிகளால் சூழப்பட்டதுபோல், அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பரதன் துக்கிப்பதைப் பார்த்துச் சத்ருக்னனும் பரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார். பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து தன் பிதா மிகுந்த ப்ரீதியுடன் தன்னைச் செல்வமாக வளர்த்ததையும் அந்தந்தக் காலங்களில் தனக்கு அவர் செய்த உபகாரங்களையும் நினைந்து நினைந்து ப்ரலாபித்தார். "மந்தரையிடத்திலிருந்து உண்டான வரங்களைக் கொடுப்பதென்ற சோகஸமுத்ரம், கைகேயியென்ற பெரும் முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு, ஆழம் அண்டாமல் எங்களை முழுகச்செய்தது. தாங்கள் எப்பொழுதும் செல்வமாக வளர்த்த பரதனை இங்கே இப்படித் தவிக்கவிட்டு எங்கே போனீர்களோ! நோந்தியானா. போஜனங்களையும் பானங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் எங்களுக்குக் கொடுத்து, 'இவைகளில் உங்களுக்கு இஷ்டமானவைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்க'ளென்று நிர்ப்பந்தஞ் செய்வீர்களே. இனிமேல் எங்களை இப்படி யார் ஆதரிப்பார்கள்? தர்மாத்மாவான தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து இந்தப் பூமி வெடிக்காமலிருக்கிறதைப் பார்த்தால் ப்ரளயகாலத்திலும் இதற்கு நாசமில்லையென்று எண்ணுகிறேன். தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் ராமனும் காட்டிற்குப் போன பிறகு இங்கே எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? ஆகையால் இந்த நிமிஷத்திலேயே நெருப்பில் விழுந்து ப்ராணனை விடுவேன். தகப்பனுமில்லாமல் தமையனுமில்லாமல் சூன்யமாயிருக்கும் இந்த இக்ஷ்வாகுகுல ராஜதானியான அயோத்யையில் அடிவைக்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் நானும் காட்டிற்குப் போகிறே"னென்று பரத சத்ருக்னர்கள் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு அரசனுடைய பரிஜனங்களெல்லாம் தாங்க முடியாத துக்கத்தை யடைந்தார்கள். அந்த ராஜபுத்ரர்கள் களைத்து முகம்வாடிக் கொம்புகள் ஒடிந்த காளைகளைப்போல் பூமியில் விழுந்து புரண்டார்கள்.

அப்பொழுது உத்தம ஸ்வபாவத்தையுடையவரும் ப்ரஹ்மஞானியும் இக்ஷ்வாகுகுல புரோஹிதருமான வஸிஷ்டபகவான் பரதனைத் தூக்கியெடுத்துக், "குழந்தாய்! சக்ரவர்த்தி மரணமடைந்து இன்று பதின்மூன்றாவது நாள். ஸஞ்சயனம் முதலிய க்ரியைகள

இன்னும் நடத்தப்படவில்லை. ஏன் நாமஸங்கோசம் செய்கிறாய்? பசி தாஹம் சோகம் மோஹம் கிழத்தனம் மரணமென்ற ஆறும் ப்ராணிகளுக்கு இயற்கையானவை. இவைகளை நீக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவை நேரும்காலத்தில் நீ இப்படித் தூங்கிப்பது உசிதமல்ல'வென்றார். ஸுமந்த்ரரும் சத்ருக்னனைத் தூக்கி எடுத்து, ஸகல பூதங்களின் ஜனனமரணகதியை வர்ணித்து ஸமாதானஞ்செய்தார். அப்பொழுது பரத சத்ருக்னர்கள், மழையாலும் வெயிலாலும் தாக்கப்பட்ட இந்த்ரத்வஜங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அழுகையால் சிவந்த கண்களுடன் தீனமாய்ப் ப்ரலாபிக்கும் அந்த ராஜகுமாரர்களைப் பந்துக்கள் மேல் நடக்க வேண்டிய க்ரியைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று சீக்ரப்படுத்தினார்கள். (மனுஷ்ய தேஹம் அநித்யமானதால் இப்பொழுது ஸஞ்சயனம் இரண்டாவது நாளிலேயே செய்யப்படுகிறது).

ஸர்க்கம் 78.

மந்தரைக்குக் கிடைத்த வெகுமதி.

மஹாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்ரியைகளை முடித்துப் பரதன் அரண்மனைக்கு வந்தவுடன் ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார். அதைக் கண்டு சத்ருக்னன் "அண்ணா! ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் துக்கம் நேர்ந்தால் ராமனையே கதியாக அடைகின்றன, நமக்கும் அவரே கதியென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்படி ஸகல பூதத்தின் துக்கத்தைத் தீர்க்கும் ராமன் மஹாபலவானாயினும் கையாலாகாத ஒரு பெண்ணால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டாரென்பதை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சர்யம் அடங்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் ராமன் செய்தது உசிதமல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்துப் பிதாவின் வார்த்தையை மீறினானென்ற லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து ராமன் ஒரு வேலை ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். மஹாவீரனென்றும் மஹாபலசாலியென்றும் பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனென்று ஒருவர் இருக்கிறாரல்லவா? அவர் எதற்காகப் பயப்படவேண்டும்? தசரதர் செய்தது அந்யாயமென்று தெரிந்திருக்க, அவரைக் கண்டித்து, காட்டிற்குப் போகாமல் ராமனை ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதைக் காட்டிலும் இது வெகு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. மஹாராஜா கைகேயிக்கு உட்பட்டிருக்கிறாரென்பதை

அறிந்தவுடனே, ஸன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகின அந்தத் துராத்மாவை, ந்யாயாந்யாயத்தை நன்றாக விசாரித்து ஏன் சிக்ஷித்திருக்கக் கூடா"தென்று அந்த ராஜகுமாரர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மந்தரை யென்ற மஹாபாபி "பரதன் வந்து விட்டான் இனிமேல் அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும் அப்பொழுது நாம் ஸகல ஸௌகர்யங்களையும் அனுபவித்து ஸகல அதிகாரத்தையும் செலுத்தலாமென்ற ஆசையுடன், வஸ்த்ராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தில் வந்தாள் உத்தமமான சந்தனக்குழம்பைப் பூசிக்கொண்டு, அரை நூல்மாலை ரத்னஹாரங்கள் முத்துஹாரங்கள் முதலியவைகளால் தேஹமெங்கும் ப்ரகாசிக்கக் கைகேயியால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜஸதீகளுக்குத் தகுந்த வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, கயிறுகளால் கட்டி இழுக்கப்பட்ட கிழக்குரங்கைப்"போல தோன்றினாள் (ராமாயணத்தில் ஹாஸ்ய ரஸத்தை வால்மீகி காட்டியிருப்பதற்கு இது ஒரு உதாஹரணம்).

அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் உடனே அவளைப் பிடித்துச் சத்ருக்னனிடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு, "ஸ்வாமி! ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தி நமது மஹாராஜாவையும் கொன்ற மஹாபாபி இவளே இந்தக் கெட்டவளைத் தகுந்தபடி தாங்களே சிக்ஷிக்க வேண்டு" மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள் சத்ருக்னன் அவர்களைப் பார்த்து "மஹா ராஜாவுக்கும் அவருடைய புத்ரர்களுக்கும் கொடிய துக்கத்தை உண்டுபண்ணின இந்தப் பாபி, தான் இவ்வளவு கர்மப் பட்டதின் பயனை அடையப்போகிறாள் பாருங்க"ளென்று அந்தப் புரத்து ஸ்த்ரீகளுக்கு நடுவிலிருந்த அந்தக் கூனியைப் பிடித்து இழுத்துக் கீழே தள்ளி அடித்தார். அவள் அடி பொறுக்கமாட்டாமல் கோவென்று கதறினாள் அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் "சத்ருக்னன் ஒரு நாளும் கோபிக்கமாட்டாரே. அவருக்கே கோபம் வந்தால் யார் எதிரில் நிற்க முடியும்? மனிதனுடைய நித்யசத்ருக்களான காம க்ரோதங்களை நாசஞ்செய்த சத்ருக்னரையே கோபம் மூட்டின இந்த மஹா பாபியை எது செய்தாலும் தகும் இப்பொழுது கௌஸல்யையைத் தவிர நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியவர்கள் வேறில்லை அவளைச் சரணமடைவோம் வாருங்கள் அவள் கருணாநிதி, ப்ரியமாகப் பேசுகிறவள், தர்மங்களை அறிந்தவள், மஹாகீர்த்திசாலி" யென்று சொல்லிக்கொண்டு பயந்து அங்கிருந்து ஓடிப் போனார்கள் அதற்குள் சத்ருக்னன் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தக் கூனியைத் தரையில் தள்ளி அங்குமிங்கும் இழுத்து உதைத்

தாா. அவளுடைய அழுகைக் குரலால் அந்தப்புரமெங்கும் நடுங்கிற்று. அவள் அணிந்த ஆபரணங்கள் அறுந்து, நான்கு புறங்களிலும் சிதறி, சரத்காலத்தில் நக்ஷத்ரங்களால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப் போல அவ்விடத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்தது.

அப்பொழுது மந்தரையின் கூச்சலைக் கேட்டு அவளை விடுவிப்பதற்காகக் கைகேயீ அங்கே வந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன் சத்ருக்னனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகமாயிற்று, மிகவும் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவளை நிந்தித்தார். அதைக் கேட்டுக் கைகேயீ துக்கமும் பயமும் மேலிட்டு, இவன் கோபாவேசத்தால் என்ன செய்வானோவென்று பரதனிடத்தில் ஓடிக், கூனியை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தாள். அப்பொழுது பரதன் "குழந்தாய், சத்ருக்ன! ஸகல ப்ராணிகளிலும் ஸ்த்ரீகள் பலமற்றவர்கள், எந்த அபராதத்தைச் செய்தாலும் அவர்களைக் கொல்வது மஹாபாபம். ஆகையால் இந்தத் துஷ்டையை விட்டுவிடு. இந்த மஹாபாதகியான கைகேயீ என் தாயானாலும் அவளை நான் கொல்லாமல் விட்டிருப்பேனா? பெற்ற தாயைக் கொன்ற துஷ்டனென்று ராமன் என்னிடத்தில் வெறுப்படைவாரென்றல்லவா அவளை விட்டேன்? இந்தக் கூனியை நாம் கொன்றோமென்று ராகவனுக்குத் தெரிந்தால் நம்மிடத்தில் பேசவே மாட்டா"ரென்றார்.

அதைக்கேட்டுச் சத்ருக்னன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு மந்தரையை ஒரு உதை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டார். அவள் அந்த வேகத்தால் பரக்ஷையற்றுக் கைகேயீயின் பாதங்களில் போய் விழுந்து கைகால்கள் ஒடிந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தீனமாகக் கதறினாள். கைகேயீ அவளைத் தன்னால் கூடியவரையில் ஸமாதானஞ்செய்தாள்

ஸர்க்கம் 79.

"இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம்"

தசரதர் மரணமடைந்த பதினாலாவது நாள் காலையில் மந்த்ரிகள் ஸேனாபதிகள் புரோஹிதர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து யோசித்துக் கொண்டு பரதனைப் பார்த்து "நம்மெல்லோருக்கும் பரமகுருவாயிருந்த மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசைவைத்துப் போய்விட்டார். அவ

ருடைய மூத்தபுத்ரனுன ராமனும் மஹாபலசாலியான லக்ஷ்மண னும் கைகேயியின் வார்த்தையால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். ஒருவன் முதலில் அரசனைத் தேடி அடையவேண்டும், பார்யையை யும் தனத்தையும் பிறகு ஸம்பாதிக்கவேண்டும். பெற்றோரைவிட அரசனே நமக்கு ஆதரவானவன் ரக்ஷகனென்று பெரியோர் சொன்ன படி, இந்த ராஜ்யத்திற்கு இப்பொழுது அரசனில்லாவிட்டாலும் ஈச்வர கிருபையால் ஜனங்களுக்குள் அதிருப்தியும் கலஹமும் உண் டாகவில்லை (மந்திரிகளும் ராஜஸேவகர்களும் சிற்றரசர்களும் மிகுந்த ஒற்றுமையுடன் இருப்பதால் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அபாயம் நேராது). ஆகையால் தாங்கள் எங்களுக்கு அரசனாகவேண்டும். வரிசை க்ரமத் தில் தாங்கள் மஹாராஜாவின் மூத்தபுத்ரர், எல்லாவித்திலும் வெகு கீர்த்திபெற்றவர், ஜனங்களும் தங்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்திருக்கிறார்கள். ராஜஸேவகர்களும் வ்யாபாரிகளும் அபிஷே கத்திற்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களுடன் காத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தங்களுடைய முன்னோர்களால் ஆளப் பட்ட இந்த சாச்வதமான ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண் டும். பட்டாபிஷேகத்தைக் கைக்கொண்டு எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஆனால் தர்மத்திலிருந்து ஒரு நாளும் பிசகாத பரதன் அபிஷேக பதார்த்தங்களை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து ஜனங்களைப் பார்த்து "என் குலத்தில் மூத்த புத்ரனே ராஜ்யத்தை அடையவேண்டுமென்பது தர்மமாக இதுவரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிறது. நீங்கள் புத்திமான்களல்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிச் சொல்வது யுக்தமா? ராமன் எனக்கு தமயன். ஆகையால் ராஜாவாயிருக்கத் தகுந்தவர். பதினுன்கு வர்ஷங்கள் காட்டில் வஸிப்பதாக நிச்சயஞ்செய்து விட்டேன். சதுரங்கஸைன்யம் தயாராகட்டும். காட்டிலிருந்து என் தமயனை எப்படியாவது அழைத்துக்கொண்டுவருகிறேன். இப்பொழுது விஹிதமாயிருக்கும் அபிஷேக பதார்த்தங்களை அங்கே எடுத்துக்கொண்டுபோய் மஹாபூஜ்யரான ராமமூர்த்திக்கு அபி ஷேகஞ்செய்து, யாகசாலையிலிருந்து மூன்று அக்னிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதுபோல, அந்த மஹாத்மாவைக் காட்டி லிருந்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டுவருவேன். எனக்குத் தாயென்று பெயர் மாத்ரம் கொண்டிருக்கும் கைகேயியின் இஷ் டத்தை ஒரு நாளும் நிறைவேற்றமாட்டேன். ராமசந்த்ரனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுவார். நான் கோரமான வனத்தில் காலங்கழிப்பேன்.

ஆகையால் சில்பிகள் மேடுபள்ளங்களை ஒழுங்காக்கி ஸுலபமான வழியை ஏற்படுத்தட்டும், போகும்பொழுது அபாயமானவிடங்களைத் தாண்டுவதில் உதவிசெய்யக் காவலாளிகள் நம்முடன் வரட்டு”மென்று கட்டளையிட்டார்.

இப்படி ராமனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைப் பரதன் சொல்ல, அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து “மஹாராஜா செய்த ப்ரதிக்ஞைப்படி தங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை மூத்த புத்ரனை ராமனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரே மனஸாக நிச்சயித்திருக்கும் தங்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் ஒரு நாளும் குறையாமலிருக்கட்டு”மென்று ஆசீர்வதித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 80.

காட்டிற்கு மார்க்கம் ஏற்பட்டது.

பிறகு பூமியின் ஸாரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களும், கிணறு வெட்டுகிறவர்களும், வாய்க்கால் சுரங்கம் இவைகளை வெட்டுகிறவர்களும், தெப்பம் படகு ஓடம் இவைகளைச் செய்கிறவர்களும், கூலிக்காரர்களும், காவல்காரர்களும் சூரர்களும், கல்தச்சர்களும் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் யந்த்ரங்களைச் செய்பவர்களும், தச்சர்களும், மரங்களை வெட்டுகிறவர்களும், மேடுபள்ளங்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறவர்களும், சுண்ணும்புக்காரர்களும் குறவர்களும் காட்டுவழியில் போய்ப் பழகினவர்களும் முன்னே போனார்கள். அவர்கள் ராமனைப் பார்ப்போமென்ற ஸந்தோஷத்தால் தங்களுடைய வேலைகளை வெகு சீக்ரமாகச் செய்து முடிக்கத் தீர்மானித்துப், பர்வ காலங்களில் ஸமுத்ரம் பொங்குவதைப்போல, கங்கைக் கரைக்குப் போனார்கள். தங்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்து, மண்வெட்டி கோடாலி பாறை முதலிய ஆயுதங்களுடன் முன்னே போய், வழியிலுள்ள கொடிகளையும் செடி கொடிகளையும் மரங்களையும் அடிக்கட்டைகளையும் கல்லுகளையும் வெட்டி யெறிந்து மார்க்கத்தை ஒழுங்கு செய்தார்கள். சிலர் மரங்களில்லாதவிடத்தில் மரங்களை வைத்தார்கள், சிலர் கோடாலிகளாலும் உளிகளாலும் அரிவாள்களாலும் மரங்களை வெட்டினார்கள்; சிலர் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த இலாமிச்சைச் செடிகளை எரித்தார்கள்; சிலர் மேடுபள்ளங்களை ஸமமாகச் செய்தார்கள், சிலர் பெரிய பள்ளங்களையும் பாழுங்கிணறுகளையும் மண்ணால் நிரப்பினார்

கள, சிலா அவசயமானவிடஙகளில பாலஙகளைப போட்டாாகள்; சிலா அவசயமானவிடங்களில ஜலம வறற வெட்டிவிட்டார்கள் , சிறிய கலலுகளுளள விடததில சிலா அவைகளைப பொடிசெய்தாா கள, ஸவலப ஜலமுளளவிடஙகளைப படிகட்டுகளால அலங்கரிககப பட்ட விஸ்தாரமான குளஙகளாகச சிலா செயதாாகள, சிலா ஜல மிலலாதவிடங்களில ருசியான ஜலமுளள கிணறுகளையும வாவிகளை யும ஏரிகளையும, யானைகள குதிரைகள காலாட்கள இறஙகிக குடிக குமபடியாக வெட்டி, ஜலம குடிதத பிறகு தரையில இளைபபாறுவதற காக மேடைகளையும கட்டினாாகள அநத ஸைநயஙகள போகும வழி கலலுகளாலும நறசாநதாலும உறுதியாகக கட்டபபட்டுப பக கங்களில புஷபஙகளாலும பழஙகளாலும நிறைநத மரஙகளால அலங கரிககபபட்டிருநதது. மதம பிடிதத பக்ஷிகள அவைகளிலிருநது ஆனநதமாகக கூவின. தேவதைகள போகும வழியைப போல அது பாாபபவாகளின கணகளைப பறிததது.

பிறகு வாஸ்துசாஸதரததில நிபுணாகளால நிசசயிககபபட்ட சுப முஹூாததததில வழியில கூடாரமடிகக நியமிககபபட்டிருநத வாகள, ஜலஸௌகயம அமைநது மரஙகள அடாநதவிடததில, பரதன தஙகுவதறகுக கூடாரஙகளை அடிதது விசிதரமாக அலஙகரித தாாகள. அவை நோததியான மெலலிய மணலகளால கட்டபபட்ட மேடைகளால சூழபபட்டு நவரதனஙகளிழைதத மலைகளைப்போ லிருநதன. அவைகளின நடுவில விசாலமான வீதிகள போடபபட் டிருநதன. தேவாலயஙகளும அரணமனைகளும் பராகாரஙகளும அமைக்கபபட்டிருநதன. அழகான கொடிகள எலலாவிடஙகளிலும பறநதுகொணடிருநதன. ஆகாசததை அளாவியிருககும உபபரிகை களுளள வீடுகளால நிறைநது, இநதரனுடைய ராஜதானியான அம ராவதியைபபோலும, தேவகணஙகள ஸஞசரிககும விமானக்கூட டஙகளைபபோலும விளஙகிறறு. பலவித மீனகள நிறைநது சுதத மான குளிாநத ஜலததையுடைய கஙகைககரையிலுள்ள காடுகளின வழியாகத, திறமை வாயநத சிறபிகளால போடபபட்ட அநத மார்க கம, ராதரியில மேகங்களற்றுச சுததமான ஆகாசம சந்திரனலும நக்ஷதர வரிசைகளாலும பரகாசிப்பதுபோல விளஙகிறறு.

ஸர்க்கம் 81

ராஜ ஸபை.

பரதனுடைய அபிஷேகத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகச் செய்யவேண்டிய நாந்தி முதலிய மங்கள கிரியைகளை வஸிஷ்டர் அந்த ராத்திரியில் செய்து முடித்தார். விடியற்காலத்தில் ஸூதமாகத வைதாளிக வந்திகள் ஸகல மங்களவாத்யகோஷத்துடன் வெகு சாதுர்யமாகவும் மதுரமாகவும் பரதனைத் துதித்தார்கள். ஜாமத்தைக் குறிக்கும் துந்துபி தங்கக் கழிகளால் அடிக்கப்பட்டுக் கம்பீரமாகச் சப்தித்தது. சங்கம் முதலிய வாத்யங்கள் மந்தரம் மத்யமம் தாரமென்ற மூன்று ஸ்தாயிகளை வெகுசித்ரமாகக் கட்டிக்கொண்டு முழங்கின. ஆகாசத்தை அளாவின அந்த வாத்யகோஷம், அதுவரையிலுமே சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பரதனை அதிகமாக வருத்தப்படுத்திற்று. அவர் உடனே விழித்துக்கொண்டு, "இவையெல்லாம் மஹாராஜாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய மர்யாதைகள், எனக்கு அந்த யோக்யதையில்லை, நிறுத்துங்க"ளென்று கட்டளையிட்டு, "குழந்தாய், சத்ருக்ந! கைகேயியால் விளைந்த அக்ரமத்தைப் பார்த்தாயா? ராஜ்யத்தில் நீதி தப்பி நடக்கலாயிற்று. ஸகலவித துக்கத்திற்கும் என்னை ஆளாக்கிச் சக்ரவர்த்தி ஸுகமாக ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார். ராஜ்யத்தில் ப்ரதானமான அரசனிருக்கும்பொழுதே அவருடைய மூத்தபுத்ரன் யுவராஜாவாக நியமிக்கப்பட்டு இடையூறின்றி வந்துகொண்டிருந்த இக்ஷ்வாகுகுல ராஜ்யலக்ஷ்மி, மாலுமியில்லாத ஓடம் வெள்ளத்தில் தத்தளிப்பதுபோல், நாதனில்லாமல் தவிக்கிறாள். நம்மெல்லோருக்கும் போஷகனும் ரக்ஷகனும் நாதனுமான ராமன், இக்ஷ்வாகு குல தர்மத்திற்கு விரோதமாக என் தாயால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டார். இப்பொழுது ராஜ்யலக்ஷ்மி அண்டியிருப்பதற்குப் புருஷர்களில்லாமல் 'அலைந்துகொண்டிருக்கிறா'ளென்று சித்தஸ்வாதீனமற்றவன்போல் ப்ரலாபித்தார். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் பெருங்குரலிட்டு அழுதார்கள்.

அப்பொழுது ஸகல ராஜதர்மங்களையும் அறிந்த வஸிஷ்டபுங்கவர் தன் சிஷ்யர்களுடன், ரத்னஸிம்ஹாஸனத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தேவேந்த்ரனுடைய ஸுதர்மா ஸபையைப்போல் விளங்கும்

ஸபாமண்டபத்தில் வந்தார். ஸகல வேதங்களுக்கும் நிதியான அந்த மஹாருஷி, விலைபெற்ற போர்வையால் மூடப்பட்ட ஒரு தங்க ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்து தூதர்களை அழைத்து, "ஒரு பெரிய ராஜ்யகாரியம் இப்பொழுது நடக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசியர்களையும் ஸேனைத் தலைவர்களையும் மந்திரிகளையும் அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேலைக்காரர்களையும் பரதசத்ருக்னர்களையும் பரதனுடைய ஹிதத்தில் நோக்கமுள்ள விஜயன் ஸுமந்த்ரன் முதலியவர்களையும் சீக்கிரத்தில் அழைத்து வாருங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

பிறகு ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் ஏறிவந்து கொண்டிருந்தவர்களின் கோலாஹலத்தால் அந்த ஸபாமண்டபம் நிறைந்தது. பரதன் உள்ளே வந்தபொழுது ஜனங்களெல்லோரும், முன்பு தசரதரை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பதுபோலும், தேவதைகள் இந்திரனை எதிர்கொண்டழைப்பதுபோலும் உபசரித்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அந்த மண்டபம், ஸமுத்ரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய மடுவைப்போலும், வஸிஷ்டபகவான் அதில் ஓடும் கம்பீரமான ஜலத்தைப்போலும், பரத சத்ருக்னர்கள் பயமில்லாமல் அதில் ஸஞ்சரிக்கும் திமிங்கலங்களையும் யானைகளையும்போலும், மந்திரி ஸேனாபதி முதலிய ஜனங்கள் அதிலுள்ள ரத்னங்களையும் சங்குகளையும் பெரும் மணல்களையும்போலும், முன்பு தசரதர் ஆண்டபொழுது இருந்ததுபோல விளங்கிறது.

ஸர்க்கம் 82.

பரதன் காட்டிற்குப்போகப் புறப்பட்டார்.

பரதனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று எல்லா ஜனங்களும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜஸபையில் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதையும், சரத்காலத்தில் நக்ஷத்ரங்களால் ஆகாசம் விளங்குவதுபோல அந்த ஸபை விளங்குவதையும் பார்த்து வஸிஷ்ட மஹாருஷி, அங்கிருந்த ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களையும் மற்ற ஜனங்களையும் எச்சரிக்கைசெய்து, "குழந்தாய், பரத! தசரதர் ஜனங்களைத் தர்மமாக ஆண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். தனதான்யங்களால் நிறைந்த இந்த விஸ்தாரமான ராஜ்யத்தை இறக்கும் பொழுது உனக்குக் கொடுத்

தார். சந்த்ரனை விட்டு அதின் காந்தி விலகாததுபோல பிதிருவாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை ஒருநாளும் விடாத ராமன் ஸத்யஸந்தனுக ஸாதுக்களுடைய நடத்தையை அனுஸரித்து இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்துக் காட்டிற்குப் போனுர். இப்படி உன் பிதாவாலும் தமயனுலும் மனப்பூர்வமாக உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் நீ ஜனங்கள் ஸந்தோஷிக்க ஒப்புக்கொண்டு சீக்ரத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள். நான்கு திக்குகளிலும் த்வீபங்களிலுமுள்ள அரசர்கள் கோடி கோடியாக ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து உனக்குப் பாதகாணிக்கையாக வைக்கட்டு''மென்றுர்.

அதைக் கேட்டுப் பரதன், மூத்தவனிருக்கையில் இளையவன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்வது தர்மவிரோதமென்ற ராஜநீதியை அறிந்தவராகையால், அந்தத் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க விரும்பித் துக்கத்துடன், ராமனிருக்குமிடத்திற்கு மனஸால் போய் அவரைப் ப்ரார்த்தித்தார். ராமனுடைய ஞாபகம் வந்தவுடன் அவருக்குக் கண்ணீர்பெருகி நெஞ்சையடைத்தது, ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த வயஸும் சக்தியுமிருந்தும் அவைகளை வேண்டாமென்று மறுத்த மஹாத்மா ''என்ன ஆச்சர்யம்! லோகத்தில் தர்ம விரோதமான கார்யத்தை ஒருவனுக்கு உபதேசிக்க விரும்பினுல், எவர்க்கும் தெரியாமல் ரஹஸ்யமாகச் சொல்வது வழக்கம். ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த வஸிஷ்ட மஹர்ஷியே என்னை எவ்வளவோ அல்பனுக நினைத்தாரல்லவா? இப்படி இந்த ராஜ்யத்து ஜனங்களெல்லோரும் கூடியிருக்கையில் வெகுகோரமான அதர்மத்தைச் செய்யும்படி உபதேசிக்கிறுரல்லவா? அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய மர்யாதையை நானும் மறந்து இந்த ஜனங்களுக்கு எதிரிலேயே அவரை நிந்திக்கவேண்டு''மென்று நினைத்தார் ''நான் இஹத்திலும் பரத்திலும் வேறு கதியில்லாமல் ராமனையே சரணமடைந்திருக்கிறேன், அப்படியிருக்க அதைப் பொறுக்காமல் நீங்கள் எல்லோரும்கூடி அதைக் கெடுக்க இவ்வளவு ச்ரமப்படுவது நல்ல கார்யம்! இது காட்டல்லவே. நகரத்திலேயே, இவ்வளவு ஜனக்கூட்டத்தில், நான் ப்ராணுதாரமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் தனத்தை அபஹரிக்க நீங்கள் எல்லோரும் எங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்?

''இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு எப்பொழுதும் க்ஷேமமுண்டாகவேண்டுமென்றே இந்த வஸிஷ்ட மஹர்ஷி புரோஹிதராக ஏற்படுத்தப்பட்

டிருக்கிறார். அவர் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர். ஆகையால் எங்களுடைய குலத்திற்கு விசேஷ க்ஷேமமுண்டாகவேண்டுமென்றே இப்படி எனக்கு உபதேசஞ் செய்கிறார், பார்த்தீர்களா? இவ்வித மானவரைக் குலகுருவாக வைத்திருக்கிறோம். இவ்விதமான உபதேசத்தை அனுஷ்டித்தால் என் குலம் வெகுசீக்கிரத்தில் ஸகல க்ஷேமங்களையும் ஸுலபமாக அடையுமென்பதில் ஸந்தேஹமு முண்டோ?

"ராமன் விதிப்படி குருகுலவாஸஞ்செய்து சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர், அவைகளின் அர்த்தங்களை நன்றாயறிந்தவர், அவைகளைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பவர், அப்படிப்பட்டவருடைய ராஜ்யத்தை, அதே தாமங்களுக்குட்பட்ட நான் அபஹரிப்பது உங்களுக்கே ஸம்மதமா? ராமனை விட்டுப் பிரிந்த அடுத்த நிமிஷத்திலேயே தசரதர் உயிரை விட்டார், அவருக்கு நான் புத்ரனாய்ப் பிறந்து ராம னுடைய ராஜ்யத்தை எப்படி அபஹரிக்கத் துணிவேன்?

என் ஸ்வரூபத்தைச் சற்று ஆலோசித்தால் இந்த ராஜ்யத்தை நான் ஆளத்தகுந்தவனல்லவென்று நன்றாகத் தெரியுமே. இது ராமனுடைய பொருள், நானும் ராமனுடைய உடைமையே அவருக் குச் சேஷபூதமான (உடைமையான) பதார்த்தங்களில் ஒன்று மற் றொன்றை ஆளமுடியுமா? அப்படியானால் இந்த ராஜ்யம் என்னை ஏன் ஆளக்கூடாது? லோகத்தில் சிலர் தங்களுடைய பிதாக்களை மீறித் தாங்களே ஆண்டுவருகிறார்கள். நான் அப்படிப்பட்டவனென்று ஒரு க்ஷணமாவது நினைக்கக்கூடாது. ஆனால் 'லோகத்தில் ரத்ன மும் அது வைக்கப்படும் பெட்டியும் உடையவனுக்கு சேஷபூதமான பதார்த்தங்களல்லவா? அவைகளில் ஒன்றான பெட்டி மற்றொன்றான ரத்னத்தை ரக்ஷிக்கவில்லையா' வென்றால், அந்தப் பெட்டியும் திறவு கோல் முதலியவைகளால் ரத்னத்தை ரக்ஷிக்கும்படி உடையவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது அப்படி 'நீ இந்த ராஜ்யத்தை எனக்காக ஆண்டு கொண்டிரு' வென்று ராமனால் நான் கட்டளையிடப்படவில்லை. நாம் அணிந்துகொள்ளும் ஓர் ஆபரணத்தை வேண்டாதபொழுது பெட்டியில் வைப்பதுபோல், ராமன் தானே இந்த ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டியதானாலும், நாம் நம்மால் கூடியவரையில் ப்ரார்த்தித்தும் அங்கீகரிக்காமல் 'எனக்கு இப்பொழுது வேறு வேலை யுண்டு, ஆகை யால் எனக்கு அவகாசம் உண்டாகும்வரையில் நீ பார்த்துவா' வென்று என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவருக்கு அடிமையாகப் பெட்டியைப்போல் அவர் வரும்வரையில் இந்தராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்

பேன் ஆகையால அவரைத திருமபி அழைததுவரும விஷயததில எல்லா முயறசிகளையும செயயவேண்டும. முதலில ராமனிடததிறகுப போய், கைகேயியிககுச சகரவாததி வரஙகளைக கொடுததால இநத ராஜ்யம எனனுடையதெனற எண்ணததை மாறறவேண்டும மூதத புத்ரனும எவ்விதததாலும மறறவாகளைக காடடிலும சரேஷ்டனும தாமாதமாவும ஸூாய வமசததரசாகளில முதனமை வாயநதவரு மான ராமனே தசரதருககுப பிறகு இநத ராஜ்யததை ஆளததகுநத வா. நீசாகளால அனுஷ்டிக்கபபடுவதும ஸ்வாககததைக கெடுப பதுமான இநத மஹாபாபததை நான செய்தால வைவஸ்வதமனு முதல் இதுவரையில யாதொரு தோஷமுமினறி மஹா கீாததியுடன இநத ராஜ்யததை ஆண்டுவநத ஸூாய குலததரசாகளுக்கு அழி வில்லாத அபகீாததியைத தேடிவைத்தவனுவேன. கைகேயி செய்த பாபததில எனககு யாதொரு ஸமபந்தமுமில்லை, அது எனக குக் கொஞசங்கூட இஷ்டமில்லை அதறகு பராயசசிதத ருபமாக நான் வனத்திலிருக்கும ராமனை இஙகிருநதே கைகூப்பி நமஸ்கரிக் கிறேன். அவா எங்கேயிருநதாலும அவரை அழைததுவரப் போகிறேன. இநத மூனறு லோகஙகளுக்கும அதிபதியாக இருக் கதத தகுந்தவா அவரைத தவிர யா"ரென்றுா.

தாமததை ஒட்டின அந்த வாாததைகளைக் கேடடு ஸபையி லிருந்தவாகளெலலோரும் ராமனிடததில் பதிநத மனஸுளளவா களாக ஆனநதக்கண்ணீா விட்டாாகள். பிறகு பரதன "ராமனைக காட்டிலிருநது அழைததுவர எனனுல முடியாவிடடால, குரு சுசரு ஷையில தவறாத மஹாதமாவான லக்ஷமணனுடன நானும காட் டிலேயே இருபபேன். இஙகேயிருககிறவாகளெலலோரும என னுடன வரவேண்டும உஙகளுககு எதிரில் அவரை எநத உபாயத தாலாவது பலாதகாரததாலாவது திருமபி அழைததுவருகிறேன். கூலிவேலை செயகிறவாகளும வழியைச சுததஞசெய்ய முனனே அனுபபபபடடிருககிறுாகள. நானும காடடிறகுப போக நிசச யிததுவிடடேன்"ெனனறு ஸமீபததிலிருநத ஸுமநதரரைப பாாத துச 'சதுரஙக ஸைனயததை பரயாணததிறகு விததமாக இருககச சொலலு' வெனறு உததிரவுசெயதாா

பிறகு ஜனஙகளும ஸேனைபதிகளும, ராமனைத திருமபி அழை ததுவரக் காடடிற்கு பரயாணம நிசசயமாயிறறென்று கேடடு ஸந தோஷமடைநதாாகள அநத யுதத வீராகளின பதனிகளும தஙக ளுடைய கணவனகளை சீகரபபடுததினுாகள, குதிரைகளிலும வண்

டிகளிலும் ரதங்களிலும் ஸைன்யங்களை ஏற்றித் தலைவர்கள் ப்ரயாணத்திற்கு விதத்தனுசெய்தார்கள். ஸைன்யம் புறப்படத் தயாரா யிருந்ததைப் பார்த்துப் பரதன் வஸிஷ்டரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்த்ரரை 'என் ரதத்தைக் கொண்டுவாரு'மென்று ஆக்ஞாபித்தார். அவர் உத்தமமான குதிரைகளைப் பூட்டி ரதத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

மஹா ப்ரதாபசாலியும் கலங்காத தைர்யமுடையவரும், மஹா வீரனுமான பரதன் "என் அண்ணனைப் ப்ரார்த்தித்து எப்படியாவது காட்டிலிருந்து திரும்பி அழைத்துவருகிறேன் ஸுமந்த்ரரே! ஸகல ஜகத்திற்கும் க்ஷேமமுண்டாவதற்கு, வனத்தில் வஸிக்கும் ராகவனை அயோத்யைக்கு அழைத்துவர விரும்புகிறேன். அதற்காக ஸேனா நாயகர்களும் ஸைன்யங்களும் என்னுடன் வரவேண்டியதென்று அவர்களுக்குச் சீக்ரமாகத் தெரிவியு"மென்றார்.

ஸுமந்த்ரர் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் ஸகல ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களுக்கும் ஸேனாபதிகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் பரதனுடைய உத்தரவைத் தெரிவித்தார். அந்நகரத்திலுள்ள நான்கு வர்ணத்தாரும் வெகு உத்ஸாஹத்துடன், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உத்தமமான ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் ப்ரயாணத்திற்கு விதத்தனுசெய்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 83.

பரதன் கங்கைக்கரைக்கு வந்தார்.

பிறகு பரதன் அதிகாலையில் எழுந்து ரதத்திலேறி ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு வேகமாகப் ப்ரயாணஞ்செய்தார். மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் ஸூர்யோதயத்திற்கு ஸமானமான ரதங்களில் முன்னே போனார்கள். விதிப்படி அலங்காரஞ் செய்யப்பட்ட ஒன்பதாயிரம் யானைகளிலும் அறுபதாயிரம் ரதங்களிலும் லக்ஷம் குதிரைகளிலும் பல யுத்த வீரர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கைகேயியும் ஸுமித்ரையும் கௌஸல்யையும் ராமனைத் திரும்பி அழைத்து வருவதென்ற ஆசையால் ஸந்தோஷமடைந்து உத்தமமான வாஹனங்களில் போனார்கள் (கைகேயியின்

ஸ்வபாவம் எப்பொழுது எந்தக் காரணத்தால் முற்றும் மாறி, ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவருவதில் ஆசைகொண்டதென்று வால்மீகி சொல்லவில்லை ஆனாலும் இது அல்பமான விஷயமல்ல வென்றதைக் கவனிக்கவும்) ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசியர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக "கோடைகாலத்தில் வெயிலில் தபிக்கும் ப்ராணிகள் மேகத்தைத் தூரத்தில் கண்டாலும் அதை விட்டுப்போக மனஸ் வராது, அதைப் பார்த்தவுடனேயே ஸகல தாபமும் தீரும்; அப்படி ராமனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் அவரைப் பார்க்காவிட்டாலும் அவரை விட்டுப்பிரியப் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவரைப் பார்த்தவுடனேயே மூன்றுவித தாபங்களும் பறந்துபோம். யானைத்துதிக்கையைப்போல் நீண்டு பெருத்து முழங்கால்வரையில் தொங்கும் திருக்கைகளையுடையவர், அந்த ஸௌந்தர்யத்தைத் தன் பக்தர்கள் தடையின்றி அனுபவிக்கும்படி அனுக்ரஹிப்பவர், தன்னை அண்டினவர்கள் தனக்கு விரோதஞ் செய்தாலும் மாறாத ப்ரீதியுள்ளவர், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில், தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவர்கள் தன்னைத் தடுத்தாலும் தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவர். கைகேயியின் கொடிய வார்த்தைகளால் நமக்கு நேர்ந்த தாபங்களெல்லாம் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தமாத்ரத்திலேயே நீங்கிப் போம், ஸகல ப்ராணிகளின் சோகத்தை நீக்குகிறவரிடத்தில் போன பிறகும் நமது சோகம் அழியாமலிருக்குமா? துக்கப்படாதீர்களென்று அவர் நம்மைப் பார்த்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை; புன்சிரிப்புடன் நம்மைப் பார்க்கவும் வேண்டியதில்லை, கருணை பொழியும் பார்வையுடன் ப்ரியமான வார்த்தைகளை நம்மிடத்தில் பேசவேண்டியதுமில்லை. நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சி யாதொன்றுமில்லை, எட்டியிருந்து அவரை நாம் தரிசித்தவுடனேயே, ஸூர்யன் உதிக்கும் பொழுதே லோகத்திலுள்ள இருட்டை அழிப்பதுபோல நம்து துக்கங்களை அழிப்பார்" என்று ராமனைப்பற்றியே ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு ஆனந்தம் மேலிட்டு, ஒருவரை ஒருவர் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு வேகமாகப் போனார்கள்.

இன்னும் அந்த நகரத்து ஜனங்களில் ராமனை அண்டினவர்களும் வ்யாபாரிகளும் ரத்னங்களை இழைப்பவர்களும் குயவர்களும் சேணியர்களும் ஆயுதஞ் செய்கிறவர்களும், மயில் தோகையால் விசிறி குடை முதலியவைகளைச் செய்கிறவர்களும், வாள்காரர்களும், இழைப்புவேலைக்காரர்களும், மரங்களையும் ரத்னங்களையும் துளை போடுகிறவர்களும், தந்தவேலைக்காரர்களும் சாந்து பூசுகிறவர்களும்

வாஸனைக்காரர்களும், நட்டான்களும், கம்பளங்களைச் சுத்தஞ் செய்கிறவர்களும், தைலம் தேய்க்கிறவர்களும் உடம்பு பிடிக்கிற வர்களும் தூபம் போடுகிறவர்களும், மது முதலிய பானங்களை விற்கிறவர்களும், வண்ணான்களும் தையற்காரர்களும், க்ராமங்களுக் கும் இடைச்சேரிகளுக்கும் தலைவர்களும், ஆட்டிவைக்கிறவர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்த பெண்களும்,* செம்படவர்களும் அந்த ஸைன்யத் துடன் போனார்கள்.

வேதங்களில் திறமையுள்ள ப்ராஹ்மணர்களும் யோகிகளும் எருதுகள் பூட்டின ரதங்களில் பரதனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களாலும் பரிமள த்ரவ்யங் களாலும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ராமனை அயோத்யைக்குத் திருப்பி அழைத்துவரக் காட்டிற்குப் போகும் பரதனை வெகு ஸந் தோஷத்துடன் பல வாஹனங்களில் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

வெகு தூரம் ப்ரயாணஞ்செய்து கங்கைக்கரையில் சிருங்கிபேர புரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கே ராமனுக்கு முக்ய மித்ரனான குஹன், தன்னைச் சேர்ந்த நிஷாத ஜாதியாருடன் வெகு தர்மமாக ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான். ராமனுக்குக் கெடுதிசெய்பவர்கள் அந்த வழியாக வராமல் தடுக்க ஜாக்ரதையாக எப்பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருந் தான். பரதன் சக்ரவாக பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கங்கைக்கரை க்கு வந்து "மந்த்ரிகளே! நமது ஸைன்யங்கள் இஷ்டமான இடங்களில் தங்கட்டும். இங்கே இளைப்பாறி நாளைக்கு இந்த நதியைத் தாண்டு வோம். ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்த என் பிதாவிற்குத் திருப்தியாகும் பொருட்டு இந்தப் புண்யநதியில் ஜல தர்ப்பணங்களைச் செய்ய விரும்புகிறேன்" என்றார். மந்த்ரிகள் அப்படியே ஸைன்யங்களை அவர்களுடைய ஜாதிக்குத் தகுந்தபடி தனித்தனியாக இஷ்டமான விடங்களில் கூடாரமடிக்கச் செய்தார்கள். பரதனோ ராமனைத் திருப்பியழைத்து வருவதிலேயே ஞாபகமுள்ளவராக அந்த ராத்ரி யில் அங்கே தங்கினார்.

ஸர்க்கம 84

பரதன் குஹனை ஸந்தித்தார்.

பரதனுடைய ஸைனயஙகள கஙகைககரையில வநது கூடார மடித்திருபபதைக குஹன பாரததுத தன பநதுககளிடத்தில "இநத ஸைன்யம கடல புரணடதுபோல சிருஙகிபேர புரத்தை நோககி வநதுகொண்டிருககிறது. இதை மனதாலும எண்ணுவது ஸாதயமல்ல. இக்ஷ்வாகு குலமனனாகளின கோவிதாரக கொடி விளங குமரதம அதோ தெரிகிறது ஆகையால பரதனெனற மஹா பாபி, ராமனைக் காட்டிறகுத துரததினது போதாதெனறு, இனனும ஏதோ கெடுதி செயய நினைதது வநதிருககிறான் நமமைச சிறை செயவானோ கொலவானோ தெரியவிலலை அலலது, ராமன பதி னான்கு வருஷங்களுககுப பிறகு ஒருவேளை திருமபி வநதால," தன் அதிகாரத்திறகும் ஐசவரயத்திறகும அழிவு நேருமாகையால அவா காட்டில ஒண்டியாயிருககும பொழுதே அவரைக கொனறு விடுவது நல்லதெனறு யோசிதது, ஞாதிகளுககுள்ள தவேஷத துடன் ராமனைத தேடி வருகிறானோ? கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள கைகேயியின புதரன இவனல்லவா? எவவிதததிலும லோகததிற்கு நாதனாயிருககத தகுநத ராமனுடைய ஐசவரயததை முறறிலும அபஹரிக்கவலலவா வநதிருககிறான? அது பிறாககு ஸுலபமாகக் கிடைககுமா? ராமனே என் ரக்ஷகன, எனபோஷகன், என் அரு மைத தோழன், நீஙகளெலலோரும அவனுககு யாதொரு அபாயமும் நேராமல கஙகைககரையில யுததததிற்குத தயாராயிருங்கள். நம்மைச சோநத வேடாகளெல்லாம நமது ஸைனயஙகளுடன ஓடஙகளில மாமஸம பழம கிழங்கு முதலிய உணவுகளை ஏற்றிககொணடு இறங குமதுறைகளை ஜாகரதையாகக காககவேணடும. கைவாதத ஜாதி யாாகளில யெளவன புருஷாகள ஆயுதம பூண்டு, ஒவ்வொரு படகி லும நூறு வீதம நமது ஐநநூறு படகுகளிலும கஙகையில பரவி நிறகட்டும. பரதன் ராமனிடததில நலல எண்ணததுடன வந்தால இநத ஸேனையை அபாயமிலலாமல கஙகையைத தாணடவிடுவோம. இலலாவிட்டால இஙகேயே அழித்துவிடுவோ"மெனறு ஆக்ஞா பித்து, மீன மாமஸம மரவுரி பழம முதலியவைகளைக காணிககையாக எடுத்துககொணடு பரதனிருககுமிடததிறகுப போனான.

ஸுமநதரா அவன வருவதைக கணடு பரதனைப பாாதது வணக்கமாக "ஸ்வாமி! இதோ வருகிறவன நிஷாதாகளுககு அதிபதியான குஹன, வயதுசெனறவன, தணடகாரணயததில பிறநது வளாநது அதைபபறறின யாவையும அறிநதவன, தஙகளுடைய தமயனுககு பரியமான தோழன, தன பநதுககளுடன தஙகள தாசனததிறகு வருகிருன. ராமலக்ஷமணாகள இருககுமிடம இவனுககு நனருகத தெரியும. ஆகையால தாஙகள இவனைப பாாககலா"மெனறு தெரிவிததாா. அநத ஸநதோஷ ஸமாசாரததைக கேட்டு பரதன "குஹனை அதிசீகரததில அழைததுவாருஙக" ளென்ருா.

"பிறகு குஹன தன பநதுககளுடன பரதனுடைய ஸமீபததில போய நமஸ்கரிதது மிகுநத வணககததுடன "இநதத தேசம தஙகளுடைய வீட்டுககொல்லை. ஆனால கஙகைக்கரை வரையில வழி போடடபபடடதை நான அறிநதும தாஙகள வருவதாக எனக்கு உததிரவு செயயாமலிருநததால மோசம போனேன. ஆகையால எஙகளுடைய இஷ்டபபடி எதிாகொணடு உபசரிகக அவகாசமிலலை. நாஙகள தஙகளுடைய அடிமைகள, தஙகளுடைய பரதேசததில தஙகள இஷ்டபபடி வஸிபபதறகுத தடையெனன. எனனுடைய வேலைககாராகள பழஙகளையும கிழஙகுகளையும புதிதாக எடுதத மாமஸஙகளையும உலாநத மாமஸஙகளையும இனனும காட்டில கிடைககக கூடிய ஸகல தானயஙகளையும இதோ கொண்டுவநதிருககிருாகள். அவைகளை அஙகீகரிததுத தாஙகளும தஙகளுடைய ஸைனயமும் இநத ராததிரியில இஙகே தஙகியிருநது நாளைககுப பரயாணஞ் செயயலாமெனறு விகஞாபனஞ செயது கொளளுகிறே"னெனருன.

ஸர்க்கம 85.

குஹன இபபடி சொலல, வெகு புததிமானன பரதன சாதுாயமாகப பதில அளிததாா "என குருவான ராமசந்திரனுககு அருமைத தோழா! என ஸைனயமோ சாககிலலாதது, நீயோ ஒணடி. இபபடியிருநதும அவாகளுககு விருநதுசெயயவேணடுமெனறு நினைததாலேயே செயததுபோலாயிறறு. உன பகதியையும பெருநதனமையையும ஒளதாாயததையும பாாததாலேயே என ஸைனயஙகளுககு நீ விருநதுசெயவிததால எவவளவு திருபதி யுணடாகுமோ அவவளவு திருபதியடைநதே"னென்ருா வெகு கமபீர ஸ்வபாவமுளளவராகையால, குஹனை ஸநதிததததாலும அவன செயத உபசாரததாலும தன எணணஙகள யாவும நிறைவேறினதுபோல

ஸநதோஷிகது, "அதிருக்கட்டும. பரதவாஜ மஹாரிஷியின ஆசரமததிறகுப போகும வழி எது? கங்கைககரையிலுள்ள நீரத் தாக்குகளில ப்ரயாணஞசெயவது மிகவும கஷடமலலவா" வெனறா.

காடடிலேயே பிறநது வளாநத குஹன அதறகு "நானும என வேடாகளும ஆயுதபாணிகளாகத தஙகளுடன வருகிறோம. ஆகை யால போகும வழியைபபறறித தாஙகள கவலைபபடவேண்டிய திலலை. ஆனால இநதப பெரிய ஸைனயததைப பாாககுமபொழுது எனககு ஒரு ஸநதேஹமுணடாகிறது. ராமனிடததில நலல எண் ணததுடன தாஙகள போகிறீாகளா? அலலது விரோத புததியுடன போகிறீாகளா? அவரோ ஒரு பராணியையும ஹிமஸிக்காதவா அவரைப பாாககபபோவதறகு இநத ஸைனயம வேண்டியதிலலையே" யெனறு கைகூபபி வணககமாகத தெரிவிததான.

குஹன பரதனிடததில ஸநதேஹபபட காரணமேயிலலை. ஒருவன கையில சேறறை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசததில் விட் டெறிநதால் அது அஙகே ஒட்டுமா? அவனுடைய கை அழுக காகுமே தவிர வேறெனன? அபபடி மஹாசுததமான அநதககர ணததையும ராமனிடததில விசேஷ பகதியையுமுடைய பரதன தனனிடததில குஹன ஸநதேஹிததததைப பறறிக் கொஞசங்கூடக் கோபிககவிலலை. "நீ ஸநதேஹபபடும கஷடம வருமபடியான காலம ஒரு பொழுதும நேரவேணடாம அது கலிகாலததில அலலவா? என்னிடததில நீ ஸங்தேஹபபடுவது நயாயமலல ராகவன் எனக் குத தமயன, பிதாவைபபோனறவா அவரைக காடடிலிருநது திருபபி அயோததயைககு அழைததுப போவதறகாக வநதிருக்கிறேன. வேறு விதமாக எண்ணவேணடாம நான சொலவது ஸத்ய" மெனறா

அதறகு குஹன முகம மலாநது அடங்காத ஸநதோஷ மடைநது "ஸ்வாமி! தாஙகள் வேண்டாமலும முயறசிசெய்யா மலுமே கிடைதத ராஜ்யததை விட்டுவிட நிசசயிததிருககிறீாகள். தங்களைப போன்றவாகள இநத பரபஞசததில யாா இருககிறாாகள்? ஸகலவிததததிலும தாஙகளே தனயாகள, வனவாஸததால கஷ் டத்தை அனுபவிககும ராமசநதரனைத தாஙகள திருமபி அழைத் துப்போக விருமபினால தஙகளுடைய கீாததி என்றைககும ஸகல லோகஙகளிலும விளங்கு"மென்று சொலலிககொணடிருககையில ஸூாயன அஸ்தமித்தான,

ஸைன்யத்தை அங்கே தங்கும்படி ஏற்பாடுசெய்துவிட்டுப் பரத சத்ருக்னர்களும் குஹனும் அங்கே படுத்துக்கொண்டார்கள். பரதன் பிறவிச்செல்வமுள்ளவர், துக்கத்தையே அறியாதவர், அதை அனுபவிக்கத் தகாதவர், அதற்குக் காரணமான யாதொரு பாபத்தையும் செய்யாதவர், ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்தவர், ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாதீரன் அப்படியிருந்தும் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் முடியாத ஓர் பெரிய துக்கம் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. எப்பொழுதும் ராமனைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு அதே கவலையாயிருந்ததால், காட்டுத்தீயால் பிடிக்கப்பட்ட மரம் உள்ளே செந்தணலுடனும் வெளியில் அது தெரியாமல் எரிந்துகொண்டிருப்பதுபோல ராமனுக்கு நேர்ந்த அந்யாயத்தையும் கஷ்டத்தையும் நினைக்கும்பொழுது அவருடைய ஹ்ருதயம் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. ஹிமயமலையில் ஸூர்யகிரணங்கள் தாக்கி வெள்ளம் பெருகுவதுபோல், அவருடைய தேஹத்திலிருந்து சோகமென்ற நெருப்பால் வியர்வை சொரிந்தது. ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்பதே ஒரு மலை, ராமனைப்பற்றின இடைவிடாத எண்ணமே அதிலுள்ள கற்பாறைகள்: பலவிதமாயப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருப்பதே அந்த மலையிலுள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்கள், இந்த்ரியங்கள் தங்களுடைய தொழில்களைச் செய்ய முடியாமலிருப்பதே அசேதனமான மரங்கள், சோகம் ஆயாஸம் முதலியவைகளே அதின் சிகரங்கள், பரகளையுற்றிருப்பதே அதில் வஸிக்கும் துஷ்டம்ருகங்கள், தாபமே அதில் அடர்ந்த மூங்கிற்காடுகள், தன் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்த யானையைப்போல் துக்கத்தால் சுமத்தப்பட்ட மனதுடன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, அடிக்கடி மூர்ச்சையை அடைந்து, அடிக்கடி உயிரையிழக்கும் நிலைமையை அடைந்து, மனதை வாட்டும் ஜ்வரத்தால் ஆறுதலில்லாமல் பரதன் தபித்தார்.

பிறகு தன் பரிவாரத்துடன் குஹனிருக்குமிடத்திற்குப் போனான். பரதன் படும் துக்கத்தை அவன் பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து ராமனைப்பற்றி அவருக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

ஸர்கம் 86

ராமனுடைய வரலாற்றைக் குஹன் சொன்னான்.

பரதனுடைய ஸ்வபாவத்தைக் குஹன் நன்றாக அறிந்தபிறகு லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியையும் அவர் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் அவருடைய உத்தம குணங்களையும் பரதனுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் வர்ணிக்கப்படும் ராமனுடைய குணங்களோ எல்லையற்றவை, அவைகளை வர்ணிப்பது ஸமுத்ரத்தைக் கையால் தடுப்பதுபோலாகும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பரதனோ குஹனைப்போன்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் திறமையுடையவர், சொல்லும் குஹனோ பால்யமுதல் காட்டிலுள்ள பொருள்களையே அறிந்தவன். ஆகையால் தன் புத்திக்கும் சொல்லிறக்கும் எட்டினவரையில் பகவானுடைய குணங்களை வர்ணித்தான். முற்றிலும் வர்ணிக்க யாரால் முடியும்? பகவானைப்பற்றி உபதேசிப்பதில் புதிது பழையதென்ற பேதமில்லை உபதேசிக்கிறவர்களோ பரமகுருக்கள், உபதேசம் பெறுகிறவர்களோ எல்லையற்ற சரத்தையுள்ளவர்கள். ஆனால் ராமனிடத்தில் பரதனுக்குள்ள ஸ்நேகத்தையும் பக்தியையும் விருத்திசெய்ய நினைத்து, லக்ஷ்மணனுடைய கல்யாண குணங்களைக் குஹன் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.

"லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திலுள்ள பரம ப்ரீதியாலும் பக்தியாலும் அவரை ரக்ஷிக்கக் காத்துக்கொண்டிருந்தார் அதைக்கண்டு நான் மிகவும் வருத்தமடைந்து 'குழந்தாய்! இதோ உனக்காக ஒரு ஸுகமான படுக்கையை விரித்துச்செய்து வைத்திருக்கிறேன். இதில் நீ படுத்து இஷ்டப்படி இளைப்பாறிக்கொள்ளலாம். நான் காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவனாகையால் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது எனக்கு ஸ்வபாவம் விழித்துக்கொண்டிருப்பதால் எனக்கு சரமமேயில்லை என்னோடிருக்கும் இந்த வேடர்களும் அப்படியே. நாங்கள் ஜாக்ரதையாக விழித்துக்கொண்டு ராமனைப் பாதுகாக்கிறோம். நீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன் உனக்கு இது தகாது இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் ப்ரியமான வஸ்து எனக்குக் கிடையாது நான் சொல்லுவது ஸத்யம். வேண்டுமென்றால் ஸத்ய தேவதையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவருடைய

கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மஹாகீர்த்தியையும் தாமத்தையும் எல்லையற்ற ஆத்தத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன். நானும் என் பந்துக்களும் என் அருமைத்தோழனை ராமனும் ஸீதையும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வில்லுங்கையுமாக நான்கு புறங்களிலும் காத்துக்கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. நானும் என் பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் துரத்தி விடுவோ”மென்று சொன்னேன்.

அதற்கு அவர், ‘தாமத்திலிருந்து விலகாத மனஸையுடைய நீ காத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமென்ன? சக்ரவர்த்தி திருமகனும் பிராட்டியும் வெறுந்தரையில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? அப்படியிருக்கத், தேஹஸௌக்யத்திலாவது உயிரைக் காப்பாற்றுவதிலாவது எனக்கு ஞாபகமேயில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ணனுடைய பாணத்திற்குமுன் நிற்கமுடியுமா? அந்த மஹாவீரன் ஸீதாதேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துத்தூங்கும் கோரத்தைப் பார். இவரைப் புத்ரனாக அடைய, மஹாராஜா காயத்ரீ முதலிய மஹாமந்த்ரங்களைக் கணக்கில்லாமல் ஜபித்தார். இந்த்ரியங்களை அடக்கிக், கிருச்ரம் சாந்த்ராயண மென்ற வ்ரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் விதிக்கப்படும் யாகங்களை ஒன்றுவிடாமல் செய்தார். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அறுபதாயிர வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப்போல ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தது. அவனையும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்குத் துரத்தினபிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையாயிற்றென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அரசனுடைய அந்தப்புரஸ்த்ரீகள் தேஹத்தில் சக்தியுள்ளவரையில் கதறி இப்பொழுது சரமத்தால் மெய்மறந்து படுத்திருப்பார்கள். இனிமேல் அந்தப்புரத்தில் யாதொரு சப்தமு மிருக்காது. கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்னிகளும் அரசனும் இதுவரையிலேயே உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படி யில்லாவிட்டாலும் இந்த ராத்ரிக்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டார் கள். சத்ருக்னனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் என் தாய் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் வீர சிகாமணியைப் புத்ரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை உயிரை வைத்

துக்கொண்டிருக்கமாட்டார்களே அதை நினைக்கும்பொழுது துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிவைத்தவர்கள். அவருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கந்தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள் ராமன் மஹாராஜாவிற்கு மூத்த புத்ரர், உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர், அவரைப் பார்க்காமல் அரசனுடைய தேஹத்தில் ப்ராணன்கள் நிற்குமா? அவர் இறந்த பிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப்பாளா? அவள் இறந்தபிறகு என் தாய் உயிரோடிருப்பாளா? 'நமக்கு இவ்வளவு நாள் கழித்து ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தது, யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் வளர்ந்தது. நல்லவிடத்தில் விவாஹமாயிற்று, இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான், கவலையற்றிருக்கலா'மென்று மென்மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகள் யாவும் வீணாகி, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமுமில்லாமல் என் பிதா உயிரை விடுவார். இந்தப் பதினாலு வாஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராமனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து ஸந்தோஷிக்கலாமாவென்றால், அவ்வளவு காலம் புத்ர சோகத்தைத் தாங்குவாரென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அந்த ஸமயத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல உத்தரக்ரியைகளையும் செய்கிறவர்களே புண்யாத்மாக்கள், எங்களுக்கோ அந்தப் பாக்யமில்லை. ஹா! அயோத்யையைப்போல அழகான நகரம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் உண்டோ? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும், கோணலில்லாமல் அழகாகப் போடப்பட்ட தெருக்களையும், தனவான்களுடைய வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும், நந்தவனங்களையும் பூந்தோட்டங்களையும் மரச்சோலைகளையும் நினைக்கும்பொழுது துக்கம் மேலிடுகிறது அதிக ஸௌந்தர்யமான வேசையைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்து, மங்களவாத்யங்கள் முழங்க, தேஹவ்யாதி மனோவ்யாதியில்லாத ஜனங்களுடன், தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உத்ஸவங்களாலும் ஜனங்களின் வீடுகளில் நேரும் மங்கள காரியங்களாலும் விளங்கிக்கொண்டு, ஸகல ஸௌகர்யத்திற்கும் க்ஷேமத்திற்கும் இருப்பிடமான அயோத்யையில் வஸிக்கப்பெற்றவர்கள் மஹா பாக்யசாலிகளேயென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ.

நாங்கள் வனவாஸத்திலிருந்து திரும்பி வருமவரையில் எங்கள் பிதா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா தர்மவானான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என தம்பனுடைய ப்ரதிக்ஞையும் வன

வாஸமும் யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் முடிந்து, அரசனுடைய ப்ரதிக்ஞை நிறைவேறி, நாங்களெல்லோரும் மறுபடியும் அயோத்யையில் ப்ரவேசிப்போமா?"வென்று லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது விடியற்காலமாயிற்று. பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் இங்கே தபஸ்விகளைப்போல ஜடையைத் தரித்துக்கொண்டார்கள். என் வேலைக்காரர்கள் அவர்களை ஸுகமான ஓடத்திலேற்றிக் கங்கையைத் தாண்டிக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். அங்கிருந்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் தபஸ்விவேஷத்துடன் ஆயுததாரிகளாக, நான்கு புறங்களிலும் ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டு ஸீதையுடன் வனத்தில் புகுந்தார்க"ளென்றான்.

ஸர்க்கம் 87.

(கொடாசசி.)

அந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு பரதன் கவலைகொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டார். அவரோ அதிக செல்வமாக வளர்ந்தவர், ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா பலசாலி, ஸிம்ஹத்தைப்போல பருத்த தோள்களை யுடையவர், முழங்காலவரையில் நீண்ட கைகளை யுடையவர், தாமரையிதழ்களைப்போல விசாலமான நேத்ரங்களை யுடையவர், யௌவன புருஷன், பார்ப்பதற்கு அழகானவர், இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர். ஆகையால் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து, பிறகு ராமனுடைய ஞாபகம் வந்ததால், மாவெட்டியால் ஹ்ருதயத்தில் குத்தப்பட்ட யானையைப்போல கீழே விழுந்தார். ஸமீபத்திலிருந்த சத்ருக்னன் ஓடிவந்து அவரைத் தூக்கியெடுத்துத் துக்கத்தால் வாய்விட்டழுதார். அதைக்கேட்டு ராஜபத்னிகள் யாவரும் ஓடிவந்து, தசரதரை யிழந்த துக்கத்தாலும் பட்டினியாலும் மெலிந்து இளைத்து மனங்குன்றிப் பரதன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு அவரைச் சூழ்ந்தார்கள். புத்ரசோகத்தாலும் பர்த்தாவை இழந்ததாலும் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யை, ஒரு பசு தன் கன்றைக்கண்டு ப்ரீதியுடன் ஓடுவதுபோல ஓடிவந்து, பரதனை வாரியெடுத்துக் கண்களில் நீர்பெருகக் "குழந்தாய்! ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததால் உன் தேஹத்தில் தாங்கமுடியாத உபத்ரவம் உண்டாயிருக்கிறதா? நீ படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்தவுடன் ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பாமலிருக்கமாட்டான். அதனால்

நீ உயிரைவிட்டாயென்று கேள்விப்பட்டால் இந்தப் புறம் யாராவது திரும்பிப் பார்ப்பார்களா? ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் காட்டிற்குப் போன பிறகு அவனைப் பார்ப்பதுபோல் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனைப்பற்றி ஏதாவது துக்க ஸமாசாரம் காதில் விழுந்ததோ? அல்லது எனக்கு ஒரே புத்ரனாக என்னை இங்கே அநாதையாக விட்டுத் தன் பார்யை யுடன் வனத்திற்குப் போன என் ராமனுக்கு ஏதாவது கஷ்டம் நேர்ந்ததா”வென்று கேட்டாள்.

பரதன் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து கௌஸல்யையை ஸமா தானப்படுத்திக் குஹனைப் பார்த்து அழுதுகொண்டே, “என் தம யன் அந்த ராத்ரியில் எங்கே படுத்திருந்தார்? ஸீதை எங்கே படுத்திருந்தாள்? லக்ஷ்மணன் எங்கே படுத்திருந்தான்? அந்தப் படுக்கைகள் எங்கே? அவர்கள் என்ன ஆஹாரம் செய்தார்கள்” என்று கேட்டார். அப்பொழுது குஹன் ராமனுடைய வரலாற் றைச் சொல்ல ஸமயம் கிடைத்ததைப் பற்றி ஸந்தோஷித்து, ராமன் தன்னிடத்திற்கு வந்ததையும், தான் அவரை உபசரித்ததையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “பலவிதமான அன்னங்களும் பக்ஷணங் களும் மாம்ஸங்களும் பழங்களும் கிழங்குகளும் அவர்களுடைய போஜனத்திற்கு விதமாக விருந்தன. ஆனால் ராமன் ‘தோழா! நாங்களோ க்ஷத்ரியர்கள், எப்பொழுதும் பிறர்க்குக் கொடுப்பதே ஒழிய பிறரிடத்திலிருந்து வாங்கக்கூடாது. ஆகையால் இவை யாவற்றையும் கொண்டுபோகலா’மென்று எங்களை ஸமாதானஞ் செய்தார். லக்ஷ்மணனைக் கங்கையிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு வரச் செய்து அதைக் குடித்து மௌனமாக ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் தாப்பைகளால் படுக்கைகளைத் தயார் செய்தார். அதில் ராமனும் ஸீதையும் உட்கார்ந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய பாதங்களைக் கழுவி ஒதுங்கி நின்றார். இந்தப் புங்கை மரத்தடியில் அவர்கள் நித்ரை செய்தார்கள். அவர் கள் படுத்த படுக்கை இதே. லக்ஷ்மணன் அந்த ராத்ரி முழுவதும் ஆயுதபாணியாக ராமனைச் சுற்றி நான்குபுறத்திலும் காவலாக ஸஞ்ச ரித்துக் கொண்டிருந்தார். ராமனுடைய ஒரு ஸஹோதரன் அவரை அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்குத் துரத்தினான், இவன் அவர் தூங் கும்பொழுது என்ன செய்வானோவென்று ஸந்தேஹித்து நானும் என் பந்துக்களும் ஆயுதபாணிகளாக ராமன் நித்ரை செய்யும்பொ ழுது துஷ்ட ஜந்துக்கள் ஸமீபத்தில் நெருங்காமலிருப்பதற்காக

லக்ஷ்மணன் போகுமிடமெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் நாங்கள் ஸந்தேஹப்படுவதற்கும் பயப்படுவதற்கும் காவல் காப்பதற்கும் காரணமேயில்லை. கேவலம் மஹேந்த்ரனுக்கு நிகரான ராமசந்த்ரனை யாராவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா?''வென்றான்.

ஸர்க்கம் 88

பரதன் பரலாபித்தார்.

இதைக் கவனமாகக் கேட்டுப் பரதனும் அவனுடைய மந்த்ரிகளும் அந்தப் புங்கைமரத்தடியில் போய், ராமலக்ஷ்மணர்கள் படுத்திருந்த படுக்கையைப் பார்த்தார்கள். பரதன் ராஜபத்னிகளைப் பார்த்து "மஹாத்மாவான ராமன் அந்த ராத்ரியில் இங்கே படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அங்கங்கள் பதிந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. தசரதசக்ரவர்த்தியைக் காட்டிலும் மேலான குலத்தில் பிறந்தவர்களுமில்லை, அவரைக்காட்டிலும் புத்திமானுமில்லை, அவரைக்காட்டிலும் ஐச்வர்யம் வாய்ந்தவர்களுமில்லை. அப்படிப்பட்டவருக்குப் புத்ரராய்ப் பிறந்த ராமன், வெறுந்தரையில் இப்படிப் படுக்கத் தகுந்தவரா! உத்தமமான போர்வைகள் பரப்பப்பட்ட ஆஸனங்களில் படுத்துத் தூங்கி வழக்கப்பட்டவர் வெறுந்தரையில் படுத்து எப்படித் தூங்கினாரோ! கோடையில் அரண்மனையின் மேன்மாடிகளிலும் குளிர்காலங்களில் பூமியின் அடியில் கட்டப்பட்ட அறைகளிலும், சுவர்களும் தரைகளும் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் இழைக்கப்பட்டு ப்ரகாசிக்கும். நேர்த்தியான கம்பளங்கள் பூமியில் பரப்பப்பட்டிருக்கும். விசித்ரமான புஷ்பங்கள் அங்கே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும். சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்களால் எங்கும் பரிமளம் வீசும். பலவிதமான பக்ஷிகள் மதுரமாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும். பாடுகிறவர்களும் ஆடுகிறவர்களும் எப்பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மேரு மலையின் சிகரத்தைப்போலவும் விமானக் கூடங்களைப்போலவும் வெண்மையான மேகங்களைப்போலவும் தோன்றும். கோடையில் குளிர்ச்சியாகவும் மழைகாலத்தில் உஷ்ணமாகவுமிருக்கும். இவ்விதமான அரண்மனைகளில் ராமன் படுத்துத் தூங்குவார். விடியற்காலத்தில் பாடகர்கள் மதுரமாகப் பாடுவார்கள். வீணை ம்ருதங்கம் முத

லிய வாத்யங்களை இனிமையாக முழங்கும் அப்ஸரஸ்களைப்போல அழகு வாய்ந்த ஸ்த்ரீகள் மனோஹரமாக ஆடுவார்கள் வேலைக்காரிகள் சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு அங்குமிங்கும் போகும்பொழுது மதுரமான சப்தமுண்டாகும் வந்திகளும் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி சாதுர்யமாக ராமனைப் புகழுவார்கள். சிலர் கட்டியங்கூறுவார்கள், சிலர் பராக் எச்சரிக்கையென்பார்கள், சிலர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் கீர்த்திகளையும் அத்புதமான சரித்ரங்களையும் அழகான பதங்களால் வர்ணிப்பார்கள். இவ்விதமான சப்தங்களால் எழுப்பப்பட்ட ராமன், இந்தப் பயங்கரமான காட்டில், மேடுபள்ளம் கல் முள்நிறைந்த வெறுந்தரையில் காற்று மழை குளிர் பனி முதலியவை பீடிக்கத், துஷ்ட ஜந்துக்களின் சப்தங்கள் காதைத் துளைக்கத் தூங்கினரா?

அது போகட்டும். ஜனக மஹாராஜாவின் புத்ரியும் தசரத சக்ரவர்த்தியின் நாட்டுப் பெண்ணும் ராமமூர்த்திக்கு ப்ராணனைக் காட்டிலும் ப்ரியமான ப்ராயையுமான ஸீதை பூமியில் படுத்தாளா? ஸகலவற்றையும் நான் நேரில் பார்த்தாலும் எனக்கு உண்மையென்று தோன்றவில்லை. என் புத்தி ஏதோ மயங்கியிருக்கிறது அல்லது இது கனவோ? தெய்வத்தைக் காட்டிலும் காலத்திற்கே அதிக சக்தியுண்டென்பது நிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வித காரியங்கள் நடக்குமோ? என் தமயன் படுத்த படுக்கை இதே தூங்கும் பொழுது அதிக சிரமத்தால் அங்குமிங்கும் புரண்ட அடையாளங்கள் இதோ காணப்படுகின்றன அவ்விடங்களில் தர்ப்பைப் புல்லுகள் கடினமான தரையில் அழுந்தியிருக்கின்றன. வழிநடந்த சிரமத்தால் ஆபரணங்களைக் கழற்றாமலேயே ஸீதை படுத்தாளென்று தோன்றுகிறது. அவைகளிலிருந்து சிதறின தங்கப் பொடிகளைப் பாருங்கள் இங்கே ஸீதை மேல்வஸ்த்ரத்தை விரித்துப்போட்டதாகத் தெரிகிறது இங்கே பட்டுநூல்கள் தர்ப்பைகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள் பதிவ்ரதைக்குத் தன் பர்த்தா படுக்கும் படுக்கையே வெகு ஸுகமாகவிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள், குழந்தை, கஷ்டத்தை அறியாதவள்; மஹாராஜாவின் பெண், அப்படிப்பட்டவள் இந்த ஸாதாரணமான படுக்கையில் படுத்தும் ஸுகமாகத் தூங்கியிருக்கிறாள் என்ன ஆச்சர்யம்! ஐயோ! என்னைப்போன்ற இரக்கமற்ற பாபி யாராவது உண்டா? ராமனும் ஸீதையும் இவ்விதமான படுக்கைகளில் அநாதைகளைப்போல படுக்க நேர்ந்தது என்னால்

அல்லவா? ஸூர்யவம்ச சக்ரவர்த்தியின் குலத்தில் பிறந்தவர், லோகத்தில் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர் லோகத்தில் எல்லோர்க்கும் ப்ரியமானவர். கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் கறுத்துச் சிவந்த நேத்ரங்களையுடையவர், அழகில் மன்மதனை ஜயித்தவர், ஸுகமாகவே வளர்ந்தவர் கனவிலும் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத்தகாதவர் விசாலமான ராஜ்யத்தையும் ஸகல போகபோக்யங்களையும் விட்டு இந்தக் காட்டிற்கு வந்து வெறுந்தரையில் படுக்கும்படி நேர்ந்ததல்லவா?

லக்ஷ்மணனுடைய பாக்யத்தை வர்ணிக்கவும் முடியுமா? இவ்விதமான ஸங்கடங்கள் நேர்ந்த காலத்தில் ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்துகொண்டு, ஸமீபத்திலிருக்கும்படி யாருக்குக் கிடைக்கும்? அதிருக்கட்டும் தன்னை அழைக்காமலிருக்கும்பொழுதே தானாக ராமனுடன் காட்டிற்குப்போய், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களைத் தானும் அனுபவிக்கத் துணிந்த ஜானகி என்ன புண்யம் செய்தாளோ!

அந்த மஹாத்மா இல்லாமல் நாம் புருஷார்த்தங்களை அடைவோமென்று நான் நம்பவில்லை. தசரதரும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார் ராமனும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். இந்த முக்யமான புருஷர்களில்லாமல் லோகமே சூன்யமாகத் தோன்றுகிறது ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் அவருடைய புஜபலத்தால் இந்த ராஜ்யம் காப்பாற்றப்பட்டுவருகிறது எந்த அரசனாவது இந்த ராஜ்யத்தை நாதனில்லாத நிலைமையில் தான் அடையவேண்டுமென்று கனவிலாவது ஆசைப்படுகிறானா, பாருங்கள்? கோட்டைச் சுவர்கள் ப்ராகாரங்கள் முதலிய அரண்களுமில்லை யானைப்பாகர்களும் குதிரைக்காரர்களும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தால் சோர்ந்து அவைகளைக் கட்டவில்லை. அவை அங்குமிங்கும் அலைகின்றன கோட்டை வாசற்கதவுகள் திறந்தேயிருக்கின்றன. சத்ருவைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஒன்றுமில்லை ஸைன்யங்கள் உத்ஸாஹமற்று நகரத்தைக் காக்கும் ஞாபகமேயில்லாமல் கிடக்கின்றன நகரத்திற்கு வெளியிலும் காவலாளர்கள் ஒருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலைமையிலும் விஷங்கலந்த பக்ஷணங்களைக் கண்டு ஒதுங்குவதுபோல சத்ருக்கள் அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வர நடுங்குகிறார்கள்.

இன்று முதல் நானும் மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையுமே தின்று

கொண்டு வெறுந்தரையில் படுப்பேன். இவ்வளவு அனர்த்தமும் என்னாலேயே வந்தபடியால் அந்தப் பாபத்தைப் போக்க நான் செய்யும் ப்ராயச்சித்தம் இதே. தசரதருடைய ப்ரதிக்ஞை வீணாக வேண்டாம். ராமனுக்குப் பதிலாக நானே காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள்வரையில் இருக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக அவர் அயோத்யையை ஆளட்டும். தசரதருடைய புத்ரர்களில் ஒருவருடைய ப்ரதிக்ஞையை யாராவது நிறைவேற்றினால் போதுமல்லவா? ராமன் செய்தாலென்ன, அவருக்காக நான் செய்தாலென்ன? ராமனுக்காக நான் காட்டிலிருக்கும்பொழுது சத்ருக்னன் எனக்குப் ப்ரதிநிதியாக லக்ஷ்மணன் அயோத்யையில் ராமனுக்கு கைங்கர்யஞ் செய்யட்டும். ப்ராஹ்மணர்கள் ராமனை அயோத்யையில் அரசனாக அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும். தேவதைகளே! இந்தப் ப்ரார்த்தனையை எப்படியாவது நீங்கள் நிறைவேற்றிவைக்கவேண்டும். நான் ராமனை ஸாஷ்டாங்கமாக அடிபணிந்து பலவிதமாக வேண்டுகிறேன். அப்படியும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் காட்டிலேயே இருந்தால் நானும் அவருடன் இருந்து விடுகிறேன். நான் அவருடன் பிறந்தவன், அவருக்குச் சிஷ்யன், அவருடைய அடிமை, என்னை வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவாரா பார்ப்போ"மென்றார்.

ஸர்க்கம் 89

பரதன் கங்கையைத் தாண்டினர்.

அந்த ராத்ரி கங்கைக்கரையில் பரதன் தங்கினார். காலையில் விடியுமுன்னமே எழுந்து பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் சத்ருக்னனைப் பார்த்துக் "குழந்தாய்! இன்னும் தூக்கமா, எழுந்திரு. குஹனைச் சீக்ரத்தில் அழைத்துவா. நமது ஸைன்யம் கங்கையைத் தாண்டவேண்டு"மென்றார். சத்ருக்னன் "அண்ணா! தாங்கள் எந்த மஹானுபாவனைப் பற்றி த்யானஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறீர்களோ அவரையே நானும் த்யானஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறேன், தூங்கவில்லை"யென்றார். ராஜகுமாரர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் குஹன் அங்கே வந்து வணங்கி "ஸ்வாமி! கங்கைக்கரையில் ராத்ரி ஸுகமாகப் படுத்துத் தூங்கினீர்களா? தாங்களும் ஸைன்யமும் க்ஷேமமா"வென்று விசாரித்தான். இப்படி வெகு விச்வாஸத்துடன் சொன்ன குஹனைப் பார்த்து, ராம பக்தர்களில் சிறந்த பர

தன் "உன் ஆதரவால் நானும் ஸைன்யமும் நகரியில் ஸுகமாக வஸித்தோம். இப்பொழுது நாங்கள் கங்கையைத் தாண்டவேண்டும். அதற்கும் நீயும் உன் வேலைக்காரர்களும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டு"மென்றான்.

உடனே குஹன் தன் நகரத்திற்குப் போய், பந்துக்களை எழுப்பி "விழித்துக்கொள்ளுங்கள், சீக்கிரமாக எழுந்து படகுகளை இழுத்துக்கொண்டு வாருங்கள். மஹாராஜாவின் ஸைன்யம் கங்கையைத் தாண்டவேண்டு"மென்றான். அவர்கள் அப்படியே அதி சீக்கிரத்தில் ஐந்நூறு படகுகளைக் கொண்டுவந்தார்கள். அவை சிறியவை, வேறு சில படகுகளுண்டு, ஸ்வஸ்திக (சிலுவை) வடிவமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வஸ்திகமென்று பெயர். ஸாதாரணமாக இரண்டு படகுகளைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவை, நான்கு மூலைகளிலும் பெரிய மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் கொடிகளால் விளங்கிக்கொண்டுமிருந்தன, மரப்பலகைகளால் வைக்கப்பட்ட சுவர்களில் அங்கங்கே ஜன்னல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன (தற்காலத்தில் உத்யோகஸ்தர்கள் போகும் படகுகளைப் பார்க்க). ஆகையால் பெருங்காற்று மழை முதலியவைகளின் உபத்ரவமில்லாமல் ஸுகமாக எவ்வளவு காற்று வேண்டுமோ அவ்வளவே அடிக்கும். மஹாராஜா ஏறத்தகுந்தவையானதால் இரும்பு ஆணிகளும் பட்டங்களும் அடிக்கப்பட்டிருக்கும் அவைகளில் ஸ்வஸ்திகமென்ற ஓர் மேன்மையுள்ள படகைப் பரதனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஏறுவதற்காகக் குஹன் விசித்ரஞ்செய்துகொண்டுவந்தான். அதின் தரையில் வெண்மையான கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சலங்கைகள் கட்டப்பட்டு வெகு மதுரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

அதில் பரதனும் சத்ருக்னனும் கௌஸல்யை ஸுமித்ரை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகளும் ஏறினார்கள் அவர்களுக்கு முன்னே புரோஹிதர்களும் மற்ற ப்ராஹ்மணர்களும் ஏறினார்கள். அதற்குப் பிறகு வண்டிகளும் கடைகளிலிருக்கும் ஸாமான்களும் ஏற்றப்பட்டன ஸைன்யங்கள் இறங்கியிருந்த இடத்தை விட்டுப்போகும் பொழுது, தங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாவதற்கு அவ்விடங்களை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திவிட்டுப் போவது வழக்கம். கங்கையில் ஓடத்துறைகளில் ஸைன்யங்கள் நான் நானென்று முந்திக்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸாமான்களைப் படகுகளில் ஏற்றும்பொழுது 'இது என் பெட்டி, இது

என் படகு, இது என் கூடாரம், இது என் பாத்ர'மென்று ஒவ்வொருவனும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தான் அந்தச் சத்தம் ஆகாயத்தை அளாவிற்று அந்தப் படகுகளில் காற்றுத் தாக்குவதற்காகப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன - அவைகளில் ஸைன்யங்கள் ஏறினவுடன் குஹனுடைய வேலைக்காரர்கள் அவைகளை வெகு வேகமாக நடத்திக்கொண்டு போனார்கள். சில படகுகளில் பெண்டுகள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். சில படகுகளில் குதிரைகள் ஏறியிருந்தன சில படகுகளில் வாஹனங்களும் விலையுயர்ந்த எருதுகளும் ஏற்றப்பட்டிருந்தன கங்கையின் அக்கரையில் ஜனங்களையும் ஸாமான்களையும் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பி வரும்பொழுது ஓடக்காரர்கள் பாரமில்லாமல் லேசாயிருந்த அந்தப் படகுகளை ஜலத்தில் பல விசித்ரமான ரூபங்களைக் காட்டித் திருப்பினார்கள் மேல்மாடிகளையுடைய அந்தப் படகுகள் அம்பாரி வைத்த யானைகளைப்போலும் த்வஜங்களுடன் கூடின மலைகள் நடப்பதைப்போலும் காணப்பட்டன. (தற்காலத்திலுள்ள ஸ்டீமலாஞ்சு (புகைப் படகு)களைப் பார்க்க) சிலர் தெப்பங்களாலும், சிலர் குறுகிய வாயுள்ள குடங்களாலும், சிலர் சாதாரணமான ஓடங்களாலும், சிலர் நீந்துவதாலும் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள்.

இப்படி அந்த மஹா ஸைன்யம் முழுவதும் அதிசீக்ரமாகக் கங்கையைத் தாண்டி, மைத்ரமென்ற முஹூர்த்தத்தில் ப்ரயாக வனத்தை நோக்கிச் சென்றது. பிறகு பரதன் ராஜநீதியை நன்றாக அறிந்ததாலும் ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதில் மிகுந்த கவலைகொண்டிருந்ததாலும், தான் மிகவும் களைத்திருந்தும் ஸைன்யத்திற்குள் சென்று அங்குள்ள எல்லோரையும் "உங்களுக்கு இன்று மிகுந்த ச்ரமம் நேர்ந்த"தென்று ஒவ்வொருவருக்கும் உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவர்களை ஸௌகர்யமான இடத்தில் தங்கும்படி செய்வித்துப், பிறகு வயஸாலும் ஞானத்தாலும் தபஸாலும் முதிர்ந்த பரத்வாஜ மஹர்ஷியைத் தரிசிக்க உத்தேசித்து, வஸிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளையும் புரோஹிதர்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு கால்நடையாகப் புறப்பட்டார் ஸகல வேதாந்தங்களையும் அறிந்தவரும் மஹாஞானியும் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதருமான அந்த ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டரின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து, அதைச் சுற்றியிருந்த ஒரு பெரிய வனத்தையும் அதின் மரச்சோலைகளையும் அவைகளின் நடுவில் ஓர் பர்ணசாலையையும் கண்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 90

பரதன் பரத்வாஜரைத் தரிசித்தார்.

ஒரு க்ரோச தூரத்திலேயே பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்தைப் பார்த்துப் பரதன் தன் ஸைன்யத்தை நிறுத்தி, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சட்டையையும் தலைப்பாகையையும் கழற்றிவைத்துவிட்டு, உத்தரீயத்துடன் வஸிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மந்திரிகள் பின்தொடரக் கால்நடையாகப் போனார். பார்க்கும் தூரத்தில் வந்தவுடன் மந்திரிகளை நிறுத்திவிட்டு, ரகுவம்சத்து ராஜாக்களின் ஆசாரத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால் வஸிஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு போனார். மஹாதபஸ்வியான பரத்வாஜர் வஸிஷ்டரைப் பார்த்தவுடன் சீக்ரமாக எழுந்து "சிஷ்யர்களே! அர்க்யம் கொண்டுவாருங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். வஸிஷ்டரும் பரத்வாஜரும் ஒரே வயஸுள்ளவர்கள், ஆகையால் ஒருவர்க்கொருவர் நமஸ்காரஞ்செய்யாமல் உபசரித்தார்கள். பரதன் பரத்வாஜரைப் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்தார். வஸிஷ்டருடன் வந்ததால் இக்ஷ்வாகு வம்சத்து ராஜகுமாரனென்றும் தசரதபுத்ரனென்றும் அறிந்தார். க்ரமப்படி அர்க்யம் பாத்யம் பழங்கள் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்வித்துப் பிறகு, அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களும் ஸைன்யங்களும் பொக்கிஷமும் மித்ரர்களும் மந்திரிகளும் க்ஷேமமாவென்று விசாரித்தார். தசரதர் மரணமடைந்தது அவருக்குத் தெரியுமாகையால் அவரைப்பற்றிப் பேசவேயில்லை. பிறகு வஸிஷ்டரும் பரதனும் 'தங்களுடைய தேஹம் ஸௌக்யமாயிருக்கிறதா? அக்னிகளும் சிஷ்யர்களும் ஆச்ரம ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் மரங்களும் க்ஷேமமா'வென்று விசாரித்தார்கள். பரத்வாஜர் அப்படியேயென்று மறுமொழி சொல்லித், தனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரியத்தால் பரதனைப் பார்த்து "நீ இப்பொழுது அயோத்யையில் ஆண்டுகொண்டிருக்கவேண்டியவன். அதை விட்டு இங்கே வந்ததைப் பார்த்தால் உன்னிடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. கௌஸல்யை எல்லா லோகங்களுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும் மஹா பராக்ரமசாலியுமான ஒரு புத்ரனைப் பெற்றாள். தசரதர் ஒரு பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப் பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வஸிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அப்படியே அவர் தன் தம்பியுட

னும் பத்னியுடனும் வனத்திற்குப் போனார். ந்யாயமாக ராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை யாதொரு இடையூறுமில்லாமல் அனுபவிக்க உத்தேசித்து, ஒரு பாபத்தையும் செய்யாத லக்ஷ்மணனுக்கு ஏதாவது கெடுதிசெய்ய நினைத்து இங்கே வந்தாயா"வென்று கேட்டார்.

உடனே பரதன் கண்ணீர் பெருக வார்த்தை குளற, "ஹா, கெட்டேன். மூன்று காலங்களையுமறிந்த தாங்களும் இப்படி என்னைப்பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் எனக்குக் கதியென்ன? என்னால் எவர்க்கும் யாதொரு கெடுதியும் நேராது. தாங்கள் என்னைப் பற்றி இப்படிச் சொல்லவேண்டாமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். 'நீ செய்தாலென்ன, உன் தாய் செய்தாலென்ன'வென்றால், நானில்லாத ஸமயத்தில் என் தாய் சொன்ன வார்த்தைகளை என் அபிப்ராயமென்று எண்ணவேண்டாம். எனக்கு அவைகளால் கொஞ்சமும் ஸந்தோஷமில்லை. நான் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. புருஷோத்தமனான ராமனை நல்ல வார்த்தைசொல்லி ப்ரார்த்தித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பி அழைத்துப்போகவும், எப்பொழுதும் அவருக்குப் பாதஸேவை செய்துகொண்டிருக்கவும் நிச்சயித்து இங்கே வந்திருக்கிறேன். தாங்கள் என்னிடத்தில் தயவுசெய்து ராமசந்த்ர மஹாராஜா இப்பொழுது எங்கே வஸிக்கிறாரென்று தெரிவிக்க ப்ரார்த்திக்கிறே"னென்றார்.

அப்பொழுது வஸிஷ்டர் முதலியவர்களும் "பரதனிடத்தில் க்ருபை செய்யவேண்டு"மென்று பலவிதமாக ப்ரார்த்தித்த பிறகு பரத்வாஜர் த்ருப்தியடைந்து, பரதனைப் பார்த்துப் "பெரியோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரிப்பதும் இந்த்ரியங்களை அடக்கி ராஜ்யபோகங்களில் பற்றில்லாமலிருப்பதும், ஸாதுக்களின் ஆக்ஞைப்படி நடப்பதும் ரகுவம்சத்தில் பிறந்த உனக்குத் தகுந்ததே. உன் ஸ்வபாவமும் எண்ணமும் எனக்கு யோகபலத்தால் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் உனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியை உறுதிப்படுத்தவும் ராமனிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் விச்வாஸத்தால் உண்டான கீர்த்தியை அதிகப்படுத்தவும் உன்னை இப்படிக் கேட்டேன். ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள சித்ரகூட மலையில் வஸிக்கிறார். நாளை அங்கே போகலாம். இன்று நீயும் உன் மந்த்ரிகளும் இங்கே தங்கியிருங்கள். கேட்பவர்களுக்கு இல்லை யென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவனே! என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்" என்றார்.

பரதர் "அப்படியே செய்கிறேன்"என்று தானும் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் அந்த ஆச்ரமத்தில் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

ஸர்க்கம் 91

பரத்வாஜர் செய்த விருந்து.

பரதன் அந்த ஆசரமத்தில் தங்கியிருக்க ஒப்புக்கொண்ட பிறகு பரத்வாஜர் "குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இங்கேயே போஜனஞ்செய்ய வேண்டு"மென்றார். பரதன் "ஸ்வாமி! இங்கே கிடைக்கும் பதார்த்தங்களால் தாங்கள் எனக்குச் செய்த ஆர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனீயம் முதலிய அதிதிபூஜையால் போஜனஞ்செய்ததுபோல் மிகுந்த திருப்தியடைந்தே"னென்றார். பரத்வாஜர் "அப்படியா! காட்டில் வசிக்கும் ஒரு ரிஷி இதைக்காட்டிலும் நமக்கென்ன செய்யமுடியும்? இவரைச் சிரமப்படுத்துவது ந்யாயமல்லவென்றல்லவா நம்மை நினைக்கிறாய். நமது மஹிமை தெரியாதவ"னென்று சிரித்துக்கொண்டு "நீ என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருக்கிறாயென்றும் நான் செய்யும் உபசாரத்தால் ஸந்தோஷப்படுவாயென்றும் தெரியும். உனக்கும் உன் பரிவாரங்களுக்கும் ஸைன்யங்களுக்கும் விருந்து செய்ய விரும்புகிறேன். நான் ப்ரீதியுடன் செய்வதை நீ ஸந்தோஷமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உன் ஸைன்யங்களை இங்கே அழைத்துவராமல் நீ மாத்ரம் இங்கே வந்த காரணமென்ன"வென்றார். பரதன் "அரசனாவது ராஜகுமாரனாவது பரிவாரங்களோடும் ஸைன்யங்களோடும் மஹரிஷிகள் வசிக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கு ஸமீபத்தில் போகக்கூடாது. அவர்களுடைய காமானுஷ்டானங்களுக்குத் தடையாகும். ஆகையால் தாங்கள் கோபிப்பீர்களென்று பயந்து நான் மாத்ரம் வந்தேன். மதயானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் காலாட்களும் பரிவாரங்களும் கணக்கின்றி வெகுதூரம் பரவியிருக்கிறார்கள். அவர்களால் ஆசரம மரங்களுக்கும் நீர்த்துறைகளுக்கும் பர்ணசாலைகளுக்கும் புண்ய ஸ்தலங்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் ஹிம்ஸையுண்டாகும். ஆகையால் அவர்களைத் தூரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டே"னென்று தெரிவித்தார். பரத்வாஜர் "நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்கள் யாவரையும் இங்கே அழைத்துவா"வென்று கட்

டனே யிட்டார் பரதன் மந்திரிகளை அழைத்துப் பரிவாரங்களையும் ஸைன்யங்களையும் ஆச்ரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் தருவித்தார்.

அதற்குள் பரத்வாஜ மஹர்ஷி தேவதைகள் வஸிக்கும் ஸ்தல மான அக்னிஹோத்ரசாலைக்குப் போய் மூன்றுதரம் ஆசமனஞ் செய்து இரண்டுதரம் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, தலை கண் மூக்கு காது ஹிருதயம் முதலிய அங்கங்களை ஒருதடவை தொட்டுப், பரதனுக்கு விருந்து செய்ய விச்வகர்மாவை அழைத்தார். "தேவதை களுக்குச் சில்பியான விச்வகர்மாவையும் அஸுரர்களுக்குச் சில்பி யான மயனையும் அழைக்கிறேன் பரதனுக்கும் அவனுடன் வந் திருக்கும் ஸைன்யத்திற்கும் என்னிஷ்டப்படி விருந்துசெய்ய விரும்புகிறேன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். அன்னபானங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இந்திரன் யமன் வருணன் குபேர னென்ற லோகபாலர்களையும் அக்னிமுதலிய தேவர்களையும் அழைக் கிறேன் பரதனுக்கு அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன் நீங் கள் வந்திருந்து அதை நடப்பிக்கவேண்டும் மூன்று லோகங் களிலும் கிழக்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் மேற்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் தேவதைகள் இங்கே வரட்டும் அவைகளில் சிலவற்றில் மைரேய மென்ற பானம் ஓட்டும். சிலவற்றில் ஸுராவென்ற பானம் ஓட் டும். சிலவற்றில் கரும்பின் ரஸத்தைப்போல ருசியுள்ள குளிர்ந்த ஜலம் ஓட்டும் ஹாஹா ஹூஹூ விச்வாவஸு முதலிய தேவகந்தர்வர்களையும், தேவ ஜாதியில் பிறந்த அப்ஸரஸ்களையும், கந் தர்வ ஜாதியில் பிறந்த அப்ஸரஸ்களையும், கிருதாசி விச்வாசி மிச்ர கேசி அலம்புஸா நாகதந்தா ஹேமா, மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் குஹை யில் மயனால் கட்டப்பட்ட கிருஹத்தில் வஸிக்கும் ஸ்வயம்ப்ரபா வென்ற அப்ஸரஸ்களையும் அழைக்கிறேன் இந்திரனுக்கு ஊழியஞ் செய்யும் ரம்பை ஊர்வசி மேனகை முதலியவர்களையும், ப்ரஹ்ம லோகத்திலிருக்கும் அப்ஸரஸ்களையும், இவைகளுக்கு ஸங்கீதத்தை உபதேசிக்கும், தும்புருவையும், பாட்டு ஆட்டம் முதலிய ஸாதனங்க ளுடன் வரும்படி அழைக்கிறேன் உத்தரகுரு தேசத்திலுள்ள சைத்ர ரதமென்ற வனம், தேவதைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்த்ரங்களும் ஆப ரணங்களுமே இலைகளாகத், தேவஸ்த்ரீகளே பழங்களாக ரூபமெடுத்து இங்கே வரும்படி வடக்கு திக்பாலகனான குபேரனை அழைக்கிறேன். அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடன் நேர்த்தியான அன்னத்தையும் மரங் களிலிருந்து புதிதாக உதிர்ந்த விசித்ரமான மாலைகளையும் பலவித பானங்களையும் மாம்ஸங்களையும் ஓஷதிகளுக்கு ராஜாவான சந்த்ரன்

ஏராளமாக விதரணஞ் செய்யப்படும்" என்று அளவற்ற யோகமஹிமையும் ஞானமும் தேஜஸும் வாய்ந்த பரத்வாஜர், அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வரங்களோடும் ப்ரயோகங்களோடும் பொருந்திய தேவதைகளை அழைக்கும் மந்த்ரங்களை ஜபித்தார்.

இப்படிக் கைகூப்பிக் கிழக்குமுகமாக நின்று மனஸால் நினைத்தவுடன் ஸகல தேவதைகளும் தனித்தனியாக வந்தார்கள். சந்தன மரங்களுக்கு உத்பத்திஸ்தானமான மலயம் மந்தரமென்ற மலைகளிலுள்ள வாஸனையைக் கவர்ந்து ஸுகமான குளிர்ந்தகாற்று அங்கே அடிக்கத்தொடங்கின. அது தேஹத்திலுள்ள வெப்பத்தையும் வியர்வையையும் தாபத்தையும் போக்கி ஸுகத்தைக் கொடுத்தது. தேவலோகத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பெய்தது. தேவதுந்துபி முதலிய வாத்யங்கள் நான்கு திக்குகளிலும் முழங்கின. தேவகந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசித்தார்கள். அப்ஸரஸ்கள் ஆடினார்கள். சுருதிக்கும் லயத்திற்கும் பொருத்தமுள்ள அந்தக் கானம் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ப்ராணிகளின் செவிக்கு இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. அந்த சப்தம் ஓய்ந்தவுடன், பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் விச்வகர்மாவின் அபூர்வ சக்தியைக் கண்டுகொண்டார்கள். ஐந்து யோஜனை தூரம் வரையில் பூமி மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாகச் செய்யப்பட்டு, இந்த்ரநீலம் வைடூரியம் முதலிய ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்டதுபோல் மிருதுவான இளம் புல்லுகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கே பில்வம் பலா மா நெல்லி முதலிய மரங்களும் தோன்றின. உத்தரகுருதேசத்திலிருந்து தேவதைகள் அனுபவிக்கத்தகுந்த பதார்த்தங்களுடன் சைத்ரரதமென்ற வனம் வந்தது. கரையில் அழகான மரங்களுடன் நதிகள் வந்தன. நான்கு பக்கத்திலும் தாழ்வாரம் போட்டு நடுவில் திறந்தவிடமுள்ள வீடுகளும், யானை குதிரைகளைக் கட்டுமிடங்களும், ஸகல அலங்காரங்களுமுள்ள உப்பரிகைகளும் வீடுகளும் அரண்மனைகளும் வெளுத்த மேகங்களைப்போல் ராஜ க்ருஹமும் உண்டாயின. அது தோரணங்களாலும் நேர்த்தியான மாலைகளாலும் திவ்யமான பரிமளங்களாலும் படுக்கைகள் கட்டில்கள் ஆஸனங்கள் ச்ரேஷ்டமான விரிப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உத்தமமான வஸ்த்ரங்களும் அன்னபானங்களும் பக்ஷணங்களும் பலவித ரஸங்களும் விசித்ரமான பதார்த்தங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன.

விலையற்ற ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த க்ருஹத்தில் மஹர்ஷியின் அனுமதியால் பரதன் ப்ரவேசித்தார். மந்த்ரிகளும்

புரோஹிதர்களும் பரிவாரங்களும் அவருடன் போய் அங்குள்ள அத்புதமான காக்ஷிகளைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள். ஓரிடத்தில் இந்திரனுடைய ஆஸனத்தை ஒத்த ஒரு திவ்ய ஸிம்ஹாஸனம் போடப்பட்டு அதின் பக்கத்தில் வெண்குடையும் சாமரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ராமமூர்த்தி அதில் வீற்றிருப்பதைப்போல பரதன் நினைத்து மந்திரிகளுடன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தார். மனதால் ராமனை ஸகல உபசாரங்களாலும் பூஜித்து நமஸ்கரித்துத், தான் அவருக்கு அடிமையென்று காட்டுவதற்காக சாமரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்தில் மந்திரிகளுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். புரோஹிதர்களும் மந்திரிகளும் அதிகாரத்திற்கும் யோக்யதைக்கும் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் ஸேனாபதியும் அவருக்குப் பின் தளகர்த்தர்களும் உட்கார்ந்தார்கள். பாயஸத்தையே சேறாகவுடைய நதிகள் பிறகு பரத்வாஜருடைய கட்டளையால் பரதனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்தன. கரைகளில் நற்சாந்து பூசப்பட்ட விசித்ரமான வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பிறகு ப்ரஹ்மாவால் அனுப்பப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் திவ்ய அலங்காரங்களுடன் அங்கே தோன்றினார்கள். தங்கம் முத்து பவழம் ரத்னம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் குபேரனால் அனுப்பப்பட்டு அங்கே வந்தார்கள். இந்தக் கந்தர்வலோகத்து அப்ஸரஸ்களின் வசத்தில் ஒருவன் அகப்பட்டால் பைத்யம் பிடித்தவனைப்போல ஆவானென்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்திரனுடைய நந்தவனமென்ற தோட்டத்திலிருக்கும் இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் வந்தார்கள். நாரதர் தும்புரு கோபனென்ற மஹா தேஜஸ்விகளான கந்தர்வ ராஜாக்கள் வந்தார்கள். அலம்புஸா மிச்ரகேசி புண்டரீகா வாமனை முதலிய அப்ஸரஸ்கள் பரத்வாஜருடைய உத்திரவால் பரதனுக்கெதிரில் ஆடினார்கள். தேவலோகத்திலும் சைத்ரரதமென்ற வனத்திலுமுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் பரத்வாஜருடைய மஹிமையால் ப்ரயாகையில் வந்து தோன்றின. பில்வமரங்கள் ம்ருதங்கம் வாசித்தன, தான்றிமரங்கள் தாளம் போட்டன, அரசமரங்கள் ஆடின, ஸரளம் மஞ்சாடி பனை புன்னை என்ற மரங்கள் கூனர்களாயும் குள்ளர்களாயும் ரூபமெடுத்தன. சிம்சுபா நெல்லி நாவல் முதலிய காட்டு மரங்களும் ஜாதிமல்லிகை முதலிய காட்டுக் கொடிகளும் பெண்களின் ரூபமெடுத்து "இஷ்டப்படி எங்களை அனுபவியுங்கள் மதுபானத்தில் ப்ரியமுள்ளவர்களே!

இந்தத் திவ்யமான பானங்களைக் குடியுங்கள் பசியால் வருந்துகிற வர்களே! இந்தப் பாயஸத்தையும் சுத்தமான மாமஸங்களையும் புஜி யுங்க" ளென்றனர்.

ஒவ்வொரு புருஷனையும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் கைப்பற்றித் தைலங்களைத் தேய்த்து நதிகளில் நீராட்டித் திவ்யமான வஸ்த்ரா பரணங்களால் அலங்கரித்துக் கால்களைப் பிடித்துவிட்டு ரஹஸ்ய மாக ஸுரா முதலிய பானங்களைக் குடிக்கச் செய்தார்கள். வாஹ னங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக ரிஷியால் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், யானை களையும் குதிரைகளையும் எருதுகளையும் ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும், கரும்பு தேன் கலந்த பொரி முதலிய அவைகளுக்குப் ப்ரியமான பதார்த்தங்களால் வேண்டியவரையில் திருப்திசெய்தார் கள். பரதனுடன் வந்த யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் மற்றவர்களும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் குடித்துப் புத்திமயங்கித், தங்கள் வாஹனங்கள் போனவிடம் தெரியாமலும் அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலுமிருந்தார்கள். உத்தமமான அன்னம் பானம் வஸ்த்ரங் கள் ஆபரணங்கள் பூச்சுகள் பரிமளங்கள் மாலைகள் இன்னும் அவர் களுக்கு இஷ்டமான பதார்த்தங்களைப், பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் வேண்டியவரையில் அனுபவித்துக், காட்டுக் கொடிகளின் ரூபந் தரித்து மின்னலைப்போன்ற அப்ஸரஸ்களால் வெகு ப்ரியத்துடன் உபசரிக்கப்பட்டு, இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமில்லாமல் ஆனந்தம் மேலிட்டுப் "பரதனுக்கு ஸகல மங்களங்களுமுண்டாகட்டும். ராமன் க்ஷேமமாக விருக்கட்டும், அவர்கள் எப்படியாவதிருக்கட்டு"மென்று காலாட் களும் யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் தலைவர்களுக்குக் கட்டுப் படாமல் அங்கே நடந்த வைபவங்களால் தலைதெரியாமல் கூச்சலிட் டார்கள். சிலர் இதைத்தவிர ஸ்வர்க்கமென்பது வேறில்லையென்றார் கள். சிலர் காரணமில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். சிலர் பாடினார்கள், சிலர் கூத்தாடினார்கள், சிலர் மாலைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினார்கள். அந்த உத்தமமான அன்னங் களையும் பானங்களையும் பக்ஷ்யங்களையும் பார்த்து மறுபடியும் அவை களைப் புஜிக்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று. பரிசாரகர்களும் வேலைக்காரர்களும் யுத்தவீரர்களின் பார்யைகளும் ஸைன்யங்களைப் பின்தொடர்ந்தவர்களும் புதிய வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அடங்காமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். யானைகளும் கோவேறுகழுதைகளும் ஒட்டகங்களும் குதிரைகளும் விளையாடுவதற் காக ஸைன்யங்களால் கொண்டுவரப்பட்ட மிருகங்களும் பக்ஷிகளும்

எல்லையற்ற திருப்தியடைந்து ரிஷியால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் விரும்பவில்லை. வெளுப்பு வஸ்த்ரமில்லாதவனும் பசித்தவனும் வாடினவனும் புழுதிபடிந்த தலைமயிரையுடையவனும் அங்கே ஒருவனுமில்லை. எண்ணிறந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்மையான அன்னக்குவியல்களும் ஆட்டு மாம்ஸங்களும் பன்றிமாம்ஸங்களும் ச்ரேஷ்டமான வ்யஞ்ஜனங்களும் (ஊறுகாய்கள்), சர்க்கரையிலும் தேன்களிலும் பக்வஞ்செய்யப்பட்ட பழங்களும் (தற்காலத்தில் இவை மேனாட்டாரால் நமது தேசத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு நவநாகரீக பரப்புகளிடத்தி லிருந்து லக்ஷக்கணக்காக பணத்தைப் பறிக்கிறதைக் கவனிக்கவும்) விசித்ரமாகச் சமைக்கப்பட்ட துவரை உளுந்து கடலை பயறு முதலிய பருப்புகளும், வாஸனையுள்ள அநேக ரஸங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். அந்த வனத்தின் பக்கங்களில் பாயஸத்தால் நிரம்பின பல கிணறுகள் இருந்தன. அங்கிருந்த பசுக்கள் வேண்டியவரையில் பாலைக்கொடுத்தன. மரங்களிலிருந்து தேன் வெள்ளமாக ஓடிற்று.

ஓடைகள் மைரேயமென்ற பானத்தால் நிரம்பின. கரைகளில் விசித்ரமாகப் பக்வஞ் செய்யப்பட்ட மான் மயில் கோழி முதலிய ஜந்துக்களின் மாம்ஸங்கள் பானைகளில் உஷ்ணமாகக் குன்றுகளைப் போல வைக்கப்பட்டிருந்தன (அக்காலத்திலும் மண்பாத்ரங்களே ஸ்வாதாரத்திற்கு ச்ரேஷ்டமென்றும் செம்பு பித்தளை முதலிய பாத்ரங்கள் அவ்வளவு சலாக்யமில்லையென்றும் கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும்) அன்னபாத்ரங்களும் வ்யஞ்ஜனபாத்ரங்களும் போஜனபாத்ரங்களும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டுக் கணக்கிலலாமற் கிடந்தன. கோடி கோடி ஸ்தாலிகளும் குடங்களும் கிண்டிகளும் தயிரால் நிறைந்திருந்தன. கடைந்து ஒரு ஜாமமானதும் விளாம்பழத்தின் வாஸனையோடு கூடினதுமான மோரில், சுக்கு திப்பிலி மிளகு ஏலக்காய் லவங்கம் தக்கோலம் சம்பகப்பூ சர்க்கரை இஞ்சி முதலியவைகளைக் கலந்து விசித்ரமாயப் பக்வஞ்செய்த ரஸாலமென்ற பதார்த்தத்தால் பல மடுக்கள் நிறைந்திருந்தன (தற்காலத்தில் இதைப்போன்ற ஒரு பக்வம் பாக சாஸ்த்ர நிபுணர்களால் செய்யப்படுகிறது) பல மடுக்கள் தயிரால் நிறைந்திருந்தன, பல மடுக்கள் பாயஸத்தால் நிறைந்திருந்தன, பல மடுக்கள் கடைந்த மோரால் நிறைந்திருந்தன, அவைகளுக்கு ஸமீபத்தில் சர்க்கரைகலந்த கோதுமை பயறு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட அப்பங்கள் வ்யஞ்ஜனத்திற்காக வைக்கப்பட்ட

டிருநதன நெலலிககாய விழுதும வாஸனைப பொடிகளும கஷாயங களும தைலஙகளும பெரிய அணடாககளில வெநநீரும, ஸநானஞ செயவதறகாக ஆறுகளின துறைகளில வைககபபடடிருநதன பல தேயபபதறகாக சுததமான மோமலலிக குசசிகளும ஸநானஞ செயத பிறகு அலஙகரிததுககொளவதறகாக ஸமபுடஙகளில சநதனககுழம பும பரகாசமுளள கணணுடிகளும் விலையறற உடுபபுகளும பாதக குறடுகளும செருபபுகளும ஜோடுகளும மைரசிமிழகளும, தலைமயிர மீசை தாடிகளை வாருவதறகுச சீபபுகளும, யுததவீராகள அலஙகார மாயத- தரிககும ஆயுதஙகளும விலலுகளும கவசஙகளும படுககை களும ஆஸனஙகளும கணககிலலாமல வைககபபடடிருநதன. யானை குதிரை முதலிய மிருகஙகள தினருமபொழுது தாஹம தீரததுக கொளவதறகுச சுதத ஜலததால நிறைநத பல மடுககள ஸுலபமாக இறஙகுமபடி கடடபபடட துறைகளுடன காணபபடடன தாமரை ஓடைகளும செஙகழுநீா ஓடைகளும ஆகாசததைபபோல தெளிவாக ருசியுளள ஜலததால நிறைநது, ஸுகமாக ஸநானம செயயககூடிய வைகளாயிருநதன மிருகஙகளின தீனிககாக வைடூரியஙகளைபபோல பரகாசிககும மிருதுவாயும ருசியாயுமுளள இளமபுல தரைகள அங கஙகே ஏறபடடிருநதன

கனவில கணட பொருளகளைபபோல அதபுதமாயும ஆசசாயகர மாயும மனதால நினைகக முடியாததாயும அவரவாகளுடைய இஷடத திறகுத தகுநதபடியும அமைககபபடட இநத அபூாவ ஸாமானகள பரதனுககு விருநதுசெயவதறகாகப பரதவாஜருடைய அளவறற தபோமஹிமையால ஒரு க்ஷணததில ஸமபாதிககபபடடதைப பாா தது எலலோரும சொலல முடியாத ஆசசாயததை அடைநதாாகள. நநதனமெனறு இநதரனுடைய தோடடததில தேவதைகள விளையாடு வதுபோல பரதனுடைய பரிவாரஙகளும ஸைனயஙகளும பரதவாஜ ருடைய ஆசரமததில இபபடி அநத ராததிரியைக கழிததாாகள. பிறகு கநதாவாகளும அபஸரஸகளும நதிதேவதைகளும பரதவாஜ ரிடததில அனுமதிபெறறுககொணடு தஙகளுடைய லோகஙகளுக குப போனாாகள ஆனால இநத விருநது இநதரஜாலவிதயையால உணடாககபபடட வஸதுககளைபபோல பிறகு மறைநதுபோகவிலலை. அனனபானஙகளால திருபதியடைநதவாகளும மயஙகினவாகளும, திவய சநதனஙகளாலும வாஸனைகளாலும பூசபபடடவாகளும உததமமான மலைகளால அலஙகரிககபபடடவாகளும அநத ஸுகங களை அனுபவிககுஙகாலததில உணடான ஆனநதததை விருநது

முடிந்த பிறகும் அனுபவித்தார்கள் எங்கே பார்த்தாலும் புஷ்பங்களும் மாலைகளும் ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டுச் சிதறிக்கிடந்தன.

ஸர்க்கம் 92

பரதன் சித்ரகூடத்திற்குப் போனது.

அந்த ராத்ரியில் பரதனும் பரிவாரங்களும் பரத்வாஜரால் உபசரிக்கப்பட்டு ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள் மறுநாள் காலையில் பரதன் எழுந்து ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் அவரிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மஹாரிஷியின் ஆச்ரமத்திற்குப் போனான் அதற்குள் பரத்வாஜர் நித்யகர்மங்களை முடித்துவிட்டுக் கௌஸல்யை முதலிய ஸகல ஜனங்களையும் பார்க்க விரும்பி ஆச்ரமத்திலிருந்து புறப்பட்டார் அவரைக் கண்டு பரதன் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி நின்றான் "பரதன் என்னால் செய்யப்பட்ட உபசாரங்களில் ஆசை வைத்தானோ? அல்லது அவனுடைய மனஸ் ராமனிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறதா" வென்று பரத்வாஜர் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, தோஷமில்லாதவனென்று அறிந்து வெகு திருப்தியுடன் "குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என் ஆச்ரமத்தில் நேற்று ராத்ரியில் ஸுகமாக வஸித்தீர்களா? ஏதோ நான் காட்டில் வஸிக்கும் ரிஷி, எனக்குச் சக்தியுள்ளவரையில் செய்த உபசாரத்தை எந்தக் குறைகளிருந்தாலும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு"மென்றார்

அதற்குப் பரதன் "ஸ்வாமி! நானும் என் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் யோக்யதைக்கு அதிகமாகவே தங்களால் உபசரிக்கப்பட்டோம் நாங்கள் விரும்பக்கூடிய ஸகல ஸௌக்யங்களும் விஸ்தாரமாயிருந்தன விமானங்களைப் போன்ற க்ருஹங்களில் தேவதைகளுக்கு நடக்கும் ஸகல உபசாரங்களையும் ஆனந்தங்களையும் அனுபவித்துத் தேஹச்ரமமும் மனக்கவலையும் தீர்ந்து பரம திருப்தி யடைந்திருக்கிறோம். ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போக எனக்கு அனுமதி கொடுத்தனுப்பவேண்டும் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் க்ருபைவைத்துக் காப்பாற்றும்படி வேண்டுகிறேன். அவருடைய ஆச்ரமம் எங்கே? இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம்? எந்த வழியாகப் போகவேண்டிய"தென்றான்.

இந்த விஷயங்களைத் தெரிந்த குஹன் முதலியவர்களிருந்தா லும் தபோமஹிமையால் யாவற்றையும் அறியும் சக்தியுள்ளவரென்று தன்னை மஹா பக்தியுடன் கேட்ட பரதனைப் பார்த்து அந்த மஹர்ஷி "குழந்தாய்! இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் சித்ரகூட மென்ற ஒரு மலையும் அதைச்சுற்றிலும் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத பெரிய வனமும் இருக்கின்றன. அதற்கு வடக்கில் மந்தாகினீ யென்ற நதி ஓடுகிறது. கரைகளில் அழகுள்ள புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளிருக்கின்றன. அதற்கும் சித்ரகூடத்திற்கும் நடுவில் ஒரு பர்ணசாலையில் ராமன் வஸிக்கிறார். யோகபலத்தால் இது என க்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயம். இங்கிருந்து தெற்கில் போகும் வழியாகக் கொஞ்சதூரம் நடந்து, பிறகு தென்மேற்காக அங்கிருந்து பிரியும் ஒரு கிளைவழியில் நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் ப்ரயாணஞ் செய்யவேண்டும். அந்த மார்க்கமாகப் போய் ராமனைத் தரிசிப்பாய்" யென்றார்.

பரதன் ப்ரயாணத்திற்கு விதத்தமானதைக் கேட்டுத் தசரத ருடைய பத்னிகள் வாஹனங்களிலிருந்து இறங்கி ப்ரஹ்மஞானி யான பரத்வாஜரைச் சுற்றி நின்றார்கள். கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரை யையும் ராமலக்ஷ்மணர்களைவிட்டுப் பிரிந்ததால் இளைத்து, அதிக வயஸானதாலும் ரிஷியைப் பார்த்துப் பயத்தாலும் தேஹம் நடுங்கப் பரத்வாஜரின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள்.

பிறகு கைகேயீ தன் கோரிக்கைகள் நிறைவேறாமல் யாவரா லும் நிந்திக்கப்பட்டு, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பத் தானே காரணமாக இருந்ததைப்பற்றித் துக்கமடைந்து, அந்த மஹர்ஷியை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து மற்றவர்களைப்போல் அவருக்கெதிரில் நிற்க வெட்கப்பட்டுப் பரதனுக்கு ஸமீபத்தில் போய் நின்றாள். பிறகு பரத்வாஜர் யாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் கைகேயியைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் "குழந்தாய்! தசரதருடைய பத்னி களை எனக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவேண்டு"மென்றார். ராஜபத்னி களின் ஸ்வபாவத்தைத் தன் வார்த்தைகளால் எல்லோர்க்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற மஹர்ஷியின் எண்ணத்தைப் பரதன் அறிந்து, ஸ்வயம் தவறு தவறுனதால் கைகூப்பி வணக்கமாக "ஸ்வாமி! சோகத்தாலும் பட்டினியாலும் இளைத்துத் தாம் தேவதை யைப்போல் காணப்படும் இந்த ராஜஸ்த்ரீ என் பிதாவிற்குப் பட்ட மஹிஷியான கௌஸல்யாதேவி, மஹாவிஷ்ணுவை அதிதிதேவி பெற்றதுபோல், மதங்கொண்ட ஸிம்ஹத்தின் நடையையுடையபுருஷ

ச்ரேஷ்டரான ராமனைப் பெற்றவள். அவளுடைய வலது புறத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, காட்டில் வெயிலால் வாடின புஷ்பங்களையுடைய மலைக் கொங்குமரத்தின் கிளையைப்போல், பலவித துக்கத்தால் ஏங்கி நிற்கிறவள் ஸுமித்ராதேவியென்ற இரண்டாவது ராஜபத்னி. அழகில் அச்வினிதேவதைகளைப் போன்றவர்களும் வீரர்களும் வீணாகாத பராக்ரமமுள்ளவர்களுமான லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னனும் இவளுடைய புத்ரர்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களை ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த தண்டகாரண்யத்திற்கு அனுப்பி உயிரை இழக்கும்படியான அபாயத்தை உண்டுபண்ணினவளும், தசரத சக்ரவர்த்தி புத்ரசோகத்தால் மரணமடையும் வழிதேடினவளும, இதோ நிற்கும் கைகேயீயே. இவள் கடுங்கோபமுள்ளவள்; சாஸ்த்ர விசாரத்தாலும் ஸாதுக்களின் சேர்க்கையாலும் சுத்தமான புத்தியுடையவளலல. வெகு கர்வமுடையவள். அழகில் தன்னைப்போன்றவள் வேறொருவருமில்லையென்பது இவளுடைய எண்ணம். ஸகல தூர்குணங்களும் பொருந்தினவள்; பார்வைக்கு ஸகல உத்தமகுணங்களும் பொருந்தினவளைப் போலிருப்பவள்; ஐச்வர்யமும் அதிகாரமும் வேண்டுமென்று பேராசைகொண்டவள்; க்ரூரமான ஸ்வபாவமுடையவள்; பாபத்தைச் செய்வதில் அஞ்சாதவள் ; நான் அனுபவிக்கும் துக்கமெல்லாம் இவளுடைய அனுக்ரஹமே. நான் பூர்வஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களுடைய பயன் ஒன்று சேர்ந்து இவள் எனக்குத் தாயென்று நான் சொல்லும்படி நேர்ந்த"தென்று கண்ணீரால் நெஞ்சடைத்துக் கண்கள் சிவக்க, கோபங்கொண்ட யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டார்.

பரத்வாஜர் "குழந்தாய்! கைகேயீயைக் குற்றஞ்சொல்வது ந்யாயமல்ல. அவளுக்கு இந்தப் புத்தி, தைவச்செயலால் தோன்றிற்று. தேவ தானவ ரிஷி கணங்களுக்கும ஸாதுக்களுக்கும் பரமஹிதத்தைச் செய்யவே ராமன் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆகையால் நீ வருத்தப்படுவதற்கும் கைகேயீயைத் தூஷிப்பதற்கும் ந்யாயமேயில்லை" யென்றார் (இங்கே ராமனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இது வெகு முக்யமான விஷயம்).

பிறகு பரதன் அந்த மஹர்ஷியை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுத் தன் பரிவாரங்களைப் புறப்படும்படி கட்டளையிட்டார். சிலர் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களில் ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள்; சிலர் தங்கச் சங்கிலிகளாலும் கொடிகளாலும் மதுரமாக ஒலிக்கும் மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கோடைகாலத்தின் முடிவில்

ஆகாசத்தில தோனறும மேகஙகளைபபோனற யானைகளினமேலும யானைககுட்டிகளின மேலும பரயாணஞ செயதாாகள, சிலா விசிதர மான பலலககு முதலிய வாஹனஙகளில சென்றாாகள. காலாடகள நடநதுபோனாாகள கௌஸலயை முதலிய ராஜஸதரீகள ராமனைப பாாகக ஆசைகொணடு அவாகளுககுத தகுநத வாஹனஙகளில அதி வேகமாக பரயாணஞ செயதாாகள வஸிஷடருடைய அனுமதியால பரதன தன பரிவாரஙகளுடன ஸூாய சநதரா்களைபபோல பரகாசிக கும ஒரு பலலககில போனா அநத ஸைனயம தெனதிசையாக பரயாணஞசெயது, கஙகைககுத தெறகிலுள்ள வனஙகளையும மலை களையும நதிகளையும தாணடி, அஙகுள்ள மிருகஙகளையும பக்ஷிகளையும ஜனஙகளையும பயததால மிரளசசெயதுகொணடு, ஒரு பெரிய மேகம ஆகாசததில வரவரப பரவுவதுபோல, ராமனிருககுமிடததிறகுப போயிறறு

ஸர்க்கம 93

பரதன் ராமனிருக்குமிடததைத் தேடினர்.

வழியிலுள்ள மிருகஙகள அநத உபதரவததைத தாஙகமுடி யாமல கூடடங கூடடமாகத தஙகளுடைய தலைவாகளுடன வேறு வனஙகளுககு ஓடிவிடடன கரடிகளும கலைமானகளும கறுபபுச சாரலையுடைய கலைமானகளும ஆறறஙகரைகளிலும மலைகளிலும காடுகளிலும மநதை மநதைகளாகக காணபபடடன அலை களால கொநதளிககும ஸமுதரததைபபோலும் மழைகாலததது மேகஙகளைபபோலும பரதனுடைய ஸைனயம யானை குதிரை ரதம காலாடகள வாஹனஙகள இவைகளால பூமியை மறைத தது. இபபடிப பரதன வெகு ஆவலுடன பரயாணஞசெயது, வாஹனஙகள களைததலைப பாாதது வஸிஷட பகவானை நோககி "ஸ்வாமி! பரதவாஜ மஹாஷி சொனனவிடம இதே யென்று தோனறுகிறது இதோ சிதரகூட மலை தெரிகிறது இதே மநதா கினீ நதி இதோ தூரததில கறுததமேகம போனற காடு காணப படுகிறது. மலைததாழவரைகளில மலைகளைபபோனற நமது யானைகள சரமமில்லாமல ஏறிககொணடிருபபதைப பாருஙகள மேகஙகள மழை யைபபொழிவதைபபோல, மகிழமரஙகள ஸைனயஙகளால அசைககப படடு மலாகளை உதிாபபதைப பாருஙகள. சுறுமீனகள ஸமுதரத

தில துள்ளி விளையாடுவதுபோல, இநத மலையில மானகள் நானகு புறததிலும துளளி விளையாடுவதைப பாருஙகள சதருகனு ! இது கினனராகள வஸிககுமிடம சரத்காலததில் காறறிறகு முனனே ஓடும வெளுதத மேகஙகளைபபோல மானகள நமது ஸைனயஙகளால துரததபபடடு ஓடுவதைப பாா நமது யுததவீராகள மேகங்களைப போல கறுதத கேடயஙகளுடன தெனனுடடில வஸிககும ஜனங களைபபோல தலைமயிரைத தூககி முடிநது அவைகளைப புஷபங களால அலஙகரித்துககொளளுகிறாகள இதுவரையில கோர மாயும ஜனஸஞசார மிலலாமலும சபதமறறுமிருநத இநத வனம இபபொழுது அயோதயையைபபோல ஸகல ஸைனயஙகளால விளஙகுகிறது மிருகஙகளின குளமபுகளால கிளபபபபடட புழுதி ஆகாசததை மறைககிறது ‘இவா ராமனுடைய ஆசரமததைக கணடுபிடிககவேண்டுமெனறு தூரதேசததிலிருநது மிகவும சரமப படடு வநதிருககிறா. நாம கூடியவரையில இவருககு உதவி செயய வேண்டு’மெனற எணணததுடன காறறு அதை உடனே அடித துக கொண்டுபோகிறது. ஸாரதிகள உததமமான குதிரைகள பூடடின ரதஙகளை இநத வனததில வேகமாக ஓடடுவதைப பாா. தபஸ்விகள வஸிககத தகுநத இநத ஸதலம ஸவாககமபோல வெகு ரமணியமாக விருககிறது கலைமானகள ஆணும பெணணுமாகப புஷபஙகளால அலஙகரிககபபடடுக காடுகளில ஓடும அழகைப பாா நமது ஸைனயம, அநத மஹா புருஷாகளிருககுமிடம தெரியும வரையில இநத வனததில கேடடு”மெனறா.

அவருடைய உததிரவுபபடி சில வீராகள ஆயுதபாணிகளாக அநத வனததில புகுநது தேடிககொணடிருககையில ஓரிடததில புகை கிளமபுவதைக கணடாாகள. உடனே பரதனிடததிறகு ஓடிவநது “ஸ்வாமி ! மனுஷயாக ளிலலாதவிடததில புகை உண்டாக நயாயமிலலை ராமலக்ஷமணாகள் அவவிடததில வஸிக் கிறாகளெனறு தோனறுகிறது அபபடியிலலாவிடடாலும வேறு யாராவது தபஸவிகளிருபபாாகள அவாகளைக கேடடாவது தெரிநதுகொள்ளலா”மெனறு தெரிவிததாாகள. உடனே பரதன “நமது ஸைனயம இஙகேயே நிறகடடும நான சொலலி யனுபபின வுடன புறப்படத் தயாராயிருகக வேண்டும. நானும ஸுமநதரும வஸிஷட மஹாஷியும முனனே போகிறே”மெனறு கடடளையிடடு அநதப புகையைக கணட விடததை நோககிப போனா ஸைனயங களும அவ்விடததையே பாாததுககொண்டு, “ராமனிருககுமிடததை

அதி சீக்ரத்தில் பரதன் கண்டுபிடிப்பார், நாம் ரகுநாதனைத் தா சனஞ் செய்து நமது துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலா”மென்று ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 94.

சித்ரகூடத்தின் அழகு.

இப்படி யிருக்கையில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் சித்ர கூட மலையில் ஒருமாஸம் வரையில் ஸுகமாக வஸித்தார்கள் பிறகு ஒருநாள் ராமன் ஜானகியை ஸந்தோஷப்படுத்தவும் அதைப் பார்த்து தான் ஸந்தோஷப்படவும் சித்ரகூடத்தின் அழகையும் விசேஷங்களையும் அவளுக்குக் காட்டினார். அங்கே அவர்கள் பல தினங்கள் வரையில் வஸித்தும் அப்பொழுதே பார்த்தது போல் ஆச்சர்யமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயிற்று தேவதை களுக்கு நாதனான ராமனுக்கு எங்கேயாவது பயமுண்டா? தேவேந்தரன் இந்த்ராணியுடன் தேவலோகத்தில் வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிப்பதுபோல, ராமன் ஸீதையுடன் அந்த மலைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் வனங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார் “ஸீதே! இந்த அழகான மலையில் வஸிக்க ஆரம்பித்தபிறகு நாம் ராஜ்யத்தை விட்டு வந்தோமென்று வது பந்துக்களையும் மித்ரர்களையும் பார்க்க முடியவில்லையேயென்று வது எனக்குக் கொஞ்சமும் துக்கமில்லை ப்ராணப்ரியே! இந்தச் சித்ரகூடத்தின் அழகைப் பார் பல பக்ஷிகளால் இருந்தவிடந்தெரி யாமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிகரங்கள் ஆகாசத்தைத் தூக்கின்றன பல தாதுக்களால் நிறைந்து அளவற்ற ஐசவர்யத்துடன் விளங்குகிறது சில விடங்கள் வெள்ளியைப்போல் வெளுத்திருக் கின்றன சிலவிடங்கள் ரகத்தத்தைப்போல் சிவந்திருக்கின்றன. சிலவிடங்கள் இந்த்ரநீலம் புஷ்பராகம் ஸ்படிகம் பாதரஸம் இவை களின் நிறத்தைப்போலும், சில விடங்கள் வெளுப்பும் கறுப்பும் கலந்த நிறத்துடனும் காணப்படுகின்றன. பலவகை மான்களும் புலி கரடி சிறுத்தை முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும், பலவகைப் பக்ஷிகளும் மஹர்ஷிகள் இங்கே வஸிப்பதால் தங்கள் க்ரூர ஸ்வபாவத்தை விட்டு சாந்தமாக ஸஞ்சரிக்கின்றன மா நாவல் வேங்கை வெள்ளவொத்தி மூங்கில் பலா தவம் அழிஞ்சில் பவ்யம் தினிசி பிலவம் பசிலை மூங்

கில் கொமமட்டி வேம்பு மாவலிங்கை இலுபபை மஞசாடி இலநதை கடமபு பிரமபு மருதை மாதுளை முதலிய மரஙகள நோததியான புஷ்பஙகளோடும பழஙகளோடும குளிாநத நிழலைக கொடுததுக கொண்டு இநத மலையை அலஙகரிககினறன நாழவரைகளில கினனரஙகள் ஆணும பெண்ணுமாக வெகு பரீதியுடன விளையாடிக கொணடிருபபதைப பாாககுமபொழுதே, நமககும மயிாககூசசலுணடாகிறது. அதோ பாா, விதயாதராகள விளையாடுமிடஙகளில புருஷாகளின ஆயுதஙகளும ஸ்த்ரீகளின் ஆடைகளும மரஙகளில கட்டித தொங்கவிடபபட்டிருககினறன. இநத மலை, ஊறறுகளாலும அருவிகளாலும, மதம் பெருகும ஒரு பெரிய யானையைபபோல் தோனறுகிறது. பலவித புஷ்பஙகளின் மணததைக கவாந்துகொண்டு புகைகளிலிருந்து அடிககும காறறு யாருககுத்தான ஆனநததை உண்டாக்காது.

இங்கே உனனோடும லக்ஷ்மணனோடும பல வாஷஙகளிருநதாலும துககமெனபதே எனக்குத தோனறாது. பலவித புஷ்பஙகளாலும பழஙகளாலும மிருகங்களாலும பக்ஷிகளாலும மரங்களாலும் கொடிகளாலும் மறைந்த இநத மலையில இருக்கவிருகக எனக்கு ஆனநதம அதிகமாகிறது நான வனவாஸம செயவதால இரண்டு வகை ப்ரயோஜனம ஏறபடுகிறது. என மனதிறகு மிகுநத ஸுகமும பிதிரு வாகய பரிபாலனஞசெயத திருப்தியும பரதனுக்கு மிகுநத ஸநதோஷமும கிடைககினறன. ஸீதே! இநதச சிதரகூட மலையில எனனுடன் இருந்துகொண்டு, மனம் வாாததை தேஹம இமமூன்றையும அடககிககொண்டு, தெனறல காறறடிபபது கோகிலத்தின் தவனி வண்டுகளின் ரீங்காரம புஷபங்கள மலாவது முதலிய விநோதங்களைப் பாாதது ஸநதோஷபபடுகிறாயா? இபபடி வனத்தில் வானபரஸ்தர்களின தாமததை அநுஸரிபபது கேவலம இவவுலகததில மாத்ரம ஸநதோஷததைக் கொடுககக கூடியதலல. வனவாஸமெனபது ஸவாககம மோக்ஷம முதலிய உததம பலனகளைக கொடுக்குமெனறு இக்ஷவாகு வமசதது ராஜாஷிகள சொலலியிருககிறாாகள். இநத மலையில் நாறபுறததிலும கணககிலலாத கறபாறைகள் விசாலமாகவும கறுபபு வெளுபபு மஞசள முதலிய வாணஙகளோடு கூடியும காணப்படுகின்றன. இஙகே உணடாகும மஹிமையுள்ள ஓஷதிகள், ராததிகாலங்களில அவைகளிலிருநது கிளமபும ப்ரகாசத்தால நெருப்புக் கொழுநதுகளைபபோல ஜ்வலிககினறன. சிலவிடங்கள் அனேக குஹைகளால நிறைநதிருபபதால வீடுகளைபபோலும், சிலவிடங்கள் மரஙகளாலும கொடிகளாலும நிறைநதிருபபதால

தோடடஙகளைபபோலும, சில விடஙகள ஒரே கறபாறையாகவும் இருககினறன இநத மலை பூமியைப பிளநதுகொணடு ஆகாசததில தாவுவதுபோலிருககிறது நாறபுரஙகளிலும வெகு தூரததிலிருநது தெரிகிறது கீழாநெலலி சரபபுனனை ஸ்தகரம பூராஜபதரம் இவை களின இலைகளால மறைககபபடடுத தாமரை இதழகள பரபபபபடட படுககைகள ஸவபாவமாகவே அமைநதிருபபதைப பார இஙகே விளை யாடிககொணடிருநத ஆணபெணகளால புஷபமாலைகளும பழங களும அனுபவிககபபடடு நானகு புரஙகளிலும சிதறிககிடககினறன. இநத மலை இநதரனுடைய ராஜதானியையும மானஸமெனற ஏரியை யும விட அதிக ரமணீயமாயும அழகாயுமிருககிறது உனனோடும லக்ஷமணனோடும சரேஷடமான நியமஙகளை அனுஷடிததுக கொணடு, என முனனோரகளான ராஜாஷிகளைபபோல இநத வனத தில இருநதால, அயோதயையிலிருநது இநதப பூமியை ஆளுவதாலுண டான ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிததததுபோனற திருபதியை அடைவேன்”னெனறுரா.

ஸர்ககம 95.

மந்தாகினி நதி.

பிறகு அநத மலையிலிருநது இறஙகி ஸபடிகததைபபோல் சுததமான ஜலததையுடைய மநதாகினியெனற புணயநதியை ராமன ஸீதைககுக காடடி, மலைகள வனஙகள மரஙகள பறவைகள் மிருகஙகள் முதலிய விசிதரமான பொருளகளைப பாரததாலுண டான ஸநதோஷததால, மலாநத செநதாமரைப புஷ்பததைப போல அவளுடைய முகம விளஙகுவதைக கணடு, “இதோ மநதா கினி நதியைப பாரததாயா! இநத மணறகுனறுகள எவவளவு விசிதரமாயிருககினறன! அனனஙகளும வணடாழவானகுருவிகளும தாமரைகளுககு நடுவில ஆனநதததுடன விளையாடுகினறன. சிறுதத இடையையும பருதத திடையையும மதுரமாகச சபதம செயது கொணடிருககும ஆபரணஙகளால அலஙகரிககபபடட அழகான கைகளையும காலகளையும, ஸநதோஷததால் மலாநத முகததையு முடைய உனனைபபோல விளஙகுகினறன. புஷ்பஙகளாலும பழங களாலும நிறைநத கரையிலுள்ள பலவித மரஙகளால குபேரன ஜலகரீடை செய்யும ஓடையைப பழிககினறது. காடடுமிருகஙகள்

கூட்டங் கூட்டமாக இறங்கி ஜலங்குடிப்பதால் கலங்கிக் குங்குமப் பூச்சைப்போன்ற இந்த ஜலம் இங்கே ஸ்நாநம் செய்யவேண்டு மென்ற ஆசையை உண்டாக்குகிறது.

அதோ பார்! ரிஷிகள் ஜடை மானதோல் முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு நியமகாலங்களில் இந்தப் புண்யநதியில் நீராடு கிறார்கள். அதோ வேறு சில ரிஷிகள் கைகளை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு கடுமையான நியமத்துடன் ஸூர்யனை உபாஸிப்பதைப் பார். ஆடுகிறவர்கள் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு மலர்களை வாரி யிறைப்பதுபோல், அந்த மலையின் உச்சியிலுள்ள மரங்களின் கிளை கள் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, மலர்களையும் இலைகளையும் ஆற்று நீரில் நாற்புறங்களிலும் வாரி இறைப்பதைப் பார். சில்விடங்களில் ஜலம் சிரேஷ்டமான முத்துக்களைப் போல சுத்தமாயிருக்கிறது. சில விடங்களில் மணல் திட்டுகள் மேலே தெரிகின்றன. சில விடங் களில் ஸித்தர்கள் ஆனந்தமாக ஜலத்தில் விளையாடுவதைப் பார். பருத்த துடைகளுடன் வெண்மையான வஸ்த்ரத்தைத் தரித்திருக் கும் உத்தமப் பெண், தன்னிடத்தில் மிகுந்த ஆசை வைத்த நாயக னால் தழுவப்படுவதைப்போல் தோன்றுகிறதல்லவா? சில விடங் களில் காற்று, புஷ்பக்கொத்துகளை அடித்துக் கரையில் ஒதுக்கி யிருக்கிறது. சில விடங்களில் புஷ்பக்கொத்துகள் நடு ஜலத்தில் மிதந்து போகின்றன. இதைப் பார்க்கையில் நாயகியின் வஸ்த் ரத்தை நாயகன் பாதி கிழித்துக்கொண்டதுபோல் தோன்ற வில்லையா? அவைகளின்மேல் சக்ரவாகபக்ஷிகள் உட்கார்ந்து இனிமையான குரலுடன் தங்கள் பெண்டுகளை விளையாடுவதற்காக அழைப்பதைப் பார்.

கபடமற்றவளே! நகரத்தில் வஸிப்பதைவிட இந்தச் சித்ர கூட மலையைப் பார்ப்பது இன்பமல்லவா? பட்டணத்திலிருப்பதை விட நாம் ஏகாந்தமாக அனுபவிக்கக் கூடிய இந்தச் சித்ரகூட மலையில் வஸிப்பது மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறதல்லவா? உன்னைப் பார்ப்பதைவிட இந்த மந்தாகினி நதியைப் பார்ப்பது எனக்கு ஆசையை விருத்தி செய்கிறது. இந்த்ரியங்களையும் அந்தக் கரணத் தையும் அடக்கிக் கடுமையான தபஸைச் செய்யும் பாபமற்ற ஸித்தர் களும் ஒவ்வொருநாளும் இங்கே நீராடுகிறார்கள். அவர்களின் பாத தூளியால் இது மிகவும் பரிசுத்தமாகிறது. இங்கே நாமிருவரும் ஜலக்ரீடை செய்வோம் வா. அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் ஸித்தமா யிருக்கின்றன. பயத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டு, உன

தோழிகளுடன நீரில விளையாடுவதுபோல எனனுடன விளையாடு உன மாாபாலும துடைகளாலும உணடாகும அலைகள இநத ஆற றில அடாநதிருககும செநதாமரை வெணதாமரை மலாகளை ஜலததில மறையச செயவதைப பாாபபாய நீ இதுவரையில அயோதயையி லிருககும ஜனஙகளிடததில வைதத பரீதியை இஙகே ஸஞசரிககும மிருகஙகளிடததில வை இநத மலையே அயோதயையெனறு நினை. இநத மநதாகினியே ஸரயூநதியெனறு எண்ணு

தாமாதமாவான லக்ஷமணன எனனிஷடபபடி நடபபவன, நீயும் எனககு அனுகூலமாகவிருபபவள. பரியமான தமபியையும அனுகூல மான மனைவியையுமுடைய ஒருவனுககு இநத லோகததில வேறு ஸுகம வேண்டுமோ? மூனறு காலஙகளிலும புண்யதீாததஙகளில நீராடிககொணடு தேன பழஙகள கிழங்குகளை உண்டு உனனுடன காடுகளிலிருககுமவரையில அயோதயையும நினைககமாட்டேன, ராஜ யததையும நினைககமாட்டேன இநத மநதாகினியின கரையில் மிரு கங்கள கூடடங கூடடமாக நடமாடுவதையும, யானைகளும சிங்கங் களும குரஙகுகளும 'மஹாஷிகளின தபோபலததால தஙகளுககு ஸவபாவமான விரோததததையும மறநது ஒரே துறையில நீா குடிப பதையும, அதின கரையில புஷபஙகளாலும பழஙகளாலும அலங் கரிககபபடட மரஙகளையும பாாதது, ஸகல சரமமும தீாந்து எவன் தான ஆனநததததை அடையமாடடா''னெனறு மநதாகினியைப பல விதமாக ராமன வாணிததுச சிதரகூடததின தாழவரைகளில, மை யைபபோல கறுதத காடுகளில ஸீதையுடன ஸஞசரிததாா.

ஸர்க்கம 96.

பரதனுடைய ஸேனையைக் கண்டு லக்ஷமணன் கோபித்தாா.

இபபடி மந்தாகினீயின் விசிதரஙகளை ஸீதைக்குக் காட்டிப் பிறகு ராமன அநத மலைசசாரலில ஓரிடததில உடகாாநது "ஸீதே! இதோ சுததமான மாமஸம இருக்கிறது பாா. இது ருசியுள்ளது, இது நனறாய் வெநத''தெனறு, தான முதலில ருசிபாாத்து அநதத் துண்டுகளை ஸீதைககுக கொடுதது அவளை ஸநதோஷபபடுத்தினாா.

அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பரத னுடைய ஸைன்யம் அவ்விடத்திற்கு வந்தது. அதனாலுண்டான புழு தியும் சப்தமும் ஆகாசத்தை அளாவிற்று. அந்தப் பெருத்த சப்தத் தால் காட்டிலிருக்கும் மிருகங்கள் பயந்து கூட்டங்கூட்டமாக நான்கு மூலைகளிலும் ஓட ஆரம்பித்தன. அந்த ஸைன்யத்தாலுண்டான பெரிய ஓசை ராமனுடைய காதில் விழுந்தது, மிருகங்கள் மிரண்டு ஓடுவதையும் பார்த்தார். உடனே ஸமீபத்திலிருக்கும் மஹாவீரனை லக்ஷ்மணனை நோக்கிக் "குழந்தாய்! பார்த்தாயா? மேகங்களின் ஓசையைப்போல கம்பீரமான ஒரு சப்தம் கேட்கப்படுகிறது மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கிறதல்லவா? அடர்ந்த காடுகளிலுள்ள யானைகளும் எருமைகளும் சிங்கங்களால் துரத்தப்பட்டு இப்படி நான்கு திக்கு களிலும் ஓடுகின்றனவா, பார்? அரசனாவது அவனைப் போன்றவனா வது புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களாவது மற்ற மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொல்லுகின்றவா? இந்தப் பர்வதத்தில் இப் பொழுது பக்ஷிகளும் ஸஞ்சரிப்பதில்லை இதைப்பற்றின விஷயங்கள் யாவற்றையும் சீக்ரமாகத் தெரிந்துகொண்டுவா"வென்றார்

உடனே லக்ஷ்மணன் புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு ஆச்சாமரத் தில் ஏறி அங்கிருந்து நான்கு திக்குகளிலும் பார்க்கையில், வடக்கில் ரதகஜதுரக பதாதிகளுடன் ஒரு பெரிய ஸைன்யம் வருவதைக் கண்டு "ஸ்வாமி! நெருப்பை அணைத்துவிடுங்கள், நாமிருக்குமிடத்தைப் புகையால் கண்டுபிடிப்பார்கள் ஸீதையைக் குகைக்கு அழைத்துப் போங்கள் சீக்ரமாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுங்க"ளென்று எச்சரித்தார்.

ராமன் "குழந்தாய்! இது யாருடைய ஸைன்யமென்று உனக் குத் தோன்றுகிற"தென்றார். லக்ஷ்மணன் கோபங்கொண்டு நெருப் பைப்போல அந்த ஸைன்யத்தைப் பார்வையால் எரித்துக்கொண்டு "கைகேயியின் மகனான பரதன் அவளுடைய இஷ்டப்படி ராஜ்யத்தை பெற்றிருக்கிறான். நாமிருவரும் அதற்குப் பாகஸ்தர்கள், நாமிருக்கும் வரையில் அபாயம் நேருமென்று நினைத்து நம்மைக் கொன்றுவிட்டுக் கவலையில்லாமல் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாமென்று இங்கே வரு கிறானென்று நினைக்கிறேன் பாருங்கள், விஸ்தாரமான கிளைகளோடு கூடின கோவிதாரமரம் எழுதப்பட்ட கொடி அந்த ரதத்தின் மேல் பரகாசிக்கிறது. சிலர் வேகமான குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டும், சிலர் மலைகளைப் போன்ற யானைகளில் ஏறிக்கொண்டும் ஸந்தோஷத்

தோடு இவவிடததை நோககி வநதுகொண்டிருக்கிறாாகள. நாம மலை யிலிருநதே அவாகளுடன யுததஞ செயவோமா? அலலது இஙகேயே ஆயுதபாணிகளாக இறபோமா? அநதக கோவிதாரக கொடியை இன றைககு யுததததில நாம பிடுஙகிககொளளவேணடும தாஙகள் ஸீதை நான எலலோாககும இவவளவு கஷடததை உணடுபண் ணின பரதன இனறுதான என க்ணணில படடான தஙகளுககுச சாசவதமாகக கிடைககவேணடிய ராஜயததிலிருநது எவனுக்காகத தாஙகள துரததபபடடீாகளோ அநதப பரமசதரு இதோ வரு கிறான். இனறைககு நான அவனைக கொலலாமல விடுவதிலலை முன னமேயே அவன நமககுப பெரும அபகாரததைச செயதவன. அவ னைக கொலவது அதாமமலல. அவனைக கொனறால தோஷமிலலை. தாமததிறகு விரோதமாக நடநத பெரும பாபி அவனைக கொனறால உபதரவமிலலாமல இநதப பூமிமுழுவதையும தாஙகள ஆளலாம. கைகேயீ தன மகனுககு இந்த ராஜயம கிடைகக வேணடுமெனறு விருமபி இவவளவு அகரமஞ செயதாளலலவா, இருககடடும. மதம பிடிதத யானை மரததை ஒடிததுத தளளுவதுபோல், இனறு அவளு டைய மகனை அவள கணணுககெதிரில கொனறு அவளைக கதறவடிக கிறேன இது மாதரமா? அவளையும அவளுடைய பநதுககளையும மநதரை முதலிய அவளுடைய பரிவாரஙகளையும உயிரோடு வைக்கிற திலலை இநதப பெரும பாபம பூமியிலிருநது விலகடடும என் மனதிலுளள கோபததையும வெறுபபையும இதுவரையில அடககி வைததுககொண்டிருநதேன உலாநத புலதரைகளில காடடுத தீ பாயவதுபோல, பரதனுடைய ஸைனயததினமேல என கோபாகனியைப பாணஙகளின ரூபமாக விடுகிறேன சதருஸைன யததை என பாணஙகளால பிளநது இநதச சிதரகூடததிலுளள காடுகளில ரகதவெளளம ஓடச செயகிறேன என பாணஙகளால சிதைககபபட்டுக கிடககும யானைகளையும குதிரைகளையும மனிதா களையும இஙகிருககும காடடு மிருகஙகள ஸநதோஷமாக இழுததுக கொணடு போயத தினகும தாஙகள என மானததைக கெடுக்க கூடாது என சகதியையும பராகரமததையும தாஙகள இதுவரை யில பாாததிலலையா? நான எபபொழுதாவது யுததததிறகுப போய ஜயமிலலாமல திருமபினதுணடா? என பாணங்களுககு சதரு ஸைன யததை இரையாககக கொடுககாமல என விலலிடததிலும அமபுக ளிடததிலும எபபொழுதாவது நான கடனபடடதுண்டா? இது வரையிலுமிலலாமல இனறு நடககும யுததததில கடனபடுவேனா?

எனக்கு அனுமதிகொடுங்கள் பரதனையும் அவனுடைய ஸைன்யத்தையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடிக்கிறே"னென்றார்.

ஸர்க்கம் 97.

ராமன் லக்ஷ்மணனை அடக்கினார்.

கோபத்தால் மெய்மறந்து யுத்தஞ்செய்ய ஆவலாயிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ்செய்ய விரும்பி ராமன் "குழந்தாய், லக்ஷ்மணா! பரதனோ மஹா புத்திமான், மஹாவீரன், நம்முடன் யுத்தஞ் செய்ய உத்தேசித்து வேறொருவரை அனுப்பாமல் அவனே நேரில் வரும்பொழுது ஆயுதங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? 'தசரதர் பரதனுக்கு ப்ரியமாக ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார் ராமன் தனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லையென்ற ஆத்திரத்தால் பரதனைக்கொன்றுவிட்டு அந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டா'னென்ற லோகாபவாதமும் எனக்கு வேண்டுமா? 'பரதனுக்கு இந்தராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன், ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புகிறே'னென்று தசரதர் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றி என் பிதாவை ஸத்யந்தவறாதவராகச் செய்வே'னென்று ப்ரதிக்ஞைசெய்திருக்கிறேன் இப்பொழுது பரதனை யுத்தத்தில் கொன்றால் அந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யட்டும்? என் பந்துக்களையாவது மித்ராகளையாவது கொன்று அதனால் கிடைக்கும் த்ரவ்யம் எனக்கு வேண்டாம். விஷங்கலந்து செய்யப்பட்ட பக்ஷ்யங்களை எவனாவது கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பானா? தாமார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் இந்தப் பூமியையும் என்னுடன் பிறந்த உங்களுக்காகவே தேடுகிறேன். இது ஸத்யம் நீங்கள் அளவற்ற ஐச்வர்யத்தை அடைந்து ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற காரணத்தால் இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று விரும்புவேனேயொழிய வேறல்ல. நான் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களைத் தொட்டு ப்ராமணஞ்செய்கிறேன். இந்த பூமி எனக்குக் கிடைக்காதென்பதில்லை ஆனால் அதர்மத்தைச் செய்து இந்தப் பதவி எனக்குக் கிடைக்கிறதாயிருந்தால் வேண்டாம். பரதனையும் உன்னையும் சத்ருக்னனையும் விலக்கி நான் மாத்ரம் ஏதாவது ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் அந்த ஸுகம் சாம்பலாகட்டும்

இதிருக்கட்டும். பரதன் இப்பொழுது இங்கே வரும் காரணம் இப்படியிருக்கலாம். தன் அம்மான் வீட்டிலிருந்து அயோத்யைக்கு வந்து அங்கே நடந்தவைகளைக் கேள்விப்பட்டு, நாமெல்லோரும் தபஸ்விகளாய் அந்தக் காட்டில் வஸிக்கிறோமென்று ஸுமித்ரையால் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். பரதன் என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ளவன், அவனிடத்தில் எனக்கு என்னுயிரைக் காட்டிலும் மிகுந்த ப்ரீதியுண்டு. நமது குலத்தில் மூத்தவனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்துவருகிறதென்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் காட்டில் கஷ்டப்படுகிறேனென்று கேட்கப் பொறுக்கமாட்டான். ஆகையால் அவன் நன்மை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போக வருகிறானேதவிர, நம்மிடத்தில் விரோதபுத்தியுடன் வருவதாகத் தோன்றவில்லை. கைகேயியிடத்தில் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டு கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருப்பான். நமது பிதாவை எப்படியாவது ப்ரார்த்தித்து ஸம்மதிக்கச்செய்து இந்த ராஜ்யத்தை எனக்குக் கொடுக்க இங்கே வருகிறான்.

பரதன் நம்மைப் பார்க்க விரும்புவது இந்த ஸமயத்திற்கு உசிதமானதே. நமக்குக் கெடுதியைக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டான். பரதனிடத்தில் நீ ஸந்தேஹப்படுகிறாயே இதுவரையில் அவன் உனக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்ததுண்டா? அல்லது நீ இப்பொழுது சொன்னபடி உனக்கு பயமுண்டாகும் வார்த்தைகளைச் சொன்னதுண்டா? பரதனைப்பற்றி இப்படி வெறுப்பாயும் க்ரூரமாயும் பேசாதே. பரதனைச் சொன்னாலென்ன, என்னைச் சொன்னாலென்ன? இதற்குமுன் தசரதரைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்று கிளம்பினாய், இப்பொழுது பரதனைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்கிறாய். இனிமேல் சும்மாவிருந்தால் பெரிய அனார்த்தம் விளையும். இந்த க்ரூரபுத்தியை எப்படியாவது அடக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு எந்த ஆபத்து தான் நேரட்டும், பெற்ற தகப்பனைக் கொல்வானா? தன்னைக் காட்டிலும் வேறல்லாத உடன் பிறந்தவனைக் கொல்வானா?

உனக்கு இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று இப்படிச் சொல்லுகிறாயா என்ன? பரதன் வரட்டும். 'இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடு'வென்று வாங்கித் தருகிறேன். 'பரத! நீ இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்துவி'டென்று விளையாட்டாகச் சொன்னாலும் அதை நிஜமாகவே செய்துவிடுவான். மறுபடியும் அதைப்பற்றி நினைக்கவே மாட்டா''னென்று பலவிதமாகச் சொல்லி லக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தைத் தணித்தார்.

லக்ஷ்மணன தாமாதமாவான ராமனுடைய வாாததையைக கேட்டு வெடகததால அவயவஙகள குன்றி அடஙகினா ஆனால தன லாபததை உததேசிதது இபபடிச சொனனவரலல ராமனுடைய நனமையை உததேசிததே, அவருககு யாதொரு அபாயமும நேரககூடாதெனறே, காரணமிலலாம லிருநதும பரதனிடததில பயநதாா. (ஒருவனிடததில நாம அளவறற பரீதி வைததுவிட்டால அவனுககு யாரால கெடுதி நேருமோவெனறு எலலோரிடததிலும ஸநதேஹபபடுவது (மனுஷயஸவபாவம) உலகததில ஒருவன சொனன வாாத்தை பயனிலலாமல போனால அதை மாறறுவது போல, லக்ஷமணன வெடகபபட்டு "நமது பிதாவே தஙகளை அழைததுபபோக வருவதாயத தோனறுகிற"தென்று அநத பரஸ்தாபததை மாறறப பாாததாா பிறருடைய நோக்கததை அறிநது நடபபவாகளில சரேஷடரான ராமன அதை அறிநது, லக்ஷமணனுடைய வெடகம தணியட்டுமெனறே அவா சொனனதை ஒபபுககொண்டு "ஆம, சககரவாததியே நமமைப பாாகக இஙகே வருகிறாரெனறு நினைககிறேன அலலது 'நமது குழநதைகள் செலவமாக வளாககபபட்டவாகளலலவா? கஷடததை அனுபவிககத தகுநதவாகளா"வெனறு காட்டில நமககு நேரககூடிய துனபஙகளை நினைதது நமமை அழைததுப போக வரலாம அலலது, பிறநததுமுதல மிகவும செலவமாகவும ஸுகமாகவும வளாநத ஸீதை என காரணமிலலாமல காட்டில கஷடபபட வேண்டுமெனறு பசசாததாபபபட்டு அவளை அயோதயைககு அழைததுபபோக வரலாம. சககரவாத்தியின ரததததில வழககமாகப பூட்டபபடும இரண்டு உததம ஜாதிக குதிரைகள வாயுவேகததுடன இதோ வருகினறன. ஸைனயஙகளுககு முன நமது பிதாவின பட்டததுயானை சததருஞஜயன மதததால தேஹததை ஆட்டிககொண்டு மலையைபபோல இதோ நடநதுவருகிறது பாா. ஆனால ஒனறு மாததிரம எனககு ஸநதேஹததை உணடாககுகிறது. லோகததாரால விசேஷமாகப பூஜிககபபட்ட நமது பிதாவின வெளளைககுடையைக காணேன. மரததிலிருநது இறஙகி வா. பரதனிடததில நான சொனனபடி நடநதுகொள"ளெனறு ராமன எசசரிததாா. லக்ஷமணனும் கைகூப்பி வணககமாக அவருடைய பககததில வநது நினறாா.

இதற்குள் பரதன ராமனுடைய ஆசரமததிறகுத தன ஸைனயத்தால யாதொரு உபதரவமும நேரககூடாதெனறு அதை அரையோஜனைககப்பால சிததிரகூட மலையைச சுறறி இருபுறததிலும தஙகச

செய்தார் மஹாநீதிமானான பரதனால் நடத்தப்பட்ட அந்த ஸைன்யம் காவத்தை விலக்கித் தாமத்தை மறக்காமல், ராகவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காகச் சித்ரகூடமலைச்சாரலில் தங்கியிருந்தது.

ஸர்க்கம் 98

பரதன் ராமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தேடினார்.

இப்படி ஸைன்யத்திற்கு விடுதிகளை அமைத்துக் காலநடையாக ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு பரதன் "சத்ருக்ன! நீயும் இந்த வேடர்களும் நமது பரிவாரங்களும் இந்தக் காட்டில் ஓரிடம் பாக்கி யிராமல் ஜாக்ரதையாக இப்பொழுதே தேடப் புறப்படுங்கள் குஹ னும் அவனுடைய பந்துக்களும் ஆயுதபாணிகளாக ராமலக்ஷ்மணர்க ளிருக்குமிடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கட்டும் மந்திரிகள் நகரத்துஜனங்கள் புரோஹிதர்கள் ப்ராஹ்மணர்களுடன் நானும் கால நடையாக இந்த வனம் முழுவதையும் தேடுகிறேன் ராமனையும் மஹா பலவானான லக்ஷ்மணனையும் மஹாபாக்யசாலியான ஸீதையையும் பார்க்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது பூர்ணசந்த்ரனைப் போல அழகான என் அண்ணனுடைய முகமண்டலத்தையும் தாமரை இத ழ்களைப்போல விசாலமான நேத்ரங்களையும் நான் பார்க்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது வஜ்ராயுதம் த்வஜம் தாமரை மாவெட்டி அமி ருதகடம் முதலிய சக்ரவர்த்தி லக்ஷணங்களைக் காட்டும் ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என் அண்ணனுடைய திருவடிகளை என் தலை யால் தாங்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. என் தமயன் தன் க்கு உசிதமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து, சக்ரவர்த்திகளின் கிரீடத்தைத் தலையில் தரித்து, எனக்குத் தகுந்த கிரீடமான தன் திருவடிகளை என் தலையில் வைக்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது. நமது முன்னோர்களுடைய காலம் முதல் பரம்பரையாக வந்துகொண் டிருக்கும் இந்த ராஜ்யத்தில் என் தமயன் மஹாராஜாவாகப் புண்ய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தாலொழிய என் துக்கம் தீராது விசாலமான நேத்ரங்களுடன் பூர்ணசந்த்ர னைப் போல மஹா காந்தியுடன் விளங்கும் ராமனுடைய முகத்தை எப்பொழுதும் பார்க்கும்படியான பாக்யத்தை லக்ஷ்மணன் செய்தா னல்லவா? லோகநாதனான ராமமூர்த்தியைப் பின்தொடரும் பாக்யம்

ஸீதைக்குக கிடைததலலவா? நநதனவனததில குபேரன வசிபபது போல சகரவாததி திருமகன தன தேசததைவிடடுப பழககமிலலாத தேசததில வநது வஸிககுமபடி இநதச சிதரகூடமலை எனன பாககியஞ செயததோ? ஹிமயமலையைக காட்டிலும சரேஷ்டமாயிறறலலவா? துஷ்ட ஜநதுககளால நிறைநது மனுஷ்யஸஞசாரமிலலாத இநதக காடும மஹாபுணயததைச செய்தது இலலாவிடடால எலலை யறற தேஜஸ்ஸும ஐசவாயமும வாயநத ராமன இஙகே வஸிப பாரா”வென்று ஒருநாளும அதிகமாக நடநது பழகாத பரதன, பெருங்காட்டில புகுநது கால நடையாக மலைததாழவரைகளில, புஷ்பஙகளோடும பழஙகளோடும ஆகாசததை அளாவி வளாநதிருக கும மரஙகளின நடுவில சென்றார்.

ராமனிடததில சொலலவேணடிய விஷயததைப போகும பொழுதே ஆலோசிததுககொணடிருநதார சிதரகூடமலையின உசசியில அழகிய புஷ்பஙகள நிறைநத ஒரு ஆசசரமததின அடியில நினறு பாாககுமபொழுது ராமனுடைய ஆசரமததிலிருநது கிளமபும புகை காணபபடடது. ராமன இஙகே வஸிககிறானெனறு அஙகுளள ஜனஙகளால பரதனும அவருடைய பநதுககளும அறிநது, ஸமுதரததில திசைதெரியாமல வெகுகாலமாக அலைநதுகொண டிருநதவாகள கரையைக கணடதுபோல ஆனநதததால மூாசசை அடைநதாாகள. பிறகு ஸைனயததை அங்கேயே நிறுததிவிடடு, ஸாதுககளால நிறைநத ராமனுடைய ஆசரமததை நோககிப பரதனும குஹனும பரிவாரஙகளுடன போனாாகள.

ஸர்க்கம 99.

பரதன் ராமனைத தர்சிததார்.

ஸைனயஙகளுக்கு இடங்களை ஏறபடுததின பிறகு, பரதன ராமனைத தாிசிகக வேண்டுமெனறு ஆசைமேலிடடு வஸிஷ்டரைப பாாதது “ஸ்வாமி! ராஜபதனிகளைச சீகரமாக அழைததது வாருஙக”ளெனறு பராாததிததுத, தான அதிவேகமாகப போனார். ராமனுடைய ஆசரமம ஸமீபததிலிருபபதறகுத தகுந்த பல அடை யாளஙகளைப போகும்பொழுது சதருகனனுக்குக காட்டிக்கொண்டே போனார். பரதனைபபோல ஸுமநதரரும ராமனைத தாிசிகக ஆவ

ளுள்ளவர், ஆகையால் சத்ருக்னனுக்குப் பின்னே போனார். கொஞ்ச நேரங்கழித்துத் தபஸ்விகளின் ஆச்ரமங்களுக்கு நடுவில் ராமனுடைய ஆச்ரமம் காணப்பட்டது. அக்னிகார்யங்களுக்காக ஒரு பர்ண சாலையும், தன்னைப் பார்க்க வந்தவர்கள் ஸுகமாக உட்கார்ந்து பேசு வதற்காக ஒரு பர்ணசாலையும் கட்டப்பட்டிருந்தது. ராத்ரியில் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க, விறகுகள் அதற்கு வெளியில் அடுக்கப் பட்டிருந்தன. பூஜைக்காகப் புஷ்பங்கள் பறித்து வைக்கப்பட் டிருந்தன. தண்ணீர்த்துறைகளிலிருந்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆச்ரமத்திற்கு வரும்பொழுது தங்களுடைய போக்குவரவை ஒரு வாகொருவர் தெரிவிப்பதற்காகச் சிலவிடங்களில் தர்ப்பையாலும் மரவுரியாலும் மரங்களில் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருந்தது. பனிகாலத்தில் குளிர் காய்வதற்கு மான் எருமை முதலியவைகளின் சாணம் குப்பல்களாக அங்கங்கே சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவைகளைப் பார்த்தவுடன் பரதனுடைய முகத்தில் மிகுந்த காந்தி விளங்கிற்று, மனதில் ஸந்தோஷம் பொங்கிற்று. சத்ருக்னனை யும் தன் மந்த்ரிகளையும் பார்த்துப் "பரத்வாஜமஹர்ஷி குறிப்பிட்ட விடத்திற்கு வந்தோமென்று நினைக்கிறேன். மந்தாகினி நதி ஸமீ பத்திலிருக்கவேண்டும். ராத்ரியில் பழம் கிழங்கு ஜலம் முதலியதை களைக் கொண்டுவர வெளியில் லக்ஷ்மணன் போவதற்கு அடை யாளமாக இந்த வழியில் மரவுரிகளை மரங்களில் தூக்கிக் கட்டி வைத்திருக்கிறான். நாமும் இந்த வழியாகவே போகவேண்டும். மலையடிகளில் மதயானைகள் காஜித்துக்கொண்டு திரியும் வழி இதே. ஆகையால் காலடிகள் மறைந்து வழி தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் அடையாளஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான். தபஸ்விகள் காலையி லும் மாலையிலும் ஹோமத்திற்காக எந்த அக்னியை எப்பொழு தும் காப்பாற்றிக்கொண்டுவருகிறார்களோ அந்தக் கார்ஹபத்ய அக்னியிலிருந்து அடர்ந்த புகை கிளம்புவதைப் பாருங்கள். இது சமையலுக்கு உபயோகப்படும் அக்னியல்ல. அப்படியிருந்தால் ஜ்வாலையிருக்குமேயொழியப் புகை கிளம்பாது. ஹோமஞ் செய்யும் அக்னியுமல்ல. அப்படியானால் கரியும் நாணல் முதலியவைகளும் வேண்டியிருக்கும். அந்தப் புகையோ கிளம்பாது. மந்த்ரோப தேசம் முதலிய மஹாஸம்ஸ்காரங்களை எனக்குச் செய்தவரும், மஹர்ஷிகளைப் போன்றவரும், ஸகல உத்தம குணங்கள் பொருந் தினவரும் புருஷோத்தமனுமான ராமனை இவ்விடத்தில் காண்பே" னென்று, பிறகு சித்ரகூட மலையைச் சேர்ந்து மந்தாகினீ நதிக்

கரைக்கு வந்தார் தன்னுடன் இருப்பவர்களைப் பார்த்து "புருஷ சிரேஷ்டரான என் தமயன் மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத இந்தக் காட்டில் வெறுந்தரையில் வீராசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார் மஹா தேஜஸ்வியான லோகநாதன் என்னால் ஸகல போகபோக்யங்களையும் விட்டு மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு காட்டில் வஸிக்கிறாரென்ற லோகாபவாதத்திற்கு ஆளானேன். நான் பிறந்தென்ன, பிழைத்திருந்தென்ன? ஆகையால் ராமனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸமாதானஞ் செய்து அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போகிறேன். கைகேயியால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தை என் மேல் லக்ஷ்மணன் சாட்டி அப்பொழுது "அண்ணா! இவனிடத்தில் இரக்கம் வைக்கக்கூடா"தென்று தடுத்தால், அவன் எனக்கு இளையவனானாலும், ஆகவேண்டிய காரியம் பெரிதானதால் அவனுடைய பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டாவது அவனை ஸமாதானப்படுத்துகிறேன் அப்படியும் பயன்படாவிட்டால் ஸகல லோகங்களுக்கும் புருஷகாரமான (சிபாரசான) ஸீதையின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து ராமனிடத்தில் சிபாரசு செய்யும்படி வேண்டுகிறே"னென்று இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு போகும்பொழுது ராமனுடைய அழகான புண்யாசிரமம் தோன்றிற்று.

மிகவும் விசாலமாக ஆச்சா பனை முதலிய மரங்களின் இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது யாகத்தில் அக்னிபீடத்தில் தாப்பைகள் பரப்பியிருப்பதைப்போல் தரையில் ம்ருதுவான தாப்பங்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாபலமுள்ளவைகளாய்ச் சத்ருக்களை அழிக்கிறவைகளாய் அஸாத்யமான காரியங்களை ஸாதிக்கிறவைகளாய் வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற விற்களாலும், போகவதியென்ற நாகலோகத்தின் ராஜதானியில் மஹாஸர்ப்பங்கள் ஜ்வலிப்பதுபோல் கொழுந்துவிட்டெரியும் முகங்களுடன் அம்பறைகளிலிருந்து ஸூர்ய கிரணங்களைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான பாணங்களாலும், உத்தமமான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட உறைகளில் மின்னலைப்போல் மின்னும் கத்திகளாலும், தங்கத்தால் அழகாக வேலைசெய்யப்பட்ட கேடயங்களாலும், உடும்புத் தோலால் விசித்ரமாக வேலைசெய்யப்பட்டுத் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விரல்காப்புகளாலும் அந்தப் பாணசாலை விளங்கிறது. ஸிம்ஹத்தின் குகையை மான்கள் நெருங்கமுடியாதது போல் சத்ருக்களால் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியாமலிருந்தது. அதில் வடமேற்கில் தாழ்ந்த ஒரு மேடையும் அதன்மேல் ஒரு விசா

லமான அக்னிபீடமும் போடப்பட்டிருந்தன். அதின் நடுவில் ஹோமாக்னி காணப்பட்டது. பிறகு உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது, ஜடாமண்டலம் மானதோல் மரவுரி இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு ஒரு மஹாபுருஷன் அந்தப் பர்ணசாலையில் அக்னியைப்போல உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். அவருடைய எல்லையற்ற தேஜஸால் அவர் தன் தமயனென்றே பரதன் கண்டுகொண்டார். முழங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளும், ஸிம்ஹத்தின் தோள்களைப்போல பருத்த தோள்களும், செந்தாமரையிதழ்களைப்போல விசாலமான நேத்ரங்களும் வாய்ந்து விளங்கும் லோகநாதனுன ராமன், பித்ருவாக்யபரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பி, ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் நித்யரான ப்ரஹ்மதேவரைப்போல தர்ப்பாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவுடனேயே பரதனுக்குத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டது. அவர் இருக்குமிடத்திற்கு ஓடினார். தைர்யத்தை இழந்து கண்களில் நீர் பெருக வார்த்தைகள் குளற, "அயோத்யையில் ராஜஸபையில் ப்ரஜைகள் யாவரும் பாதஸேவை செய்யத் தகுந்த என் தமயனை இப்பொழுது இந்தக் காட்டு மிருகங்கள் உபசரிக்க நேர்ந்ததோ? கோடிகோடி த்ரவ்யம் விலையுள்ள வஸ்த்ரங்களைத் தரிக்கும் ஸ்ரீமான், தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு இப்பொழுது மானதோலைத் தரிக்க நேர்ந்ததோ? விசித்ரமான புஷ்பங்களைத் தரிக்கும் சிரஸில் அழுக்கடைந்த ஜடையை இப்பொழுது தரிக்கும்படி நேர்ந்ததோ? சாஸ்த்ரவிதிப்படியாக யக்ஞங்களால் தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதைவிட்டு அகாலத்தில் தேஹேந்த்ரியங்களை வாட்டித் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க நேர்ந்ததோ? உத்தம சந்தனங்களால் பூசப்பட்ட திருமேனியில் அழுக்குப் படிந்திருப்பதைக் காண நேர்ந்ததோ? ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமன் இவ்வளவு கஷ்டத்தையும் என்னால் அடைந்திருக்கிறார். லோகத்தாரால் சீ, சீ யென்று நிந்திக்கப்பட்ட இந்த ஜன்மத்தை எடுத்துப் பயனென்ன? இந்த உயிரை விட்டாலென்ன"வென்றார்.

இப்படி மனம் பதைக்கக் கதறிக்கொண்டு கண்தெரியாமல் ராமனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பிடிக்கத் தேடியும் தொடமுடியாமல் பூமியில் விழுந்தார். அண்ணாவென்று ஒருதரம் அலறிப் பிறகு பேச்சுமூச்சில்லாமல் கிடந்தார். சத்ருக்னன் கோவென்றலறிக்கொண்டு ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். ராமன்

அவர்களை வாரியெடுத்து அணைத்துத் தானும் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர்விட்டார்.

ஆகாசத்தில் ஸூர்ய சந்த்ரர்களுடன் சுக்ரனும் குருவும் சேர்ந்ததுபோல, ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுமந்த்ரரையும் குஹனையும் ஸந்தித்தார்கள். உத்தமமான மதயானைகளைப் போன்ற அந்த ராஜபுத்ரர்கள் நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் இப்படி ஸந்தித்துத் துக்கப்படுவதைக் கண்டு அந்த வனத்தில் வஸிப்பவர்களும் ஸந்தோஷமற்றுக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 100

ராமன் பரதனுக்கு ராஜநீதியை உபதேசித்தார்.

பார்த்தவுடனேயே பரதன் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறானென்று எண்ணிக்கொண்டு, கேள்விகளைக் கேட்பதுபோல ராஜ்யபாலனத்திற்கு வேண்டிய நீதிகளை ராமன் உபதேசித்தார். தசரதர் மரணமடைந்தாரென்றும், பரதன் அதுமுதல் ராஜ்யத்தை விலக்கித் தபஸ்வி தர்மத்தையும் வ்ரதத்தையும் அனுஷ்டித்துவருகிறானென்றும் கேள்விப்பட்டபிறகு அந்த உபதேசத்தைச் செய்ய ஸமயம் வாய்க்காதல்லவா?

தசரதர் எப்பொழுதாவது உத்தமமான புஷ்பங்களைப் பார்த்தால் "குழந்தை பரதனுடைய தலையில் இதை வைத்தாலல்லவா அழகாயிருக்கு"மென்று சொல்வார் அந்தப் பரதன் ஜடையும் தலையுமாய் வந்திருக்கிறானே. நோத்தியான வஸ்த்ரங்களைக் கண்டால் 'நமது குழந்தை பரதன் இவைகளைத் தரித்தாலல்லவா அழகாயிருக்கு'மென்று சொல்வார். அப்படிப்பட்ட பரதன் இப்பொழுது மான்தோல் மரவுரிகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானே. ஒரு பதார்த்தத்தை வாங்கிக்கொள்ளென்று தசரதர் வேண்டினாலும் பரதன் வாங்கிக்கொள்வது அரிது. இப்பொழுது அவனே தனக்கு ஆகவேண்டிய கார்யத்தைத் தானே கைகூப்பி நமஸ்கரித்துப் பிறரைப் ப்ரார்த்திக்கும்படி நேர்ந்ததே மிருதுவான புஷ்பசயனத்தில் உட்கார்ந்தாலும் பரதனுடைய தேஹம் தாங்காதென்று தசரதர் எப்பொழுதும் அவனைத் தன் மடியிலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பார். அப்படிப்பட்டவன் இப்பொழுது வெறுந்தரையில் கிடந்து புரளும்படி நேர்ந்ததேயென்று ராமன் ஆச்சர்யப்பட்டார். எண

ஸிறந்த கிரணங்களால ப்ரபஞ்சத்தை விளங்கச்செய்துகொண்டிருக்கும ஸூர்யன பரஹ்மதினத்தின முடிவில ஸகல தேஜஸ்ஸும குறைந்து பூமியில விழுந்துகிடப்பதைப்போல, மஹாதேஜஸ்வியான பரதன அவ்வளவு தேஜஸ்ஸும குன்றிப பூமியில விழுந்து கிடப்பதைக கண்டு, ராமனும அங்கிருந்தவாகளெல்லோரும மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தாாகள். தேஹம மெலிந்து நிறம மாறிப பரதன இவனேயென்று அடையாளம கண்டுபிடிககமுடியவில்லை. தன்னுடன பிறந்தவனுகையால ராமன அவரை வாரியெடுத்து பரியத்துடன, அணைத்து உச்சிமுகாந்து, தன துககத்தை அடககிக்கொண்டு பரதனை ஸமாதானஞ் செய்யக "குழந்தாய! நீ இந்தக காட்டிற்கு எப்படி வந்தாய்? நமது பிதாவுககு ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல பணிவிடையையும் இப்பொழுது நீயே செய்யவேண்டிய தல்லவா? அவா எங்கே போயவிட்டார்? அவா உன்னைவிட்டுப பிரியப பொறுகக மாட்டாரே. அவா உயிரோடிருந்தால நீ இந்தக காட்டிற்கு வர நயாயமில்லையே. கேகயராஜ்யத்திலிருந்து இவ்வளவு தூரம நீ வந்ததைப பாாகக எனக்கு ஆச்சாயமாயிருககிறது தேஹம இளைத்து நிறம் மாறி அடையாளம் தெரியாமல இருப்பதேன? இந்தக் கோரமான காட்டிற்கு நீ வந்த காரணமென்ன? மஹாராஜா பிழைத்திருககிறாரா? அப்படியிருந்தால நீ அவருடைய அனுமதியைப பெற்று இங்கே என்னைப பாாக்க வந்திருக்கவேண்டும. உன்னை விட்டு அவா ஒரு நிமிஷங்கூடப பிரிந்திருகக மாட்டாரே. ஆகையால துக்கம மேலிட்டு ஸ்வாககத்தை அடைந்தாரா? அந்தக் கஷ்டம நோந்து பாலனை உன்னிடத்திலிருந்து பலசாலிகளான சத்ருக்கள இந்த ஸமயம பாாத்து ராஜ்யத்தைப பிடுங்கிக்கொண்டாாகளா? அல்லது பரஜைகளுககு உன்னிடத்தில விசவாஸங குறைந்து, கைகேயீ என்னைக காட்டிற்குப போகச சொன்னதற்காக உன்னை நகரத்திலிருந்து துரத்திவிட்டாாகளா? (இப்படியிருந்தால பரதனுடன ஸைன்யமும பரிவாரங்களும ஸுமந்தரரும மற்றவாகளும எப்படி வந்திருகக முடியும? பரதனை விட்டுப பிரிந்த துககத்தால தசரதா இறந்திருந்தால அவன கேகயதேசத்திற்குப்போன உடனேயே இறந்திருகக வேணடும தன்னை விட்டுப பிரிந்ததால அவருககு மரணம நேருமென்று ராமனுககுத தெரியாதாவென்பதைக கவனிககவும்). ஆதிமுதல இதுவரையில இந்த ராஜ்யம நமது வசத்திலேயே இருந்துவந்ததல்லவா? அல்லது பிதாவிற்குப பணிவிடைசெயவதில உனககு அசிரத்தை பிறந்து மஹாபராககரமசாலியான அவரை விட்டு வந்திருககிறாயா? (பரதனைப

பற்றி ராமன் இப்படி ஸந்தேஹப்படுவதும் அதை அவரிடத்தி லேயே சொல்லுவதும் ஆச்சர்யமே.)

சரேஷ்டமான குலத்தில் பிறந்தவரும் ஸத்யம் தவறாதவரும் எண்ணிறந்த அச்வமேதங்களையும் ராஜஸூயங்களையும் செய்த வரும் தாமத்திலிருந்து விலகாதவருமான தசரத சக்ரவர்த்தி ஸுகமாகவிருக்கிறாரா? தன் ப்ரதிக்ஞையைத் தவறமுடியாததால் நேர்ந்த கஷ்டங்களைப் பார்த்துப் பச்சாத்தாபமடைந்து அவருக்கு ஏதாவது வ்யாதி உண்டாயிற்றா? அதை எனக்குத் தெரிவிக்க வந் திருக்கிறாயா? கொடிய துக்கங்களை அனுபவித்த என் தாய் கௌஸல்யை இப்பொழுது ஸுகமாக இருக்கிறாளா? அவர்களைக் காட்டிலும் என் பக்திக்கும் ப்ரியத்திற்கும் பாத்ரமான உன் தாய் கைகேயீ, தன் எண்ணப்படி கார்யம் முடிந்து ஸுகமாயிருக்கிறாளா? (இங்கே ராமன் இந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டு அழுத்திச் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும், தசரதருடைய ஸ்திதியைப் பற்றி ராமன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பரதன் பதில் சொல்ல இடங் கொடுக்காமல் அதைக் கேட்காமல் அவன் வந்த கார்யம் இன்ன தென்று அறியாமல், அந்த ஸமயத்திற்கு அவச்யமில்லாத ராஜநீதி தர்மத்தை விஸ்தாரமாக அவனுக்கு உபதேசிப்பது பொருந்தவில்லை. இந்த விஷயத்தை எல்லோர்க்கும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிற்காலத்தில் எவராலாவது இது இங்கே சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்). ப்ரஹ்மஜ்ஞானியும் ஸகல வித்யைகளிலும் நிபுணரும் ஞானத்திற் கொத்த தர்மானுஷ்டானமுள்ளவரும் அதனால் அபார தேஜஸை அடைந்தவரும் இக்ஷ்வாகுகுலமன்னர்களுக்கு குலகுருவுமான வஸிஷ்டபகவானை நமது முன்னோர்கள் பூஜித்தபடி நீயும் பூஜித்து வருகிறாயா? அக்நிஹோத்ரமமுதல் அச்வமேதம்வரையிலுள்ள யாகவிதிகள் யாவையும் நன்றாய் அறிந்தவரும் அக்னி கார்யங் களில் வெகுஜாகரதையுள்ளவரும் மஹாபுத்திமானும் இஹ பரலோக தர்மங்களை ஒரே விதமாக அனுஷ்டிப்பவருமான உன் புரோஹிதர் அந்தந்தக் காலங்களில் ஹோமஞ்செய்ததையும் செய்யவேண்டியதையும் உனக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கி றாரா? தேவதைகளை யாகயஜ்ஞாதிகளாலும், மாதாபிதாக்களையும் அவர்களுடைய சொற்படி நடந்து அவர்களுக்குச் சுச்ரூஷை செய்வ தாலும், குருக்களைப் பூஜித்து அவர்களுடைய கட்டளையை நிறை வேற்றுவதாலும், ஞாதிகளை அவர்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தைக் கொடுப்பதாலும், வயஸாலும் ஞானத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரி

யோகளை நமஸ்காரஞ்செய்வதாலும், வித்வான்களையும் ப்ராஹ்ம ணர்களையும் வெகுமானஞ்செய்வதாலும் திருப்தி செய்துவருகிறாயா? தனுர்வேதத்திலும் ராஜநீதியிலும் நிபுணரான ஸுதன்வாவென்ற நமது உபாத்யாயரைப் பூஜித்துவருகிறாயா? உன் மந்திரிகள் புத்தி மான்களாகவும் நீதிசாஸ்த்ரநிபுணர்களாகவும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களாகவும் பிறருடைய எண்ணங்களை ஸூக்ஷ்மமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்களாகவும், உன்னைப்போல் நம்பத்தகுந்த வர்களாகவும் இருக்கிறார்களா? நீதிசாஸ்த்ரத்தில் கரைகண்ட மந்திரிகளால் நன்றாக ஆலோசிக்கப்பட்டு ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற் றப்படும் மந்த்ராலோசனை அரசர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கும்.

தகுந்த காலத்தில் படுக்கிறாயா? தகுந்தகாலத்தில் விழிக்கி றாயா? விடியிற்காலத்தில் ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதிக்கும் வழி களை ஆலோசிக்கிறாயா? ஒருவனாகவாவது பலருடனாவது ராஜ்ய கார்யங்களை ஆலோசிக்காமலிருக்கிறாயா? ஒருவனாக யோசித்தால் தனக்கு அந்த விஷயத்திலுள்ள விருப்பத்தாலோ வெறுப் பாலோ அதின் குணதோஷங்களைப் பக்ஷபாதமில்லாமல் அறிய முடியாது. பலருடன் யோசித்தால் ஒருமை ஏற்படாது. அந்த யோசனை சீக்ரம் வெளிப்படும். நீ செய்யும் ஆலோசனை அந்தக் கார்யம் முடிவதற்குமுன் ராஜ்யத்தில் தெரியாமலிருக்கிறதா? ஸுலபமான ஸாதனங்களால் விசேஷப் பயன் கிடைக்கக்கூடிய கார் யத்தை நன்றாக ஆலோசித்து தாமஸமில்லாமல் செய்து முடிக்கிறா யா? சீக்ரத்தில் செய்து முடிக்காத கார்யத்தின் பயனைக் காலம் கொ ள்ளையிடுகிறது. நீ செய்யும் ஆலோசனைகள் அந்தக் கார்யம் முடிந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதாவது ஆரம்பிப்பதற்கு முந்தியாவது உன் சிற்றரசர்களுக்குத் தெரியாமல் முடிந்து பிறகு மாத்ரம் தெரிகின்றன வா? நீயும் மந்திரிகளும் ஆலோசனை செய்த கார்யங்களைப் பிறர் ஊஹத் தாலாவது அநுமானத்தாலாவது இங்கிதங்களாலாவது அறியமுடி யாமல் ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றிவருகிறாயா?

அநேக ஆயிரம் மூர்க்கர்களிருந்தாலும் அவர்களை விட்டு, நன் றாகப் பரிசோதித்து கார்யத்தைச் செய்யும் புத்திமானைச் சேர்க்கிறா யா? ராஜ்ய கார்யங்களில் ஸங்கடம் நேரும்பொழுது அந்த வித்வான் அரசர்களுக்கு மிகுந்த கீர்த்தியையும் மேன்மையையும் உண்டாக்கும் உபாயங்களை உபதேசிப்பார். மூர்க்கர்களை ஆயிரக்கணக்காயும் கோடி கோடியாயும் அரசன் சேர்த்துக்கொண்டாலும் ராஜ்யகார்யங்களை ஆலோசிக்கும்பொழுது அவர்கள் கொஞ்சமாவது உபயோகப்படு

வார்களா? பிறர் ஆரம்பித்த காரியத்தை உடனே அறியும் சக்தியுடையவனும் ஸ்திரமான புத்தியுடையவனும் காரியங்களை விசாரித்துச் செய்கிறவனும் நீதி சாஸ்திரங்களில் நிபுணனுமான ஒரு மந்திரியிருந்தாலும் அவன் அந்த அரசனுக்கும் சிறந்த ராசாகளுக்கும் மிகுந்த கீர்த்தியை ஸம்பாதிப்பான்.

முக்யமான ஸேவகர்கள், சமையல் பரிமாறுதல் முதலிய காரியங்களில் மாத்திரமும், ஜாதி முதலியவைகளால் நடுத்தரத்தார்கள், படுக்கை ஆஸனம் வாஹனம் முதலியவர்களைக் கொண்டுவருவது முதலிய காரியங்களில் மாத்திரமும், கீழ்த்தரமான ஸேவகர்கள், கால்கழுவுவது மரவடிகளைக் கொண்டுவருவது காலபிடிப்பது முதலிய வேலைகளில் மாத்திரமும் உபயோகிக்கப்படுகிறார்களா? இல்லாவிட்டால் அதிக பொறுமையும் மனஸ்தாபமும் உண்டாகும்

உத்தமமான வஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் வாஹனங்கள் முதலியவைகளை மந்திரிகளிடத்தில் வேறு மனுஷ்யர்களால் ரஹஸ்யமாக அனுப்பி, அரசனுடைய அந்தப்புரத்திலிருந்து உங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதென்றும் இதர அரசர்களிடத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டதென்றும் சொல்லி, அவர்கள் ஆசையுடன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்களா வென்று பரீக்ஷிப்பது அரசர்களுக்கு வழக்கம் அந்தப் பரீக்ஷையில் தேறினவர்களும் பல தலைமுறைகளாக வேலைபார்க்கிறவர்களும் மனோவர்க்குக் காரியங்களில் சுத்தர்களுமான உத்தம மந்திரிகளைப் பெரிய காரியங்களிலேயே உபயோகித்துவருகிறாயா?

கைகேயீ புத்ர! வெகு கடுமையாக பரஜைகளைத் தண்டித்து அதனால் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு மந்திரிகளிடத்தில் முறையிட்டு அவர்கள் உன்னைத் தடுக்கும்படி வைத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா? கெட்ட தானங்களை வாங்கி அளவற்ற த்ரவ்யத்தைச் சேர்த்து அதனால் யாகஞ்செய்ய விரும்புகிறவனை ரித்விக்குகள் எப்படி அவமதிப்பார்களோ, தங்களை பலாத்காரஞ்செய்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பும் புருஷனை ஸ்த்ரீகள் எப்படி அவமதிப்பார்களோ, அப்படித் தண்டிக்கத் தகாதவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்து அவர்களிடத்திலிருந்து தனத்தைப் பறித்து ஹிம்ஸைசெய்வதால் பரஜைகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கிறார்களா?

ஸாம தான பேத தண்டமென்ற உபாயங்களை ப்ரயோகிப்பதில் நிபுணனும், மஹாரிஷிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட பிறரை வஞ்சிக்கும் நீதிகளை நன்றாகக் கற்றவனும், அரசனுக்கு அந்தரங்கமான ஸேவகா

களின் மேல் தோஷங்களை ஏற்படுத்தி அவர்களைக் கலக்கிறவனும், அரசனை ஹிம்ஸை செய்வதில் பயமற்றவனும், காலக்ரமத்தில் அரசனுடைய ஐச்வர்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளுகிறவனுமான புருஷனை எந்த அரசன் கொல்லாமல் விடுகிறானோ, அவனால் ராஜ்யத்தை விட்டு அவ்வரசன் துரத்தப்படுவான், அல்லது கொல்லப்படுவான். இவ்விதமானவனை வைத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா?

அரசன் செய்யும் மர்யாதையால் ஸந்தோஷிக்கிறவனும் பிறரை ஜயிக்கும் சக்தியுடையவனும் அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி தன் ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பதிலும் சத்ருவின் அணிவகுப்பைப் பிளப்பதிலும் ஸைன்யத்தை நடத்துவதிலும் நுட்பமான புத்தியுள்ளவனும் ஆபத்காலத்தில் கலங்காத தைர்யமுடையவனும் யஜமானனிடத்தில் விச்வாஸமுள்ளவனும் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாக இருப்பவனும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும் கார்யங்களை நடத்துவதில் திறமையுள்ளவனுமான நமது ஸேனாபதியை நீக்கிவிட்டு வேறொருவனை நியமிக்காமலிருக்கிறாயா? மஹாபலசாலிகளும் உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் சூரர்களுமான யுத்தவீரர்களை அவர்களுடைய பூர்வ வரலாற்றையும் தைர்யத்தையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து விசேஷமான பஹுமானங்களைச் செய்து மேன்மைப்படுத்தியிருக்கிறாயா? ஸைன்யங்களுக்கு அந்தந்த காலத்தில் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளத்தையும் ஆஹாரத்தையும் அவர்கள் செய்யும் வேலைக்குத் தகுந்தபடி தாமதமில்லாமல் கொடுத்துவருகிறாயா? இல்லாவிட்டால் சம்பளக்காரர்கள் யஜமானனிடத்தில் கோபித்து விச்வாஸமற்றுப் போவார்கள், அது பெரிய அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்.

க்ஷத்ரிய குலத்தில் பிறந்த முக்யமானவர்களெல்லாரும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிவைத்து எந்த ஸமயத்திலும் உனக்காக உயிரைவிடத் தயாராயிருக்கிறார்களா? உன் தூதர்கள் உன் தேசத்தில் பிறந்தவர்களாகவும் பிறருடைய எண்ணங்களை அறியக்கூடியவர்களாகவும் கார்யங்களை நடத்துவதில் ஸமர்த்தர்களாகவும் ஸமயோசிதமாகவும் தயங்காமலும் பதில்சொல்லுகிறவர்களாகவும் நீ சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரத்தையும் பதிலையும் பிசகாமல் சொல்லுகிறவர்களாகவும் கார்யத்தை முடிப்பதில் பல முக்யமான விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் யஜமானனுடைய கட்டளையை மறக்காமலே வ்யவஹாரத்தை நடத்துகிறவர்களாகவும், விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறார்களா?

மந்தரி புரோஹிதன யுவராஜா ஸேனாபதி வாசலகாப்பவா களுககுத தலைவன, அநதபபுரததின காரியஙகளுக்குத தலைவன, சிறைசசாலைத் தலைவன, தனததை வசூல செயகிறவாகளுககுத் தலைவன, நயாயவாதிகள, நயாயாதிபதிகள, ஸைனயஙகளுககுத் தனததையும ஆஹாரததையும கொடுபபவன, ராததிரியில நகரசோதனை செயது கோடடைவாசலகள பராகாரம முதலியவைகளை ரக்ஷிபபவா களுககுத தலைவன, அரசனிடததிலிருநது ஒரே தடவையாக தரவ் யத்தை வாஙகிககொணடு ஸைனயததைத தவிர கூலிககாக வேலை செயயும மறறவாகளுககுப பிரிக தூக கொடுபபவன, ஒவவொரு நாளும் ராஜ ஸபையை அலஙகரிபபது அரசன மநதிரி முதலியவாக ளுககுத தகுநத ஆஸனங்களை அவாகளுககாக ஏறபடட இடங்களில போடுவது ஸபைககு வரவேணடியவாகளை அழைததுவநது அவாக ளுடைய அநதஸ்திறகுத தகுநதபடி ஏறபடட ஆஸனஙகளில உடகாரசசெயவது ஸபையில வரத தகாதவாகளை விலககு வது ஸபையில சபதமிலலாமல பாாததுக்கொள்வது ஸபை யைப பாதுகாபபது முதலிய வேலைகளைச செயபவாகளுக்குத தலைவன, பிறருடைய தரவயஙகளைத திருடுவது முதலிய குறறங் களைச செயதவாகளை அரசனுடைய உததிரவுபபடி தணடிக்கிறவாக ளுக்குத தலைவன, கோடடைகளை ரக்ஷிபபவாகளுககுத தலைவன, ராஜ் யததின எலலைகளில நானகு திககுகளிலும அனய அரசாகள் வராமல பாதுகாபபவாகளுககுத தலைவன, இநதப பதினெடடு புருஷாகளில தன பக்ஷததில மநதரியையும புரோஹிதரையும யுவராஜாவையும அரசன பரீக்ஷிககவேணடியதிலலை அவாகள எப பொழுதும தன் ஸமீபததிலிருபபதால அவாகளுடைய ஸவபாவததைத தானே நேரில தெரிநதுகொளளலாம தன பக்ஷததில மறறப பதினைநது பெயாகளையும சததுருபக்ஷததில முன சொன்ன பதினெடடுப பேரகளையும மாறுவேஷம பூணட தூதாகளை ஒவ வொருவருககு மூனறு பேராக ஏறபடுததி, ஒருவாககொருவா தெரி யாமல, மேறசொனனவாகள தஙகளுடைய வேலைகளை ஒழுஙகாகச செயகிறாகளா இலலையாவென று பரிசோதிததுவருகிறாயா?

உன ராஜயததிலிருநது தூரததபபடடுத திருமபிவநதிருககும சததுருககளைப பலமறறவாகளென று அலக்ஷயஞ் செயயாமலிருக்கி றாயா? ஏதாவது ஆதாரமிலலாமல அவாகள திருமபிவரமாடடாாக ளலலவா? அவாகளை ஜாகரதையுடன கவனிததுககொணடிருகக வேணடும.

பௌத்த சார்வாகன முதலிய நாஸ்திக் பராஹ்மணர்களுடன் பழகாமலிருக்கிறாயா? சாஸ்த்ரங்களுக்கு விபரீதமான அர்த்தங்களை உபதேசிப்பதில் இவர்களுக்கு அதிகத் திறமையுண்டு. உண்மையான ஞானத்திற்கு விரோதமான ஞானத்தை உடையவர்கள். பாலர்களைப்போல ஒன்றும் தெரியாதவர்கள், ஆனால் தங்களைப் பெரிய பண்டிதர்களென்று எண்ணுகிறவர்கள். வேதமார்க்கத்திற்கு விபரீதமான புத்தியையுடையவர்கள், தாமஸ ஸ்மிருதிகளையும் தாமஸ புராணங்களையும் நீக்கி மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டு ஸாதுக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட புராணங்களையும் தர்மசாஸ்த்ரங்களையும் பெரியோர்களுடைய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரைப்படி அர்த்தஞ்செய்யாமல், கேவல தர்க்கத்தைப் பரயோகித்து, அவை இஹத்திலும் பரத்திலும் பயனற்றவையென்று வாதிப்பவர்கள்.

நமது ராஜதானியான அயோத்யை மஹாவீரர்கள் இருக்குமிடம், நமது முன்னோர்களால் ஆதிகாலம் முதல் ஆளப்பட்டுவருகிறது. அதிலுள்ள நான்கு வர்ணத்தார் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்திவருகிறார்கள், இந்த்ரியங்களை அடக்கினவர்கள், அதிக உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள், மேலும் அந்த நகரம் எல்லா வித்யைகளிலும் தேர்ந்தவர்கள் ப்ரியத்துடன் வஸிக்கும் ஸ்தலம். அதிலுள்ள ஜனங்கள் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்திச, சத்ருக்கள் நெருங்கமுடியாத அரண்களுடன், விசித்ரமான ஆலயங்களாலும் அரண்மனைகளாலும் உப்பரிக்கைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானைகள் குதிரைகள் ஒட்டகங்கள் இவைகளால் நிறைந்து, பிறரால் ஜயிக்கமுடியாததென்ற பெயருக்குத் தகுந்த யோக்யதை வாய்ந்திருக்கிறது. இவ்விதமான நமது ராஜதானியை ஜாக்ரதையாக ரக்ஷித்துவருகிறாயா? நமது ராஜ்யத்திலுள்ள நாடுகளில் அச்வமேதம் சயனம் முதலிய மஹா யாகங்கள் செய்யப்படும் சாலைகள் பல உண்டு. அங்கே வஸிக்கும் ஜனங்கள், தங்களுக்குத் தகுந்த அரசன் கிடைத்திருப்பதால், காலத்தில் மழைபெய்து நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவை பொருந்தின தேசத்திலேயே வஸிக்க விரும்புகிறார்கள். இதர தேசங்களுக்குப் போக மனம் வராது. நமது தேசத்தில் நேர்த்தியான தேவாலயங்களும் அழகான சாலைகளும் அவைகளின் பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஓடைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் பயிரிடுவதற்காக வெட்டப்பட்ட பெரிய ஏரிகளும் விளங்குகின்றன. உழுது

பயிரிடப்படாத பாகம் நமது தேசத்தில் அதிகமாகக் கிடையாது. ஆடுமாடுகளுக்கோ கணக்கில்லை அதிகமழை பெய்வது மழை பெய்யாமலிருப்பது எலிகள் வெட்டுப் பூச்சிகள் பக்ஷிகள் அரசர்கள் ஸமீபத்தில் வஸிப்பதென்ற ஆறு உபத்ரவங்களில்லை. நானம் பார்த்த சீமையெல்லாம் எங்கும் ஆற்றுப்பாய்ச்சலுள்ளது சோலைகளும் தோப்புகளும் எங்கும் நிறைந்து பார்க்க அழகாகவிருக்கும். புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் ஸஞ்சாரமில்லை திருட்டுப் பயமில்லை. ரத்னம் பொன் வெள்ளி முதலியவை கிடைக்கும் சுரங்கங்கள் பல உண்டு பாபிகள் நமது ராஜ்யத்தில் வஸிக்கமாட்டார்கள். அங்குள்ள ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்துடன் காலங்கழிக்கிறார்கள் ஆறு குளம் முதலியவைகளின் கரையிலுள்ள வனங்களில் ஸகல பண்டங்களையும் விற்க ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டு, எல்லோர்க்கும் தெரியும்படி குறிப்பிட்ட நாள்களில் வர்த்தகர்கள் கூடும் சந்தைகள் பல உண்டு. இவ்விதமான நமது ராஜ்யத்திலுள்ள தேசங்கள் ஸுகத்தை அடைந்திருக்கின்றனவா ?

பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்களை மேய்ப்பவர்களும் உன் ஆளுகையில் எல்லையற்ற ஐச்வர்யத்தை அடைந்து, உன்னிடத்தில் ப்ரீதி வைத்திருக்கிறார்களா ? கொடுக்கல் வாங்கல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்து வர்த்தகர்கள் உன்னை அண்டி ஸுகமாகப் பிழைக்கிறார்களா ? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களெல்லோரையும் தர்மமாக ஆளவேண்டும். ஆகையால் மேற்சொன்னவர்களுக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களைச் செய்து அஸௌகர்யங்களை விலக்கிக் காப்பாற்றி வருகிறாயா ?

உன்னைச் சேர்ந்த பெண்டுகளிடத்தில் அனுகூலத்துடன் நடந்துவருகிறாயா ? அவர்கள் இதர புருஷர்களுடன் கலந்து பேசாமல் ஜாக்ரதையாகப் பாதுகாக்கிறாயா ? அவர்கள் சொல்வதை நிஜமென்று நம்பாமலிருக்கிறாயா ? மிகவும் சஞ்சலமான தன்மையுள்ளவர்களாகையால் அவர்கள் ரஹஸ்யங்களைக் காப்பாற்றமுடியாதவர்கள் ஆகையால் அவர்களிடத்தில் ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லாமலிருக்கிறாயா ?

உன் ராஜ்யத்தில் யானைகள் உண்டாகுமிடத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்து வைத்திருக்கிறாயா ? இல்லாவிட்டால் பிறர் அவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டுபோவார்கள் ஆண்யானைகளைப் பிடிப்பதில் உபயோகப்படும் பெண்யானைகள் விருத்தியாகின்றனவா ?

குதிரைகளையும் ஆண் யானைகளையும் பெண் யானைகளையும் மென் மேலும் ஸம்பாதிக்கிறாயா?

ஒவ்வொருநாளும் காலையில் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு ராஜ ஸபையில் வந்து பரஜைகளுக்குத் தாசனங்கொடுக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால் அரசனுக்குத் தேஹஸௌக்யமில்லையென்றும் ஏதோ அபாயம் நேர்ந்ததென்றும் ஸந்தேஹப்படுவார்கள்.

உன் வேலைக்காரர்கள் எந்த ஸமயத்திலும் உன்னை ஸுலபமாகப் பார்க்கும்படி இடங்கொடுக்கக்கூடாது, காவலமைந்து உன்னிடத்தில் மரியாதை வைக்கமாட்டார்கள். எப்பொழுதும் உன்னைப் பார்க்காமலும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது, அவர்களுக்கு வேண்டியவை களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள முடியாமற் போய்விடும். இவனால் நமக் கென்ன பரயோஜனமென்று கோபமுண்டாகும். அதனால் ராஜ்யத் திற்கும் கெடுதி நேரும். ஆகையால் எல்லோர்க்கும் எப்பொழுதும் தாசனங்கொடுக்கவும் கூடாது, கொடுக்காமலிருக்கவும் கூடாது. நடுநிலைமையாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

உன் கோட்டைகளில் தனங்களும் தான்யங்களும் ஆயுதங்களும் யந்தரங்களும் வேண்டியவரையிலிருக்கின்றனவா? சில்பிகளும் வில் லாளிகளும் நிறைந்திருக்கிறார்களா? ஜலத்தட்டு இல்லையல்லவா?

உன் வரவு அதிகமாகவும் செலவு மட்டாகவும் இருக்கிறதா? நட டுவன் விகடன் பாடகன் கூத்தாடி முதலிய தகாதவர்களுக்கு உன் தர வ்யத்தை ஏராளமாகக் கொடுக்காம லிருக்கிறாயா? பராஹ்மணர்கள் தேவதைகள் யாசகர்கள் வீரர்கள் மித்ரர்கள் இவர்களுக்கு உன் ஐச வர்யத்தை அதிகமாகச் செலவுசெய்கிறாயா?

உன் ராஜ்யத்தில் சுத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவனும் மனோவாக் குக் காயம் ஒத்தவனுமான ஸாது, எவனாவது பிறரால் திடீரென்று திருட்டுக்குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுச் சாஸ்தரங்களில் நிபுணர்களால் விசாரிக்கப்படாமல் அவனுடைய தனத்திற்காக ஆசைப்பட்டுக் கொல் லப்படாமலிருக்கிறானா? எந்தத் திருடனையாவது திருடும்பொழுது தடையத்துடன் கண்டுபிடித்து நன்றாக விசாரித்துப் பிறகு, அவன் திருடின ஸொத்தைக் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டால், அதை அந் யாயமாக வாங்கிக்கொண்டு தண்டனையில்லாமல் விடப்பட்டிருக்கி றானா? தனவானுக்கும் ஏழைக்கும் வ்யாஜ்யம் நேர்ந்தால் உன் ந்யா யாதிகாரிகள் தனவானிடத்திலிருந்து லாபத்தை அடைய உத்தேசிக

காமல் நிரபுர செய்கிறார்களா? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் நடக்கும் ந்யாயாந்யாயங்களை விசாரிக்காமல் கேவலம் தன் ஸௌக்யத்தையே நாடி ஆண்டுவந்தால், ஸரியாக விசாரிக்காமல் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர்கள் பெருக்கிடும் கண்ணீர் அவனுடைய பெண்டு பிள்ளைகளையும் பசுக்களையும் நாசம்பண்ணும்.

வயஸென்றவர்களையும் பாலர்களையும் உத்தமமான வைத்யர்களையும் ஸம்மானங்களாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் இனிமையான வார்த்தைகளாலும் வசப்படுத்துகிறாயா? தேவதைகள் வஸிக்கும் நாற்சந்திகளிலுள்ள பெரிய மரங்களையும் யோகமஹிமையால் இவ்வுலகத்து ஸுகங்களில் ஆசையில்லாதவர்களையும் குருக்களையும் பெரியவர்களையும் தபஸ்விகளையும் தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் வணங்குகிறாயா?

முன்பகலில் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டும், அப்படிச் செய்யாமல் அர்த்தத்தை ஸம்பாதித்துப் பின்பகலில் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தை ஸம்பாதித்தும், ஸாயங்காலத்தில் காமத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டித்தும், இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் கெடுக்கமாலிருக்கிறாயா? (தர்மத்தைவிட்டுத் தனத்தை ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? குடும்ப போஷணத்திற்கு வேண்டிய தனத்தை ஸம்பாதிப்பதை விட்டுத் தர்மத்தையே ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் விட்டு வேசையைகளிடத்தில் அகப்பட்டு இம்மூன்றையும் கெடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா? காலையில் தானம் முதலிய தர்மங்களையும் பிறகு ராஜ்யகார்யங்களையும் ராத்ரியில் காமத்தையும் ஒன்றிற்கொன்று விரோதமில்லாமல் பிரித்து அனுஷ்டிக்கிறாயா? அவைகளை அளவுக்கு மிஞ்சாமல் தடுக்கும் சக்தி உனக்கு இருக்கின்றதல்லவா.)

உன் ராஜ்யத்திலுள்ள ஸர்வ சாஸ்த்ரநிபுணர்களான ப்ராஹ்மணர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்தாரும், நீ ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் ப்ரார்த்திக்கிறார்களா? பரலோகமில்லையென்று வாதிப்பது, பொய்சொல்வது, பெற்றோர்கள் ஆசார்யர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் பலஹீனர்கள் குற்றஞ் செய்தாலும் அவர்களிடத்தில் கோபிப்பது, அஜாக்ரதை, சோம்பல், எல்லா மேன்மைக்கும் காரணமான ஸாதுக்களைத் தரிசிக்காமலிருப

பது, காரியங்களை ரத்தையில்லாமல் செய்வது, இந்திரியங்களை அடக்காமலிருப்பது, மந்திரிகளின் உதவியில்லாமல் ராஜ்ய காரியங்களைத் தானே ஆலோசிப்பது, விபரீதமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, காலையில் எழுந்தவுடன் கண்ணாடி கருப்புக்குரங்கு காட்டானை முதலியவைகளைப் பார்ப்பதென்ற, மங்கள காரியங்களை அனுஷ்டிக்காமலிருப்பது, யாரைப் பார்த்தாலும் எழுந்து மரியாதை செய்வதென்ற, இந்தப் பதினான்கும் அரசன் விலக்கவேண்டிய தோஷங்களில் முக்யமானவை நீ அவைகளை விலக்குகிறாயா? வேட்டை, சூதாட்டம், பகலில் தூங்குவது, பிறரைத் தூஷிப்பது, பெண்டுகளுடனே காலங்கழிப்பது, மதுபானம் பாட்டு கூத்து வாத்யமென்றவைகளில் காலத்தைக் கழிப்பது, காரியமில்லாமல் அலைவதென்ற இந்தப் பத்தையும் விலக்கிவருகிறாயா? நீர் அரண் மலையரண் மரவரண் பாலையரண் படையரணென்ற இவைநான்கையும், ஸாமம் தானம் பேதம் தண்டமென்ற இந்த நான்கையும், அரசன் மந்திரி ராஜ்யம் கோட்டை பொக்கிஷம் ஸைன்யம் மித்ராக்களென்ற இவ்வேழு ராஜ்யத்தின் அங்கங்களையும், பயிர்த்தொழில் வ்யாபாரம் கோட்டை அணைகள் யானைபிடிப்பது சுரங்கம்வெட்டுவது கப்பம் வாங்குவது தரிசுநிலத்தைப் பயிரிடுவது கட்டுவது இந்த எட்டையும், தர்மம் அர்த்தம் காமமென்ற இந்த மூன்றையும், த்ரயீ வார்த்தா தண்ட நீதியென்ற இம்மூன்று வித்யைகளையும், இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் உபாயத்தையும் ஸந்தி விக்ரஹம் யானம் ஆஸனம் த்வைதீபாவம் ஸமாச்ரயமென்ற இந்த ஆறையும், நெருப்பு ஜலம் வ்யாதி பஞ்சம் மரணமென்ற ஐந்து கஷ்டங்களையும், அதிகாரி திருடன் சத்ரு அரசனுக்கு ப்ரியமானவன் அரசனுடைய பேராசை யென்ற மனிதனால் நேரும் ஐந்து கஷ்டங்களையும், சத்ருவைச் சேர்ந்தவர்கள் அவனால் கோபிக்கப்பட்டாவது பயமுறுத்தப்பட்டாவது அவமதிக்கப்பட்டாவது ஸரியாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமலாவது இருக்கும்பொழுது, அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களுடைய யஜமானனைவிட்டுப் பிரிப்பது, பாலன் வயது சென்றவன் தீராநோயுள்ளவன், பந்துக்களால் ஒதுக்கப்பட்டவன், பயங்காளி, பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய குடிகளை உடையவன், பேராசையுள்ள ஜனங்களை ஆளுகிறவன், குடிகளின் ப்ரீதியை இழந்தவன், இந்திரிய ஸுகங்களில் மிகுந்த ஆசையை வைத்தவன், பலருடன் ஆலோசிக்கிறவன், தேவர்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் நிந்திக்கிறவன் மஹர்ஷிகளின் சாபம் கோபம் முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவன், தைவமே யாவற்றையும் செய்யுமென்று சும்மாயிருக்கி

றவன், ஸைன்யம் நஷ்டமாவதால் துக்கப்படுகிறவன், ராஜ்யத்தி லேயே வஸிக்காதவன், க்ரூரமான தரஹங்கள் க்ரூரமான நசைகள் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவன், பஞ்சம் முதலிய கஷ்டங் களை அனுபவிக்கிறவன், பல சத்ருக்களை யுடையவன், ஸத்யமும் தர்மமும் அற்றவனென்ற, ஒருபொழுதும் ஸ்நேஹஞ் செய்யத்தகாத இந்த இருபது விதமான அரசர்களையும், மந்திரி ராஜ்யம் கோட்டை பொக்கிஷம் தண்டனையென்ற ஐந்து பரகிருதிகளையும் (அங்கங் கள்), நடுவில் விஜிகீஷுவென்ற அரசன், அவனுக்கு முன்புறத்தி லுள்ள அவனுடைய சத்ரு, அவனுடைய மித்ரன், அந்தச் சத்ருவின் மித்ரன், அந்த மித்ரனுடைய மித்ரன், சத்ருவின் மித்ரனுக்கு மித்ரன், விஜிகீஷுவுக்குப் பின் பக்கத்திலுள்ள பார்ஷ்ணிக்ராஹன் ஆக்ரந் தன், பார்ஷ்ணிக்ராஹஸாரன், ஆக்ரந்தஸாரன், பக்கத்தில் மத்யமன், இவர்களுக்கு வெளியில் உதாஸீனனென்ற பன்னிரண்டு அரசர்கள் அடங்கிய ராஜமண்டலத்தையும், படையெடுப்பது ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பது படையெடுத்துச் செல்வது ஸைன்யங்களுடன் தங்கு வதென்ற யுத்தமுறையையும், களைப்பது பிறரை அண்டுவதென்ற ஸமாதானத்தையும், பரீக்ஷித்தறிந்து, விலக்கவேண்டியவைகளை விலக் கிக் கொள்ளவேண்டியவைகளைக் கொண்டுவருகிறாயா?

சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தின நான்கு அல்லது மூன்று மந்திரிகளுடன் முதலில் கலந்து யோசித்துப் பிறகு அவர்களுடன் தனித் தனியாகவும் ஆலோசிக்கிறாயா?

நீ அத்யயனஞ்செய்யும் வேதங்கள் அக்னிஹோத்ரம் முத லியவை, அனுஷ்டிப்பதால் பயனைக் கொடுக்கின்றனவா? நீ ஸம்பா தித்த தனம், அதைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதாலும் நீ அனுபவிப் பதாலும் பயன்பெறுகின்றதா? உன் பார்யைகள் மலடிகளாயிரா மல் உன் மனதின்படி நடக்கிறார்களா? நீ சாஸ்த்ரங்களைக் கேட்ட தற்கு அடையாளமாக நல்ல ஆசாரமுள்ளவனாகவும் நல்ல நடத்தை யுள்ளவனாகவும் இருக்கிறாயா?

நான் இதுவரையிலும் சொல்லிவந்த நீதி, தீர்க்காயுஸையும் கீர்த் தியையும் தர்மம் காமம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக் கக்கூடியது. உன் புத்தி அந்த வழியில் செல்லுகின்றதா? ஸனமார்க் கத்தை அனுஸரித்துப் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படாத இந்த ஆசா ரம் நமது பிதாவால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது நமது ப்ரபிதாமஹர் முதலிய முன்னோர்கள் இதையே அனுஷ்டித்துவந்தார்கள் நீயும் இதையே அனுஷ்டித்து வருகிறாயா?

மதுரமாகப பகவருந செயயபபடட ஆஹாரததைநா பிறருக்குக் கொடுககாமல நீ மாதரம புஜிககாமலிருககிருயா? உனனிடததிலிரு நது உதவியை எதிரபாரககும நணபாகளுககு உதவி செயகிருயா?

மேறசொனன நீதிகளை யறிநது உசிதமாகத தணடிததது நமது முனனோரகளைப போலக குடிகளைத நாயமாக ஆணடுவநதால நீ இவ வுலகததில பூமணடலாதிபதியாக இருபபாய உன பராரபதகாமம முடியுமபொழுது இநதத தேஹததை விடடு ஞானியாக உததம லோகஙகளை அடைவாய" யெனறு ஸகல ராஜதாமஙகளின ரஹஸயத தை ராமன உபதேசிததார

ஸர்க்கம 101

தசரதருடைய மரணததை ராமன் அறிநதார்.

ராமன சொனனதைகக கேடடுப பரதன "ஸ்வாமி! தங்களு டைய கைஙகாயமெனற உததம தாமமும எனக்குக கிடைககவிலலை. தாஙகள உபதேசிதத நிஜமான தாமானுஷ்டானததிறகுக காரண மாகும ராஜய பதவியும எனககிலலை ஆகையால தாஙகள அநுகர ஹிதத ராஜநீதியால எனககு என்ன பரயோஜனம? நமது முனனோ களுககுள் மூததவன இருககுமபொழுது இளையவன அரசனுகக் கூடாதென்று ராஜநீதி வழஙகி வருகிறது ஆகையால ஸகல பாக் யஙகளும நிறைநத அயோதயைககுத தாங்கள என்னுடன வந்து பட்டாபிஷேக மஹோதஸவததைக கண்டருளி இக்ஷ்வாகுகுலத் திறகும எங்களுககும ஸகல மஙகளஙகளையும அநுகரஹிக்கவேண் டும. தெரியாதவாகள் அரசன நமமைபபோல ஒரு மனிதனதானே யென்று சொலவது வழககம. ஆனல ஸகல புருஷாாததஙகளுக் கும விரோதமிலலாமல மனிதனுல நடததககூடாத காரயஙகளை நடத் திககொண்டிருபபதைப பாாததால அரசன கேவலம தைவமெனறே சொலலவேணடும.

ஸகல குணங்களும பொருநதி யாகஙகளுங்களைச செயவதி லேயே சரததைவைதத ஸாதுககள் யாவராலும கொணடாடப் பட்ட மஹாராஜா, நான கேகயதேசததிலிருககுமபொழுதே ஸவாககததை அடைநதார. அநத ஸமயததில தாஙகள காட்டிறகு வநதுவிடடீாகள. தஙகளைப பிரிநது அவர பல நாளகள உயிரோ

டிருந்ததாக எண்ணவேண்டாம். தாங்களும் ஸீதையும் லக்ஷ்மண னும் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனே துக்கத்தாலும் சோகத் தாலும் அடிபட்டுப் பூலோகத்தை விட்டுப் போனார். புருஷோத்தம! தாங்கள் அதிகமாக வருத்தத்திற்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாது. எழுந்திருக்கவேண்டும். நமது பிதாவிற்குச் செய்யவேண்டிய தர்ப் பணம் முதலிய உத்தரக்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். நானும் சத்ருக்னனும் அவைகளை இதுவரையில் செய்தாயிற்று. ஆனால் 'நீங்கள் செய்ததே போதாது'வென்றால் ப்ரியமான புத்ரனால் ஒரு வனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அன்னபிண்டமும் ஜலமும் பித்ரு லோகங்களில் அழிவற்ற ப்ரீதியைத் தருகின்றனவென்று பெரி யோர் சொல்லுகிறார்கள். மற்றப் புத்ரர்களைக் காட்டிலும் தங்களி டத்தில் மஹாராஜாவுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி உண்டென்பது ப்ரஸித்த மல்லவா? தங்களைக் குறித்தே ப்ரலாபித்துக்கொண்டிருந்தார், தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றே ஆசைகொண்டிருந்தார். தங்க ளிடத்தில் நாடின புத்தியைத் திருப்ப முடியவில்லை. தங்களைப் பார்க்காமல் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல், தங்களுடைய ஞாபகத்துடனேயே மஹாராஜா உயிரை விட்டார்" என்று தெரிவித்தார்.

ஸர்க்கம் 102.

ராமலக்ஷ்மணர்கள் உத்தரக்ரியைகளைச் செய்தார்கள்.

தன் பிதா மரணமடைந்தாரென்ற க்ரூரமான வார்த்தையை ராமன் கேட்டுத், தேவேந்த்ரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத் தைப்போல் பரதனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையென்ற வஜ் ரத்தால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிபட்டு, பரகைளுயற்றுக, கையோடு கையை அறைந்து, காட்டில் மலர்கள் பழங்கள் காய்கள் இலைகளுடன் கூடின மஹா விருக்ஷம் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்டது போல் பூமியில் விழுந்தார். மதயானை ஆற்றில் கரைகளை இடித்து விளையாடிக் களைத்துப் படுத்துத் தூங்குவதுபோல், பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் லோகநாதனை, லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களும் ஸீதையும் கோவென்று கதறிக்கொண்டு வாரியெடுத்து ஜலத்தைத் தெளித்தார்கள். பிறகு பரகைளு வந்து கண்களிலிருந்து நீர்

தாரை தாரையாகப் பெருகிறது. ராகவன் ப்ரிதாபமாக ப்ரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்.

"ராஜசிரேஷ்டரான தசரதசக்ரவர்த்தி காலத்திற்கு உட்பட்டு மரணமடைந்த பிறகு அயோத்யையில் எனக்கு என்ன வேலை? இனிமேல் அயோத்யையை யார் ஆளுவார்கள்? என்னைப் பெற்று அவர் என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைந்தார்? எனக்காகத் துக்கப்பட்டே உயிரை விட்டார். சாகும்பொழுது அவருடைய ஸமீபத்திலிருந்து அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவுமில்லை. இறந்த பிறகு அவருக்கு உத்தர க்ரியைகளைச் செய்யவுமில்லை. பரதனும் சத்ருக்னனும் பாக்யசாலிகள் ப்ரேத க்ரியைகள் யாவையும் ஸமீபத்திலிருந்து செய்யும் பாக்யம் கிடைத்ததல்லவா? சக்ரவர்த்தியுமில்லாமல், பலருடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டுத் தலைவனில்லாத அயோத்யைக்கு என் வனவாஸம் முடிந்த பிறகும் திரும்பிப் போகமாட்டேன். அப்படிப் போனால் என் பிதா இறந்த பிறகு எனக்கு நல்ல புத்தி சொல்லி ஸரியான வழியில் நடத்த யார் இருக்கிறார்கள்? முன்பு எப்பொழுதாவது நான் நல்ல காரியத்தைச் செய்தபொழுது என் பிதா ஸந்தோஷப்பட்டு மதுரமான வார்த்தைகளால் என்னை மெச்சுவார் அவைகளை இனிமேல் யார் சொல்லிக் கேட்பே"னென்று ப்ரலாபித்தார்.

பிறகு "ஸீதே! தனக்குப் பெண் குழந்தையில்லையென்று உன்னைப் பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதியை வைத்துச் செல்வமாக வளர்த்த உன் மாமனார் பரலோகமடைந்தார். நான் கோபித்துக்கொண்டாலும் உனக்கு என்னால் ஏதாவது காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தாலும் நீ அவரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். உன்னை அவ்வளவு அருமையாக வளர்த்த தசரதர் இறந்துவிட்டார் என்னைவிட உனக்கே அதிகத் துக்கமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை, இனிமேல் நீ யாரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்வா"யென்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவளை ஸமாதானஞ் செய்தார்.

பிறகு "லக்ஷ்மணா! உனக்குத் தாயும் தமயனகளும் தம்பியுமிருந்தும் தகப்பனில்லாத பிள்ளையானாயே இந்தக் கோரமான செய்தியைச் சொல்லப் பரதன் வந்திருக்கிறா"னென்று அழுதார். மற்றவர்களும் கண்ணீர் விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள்.

பிறகு லோகரக்ஷகனான ராமனை அவருடைய ஸஹோதரர்கள் மிகவும் ஸமாதானஞ் செய்து, "அண்ணா! நமது பிதாவைக் குறி

து த தாபபணஞ செயயவேண்டும. எழுநதிருஙக"ளெனறாாகள. தன மாமனாா ஸ்வாககததை அடைநதாரெனற செயதியை ஸீதை கேட்டவுடன துககததால கணணீா பெருகத தன பாததாவைப பாாகக முடியவிலலை ராமன அவளை ஸமாதானஞ செயது அழுகையை நிறுததி "லக்ஷமண ! மஹாதமாவான நமது பிதாவுககுத தாபபணஞசெயயபபோகிறேன.. மரவுரி புஙகைபபிண்ணாககு இனனும வேணடியமறறப பதாாததஙகளையும கொணடுவா ஸீதை முனனே போகடடும, பிறகு நீ போ? நான உனககுப பின வருகிறேன. இவ்விதமான துகக ஸமயஙகளில போகவேண்டிய முறை இதே"யெனறாா. குலகரமமாக வரும ஸேவகரும ஆதமஸ்வருபததை அறிநதவரும மஹாபுததிமானும இநதரியஙகளையும மனதையும அடககினவரும மிருதுவான ஸவபாவமுளளவரும ராமனிடததில மாறாத பகதியுளளவருமான ஸுமநதரா, அநத ராஜகுமாராகளுடன போய ராகவனை ஸமாதானஞ செயது ஆறறில இறங்கி நீராட அழைததுககொணடு போனாா

எபபொழுதும அழகான புஷபஙகளால நிறைநத காடுகளில அதிவேகமாக ஓடும அநத நதிககு வநது, சேறிலலாத ஒரு துறையில இறஙகி ஸ்நானஞ செயது, அநதப புணய ஜலததைக கையிலெடுததுப "பிதாவே ! நாஙகள கொடுககும இநத ஜலம தஙகளைச சோநது திருபதி செயயடடு"மெனறு தாபபணஞ செயதாாகள. ராமன கையில ஜலததை எடுததுககொணடு " ராஜ சரேஷடரே ! இதோ நான ப்ரீதியுடனும பகதியுடனும தஙகளுககுக கொடுககும சுததமான புணய ஜலம பிதிருலோகததிலிருககும தஙகளைச சோநது அழியாத திருபதியைக கொடுககடடு" மெனறு அழுதாா. பிறகு ஸஹோதராாகளுடன வேறிடததிறகுப போயத, தேஜஸ்வாயநத ராமன தன பிதாவிறகு ஸபிண்டீகரண சராாததம செயதாா. புஙகை இலநதை கலநத பிண்ணாககைத தாபபஙகளின மேல வைதது ராமன அழுதுகொணடே " நாஙகள பரியமாகப புஜிககும இநத ஆஹாரததைத தாஙகளும புஜிததுத திருபதியடையவேணடும மனிதன எநத அனனததை உண்கிறானே அதையே அவனுடைய தேவதைகளும உண்கிறாாக"ளெனறு, போனவழியாகவே திருமபிச சிதரகூடததிறகு வநதாாகள. பிறகு பாணசாலையின வாசலில நினறு பரத லக்ஷமணாகளைக கையால பிடிததுககொணடு ராமன ஸிமஹஙகள காஜிபபதுபோல மலையிலிருநது எதிரொலியுணடாகுமபடி ஸீதையுடன பராலாபிததாா.

அந்த மஹா பலசாலிகள் தசரதருக்கு ஜலதாப்பணஞ் செய்து பரலாபிக்கும் பெரிய ஓசையைக் கேட்டு பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் பயந்து "ஓஹோ! பரதன் ராமசந்த்ரனை ஸந்தித்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது சக்ரவர்த்தி பரலோகத்தை அடைந்ததைப் பற்றி அவர்கள் பரலாபிக்கும் சப்தம் கேட்கப்படுகிற"தென்று ஒவ்வொருவரும் வஸ்த்ரங்களை எறிந்துவிட்டு ஓசைகேட்ட இடத்தை நோக்கி ஒரே மனஸாக வெகுவேகத்துடன் ஓடினார்கள். செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட சிலர் குதிரைகளின்மேலும் சிலர் யானைகளின் மேலும் சிலர் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களிலும் மற்றவர்கள் கால்நடையாகவும், ராமன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஸ்வல்பகாலமானாலும் வெகுகாலம் ஆனதுபோல் ஜனங்களெல்லோரும் அவரைக் காண ஆசைகொண்டு, அந்த ஸஹோதரர்கள் சந்திப்பதைப் பார்ப்பதற்கு ஆச்ரமத்தை நோக்கி ஓடினார்கள் ஆகாசத்தில் மேகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தாக்குவதுபோல், பூமியிலிருந்து ஒரு பெரிய சப்தம் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் அடிக்கப்படும்பொழுது உண்டாயிற்று அதைக் கேட்டுப் பயந்து ஆண்யானைகளும் பெண்யானைகளும் அங்கிருந்து வேறொரு காட்டிற்கு ஓடின அவைகளுடைய மத ஜலத்தால் நான்குபுரத்திலும் வாஸனை வீசிற்று காட்டுப்பன்றிகளும் செந்நாய்களும் காட்டெருமைகளும் ஸர்ப்பங்களும் குரங்குகளும் புலிகளும் ஸ்ரீகுமாரமென்ற மான்களும் எருதைப்போன்ற மான்களும் கலைமான்களும் பயந்து ஓடின. சக்ரவாகங்களும் நத்யூஹங்களும் அன்னங்களும் நீர்க்கோழிகளும் பெரும் நாரைகளும் குயில்களும் க்ரௌஞ்சங்களும் பரக்ஷையற்று நான்கு புறத்திலும் ஓடின அந்தப் பக்ஷிகளால் ஆகாசம் மறைக்கப்பட்டது, பரதனுடைய ஸைன்யத்தால் பூமி மறைக்கப்பட்டது

பிறகு அந்த மஹாபராக்ரமசாலியும் மஹாகீர்த்திமானும் புருஷோத்தமனுமான ராமன் ஆச்ரமத்தில் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள் ஜனங்களெல்லோரும் அவரைப் பார்த்தவுடன் கண்ணீர் பெருக்க கைகேயியையும் மந்தரையையும் எல்லையில்லாமல் நிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்படித் துக்கப்படும் அந்த ஜனங்களில் ராமன் சிலரை வணங்கினார், சிலரைக் கட்டி அணைத்தார், பெற்றோரைப்போல் சிலரை ஆசீர்வதித்தார். இப்படி நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் மற்றவர்களையும் தகுந்தபடி உபசரித்தார் அந்த மஹாத்மாக்கள் பரலாபிக்கும் சப்தம் பூமி ஆகாசம் மலைக

குறைறகள திககுகள எலலாவிடஙகளிலும எதிரொலியை உண் டாககி மிருதஙகததின சபததைதபபோல கேடகபபடடது.

ஸர்க்கம 103

ஜனங்கள் ராமனைத் தாசிததாாகள்.

அபபடியிருககையில வஷிஷடபகவான ராமனைப பாாகக ஆசை கொணடு ராஜபதனிகளை முனனிட்டுககொணடு அஙகே வநதாா ராஜஸ்தரீகள வழியில மநதாகினீ நதிககரையில வநது அஙகே ராமலகூமணாகள ஸநானஞசெயயுமிடததைக கணடாாகள கௌஸலயை வாடின முகததுடன கணணீா பெருக, ஸுமிதரையை யும மறற ராஜஸதரீகளையும பாாதது தீனமாக "ராஜயததிலிருநது துரததபபடடு அநாதைகளாகக காடடிறகு வநத என அருமைக குழநதைகள இறஙகும துறை இதேயெனறு நிசசயிககிறேன. ஸுமிதரே! இதோ பாா, உன மகன சோமபலிலலாமல என மகனுக காக எபபொழுதும ஜலம எடுததுப போகும துறை இதே இநத வேலை ஹீனமானாலும அவைகளால உன குழநதைககு யாதொரு இழிவும எறபடாது மூததவன பிதாவிறகு ஸமமெனனற நயாயத தால அவனுககுச செயயும பணிவிடை யாவும தகபபனுககுச செயயும சுசரூஷையைபபோல உததமமானது இனறைககுப பரதன ராமனை பராாததிதது அயோதயைககு அழைததுவருவான. கஷடததை அனுபவிககத தகாத உன புதரன செயயும இநத இழிவான வேலையும படும சரமமும இனறைககே தீாந துவிடு"மெனறு சொனனாள பிறகு தசரதரை உததேசித துப பூமியில தெறகுநுனியாகப போடபபடட தாபபங களினமேல ராமன துககததுடன் வைதத புஙகைபபிணணாக குப பிணடஙகளைப பாாதது "இக்ஷ்வாகு வமசதத தரசரும ரகு குலதிலகரும மஹாதமாவுமான நமது பாததாவுககு ராமன விதிபபடி வைதத பிணடததைப பாருஙகள தேவதைகளுககு நிகரானவரும பூமணடாதிபதியும ஸகல போகஙகளை அனுபவிககத் தகுநதவருமான நமது பாததாவுககு இநத ஆஹாரமா கிடைததது! ஸமுதரஙகளால சூழபபடட இநதப பூமியை அரசாண்டு, மஹேநதா னுககு ஸமமான பராகரமமுளளவா, ஒருநாளும கண்டறியாத இநதப புஙகைபபிணணாககை எபபடி புஜிபபாா? ஸகல ராஜபோகங

களுக்குத் தகுந்தவனான ராமன், தன் பிதாவுக்குப் புங்கைப் பிண்ணாக்கைப் போட்டானென்றதைக் காட்டிலும் துக்ககரமான விஷயம் லோகத்தில் வேறொன்று முண்டோ? இந்தக் கோரத்தைப் பார்த்தும் என் ஹிருதயம் துக்கத்தால் ஆயிரம் சுக்கல்களாக ஏன் வெடிக்கவில்லை? மனுஷ்யனுடைய ஆஹாரமே அவனுடைய தேவதைகளுக்கும் ஆஹாரமென்ற லோகவார்த்தை உண்மை யென்றே தோன்றுகிற''தென்று பரலாபித்த கௌஸல்யையை மற்ற ராஜபத்னிகள் தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு தேவதை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் போல ராமன் ஸகல போகங்களையும் விட்டு ஆசரமத்தில் வெறுந்தரையில், உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, எல்லோரும் துக்கந்தாங்காமல் கண் ணீர்விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள் அவர்கள் வருவதைப் பார்த்து ஸத்யம் தவறாத அந்த நரோத்தமன் எழுந்து எதிர்கொண்டு அவர் களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான் ராமனுடைய முதுகில் படிந்திருந்த மண்ணைத் தங்களுடைய மிருதுவான விரல்களால் அவர்கள் துடைத்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் மிகுந்த துக்கத் துடன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ் செய்தார் (தன் பெயர் கோத்ரம் முதலியவைகளைத் தெரிவித்தார்). அந்த ஸ்த்ரீகள் ஸகல சுப லக்ஷணங்களும் பொருந்தின லக்ஷ்மண னிடத்தில் ராமனைப்போல எண்ணி நடந்தவர்கள். பிறகு ஸீதை வெகு க்லேசத்துடன் தன் மாமிகளின் பாதங்களில் பணிந்து கண் களில் நீர் ததும்ப எதிரில் நின்றாள்

அப்பொழுது கௌஸல்யை, பெற்ற தாய் பெண்ணை ப்ரியத் துடன் வாரி அணைப்பதுபோல, காட்டில் வஸித்ததால் இளைத்துப் பரிதாபப்படும்படி துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை இறுகத் தழுவி ''நீயோ விதேஹராஜனுடைய பெண், தசரத சக்ரவர்த்தியின் நாட்டுப்பெண், ராமசந்தரனுடைய மனைவி, இப்படியிருக்க மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் படி நேர்ந்ததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கோடை வெயிலால் எரிக்கப்பட்ட தாமரையைப்போலும் வாடின கருநெய்தல் புஷ்பத் தைப்போலும் புழுதிபடிந்த தங்கப்ரதிமையைப்போலும் மேகங் களால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போலுமிருக்கும் உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது நெருப்பு விறகை எரிப்பதுபோல துக்கமென்ற அரணியில் உண்டான சோகம் என் மனதை எரிக்கிற''தென்று பரலாபித்தாள்.

அதற்குள் ராமன் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸையுடைய வஸிஷ்ட மஹர்ஷியின் பாதங்களில், தேவேந்தரன் பிருஹஸ்பதியை வந்தனஞ் செய்வதுபோல் நமஸ் கரித்து அவருடன் உட்கார்ந்தார். அவர்களுக்குப் பின் மந்திரிகள் நகரத்தலைவர்கள் ஸேனாபதிகள் இன்னும் மற்ற தர்மவான்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பரதன், தபஸ்விவேஷம் பூண்டு தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் தன் அண்ணனுக்கு அருகில், தேவேந்தரன் பரஹ்மா வின் முன்னிலையில் அடக்கமாக உட்காருவதுபோல் கைகூப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஜனங்கள் "பரதன் ராமனை நமஸ்கரித்து உபசரித்து எந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவருடைய மனதைத் திருப்புவா"ரென்று வெகு ஆவ லுடன் அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் ஸத்யமும் தைர்யமும் பொருந்தின ராமனும் மஹானுபாவனான லக்ஷ்மணனும் தர்மாத்மாவான பரதனும் நண்பர்களால் சூழப்பட்டு அங்கே உட் கார்ந்திருக்கையில், யாகசாலையில் ஸதஸ்யர்களால் சூழப்பட்ட மூன்று அக்னிகளைப்போல் விளங்கினார்கள்.

ஸர்க்கம் 104

பரதன் சரணாகதி செய்தார்.

"என்னிடத்தில் பரதன் மிகுந்த பக்தி வைத்தவன். ஆகை யால் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைவிட்டு மான்தோல் மரவுரி ஜடை களைத் தரித்துக்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறா"னென்று ராமன் அறிந்து, லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் "பரத! மரவுரி கிருஷ்ணாஜினங் களுடன் நீ இந்தக் காட்டிற்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்க விரும்பு கிறே"னென்றார். பரதன் பதில் சொல்லவில்லை. ராமன் மறுபடி யும் "கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை விட்டுத் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு நீ இங்கே வந்த காரணமென்ன"வென்றார். அப்பொழுதும், பரதன் மௌனமாக இருந்தார். ராமன் அவரை ஸமீபத்தில் அழை த்து இறுகத் தழுவிக், "குழந்தாய! கண்களில் நீர் பெருகத் தேஹம் இளைத்து முகம் வாடி மனமகுன்றி அலங்கோலமாக உன் பந்துக்கள் பரிவாரங்களுடன் இப்படி என் என்னைத் தேடிவந்தாய்? சொல்லவேண்டு"மென்று நிர்ப்பந்தித்தார்.

அதைக கேடடுப பரதன கைகூபபி வினயததுடன " அணணு! நமது பிதா கைகேயியின வாாததையைக கேடடு மூதத புதரனை தஙகளுககு நயாயமாகக கிடைககவேணடிய ராஜயததை இளையவ னுன எனககுக கொடுததுவிடடுப புருஷோததமனுன தஙகளைக காடடிறகனுபபினா ஒருவரும செயயதது துணியாத காாயததை இபபடிச செயது, பரியமான புதரனை விடடுபபிரிநத சோகததால பீடிககபபடடு அநத மஹானுபாவா ஸ்வாககததிறகுப போயவிட டாா என தாயான கைகேயியால ஏவபபடடுத தன கீாததியை எநநாளும அழிதத இநத மஹாபாபததைக கடடிககொணடாா. இநத பாதகததைச செயயுமபடி தூணடிவிடட அநத ஸ்தரீ — என தாய—தான் ஆசைவைதத ராஜயததையும அடையவிலலை தன கணவனையும கொனறு விதவையானுள தன எண்ணஙகள யாவும வீணுகி, லோகததில அழியாத அபகீாததியையும பாபததையும ஸம பாதிததோமே யெனற துககம அவளை வாடடுகிறது இனி மஹா கோரமான நரகததில தளளபபடுவாள. கைகேயியின வயிறறில பிறநததால அவாகளுககு நோநத அபவாதததிறகு நானும ஆளா னேன இபபடி மஹாபாபியின வயிறறில பிறநது நயாயமாக என அண்ணனுககுக கிடைககவேண்டிய ராஜயததையும கிடைக காமல செயது அவரைக கோரமான காடடிறகுத துரததி அவருடைய ராஜயததிறகு ஆசைபபடடேனெனறு லோகததா ரால நிநதிககபபடடு என பிதாவின மரணததிறகும காரண மான நான எலலாவிதததாலும கெடடேன தஙகளைததவிர எனககு வேறுகதியிலலை. தஙகளையே சரணமடைநதேன தாங களே எனனைக காபபாறறவேணடும தேவேநதரன தன அம ராவதியில அபிஷேகஞ செயயபபடுவதுபோல தாஙகளும அயோதயைககுத திருமபிவநது தடைபடட அபிஷேகததைப பூாததி செயது, தஙகளுடைய ராஜயததைக கைககொணடு எஙக ளெலலோரையும க்ஷேமமாகப பரிபாலனஞசெயது எனனையும கடைததேறறவேணடும இதோவிருககும பரஜைகளும கணவனை யிழநது அநாதைகளாயப பரிதபிககும ராஜஸதரீகளும தஙகளை பராாததிகக வநதிருககிருாகள. அனுககரஹஞ செயயவேணடும நமது வமசததில இதுவரையில அனுஷடிககபபடடுவரும தாமம இதே. எனனை எலலாவிதததிலும காபபாறறத தாஙகள ஸமாததா. ராஜயததை ஒபபுககொளளவேணடும. தஙகளுடைய க்ஷேமததையே பராாததிககும எஙகள மனேரதஙகளை நிறைவேறறவேணடும. இநதப பூமி விதவையாகாமல தஙகளைக கணவனுக அடைநது, சரதகாலததில

இரவில் ஆகாசம் களங்கமற்ற சந்த்ரனால் ப்ரகாசிப்பதுபோல் விளங்கட்டும். நான் ஒருவன் கண்ணீர் விடுவதைத் தாங்கள் பார்க்கப் பொறுக்கமாட்டீர்களே, இவ்வளவு ஜனங்களும் கண்ணீர்விடுவதைத் தாங்கள் பார்க்கப் பொறுப்பீர்களாவென்றெண்ணி யுத்தத்திற்காகப் புறப்படுவதுபோல சதுரங்க ஸைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறேன். நான் ப்ரார்த்திப்பதை நீங்கள் ஒருவேளை அலக்ஷ்யஞ் செய்யலாம் இந்த மந்த்ரிகள் ஞானத்தாலும் வயஸாலும் ஆசாரத்தாலும் மூத்தவர்கள். தங்களுடைய க்ஷேமத்தையே கோருகிறவர்கள் பரம்பரையாக நமது வம்சத்திலேயே ஊழியஞ்செய்கிறவர்கள் நமது ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாகப் பரிபாலனஞ் செய்கிறவர்கள் இவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. தங்களிடத்தில் எனக்கு எந்தக் கார்யமாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் தங்களுக்கெதிரில் வந்து நின்றவுடனேயே அதை முடித்துக் கொடுப்பீர்களே தங்களை ப்ரார்த்திக்கும் பக்ஷத்தில் ஸந்தேஹமென்ன? தலைவணங்கி நம்மை வேண்டினபிறகும் இவனுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொடுக்காமலிருக்கிறோமே யென்று தங்களுடைய மனம் தபிக்காதா? இதுவரையில் தாங்கள் என்னை நிர்ப்பந்தித்துச் சொல்லக் கேட்டு என் எண்ணங்களை அறிந்து அவைகளை வலுவிலேயே பூர்த்தி செய்துவந்தீர்கள் இப்பொழுது நானே தங்களை யாசிக்கிறேன் நான் தங்களுடன்பிறந்தவனல்லவா? தங்களை யாசிக்கவும் வேண்டுமோ? தங்களுடைய ஸஹோதரனென்றதால் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு பாகத்தைக் கொடுங்களென்று கேட்கப்போகிறேனோ? இல்லை. தங்களிடத்தில் மந்த்ரோபதேசம் பெற்ற சிஷ்யனல்லவா? சிஷ்யனானாலும் என்னை விற்கவும் வாங்கவும் ஸ்வாதீனமிருக்காது, ஆகையால் நான் தங்களுடைய அடிமை, இந்தக் காரணங்களுக்குத் தாங்கள் பதில்சொல்ல முடியாது ஆகையால் என்னிடத்தில் க்ருபை செய்து என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். இதோ இருக்கும் மந்த்ரிகள் ப்ரதானிகள் மற்றுமுள்ள தலைவர்கள் ப்ரஜைகள் செய்யும் ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் தள்ளிவிட முடியுமா" வென்று கண்களில் நீர் பெருகப் பரதன் ப்ரார்த்தித்து ராமனுடைய திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்து நமஸ்கரித்தார்

மதம்பிடித்த யானையைப்போல அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பூமியில் கிடக்கும் பரதனை ராமன் தூக்கி எடுத்து அணைத்து, "நீ மஹா குலத்தில் பிறந்தவன், ஸாத்விக குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன், தேஜஸ்ஸுள்ளவன், வ்ரதங்களை அனுஷ

டித்தவன். உன்னைப்போன்றவன் ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டுக் கனவிலாவது அண்ணனுக்கு த்ரோஹஞ்செய்வானா? பராக்ரம சாலியான உன்னிடத்தில் தோஷம் கொஞ்சமேனும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. உன்னைப்பெற்ற தாயை அறியாததனத்தால் நீ நிந்திப்பதும் ஸரியல்ல. நமது முத்தோர் தங்களுக்கு இஷ்டமான மனைவிகளிடத்திலும் மகன்களிடத்திலும் அன்பு வைக்கிறார்கள். நாம் அதைத் தடுக்கமுடியாது. பார்யைகள் கணவன்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதுபோல மகன்களும் சிஷ்யர்களும் கட்டுப்பட்டவர்களென்றே பெரியோரின் கருத்து. நீயும் அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ராஜ்யத்தில் ஸகல ஸுகங்களை அனுபவிக்கும்படி என்னைச் செய்யவும், காட்டில் மான்தோல் மரவுரியுடன் இருக்கச் செய்யவும் நமது பிதாவுக்கு அதிகாரமுண்டு. பிதாவிடத்தில் புத்ரன் எவ்வளவு பக்தியையும் கௌரவத்தையும் வைக்க வேண்டுமோ அப்படியே தன் தாயிடத்திலும் வைக்கவேண்டும். தாமாதமாக்களான பெற்றோர் சொந்து 'நீ வனத்திற்குப் போயிரு' வென்று என்னைக் கட்டளையிட்டிருக்க, அதை எப்படி மீறுவேன்? நீ ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு அயோத்யையில் ஆளவேண்டும், நான் காட்டில் பதினன்கு வர்ஷங்கள்வரையில் முனி வேஷத்துடன் வஸிக்கவேண்டுமென்று நம்மெல்லோர்க்கும் முன் ஏற்பாடு செய்து அப்படியே நம்மையும் கட்டளையிட்டுப் பரலோகம் போனார். அந்தத் தாமாதமா உனக்கு ப்ரமாணம், உன்னை ஆளும் அரசன், லோகத்திற்கும் உனக்கும் குரு, ஆகையால் நமது பிதா பிரித்துக்கொடுத்த பாகத்தை நீ பெற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்கவேண்டும். நானும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பாகத்தை இந்தத் தண்டகாரண்யத்தில் பதினன்கு வர்ஷங்கள் வரையில் அனுபவிப்பேன். எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் தேவேந்த்ரனைப் போன்றவரும் நமக்குப் பிதாவுமான தசரதர் எனக்குச் செய்த உத்தரவே இவ்வுலகிலும் மேல் உலகிலும் எனக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும். என் பிதாவின் உத்தரவின்றி லோகங்கள் யாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருப்பதையும் விரும்ப மாட்டே"னென்றார்.

ஸர்க்கம் 105.

ராமன் பரதனுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிக்கிறார்.

இப்படி அந்தப் புருஷ ச்ரேஷ்டர்கள் தங்களுடைய நண்பர்களுடன் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ராத்ரிப் பொழுது கழிந்தது. விடியற்காலமாயிற்று. பிறகு அவர்கள் மந்தாகினீ நதிக்கரையில் நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ராமனிடத்திற்கு வந்தார்கள். எல்லோரும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்த விதமாக உட்கார்ந்த பிறகு பரதன் எழுந்து, "அண்ணா! 'சக்ரவர்த்தி கைகேயீயிக்கு உனக்காக இந்த ராஜ்யத்தைத் தானங் கொடுத்திருக்கிறார், அதை உன்னால் மாற்ற முடியாதெ'தென்று தாங்கள் ஆக்ஷேபிக்கலாம். அது எனக்கும் தோன்றிற்று; 'கைகேயீ நமக்கு விரோதமாயிருந்தால் நம்மெண்ணம் நிறைவேறா'தென்று அவளைப் பல விதமாக ஸமாதானஞ் செய்தேன். 'உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளை நீ வேறு விதமாக உபயோகிப்பது பிசகென்று' சொல்வீர்கள். ஆனால் நான் தங்களுடைய அடிமையல்லவா? அடிமைக்கு யாதொரு பொருளும் ஸ்வாதீனமில்லை யென்று சாஸ்த்ரமல்லவா? தங்களுடைய அடிமையின் ராஜ்யம் தங்களைச் சேரவேண்டும். ஆகையால் தங்களுடைய ராஜ்யத்தை யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் கைக்கொண்டு ஆளுங்கள். நீயே ஆளக்கூடாதாவென்று சொல்லலாம். மழைக்காலத்தில் வெள்ளம் பெருகிக் கரைகளை உடைப்பதுபோல் தாங்களில்லாவிட்டால் இந்த ராஜ்யத்தைப் பிறர் நிர்வஹித்து நடத்த முடியாது. வாயு வேகமுள்ள குதிரைக்கும் கழுதைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! கருடனுக்கும் சிட்டுக்குருவிக்கும் எவ்வளவு பேதம்! தங்களுடைய சக்தியில் கோடியில் ஒரு அம்சம் என்னிடத்திலுண்டா? பிறர் தன்னை அண்டிப் பிழைக்கும் பாக்யசாலியின் பாக்யமே மெச்சத்தகுந்தது. பிறரை அண்டிப்பிழைப்பவனுடைய பிறப்பு ஒரு பிறப்பா?

ஒருவன் செழிப்பான விடத்தில் ஓர் விதையை விதைத்து அதை ஒவ்வொருநாளும் பாதுகாத்து வளர்த்தான். அது நாளடைவில் செடியாகி மரமாகி ஆகாசத்தை அளாவிக் கண்ணுக் கெட்டினவரையில் பரவிய கிளைகளுடன் விளங்கிற்று. குள்ளனும் பலஹீனனும் தைர்யமில்லாதவனும் அதில் ஏறத் துணியமாட்டான். அது

புஷ்பங்களால் நிறைந்தபிறகு பழத்தைக் கொடுக்காவிட்டால், ஆசையுடன் அதை வைத்துப் பயிர்செய்து அதின் பழத்தைத் தினக் எண்ணியிருந்தவனுக்கு ப்ரயோஜனப்படாமல் கேவலம் துக்கத்தையே உண்டாக்குமல்லவா? அண்ணு! இந்த உபமானம் தங்களுக்காகச் சொல்லப்பட்டது. தாங்களோ மஹாபுத்திமான். என் கருத்தை எளிதில் அறியலாம். (வளர்த்தவர் மஹாராஜா. மரம் தாங்கள். அதின் புஷ்பமே தங்களுடைய அபிஷேகத் திற்கு வைத்த முஹூர்த்தம். தாங்கள் ஆளுவதே பழம்). எங்களுக்குப் பரபுவும் ரக்ஷகனுமான தாங்களே வேலைக்காரர்களைக் காப்பாற்றுமலிருக்கலாமா? நமது நகரத்து ஜனங்களும் தலைவர்களும் தாங்கள் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு ஆயிரம் கிரணங்களுடன் ப்ரகாசிக்கும் ஸூர்யனைப்போல ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து ஆளுவதைக் கண்ணுரப் பார்த்துக் களிக்கட்டும். மதயானைகள் தங்க ளுக்குப் பின்னால் வீறிட்டுக்கொண்டு போகட்டும். அந்தப்புர ஸ்த்ரீ கள் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸித்தஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு தங்களை உபசரிக்கட்டு'' மென்று பரதன் ராமனை இப்படி வேண்டும் பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும், 'நல்லது நல்ல'தென்று பரதனை மெச்சினார்கள்'.

இப்படி மஹா கீர்த்திமானான பரதன் பரலாபிப்பதைப் பார்த்து, அந்தக்கரணங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அடக்கின ராமன் "நாம் இவனுடைய வேண்டுகோளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்று பரதன் மிகவும் வருந்துகிறான். நாம் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதற்கும் சக்ரவர்த்தி மரணமடைந்ததற்கும் தானே காரணமென்று தன்னை நிந்திக்கிறான் ஆகையால் இவனை ஸமாதானஞ் செய்து இவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கவேண்டு''மென்று நிச்சயித்தார். "குழந்தாய்! கைகேயியால் தூண்டப்பட்டு நமது பிதா என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாரென்று நினைக்கிறாய் அதற்கு அவளும் காரணமல்ல, நீயும் காரணமல்ல, தைவமே. எவனும் தன்னிஷ்டப்படி நடக்கமுடி யாது இங்கேயும் மற்றவிடங்களிலும் தைவமே ஸ்வதந்த்ர மில்லாத ஜீவனைக் கட்டி இழுக்கிறது பதார்த்தங்களின் ஸ்வ பாவத்தை யோசித்தால் நாம் தடுக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நமது பிதா மரணமடைந்ததைப் பற்றி நாம் துக்கப்படுவது நன்றல்ல. செல்வத்தை எல்லையில்லாமல் குவித்து வைத்தாலும் அது என்றைக்காவது அழியவேண்டியதே. திருடனு வது ஸ்த்ரீயாவது அரசனுவது அதற்கு நாசகாரணமாகிறார்கள்.

வெகு உனனதமான அதிகாரததிலிருககும பரஹமா இந்தரன முத
லியவாகளும அநத அதிகாரகாலம முடிநதுவிடடால அநதப பதவி
யிலிருநது நீக்கபபடுகிறாாகள (தரிமூாததிகளில மறற இருவாக
கும இது பொருநதுமெனபதைக கவனிகக வேண்டும) பெணடு
பிளளை நண்பாகளுடன சோவதும எபபொழுதாவது அவாகளை
விட்டுப பிரிவதறகு வழியே யொழிய வேறலல எவவளவு உததம
மான ஜீவனமும மரணததால முடிவை அடைய வேணடும. ஆகை
யால நமது பிதா காலகதியால மரணமடைநதாா அதை யாரால
தடுக்க முடியும? நீ அதறகாக வருநதிப பயனெனன?

தைவசசெயலால காட்டிறகு அனுபபபபடடேனெனறும கால
கதியால தசரதா இறநதாரெனறும நான முதலில சொனனே
னலலவா? இவவிரணடையும பறறித துககபபடுவது பிசகு பழுதத
பழஙகளுககு மரததிலிருநது விழுவதைத தவிர வேறு பயமிலலை.
அபபடிப பிறநத மனிதனுககு மரணததைத தவிர வேறெனறிலும
பயமிலலை ஒரு கட்டடம ஆதியில கெட்டியான சுவாகளோடும
அழுததமான தூணகளோடும வெகுகாலமவரையில உபயோகபபட
டுப பிறகு வர வர இடிநதுவிழுவதுபோல, மனிதாகள கிழததனம
சாவு முதலியவைகளால பீடிககபபடடு அழிகிறாாகள. நேறறு
ராத்ரி திருமபி வருமா? யமுனையின வெளளம கடலில விழுநதபிறகு
திருமபிவருமா? எலலா பராணிகளுககும இரவு பகல மாறி மாறி
வருகினறன கோடைகாலததில ஸூாயகிரணஙகள் ஜலததுளி
களை வறறச செயவதுபோல வாழநாள வரவரக குறைகிறது நீ
நினறாலும நடநதாலும உன ஆயுஸ குறையாமலிருககுமா?
ஆகையால உனனைபபறறியே நீ கவலைபபடடவேண்டியிருககப
பிறரைபபறறி நீ வருததபபட நயாயமெனன? மிருதயுவை
நாம விலககமுடியுமா? அது நமமுடன நடநது வருகிறது நம
முன உடகாாகிறது. நமமுடன வெகுதூரம பரயாணஞ செயது
திருமபுகிறது. வயஸோ செனறுவிடடது. ரகதம குறைநது
விடடது. தோல சுருஙகி மடிபபு மடிபபாகத தொஙகுகிறது.
மயிா நரைககிறது. கிழததனததால நாம வர வர அழிகிறோம
எதைச செய்தால இநதக கஷ்டஙகளிலிருநது தபபி அவைகளுககு
உடபடாமல இருபபோம? ஸூாயன உதிககுமபொழுது அதைப
பாாததுச செலவததை ஸமபாதிககக காலம வநதுவிடடதெனறு
மகிழகிறோம. ஸூாயன அஸதமிககுமபொழுது அதைப பாாத
துக காம ஸுகஙகளை அனுபவிககக காலம வநதுவிடடதெனறு

மகிழுகிறேம ஆனல ஓடடைக் குடததில வைதத ஜலம கண்ணுக் குத தெரியாமல ஒழுகிபபோவதுபோல நமது ஆயுஷில ஒரு நாள குறைநததை நாம கவனிபபதிலலை

ஆகையால பாலயததிலேயே ஆதம ஞானததை ஸமபாதிகக வேணடும ஆனாலும அவிவேகததால அபபடிச செயயத தவறு கிறோம நமககுப பரலோகததில க்ஷேமததைக கொடுககும ஸாதனஙகளை நாம பிழைததிருககும பொழுதாவது தேடு வதிலலை. ஒவவொரு ருதுவும வருமபொழுது அந்தநதக காலததில அனுபவிககக கூடிய ஸுகஙகளை நினைதது மகிழு கிறோம ஆனல அநத ருதுவால நமது ஆயுஸ குறை வதைக கவனிபபதிலலை சோநதவாகள பிரியவேண்டியது அவசயமலலவா? நயாயமலலவா? கடலில இரணடு மரததுணடுகள வெவவேறு புறததிலிருநது அலைகளால அடிததுககொணடு வரப படடுக கொஞசநேரம சோநதிருககினறன. பிறகு அதே அலைகள அவைகளைப பிரிதது வெகுதூரததில கொணடுபோயத தளளுகின றன. பிறகு ஒருபொழுதும சேருவதிலலை இபபடிப் பெணடுகளும பிளளைகளும பநதுககளும செலவமும நமமுடன கொஞசகாலம சோ நதிருநது பிறகு பிரிநதுபோவது ஸஹஜம இவை நாசமடைய வேணடியவைகளே இநத லோகததில எநத பராணியும தன பநதுக களுடன இஷடபபடி இருக்கமுடியாது ஆகையால இறபபவாகளுக காகத துககபபடுகிறவன அதைதத தடுகக முடியுமா? பலா சோநது ஒரிடததிறகுப போகிறாகள. வழியில 'ஒருவன நானும உங்களுடன வருகிறே'னெனறு பினதொடாகிறன. அதைபபோல நமது தகப பன பாடடன முனனோாகள சென்றவழியில நாமும போகவேண டும அதைவிடடு நாம தபபமுடியாது. அதைபபறறித துக்கப படடுப பயனெனன? ஆறறின ஜலம ஒவவொரு துளியாக விழுநது கணணுககுத தெரியாமல போகிறது அபபடி நமது ஆயுஸ ஒவ வொரு க்ஷணமாகப போயககொணடிருககிறது. அது திருமபி வரா தெனறு நனறுயத தெரியும. அபபொழுது நாம செயயவேணடிய தெனன? அழியாமலும அதறகு ஈடிலலாமலிருககும ஸுகததைக கொடுககும தாமததை ஸமபாதிகக வழிதேடவேண்டுமலலவா? தா மததால அடையககூடிய ஸுகஙகளில பரஜைகள மிகவும பீதியுளள வாகளெனறு நமககுத தெரியுமலலவா?

நமது பிதாவான தசரதசககரவாததி தாமாதமா; அளவறற தனததைச செலவழிதது ஏராளமாகத தக்ஷிணைகளைககொடுதது எல

லா யாகங்களையும்செய்தார் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு இப்பொழுது ஸ்வாக்கத்திலிருக்கிறார். ஸேவகர்களைப் போஷித்ததாலும், ஜனங் களைத் தாம்மாக ஆண்டதாலும் தாம் விரோதமில்லாமல் ருடிகளிடத் திலிருந்து தனங்களை வாங்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வாக்கத்தை அடைந்தார் தனக்கும் பரஜைகளுக்கும் இஷ்டமான காரியங்களா லும் சாலைகள் குளங்கள் ஆலயங்கள் தோட்டங்கள் இவைகளை உண் டாக்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வாக்கத்தை அடைந்தார். எல்லா போகங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுபவித்து வெகுதீர்க்கமான ஆயுளை அடைந்து நமது பிதா ஸ்வாக்கத்திலிருக்கிறார் அப்படி யிருக்க இந்த லோகத்தில் இனி அவருக்குப் பூர்த்தியாகவேண்டிய ஆசை யாதொன்றுமில்லாமல் காலகதியால் பரலோகத்தை அடைந் திருக்கும், நமன் பிதாவைப்பற்றி வருத்தப்பட கொஞ்சங்கூட ந்யாய மில்லை அவர் பழுதாகப்போன மனுஷ்ய தேஹத்தை நீக்கி தேவ லோகத்து ஸம்பத்துக்களான திவ்ய தேஹம் பலம் ஞானம் காந்தி முதலியவைகளை அடைந்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார். இப் படிப்பட்டவரைக் குறித்து எந்த புத்திமானாவது துக்கப்படுவான்? நீ மஹா புத்திமானும், சாஸ்த்ரங்களைப் படித்தும் பெரியோர்களி டத்தில் கேட்டுமிருக்கிறாய் நீ கலேசப்படுவது கொஞ்சங்கூடத் தகாது நமது பிதாவின் மரணம், நான் காட்டிற்கு வந்தது, முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி அநேகவிதமாய் பரலாபிப்பதும் அழுவதும் புத்திமானுக்குத் தகாது ஆகையால் கவலைப்படாதே, துக்கத்தை விடு, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரிபாலனஞ் செய், நீ பேசுந்திறமையுள்ளவனானதால் அனேக காரண ங்களைச் சொல்வாய் இருந்தாலும், நமது பிதா உன்னைக் கட்டளையிட்டபடி நடக்கவேண்டியது உன் கடமை. அவர் இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமற்று அஞ்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்தா ரென்று ஒருநாளும் எண்ணவேண்டாம் நானும் அந்தப் புண் யாத்மாவின் கட்டளையை மீறாமல் என்னால் கூடியவரையில் நிறைவேற்றுவேன் அவர் நமது பந்து, நமது பிதா, நமது குரு, அவருடைய கட்டளையை நாம் அலக்ஷ்யஞ் செய்வது ந்யாயமா? தார்மாத்மாவான அவருடைய வார்த்தையை அனுஸரித்து இந்த வனத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ஒருவனுக்குப் பர லோகத்தில் நல்லகதி கிடைக்கவேண்டுமென்றும், இவ்வுலகத்தில் பெரியோர்களின் நடத்தையை அனுஸரிக்கவேண்டுமென்றும், தர் மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், ஸகல பராணிகளிடத்திலும் தயவுடன் நடக்கவேண்டுமென்றும் விருப்பமிருந்தால் இதைத் தவிர

வேறு வழியில்லை. நமது பிதாவின் நடத்தையை நன்றாகக் கவனித்து ஆலோசித்துப் பிறகு உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவா"யென்று, ராமன் பல அர்த்தங்கள் அடங்கின வாக்யங்களால் பித்ரு வாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை உபதேசித்து அப்படியே நடக்க வேண்டுமென்று பரதனை எச்சரித்து ஒரு முஹூர்த்தம் வரையில் மௌனமாக இருந்தார்.

ஸர்க்கம் 106.

பரதன் ராமனை மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கிறார்

அப்பொழுது பரதன் "இவ்வுலகத்தில் மஹாவீரரான தங்களைப்போல் ஒருவருமில்லை கஷ்டம் நேர்ந்தால் தாங்கள் ஒருநாளும் வருத்தப்படுவதில்லை ஸுகம் நேர்ந்தால் ஒருநாளும் மகிழ்வதுமில்லை. யாவற்றையும் அறிந்தவரானதால் தங்களை எல்லோரும் கொண்டாடுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் தங்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்கும்படி ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் அவர்களைக் கேட்கிறீர்கள். இறந்தவனிடத்தில் ஆசையையும் த்வேஷத்தையும் எவனாவது வைப்பானா? அப்படி உயிரோடிருப்பவனிடத்திலும் நடக்கவேண்டும். இல்லாத பொருளை விரும்பவும் வெறுக்கவும் முடியுமா? இருக்கும் வஸ்துவையும் அப்படியே நினைக்கவேண்டும். இப்படி நடக்கிறவன் ஸுக துக்கங்களால் கஷ்டப்படமாட்டான் 'நீ இதை அறிந்திருக்கும்பொழுது ஏன் ப்ரலாபிக்கிறாய்'யென்றால், தாங்கள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அப்படிச் சொன்னேன் ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன் இவ்விதமான கஷ்டங்களால் வருந்தமாட்டான் தாங்களோ அவ்விதமான மஹாத்மா ஆனாலும் தாங்கள் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டிலிருப்பதையும் நான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதையும் நினைக்கும்பொழுது எனக்கு எல்லையற்ற துக்கமுண்டாகிறது வீர்யத்தில் தாங்கள் தேவேந்த்ரனைப் போன்றவர்கள், மஹாத்மா, ஸத்வகுணம் பொருந்தினவர்கள், தங்களை அண்டினவர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ் செய்து ரக்ஷிக்கிறவர்கள், மஹா தைர்யசாலி, செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவர்கள், நடந்தது நடக்கிறது நடக்கப்போகிறது இம்மூன்றையும் அறிந்தவர்கள், புத்திமான், எல்லா வித்யைகளிலும் நிபுணர், ப்ராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் பற்றின ரஹஸ்யங்

கள் யாவையும் அறிந்தவர்கள். இந்த உத்தமகுணங்களால் விளங்கும் தங்களுக்கு இவ்வளவு கோரமான துக்கம் நேரக்கூடாது. நானில்லாத வேளையில் வெகு அல்ப புத்தியுள்ள என் தாய் என்னை உத்தேசித்துச் செய்த பாபம் என்னைக் கெடுதியைத் தேடிவைத்தது. தாங்கள் அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். தாம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் மஹாபாபியும் க்ரூரமான தண்டனைக்குத் தகுந்தவளுமான என் தாயைக் கொல்லாமலிருப்பேனா? நான் சுத்தமான குலத்தில் பிறந்து பாபத்தையே அறியாத தசரதருக்குப் புத்ரன், தாமரஹஸ்யத்தை நன்றாக அறிந்தவன், எல்லோரும் நிந்திக்கும்படியான அதாமத்தைச் செய்வேனா?

தசரதர் நம்மால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர், புண்யாத்மா, மிகவும் வயஸ்சென்றவர், நமக்கு அரசன், நமது பிதா, தைவத்தைப்போன்றவர். அவரை இறந்த பிறகு தூஷிப்பது ந்யாயமல்ல. தாமத்தையும் அதாமத்தையும் நன்றாக அறிந்த யாராவது கேவலம் காமத்தால் தூண்டப்பட்டு ஒரு ஸ்த்ரீயைத் திருப்தி செய்ய இந்தக் கோரமான பாபத்தைச் செய்வார்களா? ப்ராணிகளுக்கு விநாசகாலத்தில் விபரீத புத்தி உண்டாகிறதென்று லோகத்தில் சொல்வதுண்டு. தசரதர் மரணகாலத்தில் செய்த காரயத்தை யோசித்தால் அது ஸரியென்றே தோன்றுகிறது. கைகேயியின் கோபத்திற்குப் பயந்தோ, அவளிடத்தில் வைத்த ஆசையால் மயங்கியோ, அவளுடைய பிடிவாதத்தால் முன்பின் யோசிக்காமலோ நமது பிதா இந்த அதாமத்தைச் செய்து விட்டார். தாங்கள் எல்லோருக்கும் க்ஷேமத்தை உண்டாக்க உத்தேசித்து அதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்யவேண்டும். பிதா தவறி நடந்தாலும் அதைப் புத்ரன் நல்ல வழியில் திருப்பிக்கொண்டு வந்தால் அவனையே புத்ரனென்று சொல்லவேண்டும். தாங்கள் அவவிதமான புத்ரனாக இருக்கவேண்டும். லோகவிரோதமாயும் தாமவிரோதமாயும் புத்திமான்கள் நிந்திப்பதாயுமிருக்கும் பாபத்தை நமது பிதா செய்வதும், தாங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்வதும் உசிதமல்ல. கைகேயியையும் என்னையும் நமது பிதாவையும் நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களையும் தாங்களே காப்பாற்றவேண்டும். வனமெங்கே? க்ஷத்ரியதாமமெங்கே? ஜடையெங்கே? ராஜ்ய பாலனமெங்கே? இதுவரையில் ஓரிடத்திலும் ஒருவரும் செய்யாத காரயத்தைத் தாங்கள் செய்வது உசிதமல்ல. "க்ஷத்ரியர்கள் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க

விலலையா’வென்றால் பட்டாபிஷேகமான பிறகே பிரஜைகளை ஆள முடியும். க்ஷத்ரியதாமததில இதே முதலானது. தாங்களோ பரதயக்ஷமாக ஸகல போகபோக்யஙகளுககும அதிகாரததிறகும் இருப்பிடமும பரலோகததில எலலையறற க்ஷேமத்தைக கொடுபபது மான ப்ரஜாபாலனதாமததை விடடு, பரதயக்ஷமிலலாத தபஸ்வி தாமத்தை அனுஷ்டிககிறீாகள. அதோ ஒரு பாகம எஙகேயாவது குறைநதாலும பலததைக கொடுபபதில ஸநதேஹமுணடு. இனி மேல எக்காலததிலோ பலததைக் கொடுக்கும க்ஷத்ரியன இதையே முதலில அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இதறகு யாதொரு ப்ரமாண முமிலலை. இபபடி யாராவது செய்வாாகளா? மேலும், தாங்கள் அனுஷ்டிக்க விரும்பும தாமமோ வெகுகஷ்டமானது. நான்கு வாணததாாகளையும தாமமாகக காபபாறறுவதில அநதக் கஷ்டததை அனுபவிக்கக்கூடாதா? நானகு ஆசரமஙகளிலும கிருஹஸ்தா சரமமே மேலானதென்று தாமரஹஸயததை அறிநதவாகள ஒப் புககொள்ளுகிறாாகள. தஙகளுககுத தெரியாத தாமம ஒனறு மிலலையே. அபபடியிருகக அநத ஆசரமததைத தாங்கள் ஏன கைவிடவேண்டும?

நான தங்களுக்கு இளையவன, வயஸில சிறுவன, விததையில் தங்களுககுத தாழநதவன, க்ஷத்ரிய தாமததினபடி தஙகளுககுப பிறகே எனக்கு ராஜ்யம கிடைககும எலலா விதததாலும என்னை விட சரேஷ்டமான தாஙகள இருககையில இநத லோகததை நான ஆளுவது நயாயமா? ஆளமுடியுமா? தாங்கள் இலலாமல நான உயிரை வைததுககொளள முடியாது. தாமஸவரூபியான தங்க ளுக்கு என்ன சொலவேன? நமது பிதாவால ஆளபபடடுவநத இநதப பெரிய ராஜயததிறகு யாதொரு உபதரவமுமிலலை. அதை ஒபபுககொணடு எலலா பநதுககளையும ஜனஙகளையும தாங்களே ரக்ஷிககவேண்டும. வஸிஷ்டா முதலிய மஹாஷிகளும ராஜய உத யோகஸ்தாகளும ஜனங்களும இஙகேயே அபிஷேகம நடககவேண்டு மென்று விரும்புகிறாாகள இநதரன ஸகல லோகஙகளையும ஜயிததது, மருதகணங்களுடன ராஜதானிககுத திரும்பிவருவதுபோல, தாஙக ளும இங்கே அபிஷேகஞ் செயதுகொணடு அயோதயைக்குப போய ஜனஙகளை ஆளுஙகள மூன்று கடனகளையும தீாததுவிடடுச, சதருக களை அழிதது, மிதராகளின எண்ணஙகள யாவையும நிறைவேறறித, தாஙகளே எபபொழுதும எஙகளை ஆளவேணடும. தஙகளுடைய மிதரர்கள் தாங்கள அபிஷேகமஹோதஸவம பெறுவதைக் கண்டு

இன்றைக்கு ஸந்தோஷிக்கட்டும் தங்களுடைய சத்ருக்கள் அதைக் கேட்டு நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிக்கட்டும் என் தாய் செய்த அக்ரமத்தைத் தாங்கள் மறைத்து நமது பிதாவைப் பாபத்திலிருந்து கரையேற்றவேண்டும். தங்களுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்துப் பணிந்து வேண்டுகிறேன். என்னிடத்திலும் நமது பந்துக்களிடத்திலும் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் மஹாவிஷ்ணுவைப்போல் தாங்கள் இரக்கம் வைக்கவேண்டும் ஆகுல் நான் சொல்வதைத் தள்ளிவிட்டுத் தாங்கள் இங்கிருந்து வனம்போக நிச்சயத்தால் நானும் தங்களுடன் வருகிறே''னென்றுர்.

இப்படிப் பரதன் பலவிதமாக ராமனை ஸமாதானஞ் செய்தாலும் அவரோ பிதிருவாக்ய பரிபாலன தாமத்தையே மேலாகவெண்ணி அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவதைப்பற்றி நினைக்கவேயில்லை ராகவனிடத்தில் இந்த அத்புதமான உறுதியைப் பார்த்து ஜனங்களுக்கு ஒரே காலத்தில் துக்கமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின "அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரமாட்டேனென்கிருரே''யென்று வருத்தப்பட்டார்கள். "செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறுமலிருக்கிருரே''யென்று ஸந்தோஷப்பட்டார்கள் ரித்விக்குகளும் நகரத்துத் தலைவர்களும் ராஜஸ்த்ரீகளும் கண்களில் நீர் ததும்பப் பரதனையும் பரதனைக் கொண்டாடி ராமனை வணங்கித் தங்களுடன் திரும்பிவரும்படி வேண்டிஞர்கள்.

ஸர்க்கம் 107.

ராமன் பரதனை ஸமாதானஞ்செய்தார்.

இப்படிப் பரதனுல் அதிகமாகப் புகழப்படும் ராமன் "குழந்தாய்! ராஜ சரேஷ்டரான தசரதருக்கும் கைகேயிக்கும் புத்ரனுன நீ இப்படிச் சொல்வது யுக்தமே. நமது பிதா கைகேயியிடத்தில மிகுந்த ஆசைவைத்து இவ்விதமான அந்யாயத்தைச் செய்தாரென்று நீ அவரை நிந்திப்பது ஸரியல்ல இந்த விஷயத்தில் அவர் புத்தி பிசகி எதையும் செய்யவில்லை. முன்பு நமது பிதா உன் தாயான கைகேயியை விவாஹஞ் செய்யும்பொழுது கேகயமஹாராஜாவிடத்தில், 'உமது பெண்ணிற்குப் புத்ரன் பிறந்தால் அவனுக்கே என் ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறே'னென்று ப்ரதிக்ஞைசெய்திருக்கிருர்.

தேவதைகளுக்கும் அஸுராகளுக்கும் யுத்தம் நடநதபொழுது கைகேயீ தனககுச செயத பெரும உபகாரததிறகாக மஹாராஜா அவளிடததில ஸநதோஷிதது இரண்டு வரங்களைக கொடுததாா. அவள அபபடியே அவரை பரதிகஞை செய்யச சொலலி, உனக்கு ராஜயம கிடைக்கவும எனனைக் காட்டிறகு அனுபபவும கேட்டுக் கொண்டாள் ஆனால 'தசரதா தான் விவாஹகாலததில கைகேயீயிக்குச செயத பரதிக்ஞையை மறநது ராஜ்யததை உனககுக் கொடுபபதாக எபபடி ப்ரதிக்ஞை செயதா' ரெனருல, விவாஹகாலத்திலும ரதிஸமயததிலும உயிரை இழககும தருணததிலும நமது செல்வம் யாவும கொளளையிடபபடும காலததிலும மிதரனைக காபபாறறவும் பொயயைச சொலலலாம அதனுல பாபமிலலையெனற நயாயததை அனுஸரிதது அபபடிச செயதா. கேகய மஹாராஜாவும எனனிடததில வைதத பரீதியால உனககு ராஜயம வேணடுமெனறு தசரதரை ஞாபகபபடுததவிலலை இநத ரஹஸ்யததை ஸுமநதரா முதலியவாகளால அறிநதிருககிறேன இநதக காரணததாலேயே அவாகளும ஸமமதிததாாகள. அநத ஏறபாட்டினபடி பதினனகு வாஷங்களவரையில காட்டில வஸிககவேணடுமெனறு அரசன எனனைக கட்டளையிட்டாா நானும லக்ஷமணனும ஸீதையும மனுஷ்ய ஸஞசாரமிலலாத இநத வனததில பிதிருவாக்ய பரிபாலனததிறகாக வஸிததுககொணடிருககிறேம

எனனைத தடுபபதில பரயோஜனமேயிலலை. நீயும அபபடியே அயோதயைககுத திருமபிப்போய அபிஷேகஞ்செயது கொணடு நமது பிதா செயத பரதிகஞையை நிறைவேறறவேணடும. மஹாராஜா கைகேயீயிடததில பட்டிருககும கடனை எனககாக வாவது தீாககவேணடும. அபபடிச செயவதால நமது பெறறோாகளை ஸநதோஷபபடுததின புணயமும கீாததியும உனக்குக கிடைககும. முனகாலததில கயமெனற தேசததில யாகஞ் செயதுகோணடிருநத கயமஹாராஜா பிதிருககளைபபறறிச சொனனதை நீ கேட்டிருககலாமே 'தகபபனைப புதமெனற நகரததிலிருநது கரையேறறுவதால புதரனெனற பெயாவநதது. பெறறோாகளைக குறிததுத தான தாமஙகளைச செயவதால அவன ஸவாககம முதலிய உததம லோகஙகளை அடைகிறுன குணவானகளும வேதசாஸதர நிபுணாகளுமான பல புதராகள நமககுப பிறககவேணடுமெனறு நாம பராாததிககவேண்டும. அவாகளில ஒருவனுவது கயையெனற புணயஸதலததில நமககுப பிண்டம் போடமாட்டானு?'

நமது முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகளும் இப்படியே உபதேசித்திருக்கிறார்கள் ஆகையால் நமது பிதாவை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்று சத்ருக்னனையும் உன்னுடன் வந்த ப்ராஹ்மணர்கள் முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் நமது குடிகளைத் தாமமாக ஆண்டுவா நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் தாமஸமில்லாமல் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகிறேன் நீ மனிதர்களுக்கு அரசனாயிரு, வனத்திலிருக்கும் ப்ராணிகளுக்கு நான் அரசனாயிருக்கிறேன் நீ ஸந்தோஷமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ, நானும் ஸந்தோஷமாகத் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகிறேன் ராஜாக்களுக்குரிய வெள்ளைக் குடை, ஸூர்ய கிரணங்கள் உன் தலையில் படாமல் தடுத்துக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கட்டும் நானும் இந்த வனத்திலுள்ள மரங்களின் அடியில் உட்கார்ந்து ஸூர்யகிரணங்கள் என்மேல் படாமல் செய்து கொள்வேன். கூர்மையான புத்தியுள்ள சத்ருக்னன் உனக்கு உதவியாகவிருப்பான், லக்ஷ்மணன் எனக்கு உதவியாக விருப்பான் இப்படி நாம் நான்கு புத்ரர்களும் நமது பிதாவை ஸத்யஸந்தவராகச் செய்வோம் வருத்தப்படாதே"யென்று ஸமாதானஞ் செய்தார்.

ஸர்க்கம் 108.

ஜாபாலி மஹர்ஷியின் உபதேசம்.

பரதன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலிருக்க, அங்கிருந்த புரோஹிதர்களில் ஒருவரான ஜாபாலி மஹர்ஷி, உண்மையாகவே ராமனுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று, வெளிக்கு மாத்ரம் சார்வாகர்களுடைய மதத்தை உபதேசித்தார். "ராம! நீ பெருந்தன்மையான மனஸ்யுடையவன், உத்தமமான புத்தியுள்ளவன் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் பயனில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வது உன் புத்திக்கு அழகல்ல யார் யாருக்குப் பந்து? எவனுக்கு எந்த ஸாதனத்தால் என்ன் கிடைக்கவேண்டியிருக்கிறது? யோசித்துப்பார்த்தால் ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு ப்ராணியும் தனியாகவே பிறக்கிறான், தனியாகவே இறக்கிறான் ஆகையால் தாயென்றும் தகப்பனென்றும் நம்மைப் பெற்றவர்களென்றும் அவர்களிடத்தில் ஆசைவைக்கிறவன் பித்தனே ஒருவனுக்கு மற்றொருவனால் என்ன பயன்? ஒருவன் அயலூருக்குப் போக நினைத்து ஓரிடத்தில் தங்கி அவ்விடத்தைவிட்டு

மறுநாள் வேறோரிடத்திற்குப் போவதுபோல், மனுஷ்யர்களுக்கும் தாய் தகப்பன் வீடுவாசலென்றவை வழியில் தங்குமிடங்களைப் போன்றவையே புத்திமான்கள் அவைகளில் ஆசைவைக்க மாட்டார்கள் வழியிலுள்ள ஸத்ரத்தில் இளைப்பாறக் கொஞ்சநேரம் தங்கி அதைவிட்டுப் போகிறவனுக்கு அந்தக் கட்டிடத்தைப்பற்றி ஏதாவது கவலையுண்டோ? அப்படி நமது பெற்றோர் உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் நாம் அவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கும்வரையிலும் அவர்களைப்பற்றின ஞாபகம் நமக்கு இருக்கவேண்டும் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த பிறகும் அவர்களைப்பற்றி நினைப்பது வீண் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ண எவனுவது பாடு படுவானு?

உன் பிதாவின் ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைக்கவேண்டியது அதை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, உன் யௌவனத்திற்குத் தகாததும் அநேக துக்கங்களுக்கிடமானதும் சாஸ்த்ர விரோதமுமான வான ப்ரஸ்தாச்ரமத்தை எவனுவது கைக்கொள்வானு? ஓர் ஸதீ தன் ப்ரிய நாயகன் தேசாந்தரத்திற்குப் போயிருக்கையில் தன்னை அலங் கரித்துக்கொள்ளாமல் ஸந்தோஷமற்று ஸகல துக்கக் குறிகளுட னிருப்பதுபோல, ஸகல ஸம்பத்துகளுடன் விளங்கும் அயோத்யா நகரம் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, நீ எப் பொழுது வருவாயென்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகை யால், அதிசீக்ரத்தில் நீ அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் அபிஷே கஞ் செய்துகொள். அரசர்கள் அனுபவிக்கத் தகுந்த ஸகலபோகங் களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்த்ரன் ஸௌக்யமாயிருப்பதுபோல கோஸல ராஜ்யத்தைப் பாலனஞ் செய். தசரதர் உனக்கு யார்? நீ அவருக்கு யார்? என் தகப்பனென்று சொல்லக் காரணமென்ன? அவர் வேறு நீ வேறு. ஆகையால் நான் சொல்வதைச் செய். பிதா ப்ராணிகளுக்கு உத்பத்திக் காரண மென்று சொல்வது முற்றிலும் பிசகு ருதுகாலத்தில் ஸம்பந்தப் படும் ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் தேஹங்களிலிருந்து உண்டாகும் சுக்ல சோணிதங்களே மூலகாரணமென்று சொல்லலாம் தசரதரென்று ரூபம் அதற்கேற்பட்ட நாமத்தை அனுஸரித்து அந்தந்தப் பஞ்ச மஹாபூதத்தில் போய்க் கலந்துவிட்டது ஸகல ப்ராணிகளின் கதி யும் இப்படியே ஏதோ உனக்கும் தசரதருக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கிற தென்று அஜ்ஞானத்தால் வீணுக வருந்துகிறாய்.

பரதயக்ஷமான ஸுகங்களை அனுபவிக்க முயற்சி செய்வதைவிட்டுத் தனத்தைச் சோத்துவைக்க வேண்டுமென்றும், தாமத்தை ஸம்பாதித்துப் பரலோகத்தை அடையவேண்டுமென்றும் பாடுபடுகிறவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு உண்டாகும் வருத்தத்தைச்சொல்ல முடியாது, அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் எப்பொழுதும் கஷ்டமே, இதைவிட்டுப் போனபிறகும் கஷ்டமே தாமத்தை ஸம்பாதிக்க முயலுவது வீணென்பதற்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறேன். அஷ்டக சிராத்தகமென்றும் ஸம்வத்ஸரசிராத்தமென்றும் லோகத்தில் ஜனங்கள் செய்கிறார்களே, அதில் உபயோகப்படும் அன்னம் முழுவதும் வீணல்லவா? இறந்தவன் அவைகளைத் தின்பதை யாராவது பார்த்ததுண்டா? ஒருவன் தின்ற அன்னம் மற்றொருவனுடைய உடலில் புகுந்து அவனுக்குத் திருப்தி செய்தால், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அயலூருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது நாம் அவர்களுக்காக இங்கே சிராத்தம் செய்தால், பசி தாஹங்கள் அடங்கி அவர்கள் திருப்தி யடையவேண்டுமே யாகயக்ஞங்களைச் செய், தானங்களைக் கொடு, இந்திரியங்களை அடக்கித் தபஸைச் செய், தேவதைகளுக்குப் பூஜை செய். குடும்பம் தனம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசைவைக்காதேயென்று உபதேசிக்கும் சாஸ்திரங்களைச் செய்தவர்கள் யார்? கூர்மையான புத்தியுள்ள சிலர் பிறரை ஏமாற்றி அவர்களுடைய தனத்தைக் கொள்ளையடிக்க இந்த விதிகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை நம்பும் மூடர்களைத் தங்களுடைய வலையில் இழுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மஹா புத்திமானே நீ பரலோகமுண்டென்று நம்புவது ஆச்சர்யமே பரலோகமே கிடையாது பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்வதால் பரலோகத்தில் உனக்கும் தசரதருக்கும் விசேஷமான க்ஷேமம் கிடைக்குமென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? நமது இந்திரியங்களுக்கு எது இலக்கோ அதே உண்மை, அதையே நம்பு, இந்த ராஜ்யமும் அதனால் கிடைக்கும் போகங்களும் அதிகாரமும் ஸுகமே பரதயக்ஷம், அவைகளையே கைப்பற்று, பரதயக்ஷமில்லாத ஸ்வர்க்க நரகங்களையும் பாபபுண்யங்களையும் திரும்பிப் பாராதே நான் சொல்லும் நீதி லோகத்தில் யாவர்க்கும் ஸம்மதமாக விருக்கும் நீயும் அதை அங்கீகரித்துப் பரதனுடைய பரார்த்தனைக்கு இணங்கி ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்'' ளென்று நாஸ்திக மதத்தை உபதேசித்தார்.

ஸர்க்கம 109

ராமன் ஜாபாலியைக் கண்டிக்கிருர.

ராமன ஸதயபுததியுளளவாகளுககுள சரேஷ்டா, வைதிக கா மஙகளில மிகுநத சரததையுளளவா, ஜாபாலி சொனன காரணங் களால அவருடைய புததி கொஞசங்கூட மாறவிலலை

"எனக்கு பரியமான விஷயததை நான அடையவேண்டுமென று இபபடிச சொனனீா. ஆனல அவை நயாயமபோலும எனககு ஹித ததைக கொடுககககூடியவைபோலும தோனறிலைும உண்மையாக அநயாயமே எனககு மிகுநத கெடுதியைச செய்யககூடியது. வேத விரோதமான மததததை உபதேசிககிறீா, நீா பாபமான நடததையுளள வா, யாதொரு கடடுபபாடுமிலலாதவா, ஸாதுககள உம்மைப பூஜிகக மாடடாாகள, எலலோரும நிநதிபபாாகள ஒவவொருவனுடைய நடத் தையால அவன உததம குலததில பிறநதவனெனறும அலலவென் றும மஹா வீரனெனறும சுததனெனறும அசுததனெனறும கணடு பிடிககலாம. சரேஷ்ட குணஙகளிலலாவிடடாலும அவைகளை உடையவனைபபோலும, அசுததனும சுததனைபபோலும், ஸாதுக களின லக்ஷணஙகளிலலாவிடடாலும அவைகளை உடையவனபோ லும சீலமிலலாதவனுைும சீலமுளளவனைபபோலும, ஸகல மங் கள்ஙகளுககும ஸாதனமான வைதிக தாமததை விட்டு, லோகததில ஸகலஜாதிகளையும ஒனருகக் கலநது, வைதிக கரியைகளும வேதவிதி களுமிலலாத உமமால சொலலபபடட அதாமததைத தாமமாக நான அனுஷ்டிததால, எந்தப புததிமானுவது காாயாகாாய விவேகமுள்ள வனுவது எனனை மதிபபானு? துஷ்டனெனறும லோகததைக் கெடுக்கிறவனெனறும எனனை நிநதிககமாடடானு?

இது போனுலும போகடடும. எனககு எபபடிப் பரலோகம கிடைககும? வனவாஸம செயகிறேனெனற பரதிககுையையும பொயயாககி உமது உபதேசததை அனுபவிததால நான யாருககு அதை உபதேசிபபேன? எநத ஸாதனததால ஸ்வாககததை அடை வேன? உமது உபதேசததால இவ்வுலகததில யாவரும பரலோக மடையாமல போவாாகள. அரசாகளின நடததையையே பரஜை களும அனுஸரிககிருாகள. நான காமததையே புருஷாாததமாக

நினைத்து அதற்கு ஒத்து நடந்தால் குடிகளும் தங்கள் இஷ்டப்படி நடப்பார்கள் யாதொரு கட்டுப்பாடுமில்லாமல் எல்லோரும் அதி சீகரத்தில் அழிவார்கள்.

முன்காலமமுதல் வழங்கிவரும் ராஜதாமம ஸதயத்தாலும கருணையாலும நிறைந்தது, ஸதயத்தையே பரதானமாகவுடையது, இந்த லோகமே ஸதயத்தை ஆதாரமாகவுடையது, ரிஷிகளும தேவதைகளும ஸதயத்தையே சரேஷ்டமாக எண்ணுகிறாகள். இந்த லோகத்தில ஸதயம தவறுதவன பரமபதத்தை அடைகிறான. பாமபைக கணடு ஜனஙகள நடுஙகுவதுபோல பொயயனைக கண்டு நடுஙகுகிறாகள. உததம தாமம ஸதயமே, ஸ்வாககததிறகு மூலம ஸதயமே ஈசவரனும ஸத்யமே, ஸகல ஐசவாயமும அதையே பொறுததிருககிறது யாவும ஸதயததிலேயே வேரூனறியிருககிறது. ஸதயததைக காட்டிலும மேலான பதவி வேறொனறிலலை, தானஙகளும யாகஙகளும ஹோமங்களும தபஸும வேதஙகளும ஸதயததையே ஆதாரமாகக கொணடவை, ஆகையால நாம ஸதயததையே அனுஷடிகக வேண்டும. அபபடிச செயகிறவன இந்த லோகததைத தாமமாக ஆண்டு இறநத பிறகு பரலோகததை அடைகிறான. ஸதயததை விடடவன இவவுலகததில தன குடுமபததை மாதரம காபபாறறுகிறான, ஆனால இறநத பிறகு கோரமான நரகததையே அடைகிறான.

நான ஸதயததை அனுஷடிககிறவன, ராஜயததை விடடுக காட்டில வஸிககிறேனென்று கைகேயியிடததில பரதிகஞை செய்திருககிறேன என பிதாவின ஆககஞையை நான ஏன நிறைவேற்றக கூடாது? ராஜயததிறகு ஆசைகொணடாவது மோசமான வாாததைகளைக கேடடு மயஙகியாவது அறியாததனததாலாவது தபோகுணம மேலிடடுச, செயத ப்ரதிகஞையைத தவறமாடடேன. ஸதயத்தைக கைவிடட ஸதிர புததியிலலாதவனுககுத தேவதைகளும பிதிருககளும வைதிக கரியைகளின பயனைத தருவதிலலையென்று கேட்டிருககிறேன ஸதயமெனற தாமம ஆதமாவிறகு ஸ்வபாவமான லக்ஷணமென்று எனககு அனுபவததால தெரியும். ஸாதுககளால அனுஷடிககபபடட தபஸவிதாமம அந்த உததம பரயோஜனததை உததேசிதது எனககும பரியமாயிருககிறது. அதாமம மேலிடடுக கொளுசம தாமஸமபநதமுளள இவவிதமான க்ஷதரிய தாமததை ஒபபுககொள்ளமாடடேன. அலப ஸ்வபாவமுளளவாகளும் பாபிகளும க்ரூரமானவாகளும பேராசைகொண்ட

வாக்கும் செய்யும் கார்யமல்லவா? நாம் பொய்யைச் சொல்லும் பொழுது மனஸ்ஸும் சொல்லும் தேஹமும் அதில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. மனதால் நன்கு ஆலோசித்து வாக்கால் பேசி தேஹத்தால் செய்து முடிக்கிறோம். ராஜ்யாதிகாரமும் கீர்த்தியும் செல்வமும் மதிப்பும் ஸத்யந்தவறாதவனையே பார்த்திருக்கின்றன. ஸத்யத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவனையே அனுஸரிக்கின்றன. ஆகையால் ஸத்யத்தையே காப்பாற்றவேண்டும்.

'இது உத்தம மார்க்கம், இது உனக்கு க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும், இதைச் செய்'யென்று பல யுக்திகளால் காட்டி எனக்கு நீர் உபதேசித்த தர்மம் பெரியோர் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்த தர்மமன்று பூஜிக்கத் தகுந்த என் பிதாவிடத்தில் காட்டில் வஸிக்கிறேனென்று ப்ரதிக்ஞை செய்து இப்பொழுது அதை மீறிப் பரதனுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு ராஜ்யத்தை எப்படி ஒப்புக்கொள்வேன்? நான் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மீற மாட்டேனென்ற நம்பிக்கையால் அல்லவா கைகேயீ அவ்வளவு ஸந்தோஷப்பட்டாள்? சுத்தனாய் சாஸ்த்ரப்படி ஆசார நியமத்தை அனுஷ்டித்து, வனத்தில் கிடைக்கும் பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்களால் தேவதைகளையும் பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்து, பஞ்சேந்த்ரியங்களைப் பாபத்தைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்து, இந்த அரண்யத்தில் பித்ருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருப்பேன். கார்யாகார்யங்களைப் பகுத்தறிந்து ஸகல க்ரியைகளையும் ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டித்துக் கஷ்டமில்லாமல் காலத்தைக் கழிப்பேன்.

அக்னி வாயு ஸோமன் முதலிய தேவதைகள் இதற்கு முன்னால் இந்தக் கர்ம பூமியை அடைந்து, புண்ய கர்மங்களைச் செய்து, அவைகளின் பலனாக உத்தம பதவிகளை அனுபவிக்கிறார்கள். இப்பொழுது தேவேந்த்ரனாயிருப்பவன் நூறு யாகங்களைச் செய்து அந்த ஸ்திதியை அடைந்திருக்கிறான். மஹர்ஷிகள் கடுமையான தபஸ்ஸைச் செய்து உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸத்யமும் தர்மமும் பராக்ரமமும் ப்ராணிகளிடத்தில் தயையும் ப்ரியமாய்ப் பேசுவதும், ப்ராஹ்மணர்கள் தேவதைகள் அதிதிகள் முதலியவர்களைப் பூஜிப்பதும், ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் வழிகளென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், ப்ராஹ்மணர்கள் இந்த அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்து, எல்லோரும் ஒரே அபிப்ராயத்துடன் தங்கள் வர்ணாச்ரமதர்மங்களை ஸாவ

தானமாய் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இறந்தபிறகு ஸ்வர்க்கம் முதலிய உத்தமலோகங்கள் கிடைப்பதை எதிர்பாராது கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நீர் வைதிகமார்க்கத்திற்கு விரோதபுத்தியுடையவர், இந்த நாஸ்திகதர்மத்தையே பிறர்க்கு உபதேசித்துவருகிறீர். வைதிகனைப்போல வேஷந்தரித்து சார்வாகனுடைய நடத்தையுடையவர், இப்படி எல்லாவிதத்திலும் நமது ராஜ்யத்திற்கு அபாயத்தை உண்டு பண்ணும் உம்மை என் பிதா இந்தப் பதவியில் நியமித்ததைப்பற்றி மிகவும் துக்கிக்கிறேன். வைதிக கர்மங்களிலிருந்து இந்த க்ஷணம் முதல் உம்மை விலக்கிவிட்டேன் (முக்ய மந்திரிகளில் ஒருவரான ஜாபாலியின் உண்மையான தன்மை ராமனுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? பார்த்தவுடனேயே ஒருவனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பூர்ணமாக அறியக்கூடியவரென்று சொல்லப்படுகிறதே!) ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தையே நம்புகிறவன் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒருவனுமிருக்கக்கூடாது. திருடனும் பௌத்தனும் ஒன்றே, பௌத்தனுக்கும் நாஸ்திகனுக்கும் பேதமில்லை. ஆகையால், வைதிக தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவனல்லவென்று என்னிடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டாகிறதோ, அந்த நாஸ்திகனுடன் புத்திமான் ஒரு நிமிஷமாவது சேர்ந்திருக்கக் கூடாது.

தர்மம் இஹத்திலும் பயனைக் கொடுக்குமென்பதற்குப் பெரியோர்களுடைய ஆசாரமே ப்ரமாணம். உமக்கு முன்னுமிருந்த மஹாஜ்ஞானிகள் அநேக சுபகர்மங்களைச் செய்து இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸகல க்ஷேமங்களையும் அடைந்து, க்ரஹங்களின் ரூபமாயும் நக்ஷத்ரங்களின் ரூபமாயும் அழியாமலிருக்கிறார்கள். கர்மானுஷ்டானம் இஹத்திலும் பரத்திலும் ஸகல பலங்களையும் அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பதால், ப்ராஹ்மணர்கள் மங்கள கார்யங்களையும் யாகயஜ்ஞங்களையும் தபஸ் தானம் முதலியவைகளையும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் லோகத்தில் ரிஷிகள் தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுள்ளவர்களாயும், ஸாதுக்களுடைய சேர்க்கையையே விரும்புகிறவர்களாயும், தேஜஸ்விகளாயும், தானம் முதலிய உத்தம குணங்களுள்ளவர்களாயும், பிறர்க்குக் கெடுதி செய்யாதவர்களாயும், தோஷமற்றவர்களாயும், பூஜ்யர்களாயும், ச்ரேஷ்டர்களாயுமிருக்கிறார்கள்” என்று வைதிக தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க அவதாரஞ்செய்த ராமசந்த்ரன், ஜாபாலியின் வேதவிரோதமான நாஸ்திக வாக்யங்களைக் கேட்க ஸஹிக்காமல் மஹாகோபத்துடன் மறுமொழி சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு ஜாபாலி அவரை ஸமாதானஞ்செய்து மறுபடியும் ஸத்யமாயும் தர்மமாயுமிருக்கும் வாக்யங்களைச் சொன்னார். “தர்ம

ஸங்கடம நேருமபொழுது, எல்லா மதங்களையும் அறிந்த விதவான, ஏதாவது ஒரு தாமததைக கைபபறறி அநதக கெடுதியை நீககவேண்டு''மெனற விதிபபடி, இபபொழுது இநத ராஜயம அரசனில்லாமல் வெகு அபாயகரமான ஸ்திதியிலிருபபதால உன மனஸை எபபடியாவது திருபபி, ராஜயததை ஒபபுகெகாள்ளுமபடி செயதால அநத ஸங்கடம தீரும. நான நாஸ்திக மததநதை வாதிதத காரணம அதே. உணமையாக நான நாஸதிகனலல நாஸ்திகாளுடைய கொளகையை உபதேசிககிறவனுமலல. பரலோகம முதலியவை இலலையெனறு சொலலுகிறவனுமலல. பல ஸமயங்களில எதிரிகள நாஸ்திக மததநதைபபறறிக குதாககமாக வாதம செயயுமபொழுது நான அதே மததநதை ஆதாரமாக வைததுககொணடு பல யுகதிகளால அதைச சின்னாபின்னமாககக கண்டிததிருககிறேன. ஸமயம நோநதால நாஸதிக மததநதையும ஒபபுகெகாண்டு பேசுவேன. அநத ஸமயம இபபொழுது நோநதது. ஆகையால நாஸதிகனைபபோல பேசினேன. வேதமார்க்கததில வேரூனறியிருககிறுயெனபதை இபபொழுது யாவாககும தெரிவிககவேண்டியது பரதன மிகவும துககப்படுவதைப பாாததது உனககும துக்கமுண்டாயிறறு. அவனுககுக் கொஞசமாவது ஸநதோஷமுண்டாகுமபடி செயயவேண்டியது அவசயமாகையால பரம வைதிகனுன நான இபபடிப பேசவேண்டியிருநத''தெனறுா.

ஸர்க்கம 110

வஸிஷ்டர் ஸூர்யவம்சத்தை வர்ணித்தார்.

ராமன கோபஙகொண்டிருபபதை அறிநது வஸிஷ்டா, ''ராம! ஜாபாலி நாஸ்திகரலல. பராணிகளுக்குப புனா ஜனமம பரலோகம முதலியவை உணடெனறு அவருககு நேரில தெரியும. உனனை அயோதயைககுத திருமபிபபோகசச செயயவேண்டுமெனறு இபபடிப் பேசினா. லோகநாத! உனககு தெரியாதது ஒனறுமிலலை. ஆனாலும இநத லோகத்தின உதபததியைக கொஞசம எடுததுச சொலலுகிறேன. தயவு செயது கவனிக்கவேணடும.

ஆதியில எலலாம ஜலமயமாக இருநதது. பிறகு அதிலிருநது பிருதிவி உண்டாயிறறு. பிறகு ஸவயமபுவான பரஹமாவும தேவதைகளும உணடானாாகள். பிறகு நாராயணன வராஹருபியாக

அந்த ஜலத்திலிருந்து பூமியை வெளியில் எடுத்து மஹாத்மாக்களான தன் புத்ரர்களுடன் ப்ரபஞ்சம் யாவையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். ஆகாசமென்ற பரப்ரஹ்மத்திலிருந்து சதுர்முக ப்ரஹ்மா உண்டானார். அந்தப் பதவிக்கு ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் இடையில்லாமல் தேவதைகள் வந்துகொண்டிருப்பதால் அந்த ஸ்தானத்தையுடையவரான ப்ரஹ்மா, ப்ரவாஹத்தைப்போல் நித்யர். (ஆற்றில் ஓடும் ஜலத்தின் துளிகள் ஒரு க்ஷணமும் ஓரிடத்திலில்லாமல் மாறினாலும் அவைகள் அடங்கியவெள்ளம் ஓயாமல் ஒரேதிக்ரூபமாக ஓடுவதுபோல், இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள அதிகாரி புருஷர்கள் இந்த்ராதி திக்பாலர்கள் யாவரும் அடிக்கடி மாறினாலும் அவர்களுடைய பதவிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் நித்யமானவை. மஹாராஜா, கவர்னர், கலெக்டர் முதலியவைகளைக் கவனிக்கலாம்.)

மற்ற ஜீவகோடிகளைக்காட்டிலும் நீண்ட ஆயுஸுள்ளவரானதால் நித்யர். அந்த ஸ்தானத்திலிருந்தே மோக்ஷத்தை அடைகிறபடியால் அழிவில்லாதவர். அவருடைய மானஸபுத்ரன் மரீசி. அவரிடத்திலிருந்து வம்சபரம்பரையாக விவஸ்வானென்ற ஸூர்யன், வைவஸ்வதமனு (இவர் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கு ஆதிபுருஷன்) இக்ஷ்வாகு (ஸூர்ய வம்சத்தில் முதலாவது அரசன், பூமிமுழுவதையும் ஆளும்படி இவருக்கு மனு அதிகாரம் கொடுத்தார், அயோத்யையில் இவரே முதலில் ஆண்டவர்), விகுக்ஷி பாணன் அனரண்யன் (இவனுடைய காலத்தில் பஞ்சம் திருட்டு வரட்சி முதலியவையில்லை), ப்ருது த்ரிசங்கு (இந்த ஸத்யஸந்தர் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்), துந்துமாரன் யுவனாச்வன் மாந்தாதா ஸுஸந்தி, த்ருவஸந்தியும் ப்ரஸேனஜித்தும், பரதன் (த்ருவஸந்தியின் புத்ரன்). அஸிதன் (இவருடைய சத்ருக்களான ஹைஹயர்களும் தாலஜங்கர்களும் சசிபிந்துக்களும் இவரை ஜயித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். கர்ப்பிணிகளான தன் இரண்டு பார்யைகளுடன் இவர் ஒரு மலையில் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்களில் ஒருத்தி தன் சக்களத்தியைக் கொல்ல நினைத்து விஷங்கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்தாள். காளிந்தி அதைப் புஜித்தாள். அவள் அங்கே கடுந்தவம் செய்துகொண்டிருந்த ச்யவனென்ற ப்ருகுவின் புத்ரரை அண்டிப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள். உத்தமமான புத்ரன் தனக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்று அவள் ஆசைகொண்டதை அறிந்து அந்த மஹர்ஷி 'குழந்தாய்' தாமவானும் மஹாத்மாவும் நன்னடத்தையுள்ளவனும் மஹாபராக்ரமசாலியும் உன் குலத்தை விளங்கச் செய்கிறவனுமான ஒரு புத்ரன் அதிசீக்ரத்தில் உனக்குப் பிறப்

பா்னென று அனுகரஹிததாா அவள அவரைப பூஜிததது நமஸகரித துத திருமபிப போனுள. சில காலததிறகுப பிறகு அவளுககுத தேஜஸாலும அழகாலும நிகரறற ஓா புதரன பிறநதான. அவளுடைய காபபததை அழிகக அவள சககளததி கொடுதத விஷததுடன அநதக குழநதை கலநது பிறநதபடியால அவனுககு ஸகரனென று பெயா வநதது. இபபொழுது பாவகாலங்களில பொஙகி ஜனஙகளுககுப பயததை உண்டுபணணும ஸமுதரத்தை வெட்டுவிததவா அவரே) ஸகரன, அஸமஞசன (அவா செயத பாபததிறகாக அவரை அரசன ராஜயததிலிருநது துரததிவிடடாா), அமசுமான திலீபன பகீரதன ககுதஸதன ரகு (இவவிருவருடைய பெயரால காகுதஸ் வமசமெனறும ரகு வமசமெனறும பெயா வநதது), பரவிருததன (இவருககுக கலமாஷபாதனென றும ஸெளதாஸனெனறும பெயருணடு. இவா சில காலமவரையில சாபததால மனுஷ்யாகளைத தினறுா) சஙகணன (மேறசொனன கலமாஷபாதன இவரையும இவருடைய ஸைனயததையும ராக்ஷஸ வேஷமும பூணடு கொனறுன.) ஸுதாசனன அகனிவாணன சீகரகன மரு (இவா யோகபலததால இபபொழுதும ஹிமயமலைச சாரலில கலாபகராமததில வஸிககிறுா அவதரிககபபோகும கலகி பகவானுககு ஸேனுபதியாவாா), பரசுசருகன அமபரீஷன நஹுஷன நாபாகன, அஜனும ஸுவரதனும, தசரதன, அஜனுடைய புதரன) அவருடைய மூததபுதரன ராமனெனற பெயாபெறற நீயே (புராணஙகளில காணபபடும ஸூாயவமச கரமததிறகும இநத வஸிஷ்டரே பாலகாண்டததில ஸீதாவிவாஹஸமயததில சொனன வமச பரமபரைககும இஙகே சொலலபபடுவதறகும பல பேதஙகளுணடெனபதைக கவனிககவும)

ஆகையால உனககு நயாயமாகக கிடைககவேண்டிய ராஜ்யத்தைப பெறறுககொணடு உன குடிகளைக காப்பாறறு இக்ஷ்வாகு வமசததில இதுவரையில மூத்தபுதரனே ஆண்டு வருகிறுன மூததவன இருககுமபொழுது இளையவனுககு ராஜயாபிஷேகம கிடைக்காது. ரகுவமசதது மனனாகளின குலதாமம இதே. இதை நீ இனறைககுக கெடுக்கப பாாபபது நயாயமலல தனதானயம ரதனம முதலிய சரேஷ்டமான பொருளகளாலும பல ராஜயஙகளாலும விளஙகும இநதப பூமியை உனனைததவிர வெறெருவா ஆளமுடியாது. தசரதருககுப பிறகு நீயே ஆளவேணடு" மெனறுா.

ஸர்க்கம 111

ராமனைத் திருபபமுடியவில்லை.

இபபடிக குலதாமததை எடுததுககாட்டின பிறகும் "நமது பிதாவின ஆக்ஞைக்கு இது மேலலல" வென்று 'ராமன மௌனமாக விருநதாா. வஸிஷ்டா அதையறிநது "ராமா! ஒவவொருவனுககும ஆசாாயன பிதா மாதாவென்று மூனறு குருககளுண்டு. மாதா பிதாக்கள இவனுடைய தேஹததைக கொடுககிறாாகள் ஆசார்யன ஞானததைக கொடுககிறாா. ஆகையால பெறறோரைவிட அவா மேலானவா. நான் உன முனனோாகளுக்கும ஆசாாயன, உனககும அப்படியே. என வாாததையை அஙகீகரிதது நடநதால ஸாதுக களின் அனுஷ்டானததை மீறுமலிருபபாய' இதோவிருககும ப்ராஹமணாாகளேயும நகரதது ஜனஙகளேயும க்ஷதரிய வைசயர்களேயும மற்றக குடிகளேயும நீ தாமநதவறுமல ஆண்டால உன முனனோா களின ஆசாரததைக கைவிடாமலிருககலாம் பிதாவைககாட்டிலும் தாய பல மடஙகு மேலானவளென்று சொலலியிருபபதால வயஸ் சென்ற தாமாதமாவான உன தாயககுப பணிவிடை செயயாமலிருப பது உசிதமலல. அவளுடைய சொறபடி நடநதால ஸாதுககளின் வழியில நடநததாகும உன்னைக கெஞ்சிககேட்டுககொளளும பரதன் உன் பராணனைப்போனறவனல்லவா? அவனுடைய சொல லேத் தட்டலாமா? உனனை அண்டினவாகளேக கைவிடுகிறதில்லை யென்றதாமம உனனுடன பிறந்ததலலவா? ஸத்யத்தைக் கைவிடுவ தில்லை, தாமததைக கைவிடுவதிலலையென்று பரதிக்ஞை செயதிருப பதுபோல், அண்டினவாகளேயும கைவிடுவதிலலையென்று நீ பரதிக்ஞை செயயவிலலையா" வென்று மதுரமான வாாதலைதகளால் ராஜ நீதியை உபதேசித்தாா

புருஷோததமனுன ராமன, "ஸவாமி! தாமத்தை அனுஷ்டிக்கும் மனிதனுடைய தேஹம இருக்குமவரையில தாமங்கள் நடககு மென்ற நயாயத்தால, ஸகல தாமங்களேயும ஸமபாதிக்க ஆதாரமான தேஹததை நமக்குக கொடுபபதாலும பூாண ஞானம் கிடைதத பிற கும எவவகையாலும நமமை ரக்ஷிததுப பல உபகாரஙகளேச செயவ தாலும் ஆசாாயனுடைய வாாததையைவிடபபிதாவினவாாததை மேலா

னது அதை நிறைவேற்றவேண்டியது அவச்யம் 'ஆகையால் மாதாவை தைவமாக நினை, ஆசார்யரை உன் தைவமாக நினை' யென்று சொன்ன வேதவாக்யங்களில் ஆசார்யனை மாதா பிதாக்களுக்குப் பிறகு சொல்லியிருப்பதாலும் தங்களுக்குப் புத்ரன் பிறப்பதற்காகப் பெற்றோர்கள் வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் தீர்த்தயாத்ரை களையும் தேவபூஜைகளையும் கணக்கில்லாமல் செய்வதாலும் பிறந்த பிறகு தங்களால் கூடியவரையில் பால்கொடுத்து அன்னமிட்டு நீராட்டி ஆடையாபரணங்கொடுத்து வெகு ப்ரியத்துடன் பேசி, மிகுந்த கவலையுடன் ஒவ்வொரு நாளும் புத்ரனை வளர்ப்பதா லும் அவர்கள் செய்யும் உபகாரத்திற்குப் புத்ரன் எவ்வளவு ஜன்மங்களெடுத்தாலும் பதில் உபகாரஞ்செய்வது ஸாத்ய மல்ல (மேற்சொன்ன வேதவாக்யத்தில் மாதாவைப் பிதாவிற்கு மேலாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிக்கவும். அல்லது அந்த வரி சையை வேறு விதமாகவும் கொள்ளலாம், தாய் தேஹத்தை மாத்ரம் கொடுக்கிறாள். பிதா தேஹத்தையும் வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களையும் கொடுக்கிறார் ஆசார்யனோ ஞானதேஹத்தையும் முக்தியையும் கொடுக்கிறார். இந்த வரிசை பாகவதம் 10 வது ஸ்கந்தத்தில் குசேல உபாக்யானத்தில் கிருஷ்ணனால் ஆசார்யமஹிமையை உபதேசிப் பதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது)

இப்படி யிருக்கச் சக்ரவர்த்தி எனக்குப் பிதா, என் தேஹத் தைக் கொடுத்தவர், அவருடைய கட்டளை யாவற்றிற்கும் முந்தினது அவரிடத்தில் நான் செய்த ப்ரதிக்ஞையும் யாவற்றிற்கும் முந்தினது. என் தாயின் கட்டளையும் பரதனுடைய ப்ரார்த்தனையும் பிந்தினது. ஆகையால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும்படி விடுவேனோ'' வென்றார் (காலத்தால் பிந்தினதென்ற காரணத்தைக் காட்டிலும் கட்டளைகளின் இயற்கையான குணதோஷங்களே மேலானதென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்). அப்பொழுது மஹாத்மாவான பரதன் தான் மஹாபாபியான கைகேயியை ப்ரார்த்தித்து ராஜ் யத்தை வாங்கி ராமனுக்குக் கொடுத்தும் ப்ரயோஜனமில்லாமற் போயிற்றேயென்று மிகுந்த வருத்தமடைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்த்ரரைப் பார்த்து "தர்ப்பங்களை இங்கே சீக்ரமாகப் பரப்பும். என் அண்ணன் என்னிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யுமவரையில் உபவாஸமிருப்பேன். லோகத்தில் கடன் வாங்கினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால், கடன் கொடுத்த ப்ராஹ்மணன் ஆஹாரமில்லாமல் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு கடன்வாங்கினவ னுடைய வாசற்படியில் தன் கடனைக் கொடுக்குமவரையில் படுத்

திரும்பதும்போல், நானும் என அண்ணன அயோதயைக்கு த திருமபி வரும வரையில அவருடைய பாணசாலையின வாசலில படுத திருபபே"னெனறுா. இபபடிச செயயட்டுமாவெனறு ஸுமநதரா ராமனுடைய முகததைப பாாததுககொண்டு தயஙகி நிறபதைதக கண்டு பரதன மிகவும வருததமடைநது, தானே தாபபஙகளைக் கொண்டு வநது பரபபி அவைகளினமேல படுததுககொணடாா.

அதைப பாாதது ராஜாஷிகளுககுள சரேஷடரான ராமன "குழநதாய! பரத! இபபடிக கோரமான காாயததைச செயது எனனை நிாபபநதிகக நான உனககு எனன அபகாரஞ செய்தேன? பராஹமணன தனனிடததில கடனவாஙகிக கொடுககாதவனை நிாப பநதிகக ஒருபக்கமாகப படுததுககொணடு இபபடிச செயயலாம் அநதத் தாமம க்ஷததரியாகளுககு விதிககபபடவிலலை புருஷ சரேஷ்ட! இநதக கோரமான தாமததை விடு அயோதயைககுச சீக்ர மாகத திருமபிபபோ"வென்றுா

அபபொழுது பரதன் உடகாாநதுககொண்டே பறைஜைனைப பாாதது, "நீங்கள ராமனை என கெஞசிக கேடகாமலிருககிறீாக" ளெனறுா. அவாகள "ராமனே ஸதயம தவறுதவரெனறு எங் களுககு நனறுகதத தெரியும. அவா சொலவது நயாயமெனறு எங் களுககுத தோனறுகிறது பிதாவின ஆகஞைக்குக கட்டுபபட்டு அதை அனுஷ்டிகக நிசசயிததிருககிறுா ஆகையால அவரைத திருபபுவது அஸாதய"மெனறுாகள. ராமன "பரத! தாமபுததி யுளளவாகளும உன ஹிததததையே தேடுகிறவாகளுமான இவா களுடைய வாாததையைக கேள. இதையும நான சொன்னதையும நனறுக யோசிதது எழுநதிரு. க்ஷததரியனுககு விதிககபபடாத இநத வாததததை அனுஷ்டிததததறகு பராயசசிததமாகச சுததஜலததில ஆசமனஞ செயது எனனையும தொடு வஸிஷடா முதலிய மஹாஷி கள இருககுமபொழுது எனனை என தொடவேண்டுமெனறுல, இனி மேல இபபடிச செயவதிலலையெனறு பரதிகஞைசெயயவேணடு" மெனறுர்.

பரதன எழுநது ஆசமனஞசெயது "பராஹமணாகளே! மநதிரி களே! நகாததலைவாகளே! மறற ஜனங்களே! நான சொலவதைக கவனமாகக கேளுஙகள. இநத ராஜயததை நான கனவிலும விருமப விலலை. இபபடிச செயயெனறு கைகேயியை நான ஒருபொழுதும சொனனதிலலை பரம தாாமிகரும பூஜயருமான ராமன காட்டிறகுப

போகவேண்டுமென்று நான் சொல்லவுமில்லை. சக்ரவர்த்தியின் வார்த்தைப்படி நடக்கவேண்டியதும் காட்டில் வஸிக்கவேண்டியதும் அவசியமானால், ராமனுக்குப் பதிலாக நானே பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக ராமன் அயோத்யையை ஆளட்டும். அப்படிச் செய்வதால் நாங்கள் இருவரும் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றினவர்களாவோ"மென்றார்.

அதைக் கேட்டு ராமன் ஆச்சர்யமடைந்து ஜனங்களைப் பார்த்து "சக்ரவர்த்தி ஒரு பொருளை வாங்கினாலும் விற்றாலும் அடகு வைத்தாலும் நானும் பரதனும் அதை மாற்றமுடியாது. வனவாஸத்தை எனக்குக் கொடுத்தது, எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை அதற்குப் பதிலாக என்னிடத்திலிருந்து தசரதர் வாங்கிக்கொண்டார். அதை நம்மால் மாற்றமுடியுமா? காட்டில் வஸிப்பதற்கு எனக்குப் பதிலாக வேறொருவனைத் தேடுவது எனக்கு என்றும் அழியாத அபகீர்த்தியை உண்டாக்கும். குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவனுக்கு மாத்ரம் மந்த்ர ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அப்படி வனத்தில் வஸிக்க எனக்குச் சக்தியில்லாவிட்டால் அல்லவா வேறொருவனைத் தேடவேண்டும்? சக்தியிருக்கும்பொழுது அப்படிச் செய்தால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும். கைகேயீ சொன்னது உசிதமே. சக்ரவர்த்தி செய்த கார்யமும் உசிதமே. பரதன் பொறுமையுள்ளவனென்றும் மூத்தோருக்குப் பக்தியுடன் பணிவிடை செய்கிறவனென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸத்ய ஸந்தன், மஹாத்மா; அவன் செய்யும் கார்யங்கள் யாவும் க்ஷேமத்தையே உண்டாக்கும். தர்மாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடன் நான் இந்த வனவாஸத்தைச் செய்து முடித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து ராஜ்யத்தை ஆளுகிறேன். கைகேயீ சக்ரவர்த்தியை ப்ரார்த்தித்து வரங்களைப் பெற்றாள். நான் அவளுடைய வார்த்தையை ஒட்டி நடக்கிறேன். நீயும் என் வார்த்தையை ஒட்டி நடந்து நமது பிதாவை ஸத்யஸந்தராகச் செய்"யென்றார்

ஸர்க்கம 112.

ராமன் பரதனுக்குத் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தார்.

நிகரற்ற தேஜஸ் பொருந்தின அநத ஸஹோதராகள் இப்படி வெகு பரீதியுடன கலநது பேசுவதைக கேடடு அங்கிருநத மஹாஷி களை மயிாக்கூசசலடைநது ஆசசாயபபடடாாகள மறைநது நின்ற ராஜாஷிகளும தேவாஷிகளும ஸிததாகளும கநதாவாகளும மஹாத மாககளான அநத ஸஹோதராகளைப பாாததுத "தாமததை அனுஷ் டிபபதில சூராகளும தாமததை அறிநதவாகளுமான இநத ராஜபுத ராகள் எவருடைய குமாராகளோ அவரே புண்யாதமா. இவாகளு டைய ஸமபாஷணையை மெனமேலும கேடகவேண்டுமெனறு ஆசை உண்டாகிற"தெனறு கொண்டாடினாாகள.

பிறகு ரிஷிகள ராவணவதம சீகரமாக நடககவேணடுமெனறு, ஒனறுசோநது பரதனைப பாாதது "குழநதாய! உததம குலததில பிறநதவனே! மஹாபுததிமானே! சுததமான நடததையுளள வனே! எலலையறற கீாததிசாலியே! உன பிதாவிறகு ஸௌகயங கிடைக்கவேண்டுமெனறு உனககு எண்ணமிருநதால ராமனுடைய வாாத்தைபபடி நட. கைகேயியிடததில கடனவைததுககொள ளாமலிருநததால தசரதா ஸவாககததை அடைநதாா. அபபடியே ராமனும தசரதரிடததில கடன வைததுககொள்ளக கூடாதெனறு விருமபுகிறேர்"மெனறு சொலலிவிடடுத தஙகளிடததிறகுப போனா கள. அநதச சுபமான வாாத்தையைக கேடடு ராமனும ஸநதோ ஷததால முகமமலாநது அவாகளைத தகுநதபடி பூஜிததாா.

தன பராாததனை எவவிதததிலும நிறைவேறவிலலையெனறு பரதன தேஹம நடுஙகி வாாததை குளறக் கைகூபபி "அண்ணு! ராஜயபாலன தாமததையும நமது வமசததில இதுவரையில் நடநது வநத ஆசாரததையும நனருக ஆலோசிதது என பராாததனையை அஙகீகரிககவேணடும. இநதப பெரிய ராஜ்யததை நான ஒருவனுக ஆளமுடியாது தஙகளிடததில பரீதிவைததிருககும ஜனஙகளை ஸந தோஷபபடுததவும முடியாது பயிரிடுகிறவாகள மழையை பராாத திபபதுபோல நமது பந்துக்களும ஸைனயஙகளும மிதராகளும தஙகளையே விருமபுகிறாாகள. இநத ராஜ்யததை ஒபபுககொண்டு

நிலைநிறுத்தவேணடும இந்த லோகததை ஆளுவது தங்களுககு ஒரு பெரிய காாயமலல"வெனறாா

தன புததியும சகதியும எட்டியவரையில உபாயஙகளைசசெய்து அவை யாவையும பலிககாததைக கணடு பரதன வேறு கதியுமிலலாமல ராமனையே சரணமாக அடைநது அவருடைய பாதஙகளில விழுநது வணஙகி பராாததிததாா ராமனைச சரணுகதிசெயததால அது வீண போகாதலலவா? ஆனால அதறகுமுன தேவதைகள தனனைச சரணுகதி செயததறகு பரயோஜனமாக ராவணவதம செயய வேணடியிருநதது அதறகு அனுகூலமாகப பிதிருவாககிய பரிபாலன மென்ற காரணததால வனவாஸமும நோநதது ஆகையால தேவகாா யம முடிநதவுடன பரதன செயத சரணுகதிககுப பயனைக கொடுகக வேணடும. அவனோ அதுவரையில பொறுககமுடியாதவன ஆகை யால அவனை ஸமாதானஞசெயயவேண்டும, அதறகாக அவனை மடியில உடகாரவைததுககொணடாா ராமனுடைய திவ்யதேஹம படட வுடனேயே பரதனுககு ஸகல சரமமும ஸகல துககமும நீஙகின. நீருணட மேகமபோல கறுதத திருமேனியோடும தாமரை இதழகள போனற திருககணகளோடும மதஙகொணட அனனங களின குரலைபபோனற தவனியோடும விளஙகினாா ராமன "குழந தாய! இவவிதமான நலல புததி உனககு ஸவபாவமாக ஏறபடடுப பெரியோாகளின உபதேசததால உறுதியாக விருககிறது ஆகையால இநதப பூமணடலததையும ஆள உனககுத திறமையுணடு மநதரி பரதானி மிதரன புததிமான இவாகளோடும எலலா காாயஙகளையும நனருக ஆலோசிதது நடக"தெனறாா தானும தேவாஷிகணஙக ளும எவவளவு சொனனுலும தனனை மறுபடியும அயோதயைககு அழைததுபபோவதெனற பிடிவாததததைப பரதன விடுவதாகத தோனறவிலலை யெனபதை அறிநது, அநத இசசையை வேருடன அழிககவேணடுமென்று ராமன விருமபிச "சநதிரனுடைய காநதி அவனை விடடு விலகினுலும விலகும, ஹிமாலயததின பனி அதை விடடு விலகினுலும விலகும, ஸமுததிரம கரை புரணடாலும புரளும. நான என பிதாவிடததில செயத பரதிககைஞயைத தவறமாடடேன. உனதாய உனனிடததில வைதத பரியததாலோ, அலலது உனனை வைததுககொணடு தானே ராஜயததை ஆளவேண்டுமெனற ஆசை யாலோ இநதக காாயததைச செயதுவிடடாள. நீ அதை மனதில வைததுககொணடு வருததபபடககூடாது. மாதாவுககுச செயய வேணடிய பணிவிடை யாவையும அவளுககுச செயயவேணடு" மென்று கடடளையிடடாா.

தேஜஸால் ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கும் ராமன் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மாற்றமுடியுமா? பூர்ணசந்த்ரனைப்போன்ற பார்வையையுடைய அவரே, ஸகல ப்ராணிகளாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாக ஆளக்கூடியவரென்பதை நன்றாக அறிந்த பரதன், தனக்கும் ராமனுக்கும் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே விரும்பும் வஸிஷ்ட மஹர்ஷியின் கட்டளையை அனுஸரித்து, ராமனைப் பார்த்து, "அண்ணா! தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரவடிகளில் தங்களுடைய பொன்னடிகளைச் சாற்றவேண்டும். இவை ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை"யென்று ப்ரார்த்தித்தார். அப்பொழுது ராகவன் தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையையும் பரதன் செய்த சரணாகதியையும் பூர்த்திசெய்ய விரும்பி அப்படியே அந்தப் பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தார். (பரம குருக்கள் தங்களுடைய திருவடிகளை உத்தம சிஷ்யர்களின் தலையில் வைத்து அனுக்ரஹம் செய்வது ஸம்ப்ரதாயம். தங்களுடைய ஞானம் சக்தி யாவும் அவர்களிடத்தில் குடிகொள்ளும். இதற்குத் திருவடி தீக்ஷையென்று பெயர். இப்பொழுதும் ஆசார்யனுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற பாதுகைகளைப் பூஜையில் வைப்பதும் அவைகளைக் கழுவின நீர்த்தத்தை ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்வதும் பெரியோர்களின் ஆசாரம். மஹாபலியின் தலையில் மஹாவிஷ்ணு தன் திருவடியை வைத்ததற்கு ரஹஸ்யார்த்தம் இதே) அந்த ராஜகுமாரன் அவைகளுக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து "இந்தப் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் ஜடை மரவுரி மான்தோல் முதலிய தபஸ்வி வேஷத்தைத் தரித்துப், பழங்களையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் உண்டு, நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்து தங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். ராஜ்யாதிகாரம் யாவற்றையும் தங்களுடைய திருவடிகளில் ஒப்புவிப்பேன். பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்து பதினைந்தாவது வர்ஷம் முதலாவது நாளில் தங்களை நான் தரிசிக்காவிட்டால் நெருப்பில் விழுவே"னென்று கோர ப்ரதிக்ஞை செய்தார். அதைக்கேட்டு ராமன், அப்படியே செய்கிறேனென்று பரதனையும் சத்ருக்னனையும் ப்ரியத்துடன் தழுவிப், "பரத! உன் தாயான கைகேயியை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்று. அவளிடத்தில் கோபிக்காதே. என் மேலும் ஸீதைமேலும் ஆணை"யென்று சொல்லிக் கண்ணீர் ததும்ப அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தார்.

பரதன் அந்தப் பாதுகைகளை நன்றாக அலங்கரித்து விதிப்படி பூஜித்து, ராமனைப் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, மரவடிகளைப் பட்

டதது யானையின தலையில வைததா தன தாமததை அனுஷ்டிப்
பதில் ஹிமாலயததைபபோல அசைபாத ராமன, ரிஷிகளையும பராஹ்
மணாகளையும மநதரிகளையும பரதானிகளையும மறற ஜனஙகளையும்
பரதசதருகனாகளையும தகுநதபடி மாயாதைசெயது அனுபபினா
ராஜஸதரீகள கணணீா பெருகத துககததால பேசமுடியாமல அவ
ரிடததில சொலலிககொளளமுடியவிலலை. ரகுநாதனும அவர்கள
அனைவரையும கரமபபடி நமஸகரிததுத துககநதாஙகாமல அழுது
கொணடு பாணசாலைககுள போனா

ஸர்க்கம 113

பரதன் அயோதயைக்கு வந்தார்.

பிறகு பரதன அநதப பாதுகைகளைத தன தலையில பக்தியுடன்
வைத்துககொண்டு சதருகனனுடன ஸநதோஷமாக ரதததிலேறி
னா வஸிஷடா வாமதேவா ஜாபாலி முதலிய முகய மநதரிகள முன
பாகப போனாகள. ராமனும ஸீதையும ஜலகரீடைகள செயத
புணய தீாததமான மநதாகினியையும ராமனுடைய இருபபிடமான
தால மஹிமை பொருநதின சிதரகூடததையும பரதக்ஷிணஞ் செயது
கிழக்கில பரயாணஞ் செயதாாகள. வழியில பலவிதமான காக்ஷிகளை
யும அழகான பொருளகளையும பாாததுககொணடு அநத மலையோர
மாகக கொஞ்சதூரம போயப பரதவாஜ மஹாஷியின ஆசரமததைக
கணடாாகள்.

அங்கே வநது பரதன ரதத்திலிருநது இறஙகி அநத மஹாஷி
யின பாதஙகளில பணிநதாா. அவா பரதனை ஆசீாவாதஞ்செயது
"குழநதாய! ராமனைப பாாததாயா? நீ உததேசிதத காாயம நிறை
வேறிறறு"வெனறாா பரதன "ஸவாமி! நானும வஸிஷடபகவா
னும பலவிதமாக ராமனை பராாததிததோம. அதறகு ஸமமதிககா
மல அவா வஸிஷடபகவானைப பாாதது "என பிதாவிடததில செயத
பரதிகஞையைத தவறமாட்டேன அதினபடி பதினனகு வாஷங
கள்வரையில காட்டில வஸிபபே"னெனறு வெகு ஸநதோஷததது
டன மறுமொழி சொனனாா அபபொழுது மஹாஞானியான வஸிஷ்
டா "ராம! இதோவிருககும உன மரவடிகளைப பூாணமாக அனுக்ர
ஹஞ்செயது பரதனுககுக கொடு. இவை இநத ராஜயததை

யாதொரு குறைவுமின்றி க்ஷேமமாகக் காப்பாற்று"மென்றார் மஹா ரிஷியோ பேசுந்திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சரேஷ்டர். ராமனும் அப்படியே ஆங்கப்பால அவருடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, ராகவன் கிழக்குமுகமாக நின்று பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து, ராஜ்யத்தை ஆளும் ஸாமர்த்யம் எனக்கு உண்டாகும்படி அனுக்ரஹஞ்செய்து கொடுத்து என்னை அயோத்யைக்குப் போகும்படி உத்திரவுசெய்தார் ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஆதாரமான அந்தப் பாதுகைகளை நான் பெற்று அப்படியே அயோத்யைக்குப் போகிறேற்"னென்றார் அந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பரத்வாஜர் "புருஷச்ரேஷ்ட! சீலத்திலும் ஆசாரத்திலும் சிறந்த வனே! பள்ளங்கண்ட விடத்தில் தண்ணீர் தங்குவது ஆச்சர்யமா? பெரியோர்களை அனுஸரித்து அவர்களுடைய ஆக்ஞைப்படி நடக்கும் தர்மம் உன்னிடத்திலிருப்பது ஆச்சர்யமா? தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவனும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் ப்ரியமுள்ளவனுமான புத்ரனை அடைந்த தசரத சக்ரவர்த்தி இறந்தாரென்று சொல்வது ந்யாயமல்ல உத்தமமான புத்ரர்களின் ரூபமாக எப்பொழுதும் பிதா ஜீவித்திருக்கிறானென்ற வேதவாக்யத்தால் அவர் சாச்வதமா கவே இருக்கிறாரென்று சொல்லவேண்டு"மென்று புகழ்ந்தார். பிறகு பரதன் அவருடைய பாதங்களில் அடிக்கடி வணங்கி ப்ர தக்ஷிணஞ்செய்து உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு அயோத்யைக்குப் போகப் புறப்பட்டார்

அவருடன் வந்த யானைகளும் குதிரைகளும் வாஹனங்களும் வண்டிகளும் ஸைன்யங்களும் உத்யோகஸ்தர்களும் ப்ரஜைகளும் யமுனையைத் தாண்டிக் கங்கைக்கு வந்து அந்தப் புண்ய நதி யைக் கடந்து, சிருங்கிபேரபுரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள் தன் அண்ண னும் பிதாவுமில்லாமல் அது சூன்யமாக இருப்பதைப் பார்த்துத் துக் கம் மேலிட்டு "ஸுமந்தரரே! பாரும் காந்தி குறைந்து ஸந்தோஷ மற்றுத் தீனமாகப் பேச்சு வார்த்தையுமில்லாமல் பாழானதுபோல இந்த நகரம் காணப்படுகிற"தென்று பரதன் வருந்தப்பட்டார்.

ஸர்க்கம் 114.

அரசனில்லாத நகரம்.

அப்படிப் பேசிக்கொண்டு கம்பீரமான ரதகோஷத்துடன் பரீ தன் அந் நகரத்தில் பரவேசித்தார். பூனைகளும் கோட்டான்களும் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மனிதர்களும் யானைகளும் துக்கத்தால் சோர்ந்து கிடந்தனர். கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் பரகாசமில்லாமல் இருண்ட ராத்ரியைப்போலவும், சந்தரனுக்கு பிரியபார்யையாகி அபார காந்தியுடன் பரகாசிக்கும் ரோஹிணீதேவி க்ரூரகரஹத்தால் பிடிக்கப்பட்டதுபோலவும், கோடைகாலத்தில் மலையருவி ஜலம் வற்றிக் கலங்கி, அதிலிருக்கும் மீன்களும் முதலைகளும் மெலிந்து, அதன் கரையிலிருக்கும் பக்ஷிகள் வெயிலால் வாடித் தபிப்பதுபோலவும், யாகத்தில் அக்னிஜ்வாலையானது முதலில் புகையில்லாமல் தங்கவர்ணமாகக் கொழுந்துவிட்டெரிந்து, பிறகு தயிர் முதலிய ஹவிஸுகளால் மூடப்பட்டு முடிவில் அணைந்து போவதுபோலவும், பெரிய யுத்தத்தில் ஓர் ஸைன்யம் சத்ருவால் முறியடிக்கப்பட்டு, யானைகளும் குதிரைகளும் வீரர்களும் காயப்பட்டுக், கவசங்கள் பிளந்து, ரதங்களும் வாஹனங்களும் பொடிப் பொடியாய்த் தபிப்பதுபோலும், ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் நுரையுடன் பொங்கி ஒன்றிற்கொன்று மோதிப் பெரிய சப்தத்துடன் கோஷித்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு காற்றடங்கி அலை ஓய்ந்து சப்தமின்றி அசைந்துகொண்டிருப்பதுபோலும், யாகசாலையில் ஸோமபானமானபிறகு ரித்விக்குகளும் ஸதஸ்யர்களும் வெளியில் போய், யாக பதார்த்தங்கள் யாதொன்றுமில்லாமல் சப்தமற்றிருக்கும் அக்னிகிருஹத்தைப் போலும், பசுமந்தையில் ஓர் பசு தனக்கு பிரியமான ரிஷபத்தை விட்டுப் பிரிந்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு புதிய புல்லைத் தின்க மனதில்லாமல் தபிப்பதுபோலும், மஹாபரகாசமுள்ள பத்மராகம் முதலிய ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துமாலை அவைகளில்லாமல் அழகு குறைந்திருப்பதுபோலும், ஓர் நக்ஷத்ரம் தான் செய்த புண்யம் குறைந்து, அதனால் அடைந்த பதவியிலிருந்து பெயர்ந்து காந்தியை இழந்து பூமியில் விழுந்ததுபோலும், வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதங்கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்க விளங்கும் கொடி, காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது

போலும், ராத்ரியில் கறுத்த மேகங்கள் சந்த்ரனையும் நக்ஷத்ரங்களை யும் மறைத்ததுபோலும், மேலே கூரையில்லாமல் அசுத்தமான சாரா யக் கடையில், பாத்ரங்கள் உடைந்து சிதறிக், குடிப்பவர்கள் இறந்து, தரை பள்ளம்பள்ளமாக வெடித்துப், பானங்கள் பூமியில் பெருகிக் கொண்டிருப்பதுபோலும், நீர்த்தொட்டியின்கரை இடிந்து, நீர் தாரை யாகப் பெருகிக் குடிப்பவர்களில்லாமல் கிடப்பதுபோலும், சிரேஷ்ட மான வில்லில் பூட்டப்பட்ட நாணகயிறு, சத்ருவின் பாணங்களால் துண்டு துண்டாக அறுபட்டுப் பூமியில் கிடப்பதுபோலவும், மஹா பராக்ரமமுள்ள யுத்தவீரனால் அதிவேகமாக நடத்தப்பட்ட உத்தம ஜாதிக் குதிரை, சத்ருவால் கொல்லப்பட்டு யுத்தத்திற்கு போக யோக்யமில்லாமல், ஆபரணங்கள் நான்கு புறங்களிலும் சிதறிப் பூமி யில் கிடப்பதுபோலும், பெரிய மீன்களும் ஆமைகளும் ஆனந்தமாக விளையாடும் நீரோடை, ஜலம் வற்றிக் கரைகள் இடிந்து புஷ்பங்கள் வாடிக்கிடப்பதுபோலும், ஸந்தோஷமற்ற புருஷனுடைய தேஹம் ஆபரணங்களில்லாமல் சந்தனப்பூச்சால் அலங்கரிக்கப்படாமல் சோகத்தால் வாட்டப்படுவதுபோலும், மழைக்காலத்தில் கறுத்த மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட காந்தியையுடைய ஸூர்யனைப்போ லும், அந்த அயோத்யை வீதிகளில், ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் எங்கும் சப்தமற்றுக் கடைகள் மூடப்பட்டுத் தோன்றிற்று.

அதைப் பார்த்துப் பரதன் ரதத்திலிருந்தபடியே "ஸுமந்த் ரரே! இந்த நகரத்தில் எப்பொழுதும்போல் கீதவாத்யங்களின் சப்தம் கம்பீரமாகக் கேட்கப்படவில்லையே. என்ன கஷ்டம்! உத்தம மான பானங்களின் வாஸனையும் அகில் சந்தனம் முதலிய பரிமள த்ரவ்யங்களின் வாஸனையும் காற்றில் வீசக்காணவில்லையே. ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு அயோத்யையில் மதயானைகள் குதிரைகள் ரதம் முதலியவாஹனங்கள் இவைகளின் சப்தம் கேட்கப்படவில்லையே யௌவன புருஷர்கள் தூக்கம் மேலிட்டு முன்போல் பரிமள வஸ்துக் களையும் மாலைகளையும் உபயோகிக்கவில்லையே. அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வெளியில் வேடிக்கையாகப் போகவில்லையே உத்ஸவங் கள் ஒன்றையும் காணேமே. ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் இந்த நகரம் முழுவதும் கலேசப்படுகிறதோ? அயோத்யையின் அழகும் காந்தியும், என் அண்ணனுடன் போய்விட்டதோ? கடும் மழை பெய்யும்பொழுது சுக்லபக்ஷத்து ராத்ரி ப்ரகாசிக்காததுபோல இந்த அயோத்யை விளங்கவில்லையே! பெரிய உத்ஸவத்தைப்போல என் அண்ணன் இந்த அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து, கடுங்கோடையில்

மேகம் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதுபோல், நம்மெல்லோர்க்கும் ஸந்தோஷத்தை எப்பொழுது உண்டாக்குவார்? ராஜவீதிகளில் யௌவனபுருஷர்கள் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு மதயானைகளைப்போல் கர்வமாக நடக்கும் ஒய்யாரத்தை எப்பொழுது பார்ப்போ”மென்று பலவிதமாக ப்ரலாபித்துக்கொண்டு தசரதருடைய அரண்மனையில் ப்ரவேசித்தார்.

மலையில் ஸிம்ஹம் வஸிக்கும் பெரிய குகை, அந்த ஸிம்ஹம் இறந்து சூன்யமாகவிருப்பதுபோல், தசரதரில்லாமல் அந்த கிருஹம் பார்க்க விகாரமாக இருந்தது. முன் காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் அஸுரர்கள் தேவதைகளை ஜயித்தார்கள். ராஹு ஸூர்யனை மறைத்தான். அப்பொழுது இரவு பகல் தெரியவில்லை. பிறகு ப்ரஹ்மாவின் உத்திரவால் அத்ரிமஹர்ஷி தன் தேஜஸால் ஸூர்யனாகி ஏழுநாள்கள்வரையில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தார். அப்பொழுது ஸூர்யனில்லாத காலத்தில் லோகம் இருண்டு காந்தியற்றுக் கோரமாக இருந்ததுபோல், அந்த அந்தப்புரம் ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் பார்க்கப் பயங்கரமாக விருந்ததைப் பரதன் கண்டு, மஹாதைர்யசாலியானாலும் தன் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர்விட்டார்.

ஸர்க்கம் 115.

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்.

பிறகு ராஜபத்னிகளை அயோத்யையில் வைத்துவிட்டுப் பரதன், தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவராக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் தன் குருக்களைப் பார்த்து “நான் இன்றைக்கு நந்திக்ராமத்திற்குப் போகிறேன். உங்களிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இங்கே யிருந்தால் எனக்குத் துக்கம் வளர்கிறது. ஆகையால் அங்கே போய் இதை எப்படியாவது பொறுத்துக் கொண்டிருப்பேன். சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார். பூஜிக்கத் தகுந்த என் தமயனும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். மஹாகீர்த்திமானான ராமனே இந்த ராஜ்யத்தில் அரசாளத் தகுந்தவர். அவர் திரும்பி வந்து நம்மை ஆளும்வரையில் அவரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அங்கே யிருக்கப்போகிறே”னென்றார்.

அதைக்கேட்டு வஸிஷ்டரும மற்ற மந்திரிகளும, "நீ சொல
வது மிகவும கொண்டாடத்தக்கும உன அண்ணனிடத்தில நீ வைத்
திருக்கும பரீதிக்கும உனபெருந்தனமைக்கும தகும நீ எபபொழுதும
பந்துக்களை அனபுடன் போஷிபபவன, உடனபிறநதவரிடத்தில்
மிகுநத பரீதிவைத்தவன, ஸாதுக்களுடைய தாமத்தை அனுஷ்டிப
பவன. உன வார்த்தையை ஒபபுக்கொளளாதவாகளயா"ரென்றாாகள.

தனனிஷ்டபபடி அவாகளும சொனனதால பரதன "ஸுமந்
தரரே! என ரதத்தைக கொண்டுவாரு"மெனறு ஆக்ஞாபிததது,
மலாநத முகத்துடன ராஜபத்னிகளை வணங்கிச சதருக்னனோடு
ரதத்தில ஏறினா. வஸிஷ்டா முதலிய மஹாரிஷிகளும பராஹமண
சரேஷ்டாகளும புரோஹிதாகளும முனனே போனாாகள மநதரி
களும உததியோகஸ்தாகளும பக்கத்தில வநதாாகள் சதுரங்க
ஸைனயமும அயோத்யா ஜனங்கள அனைவரும அழைக்கபபடாவிட்
டாலும பரதனைப பினதொடாநதாாகள. எலலோரும கிழக்குமுக
மாக நந்தி கராமத்தை நோக்கிப போனாாகள ராமனுடைய பாதுகை
களைப பரதன தலையில வைததுககொணடு நநதிகராமத்திற்கு வநது
ரதத்திலிருநது இறங்கி, வஸிஷ்டா முதலியவாகளைப பாாதது,
"கைகேயி வரங்களைககேடபதெனற வேஷத்தால பரதனுக்கு
ராஜ்யத்தை ஸமபாதிததுககொடுததாள, தசரதரும அதற்கு ஸமம
திததா, பரதனும அடபடியே ராஜயததை ஆள ஒப்புககொணடா"
னெனற அபவாதம எனக்கு வேண்டாம. இநத ராஜயததை என
அணணன எனனிடத்தில ஒபபுவிதது போயிருக்கிறாா. இதைக
குறைவிலலாமல காபபாற்றி அவரிடத்தில நான மறுபடியும கொடுக்க
வேணடும. இதை ரக்ஷிக்கும சக்தியும ஸவதநதரமும எனக்கிலலை
இதோவிருக்கும பாதுகைகள் அவருடைய திருவடிகளால அலங
கரிக்கபபடடவை இநத ராஜயததை க்ஷேமமாகக காபபாற்றி
மெனமேலும விருத்திக்குக கொணடுவருவதில அவைகளுக்குள்ள
சக்தி மற்ற எதற்குமிலலை"யெனறு அநத பாதுகைகளை கமஸகரிதது,
ராஜயபாரம யாவற்றையும அவைகளிடத்தில ஒபபுவிதது ராமனுக்குப
பதிலாக அவைகளை வைததாா. பிறகு "மநதரிகளே! பரஜைகளே!
லோகநாதனும எலலோராலும பூஜிக்கத தகுநதவருமான ராமமூாததி
யின திருவடிகள இவையே. அவரே இங்கே விளங்குகிறாா வெண்
குடை சாமரம முதலிய ராஜோபசாரங்கள இங்கே அவைகளுக்கு
நடக்கவேணடும என குருவான ராகவனுடைய பாதங்களின
மஹிமையால் இநத ராஜயத்தில தாமம் செழிக்கும எனனிடத்தி

னுளள பரீதியால இநத ராஜயததை எனனிடததில ஒபபுவிததுத தனககுப பதிலாக இநதப பாதுகைகளைக கொடுததிருககிறா. ஆகையால அவா வருமவரையில இவைகளை என பராணனைபபோல காபபாறறுவேன. அவா அதிசீகரததில திருமபிவருவாா அப பொழுது இவைகளை அவருடைய திருவடிகளில நானே சோதது அநத மஹோதஸவததைப பாாபபேன அபபொழுது இநதப பாரததை அவரிடததில மறுபடியும ஒபபுவிதது, இநத ராஜயததை அவருககு மறுபடியும கொடுதது அவருடைய ஸமீபததில எப பொழுதுமிருநது அவருககு ஸகல பணிவிடையையும ஸநதோஷத துடன செயவேன நான செயத ஸகல பாபஙகளிலிருநதும அப பொழுது நான விடுபடடவனாவேன. ராமசநதிரனுககுப பட்டாபி ஷேக மஹோதஸவம நடநது, ஜனஙகள ஆனநதததால மெயமறநதி திருககுமபொழுது, இநத ராஜயததை நானே அடைநது அனுபவிப பதாலுண்டாகும ஸநதோஷததையும கீாததியையுமவிட அளவறற ஸநதோஷததையும கீாததியையும அடைவே"னென்று இபபடி அநேகவிதமாக பரலாபிததுககொண்டு ஹிருதயததில துககம பொஙக, நநதிகிராமததில மநதிரிகளுடன ராஜயகாரியஙகளை நடததி வநதாா.

மானதோல மரவுரி ஜடை முதலியவைகளுடன முனிவேஷத தைதத தரிதது ராமனுடைய ஆகஞையைத தவறாமல் அவருடைய பாதுகைகளுக்குப பக்தியுடன பட்டாபிஷேகஞ செய்து, அவா வருங காலததை எதிாபாாததிருநதாா ராமனிடததில அளவறற பரீதி வைததவா, செயத பரதிகஞையைத தவறாதவா ஒவவொருநாளும நடநத ராஜயகாரியஙகளை அநதப பாதுகைகளிடததில ஒபபுவிதது வநதாா எதைச செயதாலும அவைகளிடததில தெரிவிககாமல செயவதிலலை தனககு எநத உததமமான வஸ்து கிடைததாலும முதலில் அவைகளுக்கு அாபபணஞ செயயாமலிருககிறதிலலை. இப படி அநத மஹாதமா ராமசநதிரனுடைய பாதுகைகளுககுத தான அடிமையாகி அவைகளின பலததால ராஜயததை ஆண்டுவநதாா.

ஸாக்கம 116.

ரிஷிகள் சிதரகூடத்தைவிட்டுப் போனாகள்.

சிதரகூடததிலிருககும ஆசரமஙகளிலுளள தபஸ்விகள அது வரையில ராமனை அணடிக கவலையொழிநதிருநதாாகள. பரதன அயோதயைககுத திருமபிப போனபிறகு தஙகளுடைய ஆசரமங களை விடடு வேறிடததிறகுப போகவேணடுமெனறு அவாகள ஆவல கொணடிருபபதையும, எதையோ கண்டு பயபபடுவதையும அவர் களுடைய வாாததைகளாலும ஜாடைகளாலும ராமன கணடுகொண டாா கடைககண்பாாவையாலும புருவததாலும ராமனைக காடடி அவாகள் தஙகளுககுள ரஹஸயமாகப பேசிககொணடாாகள ராம னிடததில ஏதோ ஸநதேஹபபடுவதாகத தோனறிறறு. அதறகுக் காரணததை ராமன அறியமுடியாமல ரிஷிகளின தலைவரிடததிறகுப போய வணஙகிக கைகூபபி "ஸ்வாமி! இஙகிருககும தபஸ்விகள எனனிடததில இதுவரையில இருநததுபோல இபபொழுது என னிடததிலலை. அதறகெனன காரணம? என நடததையில ஏதா வது மாறுதல அவாகளுககுத தோனறிறறோ? அலலது லக்ஷமணன் அஜாகரதையால உசிதமிலலாத காாயததைச செயதானா? அல்லது ஸீதை எனககுப பணிவிடை செயவதில கவனமவைதது உஙகளுக குப பணிவிடை செயவதில ஸதரீகளுககுத தகாதவிதமாக ஏதாவது நடநதுகொணடாளா" வெனறாா.

அநதக குலபதி மிகவும வயஸசெனறவா. வயஸாலும கடுமை யான தபஸாலும மிகவும இளைததவா பலஹீனததால அஙகஙகள நடுஙகிககொணடிருநதன ஸகல பராணிகளிடததிலும கருணை பொருநதின ராமனைப பாாதது, "எபபொழுதும பிறாககு க்ஷேமத தைச செயவதே ஸீதையின ஸவபாவம, அதில அவளுககு விசேஷ பரீதியுணடு. ஜனக மஹாராஜாவின புதரி, ஸாதுககளுடைய ஆசாரத திலிருநது எபபொழுதாவது தவறுவாளா? மேலும தபஸ்விகளிடத தில அபசாரததிற கிடஙகொடுபபாாகளா? இஙகிருககும தபஸவி களுககு உனனைபபறறி ராக்ஷஸாகளிடததிலிருநது பயமுண்டாயிருக கிறது. அதைககுறிததே ஒருவருககொருவா கவலையுடன பேசிக கொளளுகிறாாகள. இவவிடததிறகு ஸமீபததில ஜனஸதானமெனற

நகரமுண்டு அதில் கரனென்று ராக்ஷஸன் வசிக்கிறான் அவன் ராவ
ணேச்வரனுடைய தம்பி, மிகுந்த கர்வங்கொண்டவன், பல யுத்தங்
களில் ஜயித்தவன், இரக்கமற்றவன், மனுஷ்யர்களைக் கொன்று
தின்கிறவன், கொழுப்படைந்தவன். மஹாபாபி அவனுக்கு உன்
னிடத்தில் எல்லையற்ற த்வேஷமுண்டு (சூர்ப்பநகையை ராமன் அங்க
ஹீனம் செய்ததைக் காரணமாகக் கொண்டு, கரன் ராமனுடன் யுத்தத்
திற்கு வந்தானென்றும் ராக்ஷஸ நாசத்திற்கு அதே காரணமென்
றும் பொதுவாக எண்ணப்படுகிறது ஆனால் ராமன் அவர்களுக்கு
யாதொரு கெடுதியும் செய்யாமலிருக்கையிலேயே அவர்களுக்கு
இயற்கையாகவே அவரிடத்தில் த்வேஷமுண்டென்று இதனால் தெரி
கிறது முன்பு தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலியவர்களை அவர்
கொன்றதே இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம் அல்லது அவருடைய
அவதார கார்யத்தை ராக்ஷஸர்கள் அறிந்து அதனால் த்வேஷங்
கொண்டிருக்கலாம்) நீ இந்த ஆச்ரமத்திலிருக்கும்வரையில் ராக்ஷஸர்
கள் தபஸ்விகளை உபத்ரவித்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள் வெறுப்பா
கவும் பயங்கரமாகவும் க்ரூரமாகவுமிருக்கும் பல ரூபங்களை எடுத்தும்,
விகாரமான தேஹங்களாலும் பார்வைகளாலும் தபஸ்விகளைப் பய
முறுத்துகிறார்கள். அசுபமும் அசுத்தமுமான வஸ்துக்களைத் தபஸ்வி
களின்மேல் எறிகிறார்கள் இன்னும் மற்றவர்களைத் திடீரென்று
ஸந்தித்துக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் அந்தந்த
ஆச்ரமங்களில் ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ஒளிந்திருந்து அங்குள்ள
தபஸ்விகளை நாசஞ் செய்கிறார்கள் ஹோமகாலத்தில் யாகபாத்ரங்
களை வாரி எறிந்துவிடுகிறார்கள். ஹோமாக்னிகளை நீர்த்தாரை
களால் அணைக்கிறார்கள் மந்த்ர ஜலம் நிறைந்த கடங்களை உடைக்
கிறார்கள் அந்தத் துராத்மாக்கள் உபத்ரவிக்கும் இந்தத் தேசத்தை
விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ரிஷிகள் என்னை
இப்பொழுது நிர்ப்பந்தஞ்செய்கிறார்கள். இங்குள்ள தபஸ்விகளுக்கு
அந்த துஷ்டர்களால் சரீர உபத்ரவம் நேருவதற்கு முன்பே நாங்கள்
இந்த ஆச்ரமத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும் இதற்கு ஸமீபத்தில்
ஒரு ஆச்ரமம் வெகுகாலமாக இருக்கிறது. அங்கே அந்த ஜலம் பழம்
கிழங்கு முதலிய தபஸ்விகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் குறை
வில்லாமல் கிடைக்கும். அங்கே போக நிச்சயித்திருக்கிறோம். கரன்
உன்னை நேரில் உபத்ரவிப்பதற்கு முன்பே நீயும் இஷ்டமிருந்
தால் எங்களுடன் வரலாம். ஸாதுவும் ஸமர்த்தனுமாயிருந்தாலும்,
உன் பத்னியுடன் இங்கே வந்திருப்பதால் எப்பொழுதும் அபாயம்
நேருமென்ற ஸந்தேஹமுண்டு ஆகையால் நீ இங்கே வஸிப்பது

கஷ்ட''மெனறுா இபபடித தகுநத காரணஙகளை எடுததுச சொலலி வேறிடததிறகுப போகவேணடுமெனறு ஆவலகொணட அநத ரிஷிகளை ராமன "நான இருககுமபொழுது உஙகளுககுப பய மெனன? உஙகளை எவவிதததிலும காபபாறறுகிறேன்''னெனறு எவ வளவு உறுதி சொனனாலும அவாகளை நிறுததமுடியவிலலை அவா கள ராமனை ஸமாதானஞ செயது உபசரிதது அவரிடததில சொல லிககொணடு குலபதியுடன அநத ஆசரமததிலிருநது வேறிடததிற குப போனாாகள.

ராமன அவாகளை வெகுதூரமவரையில பினதொடாநதாா. மேலே நடககவேண்டிய காரியஙகளை அவாகள் ராமனுககு உபதேசித தது திருமபிபபோகுமபடி பரீதியுடன அனுமதிகொடுததாாகள. ராமன அவாகளை வநதனஞசெயது தன புணயமான ஆசரமத திறகுத திருமபினாா அவா மஹாரஷிகளின ஆசாரத்தையுடையவா அஙகிருநத ரிஷிகள அவருடைய சோககையால பல உததம குணங களையடைநது அவரைவிடடுப பிரியாமலிருநதாாகள ஆகையால அவாகள அநத் ஆசரமததை விடடுபபோனாலும ராமன அவா களிடத்தில வைதத அனபால ஒரு நிமிஷமாவது அதைவிட்டுப போகவில்லை.

ஸர்க்கம 117

ராமன் அதரி மஹாரஷியைத தாசித்தார்.

அநதத தபஸவிகள அஙகிருநது போனபிறகு ராமன நன்றாக ஆலோசிததுப பலகாரணஙகளால அஙகிருகக விருமபவிலலை. "இஙகே பரதனும ராஜஸதரீகளும நகரததாரும வநது எனனைப பாாதத ஞாபகம எனனைத துனபபடுததுமே. மேலும பரதன ஸைன யஙகளுடன இஙகே தஙகியிருநததால மிருகஙகளின சாணததால நானகுபுறஙகளும வெகு அசுததமாயின வேறிடததிறகுப போய் வஸிக்கவேணடு''மெனறு லக்ஷமணனையும ஸீதையையும அழைததுக கொணடு அதரி மஹாரஷியின ஆசரமததிறகுப போய, அவரை நமஸ கரிததாா. அநத மஹாரஷி அவரைத தன புதரனைபபோல மிகுநத பரியததுடன ஆதரிததுத, தானே அவருககு விசேஷ உபசாரததைச செயது, ஸீதையையும லக்ஷமணனையும பலவகையாக ஸமாதானஞ

செய்தார். அப்பொழுது பதிவ்ரதாசிரோமணியும் மிகவும் வயஸ் சென்றவளுமான தன் பத்னி அனஸூயையை அங்கே வந்தாள். அவளை அழைத்து "நமது குழந்தை ஜானகியை ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக் கொள்" ளென்று அவளிடத்தில் ஒப்புவித்தார். பிறகு ராமனைப் பார்த்து "இவள் தாமத்தை அனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த நோக்கமுள்ள வள் மஹாதபோபலமுள்ளவள் முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் பத்து வா ஷங்களவரையில் மழைபெய்யாமல் புல் பூண்டு செடி கொடி மரங்கள் பட்டுப்போயின அப்பொழுது இவள் தன் தபோமஹிமையால் அவைகளை விருஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தாள் கங்கையின் பரவாஹம் குறையாமல் ஓடும்படி செய்தாள் வேறொரு ஸமயத்தில் தேவாக ளுக்கு அநுகூலத்தைச் செய்ய விரும்பிப், பத்துநாட்களை ஒரே ராத்ரி யாகச் செய்தாள். அநேக ஆயிர வாஷங்களவரையில் கோரமான தபஸைச் செய்து, கிருச்ரம சாந்த்ராயணம் முதலிய வ்ரதங்களைப் பூாணமாக அனுஷ்டித்து, இடையில் நேரிட்ட பல விக்னங்களையும் ஜயித்து பரஸித்திபெற்றவள் இவளை உன் தாயைப்போல் நீ பூஜிக்கவேண்டும் ஸகல பராணிகளும் பூஜிக்கத் தகுந்த மஹிமையுள்ள வள், மஹா கீர்த்திசாலி, மிகவும் வயஸ் சென்றவள், கோபமென்பதே அவளுக்கு ஒருநாளும் தெரியாது லோகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகப், பிறரால் அனுஷ்டிக்கமுடியாத கடினமான வ்ரதங்களையும் தபஸ் களையும் செய்ததாலும் பர்த்தாவிற்குப் பணிவிடைசெய்வதிலும் பதிவ்ரதாதாமத்தை அனுஷ்டிப்பதிலும் ஒப்பில்லாதவளாகையா லும், பிறர் அஸூயை வைக்க முடியாத அவ்வளவு மேன்மையுள்ளவ ளாகையாலும் அவளுக்கு அனஸூயையென்று பெயர் கிடைத்தது. ஸீதை அவளிடத்திலிருக்கட்டு"மென்றார்.

ராகவன் அப்படியே செய்யட்டுமென்று ஸம்மதித்து, ஸகல தாமங்களையும் அறிந்த ஸீதையைப் பார்த்து "மஹாஞானியான ஜனகராஜனுடைய பெண்ணே! நமக்கு விசேஷ க்ஷேமமுண்டாவ தற்கு மஹாஷி சொன்னதைக் கேட்டாயா? சீக்ரமாக அனஸூயை யிடத்திற்குப் போ"வென்றார் எப்பொழுதும் தன் ஹிதத்தையே கோறும் ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஸீதை அனஸூயை யிருக்குமிடத்திற்குப் போய் நமஸ்கரித்துத் தன் பெயரைச் சொன்னாள்.

அனஸூயை மிகவும் வயஸ் சென்றவள், தேஹம் தளர்ந்து தோல் சுருங்கித், தலைமயிர் வெளுத்துப் பெருங்காற்றில் வாழைமரம்

நடுங்குவதுபோல நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள. அந்த மஹாபதிவ்ர தையை ஸீதை விதிப்படி பூஜித்துக் கைகூப்பி ஸந்தோஷத்துடன் வணக்கமாக க்ஷேமம் விசாரித்தாள். அனஸூயை வெகு ப்ரீதியு டன் அவளை வாரியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆசீர்வதித்துக் "குழந் தாய்! பதிவ்ரதா தர்மத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்துவருகிறாயா? பதினாலு வருஷங்கள்வரையில்• காட்டில் வஸிக்கவேண்டுமென்று பிதாவால் கட்டளையிடப்பட்ட உன் பதியை அண்டிப் பந்துக்களையும் ஐச்வர்யத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறாய். பர்த்தா நகரத்திலிருந்தாலும் வனத்திலிருந்தாலும் பாபியானாலும் புண்யாத்மாவானாலும் பத்னி அவனுக்கு ப்ரீதியோடும் பக்தியோடும் பணிவிடை செய்துவந்தால் உத்தம லோகங்களை அடைவாள். பர்த்தா கெட்ட நடத்தையுள்ளவனானாலும் காமத்திற்கு அடிமை யானாலும் செல்வமற்றவனானாலும் உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த் தாவே தைவம். எந்த ஸ்திதியிலும் தன் பத்னியை ரக்ஷிக்கும் ஸாமர்த்தியமுள்ள பர்த்தாவைக்காட்டிலும் மேலான பந்து, பார்யைக் குக் கிடையாது. அழிவில்லாத பயனைக் கொடுக்கும் தபஸைப் போன்றவன். ஆனால் துஷ்ட ஸ்த்ரீகள் குணதோஷங்களை ஆலோ சிக்கிறதில்லை. தங்கள் இஷ்டத்தையே நிறைவேற்றிக்கொள்வதில் நோக்கமுள்ளவர்கள். பர்த்தா அவர்களுக்கு நாதனென்பதற்குப் பதிலாக பர்த்தாவுக்கு அவர்கள் நாதனென்று சொல்லும்படி நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் பரபுருஷர்களிடத்தி லேயே செல்லும். அவர்கள் எப்பொழுதும் கெட்ட நடத்தையுள்ள வர்கள். தர்மமார்க்கத்திலிருந்து விலகி அழியாத அபகீர்த்தியை அடைவார்கள். ஆனால் உன்னைப்போன்றவர்கள் லோகத்தில் உயர்வு தாழ்வுகளை நன்றாக அறிந்து, உத்தமகுணங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்டு, தர்மாத்மாக்கள் அடையும் மேலான லோகங்களில் ப்ரகா சிக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ பதிவ்ரதைகளின் ஆசாரத்தை அனு சரித்து உன் பர்த்தாவின் தர்மத்தையும் வ்ரதங்களையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு அழிவில்லாத கீர்த்தி யுண்டாகும். எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டு முடிவில் அந்தப் புண்யபலத்தால் ஸர்வோத்தமமான பதவியையும் ஸுகத்தையும் பெறுவாய்" யென்று ச்லாக்யமான பதிவ்ரதா தர்மத்தை உபதேசித் தாள்.

ஸர்க்கம 118

ஸீதை தன் வரலாற்றை அனஸூயைக்கு வர்ணித்தாள்.

ஸீதை கொஞ்சங்கூட அஸூயையில்லாமல் அனஸூயையின் வார்த்தையைக் கேட்டு "அம்மா! தங்களுடைய உபதேசத்தை நான் குணமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சர்யமல்ல லோகத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவே குரு வென்ற தர்மம் எனக்குத் தெரியும் என் பர்த்தாவிடத்தில் உத்தம குணங்கள் ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் நான் அவரைப் பேதபுத்தி யில்லாமல் உபசரிக்கவேண்டும் அப்படியிருக்க, அவர் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தினவர், கருணாநிதி, இந்த்ரியங் களை ஜயித்தவர், வைத்த ப்ரீதி மாறாதவர், தர்மாத்மா, என் தாயைப்போல என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர், என் பிதாவைப் போல எனக்குப் பரம க்ஷேமத்தைச் செய்கிறவர். அவரிடத்தில் நான் எப்படி நடக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ? மஹாபராக்ரமசாலியான ராமன் கௌஸல்யாதேவியிடத்தில் நடப் பதுபோல மற்ற ராஜபத்னிகளிடத்திலும் பேதபுத்தியில்லாமல் நடக்கிறார். ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தரம் ஒரேதடவை பார்த்திருந்தா லும் போதும். ராமன் தன் பிதாவிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியைத்தா லும் தர்மங்களை அறிந்தாலும், காமத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு, அவளைப் பெற்ற தாயைப்போல உபசரிக்கிறார் மனுஷ்ய ஸஞ் சாரமில்லாத இந்தப் பயங்கரமான காட்டிற்கு நான் வரும்பொழுது கௌஸல்யாதேவி எனக்குச் செய்த உபதேசத்தையும், என் விவாஹ காலத்தில் அக்னிக்கு முன்பாக என் தாய் செய்த உபதேசத்தையும் நான் மறக்கவில்லை அவை யாவும் தங்களுடைய உபதேசத்தா ல் உறுதியாயின பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதைக்காட்டிலும் மேலான தபஸ் வேறொன்றும் பெண்டுகளுக்குக் கிடையாது தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்ததால் ஸாவித்ரி உத்தமலோகங் களை அடைந்தாள். தாங்களும் அப்படியே அடைந்திருக்கிறீர்கள். பெண்களுக்குள் உத்தமியாக ஆகாசத்தில் தேவதையாக விளங்கும் ரோஹிணி, சந்த்ரனை விட்டு ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிரிவதில்லை. இப்படி அநேக பதிவ்ரதைகள் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்து அந்தப் புண்யத்தால் உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறார்க"ளென்றாள்.

பிறகு அனஸூயை ஸீதையின் வார்த்தையால் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அவளை உச்சிமுகர்ந்து "குழந்தாய்! கடுமையான தபஸைச் செய்து அபூர்வமான மஹிமையைப் பெற்றிருக்கிறேன். அந்தப் பலத்தால் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்க ஸித்தமாகவிருக்கிறேன். நீ சொன்ன வார்த்தைகள் உசிதமாகவும் மதுரமாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கேட்டு எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்ற ஸித்தமாகவிருக்கிறேன், கே"ளென்றாள். ஸீதை வெகு ஆச்சர்யமடைந்து புன்சிரிப்புடன் விசேஷ தபோபலத்தையுடைய அனஸூயையைப் பார்த்து, "தங்களைத் தரிசித்ததாலும் தங்களுடைய சேர்க்கையாலும் அனுக்ரஹத்தாலும் என் கோரிக்கைகள் யாவும் நிறைவேறின" வென்றாள். அதைக் கேட்டு அனஸூயை ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவளாகையால் ஸீதையின் வணக்கத்தையும் பக்தியையும் பார்த்து இன்னும் அதிக ப்ரீதியடைந்து "குழந்தாய்! என் ஸந்தோஷம் பயனில்லாமற் போகக்கூடாது. இதோ பார், இந்த உத்தமமான மாலையும் ஆடையும் ஆபரணங்களும் பரிமளத்ரவ்யங்கள் கலந்த சந்தனமும் உனக்குத் தகுந்தவை. இவைகளை நீ தரித்தால் உன் அழகிற்கு எல்லையேயிராது. இவைகளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள். இவைகளின் காந்தியும் பரிமளமும் அழகும் ஒரு நாளும் குறையாது. நாராயணனுடைய தேஜஸையும் அழகையும் மஹாலக்ஷ்மி தன்காந்தியால் விருத்தி செய்வதுபோல், இந்தச் சந்தனத்தால் உன் பர்த்தா விசேஷமாகப் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்வா"யென்று அவைகளை ஸீதைக்குக்கொடுத்தாள். ஜானகி அந்த மாலையையும் ஆபரணங்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் சந்தனங்களையும் அனஸூயை கொடுத்த ப்ரீதியுடன் தானும் பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரிஷி பத்னியின் ஸமீபத்தில் கைகூப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தாள். அப்பொழுது அனஸூயை ஏதோ தனக்கு ப்ரியமான ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்பிக் "குழந்தாய்! ராகவன் ஸ்வயம்வரத்தால் உன்னை விவாஹஞ் செய்தாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நடந்தபடி விஸ்தாரமாக நீ சொல்லக் கேட்க விரும்புகிறே"னென்றாள்.

ஸீதை "ஜனகரென்ற ராஜர்ஷி மிதிலையில் தர்மமாக ஆண்டு வருகிறார். அவர் மஹாவீரர், பரமதார்மிகர், க்ஷத்ரிய தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிப்பவர், ந்யாயமாக ஜனங்களை ஆளுகிறவர். ஒரு ஸமயத்தில் அவர் யாகபூமியைக் கலப்பையால் உழும்பொழுது நான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு அவருக்குப் புத்ரியாகப் பிறந்தேன். யாக விதிப்படி அங்குள்ள ஓஷதிகளைப் பிடிப்பிடியாகப்

பிடுங்கி எறிந்துகொண்டிருந்த அந்த மஹாத்மா, புழுதிபடிந்த தேஹத்துடனிருந்த என்னைப் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தார். ஸகல பூதங்களிடத்திலும் ப்ரீதியுள்ளவராகையாலும் வெகுகாலமாகக் குழந்தையில்லாததாலும் என்னை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, இவள் என் பெண்ணென்று என்னிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதி வைத்தார். அப்பொழுது "அரசனே! இவள் உனக்குத் தர்மபுத்ரி" யென்று ஆகாஸத்திலிருந்து அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு ஜனகர், எல்லையற்ற செல்வத்தை அடைந்தவரைப்போல என்னை அடைந்ததால் மகிழ்ந்து, தன் ப்ரியமான பார்யையிடத்தில் என்னைக் கொடுத்தார். எப்பொழுதும் யாகயக்ஞங்களைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ஜனகரும் அவருடைய ப்ரியபார்யையும் பெற்ற தாயைப்போல என்னை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்.

பிறகு எனக்கு விவாஹகாலம் ஸமீபித்ததைப் பார்த்து, தரித்ரன் தனக்கிருந்த அல்பதனத்தையும் இழந்து வருந்துவதுபோல, என் பிதாவிற்கு கவலை மேலிட்டது. லோகத்தில் ஒருவன் தேவேந்த்ரனைப் போன்றவனானாலும் தன் பெண்ணிற்கு விவாஹஞ் செய்யவேண்டிய காலம் நெருங்கினபொழுது அப்படிச் செய்யாமல் வைத்துக்கொண்டிருந்தால், அவனைப் போன்றவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் அவனை அலக்ஷ்யஞ்செய்வார்கள். அந்த அவமானம் தனக்கு நெருங்கினதைக் கண்டு, ஓடமில்லாமல் ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் தத்தளிப்பவன் கரை காணமுடியாததுபோல அவர் எல்லையற்ற கவலைகொண்டார். நான் மற்றவர்களைப்போல ஸ்த்ரீயின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்காததால், எல்லாவிதத்திலும் எனக்குத் தகுந்த கணவனை எவ்வளவு ச்ரமப்பட்டுத் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. பிறகு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று. முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் அவர் மஹாயாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில் வருணன் அவரிடத்தில் ஸந்தோஷித்து உத்தமமான வில்லையும் குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த இரண்டு அம்பறைகளையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். அது மனிதர்களால் அசைக்க முடியாதது. பூலோகத்திலுள்ள அரசர்கள் என்ன பாடுபட்டும் கனவிலும் அதை வளைக்க முடியவில்லை. பிறகு ஸத்யவானான என் பிதா அரசர்களைத் தருவித்து "ராஜச்ரேஷ்டர்களே! இந்த வில்லை எடுத்து வளைத்து நாணேற்றுகிறவருக்கு என் புத்ரியைப் பார்யையாகக் கொடுக்கிறேன், இது ஸத்ய"மென்றார், மஹாபர்வதத்தைப் போன்ற அந்த வில்லைப் பார்த்து அங்கே வந்திருந்த அரசர்கள் அனைவரும் அதை அசைக்கவும் முடியாமல் நமஸ்கரித்துப் போனார்கள்.

வெகு காலத்திற்குப் பிறகு மஹாதேஜஸ்வியான இந்த ராகவனும் லக்ஷ்மணனும் விச்வாமித்ரருடன் என் பிதா செய்யும் யாகத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அந்த மஹர்ஷியை என் பிதா விதிப்படி பூஜித்தார். பிறகு விச்வாமித்ரர் என் தகப்பனைப் பார்த்து "இதோ இருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் குமாரர்கள் உம்மிடத்திலிருக்கும் ச்ரேஷ்டமான் வில்லைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். தேவதைகள் உமக்குக் கொடுத்த அந்த வில்லை ராமனுக்குக் காட்டவேண்டு"மென்றார். அந்த வில் ராஜஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த மஹாவீரன் அதை ஒரு க்ஷணத்தில் எடுத்து வளைத்து நாணேற்றி இழுத்தார். அந்த வேகத்தால் அது நடுவில் ஒடிந்து இடிவிழுந்தது போன்ற சப்தத்தை உண்டாக்கிற்று. பிறகு என் பிதா தான் செய்த ப்ரதிக்ஞைப்படி கடத்தில் ஜலத்தை எடுத்து ராமனுக்கு என்னைப் பார்யையாகக் கொடுக்கப்போனார். அப்பொழுது ராமன் அயோத்யாதிபதியான தன் பிதாவுக்குத் தெரிவித்து அவருடைய அனுமதியைப் பெறும்வரையில் அதற்கு உடன்படவில்லை. உடனே ஜனகர் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு மந்த்ரிகளால் தெரிவித்து அவரை அழைத்து வந்து மஹாஞானியான ராமனுக்கு என்னை விவாஹஞ் செய்துகொடுத்தார். என் தங்கை ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணன் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தார். இப்படி அந்த ஸ்வயம்வரகாலத்தில் நான் ராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். வீரசிகாமணியான பர்த்தாவிடத்தில் எனக்கு ப்ரேமை ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் வளர்கிற"தென்றாள்.

ஸர்க்கம் 119

ராமன் தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தார்.

ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த அனஸூயை இந்த உத்தம சரித்ரத்தைக் கேட்டு ஸீதையை உச்சிமுகர்ந்து ப்ரியத்துடன் தழுவினாள். "தெளிவான அக்ஷரங்களோடும் பதங்களோடும் நீ மதுரமாக வர்ணித்த உன் ஸ்வயம்வர விருத்தாந்தத்தை இதுவரையிலும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் நீயே சொல்லக் கேட்டு அதிகமாக ஸந்தோஷித்தேன். இப்பொழுது ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான். அவன் ஸஞ்சரித்தவிடத்தில் ராத்ரியை வருவித்திருக்கிறான். பக்ஷிகள் பகல் முழுவதும் ஆஹாரந்தேட வெளியில் போயிருந்து அஸ்தமன ஸமயத்தில் திரும்பிவந்து கூடுகளில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது செய்யும் சப்தத்தைப் பார். இதோ ரிஷிகள் ஸாயங்காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, மரவுரிகளிலிருந்து ஜலம் சொட்ட, கடங்களில் ஜலத்தை நிரப்பித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவதைப் பார். இதோ சில ரிஷிகள் அக்னிஹோத்ரத்திற்காக அக்னியை

மூட்ட, அதிலிருந்து புறாவின் நிறத்தைப் போன்ற புகை காற்றால் அடிக்கப்படுவதைப் பார். திசைகள் ப்ரகாசமில்லாமல் போனதால் தூரத்திலிருக்கும் இலை அடர்ந்திராத மரங்களில் இலைகளின் நடுவில் இடைவெளி தெரியவில்லை. ராத்ரியில் ஸஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டன. ஆச்ரமங்களில் வஸிக்கும் மான் முதலியவை அக்நிஹோத்ர மேடையின் படிகளில் படுத்திருப்பதைப் பார். நக்ஷத்ரங்களாகிற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராத்ரி நெருங்கிவிட்டது. ஆகாசத்தில் சந்த்ரன் நிலாவைப் போர்த்துக் கொண்டு புறப்படுகிறான். நீயும் புறப்பட்டு ராமனிடத்திற்குப் போ. நீ சொன்ன மதுரமான கதைகளைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித் தேன். எனக்கு எதிரில் அலங்கரித்துக்கொள்வதை நான் பார்த்து ஆனந்தமடைய வேண்டு”மென்றாள். ஸீதையும் அப்படியே செய்து அநஸூயையை நமஸ்கரித்து ராமனிடத்திற்குப் போனாள்.

மஹா தபஸ்வியான அநஸூயை ப்ரீதியுடன் கொடுத்த ஆடை யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸீதை வருவதை ராமன் தூரத்திலேயே பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு அநஸூயை வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் மாலைகளையும் விசேஷ ப்ரீதியுடன் தனக்குக் கொடுத்ததை ஸீதை அவரிடத்தில் சொன்னாள். மனுஷ்யர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கரிய ஆபரணங்களையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ராத்ரியில் அவர்கள் அத்ரிமஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தில் தங்கி, மறு நாட்காலையில், அங்கிருந்த மஹர்ஷிகள் ஸ்நாநஞ் செய்து நித்யகர்மங் களை முடித்துக்கொண்டபிறகு அவர்களிடத்திற்குப் போய், எங் களுக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப் பொழுது அந்தத் தர்மாத்மாக்கள் “ராம! நாங்கள் வேர்களையும் கிழங் குகளையும் பழங்களையும் ஸம்பாதிக்க வெளியில் போக முடியவில்லை. இந்த வனத்தில் ராக்ஷஸர்களின் உபத்ரவம் அதிகம். அவர்கள் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவர்கள். மனிதர்களின் மாம்ஸத் தைத் தின்கிறவர்கள். வெகு கொடியவர்கள். அவர்களைப் போன்ற காட்டு மிருகங்களும் பலவுண்டு. அஜாக்ரதையாகவும் அக்ரமமாகவு மிருக்கும் தபஸ்விகளைத் தின்கிறார்கள். அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களை இங்கிருந்து துரத்தவேண்டும். மஹர்ஷிகள் காட்டில் ஆஹாரத்தை ஸம்பாதிக்க ஏற்படுத்தியிருக்கும் வழி இதோ தெரிகிறது பார். இப்படியே போனால் அடர்ந்த காட்டிற்குள் சீக்ரமாகப் போகலாம்” மென்று அந்தத் தபஸ்விகள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் கைகூப்பிக்கொண்டு ப்ரீதியுடன் ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள். பிறகு ராமன், லக்ஷ்மணனுடனும் ஸீதையுடனும், மேகக்கூட்டத்தில் ஸூர்யன் புகுவதுபோல், அந்த இருண்ட காட்டில் நுழைந்தார்.

அயோத்யா காண்டம்

முடிந்தது.

ஸ்ரீ ராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

அயோத்யா காண்டம்.

குறிப்புகள்

தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரஹ்மவல்லியில் "இந்த ப்ரபஞ்சம் யாவும் எதனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறதோ, வெளிப்பட்டவை எதனால் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, எதை முடிவில் அடைந்து எத னுடன் கலக்கிறதோ அதே ப்ரஹ்மமென்றறி"யென்றபடி; பாலகாண் டம் 16-வது ஸர்க்கத்தில் மஹாவிஷ்ணுவின் வரவு சொல்லப்பட் டது. புருஷ ஸூக்தத்தில் "கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசனும் அகஞான மென்ற இருட்டிற்கு அப்பால் விளங்குகிறவனுமான இந்த மஹா புருஷனை அறிவேன்" என்றபடி பரமபுருஷனுடைய கல்யாண குணங்கள் 19-வது ஸர்க்கத்தில் "உண்மையான வீண்போகாத பராக்ரமமுள்ள மஹாத்மா வென்று நான் ராமனை அறிவே"னென்று விச்வாமித்ரரால் சொல்லப்பட்டது. மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட் டாத மஹிமை வாய்ந்தவர் அந்தப் பரமபுருஷனேயென்று 29-வது ஸர்க்கத்தில் காச்யபர் ஸ்துதிக்கிறார். மற்றத் தெய்வங்கள் அவருக்கு ஸமமல்ல.

விஷ்ணுவானவர் ஹூங்காரத்தால் சிவனுடைய தனுஸை பலமின்றிச் செய்தபொழுது அவ்விருவரில் யார் மஹிமையுள்ளவ ரென்ற ஸந்தேஹம் தேவதைகளுக்கு நீங்கிற்று. அதே தனுஸை ராமன் ஒடித்ததாலும் விஷ்ணுவின் தனுஸைப் பரசுராமனிடத்தி லிருந்து வாங்கி நாணேற்றிய பாணத்தைத் பூட்டினதாலும் ராமனே அந்தப் பரம புருஷனென்று வால்மீகியால் உபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த அயோத்யா காண்டத்தில் அவர் அனந்த கல்யாண குணங் களுக்கு இருப்பிடமென்று உபதேசிக்கிறார்.

அல்லது, இந்தக் காவ்யத்தின் முக்யமான கதாபுருஷர்கள் உத்தமமான வம்சத்திற் பிறந்தவர்கள், தனுர்வேதத்தில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியால் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள், அதி பால்யத்திலேயே தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை விளையாட்டாக ஜயித்த தால் எல்லையற்ற மஹிமையையும் பராக்ரமத்தையு முடைய வர்கள், ராமன் பரமசிவனுடைய தனுஸை ஒடித்தவர், விஷ்ணுவினுடைய தனுஸை வாங்கிக்கொண்டவர், மஹாலக்ஷ்மி

யர்ன ஸீதையை விவாஹஞ்செயதவரென்று கொண்டாடப்படுகிறது. இவை யாவும ராமசநதரன இனி வரும காண்டங்களில செயயும் ஆசசாயகரமான செயலகளுககு ...ததிருககிறது இப்படி பால காண்டததில வாணிததது, இநத அயோதயா காணடததில ராமன பிதாவின கட்டளையைத தவறுமல பூரணமாய நிறைவேறறினதும இன்னும மறறுத தாமஙகளைககுறைவின்றி அனுஷ்டிததுதும வாணிக கபபடுகிறது. மேலும, இதறகு மேலான பரதாமமும உபதேசிககப படுகிறது பகவானுடைய கைஙகாயததிலேயே ஈடுபட்டிருககும பகதனுடைய நடததை இன்னதென்று லக்ஷமணனும, பகவானுககே தன்னை அர்ப்பணஞ்செயது அவரையே சரணமடையவேண்டிய தென்ற தாமதத்தப பரதனும, பாகவத கைங்காயமே சரேஷ்டமென பதைச சதருகனனும அனுஷ்டிததது அதறகு உதாஹரணங்கள்.

அலலது, பகவான ஸ்ரீதேவியுடன ஒரே சோததியிலிருபபது பாலகாணடததிலும, பூதேவியுடன விளஙகுவது அயோத்யா காண டததிலும வாணிககபபடுகிறது.

அல்லது, பகவானுடைய பரதவமும நிதயவிபூதியும பால காண்டததிலும, ஸகல ஜீவகோடிகளின க்ஷேமததிறகாக அவ ருடைய ஸௌலபயமும லீலாவிபூதியும அயோதயாகாணடத்திலும காட்டபபடுகிறது

அலலது, லக்ஷமீஸமேதனன பகவானே நமக்கு பராபயம (நாம அடையவேணடிய பொருளென்று) பாலகாணடததிலும, ஜீவன களின ஸவபாவமும லக்ஷணஙகளும அயோதயாகாணடததிலும உபதேசிககப்படுகின்றன பரம ஸுலபமாயும பரம ரஹஸயமாயும பரம அவசயமாயுமிருககும ஸாதனம பாகவதாகளுடைய கைஙகாயமே யென்று சதருகனனுடைய நடத்தை காட்டுகிறது

மேலும, இநதக காண்டததில சில அரிய போதனைகள் செய்யப் படுகின்றன.

(1) தசரதா முனபு தான கைகேயீயிககு இரணடு வரங் களைக் கொடுதது, எதை வேணடுமானுலும கேட்கலாமென்று அஜாகர தையாக வாககளிததததை மறநததும ,

(2) அவளை விவாஹஞ் செய்தபொழுது அவளுககுப் பிறககும் புதரனுககே ராஜ்யத்தைக கொடுபபேனென்று செயத ஒபபநததை மறநததும,

(3) அறுபதாயிரம் வருஷங்களான பிறகும் அபுத்ரராக காமஸுகத்திற்கு அடிமைப்பட்டுத் தன் மூத்த பார்யைகளான கௌஸலை, ஸுமித்ரைகளைத் தகுந்தபடி நடத்தாமல் அலக்ஷ்யஞ் செய்ததும்,

(4) *கைகேயியின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்று அஜாக்ரதையாக வாக்களித்ததும்,

(5) முன்பு கைகேயிக்கும் அவளுடைய பிதாவிற்கும் செய்த ப்ரதிக்ஞைக்கு விரோதமாக ராமனுக்கு அதே ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பேனென்று ஜனங்களுக்கு முன்பாக ப்ரதிக்ஞை செய்ததும்,

(6) பிறகு கைகேயி கேட்ட வரங்களைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டினதால் ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பி அந்த ப்ரதிக்ஞை வீணானதும்,

(7) இப்படி யெல்லாம் ந்யாய விரோதமாக நடந்ததால் அவருடைய பூர்வ ப்ரதிக்ஞையின்படி பரதனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை அவன் அடையாமற் போனதும்,

(8) வஸிஷ்டருடைய சொற்படி இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பல தலைமுறைகளாய் மூத்த புத்ரனுக்கே ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற குலதர்மத்தைக் கேவலம் காமத்தால் தூண்டப்பட்டு ஒரு பெண்ணை விவாஹஞ் செய்வதற்காகத் தசரதர் மாற்றினதும்,

(9) தான் அஜாக்ரதையால் செய்த ப்ரதிக்ஞையின் பயனை வருந்தாமல் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்க, அவர் கைகேயியைக் குற்றஞ்சாட்டி நிந்தித்துச் சபித்து அந்த வரங்களை விட்டுக்கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்தித்ததும்,

(10) தன்னையும் தன் தன்மையையும் மறந்து அவளுடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொள்ள முயன்றதும்,

(11) முன்பு நடந்த விஷயங்களை நன்றாக அறிந்த ஸுமந்த்ரரும் வஸிஷ்டரும் தசரதரை எச்சரித்து ஞாபகப்படுத்தி ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயிப்பது பூர்வ ப்ரதிக்ஞைக்கு விரோதமென்று தடுக்காமலிருந்ததும்,

(12) மூன்று காலங்களையுமறிந்த வஸிஷ்டர் மேற்சொன்னதை மறந்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடக்குமென்று தெரிந்தும் அதற்கு முஹூர்த்தம் வைத்து ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்ததும்,

(13) தனக்கு நயாயமாகக் கிடைக்க வரங்களைப் பூர்த்தி செய்யுமபடி கேட்ட கைகேயியை வசிஷ்டரும வித்தார்த்தரும ஸுமந்திரரும தடுக்கப்பார்த்ததும கண்டித்ததும,

(14) ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக பிரஜைகளின் ஸம்மதியை அபேக்ஷித்த தசரதர் பிறகு கைகேயிக்கு வரங்களைக்கொடுத்து அதனபடி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினபொழுது மந்திரிகளையும் மற்ற ரிஷிகளையும் பிரஜைகளையும் கொஞ்சங்கூடக் கலந்துகொள்ளாமல யதேச்சாதிகாரமாக நடந்ததும,

(15) அதே ஜனங்களும மந்திரிகளும அவருடைய நடத்தையைக் கண்டித்து அப்படிச்செய்யக்கூடாதென்று தடுக்காமலிருந்ததும,

(16) தன வம்ச சரித்திரத்தையும ராஜ்ய ரஹஸ்யங்களையும நன்றாயறிந்திருக்கவேண்டிய ராமனும பரதனும, முன்பு தசரதர் கைகேயியை விவாஹஞ் செய்தபொழுது அவளுடைய புத்திரனுக்கே ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதென்று செய்த ஏற்பாட்டை அறியாமலிருக்க முடியாதென்பதும (அயோத்யாகாண்டம ஸர் 107) அப்படியிருந்தும தசரதர் தனக்கு அபிஷேகஞ் செய்விப்பதாயச் சொன்னபொழுது அவருக்குப் பூர்வ விருத்தாந்தத்தை ஞாபகப்படுத்தாமல அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள ஸம்மதித்ததும,

(17) இம்மாதிரி காரியங்களுக்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரும. உன் தம்பி பரதன மிகவும நல்ல எண்ணமுடையவனே, இந்திரியங்களை ஜயித்தவனே, தயையுள்ளவனே, ஆனாலும அவன இங்கிருந்து அம்மான வீட்டிற்குப் போய் நாளாயிற்று. தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களாயும ஸாதுக்களாயும பிறரால கலக்க முடியாத மனதுள்ளவர்களாயுமிருக்கும மனிதர்களுடைய மனஸும மாறிவிடும ஆகையால பரதன ஊருக்கு வருவதற்கு முந்தியே இந்தக் காரியத்தை முடிப்பது நல்லதென்று (அயோ 4) தசரதர் சொன்னதால், பரதனை வஞ்சித்து அவனுக்கு நயாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்ததும், ராமன அதற்கு ஆக்ஷேபிக்காமல அதை ஒப்புக்கொண்டதும,

(18) ராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தான பரதனுக்குக் கொடுக்கும்படி முடிவில ஒருவேளை நேரிட்டால அந்த அக்ரமத்தை ஜனகர் ஒப்புக்கொள்ளாமல கண்டிப்பாரென்று அவருக்கு ஸமாசாரம அனுப்பாததும,

(19) பரதனுககுககொடுபபதால விவாஹகாலததில பரதிக்ஞை செயத ராஜயததை ராமனுககுக கொடுபபதாக நிசசயிததறைதக கேடடால கேகயராஜன ஆகேஷபிபபானென்று அவனுககு ஸமா சாரம அனுபபாமலிருநததும,

(20) மறற அரசாகளுககுச சொலலி அனுபபியதும, சிககலான விஷயஙகளே ஆயினும இவைகளுககுப பெரியோாகள சொனன பரிஹாரஙகளும ஸமாதானஙகளுமுணடு. அவை உபதேச பரமபரை யாயக கிடைககக கூடியவை

தசரதா விசவாமிதராருககுச செயத பரதிக்ஞை முனபின யோஜிககாமல செயததே இபபடி அவருககு ஸ்வபாவமெனறும அதனால ஒவவொரு தடவையிலும பலகஷ்டஙகளை அனுபவிததா ரெனறும நாம அபபடிச செயயககூடாதெனறும வாலமீகி உபதேசிக் கிறாா. மேலும நயாய விரோதமாக அவா நடநதுகொணடதால அநதயகாலததில புதரசோகததால பீடிககபபடடு, நானகு புதராகளி ருநதும ஒருவனாவது ஸமீபததிலிருநது செயயவேணடிய வைதிக லௌகிக கரியைகளைச செயயாமலபோனதும, அவருடைய பரஜை களே அவரை நிநதிததும அவருககுக காமதணடனையெனறு காட டபபடுகிறது.

பதம புராணததில இதைக காரணமாக வைததுககொண்டு, கைகேயிககுத தசரதாசெயத பரதிக்ஞையை நிறைவேறறுவதறகாக ராமனுககுச செயத பரதிக்ஞையைத தவறினாெனறும, அதறகாக அவருககு நலலகதி கிடைககவிலலையெனறும சொலலபபடுகிறது ஸாகஷாத மஹாவிஷணுவே நானகு புதராகளாயப பிறநதாலும ஒரு வனுடைய காமததின பலததைக கொஞசமேனும மாறறமுடியா தெனறும காடடபபடுகிறது மேலும, ராமனுககு உதவி செயய வேணடின ஜடாயுவிறகும, அவருடன முடிவில ஸரயூநதியில இறங கின ஸகலஜனஙகளுககும பரிவாரஙகளுககும, பரஹமாவால் புதிதாக ஸிருஷ்டிககபபடடுத தன வைகுணடததிறகு அடுதத ஸாநதானிக லோகததில வாஸம கிடைததிருக்க, தனனைப புதரனாக அடைநத தசரதருககு மாதரம தேவதைகள வஸிக்கும ஸ்வாகக லோகத திறகு மேலான ஸதானம கிடைககவிலலை யெனற விஷயம கவனிக் கததககது.

மேலும, கைகேயியும மநதரையும செயத காாயஙகளுககுத தகுநத நயாயமும காரணங்களும காணபபடுகினறன. அவைகளைப

புறக்கணித்து அவர்களை எல்லையில்லாமல் நிந்திப்பதும் குற்றஞ்சாட்டுவதும் நியாயத்திற்கு ஒத்ததாகத் தெரியவில்லை. இதின் ரஹஸ்யத்தைப் பரதவாஜர் பரதனுக்குச் (92 வதில்) சொல்லுகிறார். இது வெகு விஸ்தாரமாய் வாதிக்கக்கூடிய ப்ரச்னையாகையால் இங்கே விவரிக்கப்படவில்லை. ஆனால், தன் பிதா கைகேயிக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞை நியாயமானதென்றும், ராஜ்யத்தின் பரம்பராக்ரமத்தை மாற்ற அவருக்குப் பாத்யமுண்டாவென்றும் விசாரிப்பது தனது கடமையல்லவென்று ராமன் விலகினார். ஒரு ஸைன்யத்திலுள்ள வீரர்கள் தங்களுடைய ஸேனாபதி இட்ட கட்டளைகளை விசாரிக்காமல் ஆக்ஷேபிக்காமல் தவக்கமின்றி உடனே கீழ்ப்படியவேண்டியது, இல்லாவிட்டால் ஸைன்யத்தின் அமைப்பே குலைந்துவிடும், ஜயம் கிடைக்காது. அந்த உத்திரவின் ந்யாயா ந்யாயமும் பாப புண்யமும் ஸேனாபதியைச் சேர்ந்ததே. அவைகளின் பலாபலனைகளை அவனே அனுபவிப்பான், தாங்கள் ஸைன்யத்தில் வேலைசெய்ய ஒப்புக்கொண்டு சேர்ந்த பிறகு கீழ்ப்படிவதே கடமை, தர்மம், ந்யாயம், புண்யம். இப்படியே பூர்வ கர்மத்தால் அரசனுக்கு புத்ரனுயும் ப்ரஜையாயும் பிறந்தவர்கள் அவனுடைய கட்டளையைக் கீழ்ப்படிவதே தர்மம். அவைகளின் பாப புண்யமும் லாபநஷ்டமும் அவரைச் சேர்ந்தவையென்ற உத்தமமான தர்மத்தை அனுஸரித்தே ராமன், தன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையின்படி வனத்திற்குப் போனார். மேற் சொன்னபடி கைகேயிக்கு அப்படி வரங்கேட்க ந்யாயமுண்டென்றும் அவருக்குத் தெரியும். இந்த தர்மத்தையே ராமன் அனுஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கிறானென்பதையே நாம் பின்பற்றவேண்டும்.

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு ப்ரஸ், சென்னை